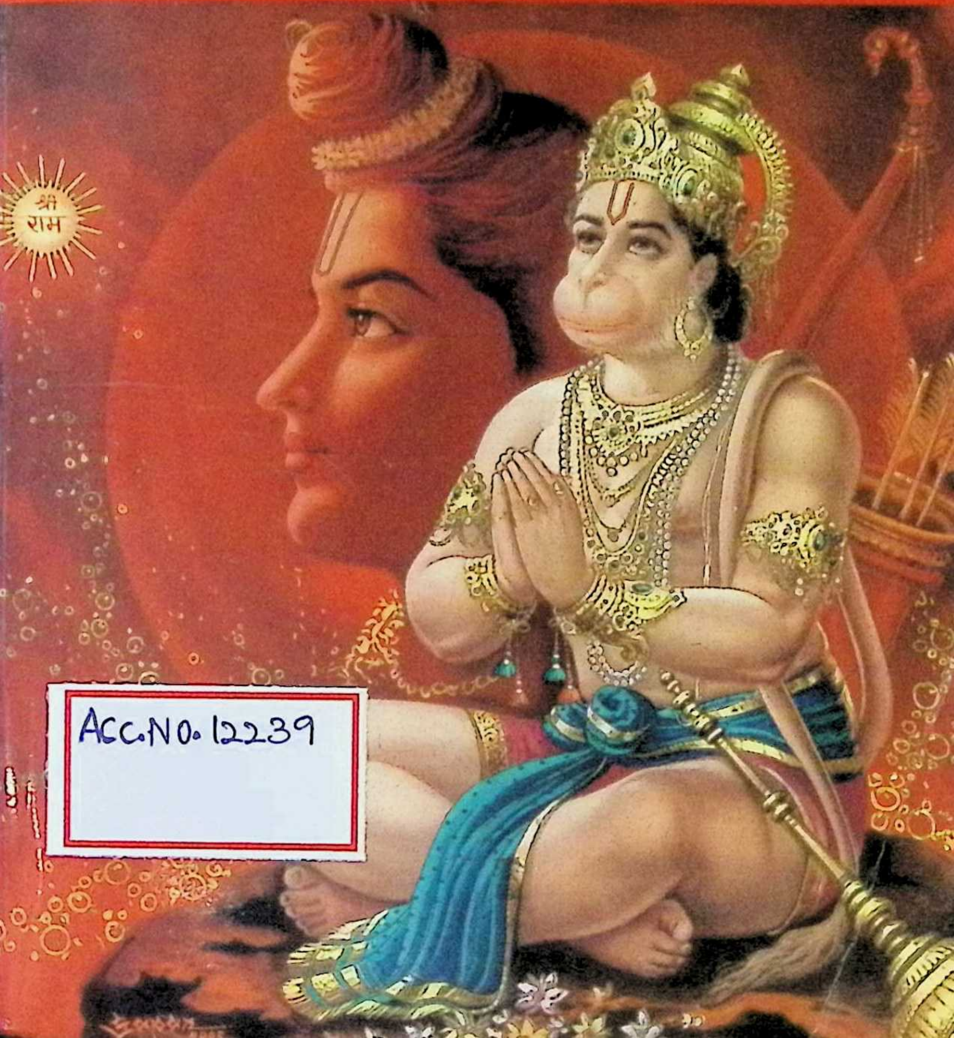
சுந்தர காண்டம்

இரண்டாம் பகுதி

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்

ஸுந்தர காண்டம்

இரண்டாம் பாகம்

(ஸர்க்கம் 33—68)

உரையாசிரியர்

"அண்ணா"

RAMAKRISHNA MATH

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்
மயிலாப்பூர் :: சென்னை-600 004

வெளியிடுபவர்:
தலைவர்
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்
மயிலாப்பூர், சென்னை-4

IV'2M-1C-12-2003
ISBN 81-7120-100-8

அச்சிட்டோர்:
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம் அச்சகம்
மயிலாப்பூர், சென்னை-4

பொருளடக்கம்

त्रयस्त्रिंशः सर्गः

हनुमत्सीता-संवादः

सोऽवतीर्य द्रुमात्तस्माद्विद्रुम-प्रतिमाननः ।
विनीतवेषः कृपणः प्रणिपत्योपसृत्य च ॥ १ ॥
तामब्रवीन्महातेजा हनूमान्मारुतात्मजः ।
शिरस्यंजलिमाधाय सीतां मधुरया गिरा ॥ २ ॥
का नु पद्मपलाशाक्षि क्लिष्टकौशेयवासिनि ।
द्रुमस्य शाखामालम्ब्य तिष्ठसिं त्वमनिन्दिते ॥ ३ ॥

த்ரயஸ்த்ரிம்ச: ஸர்க்க:

ஹனுமத்ஸீதா-ஸம்வாத:

ஸோ஽வதீர்ய த்ருமாத் தஸ்மாத் வித்ரும-ப்ரதிமானன: ।
விநீதவேஷ: க்ருபண: ப்ரணிபத்யோபஸ்ருத்ய ச ॥ 1 ॥
தாமப்ரவீன் மஹாதேஜா ஹனூமான் மாருதாத்மஜ: ।
சிரஸ்யஞ்ஜலி-மாதாய ஸீதாம் மதுரயா கிரா ॥ 2 ॥
கா நு பத்மபலாசாக்ஷி க்லிஷ்டகௌசேயவாஸினி ।
த்ருமஸ்ய சாகாமாலம்ப்ய திஷ்டஸி த்வமநிந்திதே ॥ 3 ॥

சுந்தரகாண்டம்

முப்பத்துமூன்றுவது ஸர்க்கம்

ஹனுமார் ஸீதையுடன் பேசுதல்

1-2. பவழம் போன்ற முகமுடையவரும், மகாதேஜஸ்வியும், வாயு புத்திரருமான ஹனுமார், அம்மரத்திலிருந்து இறங்கி, சீதையை அணுகி வாடிய முகத்துடனும் பணிவான நடத்தையுடனும் நமஸ்கரித்துத் தலைமேல் கைகூப்பிக்கொண்டு அவளை நோக்கி இனிமையான சொற்களால் பேசலுற்றார்.

3. தாமரை போன்ற கண்படைத்தவரே! கசங்கிய

---

3. த்வமநிந்திதா !

किमर्थं तव नेत्राभ्यां वारि स्त्रवति शोकजम् ।
पुण्डरीकपलाशाभ्यां विप्रकीर्ण-मिवोदकम् ॥ ४ ॥
सुराणामसुराणां वा नागगन्धर्व-रक्षसाम् ।
यक्षाणां किन्नराणां वा का त्वं भवसि शोभने ॥ ५ ॥
का त्वं भवसि रुद्राणां मरुतां वा वरानने ।
वसूनां वा वरारोहे देवता प्रतिभासि मे ॥ ६ ॥
किं नु चन्द्रमसा हीना पतिता विबुधालयात् ।
रोहिणी ज्योतिषां श्रेष्ठा श्रेष्ठसर्वगुणान्विता ॥ ७ ॥

கிமர்த்தம் தவ நேத்ராப்யாம் வாரி ஸ்ரவதி **சோ**கஜம் ।
புண்டரீக-பலா**சா**ப்யாம் விப்ரகீர்ண-மிவோ**த**கம் ॥ 4 ॥
ஸுரா ணு-மஸுரா ணும் வா நா**க**க**ந்த**ர்வ-ரக்ஷஸாம் ।
யக்ஷா ணும் கிந்நரா ணும் வா கா த்வம் **ப**வஸி **சோப**னே ॥ 5 ॥
கா த்வம் **ப**வஸி ருத்**த்**ரா ணும் மருதாம் வா வரானனே ।
வஸூனும் வா வராரோஹே **தே**வதா ப்ரதி**பா**ஸி மே ॥ 6 ॥
கிந்து சந்**த்**ரமஸா ஹீனு பதிதா வி**பு**தாலயாத் ।
ரோஹிணீ ஜ்யோதிஷாம் **ச்**ரேஷ்டா **ச்**ரேஷ்டஸர்வ
கு ணுன்விதா ॥ 7 ॥

பட்டுடுத்தியவரே: மாசற்றவரே! மரத்தின் கிளையைப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்கிறீரே! நீர் யார்?

4. இரு தாமரைப்-பூக்களிலிருந்து சிதறிய நீர் போல் உமது கண்களிலிருந்து துன்பத்தால் நீர் பெருகும் காரணமென்ன?

5. மங்களவடிவினரே! தேவர், அசுரர், நாகர், கந்தர்வர், அரக்கர், யக்ஷர், கின்னரர் என்ற வகுப்புக்களில் நீர் எதைச் சேர்ந்தவர்?

6. சிறந்த மேனியும் அழகிய முகமும் படைத்தவரே! நீர் ஒரு தேவதை என எனக்குத் தோன்றுகிறது. ருத்திரர், மருத்துக்கள், வசுக்கள் ஆகியவர்களுள் ஒருவரா?

---

3. அரக்கிகள் உறங்கக் கண்டு அச்சமயத்தை ஸீதையுடன் பேச ஹனுமார் பயன்படுத்திக் கொண்டார்.

का त्वं भवसि कल्याणि त्वमनिन्दितलोचने ॥ ८ ॥
कोपाद्वा यदि वा मोहाद् भर्तारमसितेक्षणे ।
वसिष्ठं कोपयित्वा त्वं नासि कल्याण्यरुन्धती ॥ ९ ॥
को नु पुत्रः पिता भ्राता भर्ता वा ते सुमध्यमे ।
कस्माल्लोकादमुं लोकं गता त्वमनुशोचसि ॥ १० ॥
रोदनादतिनिःश्वासाद् भूमिसंस्पर्शनादपि ।
न त्वां देवी-महं मन्ये राज्ञः संज्ञावधारणात् ॥ ११ ॥

கா த்வம் பவஸி கல்யாணி த்வமநிந்திதலோசனே ll 8 ll
கோபாத்வா யதிவா மோஹாத் பர்த்தார-மஸிதேக்ஷணே l
வஸிஷ்டம் கோபயித்வா த்வம் நாஸி கல்யாண்யருந்ததீ ll 9 ll
கோ நு புத்ர: பிதா ப்ராதா பர்த்தா வா தே ஸுமத்யமே l
கஸ்மால் லோகா-தமும் லோகம் கதா த்வமனுசோசஸி ll 10 ll
ரோதனா-ததிநி:ச்வாஸாத் பூமி-ஸம்ஸ்பர்சனாதபி l
ந த்வாம் தேவீ-மஹம் மன்யே ராஜ்ஞ: ஸம்ஜ்ஞாவதா
ரணாத் ll 11 ll

---

7. ஒளி கணங்களிற் சிறந்தவளும் சிறப்பான குணங்கள் படைத்தவளும் சந்திரனை விட்டுப் பிரிந்து வானுலகிலிருந்து கீழே விழுந்து விட்டவளுமான ரோகிணீ தேவியா?

8. கல்யாணி! மாசிலாப் பார்வையுடையவரே! நீர் யார்?

9. கல்யாணி! கருப்பான விழிபடைத்தவரே! கோபத்தாலோ மதிமயக்கத்தாலோ கணவரான வஸிஷ்டரைச் சினங்கொள்ளச் செய்து அவரை விட்டுப்பிரிந்த அருந்ததியாக நீர் இருக்கக் கூடுமா?

10. அழகிய இடை படைத்தவரே! உங்கள் புத்திரர் யார்? பிதா யார்? சகோதரர் யார்? கணவர் யார்? எந்த உலகிலிருந்து இங்கு வந்து இப்படி துன்பப்படுகிறீர் ?

11. அழுவதாலும் பெருமூச்செறிவதாலும் பூமியைத்

---

7. ச்ரேஷ்ட்டா ஸர்வ குணாதிகா l
8. இது சில பாடங்களில் இல்லை. 9. த்வம் வாஸி l.
9. வஸிஷ்டம் கோபயித்வா பதிதா விபுதாலயா—
தித்யனுஷஜ்யதே l

व्यञ्जनानि हि ते यानि लक्षणानि च लक्षये ।
महिषी भूमिपालस्य राजकन्याऽसि मे मता ॥ १२ ॥
रावणेन जनस्थाना-द्बलादपहृता यदि ।
सीता त्वमसि भद्रं ते तन्ममाचक्ष्व पृच्छतः ॥ १३ ॥
यथा हि तव वै दैन्यं रूपं चाप्यतिमानुषम् ।
तपसा चान्वितो वेषस्त्वं राममहिषी ध्रुवम् ॥ १४ ॥

வ்யஞ்ஜனானி ஹி தே யானி லக்ஷணானி ச லக்ஷயே ।
மஹிஷீ பூமிபாலஸ்ய ராஜகன்யாऽஸி மே மதா ॥ 12 ॥
ராவணேன ஜனஸ்த்தானாத்-பலாதபஹ்ருதா யதி ।
ஸீதா த்வமஸி பத்ரம் தே தன் மமாசக்ஷ்வ ப்ருச்சத: ॥ 13 ॥
யதா ஹி தவ வை தைன்யம் ரூபஞ்சாப்யதிமானுஷம் ।
தபஸா சான்விதோ வேஷஸ்த்வம் ராமமஹிஷீ த்ருவம் ॥ 14 ॥

தொட்டுக் கொண்டிருப்பதாலும் அரச குடும்பத்திற்குரிய அடையாளங்களுடன் கூடியிருப்பதாலும் உங்களை நான் தேவஸ்திரீயல்ல என்று எண்ணுகிறேன்.

12. உங்களிடத்தில் நான் காணும் அடையாளங்களாலும் லக்ஷணங்களாலும் நீங்கள் அரச குமாரியாகவும் ஒரு அரசனுடைய பட்டமகிஷியாகவும் இருக்க வேண்டுமென்பது என் ஊகை.

13. நீங்கள் இராவணனால் ஜனஸ்தானத்திலிருந்து பலாத்காரமாய் அபகரிக்கப்பட்ட சீதாபிராட்டி தான் எனில் அதை வினவும் எனக்குத் தெளிவு படுத்துங்கள். அதனால் உங்களுக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும்.

14. பிரிவாற்றாமையால் உங்களுக்கேற்பட்டிருக்கும் பரிதவிப்பும், உங்களுடைய தவவேஷமும் மனித இயல்பை மீறிய உங்களுடைய அழகும் எப்படி இருக்கிறதென்று நோக்கும் பொழுது நீங்கள் ஸ்ரீராமபத்தினி தான் என்பது நிச்சயம்.

---

10. அஸ்மால்லோகாத் 10. ந த்வாம்
12. லக்ஷணானி-ஸுபாவர்த்த-ரேகாதி-ஸாமுத்ரிகா லக்ஷணானி
13. ஜனஸ்த்தானாத் பலாத்ப்ரமதிதா

सा तस्य वचनं श्रुत्वा रामकीर्तन-हर्षिता ।
उवाच वाक्यं वैदेही हनूमन्तं द्रुमाश्रितम् ॥ १५ ॥
पृथिव्यां राजसिंहानां मुख्यस्य विदितात्मनः ।
स्नुषा दशरथस्याहं शत्रुसैन्यप्रमाथिनः ॥ १६ ॥
दुहिता जनकस्याहं वैदेहस्य महात्मनः ।
सीतेति नाम्ना चोक्ताऽहं भार्या रामस्य धीमतः ॥ १७ ॥
समा द्वादश तत्राऽहं राघवस्य निवेशने ।
भुंजाना मानुषान् भोगान् सर्वकामसमृद्धिनी ॥ १८ ॥

ஸா தஸ்ய வசனம் ச்ருத்வா ராமகீர்த்தன-ஹர்ஷிதா ।
உவாச வாக்யம் வைதேஹீ ஹனூமந்தம் த்ருமாச்ரிதம் ॥15॥
ப்ருதிவ்யாம் ராஜஸிம்ஹானும் முக்யஸ்ய விதிதாத்மன: ।
ஸ்னுஷா தசரதஸ்யாஹம் சத்ருஸைன்ய-ப்ரமாதின: ॥ 16 ॥
துஹிதா ஜனகஸ்யாஹம் வைதேஹஸ்ய மஹாத்மன: ।
ஸீதேதி நாம்னு சோக்தாஹம் பார்யா ராமஸ்ய தீமத: ॥ 17 ॥
ஸமா த்வாதச தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேசனே !
புஞ்ஜானு மானுஷான் போகான் ஸர்வகாமஸம்ருத்தினி ॥18॥

---

15. வைதேகி அவருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்ரீராமரைப் பற்றிய பேச்சால் மகிழ்ந்து மரத்தைச் சார்ந்து நின்ற அந்த ஹனுமாரைப் பார்த்துப் பின்வருமாறுபேசினுள்.

16. பூமியில் சிறப்பு மிகுந்த அரசர்களின் தலைவராயும் பகைவர் படைகளைச் சிதறடிக்க வல்லவர் எனப் பெயர் பெற்றவராயு மிருந்த தசரதருடைய மருமகள்தான் நான்.

17. மகாத்மாவான விதேக மன்னர் ஜனகருடைய புதல்வியும், சிறந்த புத்திமானுன ஸ்ரீராமருடைய மனைவியும், சீதை என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுபவளும் நான்தான்.

18. ஸ்ரீராகவருடைய அரண்மனையில் எல்லா ஆசைகளின் பூர்த்தியையும் அடைந்தவளாய் மானிடர்க்குரிய போகங்களைப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் அனுபவித்தேன்.

---

15. த்ருமாச்ரிதம்-த்ருமமூலாச்ரிதம்
16. சத்ருஸைன்ய-ப்ரணுசின:
18. மானுஷான்—மானுஷானித்யனேன நாத்மனே மானுஷத்வம் ஸ்வாபாவிகமிதி ஸூச்யதே

तत्र त्रयोदशे वर्षे राज्येनेक्ष्वाकुनन्दनम् ।
अभिषेचयितुं राजा सोपाध्यायः प्रचक्रमे ॥ १९ ॥
तस्मिन् संभ्रियमाणे तु राघवस्याभिषेचने ।
कैकेयी नाम भर्तारं देवी वचनमब्रवीत् ॥ २० ॥
न पिबेयं न खादेयं प्रत्यहं मम भोजनम् ।
एष मे जीवितस्यान्तो रामो यद्यभिषिच्यते ॥ २१ ॥
यत्तदुक्तं त्वया वाक्यं प्रीत्या नृपतिसत्तम ।
तच्चेन्न वितथं कार्यं वनं गच्छतु राघवः ॥ २२ ॥

தத்ர த்ரயோதசே வர்ஷே ராஜ்யேநேக்ஷ்வாகுநந்தனம் ।
அபிஷேசயிதும் ராஜா ஸோபாத்யாய: ப்ரசக்ரமே ॥ 19 ॥
தஸ்மின் ஸம்ப்ரியமாணே து ராகவஸ்யாபிஷேசனே ।
கைகேயி நாம பர்த்தாரம் தேவீ வசனமப்ரவீத் ॥ 20 ॥
ந பிபேயம் ந காதேயம் ப்ரத்யஹம் மம போஜனம் ।
ஏஷ மே ஜீவிதஸ்யாந்தோ ராமோ யத்யபிஷிச்யதே ॥ 21 ॥
யத்தநுக்தம் த்வயா வாக்யம் ப்ரீத்யா ந்ருபதிஸத்தம ।
தச்சேந் ந விததம் கார்யம் வனம் கச்சது ராகவ: ॥ 22 ॥

---

19. பதின்மூன்ருவது வருஷத்தில் தசரத மகாராஜா ஆசாரியர்களுடன் கலந்து யோசித்து இக்ஷ்வாகு குல நந்தனரான ஸ்ரீராமரை யுவராஜா என அபிஷேகம் செய்வதாய் வெளியிட்டார்.

20. ஸ்ரீராமருக்கு அபிஷேகம் செய்வதற்கு வேண்டிய பொருள்கள் சேகரிக்கப்படுகையில் கைகேயி தேவி கணவராகிய தசரதரிடம் பின்வருமாறு கூறினுள்.

21. 'இராமன் அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டால் அன்றுட உணவை நான் உட்கொள்ள மாட்டேன்; தண்ணீரும் பருகேன்; இது என் வாழ்வின் முடிவாகும்.

22. 'அரசசிரேஷ்டரே! உங்களால் அந்தக் காலத்தில் அன்பினுல் எந்த வாக்கு எனக்களிக்கப்பட்டதோ அது பொய்யாய்ப் போகாமலிருக்க வேண்டுமானுல் இராகவன் வனம் செல்ல வேண்டும்.

---

20. ஸம்ப்ரியமாணே-ஸம்ப்பாரான் ஸம்பாதயதி ஷதி
20. பர்த்தார மிதம் ! 22. விததம்-வ்யர்த்தம்

स राजा सत्यवाग्देव्या वरदान-मनुस्मरन् ।
मुमोह वचनं श्रुत्वा कैकेय्याः क्रूर-मप्रियम् ॥ २३ ॥
ततस्तु स्थविरो राजा सत्यधर्म-व्यवस्थितः ।
ज्येष्ठं यशस्विनं पुत्रं रुदन् राज्यमयाचत ॥ २४ ॥
स पितु-र्वचनं श्रीमा-नभिषेकात् परं प्रियम् ।
मनसा पूर्वमासाद्य वाचा प्रतिगृहीतवान् ॥ २५ ॥

ஸ ராஜா ஸத்யவாக் தேவ்யா வரதான-மனுஸ்மரன் ।
முமோஹ வசனம் ச்ருத்வா கைகேய்யா: க்ரூர-மப்ரியம் ॥23॥
ததஸ்து ஸ்தவிரோ ராஜா ஸத்ய-தர்ம-வ்யவஸ்தித: ।
ஜ்யேஷ்டம் யசஸ்வினம் புத்ரம் ருதன் ராஜ்யமயாசத ॥ 24 ॥
ஸ பிதுர்-வசனம் ஶ்ரீமா-நபிஷேகாத் பரம் ப்ரியம் ।
மனஸா பூர்வமாஸாத்ய வாசா ப்ரதிக்ருஹீதவான் ॥ 25 ॥

---

23. சத்தியமான வாக்குடைய அவ்வரசர் தன் மனைவிக்குக் கொடுத்த வரத்தை நினைப்பூட்டிக்கொண்டு கைகேயின் பிரியமற்ற கொடுஞ்சொல்லைக் கேட்டதும் மதி கலங்கினார்.

24. வயது முதிர்ந்த அவ்வரசர் சத்தியத்திலும் தருமத்திலும் நிலை பெற்றவராய்க் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டு புகழ் மிக்க தமது மூத்த குமாரராகிய இராமரிடம் அரசாட்சியை (பரதனுக்காக) யாசித்தார்.

25. ஶ்ரீராமர் யுவராஜ பட்டாபிஷேகத்தைக் காட்டிலும் தந்தையின் சொல்லை நிறைவேற்றுவதை மிகவும் பிரியமான தென்று முதலில் மனதில் நிச்சயித்துக் கொண்டு பின்பு வாக்கினாலும் ஏற்றுக் கொண்டார்.

---

24. ராஜ்யமயாசத—பரதாய ! தாதுமிதி சேஷ: ! 24. ததஸ்தம் !

दद्यान्न प्रतिगृह्णीयान्न ब्रूयात् किंचिदप्रियम् ।
अपि जीवितहेतोर्वा रामः सत्यपराक्रमः ॥ २६ ॥
स विहायोत्तरीयाणि महार्हाणि महायशाः ।
विसृज्य मनसा राज्यं जनन्यै मां समादिशत् ॥ २७ ॥
साऽहं तस्याग्रतस्तूर्णं प्रस्थिता वनचारिणी ।
न हि मे तेन हीनाया वासः स्वर्गेऽपि रोचते ॥ २८ ॥

தத்யாந் ந ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாந் ந ப்ரூயாத் கிஞ்சிதப்ரியம் ।
அபி ஜீவித-ஹேதோர் வா ராம: ஸத்யபராக்ரம: ॥ 26 ॥
ஸ விஹாயோத்தரீயாணி மஹார்ஹாணி மஹாயசா: ।
விஸ்ருஜ்ய மனஸா ராஜ்யம் ஜனன்யை மாம்
ஸமாதிசத் ॥ 27 ॥
ஸாஹம் தஸ்யாக்ரதஸ் தூர்ணம் ப்ரஸ்திதா வனசாரிணீ ।
ந ஹி மே தேன ஹீனயா வாஸ: ஸ்வர்க்கேடபி
ரோசதே ॥ 28 ॥

---

26. உண்மையையே வீரியமாயுடைய ஸ்ரீராமர் கொடுப்பார், வாங்க மாட்டார்; உயிர் போனாலும் பிரியமில்லாததைச் சிறிதும் பேச மாட்டார்.

27. பெரும் புகழ் படைத்த அவர் மதிப்பு மிக்க மேலாடைகளை நீத்து மனதினால் அரசைத் துறந்து என்னைத் தமது அன்னையுடன் இருக்கும்படி கூறினார்.

28. அப்பொழுது நான் அவருக்கு முன்பாகவே விரைந்து வனவாசத்திற்குப் புறப்பட்டேன். அவரை விட்டுப்பிரிந்து சுவர்க்க வாசமும் எனக்குப் பிடிக்காது.

---

27. ஸமாதிசத்-தந்நிகடே த்வயா ஸ்த்தாதவ்யமித்யுக்தவானித்யர்த்த :

प्रागेव तु महाभागः सौमित्रि-र्मित्रनन्दनः ॥
पूर्वजस्यानुयात्रार्थे द्रुमचीरै-रलंकृतः ॥ २९ ॥

ते वयं भर्तु-रादेशं बहुमान्य दृढव्रताः ।
प्रविष्टाः स्म पुराऽदृष्टं वनं गम्भीरदर्शनम् ॥ ३० ॥

वसतो दण्डकारण्ये तस्याह-ममितौजसः ।
रक्षसाऽपहृता भार्या रावणेन दुरात्मना ॥ ३१ ॥

ப்ராகேவ து மஹாபாக: ஸௌமித்ரிர்-மித்ரநந்தன: I
பூர்வஜஸ்யானுயாத்ரார்த்தே த்ருமசீரை-ரலங்க்ருத: II 29 I

தே வயம பர்த்து ராதேசம் பஹுமான்ய த்ருடவ்ரதா: I
ப்ரவிஷ்டா: ஸ்ம புராऽத்ருஷ்டம் வனம் கம்பீரதர்சனம் II 30II

வஸதோ தண்டகாரண்யே தஸ்யாஹ-மமிதௌஜஸ: !
ரக்ஷஸாऽபஹ்ருதா பார்யா ராவணேன துராத்மனு !!31!!

---

29. உத்தம குணங்கள் படைத்தவரும் அன்பர்களை மகிழ்விப்பவரும் சுமித்திரையின் புதல்வருமாகிய லஷ்மணரும் தமயனைப் பின் பற்றிச் செல்லும் பொருட்டு மரவுரியுடன் யாவர்க்கும் முன்பே சித்தமாயிருந்தார்.

30. அப்படிப்பட்ட நாங்கள் நாயகரின் கட்டளையைப் பெரிதாய்க் கொண்டு உறுதியான விரதமுடையவர்களாய் முன்பு பார்த்திராததும் கடத்தற்கரியதுமான காட்டில் புகுந்தோம்.

31. தண்டகாரணியத்தில் வசிக்கையில் அளவிலாத் திறமை வாய்ந்த ஸ்ரீராமருடைய பத்தினியான நான் துராத்மாவும் அரக்கனுமான இராவணனால் அபகரிக்கப்பட்டேன்.

द्वौ मासौ तेन मे कालौ जीवितानुग्रहः कृतः ।
ऊर्ध्वं द्वाभ्यां तु मासाभ्यां ततस्त्यक्ष्यामि जीवितम् ॥ ३२ ॥

इति त्रयस्त्रिंशः सर्गः
(आदितः श्लोकाः १४३८)

த்வௌ மாஸௌ தேன மே காலௌ ஜீவிதானுக்ரஹ: க்ருத:!
ஊர்த்வம் த்வாப்யாம் து மாஸாப்யாம் ததஸ்த்யக்ஷ்
யாமி ஜீவிதம் !!32!

இதி த்ரயஸ்த்ரிம்ச: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 1438)

---

32. அவனால் எனக்கு இன்னும் உயிருடனிருக்க, இரண்டு மாதகாலம் அனுக்கிரகம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அவ்விரண்டு மாதங்களுக்கு மேல் நான் உயிருடனிருக்க மாட்டேன்.

இங்ஙனம் முப்பத்து மூன்றுவது ஸர்க்கம் முற்றும்
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 1438)

---

29. **த்ருமசீரை-ரலங்க்ருத:**—ராம கைங்கர்யானுரூபத்வேன த்ருமசீராதிஞ-மலங்கரணத்வ-மித்யர்த்த: ! **ஸௌமித்ரி:** ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வனவாஸாயேத்யுக்தவத்யா:**கர்ப்பே** ஸஞ்ஜாத: !

चतुस्त्रिंशः सर्गः

श्रीरामलक्ष्मणयोः क्षेमवृत्तान्तः

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा हनुमान् हरियूथपः ।
दुःखाद्दुःखाभिभूतायाः सान्त्व-मुत्तर-मब्रवीत् ॥ १ ॥
अहं रामस्य सन्देशाद्देवि दूतस्तवागतः ।
वैदेहि कुशली रामस्त्वां च कौशल-मब्रवीत् ॥ २ ॥
यो ब्राह्ममस्त्रं वेदांश्च वेद वेदविदां वरः ।
स त्वां दाशरथी रामो देवि कौशलमब्रवीत् ॥ ३ ॥

சதுஸ்த்ரிம்ச: ஸர்க்க:

ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணயோ: க்ஷேமவ்ருத்தாந்த:

தஸ்யாஸ்-தத்வசனம் ச்ருத்வா ஹனுமான் ஹரியூதப: !
து:க்காத்து:க்காபிபூதாயா: ஸாந்த்வ-முத்தர-மப்ரவீத் ॥ 1 ॥
அஹம் ராமஸ்ய ஸந்தேசாத்தேவி தூதஸ்தவாகத: !
வைதேஹி குசலீ ராமஸ்த்வாஞ்ச கௌசல-மப்ரவீத் ॥ 2 ॥
யோ ப்ராஹ்ம-மஸ்த்ரம் வேதாம்ச்ச வேத வேதவிதாம் வர: ।
ஸ த்வாம் தாசரதீ ராமோ தேவி கௌசலமப்ரவீத் ॥ 3 ॥

முப்பத்தி நான்காவது ஸர்க்கம்

ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களின் க்ஷேமவிருத்தாந்தம்

1. துக்கத்தின் மேல் துக்கத்திஞல் மனமுடைந்திருந்த அவளுடைய அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு வானரோத்தமரான ஹனுமார் அவளுடைய மனதைச் சமாதானப்படுத்தும் பதிலே உரைத்தார்.

2. தேவி! ஸ்ரீராமருடைய கட்டளேயால் இங்கு வந்த நான் உங்களிடம் அனுப்பப்பட்ட தூதன். வைதேகி! ஸ்ரீராமர் க்ஷேமமாயிருக்கிருர்; உங்களுக்கு க்ஷேமத்தைத் தெரிவிக்கிருர்.

3. தேவி! வேதங்களேயும் பிரம்மாஸ்திரத்தையும்

लक्ष्मणश्च महातेजा भर्तुस्तेऽनुचरः प्रियः ।
कृतवाञ्छोकसन्तप्तः शिरसा तेऽभिवादनम् ॥ ४ ॥
सा तयोः कुशलं देवी निशम्य नरसिंहयोः ।
प्रीतिसंहृष्टसर्वांगी हनूमन्त-मथाब्रवीत् ॥ ५ ॥
कल्याणी बत गाथेयं लौकिकी प्रतिभाति मे ।
एति जीवन्त-मानन्दो नरं वर्षशतादपि ॥ ६ ॥
तया समागते तस्मिन् प्रीति-रुत्पादिताद्भुता ।
परस्परेण चालापं विश्वस्तौ तौ प्रचक्रतुः ॥ ७ ॥

லஷ்மணச்ச மஹாதேஜா பர்த்துஸ்தேஸனுசர: ப்ரிய: 1
க்ருதவாஞ் சோக ஸந்தப்த: சிரஸா தேஸபிவாதனம் ll 4 ll
ஸா தயோ: குசலம் தேவீ நிசம்ய நரஸிஹ்மயோ: !
ப்ரீதிஸம்ஹ்ருஷ்டஸர்வாங்கீ ஹனூமந்த-மதாப்ரவீத் ll 5 ll
கல்யாணீ பத காதேயம் லௌகிகீ ப்ரதிபாதி மே 1
ஏதி ஜீவந்த-மானந்தோ நரம் வர்ஷசதாதபி ll 6 ll
தயா ஸமாகதே தஸ்மின் ப்ரீதி-ருத்பாதிதாத்புதா!
பரஸ்பரேண சாலாபம் விச்வஸ்தௌ தௌ ப்ரசக்ரது: ll 7 ll

அறிந்த எவர் வேதமுணர்ந்தவர்களிற் சிறந்தவரோ அந்த தசரதராமர் உங்களுடைய க்ஷேமத்தை வினவுகிறுர்.

4. உங்கள் நாதருக்குப் பிரியராய் அவரை அனுசரித்திருப்பவரும் சோகத்தால் தவிப்பவரும் மகா தேஜஸ்வியுமான இலஷ்மணர் உங்களுக்குத் தலை வணங்கி அபிவாதனம் செய்கிறுர்.

5. அந்த தேவி புருஷசிரேஷ்டர்களான அவ்விருவருடைய க்ஷேம சமாசாரத்தையும் கேட்டு அன்பினுல் அங்கம் பூரித்தவளாய் ஹனுமாரை நோக்கிப் பின்வருமாறு பேசினுள்.

6. 'உயிருடனிருந்தால் மனிதனை நூறு வருஷத்திற்குப் பிறகானுலும் ஆனந்தம் வந்தடையும்' என்ற உலக வார்த்தை எனக்கு மிகவும் மங்களமாய்த் தோன்றுகிறது.

7. சந்தித்த பின் அவளுக்கு அவரிடம் அற்புதமான பிரீதி ஏற்பட்டது. இருவரும் ஒருவரிடம் ஒருவர் நம்பிக்கையுடன் பேசத் தொடங்கினர்.

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा हनुमान् हरिपुङ्गवः ।
सीतायाः शोकदीनायाः समीप-मुपचक्रमे ॥ ८ ॥
यथा यथा समीपं स हनुमा-नुपसर्पति ।
तथा तथा रावणं सा तं सीता परिशंकते ॥ ९ ॥
अहो धिग्धिक्कृत-मिदं कथितं हि यदस्य मे ।
रूपान्तर-मुपागम्य स एवायं हि रावणः ॥ १० ॥
तामशोकस्य शाखां सा विमुक्त्वा शोककर्शिता ।
तस्यामेवानवद्यांगी धरण्यां समुपाविशत् ॥ ११ ॥

தஸ்யாஸ் தத்வசனம் ச்ருத்வா ஹனுமான் ஹரிபுங்கவ: ।
ஸீதாயா: சோகதீனயா: ஸமீப-முபசக்ரமே ॥ 8 ॥
யதா யதா ஸமீபம் ஸ ஹனுமா-னுபஸர்ப்பதி!
ததா ததா ராவணம் ஸா தம் ஸீதா பரிசங்கதே ॥ 9 ॥
அஹோ திக்திக்கருத-மிதம் கதிதம் ஹி யதஸ்ய மே!
ரூபாந்தர-முபாகம்ய ஸ ஏவாயம் ஹி ராவண: ॥ 10 ॥
தாமசோகஸ்ய சாகாம் ஸா விமுக்த்வா சோககர்சிதா!
தஸ்யாமேவானவத்யாங்கீ தரண்யாம் ஸமுபாவிசத் ॥ 11 ॥

---

8. வானரசிரேஷ்டரான ஹனுமார் சோகத்தால் வருந்தும் அந்த சீதையின் வார்த்தையைக் கேட்டு அவளை அணுகத் தொடங்கினார்.

9. அந்த ஹனுமார் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அருகில் சென்றாரோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு சீதை அவரை இராவணனே என்று மறுபடி சந்தேகிக்கலானாள்.

10. 'ஐயோ! இவனுடன் நான் பேசியது பெரும் பிழை. இவன் நிச்சயமாக மாறு வேஷம் பூண்ட அந்த இராவணனே.'

11. குற்றமற்ற உருப்படைததவளும் சோகத்தால் வருந்துபவளுமான அவள் அசோகமரத்தின் கிளையை விட்டு விட்டு அவ்விடத்திலேயே தரையில் உட்கார்ந்துவிட்டாள்.

हनूमानपि दुःखार्तां तां दृष्ट्वा भयमोहिताम् ।
अवन्दत महाबाहु-स्ततस्तां जनकात्मजाम् ॥ १२ ॥
तं दृष्ट्वा वन्दमानं तु सीता शशिनिभानना ।
अब्रवीद्दीर्घ-मुच्छ्वस्य वानरं मधुरस्वरा ॥ १३ ॥
मायां प्रविष्टो मायावी यदि त्वं रावणः स्वयम् ।
उत्पादयसि मे भूयः सन्तापं तन्न शोभनम् ॥ १४ ॥
स्वं परित्यज्य रूपं यः परिव्राजकरूपवान् ।
जनस्थाने मया दृष्टस्त्वं स एवासि रावणः ॥ १५ ॥

ஹனூமானபி து:க்கார்த்தாம் தாம் த்ருஷ்ட்வா பய-
மோஹிதாம் I
அவந்தத மஹாபாஹுஸ்-ததஸ்தாம் ஜனகாத்மஜாம் ||12||
தம் த்ருஷ்ட்வா வந்தமானம் து ஸீதா சசிநிபானனு!
அப்ரவீத்தீர்க்க-முச்ச்வஸ்ய வானரம் மதுரஸ்வரா ||13||
மாயாம் ப்ரவிஷ்டோ மாயாவீ யதி த்வம் ராவண: ஸ்வயம் I
உத்பாதயஸி மே பூய: ஸந்தாபம் தந்ந சோபனம் ||14||
ஸ்வம் பரித்யஜ்ய ரூபம் ய: பரிவ்ராஜக-ரூபவான் I
ஜனஸ்தானே மயா த்ருஷ்டஸ்த்வம் ஸ ஏவாஸி ராவண: ||15||

---

12. பெருந்தோள் படைத்த ஹனுமார் பயத்தால் அவள் மனம் கலங்கியிருப்பதைக் கண்டு துன்பத்திலாழ்ந்திருந்த ஜானகியை வணங்கினுர். திகிலடைந்திருந்த அவள் அவரை முதலில் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவில்லை.

13. பூர்ண சந்திரனைப் போன்ற முகம்படைத்தவளும், இனிய குரலுடையவளுமான சீதை வணங்கி நிற்கும் அவ்வானரரைப் பின்பு கவனித்துப் பெருமூச்செறிந்து பேசத் தொடங்கினுள்.

14. 'நீ மாயையைக் கைக்கொண்ட மாயாவியான இராவணனுக இருந்தால் எனக்கு மீண்டும் எரிச்சலையே உண்டுபண்ணுகிருய். அது அழகாகாது.

15. 'சுய ரூபத்தைவிட்ட எவன் என்னுல் ஜனஸ்தானத்தில் துறவி வேஷத்தில் காணப்பட்டானே அந்த இராவணனே நீ.

उपवासकृशां दीनां कामरूप निशाचर ।
सन्तापयसि मां भूयः सन्तप्तां तन्न शोभनम् ॥ १६ ॥
अथवा नैतदेवं हि यन्मया परिशङ्कितम् ।
मानसो हि मम प्रीति-रुत्पन्ना तव दर्शनात् ॥ १७ ॥
यदि रामस्य दूतस्त्व-मागत भद्रमस्तु ते ।
पृच्छामि त्वां हरिश्रेष्ठ ब्रूहि रामकथां हि मे ॥
गुणान् रामस्य कथय प्रियस्य मम वानर ॥ १८ ॥

உபவாஸக்ருசாம் தீனாம் காமரூப நிசாசர।
ஸந்தாபயஸி மாம் பூய: ஸந்தப்தாம் தந்ந சோபனம் ॥16॥
அதவா நைததேவம் ஹி யன்மயா பரிசங்கிதம்।
மானஸோ ஹி மம ப்ரீதிருத்பன்னா தவ தர்சனாத் ॥17॥
யதி ராமஸ்ய தூதஸ்-த்வமாகதோ பத்ரமஸ்து தே।
ப்ருச்'சாமி த்வாம் ஹரிச்ரேஷ்ட ப்ரூஹி ராமகதாம் ஹி மே।
குணான் ராமஸ்ய கதய ப்ரியஸ்ய மம வானர ॥18॥

---

16. 'விரும்பிய உரு எடுக்கவல்ல அரக்கனே! உபவாசத்தால் மெலிந்து வருந்தும் ஏழையாகிய என்னை மீண்டும் துன்புறுத்துவது உனக்கு நல்லதன்று.

17. 'நான் சந்தேகப்படுகிற மாதிரி ஒருவேளை இல்லையோ? ஏனென்றால் உம்மைக்கண்டதால் என் மனதிற்கு ஒரு சமாதானம் உண்டாயிருக்கிறது.

18. நீர் ஸ்ரீராமருடைய தூதராய் வந்தவர் எனில் உமக்கு க்ஷேமம் உண்டாகட்டும். வானர சிரேஷ்டரே! உம்மை நான் கேட்கிறேன். எனக்கு இராம கதையைச் சொல்லும். வானரரே! எனது பிரியரான ஸ்ரீராமருடைய குணங்களைச் சொல்லும்.

---

17. ஏ. அரக்கனேயாக வேறோரமரனேயாக! அன்றிக் குரக்கினத் தலைவனேதான் ஆகுக! கொடுமையாக இரக்கமேயாக வந்திங்கு எம்பிரான் நாமம் சொல்லி உருக்கியே உணர்வைத் தந்தான் உயிரிதினுதவியுண்டோ.
—கம்பர்

चित्तं हरसि मे सौम्य नदीकूलं यथा रयः ॥ १९ ॥
अहो स्वप्नस्य सुखता याहमेवं चिराहृता ।
प्रेषितं नाम पश्यामि राघवेण वनौकसम् ॥ २० ॥
स्वप्नेपि यद्यहं वीरं राघवं सहलक्ष्मणम् ।
पश्येयं नावसीदेयं स्वप्नोऽपि मम मत्सरी ॥ २१ ॥
नाहं स्वप्नमिमं मन्ये स्वप्ने दृष्ट्वा हि वानरम् ।
न शक्योऽभ्युदयः प्राप्तुं प्राप्तश्चाभ्युदयो मम ॥ २२ ॥

சித்தம் ஹரஸி மே ஸௌம்ய நதீகூலம் யதா ரய: ||19||
அஹோ ஸ்வப்னஸ்ய ஸுகதா யாஹமேவம் சிராஹ்ருதா |
ப்ரேஷிதம் நாம பச்யாமி ராகவேண வநௌகஸம் ||20||
ஸ்வப்னேऽபி யத்யஹம் வீரம் ராகவம் ஸஹலக்ஷ்மணம் |
பச்யேயம் நாவஸீதேயம் ஸ்வப்னோऽபி மம மத்ஸரீ ||21||
நாஹம் ஸ்வப்னமிமம் மன்யே ஸ்வப்னே த்ருஷ்ட்வா ஹி வானரம் |
நசக்யோऽப்யுதய: ப்ராப்தும் ப்ராப்தச்சாப்யுதயோ மம ||22||

---

19. 'சித்தம் அழகியவரே! வெள்ளம் எப்படி ஆற்றின் கரையைக் கரைக்குமோ அப்படி நீர் என் உள்ளத்தைக் கரைக்கிறீர்.

20. 'கனவின் இனிமையால் வெகு தூரம் கவரப்பட்டு நான் ஒரு குரங்கை ஸ்ரீராமரால் அனுப்பப்பட்டதாய் எண்ணுகிறேனே இது அதிசயம்.

21. 'கனவிலாயினும் லக்ஷ்மணருடன் கூடிய வீரராகவரைக் காண்பேனுயின் நான் மனமுடையாமலிருப்பேன். கனவும் எனக்குப் பகையாயிருக்கிறது.

22. 'இதைக் கனவாக நான் கருதவில்லை. ஏனெனில் கனவில் குரங்கைப் பார்த்து நன்மையை அடைய முடியாது. எனக்கோ நல்ல சமாசாரம் கிடைத்திருக்கிறது.

किं नु स्याच्चित्त-मोहोऽयं भवेद्वातगतिस्त्वयम् ।
उन्मादजो विकारो वा स्यादियं मृगतृष्णिका ॥ २३ ॥
अथवा नायमुन्मादो मोहोऽप्युन्मादलक्षणः ।
संबुध्ये चाहमात्मान-मिमं चापि वनौकसम् ॥ २४ ॥
इत्येवं बहुधा सीता संप्रधार्य बलाबलम् ।
रक्षसां कामरूपत्वान्मेने तं राक्षसाधिपम् ॥ २५ ॥
एतां बुद्धिं तदा कृत्वा सीता सा तनुमध्यमा ।
न प्रतिव्याजहाराथ वानरं जनकात्मजा ॥ २६ ॥

கிந் நு ஸ்யாச்சித்த-மோஹோ ऽயம் பவேத்வாத-கதிஸ்த்வயம் ।
உன்மாதஜோ விகாரோ வா ஸ்யாதியம் ம்ருக-த்ருஷ்ணிகா ॥ 23 ॥
அதவா நாய-முன்மாதோ மோஹோऽப்யுன்மாத-லக்ஷண: ।
ஸம்புத்யே சாஹமாத்மானமிமஞ் சாபி வநௌகஸம் ॥ 24 ॥
இத்யேவம் பஹுதா ஸீதா ஸம்ப்ரதார்ய பலாபலம் ।
ரக்ஷஸாம் காமரூபத்வான் மேனே தம் ராக்ஷஸாதிபம் ॥ 25 ॥
ஏதாம் புத்திம் ததா க்ருத்வா ஸீதா ஸா தனுமத்யமா ।
ந ப்ரதிவ்யாஜஹாராத வானரம் ஜனகாத்மஜா ॥ 26 ॥

---

23. 'ஒருவேளை இது புத்திக் கலக்கமாகவோ காற்று தோஷமாகவோ உன்மாதத்தால் ஏற்பட்ட மனோவிகாரமாகவோ கானல் நீர் போன்ற பிரமையாகவோ இருக்குமோ?

24. 'இது உன்மாதமாயிராது; மதிமயக்கம் உன்மாதத்தின் லக்ஷணம். நானோ என்னையும் இந்தக் குரங்கையும் உள்ளபடி உணர்கிறேன்.'

25. சீதை இப்படி பலவாறாக (அரக்கர்களின்) திறமையையும் (மதிமயக்கத்தின்) அவலத்தையும் நன்கு ஆலோசித்து அரக்கர்கள் நினைத்த உருவம் எடுக்கக் கூடியவர்களாதலால் அக்குரங்கு வடிவை இராவணன் என்றே எண்ணினாள்.

26. நுண்ணிய இடைபடைத்த ஜனக புத்திரியான

सीतायाश्चिन्तितं बुद्ध्वा हनुमान् मारुतात्मजः ।
श्रोत्रानुकूलै-र्वचनैस्तदा तां समहर्षयत् ॥ २७ ॥
आदित्य इव तेजस्वी लोककान्तः शशी यथा ।
राजा सर्वस्य लोकस्य देवो वैश्रवणो यथा ॥ २८ ॥
विक्रमेणोपपन्नश्च यथा विष्णु-र्महायशाः ।
सत्यवादी मधुरवाग्देवो वाचस्पति-र्यथा ॥ २९ ॥
रूपवान् सुभगः श्रीमान् कन्दर्प इव मूर्तिमान् ।
स्थानक्रोधः प्रहर्ता च श्रेष्ठो लोके महारथः ॥ ३० ॥

ஸீதாயாச்சிந்திதம் புத்த்வா ஹனுமான் மாருதாத்மஜ: ।
ச்ரோத்ரானுகூலைர்-வசனைஸ் ததா தாம் ஸமஹர்ஷயத் ॥ 27 ॥
ஆதித்ய இவ தேஜஸ்வீ லோககாந்த: சசீ யதா ।
ராஜா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய தேவோ வைச்ரவணோ யதா ॥ 28 ॥
விக்ரமேணோபபன்னச்ச யதா விஷ்ணுர்-மஹாயசா: ।
ஸத்யவாதீ மதுரவாக் தேவோ வாசஸ்பதிர்-யதா ॥ 29 ॥
ரூபவான் ஸுபக: ஸ்ரீமான் கந்தர்ப்ப இவ மூர்த்திமான் ।
ஸ்தானக்ரோத: ப்ரஹர்த்தா ச ச்ரேஷ்டோ லோகே மஹாரத: ॥ 30 ॥

சீதை இப்படி நிச்சயித்துக் கொண்டு அதனுல் அப்பொழுது வானரரிடம் பேசாமலிருந்தாள்.

27. வாயு குமாரரான ஹனுமார் சீதா தேவியின் சிந்தனையைத் தெரிந்து கொண்டு செவிக்கினிய சொற்களால் அவளை மகிழ்வித்தார்.

28. 'சூரியன் போன்ற ஒளி பொருந்தியவர், சந்திரன் போல் உலகிற்கினியவர், குபேரனைப் போல் எல்லா உலகிற்கும் அரசர்.

29. விஷ்ணுவைப் போல் பராக்கிரமமுடையவர், பிருஹஸ்பதியைப் போல் உண்மை பேசுபவர், இனிமையாய்ப் பேசுபவர்.

30. மன்மதனே உருக்கொண்டாற்போன்ற அழகிய

बाहुच्छाया-मवष्टब्धो यस्य लोको महात्मनः ॥ ३१ ॥
अपकृष्याश्रमपदान्मृगरूपेण राघवम् ।
शून्ये येनापनीताऽसि तस्य द्रक्ष्यसि यत्फलम् ॥ ३२ ॥
अचिराद्रावणं संख्ये यो वधिष्यति वीर्यवान् ।
रोषप्रमुक्तैरिषुभि-र्ज्वलद्भिरिव पावकैः ॥ ३३ ॥
तेनाहं प्रेषितो दूत-स्त्वत्सकाश-मिहागतः ।
त्वद्वियोगेन दुःखार्तः स त्वां कौशल-मब्रवीत् ॥ ३४ ॥

பாஹுச்சாயா-மவஷ்டப்தோ யஸ்ய லோகோ மஹாத்மன: ॥ 31 ॥
அபக்ருஷ்யாச்ரமபதான் ம்ருக-ரூபேண ராகவம் ।
சூன்யே யேனாபநீதாऽஸி தஸ்ய த்ரக்ஷ்யஸி யத்பலம் ॥ 32 ॥
அசிராத்ராவணம் ஸங்க்யே யோ வதிஷ்யதி வீர்யவான் ।
ரோஷப்ரமுக்தை-ரிஷுபிர்-ஜ்வலத்பிரிவ பாவகை: ॥ 33 ॥
தேனாஹம் ப்ரேஷிதோ தூதஸ் த்வத்ஸகாச-மிஹாகத: ।
த்வத்வியோகேன து:க்கார்த்த: ஸ த்வாம் கௌசல-
மப்ரவீத் ॥ 34 ॥

வடிவுடையவர், செல்வநாயகர், இடமறிந்து கோபங் கொள்பவர், பகைவரைத் தண்டிப்பவர், மகாரதர், உலகில் உத்தமர்.

31. அந்த மகாத்மாவின் தோள்வலியை அண்டியே உலகம் நிலைத்திருக்கிறது.

32. அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமரை ஆசிரமத்தினின்று மானுருவால் வெளிப்போகச் செய்து ஒருவருமில்லாத சமயத்தில் எவனால் நீங்கள் அபகரிக்கப்பட்டீர்களோ அவனுக்கு அச்செயலின் பயன் எதுவோ அது விளைவதைக் காணப் போகிறீர்கள்.

33-34. வெகு சீக்கிரம் போரில் ஜ்வலிக்கும் தீ போன்ற கோபத்துடன் விட்ட பாணங்களால் எந்த வீரர் இராவணனைக் கொல்லப் போகிறாரோ அவரால் உம்மிடம் அனுப்பப்

लक्ष्मणश्च महातेजाः सुमित्रानन्दवर्धनः ।
अभिवाद्य महाबाहुः स त्वां कौशल-मब्रवीत् ॥ ३५ ॥
रामस्य च सखा देवि सुग्रीवो नाम वानरः ।
राजा वानरमुख्यानां स त्वां कौशल-मब्रवीत् ॥ ३६ ॥
नित्यं स्मरति रामस्त्वां ससुग्रीवः सलक्ष्मणः ।
दिष्ट्या जीवसि वैदेहि राक्षसीवशमागता ॥ ३७ ॥
अचिराद्द्रक्ष्यसे रामं लक्ष्मणं च महाबलम् ।
मध्ये वानरकोटीनां सुग्रीवं चामितौजसम् ॥ ३८ ॥

லக்ஷ்மணச்ச மஹாதேஜா: ஸுமித்ரானந்தவர்த்தன: ।
அபிவாத்ய மஹாபாஹு: ஸ த்வாம் கௌசல-மப்ர
வீத் ॥ 35 ॥
ராமஸ்ய ச ஸகா தேவி ஸுக்ரீவோ நாம வானர: ।
ராஜா வானரமுக்யாணும் ஸ த்வாம் கௌசல
மப்ரவீத் ॥ 36 ॥
நித்யம் ஸ்மரதி ராமஸ்த்வாம் ஸஸுக்ரீவ: ஸலக்ஷ்மண: ।
திஷ்ட்யா ஜீவஸி வைதேஹி ராக்ஷஸீவசமாகதா ॥ 37 ॥
அசிராத் த்ரக்ஷ்யஸே ராமம் லக்ஷ்மணஞ் ச மஹாபலம் ।
மத்யே வானர-கோடீனும் ஸுக்ரீவஞ்சாமிதௌ
ஜஸம் ॥ 38 ॥

பட்டு இங்கு வந்துள்ள தூதன் நான்; அவர் உங்கள் பிரிவால் துன்புற்று உங்களுக்கு க்ஷேமத்தைக் கூறியுள்ளார்.

35. சுமித்திரையின் ஆனந்தத்தை வளர்க்கும் பெருந்தோளரும் மகா தேஜஸ்வியுமான லக்ஷ்மணர் உங்களே நமஸ்கரித்து க்ஷேமத்தைத் தெரிவித்தார்.

36. தேவி! ஸ்ரீராமரின் நண்பரும் வானரர்களின் அரசருமான சுக்ரீவர் உங்களுக்கு நல்ல செய்தி தெரிவிக்கச் சொன்னார்.

37. லக்ஷ்மணருடனும் சுக்ரீவருடனும் சேர்ந்திருக்கும் இராமர் எப்பொழுதும் உங்களேயே நினைத்த வண்ணம் இருக்கிறார். வைதேஹிப்பிராட்டியே! நீங்கள் அரக்கிகளின் வசப்பட்டும் அதிருஷ்டவசத்தால் உயிருடனிருக்கிறீர்கள்.

38. ஸ்ரீராமரையும் மகா பலசாலியான லக்ஷ்மண

अहं सुग्रीवसचिवो हनूमान्नाम वानरः ।
प्रविष्टो नगरीं लंकां लंघयित्वा महोदधिम् ॥ ३९ ॥
कृत्वा मूर्ध्नि पदन्यासं रावणस्य दुरात्मनः ।
त्वां द्रष्टु-मुपयातोऽहं समाश्रित्य पराक्रमम् ॥ ४० ॥
नाहमस्मि तथा देवि यथा मामवगच्छसि ।
विशंका त्यजतामेषा श्रद्धत्स्व वदतो मम ॥ ४१ ॥

इति चतुस्त्रिंशः सर्गः
(आदितः श्लोकाः १४७९)

அஹம் ஸுக்ரீவஸசிவோ ஹனூமாந்நாம வானர: ।
ப்ரவிஷ்டோ நகரீம் லங்காம் லங்கயித்வா மஹோததிம் ॥ 39 ॥
க்ருத்வா மூர்த்னி பதந்யாஸம் ராவணஸ்ய துராத்மன: ।
த்வாம் த்ரஷ்டு-முபயாதோ஽ஹம் ஸமாச்ரித்ய பராக்ரமம் ॥ 40 ॥
நாஹமஸ்மி ததா தேவி யதா மாமவகச்சஸி ।
விசங்கா த்யஜதாமேஷா ச்ரத்தத்ஸ்வ வததோ மம ॥ 41 ॥

இதி சதுஸ்த்ரிம்ச: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 1479)

ரையும் அளவிலா ஆற்றல் படைத்த சுக்ரீவரையும் கோடிக்கணக்கான வானரர்களின் நடுவில் விரைவில் காணப்போகிறீர்கள்.

39. நான் சுக்ரீவருடைய மந்திரியாயுள்ள ஹனுமான் எனும் வானரன் பெருங்கடலைத் தாவி இலங்காபுரியிற் பிரவேசித்துள்ளேன்.

40. துராத்மாவாகிய இராவணனுடைய தலைமேல் காலை வைத்தாற் போல் பராக்கிரமத்தைக் கைக்கொண்டு உங்களைக் காண்பதற்கு வந்தவன் நான்.

41. தேவி! என்னை நீங்கள் எப்படி கருதுகிறீர்களோ அப்படி நான் இல்லை; உங்களுடைய இந்த சந்தேகத்தை விட்டுவிட வேண்டும்; உங்கள் முன் பேசும் என்னிடம் நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டும்.

இங்ஙனம் முப்பத்திநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றும்.
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 1479)

पंचत्रिंशः सर्गः

श्रीरामलक्ष्मणयोः अंगनिरूपणम्

तां तु रामकथां श्रुत्वा वैदेही वानरर्षभात् ।
उवाच वचनं सान्त्वमिदं मधुरया गिरा ॥ १ ॥
क्व ते रामेण संसर्गः कथं जानासि लक्ष्मणम् ॥ २ ॥
वानराणां नराणां च कथमासीत् समागमः ॥ ३ ॥
यानि रामस्य चिह्नानि लक्ष्मणस्य च वानर ।
तानि भूयः समाचक्ष्व न मां शोकः समाविशेत् ॥ ४ ॥

பஞ்சத்ரிம்ச: ஸர்க்க:

ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணயோ: அங்க நிரூபணம்

தாம் து ராமகதாம் ச்ருத்வா வைதேஹீ வானரர்ஷபாத் ।
உவாச வசனம் ஸாந்த்வமிதம் மதுரயா கிரா ॥ 1 ॥
க்வ தே ராமேண ஸம்ஸர்க்க: கதம் ஜானாஸி லக்ஷ்மணம் ॥ 2 ॥
வானராணாம் நராணாஞ்ச கதமாஸீத் ஸமாகம: ॥ 3 ।
யானி ராமஸ்ய சிஹ்னானி லக்ஷ்மணஸ்ய ச வானர ।
தானி பூய: ஸமாசக்ஷ்வ ந மாம் சோக: ஸமாவிசேத் ॥ 4 ॥

முப்பதைந்தாவது ஸர்க்கம்

ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களின் அங்க லக்ஷணம்

1. சீதை வானரசிரேஷ்டரிடமிருந்து அந்த இராம கதையைக் கேட்ட பின் இனிய மொழியால் ஆறுதலுடன் கூடிய பின் வரும் வார்த்தையைப் பேசினாள்.

2-3. உமக்கு ஸ்ரீராமருடன் எங்கே சேர்க்கை ஏற்பட்டது? இலக்ஷ்மணரை எப்படி அறிவீர்? வானரர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் சேர்க்கை எப்படி ஏற்பட்டது?

4. 'வானரரே! ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுடைய அங்க லக்ஷ

---

5. ராமஸ்ய லிங்கானி

कीदृशं तस्य संस्थानं रूपं रामस्य कीदृशम् ।
कथमूरू कथं बाहू लक्ष्मणस्य च शंस मे ॥ ५ ॥
एवमुक्तस्तु वैदेह्या हनूमान् मारुतात्मजः ।
ततो रामं यथा तत्त्व-माख्यातु-मुपचक्रमे ॥ ६ ॥
जानन्ती बत दिष्ट्या मां वैदेहि परिपृच्छसि ।
भर्तुः कमलपत्राक्षि संस्थानं लक्ष्मणस्य च ॥ ७ ॥
यानि रामस्य चिह्नानि लक्ष्मणस्य च यानि वै ।
लक्षितानि विशालाक्षि वदतः शृणु तानि मे ॥ ८ ॥

கீத்ருசம் தஸ்ய ஸம்ஸ்தானம் ரூபம் ராமஸ்ய கீத்ருசம் ।
கதமூரூ கதம் பாஹூ லக்ஷ்மணஸ்ய ச சம்ஸ மே ॥ 5 ॥
ஏவமுக்தஸ்து வைதேஹ்யா ஹனூமான் மாருதாத்மஜ: ।
ததோ ராமம் யதா தத்வ-மாக்யாது-முபசக்ரமே ॥ 6 ॥
ஜானந்தீ பத திஷ்ட்யா மாம் வைதேஹி பரிப்ருச்சஸி ।
பர்த்து: கமலபத்ராக்ஷி ஸம்ஸ்தானம் லக்ஷ்மணஸ்ய ச ॥ 7 ॥
யானி ராமஸ்ய சிஹ்ஞனி லக்ஷ்மணஸ்ய ச யானி வை ।
லக்ஷிதானி விசாலாக்ஷி வதத: ச்ருணு தானி மே ॥ 8 ॥

ணங்களை இன்னுமொருமுறை விவரித்துக் கூறும். அதனால் துயரம் என்னை விட்டகலும்.

5. 'ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுடைய வடிவம் எத்தன்மையது? அழகு எத்தன்மையது? துடைகளும் கைகளும் எப்படியிருக்கும்? எனக்குச் சொல்லும்.'

6. சீதையால் இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட வாயுகுமாரராகிய ஹனுமார் ஸ்ரீராமரை உள்ளபடி வர்ணிக்கத் தொடங்கினார்.

7. தாமரையிதழ் போன்ற கண்படைத்தவரே! வைதேகி! பாக்கிய வசத்தால் என்னைத் தெரிந்து கொண்டு உங்கள் நாயகருடைய அங்க அடையாளங்களையும் இலக்ஷ்மணருடைய அங்க அடையாளங்களையும் கேட்கிறீர்கள்.

8. இராமருடைய அடையாளங்கள் எவையோ இலக்ஷ்

---

9. கமலபத்ராக்ஷ: பூர்ணசந்த்ர-நிபானன:

रामः कमलपत्राक्षः सर्वभूतमनोहरः ।
रूपदाक्षिण्य-सम्पन्नः प्रसूतो जनकात्मजे ॥ ९ ॥
तेजसाऽऽदित्यसंकाशः क्षमया पृथिवीसमः ।
बृहस्पतिसमो बुद्ध्या यशसा वासवोपमः ॥ १० ॥
रक्षिता जीवलोकस्य स्वजनस्याभिरक्षिता ।
रक्षिता स्वस्य वृत्तस्य धर्मस्य च परन्तपः ॥ ११ ॥
रामो भामिनि लोकस्य चातुर्वर्ण्यस्य रक्षिता ।
मर्यादानां च लोकस्य कर्ता कारयिता च सः ॥ १२ ॥

ராம: கமலபத்ராக்ஷ: ஸர்வபூத-மனோஹர: I
ரூபதாக்ஷிண்ய-ஸம்பன்ன: ப்ரஸூதோ ஜனகாத்மஜே II 9 II
தேஜஸா ssதித்ய ஸங்காச: க்ஷமயா ப்ருதிவீஸம: I
ப்ருஹஸ்பதிஸமோ புத்த்யா யசஸா வாஸவோபம: II 10 II
ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய ஸ்வஜனஸ்யாபிரக்ஷிதா I
ரக்ஷிதா ஸ்வஸ்ய வ்ருத்தஸ்ய தர்மஸ்ய ச பரந்தப: II 11 II
ராமோ பாமினி லோகஸ்ய சாதுர்வர்ண்யஸ்ய ரக்ஷிதா I
மர்யாதானாஞ்ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதா ச ஸ: II 12 II

மனருடைய அடையாளங்கள் எவையோ அவற்றை நான் கண்டுள்ளபடி கூறுகிறேன், கேளுங்கள்.

9. ஜனகபுத்திரியே! ஸ்ரீராமர் தாமரையிதழ்போன்ற கண்படைத்தவர்; எல்லாப் பிராணிகளின் மனதையும் கவர்பவர்; வடிவழகும் சித்தத்தின் அழகும் நிறைந்து பிறந்தவர்.

10. ஒளியில் சூரியனை யொத்தவர், பொறுமையில் பூமிக்குச் சமமானவர், புத்தியில் பிருகஸ்பதிக்குச் சமமானவர், புகழில் இந்திரனைப் போன்றவர்.

11. உயிர்த் தொகுதியின் இரக்ஷகர்; தம்மையண்டியவரை ஆதரவுடன் காப்பவர்; தமது ஆசாரத்தையும் தருமத்தையும் இரக்ஷிப்பவர்; சத்துருக்களையழிப்பவர்.

12. பெண்ணரசே! ஸ்ரீராமர் உலகிலுள்ள நான்கு ஜாதி

---

9. **ரூபதாக்ஷிண்ய-ஸம்பன்ன:**—ரூபமித்யேதத்-விக்ரஹகுணமுபலக்ஷணம், **தாக்ஷிண்ய-**மித்யாத்ம குணமுபலக்ஷணம்.

अर्चिष्मानर्चितो नित्यं ब्रह्मचर्यव्रते स्थितः ।
साधूना-मुपकारज्ञः प्रचारज्ञश्च कर्मणाम् ॥ १३ ॥
राजविद्या-विनीतश्च ब्राह्मणाना-मुपासिता ।
श्रुतवाञ्छीलसम्पन्नो विनीतश्च परन्तपः ॥ १४ ॥
यजुर्वेद-विनीतश्च वेदविद्भिः सुपूजितः ।
धनुर्वेदे च वेदेषु वेदांगेषु च निष्ठितः ॥ १५ ॥

அர்ச்சிஷ்மா-னர்ச்சிதோ நித்யம் ப்ரஹ்மசர்ய-வ்ரதே ஸ்தித: ।
ஸாதூனா-முபகாரஜ்ஞ: ப்ரசாரஜ்ஞச்ச கர்மணாம் ॥ 13 ॥
ராஜவித்யா விநீதச்ச ப்ராஹ்மணா-முபாஸிதா ।
ச்ருதவான் ஶீலஸம்பன்னோ விநீதச்ச பரந்தப: ॥ 14 ॥
யஜுர்வேத-விநீதச்ச வேதவித்பி: ஸுபூஜித: ।
தனுர்வேதே ச வேதேஷு வேதாங்கேஷு ச நிஷ்டித: ॥ 15 ॥

மக்களையும் இரக்ஷிப்பவர்; உலகின் ஒழுக்கத்திற்குக் கர்த்தாவும் அதற்கடங்கி நடக்கச் செய்பவரும் அவரே.

13. காந்தி பொருந்தியவர், எப்பொழுதும் பூஜிக்கப்பட்டவர், பிரம்மசரிய விரதத்தில் நிற்பவர், சாதுக்களுக்கு உபகாரஞ் செய்யும் வழியறிந்தவர், கருமங்களையனுஷ்டிக்கும் முறையறிந்தவர்.

14. அரசாட்சி முறை நன்குணர்ந்தவர், பிராம்மணர்களைப் போற்றுபவர், சாஸ்திரங்களைக் கேட்டறிந்தவர், நல்ல குணம் படைத்தவர், அடக்கமுடையவர், பகைவர்களைத் தவிக்கச் செய்பவர்.

15. யஜுர் வேதத்தை நன்கு கற்றவர், வேதங் கற்றவர்களால் நன்குமதிக்கப்பட்டவர், வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் வில் வித்தையிலும் நிபுணர்

---

11. ஸ்வஜனஸ்ய ச ரக்ஷிதா
14. ராஜநீத்யாம் விநீதச்ச । ஜ்ஞானவான் ஶீலஸம்பன்னோ

विपुलांसो महाबाहुः कम्बुग्रीवः शुभाननः
गूढजत्रुः सुताम्राक्षो रामो देवि जनैः श्रुतः ॥ १६ ॥
दुन्दुभिस्वन-निर्घोषः स्निग्धवर्णः प्रतापवान् ।
समः समविभक्तांगो वर्णं श्यामं समाश्रितः ॥ १७ ॥
त्रिस्थिर-स्त्रिप्रलम्बश्च त्रिसम-स्त्रिषु चोन्नतः ।
त्रिताम्र-स्त्रिषु च स्निग्धो गम्भीरस्त्रिषु नित्यशः ॥ १८ ॥

விபுலாம்ஸோ மஹாபாஹு: கம்புக்ரீவ; சுபானன: ।
கூடஜத்ரு: ஸுதாம்ராக்ஷோ ராமோ தேவி ஜனை:
ச்ருத: ॥ 16 ॥
துந்துபிஸ்வன-நிர்க்கோஷ: ஸ்நிக்தவர்ண: ப்ரதாபவான் ।
ஸம: ஸமவிபக்தாங்கோ வர்ணம் ச்யாமம் ஸமாச்ரித: ॥ 17 ॥
த்ரிஸ்திர-ஸ்த்ரிப்ரலம்பச்ச த்ரிஸமஸ்-த்ரிஷு சோந்நத: ।
த்ரிதாம்ரஸ் த்ரிஷு ச ஸ்நிக்தோ கம்பீரஸ்த்ரிஷு
நித்யச: ॥ 18 ॥

---

16. உயர்ந்த தோள்களையும் நீண்டகைகளையும் சங்கு போன்ற கழுத்தையும் அழகிய முகத்தையும் உடையவர்; தோளெலும்பு சதையில் மறைந்தவர்; சிவந்து அழகிய கண்களை உடையவர்; இராமன் என்ற பெயரால் ஜனங்களால் போற்றப்பட்டவர்.

17. துந்துபி வாத்தியத்தைப் போன்ற குரலுடையவர்; பளபளப்பான மேனி படைத்தவர்; புகழ் மிக்கவர்; ஒத்த உடலும் ஒத்த உறுப்புக்களுமமைந்தவர்; கருநிறம் படைத்தவர்.

18. மூவிடம் (மார்பு, மணிக்கட்டு, கைமுஷ்டி) உறுதியாயுள்ளவர்; மூவிடம் (மயிர்நுனி, முழங்கால், அண்டம்) சமமானவர்; மூவிடம் (தொப்புள், வயிறு, மார்பு) உயர்ந்திருப்பவர்; மூவிடம் (கடைக்கண், உள்ளங்கை, உள்ளங்கால்) சிவந்தவர்; மூவிடம் (பாத ரேகை, தலைமயிர், ஆண்குறி) மழமழப்பாயுள்ளவர்; மூவிடம் (பேச்சு, நடை, தொப்புள்) ஆழமாயுள்ளவர்.

---

16. ராமோ நாம ஜனை: ச்ருத: !

त्रिवलीमां-स्त्र्यवनत-श्चतुर्व्यङ्ग्य-स्त्रिशीर्षवान् ।
चतुष्कलश्चतु-र्लेख-श्चतु-ष्किष्कु-श्चतुः समः ॥ १९ ॥
चतुर्दशसमद्वन्द्व-श्चतुर्दंष्ट्र-श्चतुर्गतिः ।
महोष्ठ-हनु-नासश्च पञ्चस्निग्धोऽष्टवंशवान् ॥ २० ॥
दशपद्मो दशबृहत्त्रिभिर्व्याप्तो द्विशुक्लवान् ।
षडुन्नतो नवतनु-स्त्रिभि-र्व्याप्नोति राघवः ॥ २१ ॥

த்ரிவலீமாம்ஸ் த்ர்யவனதச்-சதுர்வ்யங்க்யஸ்-த்ரிசீர்ஷவான் ।
சதுஷ்கலச் சதுர்லேகச்-சதுஷ்கிஷ்குச்-சது: ஸம: ॥ 19 ॥
சதுர்தசஸமத்வந்த்வச்-சதுர்தம்ஷ்ட்ரச்-சதுர்கதி: ।
மஹோஷ்ட-ஹனு-நாஸச் ச பஞ்சஸ்நிக்தோऽஷ்டவம்சவான் ॥ 20 ॥
தசபத்மோ தசப்ருஹத் த்ரிபிர்வ்யாப்தோ த்விசுக்லவான் ।
ஷடுன்னதோ நவதனுஸ்-த்ரிபிர்-வ்யாப்னோதி ராகவ: ॥ 21 ॥

---

19. (கழுத்திலும் வயிற்றிலும்) மூன்று மடிப்புடையவர்; மூவிடம் (முலை, முலைக்கண், பாத ரேகை) உள்ளாழ்ந்தவர்; நாலிடம் (கழுத்து, ஆண்குறி, முதுகு, முழங்கால்) குறுகியவர்; தலையில் மூன்று சுழியுடையவர்; (கால் கட்டை விரலில்) நான்கு வேத ரேகைகளை உடையவர்; (நெற்றியில்) நான்கு ரேகைகளை உடையவர்; நான்கு முழம் உயர முள்ளவர்; நாலிடம் (தோள், முழங்கால், துடை, கன்னம்) சமமாயிருப்பவர்.

20. பதினான்கிடம் (புருவம், மூக்குத்துவாரம், கண், காது, உதடு, முலைக்காம்பு, முழங்கை, முழங்கால், மணிக்கட்டு, அண்டம், இடை, கை, கால், குண்டி) இணையானவர்; நான்கு கோரைப் பற்களை உடையவர்; நான்கு விதமான (சிங்கம், புலி, யானை, எருது ஒத்த) நடையுடையவர்; பருத்த உதடும் கன்னமும் மூக்கும் உடையவர்; ஐந்திடம் (தலைமயிர், கண், பல், தோல், உள்ளங்கால்) பளபளப்பானவர்; எட்டிடம் (இருகைகள் கைவிரல்கள், இரு துடைகள், முழங்கால்கள்) நேரானவர்.

21. பத்திடம் (முகம், கண், வாய், நாக்கு, உதடு, தாடை, முலை, நகம், கை, கால்) தாமரை மலர் போன்றவர்; பத்திடம் (மார்பு, தலை, நெற்றி, கழுத்து, தோள்,

सत्यधर्मपरः श्रीमान् संग्रहानुग्रहे रतः ।
देशकालविभागज्ञः सर्वलोकप्रियंवदः ॥ २२ ॥
भ्राता च तस्य द्वैमात्रः सौमित्रिरपराजितः ।
अनुरागेण रूपेण गुणैश्चैव तथाविधः ॥ २३ ॥
तावुभौ नरशार्दूलौ त्वद्दर्शनसमुत्सुकौ ।
विचिन्वन्तौ महीं कृत्स्नामस्माभिरभिसंगतौ ॥ २४ ॥

ஸத்யதர்மபர: ஸ்ரீமான் ஸங்க்ரஹானுக்ரஹே ரத: ।
தேசகால-விபாகஜ்ஞ: ஸர்வலோக-ப்ரியம்வத: ॥ 22 ॥
ப்ராதா ச தஸ்ய த்வைமாத்ர: ஸௌமித்ரி-ரபராஜித: ।
அனுராகேண ரூபேண குணைச்சைவ ததா வித: ॥ 23 ॥
தாவுபௌ நரசார்த்தூலௌ த்வத்தர்சன-ஸமுத்ஸுகௌ ।
விசின்வந்தௌ மஹீம் க்ருத்ஸ்ன-மஸ்மாபி-ரபி
ஸங்கதௌ ॥ 24 ॥

கை, தொப்புள், பக்கம், பின்தட்டு, காது) விசால மானவர்; (பராக்கிரமம், புகழ், செல்வம் ஆகிய) மூன்றினால் எங்கும் வியாபித்தவர்; இரண்டிடம்(பல், கண்) வெளுத்தவர்; ஆறிடம் (கக்ஷம், வயிறு, மார்பு, மூக்கு, தோள், நெற்றி) உயர்ந் தவர், ஒன்பதிடம் (கேசம், மீசை, நகம், ரோமம், தோல் விரல், கண், ஆண்குறி, புத்தி) நுட்ப மானவர்; மூன்று வேளைகளில் முறையே அறம், பொருள், இன்பம் என்ற தருமங்களை அனுஷ்டித்து நிரப்புபவர் ஸ்ரீராகவர்.

22. ஸத்தியத்திலும் தருமத்திலும் ஆழ்ந்த பற்றுள்ள வர்; திருவுடையவர், பொருளை ஈட்டுதலிலும் ஈதலிலும் பிரியமுள்ளவர், இடத்தையும் காலத்தையும் பற்றிய பகுத் தறிவுடையவர், உலகனைத்திற்கும் இனிமையாய்ப் பேசுபவர்.

23. அவருடைய சகோதரரும் சிற்றன்னை சுமித்திரை யின் புத்திரருமாகிய இலக்ஷ்மணரும் எவராலும் வெல்லுதற் கரியவர்; அன்பிலும் அழகிலும் குணத்திலும் அவரை யொத் தவர்.

24. உங்களைத் தேடிக்கொண்டு நாடெங்கும் சுற்றி

---

23. ப்ராதா சாஸ்ய ச த்வைமாத்ர: ஸௌமித்ரி-ரமிதப்ரப:
24. அஸ்மாபி: ஸஹஸங்கதௌ!

त्वामेव मार्गमाणौ तौ विचरन्तौ वसुन्धराम् ।
ददर्शतु-र्मृगपतिं पूर्वजेनावरोपितम् ॥ २५ ॥
ऋश्यमूकस्य पृष्ठे तु बहुपादपसंकुले ।
भ्रातु-र्भयार्त-मासीनं सुग्रीवं प्रियदर्शनम् ॥ २६ ॥
वयं तु हरिराजं तं सुग्रीवं सत्यसंगरम् ।
परिचर्यास्महे राज्यात् पूर्वजेनावरोपितम् ॥ २७ ॥
ततस्तौ चीरवसनौ धनुः प्रवर-पाणिनौ ।
ऋश्यमूकस्य शैलस्य रम्यं देशमुपागतौ ॥ २८ ॥

த்வாமேவ மார்க்கமாணௌ தௌ விசரந்தௌ
வஸுந்தராம் 1
ததர்சதுர்-ம்ருகபதிம் பூர்வஜேனுவரோபிதம் ll 25 ll
ருச்யமூகஸ்ய ப்ருஷ்டே து பஹுபாதபஸங்குலே 1
ப்ராதுர்ப்பயார்த்த-மாஸீனம் ஸுக்ரீவம்ப்ரியதர்சனம் ll 26 ll
வயம் து ஹரிராஜம் தம் ஸுக்ரீவம் ஸத்யஸங்கரம் 1
பரிசர்யாஸ்மஹே ராஜ்யாத் பூர்வஜேனுவரோபிதம் ll 27 ll
ததஸ்தௌ சீரவஸனௌ தனு: ப்ரவர-பாணினௌ 1
ருச்யமூகஸ்ய சைலஸ்ய ரம்யம் தேச-முபாகதௌ ll 28 ll

வருகையில் வீர புருஷர்களாகிய அவர்கள் எங்களைச் சந்தித்தார்கள்.

25-26. பூமியில் உங்களையே தேடியலைந்த அவர்கள் காண்புதற்கினிய வானர அரசராகிய சுக்ரீவரை கண்டார்கள்; அவ்வரசர் தமது தமயனுல் அவமதிப்படைந்திருந்தவர்; பலவித மரங்களடர்ந்த ரிச்யமூக மலையின் தாழ்வரையில் பயந்து பதுங்கியிருந்தவர்.

27. தமயனுல் நாட்டிலிருந்து துரத்தப்பட்டவரும் ஸத்தியந் தவருதவருமான வானர வேந்தர் சுக்ரீவருக்கு நாங்கள் மட்டும் சேவை செய்து கொண்டிருந்தோம்.

28. மரவுரியணிந்து சிறந்த விற்களைக் கையிலேந்திக்

---

26. ருச்யமூகஸ்ய மூலே து
28. 'ருச்யமூகஸ்ய' இது சில பாடங்களில் இல்லை.

सा तौ दृष्ट्वा नरव्याघ्रौ धन्विनौ वानरर्षभः ।
अभिप्लुतो गिरेस्तस्य शिखरं भयमोहितः ॥ २९ ॥
ततः स शिखरे तस्मिन् वानरेन्द्रो व्यवस्थितः ।
तयोः समीपं मामेव प्रेषयामास सत्वरम् ॥ ३० ॥
तावहं पुरुषव्याघ्रौ सुग्रीववचनात् प्रभू ।
रूपलक्षणसम्पन्नौ कृतांजलिरुपस्थितः ॥ ३१ ॥
तौ परिज्ञात-तत्त्वार्थौ मया प्रीतिसमन्वितौ ।
पृष्ठमारोप्य तं देशं प्रापितौ पुरुषर्षभौ ॥ ३२ ॥

ஸா தௌ த்ருஷ்ட்வா நரவ்யாக்ரௌ தன்விநௌ வானரர்ஷப: ।
அபிப்லுதோ கிரேஸ்தஸ்ய சிகரம் பயமோஹித: ॥ 29 ॥
தத: ஸ சிகரே தஸ்மின் வானரேந்த்ரோ வ்யவஸ்தித: ।
தயோ: ஸமீபம் மாமேவ ப்ரேஷயமாஸ ஸத்வரம் ॥ 30 ॥
தாவஹம் புருஷவ்யாக்ரௌ ஸுக்ரீவவசனாத் ப்ரபூ ।
ரூபலக்ஷணஸம்பன்னௌ க்ருதாஞ்ஜலி-ருபஸ்தித: ॥ 31 ॥
தௌ பரிஜ்ஞாத-தத்வார்த்தௌ மயா ப்ரீதிஸமன்விதௌ ।
ப்ருஷ்ட-மாரோப்ய தம் தேசம் ப்ராபிதௌ புருஷர்ஷபௌ ॥ 32 ॥

கொண்டு அவ்விருவரும் ரிச்யமூக மலையின் அழகியதொரு பிரதேசத்தை யடைந்தார்கள்.

29. வில்லாளிகளான அவ்வீரபுருஷர்களைக் கண்டதும் அச்சத்தால் மதிகலங்கிய வானரவேந்தர் அம்மலையின் உச்சிக்கு ஓடிப் போனார்.

30. பிறகு அவர் அவ்வுச்சியில் இருந்து கொண்டு அவ்விருவருடைய அருகாமைக்கு என்னை விரைவில் அனுப்பினார்.

31. சுக்ரீவருடைய சொற்படி நான் உருவமைப்பிற் சிறந்த புருஷசிரேஷ்டர்களான அவ்விரு பிரபுக்களின் அருகாமைக்குக் கைகூப்பிக் கொண்டு சென்றேன்.

32. என்னால் நிலைமையை உள்ளபடி அறிந்துகொண்டு

निवेदितौ च तत्त्वेन सुग्रीवाय महात्मने ।
तयो-रन्योऽन्य-संलापाद् भृशं प्रीति-रजायत ॥ ३३ ॥
ततस्तौ प्रीतिसंपन्नौ हरीश्वर-नरेश्वरौ ।
परस्पर-कृताश्वासौ कथया पूर्ववृत्तया ॥ ३४ ॥
ततः स सान्त्वयामास सुग्रीवं लक्ष्मणाग्रजः ।
स्त्रीहेतो-र्वालिना भ्रात्रा निरस्त-मुरुतेजसा ॥ ३५ ॥
ततस्त्वन्नाशजं शोकं रामस्याक्लिष्टकर्मणः ।
लक्ष्मणो वानरेन्द्राय सुग्रीवाय न्यवेदयत् ॥ ३६ ॥

நிவேதிதௌ ச தத்வேன ஸுக்ரீவாய மஹாத்மனே ।
தயோரன்யோன்ய-ஸம்லாபாத் ப்ருசம் ப்ரீதி-ரஜாயத ॥ 33 ॥
ததஸ்தௌ ப்ரீதிஸம்பன்னௌ ஹரீச்வர-நரேச்வரௌ ।
பரஸ்பர-க்ருதாச்வாஸௌ கதயா பூர்வவ்ருத்தயா ॥ 34 ॥
ததஸ் ஸ ஸாந்த்வயாமாஸ ஸுக்ரீவம் லக்ஷ்மணாக்ரஜ: ।
ஸ்த்ரீஹேதோர்-வாலினா ப்ராத்ரா நிரஸ்த-முருதேஜஸா ॥ 35 ॥
ததஸ்த்வந் நாசஜம் சோகம் ராமஸ்யாக்லிஷ்டகர்மண: ।
லக்ஷ்மணோ வானரேந்த்ராய ஸுக்ரீவாய ந்யவேதயத் ॥ 36 ॥

அவர்கள் மகிழ்வடைந்தார்கள். பின்னர் அப்புருஷோத்தமர்களை என் முதுகிலேற்றிக் கொண்டு சுக்ரீவரிருந்த இடம் சேர்ப்பித்தேன்.

33. மகாத்மாவான சுக்ரீவருக்கு அவர்களை உள்ளபடி நான் அறிவித்ததும் அவர்களிடை நெருங்கிய சம்பாஷணையால் மிகுந்த மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

34. மானிட வேந்தரும் வானர வேந்தரும் தங்கள் தங்களுடைய பழைய செய்திகளைப் பற்றிய பேச்சினுல் ஒருவருக்கொருவர் ஆறுதல் கூறிக் கொண்டு மனதில் மகிழ்ச்சி நிறைந்தவர்களானுர்கள்.

35. ஸ்திரீ நிமித்தமாக பலம் மிகுந்த தமயனுகிய வாலியால் நாடு கடத்தப்பட்ட சுக்ரீவரை ஸ்ரீராமர் சமாதானம் செய்தார்.

36. பின்பு எளிதில் அருஞ்செயலாற்றும் ஸ்ரீராமருக்கு உங்களையிழந்ததால் ஏற்பட்டிருந்த கவலையைப்பற்றி வானர

33. ஸம்பாஷாத் ப்ருசம்! 35. நிரஸ்த: புருதேஸா!

तच्छ्रुत्वा वानरेन्द्रस्तु लक्ष्मणेनेरितं वचः ।
तदासीन्निष्प्रभोऽत्यथ ग्रहग्रस्त इवांशुमान् ॥ ३७ ॥
ततस्त्वद्गात्रशोभीनि रक्षसा ह्रियमाणया ।
यान्याभरणजालानि पातितानि महीतले ॥ ३८ ॥
तानि सर्वाणि रामाय आनीय हरियूथपाः ।
संहृष्टा दर्शयामासु-र्गतिं तु न विदुस्तव ॥ ३९ ॥
तानि रामाय दत्तानि मयैवोपहृतानि च ।
स्वनवन्त्यवकीर्णानि तस्मिन् विगतचेतसि ॥ ४० ॥

தச்ச்ருத்வா வானரேந்த்ரஸ்து லக்ஷ்மணேனேரிதம் வச: ।
ததாஸீந் நிஷ்ப்ரபோऽத்யர்த்தம் க்ரஹக்ரஸ்த
இவாம்சுமான் ॥ 37 ॥
ததஸ்த்வத்-காத்ர-சோபீனி ரக்ஷஸா ஹ்ரியமாணயா ।
யான்யாபரண-ஜாலானி பாதிதானி மஹீதலே ॥ 38 ॥
தானி ஸர்வாணி ராமாய ஆநீய ஹரியூதபா: ।
ஸம்ஹ்ருஷ்டா தர்சயாமாஸுர்-கதிம் து ந விதுஸ்தவ ॥ 39 ॥
தானி ராமாய தத்தானி மயைவோபஹ்ருதானி ச ।
ஸ்வனவந்த்யவகீர்ணானி தஸ்மின் விகதசேதஸி ॥ 40 ॥

வேந்தராகிய சுக்ரீவருக்கு இலக்ஷ்மணர் எடுத்துரைத்தார்.

37. வானர வேந்தர் இலக்ஷ்மணர் கூறியதைக் கேட்டு கிரகணத்தில் பிடிபட்ட சூரியனைப் போல் மிகவும் ஒளி குன்றியவரானார்.

38-39. அதன் பின்னர் உங்கள் உடலில் அணியப் பெற்றிருந்து அரக்கனால் நீங்கள் கவர்ந்து செல்லப்பட்ட பொழுது எந்தெந்த நகைகள் உங்களால் பூமியில் எறியப் பட்டனவோ அவையனைத்யையும் வானரத் தலைவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் கொணர்ந்து ஸ்ரீராமருக்குக் காட்டினார்கள். ஆனால் நீங்கள் சென்ற வழியை அவர்கள் அறியவில்லை.

40. ஒலியுடன் கீழே விழுந்து சிதறி என்னாலும் பொறுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த அவைகள் ஸ்ரீராமரிடம் கொடுக்கப்படுகையில் அவர் பிரக்ஞையற்றவரானார்.

---

40. தஸ்மின் விஹதசேதஸி

तान्यंके दर्शनीयानि कृत्वा बहुविधं तव ।
तेन देवप्रकाशेन देवेन परिदेवितम् ॥ ४१ ॥
पश्यत-स्तानि रुदत-स्ताम्यतश्च पुनः पुनः ।
प्रादीपयन् दाशरथे-स्तानि शोकहुताशनम् ॥ ४२ ॥
शयितं च चिरं तेन दुःखार्तेन महात्मना ।
मयाऽपि विविधै-र्वाक्यैः कृच्छ्रादुत्थापितः पुनः ॥ ४३ ॥
तानि दृष्ट्वा महार्हाणि दर्शयित्वा मुहुर्मुहुः ।
राघवः सहसौमित्रिः सुग्रीवे संन्यवेदयत् ॥ ४४ ॥

தான்யங்கே தர்சனீயானி க்ருத்வா பஹுவிதம் தவ ।
தேன தேவப்ரகாசேன தேவேன பரிதேவிதம் ॥ 41 ॥
பச்யதஸ்-தானி ருததஸ்-தாம்யதச்ச புன: புன: ।
ப்ராதீபயன் தாசரதேஸ்-தானி சோகஹுதாசனம் ॥ 42 ॥
சயிதஞ்ச சிரம் தேன து:க்கார்த்தேன மஹாத்மனா ।
மயாऽபி விவிதைர்-வாக்யை: க்ருச்ச்ரா-துத்தாபித: புன: ॥ 43 ॥
தானி த்ருஷ்ட்வா மஹார்ஹாணி தர்சயித்வா முஹுர் முஹு: ।
ராகவ:ஸஹ ஸௌமித்ரி: ஸுக்ரீவே ஸந்ந்யவேதயத் ॥ 44 ॥

---

41. காணுதற்கினிய அவற்றை மடியில் வைத்துக் கொண்டு தெய்வப் பிரகாசம் பொருந்திய உங்கள் நாயகர் பலவாறு பரிதவித்தார்.

42. அவைகளைப் பார்த்து அடிக்கடி அழுது வருந்திய இராமருடைய சோகத்தீ அதனால் வளர்ந்தது.

43. அம்மகாத்மா துன்பம் மேலிட்டு வெகு நேரம் படுத்திருந்தார். பலவித வார்த்தைகளால் மிகுந்த சிரமத்துடன் மீண்டும் என்னால் எழுப்பப்பட்டார்.

44. இலக்ஷ்மணருடன் ஸ்ரீராமர் சிறப்பு மிக்க அவ்

---

42. 'பச்யதஸ்தானி...' இது சில பாடங்களில் இல்லை.
44. தானி த்ருஷ்ட்வா மஹாபாஹுர் தர்சயித்வா புன: புன: । ஸுக்ரீவேண ந்யவேசயத் ।

स त्वददर्शनादार्ये राघवः परितप्यते ।
महता ज्वलता नित्य-मग्निनेवाग्निपर्वतः ॥ ४५ ॥
त्वत्कृते तमनिद्रा च शोकश्चिन्ता च राघवम् ।
तापयन्ति महात्मान-मग्न्यगार-मिवाग्नयः ॥ ४६ ॥
तवादर्शन-शोकेन राघवः प्रविचाल्यते ।
महता भूमिकम्पेन महानिव शिलोच्चयः ॥ ४७ ॥
काननानि सुरम्याणि नदीः प्रस्रवणानि च ।
चरन्न रति-माप्नोति त्वामपश्यन्नृपात्मजे ॥ ४८ ॥

ஸ தவாதர்சனுதார்யே ராகவ: பரிதப்யதே ।
மஹதா ஜ்வலதா நித்ய-மக்னிநேவாக்னிபர்வத: ॥ 45 ॥
த்வத்க்ருதே தமநித்ரா ச **சோகச்சிந்தா** ச ராகவம் ।
தாபயந்தி மஹாத்மான-மக்ன்யகார-மிவாக்னய: ॥ 46 ॥
தவாதர்சன-சோகேன ராகவ: **ப்ரவிசால்யதே** ।
மஹதா **பூமிகம்பேன** மஹானிவ **சிலோச்சய:** ॥ 47 ॥
கானனுனி ஸுரம்யாணி நதீ: ப்ரஸ்ரவணுனி ச ।
சரந்ந ரதி-மாப்னுேதி த்வாமபச்யந் ந்ருபாத்மஜே ॥ 48 ॥

வாபரணங்களைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்துவிட்டுச் சுக்ரீவருக்கும் காட்டிவிட்டு அவரிடம் வைத்துவிட்டார்.

45. தாயே! உங்களைக் காணுததால் ஸ்ரீராமர் பெருந்தீயுடன் கொழுந்துவிட்டெரியும் எரிமலைபோல் இடைவிடாது பரிதவிக்கிருர்.

46. தூக்கமின்மையும் துன்பமும் கவலையும் அக்னிகள் வேள்விக் குண்டத்தைத் தகிப்பதுபோல் மகாத்மாவான ஸ்ரீராமரை தகிக்கின்றன.

47. ஒரு பெரிய மலை கடுமையான பூகம்பத்தால் எப்படி அசைக்கப்படுமோ அப்படி ஸ்ரீராமர் உங்களைக் காணுத சோகத்தால் ஆட்டுவிக்கப்படுகிருர்.

48. இராஜபுத்திரியே! அழகிய சோலைகளிலும் ஆறுகளும் அருவிகளும் பாயுமிடங்களிலும் உலாவியும் உங்களைக் காணுமையால் இன்பத்தை யடையவில்லை.

---

47. பரிசால்யதே ।

स त्वां मनुजशार्दूलः क्षिप्रं प्राप्स्यति राघवः ।
समित्रबान्धवं हत्वा रावणं जनकात्मजे ॥ ४९ ॥

सहितौ रामसुग्रीवा-वुभावकुरुतां तदा ।
समयं वालिनं हन्तुं तव चान्वेषणं तथा ॥ ५० ॥

ततस्ताभ्यां कुमाराभ्यां वीराभ्यां स हरीश्वरः ।
किष्किन्धां समुपागम्य वाली युधि निपातितः ॥ ५१ ॥

ततो निहत्य तरसा रामो वालिन-माहवे ।
सर्वर्क्ष-हरिसंघानां सुग्रीव-मकरोत् पतिम् ॥ ५२ ॥

ஸ த்வாம் மனுஜசார்தூல: க்ஷிப்ரம் ப்ராப்ஸ்யதி ராகவ: ।
ஸமித்ரபாந்தவம் ஹத்வா ராவணம் ஜனகாத்மஜே ॥ 49 ॥

ஸஹிதௌ ராமஸுக்ரீவா-வுபாவகுருதாம் ததா ।
ஸமயம் வாலினம் ஹந்தும் தவ சான்வேஷணம் ததா ॥ 50 ॥

ததஸ்தாப்யாம் குமாராப்யாம் வீராப்யாம் ஸ ஹரீச்வர: ।
கிஷ்கிந்தாம் ஸமுபாகம்ய வாலீ யுதி நிபாதித: ॥ 51 ॥

ததோ நிஹத்ய தரஸா ராமோ வாலின-மாஹவே ।
ஸர்வர்க்ஷ-ஹரிஸங்கானும் ஸுக்ரீவ-மகரோத் பதிம் ॥ 52 ॥

---

49. ஜானகீ! மக்களுட் புலிபோன்ற இராகவர் இராவணனைச் சுற்றத்துடனும் நண்பர்களுடனும் கொன்றுவிட்டு உங்களைச் சீக்கிரமே அடையப் போகிறுர்.

50. ஸ்ரீராமரும் சுக்ரீவரும் ஒன்று சேர்ந்த பொழுதே வாலியைக் கொல்வதற்கும் அப்படியே உங்களைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதற்கும் உடன்பாடு செய்து கொண்டார்கள்.

51. பின்பு வீரர்களாகிய அந்த இராஜ குமாரர்கள் கிஷ்கிந்தையை யடைந்து வானரவேந்தனுகிய வாலியைப் போரில் கொன்றுர்கள்.

52. இராமர் தன் வலிமையினுல் வாலியைப் போரிற் கொன்றபின் சுக்ரீவரை வானரர்களும் கரடிகளும் சேர்ந்த சமூகமனைத்திற்கும் அரசராக்கினுர்.

रामसुग्रीवयो-रैक्यं देव्येवं समजायत ।
हनुमन्तं च मां विद्धि तयो-र्दूत-मिहागतम् ॥ ५३ ॥
स्वराज्यं प्राप्य सुग्रीवः समानीय हरीश्वरान् ।
त्वदर्थं प्रेषयामास दिशो दश महाबलान् ॥ ५४ ॥
आदिष्टा वानरेन्द्रेण हरयश्च महौजसः ।
अद्रिराज-प्रतीकाशाः सर्वतः प्रस्थिता महीम् ॥ ५५ ॥
ततस्ते मार्गमाणा वै सुग्रीव-वचनातुराः ।
चरन्ति वसुधां कृत्स्नां वयमन्ये च वानराः ॥ ५६ ॥

ராமஸுக்ரீவயோ-ரைக்யம் தேவ்யேவம் ஸமஜாயத ।
ஹனுமந்தஞ் ச மாம் வித்தி தயோர்-தூத-மிஹாகதம் ॥53॥
ஸ்வராஜ்யம் ப்ராப்ய ஸுக்ரீவ: ஸமானீய ஹரீச்வரான் ।
த்வதர்த்தம் ப்ரேஷயாமாஸ திசோ தச மஹாபலான் ॥ 54 ॥
ஆதிஷ்டா வானரேந்த்ரேண ஹரயச்ச மஹௌஜஸ: ।
அத்ரிராஜ-ப்ரதீகாசா: ஸர்வத: ப்ரஸ்திதா மஹீம் ॥ 55 ॥
ததஸ்தே மார்க்கமாணா வை ஸுக்ரீவ-வசனாதுரா: ।
சரந்தி வஸுதாம் க்ருத்ஸ்னாம் வயமன்யே ச வானரா: ॥ 56 ॥

---

53. தேவி! இராமருக்கும் சுக்ரீவருக்கும் இவ்வாறு நட்பு ஏற்பட்டது: என்னை அவர்களுடைய தூதனாகிய ஹனுமான் என்று அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

54. சுக்ரீவர் தமது அரசையடைந்த பின் சிறந்த பலசாலிகளான வானரர்களையழைத்து உங்கள் பொருட்டுப் பத்துத் திக்குகளுக்கும் அனுப்பினார்.

55. வானர அரசனால் கட்டளையிடப்பட்டவர்களும் இமயமலைக் கொப்பான வலிமையுள்ளவர்களுமான வானரர்கள் பூமியின் எல்லாத் திக்குகளுக்கும் சென்றார்கள்.

56. அது முதல் நாங்களும் மற்ற வானரர்களும் சுக்ரீ

---

53. மாம் தேவி தயோர்-தூத-முபாகதம் ।
54. ஸ்வம்ராஜ்யம் । ஸ்வானானீய மஹாகபீன் ।
56. ஸுக்ரீவ வசனானுகா: ।

अंगदो नाम लक्ष्मीवान् वालिसूनु-र्महाबलः ।
प्रस्थितः कपिशार्दूल-स्त्रिभागबलसंवृतः ॥ ५७ ॥

तेषां नो विप्रणष्टानां विन्ध्ये पर्वतसत्तमे ।
भृशं शोकपरीताना-महोरात्रगणो गताः ॥ ५८ ॥

ते वयं कार्य-नैराश्यात् कालस्यातिक्रमेण च ।
भयाच्च कपिराजस्य प्राणांस्त्यक्तुं व्यवस्थिताः ॥ ५९ ॥

அங்கதோ நாம லக்ஷ்மீவான் வாலிஸூனுர்-மஹாபல: I
ப்ரஸ்தித: கபிசார்த்தூலஸ்-த்ரிபாக-பல-ஸம்வ்ருத: II 57 II

தேஷாம் நோ விப்ரணஷ்டாஞம் விந்த்யே பர்வதஸத்தமே I
ப்ருசம் சோகபரீதாஞ-மஹோராத்ரகணே கதா: II 58 II

தே வயம் கார்ய-நைராச்யாத் காலஸ்யாதிக்ரமேண ச I
பயாச்ச கபிராஜஸ்ய ப்ராணும்ஸ்த்யக்தும்
வ்யவஸ்திதா: II 59 II

வருடைய கட்டளைக்குப் பயந்து பூமியெங்கும் தேடிய வண்ணமிருக்கிறோம்.

57. பலவானும் சீமானும் குரங்குகளிற் சிறந்தவனுமாகிய வாலி குமாரன் அங்கதன் மூன்றிலொருபங்கு சேனைகளுடன் புறப்பட்டான்.

58. மலைகளிற் சிறந்த விந்தியத்தில் வழியிழந்து மிகவும் ஏங்கிப் பல இரவு பகல்களைக் கழித்தோம்.

59. காரியம் கைகூடாதென்ற வெறுப்பாலும், குறிப்பிட்ட காலம் கடந்துவிட்டமையாலும், வானரவேந்தனிடம் பயத்தாலும் நாங்கள் உயிரையும் விடத் துணிந்தோம்.

विचित्य वनदुर्गाणि गिरिप्रस्रवणानि च ।
अनासाद्य पदं देव्याः प्राणांस्त्यक्तुं व्यवस्थिताः ॥ ६० ॥
दृष्ट्वा प्रायोपविष्टांश्च सर्वान् वानरपुंगवान् ।
भृशं शोकार्णवे मग्नः पर्यदेवयदंगदः ॥ ६१ ॥
तव नाशं च वैदेहि वालिनश्च वधं तथा ।
प्रायोपवेश-मस्माकं मरणं च जटायुषः ॥ ६२ ॥
तेषां नः स्वामिसन्देशा-न्निराशानां मुमूर्षताम् ।
कार्यहेतो-रिवायातः शकुनि-र्वीर्यवान् महान् ॥ ६३ ॥

விசித்ய வனதுர்க்காணி கிரிப்ரஸ்ரவணானி ச ।
அனாஸாத்ய பதம் தேவ்யா: ப்ராணாம்ஸ்த்யக்தும்
வ்யவஸ்திதா: ॥ 60 ॥
த்ருஷ்ட்வா ப்ராயோபவிஷ்டாம்ச்ச ஸர்வான் வானர
புங்கவான் ।
ப்ருசம் சோகார்ணவே மக்ன: பர்யதேவயதங்கத: ॥ 61 ॥
தவ நாசஞ்ச வைதேஹி வாலினச்ச வதம் ததா ।
ப்ராயோபவேச-மஸ்மாகம் மரணஞ் ச ஜடாயுஷ: ॥ 62 ॥
தேஷாம் ந: ஸ்வாமிஸந்தேசாந்-நிராசானும் முமூர்ஷதாம் ।
கார்யஹேதோரிவாயாத: சகுனிர்-வீர்யவான் மஹான் ॥63॥

---

60. காடுகளையும் கடத்தற்கரிய இடங்களையும் மலைகளையும் அருவிகளையும் தேடித் தேடி தேவியினிருப்பிடத்தைக் காணுமையால் நாங்கள் உயிரை விட முற்பட்டோம்.

61-62. வைதேகி! பட்டினி கிடந்து உயிர்விடத்துணிந்த வானர வீரர்களை அங்கதன் பார்த்துப் பெரிய துன்பக் கடலில் ஆழ்ந்து, நீங்கள் காணுமற் போனதையும், வாலியின் மரணத்தையும், ஜடாயு இறந்ததையும், எங்களுடைய பிராயோபவேசத்தையும் எண்ணிப் பரிதவித்தான்.

63. அரசன் பணியைச் செய்து முடிப்போமென்ற

---

60. கிரிதுர்க்காணி நதீப்ரஸ்ரவணானி ச ।
63. சகுனி:—பக்ஷி ।

गृध्रराजस्य सोदर्यः सम्पातिर्नाम गृध्रराट् ।
श्रुत्वा भ्रातृवधं कोपा-दिदं वचन-मब्रवीत् ॥ ६४ ॥

यवीयान् केन मे भ्राता हतः क्व च निपातितः ।
एतदाख्यातु-मिच्छामि भवद्भिर्वानरोत्तमाः ॥ ६५ ॥

अंगदोऽकथयत्तस्य जनस्थाने महद्वधम् ।
रक्षसा भीमरूपेण त्वामुद्दिश्य यथातथम् ॥ ६६ ॥

க்ருத்ரராஜஸ்ய ஸோதர்ய: ஸம்பாதிர் நாம க்ருத்ரராட் ।
ச்ருத்வா ப்ராத்ருவதம் கோபா-திதம் வசன-மப்ரவீத் ॥ 64 ॥

யவீயான் கேன மே ப்ராதா ஹத: க்வ ச நிபாதித: ।
ஏததாக்யாது-மிச்சாமி பவத்பிர்-வானரோத்தமா: ॥ 65 ॥

அங்கதோऽகதயத் தஸ்ய ஜனஸ்தானே மஹத்வதம் ।
ரக்ஷஸா பீமரூபேண த்வாமுத்திச்ய யதாததம் ॥ 66 ॥

ஆசையற்று உயிர்விடப்போன எங்கள் காரியத்தை முடிக்க வந்ததுபோல வீரியமுடைய பெரிய பக்ஷி ஒன்று வந்தது.

64. ஜடாயுவின் சகோதரனை ஸம்பாதி என்ற அந்தக் கழுகரசர் தமது சகோதரர் கொலையுண்டதைக் கேட்டுக் கோபமூண்டு பின் வருமாறு பேசினார்.

65. 'வானர வீரர்களே! என் தம்பி யாரால் எங்கே கொலை செய்து வீழ்த்தப்பட்டார்? உங்களிடமிருந்து இதை அறிய விரும்புகிறேன்.'

66. பயங்கரமான வடிவுடைய இராவணனால் உங்கள் பொருட்டு ஜனஸ்தானத்தில் மகானாகிய ஜடாயு கொல்லப்பட்டதை நடந்தபடியே அங்கதன் அவருக்குச் சொன்னான்.

जटायुषो वधं श्रुत्वा दुःखितः सोऽरुणात्मजः ।
त्वां शशंस वरारोहे वसन्तीं रावणालये ॥ ६७ ॥
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा संपातेः प्रीतिवर्धनम् ।
अंगदः प्रमुखाः सर्वे ततः संप्रस्थिता वयम् ॥ ६८ ॥
विन्ध्या-दुत्थाय संप्राप्ताः सागरस्यान्त-मुत्तरम् ।
त्वद्दर्शन-कृतोत्साहा हृष्टा-स्तुष्टाः प्लवंगमाः ॥ ६९ ॥

ஜடாயுஷோ வதம் ச்ருத்வா து:க்கித: ஸோऽருணாத்மஜ: ।
த்வாம் சசம்ஸ வராரோஹே வஸந்தீம் ராவணாலயே ॥ 67 ॥
தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா ஸம்பாதே: ப்ரீதிவர்த்தனம் ।
அங்கத: ப்ரமுகா: ஸர்வே தத: ஸம்ப்ரஸ்திதா வயம் ॥ 68 ॥
விந்த்யா-துத்தாய ஸம்ப்ராப்தா: ஸாகரஸ்யாந்தமுத்தரம் ।
த்வத்தர்சன-க்ருதோத்ஸாஹா ஹ்ருஷ்டாஸ்-துஷ்டா:
ப்லவங்கமா: ॥ 69 ॥

---

67. அருணபுத்திரராகிய அவர் ஜடாயுவின் வதத்தைக் கேட்டு துக்கமடைந்தார். பின்பு நீங்கள் இராவணன் மாளிகையில் இருப்பதையும் தெரிவித்தார்.

68. எங்களுக்கு மகிழ்ச்சி தரும் அவ்வார்த்தையைச் சம்பாதியிடமிருந்து நாங்களெல்லோரும் கேட்டு அங்கிருந்து அங்கதனை முன்னிட்டுக் கொண்டு புறப்பட்டோம்.

69. விந்திய மலையினின்று கிளம்பிச் சமுத்திரத்தின் வடகரையை அடைந்து உங்களைக் காணப் போகும் உற்சாகத்தால் வானரர்கள் களிப்புற்று மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள்.

---

66. யதார்த்தத: ।
67. ஜடாயோஸ்து வதம் ச்ருத்வா ஸம்பாதி: ஸோऽருணாத்மஜ: । த்வாமாஹ ஸ வராரோஹே ।
69. த்வத்தர்சனே । 69. ஹ்ருஷ்டா:—உத்ஸாஹவந்த: । துஷ்டா:—ஆனந்தவந்த: ।

अंगद-प्रमुखाः सर्वे वेलोपान्त-मुपस्थिताः ।
चिन्तां जग्मुः पुन-र्भीता-स्त्वद्दर्शन-समुत्सुकाः ॥ ७० ॥
अथाहं हरिसैन्यस्य सागरं प्रेक्ष्य सीदतः ।
व्यवधूय भयं तीव्रं योजनानां शतं प्लुतः ॥ ७१ ॥
लंका चापि मया रात्रौ प्रविष्टा राक्षसाकुला ।
रावणश्च मया दृष्ट-स्त्वंच शोकनिपीडिता ॥ ७२ ॥

அங்கத-ப்ரமுகா: ஸர்வே வேலோபாந்த-முபஸ்திதா: I
சிந்தாம் ஜக்மு: புனர்ப்-பீதாஸ்-த்வத்தர்சன-ஸமுத்ஸுகா: II 70 II

அதாஹம் ஹரிஸைன்யஸ்ய ஸாகரம் ப்ரேக்ஷ்ய ஸீதத: I
வ்யவதூய பயம் தீவ்ரம் யோஜனானாம் சதம் ப்லுத: II 71 II

லங்காசாபி மயா ராத்ரௌ ப்ரவிஷ்டா ராக்ஷஸாகுலா I
ராவணச்ச மயா த்ருஷ்டஸ்-த்வஞ்ச சோகநிபீடிதா II72II

---

70. உங்களைக் காணவேண்டிக் கடலின் கரையை அடைந்த அங்கதன் முதலிய அனைவரும் மீண்டும் அஞ்சிக் கவலைக்குள்ளாயினர்.

71. அப்பொழுது நான் கடலைக் கண்டு மிகவும் கலங்கிய வானர சைனியத்தின் ஏக்கத்தைப் போக்கி நூறு யோஜனை கடந்து வந்தேன்.

72. இராக்ஷஸர்கள் நிறைந்த இலங்கையில் இரவில் புகுந்து என்னால் இராவணன் பார்க்கப்பட்டான்; துன்பத்தால் பீடிக்கப்பட்ட நீங்களும் பார்க்கப்பட்டீர்கள்.

---

70. வேலோபாந்த முபாகதா: ! புனர்பீமாம் I'
70. வேலா:—'வேலாம்புதேஸ்-தீரவ்ருத்த்யோ: காலமர்யாதயோரபி' I
71. ததாஹம் I ஸாகரம் த்ருச்ய ஸீதத: I
72. சோகபரிப்லுதா I

एतत्ते सर्व-माख्यातं यथावृत्त-मनिन्दिते ।
अभिभाषस्व मां देवि दूतो दाशरथे-रहम् ॥ ७३ ॥
तं मां रामकृतोद्योगं त्वन्निमित्त-मिहागतम् ।
सुग्रीव-सचिवं देवि बुध्यस्व पवनात्मजम् ॥ ७४ ॥
कुशली तव काकुत्स्थः सर्वशस्त्रभृतां वरः ।
गुरो-राराधने युक्तो लक्ष्मणः शुभलक्षणः ॥ ७५ ॥
तस्य वीर्यवतो देवि भर्तुस्तव हिते रतः ।
अहमेकस्तु संप्राप्तः सुग्रीव-वचनादिह ॥ ७६ ॥

ஏதத்தே ஸர்வ-மாக்யாதம் யதாவ்ருத்த-மநிந்திதே ।
அபிபாஷஸ்வ மாம் தேவி தூதோ தாசரதே-ரஹம் ॥ 73॥
தம் மாம் ராமக்ருதோத்யோகம் த்வந்நிமித்த-மிஹாகதம் ।
ஸுக்ரீவ-ஸசிவம் தேவி புத்த்யஸ்வ பவனாத்மஜம் ॥ 74॥
குசலீ தவ காகுத்ஸ்த: ஸர்வசஸ்த்ரப்ருதாம் வர: ।
குரோ-ராராதனே யுக்தோ லக்ஷ்மண: சுபலக்ஷண: ॥ 75 ॥
தஸ்ய வீர்யவதோ தேவி பர்த்துஸ்-தவ ஹிதே ரத: ।
அஹமேகஸ்து ஸம்ப்ராப்த: ஸுக்ரீவ-வசனாதிஹ ॥ 76 ॥

---

73. மாசற்ற தேவி! நடந்தது நடந்தபடி இது எல்லாம் உங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். நான் தாசரதியின் தூதன். என்னை அங்ஙனம் ஏற்றுப் பேசுங்கள்.

74. தேவி! வாயுபுத்திரனும், சுக்ரீவ மந்திரியும் ஆகிய என்னை ஸ்ரீராமருடைய பணியை மேற்கொண்டவனென்றும் உங்கள் நிமித்தமாய் இங்கு வந்தவன் என்றும் அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

75. ஆயுதமெடுத்தவர்களிற் சிறந்தவரான உங்களுடைய இராமர் க்ஷேமமாயிருக்கிறார்; மூத்தவருக்குப் பணிவிடை செய்வதில் பற்றுக் கொண்டவரும் நல்ல லக்ஷணங்கள் வாய்ந்தவருமான இலக்ஷ்மணரும் க்ஷேமம்.

76. தேவி! வீரியம் மிக்க உங்கள் கணவருக்குப் பிரியமானதைச் செய்வதில் பற்றுக் கொண்ட நான் சுக்ரீவரது கட்டளைப்படி தனியாக இங்கு வந்துள்ளேன்.

मयेय-मसहायेन चरता कामरूपिणा ।
दक्षिणा-दिगनुक्रान्ता त्वन्मार्ग-विचयैषिणा ॥ ७७ ॥
दिष्ट्याऽहं हरिसैन्यानां त्वन्नाश-मनुशोचताम् ।
अपनेष्यामि सन्तापं तवाभिगम-शंसनात् ॥ ७८ ॥
दिष्ट्या हि मम न व्यर्थं देवि सागरलङ्घनम् ।
प्राप्स्याम्यह-मिदं दिष्ट्या त्वद्दर्शनकृतं यशः ॥ ७९ ॥
राघवश्च महावीर्यः क्षिप्रं त्वामभिपत्स्यते ।
समित्र-बान्धवं हत्वा रावणं राक्षसाधिपम् ॥ ८० ॥

மயேய-மஸஹாயேன சரதா காமரூபிணு ।
தக்ஷிணு-திகனுக்ராந்தா த்வன்மார்க்க-விசயைஷிணு ॥ 77 ॥
திஷ்ட்யா஽ஹம் ஹரிஸைன்யாஞம் த்வந்நாச-மனுசோசதாம் ।
அபநேஷ்யாமி ஸந்தாபம் தவாபிகம-சம்ஸஞத் ॥ 78 ॥
திஷ்ட்யா ஹி மம ந வ்யர்த்தம் தேவி ஸாகரலங்கனம் ।
ப்ராப்ஸ்யாம்யஹ-மிதம் திஷ்ட்யா த்வத்தர்சன க்ருதம் யச: ॥ 79 ॥
ராகவச்ச மஹாவீர்ய: க்ஷிப்ரம் த்வாமபிபத்ஸ்யதே ।
ஸமித்ர-பாந்தவம் ஹத்வா ராவணம் ராக்ஷஸாதிபம் ॥ 80 ॥

---

77. நினைத்த உருவெடுத்துச் சஞ்சரிக்கக் கூடிய நான் உங்களைக் காண வேண்டி வேறு துணையின்றி தெற்கு திக்கை நாடி வந்தேன்.

78. உங்களைக் காணுததால் துயரமுறுகின்ற வானர சேனையின் தவிப்பை தெய்வாதீனமாய் உங்கள் தரிசனம் கிட்டியதைச் சொல்லித் தீர்க்கப் போகிறேன்.

79. தேவி! நான் கடல் கடந்தது வீண் போகாதது என் பாக்கியம். உங்களைக் கண்டதால் வரும் புகழை நான் அடையப் போவதும் என் பாக்கியமே.

80. மகா வீரராகிய ஸ்ரீராகவர் அரக்கர் வேந்த

---

77. விசயைஷிணு—அன்வேஷணேச்சுஞ ।
78. த்வந்நாசம்-த்வததர்சனம் ।
80. ஸபுத்ர பாந்தவம் ।

माल्यवान्नाम वैदेहि गिरीणा-मुत्तमो गिरिः ।
ततोऽभ्यगच्छद्गोकर्णं पर्वतं केसरी हरिः ॥ ८१ ॥
स च देवर्षिभिर्दिष्टः पिता मम महाकपिः ।
तीर्थे नदीपतेः पुण्ये शंबसादन-मुद्धरत् ॥ ८२ ॥
तस्याहं हरिणः क्षेत्रे जातो वातेन मैथिलि ।
हनुमानिति विख्यातो लोके स्वेनैव कर्मणा ॥ ८३ ॥
विश्वासार्थन्तु वैदेहि भर्तु-रुक्ता मया गुणाः ।
अचिराद्राघवो देवि त्वामितो नयिताऽनघे ॥ ८४ ॥

மால்யவான் நாம வைதேஹி கிரீணு-முத்தமோ கிரி: I
ததோऽப்யகச்சத்கோகர்ணம் பர்வதம் கேஸரீ ஹரி: II 81 II
ஸ ச தேவர்ஷிபிர்-திஷ்ட: பிதா மம மஹாகபி: I
தீர்த்தே நதீபதே: புண்யே சம்பஸாதன-முத்தரத் II 82 II
தஸ்யாஹம் ஹரிண: க்ஷேத்ரே ஜாதோ வாதேன மைதிலி I
ஹனுமானிதி விக்யாதோ லோகே ஸ்வேனைவ கர்மணு II 83 II
விச்வாஸார்த்தந்து வைதேஹி பர்த்து-ருக்தா மயா குணு: I
அசிராத் ராகவோ தேவி த்வாமிதோ நயிதாऽனகே II 84 II

ஞன இராவணனை உற்றார் உறவினருடன் கொன்று உங்களை விரைவில் மீட்டுக் கொள்ளப்போகிறார்.

81. வைதேகி! மலைகளுட் சிறந்ததொரு மலை மால்யவான் என்பது. அதிலிருந்து கேஸரீ என்ற ஒரு வானரர் கோகர்ணம் என்ற மலைக்குச் சென்றார்.

82. அந்த வானரப் பெரியவரே என் தந்தை. அவர் சமுத்திரக் கரையில் ஒரு புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் தேவ ரிஷிகளின் கட்டளைப்படி சம்பஸாதனன் என்ற அசுரனைச் சம்ஹாரம் செய்தவர்.

83. மைதிலி! அவருடைய மனைவியிடம் நான் வாயு தேவரின் அருளால் உண்டாக்கப்பட்டவன். என்னுடைய செயலால் நான் உலகில் ஹனுமான் எனப்பெயர் பெற்றேன்.

84. புண்ணியவதியான வைதேகி தேவியே! உங்

---

83. யஸ்யாஹம் ஹரிண: I
84. அசிராத் த்வாமிதோ தேவி ராகவோ நயிதா த்ருவம்! I

एवं विश्वासिता सीता हेतुभिः शोककर्शिता ।
उपपन्नै-रभिज्ञानै-र्दूतं तमवगच्छति ॥ ८५ ॥
अतुलं च गता हर्षं प्रहर्षेण च जानकी ।
नेत्राभ्यां वक्रपक्ष्माभ्यां मुमोचानन्दजं जलम् ॥ ८६ ॥
चारु तद्वदनं तस्या-स्ताम्रशुक्लायतेक्षणम् ।
अशोभत विशालाक्ष्या राहुमुक्त इवोडुराट् ॥ ८७ ॥
हनुमन्तं कपिं व्यक्तं मन्येत नान्यथेति सा ।
अथोवाच हनूमांस्ता-मुत्तरं प्रियदर्शनाम् ॥ ८८ ॥

ஏவம் விச்வாஸிதா ஸீதா ஹேதுபி:சோககர்சிதா ।
உபபன்னை-ரபிஜ்ஞானைர்-தூதம் தமவகச்சதி ॥ 85 ॥
அதுலஞ் ச கதா ஹர்ஷம் ப்ரஹர்ஷேண ச ஜானகீ ।
நேத்ராப்யாம் வக்ரபக்ஷ்மாப்யாம் முமோசானந்தஜம்
ஜலம் ॥ 86 ॥
சாரு தத்வதனம் தஸ்யாஸ்-தாம்ர சுக்லாயதேக்ஷணம் ।
அசோபத விசாலாக்ஷ்யா ராஹுமுக்த இவோடுராட் ॥ 87 ॥
ஹனுமந்தம் கபிம் வ்யக்தம் மன்யேத நான்யதேதி ஸா ।
அதோவாச ஹனூமாம்ஸ்தா-முத்தரம் ப்ரியதர்சனாம் ॥ 88 ॥

களுக்கு நம்பிக்கை உண்டாகும் பொருட்டு உங்கள் நாயகரின் குணங்கள் என்னால் எடுத்துரைக்கப்பட்டன. ஸ்ரீராகவர் உங்களை விரைவில் இங்கிருந்து அழைத்துச் செல்வார்.

85. துன்பத்தால் மெலிந்த சீதை இவ்வாறு தக்க காரணங்களாலும் உரிய அடையாளங்களாலும் நம்பிக்கையையடைந்து அவரை தூதர் என்று உறுதிகொண்டார்.

86. ஜானகி ஒப்பற்ற மகிழ்ச்சியடைந்து வளைந்த இமைகளையுடைய கண்களினின்று ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்கினாள்.

87. நீண்டு வெளுத்துக் கடை சிவந்த கண்களையுடைய அவளது அழகிய முகம் இராகுவின் வாயிலிருந்து விடுபட்ட சந்திரனைப் போல் பிரகாசித்தது.

88. அவள் அவ்வானரரை வேறாகக் கருதாமல் ஹனு

---

88. **நான்யதா**—மாயாகபிர் நேத்யர்த்த: !

एतत्ते सर्व-माख्यातं समाश्वसिहि मैथिलि।
किं करोमि कथं वा ते रोचते प्रतियाम्यहम् ॥ ८९ ॥
हतेऽसुरे संयति शंबसादने कपिप्रवीरेण महर्षिचोदनात्।
ततोऽस्मि वायुप्रभवो हि मैथिलि प्रभावत-स्तत्प्रतिमश्च वानरः ॥ ९० ॥

इति पंचत्रिंशः सर्गः
(आदितः श्लोकाः १५६८)

ஏதத்தே ஸர்வ-மாக்யாதம் ஸமாச்வஸி ஹி மைதிலி ।
கிம் கரோமி கதம் வா தே ரோசதே ப்ரதியாம்யஹம் ॥ 89 ॥
ஹதேऽஸுரே ஸம்யதி சம்பஸாதனே
கபிப்ரவீரேண மஹர்ஷி-சோதனாத் ।
ததோऽஸ்மி வாயுப்ரபவோ ஹி மைதிலி
ப்ரபாவதஸ்-தத்ப்ரதிமச்ச வானர: ॥ 90 ॥

இதி பஞ்சத்ரிம்ச: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 1568)

மார் என்று தெளிவாய்க் கொண்டதும் ஹனுமார் கண்ணுக்கினிய சீதையை நோக்கி மேலே சொல்ல வேண்டியதைச் சொன்னார்.

89. 'மைதிலி! உங்களுக்கு நான் சொல்ல வேண்டியதெல்லாம் சொல்லிவிட்டேன்; மனதைத் தேற்றிக் கொள்ளுங்கள். நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? உங்கள் விருப்பமென்ன? நான் திரும்பிச் செல்ல விடை கொடுங்கள்.

90. 'மைதிலி! கேஸரி என்ற வானரவீரர் மகரிஷிகளின் கட்டளையால் சம்பஸாதனன் என்ற அசுரனைப் போரில் கொன்றபொழுது நான் வாயு தேவருக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்தேன். வலிமையில் அந்த வாயு தேவரை ஒத்த வானரன் அடியேன்.'

இங்ஙனம் முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றும்
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 1568)

षट्त्रिंशः सर्गः
अंगुलीयक-प्रदानम्

भूय एव महातेजा हनुमान् मारुतात्मजः ।
अब्रवीत् प्रश्रित वाक्यं सीताप्रत्यय-कारणात् ॥ १ ॥
वानरोऽहं महाभागे दूतो रामस्य धीमतः ।
रामनामांकितं चेदं पश्य देव्यगुलीयकम् ॥ २ ॥
प्रत्ययार्थं तवानीतं तेन दत्तं महात्मना ।
समाश्वसि हि भद्रं ते क्षीणदुःखफला ह्यसि ॥ ३ ॥

ஷட்த்ரிம்ச: ஸர்க்க:
அங்குலீயக-ப்ரதானம்

பூய ஏவ மஹாதேஜா ஹனுமான் மாருதாத்மஜ: ।
அப்ரவீத் ப்ரச்ரிதம் வாக்யம் ஸீதாப்ரத்யய-காரணுத் ॥ 1 ॥
வானரோSஹம் மஹாபாகே தூதோ ராமஸ்ய தீமத: ।
ராமநாமாங்கிதஞ் சேதம் பச்ய தேவ்யங்குலீயகம் ॥ 2 ॥
ப்ரத்யயார்த்தம் தவானீதம் தேன தத்தம் மஹாத்மஞ ।
ஸமாச்வஸி ஹி பத்ரம் தே க்ஷீணது:க்கபலா ஹ்யஸி ॥ 3 ॥

முப்பத்தாறுவது ஸர்க்கம்
கணையாழி கொடுத்தல்

1. வாயுகுமாரரும் மகாதேஜஸ்வியுமான ஹனுமார் மேலும் சீதையின் நம்பிக்கையை வளர்க்க வணக்கமான மொழிகளை மீண்டும் பேசலானுர்.

2-3. மகிமை வாய்ந்த தேவி! புத்தியிற் சிறந்தவரான ஸ்ரீராமருடைய தூதனுகிய வானரன் நான். உங்களுடைய நம்பிக்கைக்காக அந்த மகாத்மாவால் கொடுக்கப்பட்டு என்னுல் கொண்டு வரப்பட்டதும் ஸ்ரீ ராமநாமம் எழுதப் பெற்

---

1. பவனுத்மஜ: ।
2-3 ஒ. மீட்டும் உரை வேண்டுவன இல்லை: என மெய்ப்பேர் தீட்டியது: தீட்டரிய செய்கையது; செவ்வே

इत्युक्त्वा प्रददौ तत्तु सीतायै वानरोत्तमः ॥ ४ ॥
गृहीत्वा प्रेक्षमाणा सा भर्तुः करविभूषणम् ।
भर्तारमिव संप्राप्ता जानकी मुदिताऽभवत् ॥ ५ ॥
ततः सा ह्रीमती बाला भर्तृसन्देश-हर्षिता ।
परितुष्टा प्रियं कृत्वा प्रशशंस महाकपिम् ॥ ६ ॥

இத்யுக்த்வா ப்ரததௌ தத்து ஸீதாயை வானரோத்தம ll 4 ll
க்ருஹீத்வா ப்ரேக்ஷமாணா ஸா பர்த்து: கரவிபூஷணம் l
பர்த்தாரமிவ ஸம்ப்ராப்தா ஜானகீ முதிதாऽபவத் ll 5 ll
தத: ஸா ஹ்ரீமதீ பாலா பர்த்ருஸந்தேச-ஹர்ஷிதா !
பரிதுஷ்டா ப்ரியம் க்ருத்வா ப்ரசசம்ஸ மஹா கபிம் ll 6 ll

றதுமாகிய இந்தக் கணையாழியைப் பாருங்கள். உங்களுக்கு க்ஷேமத்தின் அறிகுறி இது. துக்கத்தின் முடிவைக் கண்டுவிட்டீர்கள். மனதைத் தேற்றிக் கொள்ளுங்கள்.

4. வானரோத்தமர் இவ்விதம் கூறிச் சீதையிடம் அதை யளித்தார்.

5. அந்த ஜானகி கணவருடைய கணையாழியைக் கையில் வாங்கி உற்றுப்பார்த்துக் கணவரையே நேரில் கண்டாற்போல் சந்தோஷம் நிறைந்தவளானாள்.

6. அப்பொழுது அவள் சிறிது நாணமுற்று நாயக

நீட்டிதென நேர்ந்தனன் என நெடிய கையால்
காட்டினன் றொழியது வாணுதலி கண்டாள்.

இறந்தவர் பிறந்த பயனெய்தினர் கொல் என்கோ
மறந்தவர் அறிந்துணர்வு வந்தனர் கொல் என்கோ
துறந்தவுயிர் வந்திடை தொடர்ந்தது கொல் என்கோ
திறந் தெரிவதென்னை கொல் இந்நன்னுதலி செய்கை.

வாங்கினள் முலைக்குவையில் வைத்தனள்: சிரத்தால்
தாங்கினள்: மலர்க்கண்மிசை ஒத்தினள்: தடந்தோள்
வீங்கினள்: மெலிந்தனள்; குளிர்ந்தனள்: வெதுப்போடு
ஏங்கினள்: உயிர்த்தனள்: இதின்னதெனலாமே.

5. 'கரவிபூஷணம் ll சாரு தத்வதனம் தஸ்யாஸ்தாம் சுக்லாய தேக்ஷணம்' பபூவ ஹர்ஷோதக்ரஞ்ச ராஹுமுக்த இவோடுராட் ll அதிக பாடம் ll

6. ஹ்ரீமதீ-பர்த்ரு-ஸாந்நித்யாதிவ கிஞ்சில்லஜ்ஜாவதீ l

विक्रान्तस्त्वं समर्थस्त्वं प्राज्ञस्त्वं वानरोत्तम ।
येनेदं राक्षसपदं त्वयैकेन प्रधर्षितम् ॥ ७ ॥
शतयोजन-विस्तीर्णः सागरो मकरालयः ।
विक्रमश्लाघनीयेन क्रमता गोष्पदीकृतः ॥ ८ ॥

விக்ராந்தஸ்த்வம் ஸமர்த்தஸ்த்வம் ப்ராஜ்ஞஸ்த்வம் வானரோத்தம I
யேநேதம் ராக்ஷஸபதம் த்வயைகேன ப்ரதர்ஷிதம் II 7 II
சதயோஜன-விஸ்தீர்ண: ஸாகரோ மகராலய: I
விக்ரம-ச்லாகநீயேன க்ரமதா கோஷ்பதீக்ருத: II 8 II

ருடைய செய்தியால் மகிழ்ந்து சந்தோஷம் நிறைந்த மனத்துடன் மகானுகிய வானரரிடம் பிரியம் மிகுந்தவளாய் அவரைப் புகழ்ந்தாள்.

7. வானரசிரேஷ்டரே! நீர் பராக்கிரமசாலி; நீர் வல்லமை படைத்தவர்; நீர் அறிவு மிக்கவர்; அதனுல் தான் உம்மால் ஒருவராகவே இந்த அரக்கர்களுடைய ஸ்தானம் எளிதில் கடந்து வரப்பட்டது.

8. திமிங்கிலங்கள் நிறைந்ததும் நூறு யோஜனை

இந்த மோதிரம் விவாஹ காலத்தில் ஸ்ரீராமர் கையிலணிந்து ஸீதையைப் பாணிக்ரஹணம் செய்து கொண்ட பெருமையுடையது. பின்னெரு சமயம் அயோத்தியில் இவர்களிடை ஊடல் ஏற்பட்டிருந்த பொழுது ஸ்ரீராமர் மோதிரத்தைக் கீழே நழுவவிட ஸீதை மோதிரம் கீழே விழுந்து விட்டதே என்று எடுத்துக் கொடுத்தாள். அதனுல் ஊடல் தீர்ந்து கூடிய இன்பம் ஞாபகத்திற்கு வரவே வெட்கக்குறி முகத்தில் தோன்றிற்று.

7. அரக்கர்களுடைய ஸ்தானத்தில் ஸீதையைக் கண்டு பிடித்ததால் ப்ராக்ஞர், ஒருவராகவே இதைச் சாதித்ததால் ஸமர்த்தர், கடலைத் தாண்டி வந்ததால், விக்ராந்தர்.

௯. பாழிய பணைத்தோள் வீர! துணையிலேன் பரிவு தீர்த்த
வாழியவள்ளலே! யான் மறுவிலா மனத்தேன் என்னின்
ஊழியோர் பகலாயோதும் ஆண்டெலாம் உலகமேழும்
ஏழும் வீவற்ற ஞான்றும் இன்றென இருத்தி என்றாள்.

न हि त्वां प्राकृतं मन्ये वानरं वानरर्षभ ।
यस्य ते नास्ति सन्त्रासो रावणान्नापि संभ्रमः ॥ ९ ॥
अर्हसे च कपिश्रेष्ठ मया समभिभाषितुम् ।
यद्यसि प्रेषितस्तेन रामेण विदितात्मना ॥ १० ॥
प्रेषयिष्यति दुर्धर्षो रामो न ह्यपरीक्षितम् ।
पराक्रम-मविज्ञाय मत्सकाशं विशेषतः ॥ ११ ॥
दिष्ट्या स कुशली रामो धर्मात्मा सत्यवत्सलः ।
लक्ष्मणश्च महातेजाः सुमित्रानन्दवर्धनः ॥ १२ ॥

ந ஹி த்வாம் ப்ராக்ருதம் மன்யே வானரம் வானரர்ஷப ||
யஸ்ய தே நாஸ்தி ஸந்த்ராஸோ ராவணாந்நாபி
ஸம்ப்ரம: || 9 ||
அர்ஹஸே ச கபிச்ரேஷ்ட மயா ஸமபிபாஷிதும் |
யத்யஸி ப்ரேஷிதஸ்தேன ராமேண விதிதாத்மனா || 10 ||
ப்ரேஷயிஷ்யதி துர்த்தர்ஷோ ராமோ ந ஹ்யபரீக்ஷிதம் |
பராக்ரம-மவிஜ்ஞாய மத்ஸகாசம் விசேஷத: || 11 ||
திஷ்ட்யா ஸ குசலீ ராமோ தர்மாத்மா ஸத்யவத்ஸல: |
லக்ஷ்மணச்ச மஹாதேஜா: ஸுமித்ரானந்த-வர்த்தன: ||12||

அகன்றதுமான சமுத்திரம் விக்ரமசாலியெனப் புகழ்தற்குரிய உம்மால் தாண்டப்பட்டுப் பசுவின் குளம்படிபோலாகிவிட்டது.

9. வானரோத்தமா! உம்மைச் சாதாரணமான வானரமாக நான் கருதவில்லை. ஏனெனில் இராவணனிடத்தில் உமக்கு பயமோ தடுமாற்றமோ இல்லையல்லவா?

10. வானரசிரேஷ்டரே! அறிவதறிந்த இராமரால் நீர் அனுப்பப்பட்டிருப்பதால் நீர் என்னுடன் பேசுவதற்குரிமையுடையவர்.

11. வெல்லுதற்கரிய ஸ்ரீராமர் ஒருவருடைய பராக்கிரமத்தை அறியாமலும் அவரை நன்கு சோதிக்காமலும் அதுவும் முக்கியமாய் என்னிடத்திற்கு அனுப்பமாட்டார்.

12. தெய்வாதீனமாய் தர்மாத்மாவும் ஸத்தியவானு

---

10 யத்யபி |

कुशली यदि काकुत्स्थः किं न सागरमेखलाम् ।
महीं दहति कोपेन युगान्ताग्नि-रिवोत्थितः ॥ १३ ॥
अथवा शक्तिमन्तौ तौ सुराणामपि निग्रहे ।
ममैव तु न दुःखाना-मस्ति मन्ये विपर्ययः ॥ १४ ॥
कच्चिन्न व्यथते रामः कच्चिन्न परितप्यते ।
उत्तराणि च कार्याणि कुरुते पुरुषोत्तमः ॥ १५ ॥
कच्चिन्न दीनः संभ्रान्तः कार्येषु च न मुह्यति ।
कच्चित् पुरुषकार्याणि कुरुते नृपतेः सुतः ॥ १६ ॥

குசலீ யதி காகுத்ஸ்த: கிம் ந ஸாகரமேகலாம் ।
மஹீம் தஹதி கோபேன யுகாந்தாக்னி-ரிவோத்தித: ॥ 13 ॥
அதவா சக்திமந்தௌ தௌ ஸுராணாமபி நிக்ரஹே ।
மமைவ து ந து:க்கானா-மஸ்தி மன்யே விபர்யய: ॥ 14 ॥
கச்சிந்ந வ்யததே ராம: கச்சிந்ந பரிதப்யதே ।
உத்தராணி ச கார்யாணி குருதே புருஷோத்தம: ॥ 15 ॥
கச்சிந்ந தீன: ஸம்ப்ராந்த: கார்யேஷு ச ந முஹ்யதி ।
கச்சித் புருஷகார்யாணி குருதே ந்ருபதே: ஸுத: ॥ 16 ॥

மான ஸ்ரீராமர் க்ஷேமமாயிருக்கிறார்; சுமித்திரையின் ஆனந்தத்தை வளர்ப்பவரும் மகா தேஜஸ்வியுமான இலக்ஷ்மணரும் அவ்வாறே க்ஷேமமாயிருக்கிறார்.

13. காகுத்ஸ்தர் க்ஷேமமாயிருக்கிறார் என்பது உண்மையானால் கடல் சூழ்ந்த பூமியைக் காலாக்கினி போல் கிளம்பும் தமது கோபத்தால் ஏன் எரிக்கவில்லை?

14. அவர்கள் தேவர்களையும் சிக்ஷிக்கக் கூடிய வல்லமையுடையவர்கள் தான்; ஆனால் என்னுடைய துன்பங்களுக்கு இன்னும் முடிவு காலம் வரவில்லை என்று எண்ணுகிறேன்.

15. புருஷோத்தமரான ஸ்ரீராமர் மனங்கலங்காமலிருக்கிறாரா? பரிதவியாதிருக்கிறாரா? மேல் நடக்க வேண்டிய காரியங்களைக் கவனிக்கிறாரா?

16. அரச குமாரராகிய அவர் தைரியத்தைக் கை

---

13. கிம் ந—கிந்நு. 13. மஹீம்-லங்காபூமிம் ।

द्विविधं त्रिविधोपाय-मुपायमपि सेवते।
विजिगीषुःसुहृत् कच्चिन्मित्रेषु च परन्तपः ॥ १७ ॥

कच्चिन्मित्राणि लभते मित्रैश्चाप्यभिगम्यते।
कच्चित्कल्याण-मित्रश्च मित्रैश्चापि पुरस्कृतः ॥ १८ ॥

कच्चिदाशास्ति देवानां प्रसादं पार्थिवात्मजः।
कच्चित्पुरुषकारं च दैवं च प्रतिपद्यते ॥ १९ ॥

த்விவிதம் த்ரிவிதோபாய-முபாயமபி ஸேவதே I
விஜிகீஷு: ஸுஹ்ருத் கச்சின்மித்ரேஷு ச பரந்தப: II 17 II

கச்சின் மித்ராணி லபதே மித்ரைச் சாப்யபிகம்யதே I
கச்சித் கல்யாணமித்ரச்ச மித்ரைச்சாபி புரஸ்க்ருத: II 18 II

கச்சிதாசாஸ்தி தேவானும் ப்ரஸாதம் பார்த்திவாத்மஜ: I
கச்சித் புருஷகாரஞ் ச தைவஞ்ச ப்ரதிபத்யதே II 19 II

விடாமலும் மனங்கலங்கிக் காரியங்களில் தடுமாற்ற மடையாமலும் இருக்கிருரா? புருஷன் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் செய்து வருகிருரா?

17. பகைவரை வெல்லும் அவர் நண்பர்களிடத்தில் அன்பராய் (ஸாமம், தானம் என்ற) இருவகை உபாயத்தையும், சத்துருக்களை வெல்லுவதில் விருப்ப முடையவராய் (தானம் பேதம் தண்டம் என்ற) மூவித உபாயத்தையும் கையாளுகிருரா?

18. அவர் நண்பர்களை அடைகிருரா? நண்பர்கள் அவரை நாடி வருகிருர்களா? சிறந்த நண்பர்களை உடையவராயும் அவர்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்டவராயும் இருக்கிருரா?

19. சக்ரவர்த்தித் திருமகனுகிய அவர் தேவர்களின் அருளை வேண்டிப் பிரார்த்திக்கிருரா? தெய்வ சகாயத்தை நாடுவதுடன் தன் முயற்சியையும் கைக்கொண்டுள்ளாரா?

कच्चिन्न विगतस्नेहो विवासान्मयि राघवः ।
कच्चिन्मां व्यसनादस्मान्मोक्षयिष्यति वानर ॥ २० ॥
सुखाना-मुचितो नित्य-मसुखाना-मनौचितः ।
दुःख-मुत्तर-मासाद्य कच्चिद्रामो न सीदति ॥ २१ ॥
कौसल्याया-स्तथा कच्चित् सुमित्रायास्तथैव च ।
अभीक्ष्णं श्रूयते कच्चित् कुशलं भरतस्य च ॥ २२ ॥
मन्निमित्तेन मानार्हः कच्चिच्छोकेन राघवः ।
कच्चिन्नान्यमना रामः कच्चिन्मां तारयिष्यति ॥ २३ ॥

கச்சிந்ந விகதஸ்நேஹோ விவாஸான் மயி ராகவ: ।
கச்சின் மாம் வ்யஸனு-தஸ்மான்-மோக்ஷயிஷ்யதி
வானர ॥ 20 ॥
ஸுகாஞ-முசிதோ நித்ய-மஸுகாஞ-மனௌசித: ।
து:க்க-முத்தர-மாஸாத்ய கச்சித் ராமோ ந ஸீததி ॥ 21 ॥
கௌஸல்யாயாஸ்-ததா கச்சித் ஸுமித்ராயாஸ் ததைவ ச ।
அபீக்ஷ்ணம் ச்ரூயதே கச்சித் குசலம் பரதஸ்ய ச ॥ 22 ॥
மந்நிமித்தேன மாஞர்ஹ: கச்சிச்சோகேன ராகவ: ।
கச்சிந் நான்யமனு ராம: கச்சின்மாம் தாரயிஷ்யதி ॥ 23 ॥

---

20. நான் தூரத்தில் வசிப்பதால் ஸ்ரீராகவர் என்னிடம் அன்பு குன்ருமலிருக்கிருரா? வானரரே! இந்த விசனத்திலிருந்து என்னை விடுவிப்பாரா?

21. எப்பொழுதும் இன்பத்தை அனுபவித்தற்குரியவரும் துன்பமடையத் தகாதவருமான ஸ்ரீராமர் பெரிய துக்கத்தை அடைந்து மனந்தளராமலிருக்கிருரா?

22. கௌஸல்யை சுமித்திரை, ஆகியோரின் க்ஷேமச் செய்தி அடிக்கடி கேட்கப்படுகிறதா? பரதனுடைய க்ஷேமமும் கேட்கப்படுகிறதா?

23. ஸ்ரீராகவர் என்னைப்பற்றிய கவலையால் மானத்தைக் காக்க விரும்புகிருரா? வேறு எண்ணமில்லாமலிருக்கிருரா? ஸ்ரீராமர் என்னைக் கரையேற்றுவாரா?

---

20. ப்ரஸாதான் மயி ராகவ: । மோக்ஷயிஷ்யதி வானர: ।
21. அனூசித: ।

कच्चिदक्षौहिणीं भीमां भरतो भ्रातृवत्सलः ।
ध्वजिनीं मन्त्रिभिर्गुप्तां प्रेषयिष्यति मत्कृते ॥ २४ ॥
वानराधिपतिः श्रीमान् सुग्रीवः कच्चिदेष्यति ।
मत्कृते हरिभि-र्वीरै-र्वृतो दन्तनखायुधैः ॥ २५ ॥
कच्चिच्च लक्ष्मणः शूरः सुमित्रानन्दवर्धनः ।
अस्त्रविच्छरजालेन राक्षसान् विधमिष्यति ॥ २६ ॥
रौद्रेण कच्चिदस्त्रेण रामेण निहतं रणे ।
द्रक्ष्याम्यल्पेन कालेन रावणं ससुहृज्जनम् ॥ २७ ॥

கச்சிதக்ஷௌஹிணீம் பீமாம் பரதோ ப்ராத்ருவத்ஸல: ।
த்வஜினீம் மந்த்ரிபிர்-குப்தாம் ப்ரேஷயிஷ்யதி
மத்க்ருதே ॥ 24 ॥
வானராதிபதி: ஸ்ரீமான் ஸுக்ரீவ: கச்சிதேஷ்யதி ।
மத்க்ருதே ஹரிபிர்-வீரைர்-வ்ருதோ தந்தநகாயுதை: ॥ 25 ॥
கச்சிச்ச லக்ஷ்மண: ஶூர: ஸுமித்ரானந்த-வர்த்தன: ।
அஸ்த்ரவிச் சரஜாலேன ராக்ஷஸான் விதமிஷ்யதி ॥ 26 ॥
ரௌத்ரேண கச்சிதஸ்த்ரேண ராமேண நிஹதம் ரணே ।
த்ரக்ஷ்யாம் யல்பேன காலேன ராவணம் ஸஸுஹ்ருஜ்
ஜனம் ॥ 27 ॥

---

24. சகோதரரிடம் அன்பு மிக்க பரதர் மந்திரிகளால் இரக்ஷிக்கப்பட்ட பெரிய அக்ஷௌஹிணிச் சேனையை எனக்காக அனுப்பி வைப்பாரா?

25. வானர வேந்தரான சீமான் சுக்ரீவர் பற்களையும் நகங்களையுமே ஆயுதங்களாய்க் கொண்ட வானர வீரர்கள் புடைசூழ எனக்காக வருவாரா?

26. சுமித்திரையின் ஆனந்தத்தை வளர்ப்பவரும் சூரரும் அஸ்திரங்களை அறிந்தவருமான ஸ்ரீலக்ஷ்மணரும் தமது அம்புத் தொகுதியால் அரக்கர்களை அழிப்பாரா?

27. கடுமையாய் ஜ்வலிக்கும் அஸ்திரங்களைக் கொண்டு ஸ்ரீராமர் இராவணனை உற்றருடன் யுத்தத்தில் கொல்வதை நான் சொற்ப காலத்தில் காண்பேனோ?

---

24. **த்வஜினீம்**-ஸேனாம் ।

कच्चिन्न तद्धेमसमानवर्णं तस्याननं पद्मसमानगन्धि ।
मया विना शुष्यति शोकदीनं जलक्षये पद्ममिवातपेन ॥ २८ ॥
धर्मापदेशात्त्यजतश्च राज्यं मां चाप्यरण्यं नयतः पदातिम् ।
नासीद्व्यथा यस्य न भीर्न शोकः कच्चिच्च धैर्यं हृदये करोति ॥ २९ ॥
न चास्य माता न पिता च नान्यः स्नेहाद्विशिष्टोऽस्ति मया समो वा ।
तावद्ध्यहं दूत जिजीविषेयं यावत्प्रवृत्तिं शृणुयां प्रियस्य ॥ ३० ॥

கச்சிந்ந தத்தேமஸமானவர்ணம் தஸ்யானனம் பத்ம
ஸமானகந்தி 1
மயா விநா சுஷ்யதி சோகதீனம் ஜலக்ஷயே பத்மமிவாத
பேன ll 28 ll

தர்மாபதேசாத்-த்யஜதச்ச ராஜ்யம்
மாஞ்சாப்யரண்யம் நயத: பதாதிம் 1
நாஸீத் வ்யதா யஸ்ய ந பீர்-ந சோக:
கச்சிச்ச தைர்யம் ஹ்ருதயே கரோதி ll 29 ll
ந சாஸ்ய மாதா ந பிதா ச நான்யம்
ஸ்நேஹாத்விசிஷ்டோऽஸ்தி மயா ஸமோ வா 1
தாவத்த்யஹம் தூத ஜிஜீவிஷேயம்
யாவத் ப்ரவ்ருத்திம் ச்ருணுயாம் ப்ரியஸ்ய ll 30 ll

---

28. பொன் போன்ற விரும்பத்தக்க நிறமும் தாமரை போன்ற வாசனையும் உடைய அவர் முகம் என்னைவிட்டுப் பிரிந்த வருத்தத்தால் நீரற்று வெயிலில் வாடிய தாமரை மலர் போல் வரட்சியடையாமலிருக்கிறதா?

29. தருமத்தின் காரணமாக அரசைத் துறந்ததிலும் என்னைக் கால்நடையாகக் காட்டிற்கு அழைத்து வந்ததிலும் துன்பமும் அச்சமும் சோகமும் அடையாதவர் இப்பொழுது மனதில் தைரியத்துடன் இருக்கிறாரா?

30. தூதரே! அவருக்குத் தாயிடத்தும் தந்தையிடத்தும் வேறு யாரிடத்தும் உள்ள அன்பு அவர் என்னிடம்

---

28. ஹேமஸமானவர்ணம்-ஹேமவத் ஸ்ப்ருஹணீய இத்யர்த்த: 1

29. தர்மாபதேசாத் த்யஜத: ஸ்வராஜ்யம் மாஞ் சாப்யரண்யம் நயத: பதாதே: 1

इतीव देवी वचनं महार्थं तं वानरेन्द्रं मधुरार्थ-मुक्त्वा ।
श्रोतुं पुनस्तस्य वचोऽभिरामं रामार्थयुक्तं विरराम रामा ॥ ३१ ॥
सीताया वचनं श्रुत्वा मारुति-र्भीमविक्रमः ।
शिरस्यंजलिमाधाय वाक्यमुत्तर-मब्रवीत् ॥ ३२ ॥
न त्वामिहस्थां जानीते रामः कमललोचनः ।
तेन त्वां नानयत्याशु शचीमिव पुरन्दरः ॥ ३३ ॥

இதீவ தேவீ வசனம் மஹார்த்தம்
தம் வானரேந்த்ரம் மதுரார்த்த-முக்த்வா ।
ச்ரோதும் புனஸ்தஸ்ய வசோऽபிராமம்
ராமார்த்தயுக்தம் விரராம ராமா ॥ 31 ॥
ஸீதாயா வசனம் ச்ருத்வா மாருதிர்-பீமவிக்ரம: ।
சிரஸ்யஞ்ஜலி-மாதாய வாக்யமுத்தர-மப்ரவீத் ॥ 32 ॥
ந த்வாமிஹஸ்த்தாம் ஜானீதே ராம: கமலலோசன: ।
தேன த்வாம் நானயத்யாசு சசீமிவ புரந்தர: ॥ 33 ॥

வைத்த அன்பினும் சிறந்ததாகவோ அல்லது அதற்குச் சமமாகவோ ஆகாது. அப்படிப்பட்ட பிரியமுடைய அவர் செய்தியைக் கேட்கும்வரைதான் நான் உயிருடனிருப்பேன்.

31. அவ்வானரசிரேஷ்டரை நோக்கி இனியவளான தேவி பெரும் பொருளமைந்ததும் செவிக்கினியதுமான இவ் வார்த்தையைக் கூறிவிட்டு மீண்டும் ஸ்ரீராமரைப்பற்றிய அழகிய வார்த்தைகளை அவரிடமிருந்து கேட்பதற்காக மௌனமாயிருந்தாள்.

32. அஞ்சத்தக்க ஆண்மைபடைத்த ஹனுமார் சீதை கூறியதைக் கேட்டுத் தலைமேல் கைகூப்பிக் கொண்டு பின்வருமாறு பேசலானார்.

33. தாமரைக் கண்ணரான ஸ்ரீராமர் நீங்கள் இங்கிருப்பதை அறியார். அதனால்தான் இந்திரன் சசீதேவியைப் போல் உங்களை இங்கிருந்து உடனே அழைத்துப் போகவில்லை

---

33. கமலலோசனே ।

श्रुत्वैव तु वचो मह्यं क्षिप्रमेष्यति राघवः ।
चमूं प्रकर्षन्महतीं हर्यृक्ष-गणसंकुलाम् ॥ ३४ ॥
विष्टंभयित्वा बाणौघै-रक्षोभ्यं वरुणालयम् ।
करिष्यति पुरीं लंकां काकुत्स्थः शान्तराक्षसाम् ॥ ३५ ॥
तत्र यद्यन्तरा मृत्यु-र्यदि देवाः सहासुराः ।
स्थास्यन्ति पथि रामस्य स तानपि वधिष्यति ॥ ३६ ॥
तवादर्शनजेनार्ये शोकेन स परिप्लुतः ।
न शर्म लभते रामः सिंहार्दित इव द्विपः ॥ ३७ ॥

ச்ருத்வைவ து வசோ மஹ்யம் க்ஷிப்ரமேஷ்யதி ராகவ: I
சமூம் ப்ரகர்ஷன் மஹதீம் ஹர்யருக்ஷ-கணஸங்குலாம் II 34 II
விஷ்டம்பயித்வா பாணௌகை-ரக்ஷோப்யம் வருணாலயம் I
கரிஷ்யதி புரீம் லங்காம் காகுத்ஸ்த: சாந்தராக்ஷஸாம் II 35 II
தத்ர யத்யந்தரா ம்ருத்யுர்-யதி தேவா: ஸஹாஸுரா: I
ஸ்த்தாஸ்யந்தி பதி ராமஸ்ய ஸ தானபி வதிஷ்யதி II 36 II
தவாதர்சனஜேனார்யே சோகேன ஸ பரிப்லுத: I
ந சர்ம லபதே ராம: ஸிஹ்மார்தித இவ த்விப: II 37 II

---

34. ஸ்ரீராகவர் என்னுடைய சொல்லைக் கேட்டவுடன் வானரங்களும் கரடிகளும் நிறைந்த பெரிய சேனையைத் திரட்டிக் கொண்டு விரைவில் வருவார்.

35. கலக்க முடியாத கடலைத் தமது பாணத் தொகுதிகளால் கட்டி இந்த இலங்காபுரியில் இராக்ஷஸர்களேயில்லாமல் போகும்படி காகுத்ஸ்தர் செய்யப் போகிறார்.

36. ஸ்ரீராமருடைய வழியில் எதிர்த்து யார் நின்றாலும், யமதர்மராஜாவானாலும், தேவர்களானாலும் அசுரர்களானாலும் அவர்களை அப்பொழுதே அவர் அழித்து விடுவார்.

37. தாயே! அந்த இராமர் உங்களைக் காணாத துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டுச் சிங்கத்தால் அடிக்கப்பட்ட யானை போல் சுகத்தைக் காணாதிருக்கிறார்.

---

34. ஹர்யக்ஷகண ஸம்யுதாம் I 37. சோகேன பரிபூரித: I

मलयेन च विन्ध्येन मेरुणा मन्दरेण च।
दर्दुरेण च ते देवि शपे मूलफलेन च ॥ ३८ ॥

यथा सुनयनं वल्गु बिम्बोष्टं चारुकुण्डलम्।
मुखं द्रक्ष्यसि रामस्य पूर्णचन्द्रमिवोदितम् ॥ ३९ ॥

क्षिप्रं द्रक्ष्यसि वैदेहि रामं प्रस्रवणे गिरौ।
शतक्रतु-मिवासीनं नाकपृष्ठस्य मूर्धनि ॥ ४० ॥

மலயேன ச விந்த்யேன மேருணு மந்தரேண ச ।
தர்துரேண ச தே தேவி சபே மூலபலேன ச ॥ 38 ॥

யதா ஸுநயனம் வல்கு பிம்போஷ்டம் சாருகுண்டலம் ।
முகம் த்ரக்ஷ்யஸி ராமஸ்ய பூர்ணசந்த்ரமிவோதிதம் ॥ 39 ॥

க்ஷிப்ரம் த்ரக்ஷ்யஸி வைதேஹி ராமம் ப்ரஸ்ரவணே கிரௌ ।
சதக்ரது-மிவாஸீனம் நாகப்ருஷ்ட்டஸ்ய மூர்த்தனி ॥ 40 ॥

38-39. தேவி! மலய மலைமேலும், விந்தியமலை மேலும் தர்த்துர மலைமேலும், நாங்களுண்ணும் கிழங்குகளின் மேலும் பழங்களின் மேலும் நான் ஆணையிடுகின்றேன். அழகிய கண்ணும் கோவைக் கனிபோன்ற இதழும் படைத்துச் சிறந்த குண்டலங்களுடன் விளங்கும் பூர்ண சந்திரன் போன்ற ஸ்ரீராமருடைய முகமண்டலத்தை நீங்கள் காண்பீர்கள்.

40. "வைதேகி! நாகபிருஷ்டமென்னும் தலைமையான இடத்தில் வீற்றிருக்கும் இந்திரனைப் போல் பிரஸ்ரவண மலையில் இப்பொழுது வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீராமரை விரைவில் பார்ப்பீர்கள்.

---

38. மந்தரேண ச தே தேவி சபே மூலபலேன ச ।
மலயேன ச விந்த்யேன மேருணு துர்த்தரேண ச
—பா.பே.

40. நாகப்ருஷ்ட்டஸ்ய-நாக: ஸ்வர்க்தஸ்த்தான விசேஷ: ।
நாக இதிபாடே ஐராவதஸ்ய மூர்த்தனி இத்யர்த்த: ।

न मांसं राघवो भुंक्ते न चापि मधु सेवते ।
वन्यं सुविहितं नित्यं भक्त-मश्नाति पचमम् ॥ ४१ ॥
नैव दंशान्न मशकान्न कीटान्न सरीसृपान् ।
राघवोऽपनयेद्गात्रात् त्वद्गतेनान्तरात्मना ॥ ४२ ॥
नित्यं ध्यानपरो रामो नित्य शोकपरायणः ।
नान्यत् चिन्तयते किंचित् स तु कामवशं गतः ॥ ४३ ॥
अनिद्रः सततं रामः सुप्तोऽपि च नरोत्तमः ।
सीतेति मधुरां वाणीं व्याहरन् प्रतिबुध्यते ॥ ४४ ॥

ந மாம்ஸம் ராகவோ புங்க்தே ந சாபி மது ஸேவதே ।
வன்யம் ஸுவிஹிதம் நித்யம் பக்த-மச்ஞாதி பஞ்சமம் ॥ 41 ॥
நைவ தம்சான் ந மசகான் கீடான் ந ஸரீஸ்ருபான் ।
ராகவோऽபனயேத் காத்ராத் த்வத்கதேனாந்த
ராத்மனா ॥ 42 ॥
நித்யம் த்யானபரோ ராமோ நித்யம் சோகபராயண: ।
நான்யத் சிந்தயதே கிஞ்சித் ஸ து காமவசம் கத: ॥ 43 ॥
அநித்ர: ஸததம் ராம: ஸுப்தோऽபி ச நரோத்தம: ।
ஸீதேதி மதுராம் வாணீம் வ்யாஹரன் ப்ரதிபுத்யதே ॥ 44 ॥

---

41. ஸ்ரீராகவர் இப்பொழுது மாம்ஸம் உண்பதில்லை. மதுவைப் பருகுவதில்லை. நாள்தோறும் ஐந்தாம் யாமத்தில் அந்திப்பொழுதில் காட்டிற் சேகரிக்கப்பட்ட (காய் கிழங்கு) உணவுகளையே புசிக்கிறார்.

42. மனம் உங்களிடத்தில் சென்று விடுவதால் அவர் தமது உடலிலிருந்து ஈக்களையோ, கொசுக்களையோ ஓட்டுவதில்லை; புழுக்களையும் பாம்புகளையுங்கூட கவனிப்பதில்லை.

43. அவர் உங்களிடம் காதல் வசப்பட்டவராய் எப்பொழுதும் துக்கம் மேலிட்டவராயும் உங்களைப் பற்றிச் சிந்திப்பவராயும் வேறொன்றையும் சிறிதும் அறியாதவராயுமிருக்கிறார்.

44. புருஷ சிரேஷ்டரான ஸ்ரீராமர் ஒருபொழுதும்

---

44. த்ருஷ்ட்வா பலம் வா புஷ்பம் வா யச்சான்யத் ஸ்திரீ மனோஹரம் । பஹுசோ ஹா ப்ரியேத்யேவம் ச்வஸம்

दृष्ट्वा फलं वा पुष्पं वा यद्वाऽन्यत् स्त्रीमनोहरम् ।
बहुशो वा प्रियेत्येवं शोचंस्त्वामभिभाषते ॥ ४५ ॥

स देवि नित्यं परितप्यमानस्त्वामेव सीतेत्यभिभाषमाणः ।
धृतव्रतो राजसுतो महात्मा तवैव लाभाय कृतप्रयत्नः ॥ ४६ ॥

த்ருஷ்ட்வா பலம் வா புஷ்பம்வா யத்வாऽன்யத்
ஸ்திரீமனோஹரம் ।
பஹுசோ வாப்ரியேத்யேவம் சோசம்ஸ்த்வாமிபா
ஷதே ॥ 45 ॥

ஸ தேவி நித்யம் பரிதப்யமானஸ் த்வாமேவ ஸீதேத்யபி
பாஷமாண: ।
த்ருதவ்ரதோ ராஜஸுதோ மஹாத்மா தவைவ லாபாய
க்ருதப்ரயத்ன: ॥ 46 ॥

உறங்குவதில்லை; சற்று உறங்கினாலும் 'ஸீதே' என்று இனிய மொழியில் கூவிக்கொண்டு கண்விழிக்கிறார்.

45. பழத்தையோ பூவையோ ஸ்திரீகளின் மனதைக் கவரும் வேறு எதையாவதோ கண்டால் மிகவும் வருந்தி, 'ப்ரியே' என்று இவ்வண்ணம் உங்களைக் கூவுகிறார்.

46. தேவி! மகாத்மாவும் அரச குமாரரும் ஆகிய அவர் திடவிரதமுடையவராய் எப்பொழுதும் துன்பத்தால் வருந்தி உங்களையே 'ஸீதே' என்று வாய்விட்டு அழைத்து உங்களை அடைவதற்கு முயற்சி செய்து வருகிறார்.

ஸ்த்வாமபிபாஷதே । ஸ தேவி நித்யம் பரிதப்யமானஸ் த்வாமேவ ஸீதேத்யபிபாஷமாண: த்ருதவ்ரதோ ராஜ ஸுதோ மஹாத்மா தவைவ லாபாயக்ருதப்ரயத்ன: ॥ அதிகபாடம்.

स रामसंकीर्तन-वीतशोका रामस्य शोकेन समानशोका ।
शरन्मुखे साम्बुदशेषचन्द्रा निशेव वैदेहसुता बभूव ॥ ४७ ॥

इति षट्त्रिंशः सर्गः
(आदितः श्लोकाः १६१५)

ஸ ராம ஸங்கீர்த்தன-வீத-சோகா ராமஸ்ய சோகேன
ஸமானசோகா ।
சரன்முகே ஸாம்புத-சேஷசந்த்ரா நிசேவ வைதேஹ-
ஸுதா பபூவ ॥ 47 ॥

இதி ஷட்த்ரிம்ச: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 1615)

---

47. வைதேகி ஸ்ரீராமரைப்பற்றிய செய்தியைக் கேட்டுச் சோகம் நீங்கியவளாயினும் அவருடைய துக்கத்தைக் கேட்டு அதற்கொத்த துக்கமுடையவளாய்ச் சரத் காலத் தொடக்கத்தில் மேகம் சிறிது மூடின முழுமதி இரவு போல் விளங்கினாள்.

இங்ஙனம் முப்பத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றும்
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 1615)

सप्तत्रिंशः सर्गः

हनुमता विश्वरूपदर्शनम्

सा सीता वचनं श्रुत्वा पूर्णचन्द्रनिभानना ।
हनुमन्त-मुवाचेदं धर्मार्थ-सहितं वचः ॥ १ ॥

अमृतं विषसंसृष्टं त्वया वानर भाषितम् ।
यच्च नान्यमना रामो यच्च शोकपरायणः ॥ २ ॥

ஸப்தத்ரிம்ச: ஸர்க்க:
ஹனுமதா விச்வரூபதர்சனம்

ஸா ஸீதா வசனம் ச்ருத்வா பூர்ணசந்த்ர-நிபானனு ।
ஹனுமந்த-முவாசேதம் தர்மார்த்த-ஸஹிதம் வச: ॥ 1 ॥
அம்ருதம் விஷஸம்ஸ்ருஷ்டம் த்வயா வானர பாஷிதம் ।
யச்ச நான்யமனு ராமோ யச்ச சோகபராயண: ॥ 2 ॥

முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்
ஹனுமார் விசுவரூபம் காட்டுதல்

1. முழுமதி போன்ற முகம் படைத்த அந்த ஸீதா தேவி அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு அறமும் பொருளும் வாய்ந்த வார்த்தையை ஹனுமாரிடம் கூறினுள்.

2. வானரரே! இராமர் வேறென்றிலும் மனம் வைக்கவில்லை என்றும், அவர் சோகத்திலாழ்ந்திருக்கிறுர் என்றும் நீர் சொல்லியது விஷங்கலந்த அமிருதம் போலுள்ளது.

---

1. ஸீதா தத்வசனம் ச்ருத்வா ।

ऐश्वर्ये वा सुविस्तीर्णे व्यसने वा सुदारुणे ।
रज्ज्वेव पुरुषं बद्ध्वा कृतान्तः परिकर्षति ॥ ३ ॥

विधिर्नून-मसंहार्यः प्राणिनां प्लवगोत्तम ।
सौमित्रिं मां च रामं च व्यसनैः पश्य मोहितान् ॥ ४ ॥

शोकस्यास्य कदा पारं राघवोऽधिगमिष्यति ।
प्लवमानः परिश्रान्तो हतनौः सागरे यथा ॥ ५ ॥

ஐச்வர்யே வா ஸுவிஸ்தீர்ணே வ்யஸனே வா ஸுதாருணே ।
ரஜ்ஜ்வேவ புருஷம் பத்த்வா க்ருதாந்த: பரிகர்ஷதி ॥ 3 ॥

விதிர்-நூன-மஸம்ஹார்ய: ப்ராணினும் ப்லவகோத்தம ।
ஸௌமித்ரிம் மாஞ்ச ராமஞ்ச வ்யஸனை: பச்ய
மோஹிதான் ॥ 4 ॥

சோகஸ்யாஸ்ய கதா பாரம் ராகவோऽதிகமிஷ்யதி ।
ப்லவமான: பரிச்ராந்தோ ஹதநௌ: ஸாகரே யதா ॥5॥

---

3. பரந்த செல்வத்திலோ கொடிய விசனத்திலோ மனிதனை வினைப்பயன் கயிற்றால் கட்டி இழுப்பது போல் இழுக்கிறது.

4. வானர சிரேஷ்டரே! உயிர்களுக்கு விதியானது வெல்ல முடியாதது. இது நிச்சயம். விசனங்களால் கலங்கும் இலக்ஷ்மணரையும் என்னையும் இராமரையும் பாரும்.

5. அடியுண்ட கப்பல் கடலில் அலைந்து ஒய்ந்து கிடந்தாற் போலிருக்கும் ஸ்ரீராகவர் இத்துன்பத்தின் முடிவை எப்பொழுது காண்பார்?

---

5. சோகஸ்யாஸ்ய கதம் । பரிக்ராந்தோ ।
5. 'பரிக்ராந்த:' என்ற பாடத்தைக் கொண்டால் கப்பலை இழந்தவன் பராக்ரமத்தால் நீந்திக் கடப்பது போல் என்று அர்த்தம்.

राक्षसानां क्षयं कृत्वा सूदयित्वा च रावणम् ।
लंका-मुन्मीलितां कृत्वा कदा द्रक्ष्यति मां पतिः ॥ ६ ॥
स वाच्यः सन्त्वरस्वेति यावदेव न पूर्यते ।
अयं संवत्सरः कालस्तावद्धि मम जीवितम् ॥ ७ ॥
वर्तते दशमो मासो द्वौ तु शेषौ प्लवंगम ।
रावणेन नृशंसेन समयो यः कृतो मम ॥ ८ ॥
विभीषणेन च भ्रात्रा मम निर्यातनं प्रति ।
अनुनीतः प्रयत्नेन न च तत् कुरुते मतिम् ॥ ९ ॥

ராக்ஷஸாநாம் க்ஷயம் க்ருத்வா ஸூதயித்வா ச ராவணம் ।
லங்கா-முன்மீலிதாம் க்ருத்வா கதா த்ரக்ஷ்யதி மாம் பதி: ॥ 6 ॥
ஸ வாச்ய: ஸந்த்வரஸ்வேதி யாவதேவ ந பூர்யதே ।
அயம் ஸம்வத்ஸர: காலஸ்தாவத்தி மம ஜீவிதம் ॥ 7 ॥
வர்த்ததே தசமோ மாஸோ த்வெள து சேஷெள ப்லவங்கம ।
ராவணேன ந்ருசம்ஸேன ஸமயோ ய: க்ருதோ மம ॥ 8 ॥
விபீஷணேன ச ப்ராத்ரா மம நிர்யாதனம் ப்ரதி ।
அனுநீத: ப்ரயத்னேன ந ச தத் குருதே மதிம் ॥ 9 ॥

---

6. அரக்கர்களை அழித்து இராவணனைக் கொன்று இலங்கையை வேரற்றதாக்கி எப்பொழுது என் நாதர் காண்பார்?

7. இவ்வருஷம் முடியும் வரைதான் என் உயிரிருக்கும். அதற்குள் துரிதமாய்ச் செயல்படும்படி அவரிடம் சொல்ல வேண்டும்.

8. வானரரே! கொடியோனை இராவணனால் எனக்குக் குறிக்கப்பட்ட காலத்தின் பத்தாவது மாதம் இப்பொழுது நடைபெறுகிறது. எஞ்சியுள்ளது இரண்டே மாதம்.

9. சகோதரனை விபீஷணனால் என்னைத் திருப்பியனுப்பிவிடும்படி கூடியவரை வேண்டிக் கொள்ளப்பட்டும் அந்த புத்திமதியை இராவணன் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

---

6. லங்காமுன்மதிதாம் ।

मम प्रतिप्रदानं हि रावणस्य न रोचते ।
रावणं मार्गति संख्ये मृत्युः कालवशं गतम् ॥१०॥
ज्येष्ठा कन्याऽनला नाम विभीषणसुता कपे ।
तया ममेद-माख्यातं मात्रा प्रहितया स्वयम् ॥११॥
आशंसेयं हरिश्रेष्ठ क्षिप्रं मां प्राप्स्यते पतिः ।
अन्तरात्मा हि मे शुद्ध-स्तस्मिंश्च बहवो गुणाः ॥१२॥
उत्साहः पौरुषं सत्त्व-मानृशंस्यं कृतज्ञता ।
विक्रमश्च प्रभावश्च सन्ति वानर राघवे ॥१३॥

மம ப்ரதிப்ரதானம் ஹி ராவணஸ்ய ந ரோசதே ।
ராவணம் மார்க்கதே ஸங்க்யே ம்ருத்யு: காலவசம் கதம் ॥ 10 ॥
ஜ்யேஷ்டா கன்யாऽநலா நாம விபீஷணஸுதா கபே ।
தயா மமேதமாக்யாதம் மாத்ரா ப்ரஹிதயா ஸ்வயம் ॥ 11 ॥
ஆசம்ஸேயம் ஹரிச்ரேஷ்ட க்ஷிப்ரம் மாம் ப்ராப்ஸ்யதே பதி: ।
அந்தராத்மா ஹி மே சுத்தஸ்-தஸ்மிம்ச்ச பஹவோ குணா: ॥ 12 ॥
உத்ஸாஹ: பௌருஷம் ஸத்வ-மாந்ருசம்ஸ்யம் க்ருதஜ்ஞதா ।
விக்ரமச்ச ப்ரபாவச்ச ஸந்தி வானர ராகவே ॥ 13 ॥

---

10. இராவணனுக்கு என்னைத் திருப்பிக் கொடுப்பது பிடிக்கவில்லை. ஏனெனில் காலனுக்கு வசமாகிவிட்ட இராவணனைப் போரில் யமதேவன் தேடுகிறான்.

11. வானரரே! விபீஷணருடைய மூத்த பெண் அனலை என்பவள் தன் தாயாரால் அனுப்பப்படவே அவளிடமிருந்து நேரில் எனக்கு இது கூறப்பட்டது.

12. வானரசிரேஷ்டரே! சீக்கிரமாக என் நாயகர் என்னை அடைவார் என்று நம்புகிறேன். ஏனென்றால் என்னுடைய அந்தராத்மா பரிசுத்தமாயிருக்கிறது; அதற்கேற்ற நற்குணங்கள் பல அவரிடம் இருக்கின்றன.

13. வானரரே! ஸ்ரீராமரிடத்தில் ஊக்கமும் ஆண்மையும் ஆற்றலும் அருளும் நன்றியறிவும் வலிமையும் பெருமையும் இருக்கின்றன.

चतुर्दश सहस्राणि राक्षसानां जघान यः ।
जनस्थाने विना भ्रात्रा शत्रुः कस्तस्य नोद्विजेत् ॥१४॥
न स शक्यस्तुलयितुं व्यसनैः पुरुषर्षभः ।
अहं तस्य प्रभावज्ञा शक्रस्येव पुलोमजा ॥१५॥
शरजालांशुमाञ्च्छूरः कपे रामदिवाकरः ।
शत्रुरक्षोमयं तोय-मुपशोषं नयिष्यति ॥१६॥

சதுர்த்தச-ஸஹஸ்ராணி ராக்ஷஸானாம் ஜகான ய: l
ஜனஸ்தானே விநா ப்ராத்ரா சத்ரு: கஸ்தஸ்ய நோத்விஜேத் ll 14 ll
ந ஸ சக்யஸ்துலயிதும் வ்யஸனை: புருஷர்ஷப: l
அஹம் தஸ்ய ப்ரபாவஜ்ஞா சக்ரஸ்யேவ புலோமஜா ll 15 ll
சரஜாலாம்சுமாஞ்ச்சூர: கபே ராமதிவாகர: l
சத்ருரக்ஷோமயம் தோய-முபசோஷம் நயிஷ்யதி ll 16 ll

---

14. ஜனஸ்தானத்தில் தம்பியின் உதவியில்லாமல் ஒருவராகவே பதிவாலாயிரம் அரக்கர்களை எவர் கொன்றாரோ அவருக்கு எந்தப் பகைவன் பயப்படமாட்டான்?

15. மக்களுள் ஏறு போன்ற அவரைத் துன்பங்கள் அசைக்கமாட்டா. இந்திரனுடைய பெருமையை இந்திராணி அறிவது போல் அவருடைய பெருமையை நான் அறிவேன்.

16. வானரரே! அம்புக் கூட்டமாகிற கிரணங்களையுடைய சூரராகிய இராமர் எனும் சூரிய பகவான் பகைவரான அரக்கர்களின் வடிவான நீரை வற்றச் செய்துவிடுவார்.

---

11. கன்யா கலா நாம| 11வது சுலோகத்திற்குப்பின் 'அவிந்த்யோ நாம' 'ராமக்ஷயமனுப்ராப்தம்'என்று தொடங்கும் இரண்டு சுலோகங்கள் சில பாடங்களில் இருக்கின்றன.

12. அஸம்சயம் l

इति संजल्पमानां तां रामार्थे शोककर्शिताम् ।
अश्रुसंपूर्णनयना-मुवाच वचनं कपिः ॥१७॥
श्रुत्वैव तु वचो मह्यं क्षिप्रमेष्यति राघवः ।
चमूं प्रकर्षन् महतीं हर्यृक्षगण-संकुलाम् ॥१८॥
अथवा मोचयिष्यामि त्वामद्यैव हि रावणात् ।
अस्माद्दुःखादुपारोह मम पृष्ठमनिन्दिते ॥१९॥

இதி ஸஞ்ஜல்பமானாம் தாம் ராமார்த்தே சோககர்சிதாம் ।
அச்ருஸம் பூர்ண-நயனா-முவாச வசனம் கபி: ॥ 17 ॥
ச்ருத்வைவ து வசோ மஹ்யம் க்ஷிப்ரமேஷ்யதி ராகவ: ।
சமூம் ப்ரகர்ஷன் மஹதீம் ஹரி-ருக்ஷகணஸங்குலாம் ॥ 18 ॥
அதவா மோசயிஷ்யாமி த்வாமத்யைவ ஹி ராவணாத் ।
அஸ்மாத்-து: க்காதுபாரோஹ மம ப்ருஷ்ட-மநிந்திதே ॥ 19 ॥

---

17. ஸ்ரீராமர் பொருட்டுத் துன்பத்தால் வருந்தி கண்ணீரைப் பெருக்கிக் கொண்டு இவ்வாறு புலம்பிய அவளைப் பார்த்து வானரர் பின்வருமாறு கூறினார்.

18. ஸ்ரீராகவர் என் சொல்லைக் கேட்டவுடன் குரங்குகளும் கரடிகளும் அடங்கிய பெரிய சேனையைத் திரட்டிக் கொண்டு விரைவில் வருவார்.

19. மாசற்றவரே! அல்லாவிட்டால் என் முதுகில் ஏறிக் கொள்ளுங்கள். இப்பொழுதே உங்களை இந்த துக்கத்திலிருந்தும் இராவணனிடத்திலிருந்தும் விடுவிக்கிறேன்.

---

15. அஹம் தஸ்யானுபாவக்ஞ:। 17. சோககர்ஷிதாம்।
19. த்வாமத்யைவ ஸ ராக்ஷஸாத்।

त्वाँ तु पृष्ठगतां कृत्वा सन्तरिष्यामि सागरम् ।
शक्तिरस्ति हि मे वोढुं लंकामपि सरावणाम् ।।२०।।
अहं प्रस्रवणस्थाय राघवायाद्य मैथिलि ।
प्रापयिष्यामि शक्राय हव्यं हुतमिवानलः ।।२१।।
द्रक्ष्यस्यद्यैव वैदेहि राघवं सहलक्ष्मणम् ।
व्यवसाय-समायुक्तं विष्णुं दैत्यवधे यथा ।।२२।।

த்வாம் து ப்ருஷ்ட்டகதாம் க்ருத்வா ஸந்தரிஷ்யாமி ஸாகரம் ।
சக்திரஸ்தி ஹி மே வோடும் லங்காமபி ஸராவணாம் ॥ 20 ॥
அஹம் ப்ரஸ்ரவணஸ்தாய ராகவாயாத்ய மைதிலி ।
ப்ராபயிஷ்யாமி சக்ராய ஹவ்யம் ஹுதமிவாநல: ॥ 21 ॥
த்ரக்ஷ்யஸ்யத்யைவ வைதேஹி ராகவம் ஸஹலக்ஷ்மணம் ।
வ்யவஸாய-ஸமாயுக்தம் விஷ்ணும் தைத்யவதே யதா ॥ 22 ॥

---

20. உங்களை முதுகில் வைத்துக் கொண்டு நான் கடலைக் கடந்துவிடுவேன். இராவணனுடன் இலங்கையைக்கூடத் தூக்கிக் கொண்டு போக எனக்குச் சக்தி உண்டு.

21. மைதிலி! வேள்வியில் அளித்த ஹவிஸ்ஸை அக்னிதேவன் இந்திரனிடம் சேர்ப்பதுபோல் பிரஸ்ரவண மலையிலிருக்கும் ஸ்ரீராகவரிடம் நான் இப்பொழுதே உங்களைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பேன்.

22-23. வைதேகி! அசுரர்களை வதைக்கும் விஷ்ணுவைப் போன்றவரும் சிறந்த நாகபிருஷ்டத்தில் வீற்றிருக்கும் இந்திரனைப் போன்றவரும் உங்களைக் காண வேண்டிய உறுதியுடன் முயற்சி செய்து கொண்டிருப்பவரும் மகாபலசாலியும் இலக்ஷ்மணருடன் ஆசிரமத்திலிருப்பவருமான இராகவரை இப்பொழுதே காண்பீரர்கள்.

---

23. **'நகராஜஸ்ய மூர்த்தனி'** என்ற பாடத்திற்கு மலையிற் சிறந்த பிரச்ரவணத்தின் உச்சியில் என்று அர்த்தம்.

त्वद्दर्शन-कृतोत्साह-माश्रमस्थं महाबलम्।
पुरन्दरमिवासीनं नाकराजस्य मूर्धनि ।।२३।।
पृष्ठमारोह मे देवि मा विकांक्षस्व शोभने ।
योगमन्विच्छ रामेण शशांकेनेव रोहिणी ।।२४ ।।
पौलोमीव महेन्द्रेण सूर्येणेव सुवर्चला ।
मत्पृष्ठ-मधिरोह त्वं तराकाशमहार्णवौ ।।२५।।
न हि मे संप्रयातस्य त्वामितो नयतोऽङ्गने ।
अनुगन्तुं गतिं शक्तः सर्वे लंकानिवासिनः ।।२६।।

த்வத்தர்சன-க்ருதோத்ஸாஹ-மாச்ரமஸ்தம் மஹாபலம் ।
புரந்தரமிவாஸீனம் நாகராஜஸ்ய மூர்த்தனி ॥ 23 ॥
ப்ருஷ்ட்டமாரோஹ மே தேவி மா விகாங்க்ஷஸ்வ சோபனே ।
யோகமன்விச்ச ராமேண சசாங்கேனேவ ரோஹிணீ ॥ 24 ॥
பௌலோமீவ மஹேந்த்ரேண ஸூர்யேணேவ ஸுவர்ச்சலா ।
மத்ப்ருஷ்ட்ட-மதிரோஹ த்வம் தராகாசமஹார்ணவௌ ॥ 25 ॥
ந ஹி மே ஸம்ப்ரயாதஸ்ய த்வாமிதோ நயதோऽங்கனே ।
அனுகந்தும் கதிம் சக்தா: ஸர்வே லங்காநிவாஸின: ॥ 26 ॥

24-25. மங்கள மூர்த்தியாகிய தேவியே! என் முதுகில் ஏறிக் கொள்ளுங்கள். மறுக்க வேண்டாம். சந்திரனுடன் ரோகிணி போலும், மகேந்திரனுடன் பௌலோமி போலும், சூரியனுடன் ஸுவர்ச்சலை போலும் நீங்கள் இராமருடன் சேருவதை விரும்பி என் முதுகில் ஏறிக் கொண்டு ஆகாயத்தையும் கடலையும் கடந்துவிடுங்கள்.

26. பெண்ணரசியே! இங்கிருந்து உங்களைக் கொண்டு செல்லும் என்னுடைய வேகத்தைப் பின் தொடர்வதற்கு இலங்கையிலுள்ள அனைவரும் சக்தியுடைவர்களல்லர்.

---

23. விகாங்க்ஷஸ்வ— ஔதாஸீன்யம் நோத்பாதய ।
23. நகராஜஸ்ய ।
25. கதயந்தீவ சசினா ஸங்கமிஷ்யதி ரோஹிணீ
மத்ப்ருஷ்டமதி ரோஹ... ॥ 29. கதம்மாம் நேதுமிச்சஸி ।

यथैवाहमिह प्राप्तस्तथैवाह-मसंशयः ।
यास्यामि पश्य वैदेहि त्वामुद्यम्य विहायसम् ॥२७॥
मैथिली तु हरिश्रेष्ठाच्छ्रुत्वा वचनमुत्तमम् ।
हर्षविस्मित-सर्वांगी हनुमन्तमथाब्रवीत् ॥२८॥
हनुमन् दूरमध्वानं कथं मां वोढुमिच्छसि ।
तदेव खलु ते मन्ये कपित्वं हरियूथप ॥२९॥
कथं वाऽल्पशरीरस्त्वं मामितो नेतुमिच्छसि ।
सकाशं मानवेन्द्रस्य भर्तुर्मे प्लवगर्षभ ॥३०॥

யதைவாஹ-மிஹ ப்ராப்தஸ்-ததைவாஹ- மஸம்சய: ।
யாஸ்யாமி பச்ய வைதேஹி த்வாமுத்யம்ய விஹாயஸம் ॥ 27 ॥
மைதிலீ து ஹரிச்ரேஷ்டாச்ச்ருத்வா வசனமுத்தமம் ।
ஹர்ஷவிஸ்மித-ஸர்வாங்கீ ஹனுமந்த-மதாப்ரவீத் ॥ 28 ॥
ஹனுமன் தூரமத்வானம் கதம் மாம் வோடுமிச்சஸி ।
ததேவ கலு தே மன்யே கபித்வம் ஹரியூதப ॥ 29 ॥
கதம் வாऽல்ப சரீரஸ்த்வம் மாமிதோ நேதுமிச்சஸி ।
ஸகாசம் மானவேந்த்ரஸ்ய பர்த்துர்மே ப்லவகர்ஷப ॥ 30 ॥

---

27. வைதேகி! நான் எவ்வாறு இங்கு வந்தேனோ அவ்வாறே சந்தேக மில்லாமல் உங்களை எடுத்துக்கொண்டு ஆகாய மார்க்கமாய்ப் போகிறேன், பாருங்கள்.

28. வானரசிரேஷ்டருடைய அற்புதமான வாா்த்தையைக் கேட்ட மைதிலி அங்கங்களனைத்தும் புளகிப்ப ஹனுமாரை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறினாள்.

29. 'வானரோத்தமராகிய ஹனுமாரே! நெடுந்தூரம் என்னைத்தூக்கிக் கொண்டு போவதற்கு நீர் விரும்புவது எங்ஙனம்? அதுதான் உமது குரங்குத் தன்மை என்று எண்ணுகிறேன்.

30. 'வானரர்களிற் சிறந்தவரோ! சிறிய உடல் படைத்த நீர் புருஷோத்தம ராகிய எனது நாயகரிடம் என்னை இங்கிருந்து கொண்டு போக எப்படித்தான் விரும்பினீர்?'

सीताया वचनं श्रुत्वा हनुमान् मारुतात्मजः ।
चिन्तयामास लक्ष्मीवान् नवं परिभवं कृतम् ॥३१॥
न मे जानाति सत्त्वं वा प्रभावं वाऽसितेक्षणा ।
तस्मात् पश्यतु वैदेही यद्रूपं मम कामतः ॥३२॥
इति संचिन्त्य हनुमां-स्तदा प्लवगसत्तमः ।
दर्शयामास वैदाह्याः स्वरूपमरिमर्दनः ॥३३॥
स तस्मात्पादपाद्दीमा-नाप्लुत्य प्लवगर्षभः ।
ततो वर्धितुमारेभे सीता-प्रत्यय-कारणात्॥३४॥

ஸீதாயா வசனம் ச்ருத்வா ஹனுமான் மாருதாத்மஜ: ।
சிந்தயாமாஸ லக்ஷ்மீவான் நவம் பரிபவம் க்ருதம் ॥ 31 ॥
நமே ஜானாதி ஸத்வம் வா ப்ரபாவம் வாऽஸிதேக்ஷணா ।
தஸ்மாத் பச்யது வைதேஹீ யத்ரூபம் மம காமத: ॥ 32 ॥
இதி ஸஞ்சிந்த்ய ஹனுமாம்-ஸ்ததா ப்லவகஸத்தம: ।
தர்சயாமாஸ வைதேஹ்யா: ஸ்வரூப-மரிமர்த்தன: ॥ 33 ॥
ஸ தஸ்மாத் பாதபாத்திமா-னாப்லுத்ய ப்லவகர்ஷப: ।
ததோ வர்த்திது-மாரேபே ஸீதா-ப்ரத்யய--காரணாத் ॥ 34 ॥

---

31. வாயுபுத்திரரும் ஸ்ரீமானுமான ஹனுமார் சீதையின் வார்த்தையைக் கேட்டு தனக்கு ஒரு புதிய அவமானம் ஏற்பட்டதாய்க் கருதினார்.

32. 'கரிய கண்படைத்த வைதேகியானவள் எனது வலிமையையும் பெருமையையும் அறியமாட்டாள். ஆகையால் நான் விரும்பிய வண்ணம் எடுக்கக்கூடிய உருவம் எது உண்டோ அதைப் பார்க்கட்டும்.'

33. என்றிவ்வாறு சிந்தித்துப் பகைவர்களை அழிக்கவல்ல வானரோத்தமரான ஹனுமார் வைதேகிக்குத் தனது சொரூபத்தைக் காட்டினார்.

34. அறிவுமிக்க அவ்வானரோத்தமர் மரத்தைவிட்டு விலகிக் குதித்து சீதைக்கு நம்பிக்கை உண்டாக்கும் பொருட்டு உடலை வளர்க்கத் தொடங்கினார்

---

33. தர்சயாமாஸ ஸீதாயா: ।

मेरुमन्दरसंकाशो बभौ दीप्तानलप्रभः ।
अग्रतो व्यवतस्थे च सीताया वानरोत्तमः ।।३५।।
हरिः पर्वतसंकाश-स्ताम्रवक्त्रो महाबलः ।
वज्रदंष्ट्र-नखो भीमो वैदेही-मिदमब्रवीत् ।।३६।।
सपर्वत-वनोद्देशां साट्टप्राकार-तोरणाम् ।
लंकामिमां सनाथां वा नयितुं शक्तिरस्ति मे ।।३७।।

மேருமந்தரஸங்காஸோ பபெள தீப்தானலப்ரப: ।
அக்ரதோ வ்யவதஸ்தே ச ஸீதாயா வானரோத்தம: ।। 35 ।।
ஹரி: பர்வதஸங்காசஸ்-தாம்ரவக்த்ரோ மஹாபல: ।
வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரநகோ பீமோ வைதேஹீ-மிதமப்ரவீத் ।। 36 ।।
ஸ பர்வத-வனோத்தேசாம் ஸாட்டப்ராகார-தோரணாம் ।
லங்காமிமாம் ஸநாதாம் வா நயிதும் சக்திரஸ்தி மே ।। 37 ।।

---

35. அவர் மேருமலைக்கும் மந்தர மலைக்கும் நிகராகவும் அக்கினி போன்ற ஒளியுடையவராகவும் சீதையின் முன் நிற்பவரானார்.

36. சிவந்த முகமும் வஜ்ராயுதம் போன்ற பற்களும் நகங்களும் பயங்கர யான பர்வதம் போன்ற உருவும் உடையவரும் மகாபலசாலியுமான அவ்வா னரர் வைதேகியைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறினார்.

37. 'மலைகளும் வனங்களும் மச்சும் மதிலும் தோரண வாயில்களும் கொண்ட இந்த இலங்கையை அதையாள்பவனுடன் தூக்கிச் செல்ல எனக்கு ஆற்றல் உண்டு.

---

34. **தஸ்மாத் பாதபாத்**–முதலில் மரத்தில் ஒளிந்திருந்த ஹனுமார் ஸீதையின் சமீபத்திலிருந்த ஒரு கிளையில் இறங்கி இதுவரை பேசினார் என்றும் இப்பொ முது தான் கிளையிலிருந்து பூமியில் இறங்கினார் என்றும் ஊகிக்க வேண்டும்.

35. **வாநரர்ஷப:** ।

तदवस्थाप्यतां बुद्धि-रलं देवि विकांक्षया ।
विशोकं कुरु वैदेहि राघवं सहलक्ष्मणम् ॥३८॥
तं दृष्ट्वाऽचलसंकाश-मुवाच जनकात्मजा ।
पद्मपत्र-विशालाक्षी मारुतस्यौरसं सुतम् ॥३९॥
तव सत्त्वं बलं चैव विजानामि महाकपे ।
वायोरिव गतिं चापि तेजश्चाग्निरिवाद्भुतम् ॥४०॥
प्राकृतोऽन्यः कथं चेमां भूमिमागन्तु-मर्हति ।
उदधेरप्रमेयस्य पारं वानरपुंगव ॥४१॥

ததவஸ்தாப்யதாம் புத்தி-ரலம் தேவி விகாங்க்ஷயா ।
விசோகம் குரு வைதேஹி ராகவம் ஸஹலக்ஷ்மணம் ॥ 38 ॥
தம் த்ருஷ்ட்வாऽசலஸங்காச-முவாச ஜனகாத்மஜா ।
பத்ம பத்ர விசாலாக்ஷீ மாருதஸ்யௌரஸம் ஸுதம் ॥ 39 ॥
தவ ஸத்வம் பலஞ்சைவ விஜானாமி மஹாகபே ।
வாயோரிவ கதிஞ்சாபி தேஜச்சாக்னிரிவாத்புதம் ॥ 40 ॥
ப்ராக்ருதோऽன்ய: கதஞ் சேமாம் பூமிமாகந்து-மர்ஹதி ।
உததே-ரப்ரமேயஸ்ய பாரம் வானரபுங்கவ ॥ 41 ॥

---

38. தேவி! வைதேகி! ஆகையால் நீங்கள் மனதைத் திடப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். சந்தேகப்பட வேண்டாம். இலக்ஷ்மணருடன் ஸ்ரீராமரைச் சோகம் நீங்கியவராய்ச் செய்யுங்கள்.

39. மலை போன்ற வாயு குமாரரைப் பார்த்துத் தாமரையிதழ் போன்று அகன்ற கண் படைத்த ஜானகி பின்வருமாறு மொழிந்தாள்.

40. 'வானரசிரேஷ்டரே! உமது ஆற்றலையும் பலத்தையும் காற்றைப் போன்ற வேகத்தையும் அக்கினிக்கு நிகரான அற்புத தேஜஸ்ஸையும் நான் கண்டு கொண்டேன்.

41. 'வானரோத்தமரே! நினைக்க முடியாத கடலிற்கப்பாலுள்ள இக்கரை பூமிக்கு வருவதற்கு சாமானியமான வேறு எவன் வல்லவனாவான்?

---

39. த்ருஷ்ட்வா பீமஸங்காசம் ।

जानामि गमने शक्तिं नयने चापि ते मम ।
अवश्यं संप्रधार्याऽऽशु कार्यसिद्धि-र्महात्मनः ।।४२।।
अयुक्तं तु कपिश्रेष्ठ मया गन्तुं त्वया सह ।
वायुवेगसवेगस्य वेगो मां मोहयेत् तव ।।४३।।
अहमाकाशमापन्ना ह्युपर्युपरि सागरम् ।
प्रपतेयं हि ते पृष्ठाद्भयाद्वेगेन गच्छतः ।।४४।।

ஜானாமி கமனே சக்திம் நயனே சாபி தே மம ।
அவச்யம் ஸம்ப்ரதார்யாSSசு'கார்யஸித்திர்-மஹாத்மன: ।। 42 ।।
அயுக்தம் து கபிச்ரேஷ்ட மயா கந்தும் த்வயா ஸஹ ।
வாயுவேக ஸவேகஸ்ய வேகோ மாம் மோஹயேத் தவ ।। 43 ।।
அஹமாகாச-மாபன்னா ஹ்யுபர்யுபரி ஸாகரம் ।
ப்ரபதேயம் ஹி தே ப்ருஷ்டாத் பயோத்வேகேன கச்சத: ।। 44 ।।

---

42. 'மீண்டு செல்வதன்றி என்னையும் எடுத்துச் செல்வதற்கு உமக்கு சக்தி உண்டென்பதை அறிகிறேன். ஆயினும் மகாத்மாவாகிய ஸ்ரீராமருடைய காரியத்தை முடிக்கும் முறையை நன்கு ஆலோசித்து விரைவில் முடிவிற்கு வரவேண்டும்.

43. 'வானரோத்தமரே! உம்முடன் நான் செல்வது பொருந்தாது; காற்றைப்போற் செல்லும் உமது வேகம் என்னை மயங்கச் செய்யும்.

44. 'கடலுக்கு மேலே மேலே ஆகாயத்தில் விரைந்து செல்லுகின்ற உம்முடைய முதுகிலிருந்து நான் பயத்தின் மேலீட்டால் கீழே விழுந்து விடுவேன்.

---

41. பூமி-மாகந்து-மர்ஹஸி । வாநரயூதப । 42. ஸம்ப்ரதார்யா—விசாரணீயா ।
44. அஹமாகாசமாஸக்தா । ப்ருஷ்ட்டாத் பூயோத்வேகேன ।

पतिता सागरे चाहं तिमि-नक्र-झषाकुले ।
भवेय-माशु विवशा यादसा-मन्नमुत्तमम् ।।४५।।
न च शक्ष्ये त्वया सार्धं गन्तुं शत्रुविनाशन ।
कलत्रवति सन्देहस्त्वय्यपि स्यादसंशयः।।४६।।
ह्रियमाणां तु मां दृष्ट्वा राक्षसा भीमविक्रमाः ।
अनुगच्छेयु-रादिष्टा रावणेन दुरात्मना ।।४७।।

பதிதா ஸாகரே சாஹம் திமி-நக்ர-ஜஷாகுலே l
பவேய-மாசு விவசா யாதஸா-மன்னமுத்தமம் ll 45 ll
ந ச சக்ஷ்யே த்வயா ஸார்த்தம் கந்தும் சத்ருவிநாசன l
கலத்ரவதி ஸந்தேஹஸ்-த்வய்யபி ஸ்யாதஸம்சய: ll 46 ll
ஹ்ரியமாண ம் து மாம் த்ருஷ்ட்வா ராக்ஷஸா பீமவிக்ரமா: l
அனுகச்சேயு-ராதிஷ்டா ராவணேன துராத்மனா ll 47 ll

---

45. திமிங்கிலம் முதலை மீன் முதலியவை நிறைந்த கடலில் விழுந்து நான் செயலற்று விரைவில் நீர்வாழும் அப்பிராணிகளுக்குச் சிறந்த உணவாக ஆகிவிடுவேன்.

46. ஆதலால் நான் உம்முடன் கூடச்செல்வதற்குச் சக்தியில்லாதவள். நீர் சத்துருக்களை அழிக்கவல்லவரெனினும் ஒரு ஸ்திரீயைக் காக்கும் பொறுப்புடன் கூடிய உமக்கும் வெற்றி சந்தேகமே.

47. என்னை எடுத்துப்போவதைக் கண்டு துராத்மாவான இராவணனால் ஏவப்பட்ட பயங்கரமான பலம் படைத்த அரக்கர்கள் பின் தொடர்வார்கள்.

---

46. கலத்ரவதி-ரக்ஷ்யவதி l மயி ரக்ஷ்யாயாம் த்வயி விபத்ஸந்தேஹ: ஸ்யாதித் யர்த்த : l

तैस्त्वं परिवृतः शूरैः शूलमुद्गर-पाणिभिः ।
भवेस्त्वं संशयं प्राप्तो मया वीर कलत्रवान् ।।४८।।
सायुधा बहवो व्योम्नि राक्षसास्त्वं निरायुधः ।
कथं शक्ष्यसि संयोद्धुं मां चैव परिरक्षितुम् ।।४९।।
युध्यमानस्य रक्षोभि-स्तव तैः क्रूरकर्मभिः ।
प्रपतेयं हि ते पृष्ठाद्भयार्ता कपिसत्तम ।।५०।।
अथ रक्षांसि भीमानि महान्ति बलवन्ति च ।
कथंचित् सांपराये त्वां जयेयुः कपिसत्तम ।।५१।।

தைஸ்-த்வம் பரிவ்ருத: சூரை: சூலமுத்கர-பாணிபி: l
பவேஸ்த்வம் ஸம்சயம் ப்ராப்தோ மயா வீர கலத்ரவான் ll 48 ll
ஸாயுதா பஹவோ வ்யோம்னி ராக்ஷஸாஸ் த்வம் நிராயுத: l
கதம் சக்ஷ்யஸி ஸம்யோத்தும் மாஞ் சைவ பரிரக்ஷிதும் ll 49 ll
யுத்யமானஸ்ய ரக்ஷோபிஸ்-தவ தை: க்ரூரகர்மபி: l
ப்ரபதேயம் ஹி தே ப்ருஷ்டாத் பயார்த்தா கபிஸத்தம ll 50 ll
அத ரக்ஷாம்ஸி பீமானி மஹாந்தி பலவந்தி ச l
கதஞ்சித் ஸாம்பராயே த்வாம் ஜயேயு: கபிஸத்தம ll 51 ll

---

48. வீரரே! சூலம் இரும்புலக்கை முதலியவற்றைக் கையில் கொண்ட அச்சூரர்களால் நீர் சூழப்பட்டவராவீர். என்னைக் காக்க வேண்டியதால் நீர் வெற்றியடைவது சந்தேகம்.

49. அரக்கர்கள் பலர், ஆயுத பாணிகள்; நீர் ஒருவர், ஆயுதமில்லாதவர்; எப்படி ஆகாயத்தில் போர் செய்யவும் அதோடு என்னைக்காக்கவும் உம்மால் முடியும்?

50. வானரசிரேஷ்டரே! கொடுந்தொழில்புரியும் அவ்வரக்கர்களுடன் நீர் போர்புரிகையில் நான் உமது முதுகினின்று பயத்தால் நடுங்கி விழுந்துவிடுவேன்.

51. வானரோத்தமரே! அரக்கர்கள் பலராகவும் மிகுந்த பலசாலிகளாகவும் இருப்பதால் போரில் உம்மை எப்படியாவது வென்றுவிடுவார்க்ள்.

---

48. கலத்ரவான்-ரக்ஷ்யவான்.

अथवा युध्यमानस्य पतेयं विमुखस्य ते ।
पतितां च गृहीत्वा मां नयेयुः पापराक्षसाः ।।५२।।
मां वा हरेयुस्त्वद्धस्ता-द्विशसेयु-रथापि वा ।
अव्यवस्थौ हि दृश्येते युद्धे जयपराजयौ ।।५३।।
अहं वाऽपि विपद्येयं रक्षोभि-रभितर्जिता ।
त्वत्प्रयत्नो हरिश्रेष्ठ भवेन्निष्फल एव तु ।।५४।।

அதாவா யுத்யமானஸ்ய பதேயம் விமுகஸ்ய தே ।
பதிதாஞ் ச க்ருஹீத்வா மாம் நயேயு: பாபராக்ஷஸா: ॥ 52 ॥
மாம் வா ஹரேயுஸ் த்வத்தஸ்தாத்-விசஸேயு-ரதாபி வா ।
அவ்யவஸ்தௌ ஹி த்ருச்யேதே யுத்தே ஜயபராஜயௌ ॥ 53 ॥
அஹம் வாऽபி விபத்யேயம் ரக்ஷோபி-ரபிதர்ஜிதா ।
த்வத் ப்ரயத்னோ ஹரிச்ரேஷ்ட பவேந்நிஷ்பல ஏவ து ॥ 54 ॥

---

52. அல்லது நீர் போர்புரிகையில் என்னைக் கவனிக்க முடியாமையால் நான் நழுவி விழுந்துவிடலாம்; அப்படி விழுந்த என்னைப் பாவிகளாகிய அரக்கர்கள் தூக்கிக் கொண்டு போய்விடுவார்கள்.

53. உமது கையிலிருந்தும் என்னைப் பிடுங்கிக்கொள்ளக்கூடும்; அல்லது கொன்றுவிடவும் கூடும்; போரில் வெற்றியுந் தோல்வியும் நிர்ணயிக்க முடியாதவை என்பதும் காணப்படுகிறது.

54. அல்லது அரக்கர்களால் பயமுறுத்தப்பட்ட நான் அஞ்சி உயிரை விட்டுவிடவும் கூடும். ஆகையால், வானரசிரேஷ்டரே! உமது பிரயத்தினமெல்லாம் வீணாக முடியும்.

---

50. ரக்ஷோபிஸ்ததஸ்தை: ।

कामं त्वमसि पर्याप्तो निहन्तुं सर्वराक्षसान् ।
राघवस्य यशो हीयेत्त्वया शस्तैस्तु राक्षसैः ।।५५।
अथवाऽऽदाय रक्षांसि न्यसेयुः संवृते हि माम् ।
यत्र ते नाभिजानीयु-र्हरयो नापि राघवौ ।।
प्रयत्नस्तु मदर्थोऽयं ततस्तव निरर्थकः।।५६।।
त्वया हि सह रामस्य महानागमने गुणः ।।५७।।
मयि जीवित-मायत्तं राघवस्य महात्मनः ।
भ्रातॄणां च महाबाहो तव राजकुलस्य च ।।५८।।

காமம் த்வமபி பர்யாப்தோ நிஹந்தும் ஸர்வராக்ஷஸான் ।
ராகவஸ்ய யசோ ஹீயேத் த்வயா சஸ்தைஸ்து ராக்ஷஸை: ॥ 55 ॥
அதவாऽऽதாய ரக்ஷாம்ஸி ந்யஸேயு: ஸம்வ்ருதே ஹி மாம் ।
யத்ர தே நாபி ஜானீயுர் ஹரயோ நாபி ராகவௌ ।
ப்ரயத்னஸ்து மதர்த்தோऽயம் ததஸ்தவ நிரர்த்தக: ॥ 56 ॥
த்வயா ஹி ஸஹ ராமஸ்ய மஹா-நாகமனே குண: ॥ 57 ॥
மயி ஜீவித-மாயத்தம் ராகவஸ்ய மஹாத்மன: ।
ப்ராத்ருணாஞ்ச மஹாபாஹோ தவ ராஜகுலஸ்ய ச ॥ 58 ॥

---

55. எல்லா அரக்கர்களையும் கொல்லுவதற்கு நீர் வல்லவர் என்றே வைத்துக்கொள்வோம். அப்படி உம்மால் அரக்கர்கள் கொல்லப்பட்டால் அது ஸ்ரீராகவருடைய கீர்த்திக்கு இழிவாகும்.

56. இல்லையேல் அரக்கர்கள் என்னைக் கொண்டுபோய் மறைவான இடத்தில் ஒளித்துவிடலாம்; அப்பொழுது வானரர்கள் கண்டுபிடிக்க முடியாது; இராமலக்ஷ்மணர்களும் என்னைக் காண முடியாது; அப்பொழுதும் என் பொருட்டு உம்முடைய பிரயத்தினம் வீணாகிவிடும்.

57. உம்மோடுகூட ஸ்ரீராமர் வருதலே சிறப்பு மிகுந்ததாகும்.

58. பெருந்தோள் படைத்தவரே! மகாத்மாவான ஸ்ரீராகவருக்கும் தம்பிமார்களுக்கும் அரச குலத்திற்கும் உமக்கும் உயிர்வாழ்க்கை என்னைப் பற்றியிருக்கிறது.

तौ निराशौ मदर्थन्तु शोकसन्ताप-कर्शितौ ।
सह सर्वर्क्षहरिभि-स्त्यक्ष्यतः प्राणसंग्रहम् ।।५९।।
भर्तृ-भक्तिं पुरस्कृत्य रामादन्यस्य वानर ।
नाहं स्प्रष्टुं स्वतो गात्र-मिच्छेयं वानरोत्तम ।।६०।।
यदहं गात्रसंस्पर्शं रावणस्य बलाद्गता ।
अनीशा किं करिष्यामि विनाथा विवशा सती ।।६१।।

தௌ நிராசௌ மதர்த்தந்து சோக-ஸந்தாப-கர்சிதௌ ।
ஸஹ ஸர்வர்க்ஷ-ஹரிபிஸ்-த்யக்ஷ்யத: ப்ராணஸங்க்ரஹம் ॥ 59 ॥
பர்த்ரு-பக்திம் புரஸ்க்ருத்ய ராமாதன்யஸ்ய வானர ।
நாஹம் ஸ்ப்ரஷ்டும் ஸ்வதோ காத்ர-மிச்சேயம் வானரோத்தம ॥ 60 ॥
யதஹம் காத்ரஸம்ஸ்பர்சம் ராவணஸ்ய பலாத்கதா ।
அநீசா கிம் கரிஷ்யாமி விநாதா விவசா ஸதீ ॥ 61 ॥

---

59. இராமலக்ஷ்மணர்கள் என்னைக்காணும் ஆசையை இழந்துவிட்டால் சோகத்தால் வருந்தி மெலிந்து வானரர்களுடனும் கரடிகளுடனும் பிராணத்தியாகம் செய்துவிடுவார்கள்.

60. வானரசிரேஷ்டரே! பர்த்ரு பக்தியை முன்னிட்டு ஸ்ரீராமரையன்றி வேறொரு ஆண்மகன் சரீரத்தை நானாகவே தீண்டுவதை விரும்பவில்லை.

61. இராவணனுடைய உடலைத் தீண்டினது பலாத்காரத்தினால நிகழ்ந்தது. காப்பாரின்றித் தன் வசமிழந்து செயலற்ற நான் என்ன செய்யக் கூடும்?

---

55. யசோ ஹீயேத்-ஸ்வயம் ப்ரத்யாஹர்த்தும் அசக்த இத்யபயசோ வ்ருத்தி: ஸ்யாதிதி பாவ: ।

55. காமம் த்வமஸி ।   56. ராகவ: ।   60. ராகவஸ்யாமிதௌஜஸ: ।

60. பர்த்துர் ப்பக்திம் । ந ஸ்ப்ருசாமி சரீரம் து பும்ஸோ வானரபுங்கவ ।

यदि रामो दशग्रीव-मिह हत्वा सबान्धवम् ।
मामितो गृह्य गच्छेत तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥६२॥
श्रुता हि दृष्टाश्च मया पराक्रमा महात्मनस्तस्य रणावमर्दिनः ।
न देवगन्धर्व-भुजंग-राक्षसा भवन्ति रामेण समा हि संयुगे ॥६३॥
समीक्ष्य तं संयति चित्रकार्मुकं महाबलं वासवतुल्य-विक्रमम् ।
सलक्ष्मणं को विषहेत राघवं हुताशनं दीप्तमिवानिलेरितम् ॥६४॥

யதி ராமோ தசக்ரீவ-மிஹ ஹத்வா ஸபாந்தவம் ।
மாமிதோ க்ருஹ்ய கச்சேத தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத் ॥ 62 ॥
ச்ருதா ஹி த்ருஷ்டாச்ச மயா பராக்ரமா
மஹாத்மனஸ்தஸ்ய ரணாவமர்த்தின: ।
ந தேவ கந்தர்வ-புஜங்க-ராக்ஷஸா
பவந்தி ராமேண ஸமா ஹி ஸம்யுகே ॥ 63 ॥

ஸமீக்ஷ்ய தம ஸம்யதி சித்ரகார்முகம்
மஹாபலம் வாஸவதுல்ய-விக்ரமம் ।
ஸலக்ஷ்மணம் கோ விஷஹேத ராகவம்
ஹுதாசனம் தீப்தமிவாநிலேரிதம் ॥ 64 ॥

---

62. இராமர் வந்து இராவணனைச் சுற்றத்துடன் கொன்று என்னை இங்கிருந்து மீட்டுக் கொண்டு போவாராயின் அதுதான் அவருக்கு ஏற்றதாயிருக்கும்.

63. போரில் பகைவர்களைக் கொல்லும் அந்த மகானுபாவருடைய பராக்கிரமங்களை நான் கேட்டுமிருக்கிறேன், நேரில் கண்டுமிருக்கிறேன். தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், நாகர்கள், ராக்ஷஸர்கள் எவர்களும் யுத்தத்தில் அவருக்கு ஈடாகமாட்டார்கள்.

64. இந்திரனுக்கு நிகரான பராக்கிரமமுடைய ஸ்ரீராமர் காற்றினால் கிளர்ந்தெழும் நெருப்புப் போல் இலக்ஷ்மணருடன் கூடிக் கையில் விசித்திரமான கோதண்டத்துடன் போர்க்களத்தில் நிற்பதைக் கண்டால் எவன்தான் எதிர்ப்பான்?

---

62. ஹத்வா ஸராக்ஷஸம் ।

सलक्ष्मणं राघव-माजिमर्दनं दिशागजं मत्तमिव व्यवस्थितम् ।
सहेत को वानरमुख्य संयुगे युगान्तसूर्य-प्रतिमं शरार्चिषम् ।।६५।।
स मे हरिश्रेष्ठ सलक्ष्मणं पतिं सयूथपं क्षिप्रमिहोपपादय ।
चिराय रामं प्रति शोककर्शितां कुरुष्व मां वानरवीर हर्षिताम् ।।६६।।

इति सप्तत्रिंशः सर्गः
(आदितः श्लोकाः १६८१)

ஸலக்ஷ்மணம் ராகவமாஜிமர்த்தனம்
திசாகஜம் மத்தமிவ வ்யவஸ்திதம் ।
ஸஹேத கோ வானரமுக்ய ஸம்யுகே
யுகாந்த ஸூர்யப்ரதிமம் சரார்ச்சிஷம் ॥ 65 ॥
ஸ மே ஹரிச்ரேஷ்ட ஸலக்ஷ்மணம் பதிம்
ஸயூதபம் க்ஷிப்ரமிஹோபபாதய ।
சிராய ராமம் ப்ரதி சோககர்சிதாம்
குருஷ்வ மாம் வானரவீர ஹர்ஷிதாம் ॥ 66 ॥
இதி ஸப்தத்ரிம்ச: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 1681)

---

65. வானரத்தலைவரே! மதம் பிடித்த திக்கஜம் போல் போரில் எதிரிகளை அழிப்பவரும் இலக்ஷ்மணரோடுகூடிப் பாணங்களையே கிரணங்களாய்க் கொண்ட பிரளய காலத்துச் சூரியனைப் போல் சலியாது நிற்பவரும் ஆகிய ஸ்ரீராகவரை எவன் சகிக்க முடியும்.

66. வானரோத்தமரே! இனிச் சீக்கிரமாக எனது நாயகரை இலக்ஷ்மணருடனும் சேனைகளுடனும் இங்கு அழைத்து வாரும். வானரவீரரே! ஸ்ரீராமரின் பொருட்டு நெடுநாளாகத் துன்பத்தால் வாடும் என்னைச் சந்தோஷப்படுத்தும்.

இங்ஙனம் முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றும்

(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 1681)

अष्टत्रिंशः सर्गः
चूडामणिप्रदानम्

ततः स कपिशार्दूल-स्तेन वाक्येन हर्षितः ।
सीतामुवाच तच्छ्रुत्वा वाक्यं वाक्यविशारदः ॥१॥

युक्तरूपं त्वया देवि भाषितं शुभदर्शने ।
सदृशं स्त्रीस्वभावस्य साध्वीनां विनयस्य च ॥२॥

அஷ்டத்ரிம்ச: ஸர்க்க:
சூடாமணி ப்ரதானம்

தத: ஸ கபிசார்த்தூலஸ்-தேன வாக்யேன ஹர்ஷித: ।
ஸீதாமுவாச தச்ச்ருத்வா வாக்யம் வாக்ய-விசாரத:॥ 1 ॥
யுக்தரூபம் த்வயா தேவி பாஷிதம் சுபதர்சனே ।
ஸத்ருசம் ஸ்த்ரீஸ்வபாவஸ்ய ஸாத்வீனாம் விநயஸ்ய ச ॥ 2 ॥

முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்
சூடாமணி கொடுத்தல்

1. அதைக் கேட்டுச் சொற்றிறமை வாய்ந்த அவ்வானரசிரேஷ்டர் அவ்வார்த்தையில் மகிழ்ந்து சீதையை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறினார்.

2. சுபத்தைக் காட்டியருளும் தேவியே! உங்களால் கூறப்பட்டது கற்புடைய பத்தினிகளின் அடக்கத்திற்கும் ஸ்திரீஸ்வபாவத்திற்கும் ஏற்றதாயும் மிகவும் பொருத்தமாயும் உளது.

---

1. தோஷித: ।

स्रीत्वं न तु समर्थं हि सागरं व्यतिवर्तितुम् ।
मामधिष्ठाय विस्तीर्णं शतयोजन-मायतम् ।।३।।
द्वितीयं कारणं यच्च ब्रवीषि विनयान्विते ।
रामादन्यस्य नार्हामि संस्पर्शमिति जानकि ।।४।।
एतत्ते देवि सदृशं पत्न्यास्तस्य महात्मनः ।
का ह्यन्या त्वामृते देवि ब्रूयाद्वचन-मीदृशम् ।।५।।
श्रोष्यते चैव काकुत्स्थः सर्वं निरवशेषतः ।
चेष्टितं यत्त्वया देवि भाषितं मम चाग्रतः ।।६।।

ஸ்த்ரீத்வம் ந து ஸமர்த்தம் ஹி ஸாகரம் வ்யதிவர்த்திதும் ।
மாமதிஷ்டாய விஸ்தீர்ணம் சதயோஜன-மாயதம் ॥ 3 ॥
த்விதீயம் காரணம் யச்ச ப்ரவீஷி விநயான்விதே ।
ராமாதன்யஸ்ய நார்ஹாமி ஸம்ஸ்பர்சமிதி ஜானகி ॥ 4 ॥
ஏத்த் தே தேவி ஸத்ருசம் பத்ன்யாஸ்தஸ்ய மஹாத்மன: ।
காஹ்யன்யா த்வாம்ருதே தேவி ப்ரூயாத்வசன-மீத்ருசம் ॥ 5 ॥
ச்ரோஷ்யதே சைவ காகுத்ஸ்த: ஸர்வம் நிரவசேஷத: ।
சேஷ்டிதம் யத் த்வயா தேவி பாஷிதம் மம சாக்ரத: ॥ 6 ॥

---

3. என்னை இருப்பிடமாய்க் கொண்டு நூறுயோஜனை அகன்று விரிந்துள்ள கடலைக் கடப்பது பெண்ணானதால் இயலாது.

4-5. அடக்கத்துடன் கூடிய ஜானகிப் பிராட்டியே! 'இராமரையன்றி பிறரைத்தீண்ட ஒவ்வேன்' என்று இரண்டாவது காரணமாய் நீங்கள் கூறியது அம்மகாத்மாவின் பத்தினியாகிய உங்களுக்கே தகும். அம்மணி! உங்களையன்றி வேறு யார்தான் இப்படிச் சொல்ல வல்லவர்களாவர்?

6. தேவி! என் முன்னர் உங்களால் செய்யப்பட்டதையும் சொல்லப்பட்டதையும் காகுத்ஸ்தர் ஒன்றுவிடாமல் அனைத்தையும் கேட்கப் போகிறார்.

---

3. ஸ்த்ரீத்வாந் ந த்வம் ஸமர்த்தாஸி । விஸ்தீர்ணே ।

4. ஸம்ஸர்க்கமிதி ஜானகி ।

कारणै-र्बहुभिर्देवि रामप्रियचिकीर्षया ।
स्नेहप्रस्कन्न-मनसा मयैतत् समुदीरितम् ॥७॥
लंकाया दुष्प्रवेशत्वाद्दुस्तरत्वान्महोदधेः ।
सामर्थ्या-दात्मनश्चैव मयैतत् समुदीरितम् ॥८॥
इच्छामि त्वां समानेतु-मद्यैव रघुबन्धुना ।
गुरु-स्नेहेन भक्त्या च नान्यथैत- दुदाहृतम् ॥९॥

காரணைர்-பஹுபிர்-தேவி ராமப்ரிய-சிகீர்ஷயா ।
ஸ்நேஹ-ப்ரஸ்கன்ன-மனஸா மயைதத் ஸமுதீரிதம் ॥ 7 ॥
லங்காயா துஷ்ப்ரவேசத்வாத்-துஸ்தரத்வான் மஹோததே: ।
ஸாமர்த்யா-தாத்மனச்சைவ மயைதத் ஸமுதீரிதம் ॥ 8 ॥
இச்சாமி த்வாம் ஸமானேது-மத்யைவ ரகுபந்துனா ।
குரு-ஸ்நேஹேன பக்த்யா ச நான்யதைத-துதாஹ்ருதம் ॥ 9 ॥

---

7. அம்மணி! பல காரணங்களைக் கொண்டு இராமருக்குப் பிரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்ற ஆசையாலும் அன்பினால் கரைந்த மனத்தாலும் என்னால் இப்படி விண்ணப்பம் செய்யப்பட்டது.

8. இலங்கைக்குள் பிறர் புக முடியாததாலும் கடலைக் கடக்க முடியாததாலும் இவைகளைச் செய்ய எனக்கு ஆற்றலிருப்பதாலும் என்னால் அவ்வாறு சொல்லப்பட்டது.

9. உங்களை இப்பொழுதே ஸ்ரீராகவருடன் சேர்த்து வைக்க எண்ணினேன். நான் சொன்னது அன்பின் மிகுதியாலும் பக்திப் பெருக்காலுமேயன்றி வேறு காரணத்தாலன்று.

---

9. ரகுநந்தினா ।
6. சேஷ்டிதம் -ரோதனாதிக்ருதம் । உத்பந்தனாதிகம் ।
பாஷிதம்-ராவணம் த்ருணீக்ருத்ய பணிதம் । மம ப்ரத்யுத்தரத் வேன கதிதஞ்ச

यदि नोत्सहसे यातुं मया सार्ध-मनिन्दिते ।
अभिज्ञानं प्रयच्छ त्वं जानीयाद्राघवो हि तत् ॥१०॥
एवमुक्ता हनुमता सीता सुरसुतोपमा ।
उवाच वचनं मन्दं बाष्प-प्रग्रथिताक्षरम् ॥११॥
इदं श्रेष्ठमभिज्ञानं ब्रूयास्त्वन्तु मम प्रियम् ।
शैलस्य चित्रकूटस्य पादे पूर्वोत्तरे तथा ॥१२॥
तापसाश्रमवासिन्याः प्राज्यमूलफलोदके ।
तस्मिन् सिद्धाश्रमे देशे मन्दाकिन्याह्यदूरतः ॥१३॥

யதி நோத்ஸஹஸே யாதும் மயா ஸார்த்த-மநிந்திதே ।
அபிஜ்ஞானம் ப்ரயச்ச த்வம் ஜானீயாத்-ராகவோ ஹி தத் ॥ 10 ॥
ஏவமுக்தா ஹனுமதா ஸீதா ஸுரஸுதோபமா ।
உவாச வசனம் மந்தம் பாஷ்ப-ப்ரக்ரதிதாக்ஷரம் ॥ 11 ॥
இதம் ச்ரேஷ்டமபிஜ்ஞானம் ப்ரூயாஸ்த்வந்து மம ப்ரியம் ।
சைலஸ்ய சித்ரகூடஸ்ய பாதே பூர்வோத்தரே ததா ॥ 12 ॥
தாபஸாச்ரமவாஸின்யா: ப்ராஜ்யமூலபலோதகே ।
தஸ்மின் ஸித்தாச்ரமே தேசே மந்தாகின்யாஹ்யதூரத: ॥ 13 ॥

---

10. மாசற்ற புண்ணியவதியே! நீங்கள் என்னுடன் வர விரும்பவில்லை யாதலின் இராகவர் அறியத்தக்கதோர் அடையாளத்தைத் தந்தருளும்.

11. தெய்வமகள் போன்ற சீதை ஹனுமாா சொல்லியதைக் கேட்டுக் கண்ணீர்ப் பெருக்கால் தழுதழுத்த வார்த்தையை மெதுவாய்ப் பேசலானாள்.

12-13. 'இந்தச் சிறந்ததொரு நினைவின் அடையாளத்தை என் அன் பிற்குரியவர்க்கு நீர் கூறும். சித்திரகூட மலையின் வடகிழக்குப் பாகத்திலுள்ள தாழ்வரையில் மந்தாகினி நதியருகில் கிழங்குகளும் கனிகளும் தண்ணீரும் நிறைந்து சித்தர்கள் வாசம் செய்யுமிடத்தில்;

---

10. ஜானீயாத் ராகவோ ஹி யத் ।
12. பூர்வோத்தரே பதே । *13.* தஸ்மின் ஸித்தாச்ரிதே ।

तस्योपवनषण्डेषु नानापुष्पसुगन्धिषु ।
विहृत्य सलिले क्लिन्नो ममांके समुपाविशः ।।१४।।
ततो मांस-समायुक्तो वायसः पर्यतुण्डयत् ।
तमहं लोष्टमुद्यम्य वारयामि स्म वायसम् ।।१५।।
दारयन् स च मां काकस्तत्रैव परिलीयते ।
न चाप्युपारमन्मांसाद्भक्षार्थी बलिभोजनः ।।१६।।
उत्कर्षन्त्यां च रशनां क्रुद्धायां मयि पक्षिणि ।
स्रंसमाने च वसने ततो दृष्टा त्वया ह्यहम् ।।१७।।

தஸ்யோபவனஷண்டேஷு நானாபுஷ்பஸுகந்திஷு ।
விஹ்ருத்ய ஸலிலே க்லின்னோ மமாங்கே ஸமுபாவிச ॥ 14 ॥
ததோ மாம்ஸ-ஸமாயுக்தோ வாயஸ: பர்யதுண்டயத் ।
தமஹம் லோஷ்ட-முத்யம்ய வாரயாமி ஸ்ம வாயஸம் ॥ 15 ॥
தாரயன் ஸ ச மாம் காகஸ்-தத்ரைவ பரிலீயதே ।
ந சாப்யு'பாரமன் மாம்ஸாத்-பக்ஷார்த்தீ பலிபோஜன: ॥ 16 ॥
உத்கர்ஷந்த்யாஞ் ச ரசனாம் க்ருத்தாயாம் மயி பக்ஷிணி ।
ஸ்ரம்ஸமானே ச வஸனே ததோ த்ருஷ்டா த்வயா ஹ்யஹம் ॥ 17 ॥

---

14. 'அதன் நீரிலும் பலவகைப் பூக்களின் நறுமணம் கமழும் அடர்ந்த சோலைகளிலும் அலைந்து களைத்து தவசிகளின் ஆசிரமத்திலிருந்த என் மடியில் அவர் படுத்திருந்தார்.

15. 'அப்பொழுது ஊனில் விருப்பமுள்ள காகம் ஒன்று கூரான தன் மூக்கினால் என்னைக் குத்திற்று. நான் அதை மண்ணாங்கட்டியை எடுத்தெறிந்து ஓட்டினேன்.

16. 'பலியைப் புசிக்கும் அந்தக் காக்கை ஊனில் ஆசையை விடாமல் என்னைக் குத்திக் கொண்டு அங்கேயே சுற்றிவந்தது.

17. 'நான் அப்பறவையிடம் சினந்து ஒட்டியாணத்தைக் கழறறவே அதனால் ஆடை நழுவுகையில் உங்களால் நான் பார்க்கப்பட்டேன்.

---

14. ஸலிலக்லின்னா தவாங்கே ஸமுபாவிசம் ।
17. பக்ஷிணே । ஸ்ரம்ஸ்யமானே ।

त्वया विहसिता चाहं क्रुद्धा संलज्जिता तथा ।
भक्षगृध्नेन काकेन दारिता त्वामुपागता ।।१८।।

ततः श्रान्ताह-मुत्संग-मासीनस्य तवाविशम् ।
क्रुध्यन्ती च प्रहृष्टेन त्वयाऽहं परिसान्त्विता ।।१९।।

बाष्पपूर्णमुखी मन्दं चक्षुषी परिमार्जती ।
लक्षिताऽहं त्वया नाथ वायसेन प्रकोपिता ।।२०।।

த்வயா விஹஸிதா சாஹம் க்ருத்தா ஸம்லஜ்ஜிதா ததா ।
பக்ஷக்ருத்னேன காகேன தாரிதா த்வாமுபாகதா ॥ 18 ॥

தத: ச்ராந்தாஹ-முத்ஸங்க-மாஸீனஸ்ய தவாவிசம் ।
க்ருத்யந்தீச ப்ரஹ்ருஷ்டேன த்வயாऽஹம் பரிஸாந்த்விதா ॥ 19 ॥

பாஷ்பபூர்ணமுகீ மந்தம் சக்ஷுஷீ பரிமார்ஜதீ ।
லக்ஷிதாऽஹம் த்வயா நாத வாயஸேன ப்ரகோபிதா ॥ 20 ॥

18-19. 'நீங்கள் என்னைப் பரிகசிக்கவே நான் கோபமும் வெட்கமும் அடைந்தேன். தீனியில் ஆவல் கொண்ட காகத்தால் குத்தப்பட்டு களைத்திருந்த நான் பிறகு உட்கார்ந்திருந்த உங்களை நாடி உங்கள் மடியில் உட்கார்ந்தேன். மகிழ்ச்சியுடனிருந்த நீங்கள் கோபித்திருந்த என்னை ஆறுதல் செய்தீர்கள்.

20. 'நாதா! முகமெல்லாம் கண்ணீர் வடிய, மெல்லக் கண்ணைத்துடைத்துக் கொண்டிருந்த நான் காகத்தால் கோபமூட்டப்பட்டவள் என அறிந்தீர்கள்.

---

19. ஆஸீனஸ்ய ச தே ச்ராந்தா புனருத்ஸங்கம் ।

परिश्रमात् प्रसुप्ता च राघवांकेऽप्यहं चिरम् ।
पर्यायेण प्रसुप्तश्च ममांके भरताग्रजः ।।
स तत्र पुनरेवाथ वायसः समुपागमत् ।।२१।।
ततः सुप्तप्रबुद्धां मां रामस्यांकात् समुत्थिताम् ।
वायसः सहसाऽऽगम्य विददार स्तनान्तरे ।।२२।।
पुनः पुनरथोत्पत्य विददार स मां भृशम् ।
ततः समुक्षितो रामो मुक्तैः शोणितबिन्दुभिः ।।२३।।

பரிச்ரமாத் ப்ரஸுப்தா ச ராகவாங்கேஸ்மயஹம் சிரம் ।
பர்யாயேண ப்ரஸுப்தச்ச மமாங்கே பரதாக்ரஜ: ॥
ஸ தத்ர புனரேவாத வாயஸ: ஸமுபாகமத் ॥ 21 ॥
தத: ஸுப்தப்ரபுத்தாம் மாம் ராமஸ்யாங்காத் ஸமுத்திதாம் ।
வாயஸ: ஸஹஸாऽऽகம்ய விததார ஸ்தனாந்தரே ॥ 22 ॥
புன: புனரதோத்பத்ய விததார ஸமாம் ப்ருசம் ।
தத: ஸமுக்ஷிதோ ராமோ முக்தை: சோணித பிந்துபி: ॥ 23 ॥

---

21. 'நான் களைப்பால் ஸ்ரீராமருடைய மடியில் நெடு நேரம் உறங்கி விட்டேன். பின்பு ஸ்ரீராமரும் முறையாக என் மடியில் உறங்கினார். அந்தக் காக்கை மறுபடியும் அங்கே வந்தது.

22. 'இராமர் மடியிலிருந்து நித்திரை நீங்கி விழித்தெழுந்திருந்த என்னை விரைவில் வந்து மார்பில் காயப்படுத்திற்று.

23. 'இப்படி அது மீண்டும் மீண்டும் பாய்ந்து என்னை மிகவும் காயப்ப டுத்திற்று. அப்பொழுது வெளிவந்த இரத்தத்துளிகளால் ஸ்ரீராமர் நனைக்கப் பட்டார்.

---

21. பரிச்ரமாச்ச ஸுப்தாஹே ராகவாங்கேஸ் மயஹம் சிரம் ।
22. ராகவாங்காத் ।
விரராதஸ்தனாந்தரே ।

वायसेन ततस्तेन बलवत् क्लिश्यमानया ।
स मया बोधितः श्रीमान् सुखसुप्तः परन्तपः ॥२४॥

स मां दृष्ट्वा महाबाहु-र्वितुन्नां स्तनयोस्तदा ।
आशीविष इव क्रुद्धः श्वसन् वाक्यमभाषत ॥२५॥

केन ते नागनासोरु विक्षतं वै स्तनान्तरम् ।
कः क्रीडति सरोषेण पंचवक्त्रेण भोगिना ॥२६॥

வாயஸேன ததஸ்தேன பலவத் க்லிச்யமானயா ।
ஸ மயா **போதித**: ஶ்ரீமான் ஸு'கஸு'ப்த: பரந்தப: ॥ 24 ॥

ஸ மாம் த்ருஷ்ட்வா மஹாபாஹு'ர்-விதுன்னாம் ஸ்தனயோஸ்-ததா ।
ஆசீவிஷ இவ க்ருத்த: ச்வஸன் வாக்ய-மபாஷத ॥ 25 ॥

கேன தே நாகநாஸோரு விக்ஷதம் வை ஸ்தனாந்தரம் ।
க: க்ரீடதி ஸ ரோஷேண பஞ்சவக்த்ரேண **போகினா** ॥ 26 ॥

---

24. 'பகைவர்களைத் தவிக்கச் செய்பவரும் மேனியழகு விளங்கச் சுகமாயுறங்கிக் கொண்டிருந்தவரும் ஆகிய அவர் காக்கையால் துன்பமடைந்த என்னால் எழுப்பப்பட்டார்.

25. 'தோள் வலிமிக்க அவர் நான் நகில்களில் காயமுற்றிருப்பதைக் கண்டு சின மூண்டு பாம்பு போல் சீறிப் பின்வரும் வார்த்தையைச் சொன்னார்.

26. 'யானைத் துதிக்கையொத்த தொடை படைத்தவளே! உன் மார்பிற் புண்படுத்தியது யார்? கோபமூண்ட முத்தலை நாகத்துடன் விளையாடுபவன் யார்?

---

24. இது சில பாடங்களில் இல்லை. 24. ஶ்ரீமான்–ஸ்வாபகாலிக–ஶ்ரீருச்யதே

वीक्षमाणस्ततस्तं वै वायसं समुदैक्षत ।
नखैः सरुधिरै-स्तीक्ष्णै-र्मामेवाभिमुखं स्थितम् ॥२७॥
पुत्रः किल स शक्रस्य वायसः पततां वरः ।
धरान्तरगतः शीघ्रं पवनस्य गतौ समः ॥२८॥
ततस्तस्मिन् महाबाहुः कोपसंवर्तितेक्षणः ।
वायसे कृतवान् क्रूरां मतिं मतिमतां वरः ॥२९॥
स दर्भं संस्तराद्गृह्य ब्राह्मेणास्त्रेण योजयत् ।
स दीप्त इव कालाग्नि-र्जज्वालाभिमुखो द्विजम् ॥३०॥

வீக்ஷமாணஸ் ததஸ் தம் வை வாயஸம் ஸமுதைக்ஷத ।
நகை: ஸருதிரைஸ்-தீக்ஷ்ணைர்-மா மேவாபிமுகம் ஸ்திதம் ॥ 27 ॥
புத்ர: கில ஸ சக்ரஸ்ய வாயஸ: பததாம் வர: ।
தராந்தரகத: சீக்ரம் பவனஸ்ய கதௌ ஸம: ॥ 28 ॥
ததஸ்தஸ்மின் மஹாபாஹு: கோபஸம்வர்த்திதேக்ஷண: ।
வாயஸே க்ருதவான் க்ரூராம் மதிம் மதிமதாம் வர: ॥ 29 ॥
ஸ தர்ப்பம் ஸம்ஸ்தராத் க்ருஹ்ய ப்ராஹ்மேணாஸ்த்ரேண யோஜயத் ।
ஸ தீப்த இவ காலாக்னிர் -ஜஜ்வாலாபிமுகோ த்விஜம் ॥ 30 ॥

---

27. 'சுற்றிலும் நோக்கிய அவர் அங்கேயே என்னைப் பார்த்துக் கொண்டு இரத்தம் படிந்த கூரிய நகங்களுடன் எதிரிலிருந்த அந்தக் காகத்தைக் கண்டார்.

28. 'அந்தக் காகம் இந்திரனுடைய மைந்தன்; பறவைகளுள் சிறந்தது; செல்வதில் காற்றுக்கு நிகரானது; அதனால் சடக்கென மண்ணில் மறைந்து விட்டது.

29. 'தோள்வலிமிக்க வரும் அறிவாளிகளில் சிறந்தவருமான ஸ்ரீராமர் கோபத்தால் சுழலும் கண்களுடன் கடுமையான தீர்மானத்தைச் செய்தார்.

30. 'அவர் தர்ப்பாஸனத்திலிருந்து ஒரு புல்லை எடுத்து பிரம்மாஸ்திர மந்திரத்தை அதில் ஜபித்து விடுத்தார். காக்கையை நோக்கி அது தீயைக் கக்கிக் கொண்டு காலாக்னி போல் பிரகாசித்தது.

---

30. ப்ரஹ்மணோஸ்த்ரேண ।

स तं प्रदीप्तं चिक्षेप दर्भं तं वायसं प्रति ।
ततस्तं वायसं दर्भः सोऽम्बरेऽनुजगाम ह ॥३१॥
अनुसृप्त-स्तदा काको जगाम विविधां गतिम् ।
त्राणकाम इमं लोकं सर्वं वै विचचार ह ॥३२॥
स पित्रा च परित्यक्तः सुरैश्च समहर्षिभिः ।
त्रीन् लोकान् संपरिक्रम्य तमेव शरणं गतः ॥३३॥

ஸ தம் ப்ரதீப்தம் சிக்ஷேப தர்ப்பம் தம் வாயஸம் ப்ரதி ।
ததஸ்தம் வாயஸம் தர்ப்ப: ஸோऽம்பரேऽனுஜகாம ஹ ॥ 31 ॥

அனுஸ்ருப்தஸ் ததா காகோ ஜகாம விவிதாம் கதிம் ।
த்ராண காம இமம் லோகம் ஸர்வம் வை விசசார ஹ ॥ 32 ॥

ஸ பித்ரா ச பரித்யக்த: ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி: ।
த்ரீன் லோகான் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணம் கத: ॥ 33 ॥

---

31. 'கொழுந்து விட்டெரியும் அந்த தர்ப்பைப்புல்லை அவர் காக்கையை நோக்கிவிடுத்தார். அது அக்காகத்தைத் துரத்திக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கத்தில் சென்றது.

32. 'அப்படித் துரத்தப்பட்ட காக்கை தன்னைக் காப்பாற்றக் கூடியவரைக் கண்டுபிடிக்க விரும்பி உலகனைத்தும் ஓடியலைந்தது. பல இடங்களுக்குச் சென்றது.

33. 'அது மூவுலகங்களிலும் சுற்றியலைந்து மகரிஷிகளாலும் தேவர்களாலும் தன் தந்தையாலும் கைவிடப்பட்டு முடிவில் அவரையே சரணமாக அடைந்தது.

---

32. அனுஸ்ருஷ்டஸ்ததா।
லோககாம இமம் ।
33. ஸர்வைச்ச பரமர்ஷிபி: ।

स तं निपतितं भूमौ शरण्यः शरणागतम् ।
वधार्हमपि काकुत्स्थः कृपया पर्यपालयत् ॥३४॥
परिद्यूनं विवर्णं च स तमायान्त-मब्रवीत् ।
मोघं कर्तुं न शक्यं तु ब्राह्म-मस्त्रं तदुच्यताम् ॥३५॥
हिनस्तु दक्षिणाक्षि त्वच्छर इत्यथ सोऽब्रवीत् ।
ततस्तस्याक्षि काकस्य हिनस्ति स्म स दक्षिणम् ॥३६॥

ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்ய: சரணாகதம் ।
வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் ॥ 34 ॥
பரித்யூனம் விவர்ணஞ்ச ஸ தமாயாந்த-மப்ரவீத் ।
மோகம் கர்த்தும் ந சக்யம் து ப்ராஹ்ம-மஸ்த்ரம் ததுச்யதாம் ॥ 35 ॥
ஹினஸ்து தக்ஷிணாக்ஷி த்வச்சர இத்யத ஸோऽப்ரவீத் ।
ததஸ்தஸ்யாக்ஷி காகஸ்ய ஹினஸ்திஸ்ம ஸ தக்ஷிணம் ॥ 36 ॥

---

34. 'அடைக்கலம் புகுந்தோரை ஆதரிக்கும் இயல்புடைய காகுத்ஸ்தர் பூமியில் விழுந்து சரணாகதி செய்த அக்காக்கை கொல்வதற்குரியதாயிருந்த போதிலும் அதைக் கிருபையால் காத்தருளினார்.

35. 'திக்கற்றுத் திரும்பி வந்து உயிரிழந்தாற் போல் கிடந்த அதைப் பார்த்து, 'பிரம்மாஸ்திரம் வீண்போகமாட்டாது; அதற்கு ஒரு வழி சொல்' என்றார்.

36. 'அப்படியாயின் அது என் வலது கண்ணை அழிக்கட்டும்' என்று அது சொல்லிற்று. அதன்மேல் அவ்வஸ்திரம் அக்காகத்தின் வலது கண்ணைக் கவர்ந்து போயிற்று.

---

35. இதற்குமுன் 'ந சர்ம லப்த்வா லோகேஷு தமேவ சரணம் கத:'—அதிக பாடம். பரித்யூனம் விஷண்ணம் ।
மோகமஸ்த்ரம் ।
ப்ராஹ்மம் கர்த்தும் ।
35. பரித்யூனம்—பரிதப்தம் ।

दत्त्वा स दक्षिणं नेत्रं प्राणेभ्यः परिरक्षितः ।
तदाप्रभृति काकाना-मेकमक्षीति विश्रुतम् ।।३७।।

स रामाय नमस्कृत्वा राज्ञे दशरथाय च ।
विसृष्टस्तेन वीरेण प्रतिपेदे स्वमालयम् ।।३८।।

मत्कृते काकमात्रे तु ब्रह्मास्त्रं समुदीरितम् ।
कस्माद्यो माऽहरत्त्वत्तः क्षमसे तं महीपते ।।३९।।

தத்வா ஸ தக்ஷிணம் நேத்ரம் ப்ராணேப்ய: பரிரக்ஷித: ।
ததாப்ரப்ருதி காகானா-மேகமக்ஷீதி விச்ருதம் ॥ 37 ॥

ஸ ராமாய நமஸ்க்ருத்வா ராஜ்ஞே தசரதாய ச ।
விஸ்ருஷ்டஸ்-தேன வீரேண ப்ரதிபேதே ஸ்வமாலயம் ॥ 38 ॥

மத் க்ருதே காகமாத்ரே து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் ஸமுதீரிதம் ।
கஸ்மாத்யோ மாऽஹரத் த்வத்த: க்ஷமஸே தம் மஹீபதே ॥ 39 ॥

---

37. 'வலது கண்ணைக் கொடுத்து அது உயிருடன் தப்பியது. அது முதல் காக்கைகளுக்கு ஒற்றைக் கண் என்பது கேள்வி.

38. 'அது ஸ்ரீராமருக்கும் தசரத சக்ரவர்த்திக்கும் நமஸ்கரித்து வீரராகிய இராமரால் விடப்பட்டுத் தன்னிருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தது.

39. 'உலக நாயகரே! எனக்காக ஒரு காகத்தின் மேல் பிரம்மாஸ்திரம் ஏவப்பட்டது. எவன் உம்மிடமிருந்து என்னைக் கவர்ந்தானோ அவனை தண்டியாது ஏன் பொறுத்திருக்கிறீர்?

---

38. தசரதாய—ஸ்வலோகஸ்த்ததயா பூர்வமேவ மித்ரபூதாய ।
39. புத்திஸ்த்தம் ராமமேவ ஸோபாலம்பம் ஸம்போத்ய ப்ரார்த்தயதே।

स कुरुष्व महोत्साहः कृपां मयि नरर्षभ ।
त्वया नाथवती नाथ ह्यनाथा इव दृश्यते ।।४०।।
आनृशंस्यं परोधर्मस्त्वत्त एव मया श्रुतः ।।४१।।
जानामि त्वां महावीर्यं महोत्साहं महाबलम् ।
अपारपार-मक्षोभ्यं गांभीर्यात् सागरोपमम् ।।
भर्तारं ससमुद्राया धरण्या वासवोपमम् ।।४२।।

ஸ குருஷ்வ மஹோத்ஸாஹ: க்ருபாம் மயி நரர்ஷப ।
த்வயா நாதவதீ நாத ஹ்யநாதா இவ த்ருச்யதே ।। 40 ।।
ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரோதர்மஸ் த்வத்த ஏவ மயா ச்ருத: ।। 41 ।।
ஜானாமி த்வாம் மஹா வீர்யம் மஹோத்ஸாஹம் மஹாபலம் ।
அபாரபார-மக்ஷோப்யம் காம்பீர்யாத் ஸாகரோபமம் ।
பர்த்தாரம் ஸஸமுத்ராயா தரண்யா வாஸவோபமம் ।। 42 ।।

---

40. 'புருஷோத்தமா! உற்சாகம் மிகுந்து நீர் என்னிடம் கிருபை புரியும். நாதா! உம்மை நாதனாயடைந்த நான் அநாதை போல் காணப்படுகிறேனே.

41. 'பிறர் துயரையொழித்தல் சிறந்த தருமம் என்று உம்மிடமிருந்தே என்னால் கேட்கப்பட்டுளது.

42. 'எனது பர்த்தாவாகிய உம்மை நான் மஹாவீரியமும் மஹா உற்சாகமும் மஹாபலமும் அளவு கடந்த செயல் திறமையும் மனக்கலக்கமின்மையும் படைத்தவரென்றும் பெருந்தன்மையில் கடல் போன்றவரென்றும் கடல் சூழ்ந்த பூமிக்கு இந்திரனைப் போன்ற வேந்தனென்றும் அறிவேன்.

---

40. மஹோத்ஸாஹாம் ।
41. நாவாரோபணானந்தரம் வேதனாப்ப்யர்த்தனவத்ஸம்ச்லேஷதசாயாம் தவாத்யந்தாபிமதோ தர்ம: க இதி மயா ப்ருஷ்டே பரது:க்கஞ்சேத் ததஸஹிஷ்ணுத்வமேவ பரமோ தர்ம இதி மமாபிமதம் ததைவ மத்ஸ்வபாவ இதி த்வயாரஹஸ் யோத் போதனம் க்ருதம் ।। 41. மயா ச்ருதம் ।
42. அபாரவார-மக்ஷோப்யம் ।

एवमस्त्रविदां श्रेष्ठः सत्यवान् बलवानपि ।
किमर्थ-मस्त्रं रक्षस्सु न योजयति राघवः ।।४३।।
न नागा नापि गन्धर्वा नासुरा न मरुद्गणाः ।
रामस्य समरे वेगं शक्ताः प्रतिसमाधितुम् ।।४४।।
तस्य वीर्यवतः कश्चिद्यद्यस्ति मयि संभ्रमः ।
किमर्थं न शरैस्तीक्ष्णैः क्षयं नयति राक्षसान् ।।४५।।

ஏவமஸ்த்ர விதாம் ச்ரேஷ்ட: ஸத்யவான் பலவானபி ।
கிமர்த்த-மஸ்த்ரம் ரக்ஷஸ்ஸு ந யோஜயதி ராகவ: ॥ 43 ॥

ந நாகா நாபி கந்தர்வா நாஸுரா ந மருத்கணா: ।
ராமஸ்ய ஸமரே வேகம் சக்தா: ப்ரதிஸமாதிதும் ॥ 44 ॥

தஸ்ய வீர்யவத: கச்சித்யத்யஸ்தி மயி ஸம்ப்ரம: ।
கிமர்த்தம் ந சரைஸ்தீக்ஷ்ணை: க்ஷயம் நயதி ராக்ஷஸான் ॥ 45 ॥

---

43. 'இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமர் அஸ்திரவித்தைகளில் தலை சிறந்தவராயும் ஸத்தியவானாயும் பலவானாயுமிருந்தும் அரக்கர்களிடத்தில் எக்காரணத்தால் அஸ்திரப் பிரயோகம் செய்யாமலிருக்கிறார்?

44. 'போரில் ஸ்ரீராமருடைய வேகத்தை எதிர்த்து நிற்பதற்கு நாகர்களோ, கந்தர்வர்களோ, அசுரர்களோ மருத்கணங்களோ வல்லவர்களல்லர்.

45. 'வீரரான அவருக்கு என்னிடத்தில் மனத்துடிப்புச் சிறிதேனுமிருக்குமாயின் கூரிய சரங்களா அரக்கர்களை ஏன் அழிக்காமலிருக்கிறார்?

---

43. ச்ரேஷ்ட்டோ பலவான் ஸத்வவானபி ।
44. ந ஸுரா । ப்ரதிஸமீஹிதும் ॥
45. மம ஸம்ப்ரம: ।
45. 'மமஸம்ப்ரம:' இதி பாடே மம ப்ராப்தயே ஸம்ப்ரம இத்யர்த்த: ।
ஒ. 'ஸம்ப்ரமம் த்ரயமிச்சந்தி பயமுத்வேகமாதரம், இதி கோச: ।

भ्रातुरादेशमादाय लक्ष्मणो वा परन्तपः ।
कस्य हेतो-र्न मां वीरः परित्राति महाबलः ॥४६॥
यदि तौ पुरुषव्याघ्रौ वाय्वग्निसमतेजसौ ।
सुराणामपि दुर्धर्षौ किमर्थं मामुपेक्षतः ॥४७॥
ममैव दुष्कृतं किंचिन्महदस्ति न संशयः ।
समर्थावपि तौ यन्मां नावेक्षेते परन्तपौ ॥४८॥
वैदेह्या वचनं श्रुत्वा करुणं साश्रु-भाषितम् ।
अथाब्रवीन्महातेजा हनूमान् मारुतात्मजः ॥४९॥

ப்ராதுராதேசமாதாய லக்ஷ்மணோ வா பரந்தப: ।
கஸ்ய ஹேதோர்-ந மாம் வீர: பரித்ராதி மஹாபல: ॥ 46 ॥
யதி தௌ புருஷவ்யாக்ரௌ வாய்வக்னி ஸம தேஜஸௌ ।
ஸுராணாமபி துர்த்தர்ஷௌ கிமர்த்தம் மாமுபேக்ஷத: ॥ 47 ॥
மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சின் மஹதஸ்தி ந ஸம்சய: ।
ஸமர்த்தாவபி தௌ யன்மாம் நாவேக்ஷேதே பரந்தபௌ ॥ 48 ॥
வைதேஹ்யா வசனம் ச்ருத்வா கருணம் ஸாச்ரு-பாஷிதம் ।
அதாப்ரவீன் மஹா தேஜா ஹனு மான் மாருதாத்மஜ: ॥ 49 ॥

---

46. 'மகாபலசாலியும் சத்துருக்களை எரிப்பவரும் வீரருமான இலக்ஷ்மணரும் தமயனுடைய கட்டளையைப் பெற்று என்னை எக்காரணத்தால் மீட்காமலிருக்கிறார்?

47. 'காற்றும் நெருப்பும் கூடினாற் போன்ற வீரியமுடைய அவ்வாண் புலிகளிருவரும் தேவர்களுங்கண்டு நடுங்குபவர்களாயிருந்தும் ஏன் என்னை கவனியாமலிருக்கிறார்கள்?

48. 'பகைவர்களை வெல்லக் கூடிய திறனுடையவர்களாயிருந்தும் அவர்கள் என்னைப் புறக்கணிப்பதால் எனக்கே ஏதோ ஒரு பெரிய தீச்செயலிருக்க வேண்டும்; இதில் சந்தேகமில்லை.

49. மகாபராக்கிரமசாலியும் வாயுகுமாரருமான ஹனுமார் வைதேகி கண்ணீர்வடித்து இரக்கமெழும்படி மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டுப் பின்வருமாறு கூறினார்.

---

49. ஹனுமான் ஹரியூதப: ।

त्वच्छोकविमुखो रामो देवि सत्येन ते शपे ।
रामे दुःखाभिपन्ने च लक्ष्मणः परितप्यते ॥५०॥
कथंचिद्भवती दृष्टा न कालः परिशोचितुम् ।
इमं मुहूर्तं दुःखानां द्रक्ष्यस्यन्त-मनिन्दिते ॥५१॥
तावुभौ पुरुषव्याघ्रौ राजपुत्रौ महाबलौ ।
त्वद्दर्शन-कृतोत्साहौ लंकां भस्मीकरिष्यतः ॥५२॥

த்வச்சோக விமுகோ ராமோ தேவி ஸத்யேன தே சபே ।
ராமே து: க்காபிபன்னே ச லக்ஷ்மண: பரிதப்யதே ॥ 50 ॥

கதஞ்சித்பவதி த்ருஷ்டா ந கால: பரிசோசிதும் ।
இமம் முஹுூர்த்தம் து:க்கானாம் த்ரக்ஷ்யஸ்யந்த-மநிந்திதே ॥ 51 ॥

தாவுபௌ புருஷவ்யாக்ரௌ ராஜபுத்ரௌ மஹாபலௌ ।
த்வத்தர்சன-க்ருதோத்ஸாஹௌ லங்காம் பஸ்மீ கரிஷ்யத: ॥ 52 ॥

---

50. 'தேவி! உமக்குச் சத்தியமாக ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். ஸ்ரீராமர் உங்களைப் பிரிந்த துக்கத்தால் அனைத்தையும் வெறுத்திருப்பதால் இலக்ஷ்மணர் பரிதவிக்கிறார்.

51. 'புண்ணியவதி! பெருமாட்டியாகிய உங்களை நான் எப்படியோ கண்டேன். இது துக்கப்படுவதற்குக் காலமன்று. இப்பொழுதே துக்கத்தின் முடிவைக் காண்பீர்கள்.

52. 'மகாபலசாலிகளும் ஆண்புலிகளுமான அவ்விரு அரசகுமாரர்களும் உம்மைக் காணும் ஆவலுடன் வந்து இலங்கையைச் சாம்பலாக்கப் போகிறார்கள்.

---

50. ஸத்யேன மே சபே ।
து:க்கானா-மந்தம் த்ரக்ஷ்யஸி சோபனே ।[1]
52. லோகான் பஸ்மீ கரிஷ்யத: ।

हत्वा च समरे क्रूरं रावणं सहबान्धवम् ।
राघवस्त्वां विशालाक्षि स्वां पुरीं प्रतिनेष्यति ।।५३।।

ब्रूहि यद्राघवो वाच्यो लक्ष्मणश्च महाबलः ।
सुग्रीवो वाऽपि तेजस्वी हरयोऽपि समागताः ।।५४।।

इत्युक्तवति तस्मिंश्च सीता सुरसुतोपमा ।
उवाच शोकसन्तप्ता हनूमन्तं प्लवंगमम् ।।५५।।

ஹத்வா ச ஸமரே க்ரூரம் ராவணம் ஸஹபாந்தவம் l
ராகவஸ்-த்வாம் விசாலாக்ஷி ஸ்வாம் புரீம் ப்ரதிநேஷ்யதி ll 53 ll

ப்ரூஹி யத்ராகவோ வாச்யோ லக்ஷ்மணச்ச மஹாபல: l
ஸுக்ரீவோ வாऽபி தேஜஸ்வீ ஹரயோऽபி ஸமாகதா: ll 54 ll

இத்யுக்தவதி தஸ்மிம்ச்ச ஸீதா ஸுரஸுதோபமா l
உவாச சோகஸந்தப்தா ஹனுமந்தம் ப்லவங்கமம் ll 55 ll

---

53. விசாலாக்ஷி! கொடிய இராவணனைச் சுற்றத்துடன் போரில் கொன்று உங்களை ஸ்ரீராமர் தமது நகரத்திற்கு அழைத்துப் போவார்.

54. ஸ்ரீராகவரிடம் நான் என்ன சொல்ல வேண்டும்? மகாபலசாலி யான இலக்ஷ்மணரிடம் என்ன சொல்ல வேண்டும்? சுக்ரீவரிடமும் வந்து திரண்டுள்ள வானரர்களிடமும் என்ன சொல்ல வேண்டும்? அதைக் கூறியருளும்.

55. அதனைக் கேட்டு துக்கம் மேலிட்டவளும் தெய்வப்பெண் போன்றவளுமான ஸீதை வானரரான ஹனுமாருக்குப் பின்வருமாறு கூறினாள்.

---

55. ஸீதா புனரதாப்ரவீத் l
'உவாச சோகஸந்தப்தா' என்ற அடி சில பாடத்திற்கு இல்லை.

कौसल्या लोकभर्तारं सुषुवे यं मनस्विनी ।
तं ममार्थे सुखं पृच्छ शिरसा चाभिवादय ॥५६॥
स्रजश्च सर्वरत्नानि प्रिया याश्च वरांगनाः ।
ऐश्वर्यं च विशालायां पृथिव्यामपि दुर्लभम् ॥५७॥
पितरं मातरं चैव संमान्याभिप्रसाद्य च ।
अनुप्रव्रजितो रामं सुमित्रा येन सुप्रजाः ॥५८॥
आनुकूल्येन धर्मात्मा त्यक्त्वा सुखमनुत्तमम् ।
अनुगच्छति काकुत्स्थं भ्रातरं पालयन् वने ॥५९॥

கௌஸல்யா லோகபர்த்தாரம் ஸுஷுவே யம் மனஸ்வினீ ।
தம் மமார்த்தே ஸுகம் ப்ருச்ச சிரஸா சாபிவாதய ॥ 56 ॥
ஸ்ரஜச்ச ஸர்வரத்னானி ப்ரியா யாச்ச வராங்கனா: ।
ஐச்வர்யஞ் ச விசாலாயாம் ப்ருதிவ்யாமபி துர்லபம் ॥ 57 ॥
பிதரம் மாதரஞ்சைவ ஸம்மான்யாபிப்ரஸாத்ய ச ।
அனுப்ரவ்ரஜிதோ ராமம் ஸுமித்ரா யேன ஸுப்ரஜா: ॥ 58 ॥
ஆனுகூல்யேன தர்மாத்மா த்யக்த்வா ஸுகமனுத்தமம் ।
அனுகச்சதி காகுத்ஸ்தம் ப்ராதரம் பாலயன் வனே ॥ 59 ॥

---

56. உத்தம மனம் படைத்த கௌஸல்யா பெற்ற உலக நாயகரை என் பொருட்டுத் தலைவணங்கி க்ஷேமம் விசாரியும்.

57-59. எவரைப் பெற்றதால் சுமித்திரை நல்ல புத்திர பாக்கியத்தை யடைந்தவளாயினளோ அவர் மாலைகளையும் எல்லா ரத்தினங்களையும். அன்புள்ள சிறந்த ஸ்திரீகளையும் பரந்த பூமியில் கிடைத்தற்கரிய ஐசுவரியத்தையும் ஒப்புயர்வற்ற சுகத்தையும் அன்பினால் துறந்து தாய்தந்தையரை வணங்கி விடைபெற்று ஸ்ரீராமரைத் தொடர்ந்து காடேகித் தமயனாராகிய அந்த காகுத்ஸ்தரை கானகத்தில் காப்பவராய்ப் பின்பற்றிச் செல்லுகிறார்.

---

56. **மனஸ்வினீ**—ஸர்வலோகரக்ஷக: புத்ரோ மே பவேதிதி வரதமனுஷ்ட்டாய லோகோபகாராய புத்ரம் ஸுஷுதவதீ ।
ஸுகம் ப்ருச்ச—அஸ்மத்ரக்ஷணம் ந மயா ப்ரார்த்யம் தச்சிந்தா தஸ்யைவ ।
அபிவாதய—மயாப்யபிவாதனம் க்ரியதே இத்யஸ்ம-தர்த்த-மபிவா தனம் குரு

सिंहस्कन्धो महाबाहु-र्मनस्वी प्रियदर्शनः ।
पितृवद्वर्तते रामे मातृवन्मां समाचरन् ॥६०॥
ह्रियमाणां तदा वीरो न तु मां वेद लक्ष्मणः ।
वृद्धोपसेवी लक्ष्मीवाञ्च्छक्तो न बहुभाषिता ॥६१॥
राजपुत्रः प्रियः श्रेष्ठः सदृशः श्वशुरस्य मे ।
मत्तः प्रियतरो नित्यं भ्राता रामस्य लक्ष्मणः ॥६२॥
नियुक्तो धुरि यस्यां तु तामुद्वहति वीर्यवान् ।
यं दृष्ट्वा राघवो नैव वृत्त-मार्य-मनुस्मरेत् ॥६३॥

ஸிம்ஹஸ்கந்தோ மஹாபாஹுர்-மனஸ்வீ ப்ரியதர்சன: ।
பித்ருவத்-வர்த்ததே ராமே மாத்ருவன்மாம் ஸமாசரன் ॥ 60 ॥
ஹ்ரியமாணாம் ததா வீரோ ந து மாம் வேத் லக்ஷ்மண: ।
வ்ருத்தோபஸேவீ லக்ஷ்மீவாஞ்சக்தோ ந பஹுபாஷிதா ॥ 61 ॥
ராஜபுத்ர: ப்ரிய: ச்ரேஷ்ட: ஸத்ருச: ச்வசுரஸ்ய மே ।
மத்த: ப்ரியதரோ நித்யம் ப்ராதா ராமஸ்ய லக்ஷ்மண: ॥ 62 ॥
நியுக்தோ துரி யஸ்யாம் து தாமுத்வஹதி வீர்யவான் ।
யம் த்ருஷ்ட்வா ராகவோ நைவ வ்ருத்த-மார்ய-மனுஸ்மரேத் ॥ 63 ॥

---

60. சிங்கம் போல் தோளும், நீண்ட கைகளும், சிறந்த மனதும் படைத்து காண்பதற்கினியவராகிய அவர் என்னைத் தாயாகவும் இராமரைத் தந்தையாகவும் மதித்து நடப்பவர்.

61-62. நான் கவரப்பட்ட பொழுது அதை வீரராகிய இலக்ஷ்மணர் அறியவில்லை. அவர் முதியோருக்குப் பணிவிடை செய்யும் பாக்கியம் பெற்றவர், வலிமை மிக்கவர், அதிகமாகப் பேசாதவர், சிறந்தவர், என் மாமனாரைப் போன்றவர், அவருக்குப் பிரியமான இராஜபுத்திரர், இராமருக்கு எப்பொழுதும் என்னைக் காட்டிலும் அன்பில் மிகுந்த தம்பி.

63. ஸ்ரீராகவர் எவரைக் கண்டு காலஞ் சென்ற தந்தையைக்கூட நினையாமலிருக்கிறாரோ அந்த வீரர் எந்த பாரத்தைச் சுமத்தினாலும் அதைத் தாங்குபவர்.

---

60. ஸமாசரத் । 62. மம ப்ரியதரோ । 63. வ்ருத்தமார்ய-மனுஸ்மரத் ।

स ममार्थाय कुशलं वक्तव्यो वचनान्मम ।
मृदु-र्नित्यं शुचिर्दक्षः प्रियो रामस्य लक्ष्मणः ।।६४।।
यथा हि वानरश्रेष्ठ दुःखक्षयकरो भवेत् ।
त्वमस्मिन् कार्यनिर्योगे प्रमाणं हरिसत्तम ।। ६५ ।।
राघवस्त्वत्समारम्भान्मयि यत्नपरो भवेत् ।
इदं ब्रूयाच्च मे नाथं शूरं रामं पुनः पुनः ।। ६६ ।।
जीवितं धारयिष्यामि मासं दशरथात्मज ।
ऊर्ध्वं मासान्न जीवेयं सत्येनाहं ब्रवीमि ते ।। ६७ ।।

ஸ மமார்த்தாய குசலம் வக்தவ்யோ வசனான் மம ।
ம்ருதுர்-நித்யம் சுசிர்தக்ஷ: ப்ரியோ ராமஸ்ய லக்ஷ்மண: ॥ 64 ॥
யதா ஹி வானரச்ரேஷ்ட துःக்க க்ஷயகரோ பவேத் ।
த்வமஸ்மின் கார்யநிர்யோகே ப்ரமாணம் ஹரிஸத்தம ॥ 65 ॥
ராகவஸ் த்வத் ஸமாரம்பான் மயி யத்னபரோ பவேத் ।
இதம் ப்ரூயாச்ச மே நாதம் சூரம் ராமம் புன: புன: ॥ 66 ॥
ஜீவிதம் தாரயிஷ்யாமி மாஸம் தசரதாத்மஜ ।
ஊர்த்வம் மாஸாந் ந ஜீவேயம் ஸத்யேனாஹம் ப்ரவீமி தே ॥ 67 ॥

---

64. என் பொருட்டு அந்த லக்ஷ்மணரை க்ஷேமம் விசாரித்ததாய்ச் சொல்ல வேண்டும். அவர் அடக்கமுள்ளவர், சாமர்த்தியம் படைத்தவர், தூய்மையானவர், எப்பொழுதும் இராமருக்குப் பிரியமானவர்.

65. வானரத்தலைவரே! வானரர்களிற் சிறந்தவரே! என்னுடைய துக்கத்தை முடிப்பவராக ஸ்ரீராமர் எப்படி ஆவாரோ அப்படி காரியத்தை முடிப்பதற்கு நீர்தான் காரணமாக வேண்டும்.

66. உமது முயற்சியால்தான் ஸ்ரீராகவர் என் விஷயத்தில் பிரயத்னம் செய்பவராக வேண்டும். என் நாயகரும் சூரருமான ஸ்ரீராமருக்கு மறுபடியும் மறுபடியும் எனது இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லும்.

67. 'தசரதபுத்திரரே! ஒரு மாதந்தான் உயிருடனிருப்பேன். ஒருமாதத்திற்கு மேல் பிழைத்திருக்க மாட்டேன். இதை நான் ஸத்தியமாக உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்.

रावणेनोपरुद्धां मां निकृत्या पापकर्मणा ।
त्रातु-मर्हसि वीर त्वं पातालादिव कौशिकीम् ॥ ६८ ॥
ततो वस्त्रगतं मुक्त्वा दिव्यं चूडामणिं शुभम् ।
प्रदेयो राघवायेति सीता हनुमते ददौ ॥ ६९ ॥
प्रतिगृह्य ततो वीरो मणिरत्न-मनुत्तमम् ।
अङ्गुल्या योजयामास न ह्यस्य प्राभवद्भुजः ॥ ७० ॥

ராவணேனோபருத்தாம் மாம் நிக்ருத்யா பாபகர்மணா ।
த்ராது-மர்ஹஸி வீர த்வம் பாதாலாதிவ கௌசிகீம் ॥ 68 ॥
ததோ வஸ்த்ரகதம் முக்த்வா திவ்யம் சூடாமணிம் சுபம் ।
ப்ரதேயோ ராகவாயேதி ஸீதா ஹனுமதே ததௌ ॥ 69 ॥
ப்ரதிக்ருஹ்ய ததோ வீரோ மணிரத்ன-மனுத்தமம் ।
அங்குல்யா யோஜயாமாஸ ந ஹ்யஸ்ய ப்ராபவத்புஜ: ॥ 70 ॥

68. 'பாதாளத்திலிருந்து கௌசிகீ மீட்கப்பட்டாற் போல் பாவியான இராவணனால் சிறை வைக்கப்பட்ட என்னை நீங்கள் மீட்க அருள்புரிய வேண்டும்'

69. இப்படிச் சொல்லிவிட்டு ஆடையில் முடிந்திருந்த திவ்ய அழகு பொருந்திய சூடாமணியை அவிழ்த்தெடுத்து 'ஸ்ரீராகவரிடம் இதைக் கொடுக்க வேண்டும்' என்று சீதை ஹனுமாரிடத்தில் தந்தாள்.

70. வீர ஹனுமார் ஒப்புயர்வற்ற அந்த மணிரத்தினத்தை வாங்கி விரலில் அணிந்து கொண்டார். இவருடைய கையும் அதற்கு மீறாமலிருந்தது.

---

65. த்வமஸ்மின் கார்யநிர்வாஹே । ஹரியூதப ।

68. நிக்ருத்யா–வஞ்சனேன ।
பாதாலாதிவ கௌசிகீம்–'கௌசிக: இந்த்ர: தத்ஸம்பந்தினீ ஸ்ரீ: கௌசிகீ ।
முன்பு விருத்ரவதத்தால் பிரம்மஹத்தியால் பீடிக்கப்பட்ட இந்திரனுடைய ராஜ்யலக்ஷ்மி பாதாளம் புகுந்தாள். அவளை நாராயணர் மீட்டு இந்திரனுக்களித்தார் என்பது புராண வரலாறு. பூதேவி கௌசிக கோத்ரத்தைச் சார்ந்தவள் என்றும் அந்த பூதேவியைப் பாதாளத்திலிருந்து ஆதிவராஹாவதாரமெடுத்த பகவான் மீட்டது போலும் என்றும் இதற்கு உரை உளது.

मणिरत्नं कपिवरः प्रतिगृह्याभिवाद्य च ।
सीतां प्रदक्षिणं कृत्वा प्रणतः पार्श्वतः स्थितः ।। ७१ ।।
हर्षेण महता युक्तः सीतादर्शनजेन सः ।
हृदयेन गतो रामं शरीरेण तु विष्ठितः ।। ७२ ।।

மணிரத்னம் கபிவர: ப்ரதிக்ருஹ்யாபிவாத்ய ச ||
ஸீதாம் ப்ரதக்ஷிணம் க்ருத்வா ப்ரணத: பார்ச்வத:-ஸ்தித: || 71 ||
ஹர்ஷேண மஹதா யுக்த: ஸீதாதர்சனஜேன ஸ: |
ஹ்ருதயேன கதோ ராமம் சரீரேண து விஷ்டித: || 72 ||

---

71. வானரசிரேஷ்டர் மணிரத்தினத்தை அணிந்து கொண்டு சீதையை அடிபணிந்து வலம் வந்து கை கூப்பிய வண்ணம் அருகில் நின்றார்.

72. அப்பொழுது சீதையைக் கண்ட பேரானந்தத்துடன் கூடியவராய் மனதை ஸ்ரீராமரிடம் செலுத்திவிட்டு உடலோடு மாத்திரம் அங்கிருந்தார்.

---

70. முன் காட்டிய பெரிய உருவத்தை மறைத்து ஹனுமார் மறுபடி சிறிய உருவத்துடன் இருந்ததால் சூடாமணியைக் கைவிரலில் அணிய முடிந்தது. 'அஸ்ய ஹனுமத: புஜ: ந ப்ராபவத் ந ஸ்தூலோऽபவத்' |
இதற்கு வேறு விதமாயும் அர்த்தம் கூறப்பட்டுள்ளது. நப்ராபவத் தச்சித்ர ப்ரவேசார்ஹோ நாபவத் இத்யர்த்த:' அந்த துவாரத்தில் விரல் நுழையக்கூடிய தாயில்லை. அதைத் துணியில் முடிந்து கெட்டியாகக் கையில் கட்டிக் கொண்டார். 'ஸூக்ஷ்ம வாஸோ பத்தம் அங்குல்யாம் த்ருடம் பபந்த இத்யர்த்த:'

72. ராமம் லக்ஷ்மணஞ்ச ஸலக்ஷணம் |

मणिवरमुपगृह्य तं महार्हं जनकनृपात्मजया धृतं प्रभावात् ।
गिरिरिव पवनावधूतमुक्तः सुखितमनाः प्रतिसंक्रमं प्रपेदे ।। ७३ ।।

इति अष्टत्रिंशः सर्गः
(आदितः श्लोकाः १७५४)

மணிவரமுபக்ருஹ்ய தம் மஹார்ஹம்
ஜனகந்ருபாத்மஜயா த்ருதம் ப்ரபாவாத் ।
கிரிரிவ பவனாவதூதமுக்த:
ஸுகிதமனா: ப்ரதிஸங்க்ரமம் ப்ரபேதே ।। 73 ।।

இதி அஷ்டத்ரிம்ச: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 1754)

---

73. சீதை தரித்திருந்த மகிமை வாய்ந்ததும் விலை மதிக்க முடியாதது மான அச்சிறந்த மாணிக்கத்தை வாங்கிக் கொண்டு காற்றினால் அலைக்க ழிக்கப்பட்டபின் அமைதியுற்ற மலை போல் களிப்புடைய மனத்தினராய் அவர் திரும்பிச் செல்ல எண்ணினார்.

இங்ஙனம் முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றும்
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 1754)

---

73. கிரிவரபவனாவதூத முக்த: ।

एकोनचत्वारिंशः सर्गः
सीतासमाश्वासनम्

मणिं दत्वा ततः सीता हनुमन्तमथाब्रवीत् ।
अभिज्ञान-मभिज्ञात-मेतद्रामस्य तत्त्वतः ॥ १ ॥
मणिं तु दृष्ट्वा रामो वै त्रयाणां संस्मरिष्यति ।
वीरो जनन्या मम च राज्ञो दशरथस्य च ॥ २ ॥
स भूयस्त्वं समुत्साहे चोदितो हरिसत्तम ।
अस्मिन् कार्यसमारंभे प्रचिन्तय यदुत्तरम् ॥ ३ ॥

ஏகோநசத்வாரிம்ச: ஸர்க்க:
ஸீதாஸமாச்வாஸனம்

மணிம் தத்வா தத: ஸீதா ஹனுமந்த-மதாப்ரவீத் ।
அபிஜ்ஞான-மபிஜ்ஞாத-மேதத்ராமஸ்ய தத்வத: ॥ 1 ॥
மணிம் து த்ருஷ்ட்வா ராமோ வை த்ரயாணாம் ஸம்ஸ்மரிஷ்யதி ।
வீரோ ஜனன்யா மம ச ராஜ்ஞோ தசரதஸ்ய ச ॥ 2 ॥
ஸ பூயஸ்த்வம் ஸமுத்ஸாஹே சோதிதோ ஹரிஸத்தம ।
அஸ்மின் கார்யஸமாரம்பே ப்ரசிந்தய யதுத்தரம் ॥ 3 ॥

முப்பத் தொன்பதாவது ஸர்க்கம்
ஸீதையைச் சமாதானம் செய்தல்

1. ஸீதை சூடாமணியைக் கொடுத்தபின் ஹனுமாரை நோக்கிப் பின் வருமாறு கூறினாள். ''ஸ்ரீராமருக்கு உள்ளபடி நன்றாகத் தெரிந்த அடையாளம் இது.

2. 'வீரரான இராமர் இம்மணியைக் கண்டவுடன் என்னையும் என் தாயாரையும் தசரத மன்னரையும் மூவரையும் நினைத்துக் கொள்வார்.

3. 'வானரசிரேஷ்டரே! மேலும் உற்சாகத்துடன் காரியத்தில் ஏவப்படப் போகும் நீர் இனி நடக்க வேண்டியது எதுவோ அதைப்பற்றி நன்கு ஆலோசிக்க வேண்டும்.

त्वमस्मिन् कार्यनिर्योगे प्रमाणं हरिसत्तम ।
हनुमन् यत्नमास्थाय दुःखक्षयकरो भव ॥
तस्य चिन्तयतो यत्नो दुःखक्षयकरो भवेत् ॥ ४ ॥
स तथेति प्रतिज्ञाय मारुति-र्भीमविक्रमः ।
शिरसाऽऽवन्द्य वैदेहीं गमनायोपचक्रमे ॥ ५ ॥
ज्ञात्वा संप्रस्थितं देवी वानरं मारुतात्मजम् ।
बाष्पगद्गदया वाचा मैथिली वाक्यमब्रवीत् ॥ ६ ॥

த்வமஸ்மின் கார்யநிர்யோகே ப்ரமாணம் ஹரிஸத்தம ।
ஹனுமன் யத்னமாஸ்தாய து:க்கக்ஷயகரோ பவ ।
தஸ்ய சிந்தயதோ யத்னோ து: க்க க்ஷயகரோ ப வேத் ॥ 4 ॥

ஸ ததேதி ப்ரதிஜ்ஞாய மாருதிர்-பீமவிக்ரம: ।
சிரஸா ऽऽவந்த்ய வைதேஹீம் கமனாயோபசக்ரமே ॥ 5 ॥
ஜ்ஞாத்வா ஸம்ப்ரஸ்திதம் தேவீ வானரம் மாருதாத்மஜம் ।
பாஷ்பகத்கதயா வாசா மைதிலீ வாக்ய-மப்ரவீத் ॥ 6 ॥

---

4. 'வானரோத்தமரே! ஹனுமாரே! இந்தக் காரியத்தை முடித்து வைப்பதில் நீர்தான் முக்கியமானவர். பிரயத்தினத்தைச் செய்து என் துக்கத்தை ஒழிப்பவராவீர். அதைப்பற்றிச் சிந்திக்கும் உமக்கு துக்கத்தை முடிக்கும் முயற்சி தானாகவே ஏற்படும்'

5. அதிபராக்கிரமசாலியான அம் மாருதியானவர் சீதையிடம் 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று உறுதிகூறித் தலை வணங்கிப் புறப்படச் சித்தமானார்.

6. வாயு குமாரரான வானரர் புறப்படச் சித்தமானதை யுணர்ந்த சீதா தேவி கண்ணீரால் தடைபட்ட குரலுடன் பின்வரும் வார்த்தையைச் சொன்னாள்.

---

1. அபிஜ்ஞாதம்-ஸம்யக்ஞாதம் । அபிஜ்ஞானம்-சிஹ்னம் ।
2. சூடாமணி விவாக காலத்தில் சீதையின் தாயாரிடமிருந்து தந்தையாகிய ஜனகர் வாங்கி தசரதர் கையில் கொடுத்ததால் மூவருடைய சம்பந்தம்.
3. ஸமுத்ஸாஹ சோதிதோ । அஸ்மின் கார்ய ஸமுத்ஸாஹே ।ஸதுத்தரம்॥
4. தஸ்யசிந்தய யோ யத்னோ ।

कुशलं हनुमन् ब्रूयाः सहितौ रामलक्ष्मणौ ॥ ७ ॥
सुग्रीवं च सहामात्यं वृद्धान् सर्वांश्च वानरान् ।
ब्रूयास्त्वं वानरश्रेष्ठ कुशलं धर्मसंहितम् ॥ ८ ॥
यथा स च महाबाहु-र्मां तारयति राघवः ।
अस्माद्दुःखाम्बुसंरोधात्त्वं समाधातु-मर्हसि ॥ ९ ॥
जीवन्तीं मां यथा रामः संभावयति कीर्तिमान् ।
तत्तथा हनुमान् वाच्यं वाचा धर्ममवाप्नुहि ॥ १० ॥

குசலம் ஹனு'மன் ப்ரூயா: ஸஹிதௌ ராமலக்ஷ்மணௌ ll 7 ll
ஸுக்ரீவஞ்ச ஸஹாமத்யம் வ்ருத்தான் ஸர்வாம்ச்ச வானரான் l
ப்ரூயாஸ்த்வம் வானரச்ரேஷ்ட குசலம் தர்மஸம்ஹிதம் ll 8 ll
யதா ஸ ச மஹாபாஹுர்-மாம் தாரயதி ராகவ: l
அஸ்மாத்து:க்காம்புஸம்ரோதாத்த்வம் ஸமாதாது-மர்ஹஸி ll 9 ll
ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராம: ஸம்பாவயதி கீர்த்திமான் l
தத்ததா ஹனுமன் வாச்யம் வாசா தர்ம-மவாப்னுஹி ll 10 ll

---

7. 'ஹனுமாரே! ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் இருவருக்கும் சேர்த்து நான் க்ஷேமத்தை விரும்பியதாகத் தெரிவியும்.

8. 'வானரசிரேஷ்டரே! மந்திரிகளுடன் கூடிய சுக்ரீவருக்கும் பெரியவர்களுக்கும் எல்லா வானரர்களுக்கும் முறைப்படி நான் க்ஷேமத்தை விரும்பியதாகத் தெரிவியும்.

9. 'புஜபலம் படைத்த இராகவர் துன்பக் கடலில் அடைப்பட்டிருக்கும் என்னை எப்படி விடுவிப்பாரோ அப்படி காரியசித்திக்கு நீர் வழிகாணவேண்டும்.

10. ஹனுமாரே! புகழ்படைத்த இராமர் என்னை எப்படி உயிருடன் கண்டு அருள் புரிவாரோ அப்படி சொல்லி நீர் உமது வார்த்தையால் புண்ணியத்தை அடைவீராக.

---

6. வானரம் பவனாத்மஜம் l

ஒ. சொல்லினால் சுடுவேன் அது தூயவன்
வில்லின் ஆற்றற்கு மாசென்று வீசினேன். —கம்பர்.

नित्य-मुत्साह-युक्ताश्च वाचः श्रुत्वा त्वयेरिताः ।
वर्धिष्यते दाशरथेः पौरुषं मदवाप्तये ॥ ११ ॥
मत्सन्देशयुता वाचस्त्वत्तः श्रुत्वैव राघवः ।
पराक्रमविधिं वीरो विधिवत् संविधास्यति ॥ १२ ॥
सीतायास्तद्वचः श्रुत्वा मारुति-र्हरिसत्तमः ।
शिरस्यंजलि-माधाय हनुमान् वाक्यमब्रवीत् ॥ १३ ॥
क्षिप्रमेष्यति काकुत्स्थो हर्यृक्षप्रवरै-र्वृतः ।
यस्ते युधि विजित्यारीञ्च्छोकं व्यपनयिष्यति ॥ १४ ॥

நித்ய-முத்ஸாஹ-யுக்தாச்ச வாச: ச்ருத்வா த்வயேரிதா: ।
வர்த்திஷ்யதே தாசரதே: பௌருஷம் மதவாப்தயே ॥ 11 ॥
மத்ஸந்தேசயுதா வாசஸ்த்வத்த; ச்ருத்வைவ ராகவ: ।
பராக்ரமவிதிம் வீரோ விதிவத் ஸம்விதாஸ்யதி ॥ 12 ॥
ஸீதாயாஸ்-தத்வச: ச்ருத்வா மாருதிர்-ஹரிஸத்தம: ।
சிரஸ்யஞ்ஜலி-மாதாய ஹனுமான் வாக்ய மப்ரவீத் ॥ 13 ॥
க்ஷிப்ரமேஷ்யதி காகுத்ஸ்தோ ஹர்ய்ருக்ஷப்ரவரைர் வ்ருத: ।
யஸ்தே யுதி விஜித்யாரீஞ் சோகம் வ்யபநயிஷ்யதி ॥ 14 ॥

---

11. 'நீர் சொல்லும் ஊக்கமுள்ள சொற்களைக் கேட்டு இராமர் என்னை அடையச் செய்யும் முயற்சி இடைவிடாது வளர வேண்டும்.

12. 'வீரராகவர் என் செய்தி கலந்த உமது வார்த்தைகளைக் கேட்டு தமது பராக்கிரமத்திற்கியைந்த வகையில் வீரச் செயல்களை மேற் கொள்வாராக'

13. சீதையின் அம்மொழியைக் கேட்டு வாயு புத்திரரும் வானர சிரேஷ்டருமான ஹனுமார் தலைமேல் கைகூப்பிப் பின்வரும் வார்த்தையைச் சொன்னார்.

14. 'வானரகுல வீரர்களாலும் கரடிக்குல வீரர்களாலும் சூழப் பெற்று ஸ்ரீராமர் விரைவில் வருவார். சத்துருக்களைப் போரில் வென்று உங்கள் துயரை நீக்குவார்.

---

10. தத் த்வயா ஹனுமன் ।

न हि पश्यामि मर्त्येषु नासुरेषु सुरेषु वा ।
यस्तस्य क्षिपतो बाणां-स्थातु- मुत्सहतेऽग्रतः ॥ १५ ॥
अप्यर्कमपि पर्जन्य-मपि वैवस्वतं यमम् ।
स हि सोढुं रणे शक्त-स्तव हेतो-र्विशेषतः ॥ १६ ॥
स हि सागरपर्यन्तां महीं शासितु-मीहते ।
त्वन्निमित्तो हि रामस्य जयो जनकनन्दिनि ॥ १७ ॥

ந ஹி பச்யாமி மர்த்யேஷு நாஸுரேஷு ஸுரேஷு வா ।
யஸ்தஸ்ய க்ஷிபதோ பாணாம்-ஸ்தாது-முத்ஸஹதேऽக்ரத: ॥ 15 ॥
அப்யர்க்கமபி பர்ஜன்ய-மபி வைவஸ்வதம் யமம் ।
ஸ ஹி ஸோடும் ரணே சக்தஸ்-தவ ஹேதோர்-விசேஷத: ॥ 16 ॥
ஸ ஹி ஸாகரபர்யந்தாம் மஹீம் சாஸிது-மீஹதே ।
த்வந்நிமித்தோ ஹி ராமஸ்ய ஜயோ ஜனகநந்தினி ॥ 17 ॥
தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா ஸம்யக் ஸத்யம் ஸுபாஷிதம் ।

---

15. 'அவர் அம்பு தொடுக்கையில் அவருக்கெதிரில் நிற்கவல்ல மனிதனையோ தேவனையோ அசுரனையோ நான் காணவில்லை.

16. 'உங்கள் பொருட்டு முக்கியமாய் அவர் சூரியனையும் இந்திரனையும் அக்கினியையும் யமனையும் போரில் எதிர்க்க வல்லவர்.

17. 'ஜனகநந்தினி! உங்கள் பொருட்டு ஸ்ரீராமருக்கு வெற்றி ஏற்படுவது நிச்சயம். அவர் கடல் சூழ்ந்த பூவுலகைக் காத்தளிக்க வல்லவர்'

---

11. நித்ய முத்ஸாஹயுக்தஸ்ய ।
13. ஸீதாயா வசனம் ।
15. யஸ்தஸ்ய வமதோ ।
16. பர்ஜன்யம்-இந்த்ரம் ।
'பர்ஜன்யௌ ரஸதப்தேந்த்ரௌ ।
' இத்யமர: ।
17. மஹீம் ஸாதிது-மர்ஹதி ।

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सम्यक् सत्यं सुभाषितम् ।
जानकी बहुमेनेऽथ वचनं चेदमब्रवीत् ।। १८ ।।
ततस्तं प्रस्थितं सीता वीक्षमाणा पुनः पुनः ।
भर्तृस्नेहान्वितं वाक्यं सौहार्दा-दन्वमानयत् ।। १९ ।।
यदि वा मन्यसे वीर वसैकाहमरिन्दम ।
कस्मिंश्चित् संवृते देशे विश्रान्तः श्वो गमिष्यसि ।। २० ।।
मम चेदल्पभाग्यायाः सान्निध्यात्तव वानर ।
अस्य शोकस्य महतो मुहूर्तं मोक्षणं भवेत् ।। २१ ।।

ஜானகீ பஹுமேனே sத வசனஞ் சேதமப்ரவீத் ll 18 ll
ததஸ்தம் ப்ரஸ்திதம் ஸீதா வீக்ஷமாணா புன: புன: l
பர்த்ருஸ் நேஹான்விதம் வாக்யம் ஸௌஹார்த்தா-தன்வமானயத் ll 19 ll
யதி வா மன்யஸே வீர வஸைகாஹ-மரிந்தம l
கஸ்மிச்சித் ஸம்வ்ருதே தேசே விச்ராந்த: ச்வோ கமிஷ்யஸி ll 20 ll
மம சேதல்பபாக்யாயா: ஸாந்நித்யாத்தவ வானர l
அஸ்ய சோகஸ்ய மஹதோ முஹுர்த்தம் மோக்ஷணம் பவேத் ll 21 ll

---

18. அழகாகவும் சாமர்த்தியமாகவும் அவர் சொன்ன ஸத்ய வசனத்தைக் கேட்டு மனமகிழ்ந்து ஜானகி மேலும் கூறுவாள்.

19. திரும்பிப் போகப் புறப்பட்டு நிற்குமவரை அடிக்கடி உற்று நோக்கி நாயகரிடம் அன்பு கலந்து அவர் கூறிய வார்த்தையைப் போற்றி உள்ளன்பினால் பேசலானாள்.

20. 'பகையை வெல்லும் வீரரே! உமக்கிஷ்டமாயின் நீர் இங்கே மறைவான ஏதேனுமோரிடத்தில் ஒரு நாள் இருந்து இளைப்பாறி நாளை போகலாம்.

21. 'வானரரே! நீர் சமீபத்திலிருந்தால் பாக்கியங் குறைந்த எனது துக்கம் சிறிது நேரமாவது என்னை விட்டிருக்கும்.

गते हि हरिशार्दूल पुनरागमनाय तु ।
प्राणानामपि सन्देहो मम स्यान्नात्र संशयः ।। २२ ।।
तवादर्शनजः शोको भूयो मां परितापयेत् ।
दुःखाद्दुःखपरामृष्टां दीपयन्निव वानर ।। २३ ।।
अयं च वीर सन्देह-स्तिष्ठतीव ममाग्रतः ।
सुमहांस्त्वत्सहायेषु हर्यृक्षेषु हरीश्वर ।। २४ ।।

கதே ஹி ஹரிசார்த்தூல புனராகமனாய து l
ப்ராணானாமபி ஸந்தேஹோ மம ஸ்யாந்நாத்ர ஸம்சய: ll 22 ll
தவாதர்சனஜ: சோகோ பூயோ மாம் பரிதாபயேத் l
துःக்காத்து:க்கபராம்ருஷ்டாம் தீபயன்னிவ வானர ll 23 ll
அயஞ்ச வீர ஸந்தேஹஸ்-திஷ்டதீவ மமாக்ரத: l
ஸுமஹாம்ஸ்த்வத்ஸஹாயேஷு ஹர்ய்ருக்ஷேஷு ஹரீச்வர ll 24 ll

---

22. வானரசிரேஷ்டரே! நீர் மறுபடி திரும்பிவருவதற்கே சென்ற போதிலும் என்னுடைய உயிருக்குச் சந்தேகந்தான். இதில் ஐயமில்லை.

23. வானரரே! உம்மைக் காணாமையாலுண்டாகும் வருத்தமானது துக்கத்தின் மேல் துக்கத்தால் வருந்திச் சற்றுத் தேறிய என்னை மீண்டும் பரிதவிக்கச் செய்யும்.

24. வானரத்தலைவரே! வீரரே! உமக்குத் துணைவர்களான வானரர்கள் விஷயத்திலும் கரடிகள் விஷயத்திலும் எனக்கொரு பெரிய சந்தேகம் கண்முன் நிற்பது போலிருக்கிறது.

---

22. ததோ ஹி l
கதே ஹி ஹரிசார்த்தூலே l
24. ஹரீச்வர: l

कथं नु खलु दुष्पारं तरिष्यन्ति महोदधिम् ।
तानि हर्यृक्षसैन्यानि तौ वा दशरथात्मजौ ।। २५ ।।
त्रयाणामेव भूतानां सागरस्यास्य लंघने ।
शक्तिः स्याद्वैनतेयस्य तव वा मारुतस्य वा ।। २६ ।।
एतस्मिन् कार्यनिर्योगे वीरैवं दुरतिक्रमे ।
किं पश्यसि समाधानं त्वं हि कार्यविदां वरः ।। २७ ।।

கதந்நு கலு துஷ்பாரம் தரிஷ்யந்தி மஹோததிம் ।
தானி ஹர்ய்ருக்ஷ-ஸைன்யானி தௌ வா தசரதாத்மஜௌ ।। 25 ।।
த்ரயாணாமேவ பூதானாம் ஸாகரஸ்யாஸ்ய லங்கனே ।
சக்தி: ஸ்யாத் வைநதேயஸ்ய தவ வா மாருதஸ்ய வா ।। 26 ।।
ஏதஸ்மின் கார்யநிர்யோகே வீரைவம் துரதிக்ரமே ।
கிம் பச்யஸி ஸமாதானம் த்வம் ஹி கார்யவிதாம் வர: ।। 27 ।।

---

25. கடத்தற்கரிய பெரிய கடலை வானரர்களும் கரடிகளுமடங்கிய சேனை எப்படித்தாண்டும்? தசரத புத்திரர்களாகிய அவ்விருவர்தாம் எப்படித் தாண்டுவார்கள்?

26. இக் கடலைத் தாண்டுவதில் மூன்று பேருக்குத்தான் ஆற்றல் உண்டு-உமக்கும், வாயுவுக்கும், கருடனுக்கும்.

27. வீரரே! நீர் காரியத்தை அறிந்தவர்களிட் சிறந்தவர்; கடக்க முடியாத இவ்விஷயத்தில் காரியத்தை முடிக்க என்ன உபாயத்தை நீர் காண்கிறீர்?

---

26. ஸாகரஸ்யேஹ லங்க்கனே ।

कामगस्य त्वमेवैकः कार्यस्य परिसाधने ।
पर्याप्तः परवीरघ्न यशास्यस्ते फलोदयः ॥ २८ ॥
बलैः समग्रै-र्यदि मां रावणं जित्य संयुगे ।
विजयी स्वपुरीं यायात् तन्मे तस्य यशस्करम् ॥ २९ ॥
शरैस्तु संकुलां कृत्वा लंकां परबलार्दनः ।
मां नयेद्यदि काकुत्स्थ-स्तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥ ३० ॥

காமமஸ்ய த்வமேவைக: கார்யஸ்ய பரிஸாதனே ||
பர்யாப்த: பரவீரக்ன யசஸ்யஸ்-தே பலோதய: || 28 ||
பலை: ஸமக்ரைர்-யதி மாம் ராவணம் ஜித்ய ஸம்யுகே ||
விஜயீ ஸ்வபுரீம் யாயாத் தன்மே தஸ்ய யசஸ்கரம் || 29 ||
சரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்த்தன: ||
மாம் நயேத்யதி காகுத்ஸ்தஸ்-தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத் || 30 ||

---

28. பகைவீரரை அழிக்க வல்லவரே! இக்காரியத்தில் சித்திபெறுவதற்கு நீ ஒருவராகவே ஆற்றல் படைத்தவர் எனினும் அப்பொழுது அதன் பயனாய் ஏற்படும் கீர்த்தி உம்முடையதே ஆகும்.

29. திரண்ட சேனைகளுடன் இராவணனைப் போரில் வென்று வெற்றிக் கோலத்துடன் என்னைத் தமது நகரத்திற்கு ஸ்ரீராமர் அழைத்துப் போவாராயின் அது எனக்கும் அவருக்கும் பெருமை தருவதாகும்.

30. பகைவரை முறியடிக்கும் இராகவர் பாணங்களால் இலங்கையை மூடி என்னை மீட்டுச் செல்வாராயின் அதுதான் அவருக்குப் பொருத்தமாயிருக்கும்.

---

29. யாயாத் தத்தஸ்ய ||
30. பலைஸ்து ஸங்குலாம் ||
ஸஹிதம் ஹேது ஸம்ஹிதம் ||

तद्यथा तस्य विक्रान्तमनुरूपं महात्मनः ।
भवेदाहवशूरस्य तथा त्वमुपपादय ॥ ३१ ॥
तथार्थोपहितं वाक्यं प्रश्रितं धर्मसंहितम् ।
निशम्य हनुमाञ्च्छेषं वाक्य-मुत्तर-मब्रवीत् ॥ ३२ ॥
देवि हर्यृक्षसैन्याना-मीश्वरः प्लवतां वरः ।
सुग्रीवः सत्त्वसंपन्नस्तवार्थे कृतनिश्चयः ॥ ३३ ॥
स वानरसहस्राणां कोटीभिरभिसंवृतः ।
क्षिप्रमेष्यति वैदेहि राक्षसानां निबर्हणः ॥ ३४ ॥

தத்யதா தஸ்ய விக்ராந்த-மனுரூபம் மஹாத்மன: ।
பவேதாஹவவ சூரஸ்ய ததா த்வமுபபாதய ॥ 31 ॥
ததார்த்தோபஹிதம் வாக்யம் ப்ரச்ரிதம் தர்மஸம்ஹிதம் ।
நிசம்ய ஹனுமான் சேஷம் வாக்ய-முத்தர-மப்ரவீத் ॥ 32 ॥
தேவி ஹர்ய்ருக்ஷஸைன்யானா-மீச்வர: ப்லவதாம் வர: ।
ஸுக்ரீவ: ஸத்வஸம்பன்னஸ்-தவார்த்தே க்ருதநிச்சய: ॥ 33 ॥
ஸ வானர-ஸஹஸ்ராணாம் கோடிபிரபிஸம்வ்ருத: ।
க்ஷிப்ர-மேஷ்யதி வைதேஹி ராக்ஷஸானாம் நிபர்ஹண: ॥ 34 ॥

---

31. ஆகையால் போர் வீரரான அம்மகாத்மாவின் பராக்கிரமத்திற்கு எது பொருத்தமாயிருக்குமோ அதையே நீர் கைக் கொள்ளவேண்டும்.

32. பொருள் செறிந்ததும் பொருத்தமானதும் தருமத்துடன் கூடியதுமான அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு ஹனுமார் மிகுதி சொல்ல வேண்டிய பதிலைக் கூறலானார்.

33. தேவி! வானரர்கள் சிறந்த சுக்ரீவர் வானரர்களும் கரடிகளுமடங்கிய படைக்குத் தலைவர். திண்மையான மனம் படைத்த அவர் உங்கள் பொருட்டு நிச்சயம் செய்துள்ளார்.

34. வைதேகி! ஆயிரம் கோடி வானரர்கள் புடைசூழ அவர் அரக்கர்களை அழிப்பவராய் விரைவில் வரப்போகிறார்.

तस्य विक्रमसंपन्नाः सत्त्ववन्तो महाबलाः ।
मनः संकल्पसंपन्ना निदेशे हरयः स्थिताः ॥ ३५ ॥
येषां नोपरि नाधस्तान्न तिर्यक् सज्जते गतिः ।
न च कर्मसु सीदन्ति महत्स्वमिततेजसः ॥ ३६ ॥
असकृत्तै-र्महोत्साहैः ससागरधराधरा ।
प्रदक्षिणीकृता भूमि-र्वायुमार्गानुसारिभिः ॥ ३७ ॥
मद्विशिष्टाश्च तुल्याश्च सन्ति तत्र वनौकसः ।
मत्तः प्रत्यवरः कश्चिन्नास्ति सुग्रीवसन्निधौ ॥ ३८ ॥

தஸ்ய விக்ரமஸம்பன்னா: ஸத்வவந்தோ மஹாபலா: ǀ
மன: ஸங்கல்பஸம்பன்னா நிதேசே ஹரய: ஸ்திதா: ǀǀ 35 ǀǀ
யேஷாம் நோபரி நாதஸ்தாந்ந திர்யக் ஸஜ்ஜதே கதி: ǀ
நச கர்மஸு ஸீதந்தி மஹத்ஸ்வமிததேஜஸ: ǀǀ 36 ǀǀ
அஸக்ருத்-தைர்மஹோத்ஸாஹை: ஸஸாகரதராதரா ǀ
ப்ரதக்ஷிணீக்ருதா பூமிர்-வாயுமார்க்கானுஸாரிபி: ǀǀ 37 ǀǀ
மத்விசிஷ்டாச்ச துல்யாச்ச ஸந்தி தத்ர வனௌகஸ: ǀ
மத்த: ப்ரத்யவர: கச்சிந்நாஸ்தி ஸுக்ரீவஸந்நிதௌ ǀǀ 38 ǀǀ

---

35. அவருடைய கட்டளைக்கடங்கியிருக்கும் வானரர்கள் விக்கிரமசாலிகள், திடநெஞ்சம் படைத்தவர்கள், மகாபலசாலிகள், எண்ணியபடி செல்ல வல்லவர்கள்.

36. அவர்களின் போக்குக்குத் தடை என்பது மேலேயோ, கீழேயோ இடையிலோ இல்லை. அளவிலாத் திறமை படைத்த அவர்கள் மிகப்பெரிய செயல்களிலும் துன்பத்தையடைய மாட்டார்கள்.

37. ஆகாயமார்க்கத்தில் செல்லக்கூடியவர்களும் குன்றாத உற்சாகமுடையவர்களுமான அவர்களால் பூ மண்டலம் பல தடவை சுற்றிவரப்பட்டிருக்கிறது.

38. சுக்ரீவர் ஸந்நிதியில் எனக்கு மேலானவர்களும் சமமானவர்களுமான வானரர்கள் இருக்கிறார்கள்; என்னை விடத்தாழ்ந்தவன் எவனும் அங்கில்லை.

अहं तावदिह प्राप्तः किं पुनस्ते महाबलाः ।
न हि प्रकृष्टाः प्रेष्यन्ते प्रेष्यन्ते हीतरे जनाः ।। ३९ ।।
तदलं परितापेन देवि शोको व्यपैतु ते ।
एकोत्पातेन ते लङ्कामेष्यन्ति हरियूथपाः ।। ४० ।।
मम पृष्ठगतौ तौ च चन्द्रसूर्याविवोदितौ ।
त्वत्सकाशं महासत्त्वौ नृसिंहावागमिष्यतः ।। ४१ ।।

அஹம் தாவதிஹ ப்ராப்த: கிம் புனஸ்தே மஹாபலா: ।
ந ஹி ப்ரக்ருஷ்டா: ப்ரேஷ்யந்தே ப்ரேஷ்யந்தே ஹீதரே ஜனா: ।। 39 ।।
ததலம் பரிதாபேன தேவி சோகோ வ்யபைது தே ।
ஏகோத்பாதேன தே லங்கா-மேஷ்யந்தி ஹரியூதபா: ।। 40 ।।
மம ப்ருஷ்டகதௌ தௌ ச சந்த்ரஸூர்யாவிவோதிதௌ ।
த்வத்ஸகாசம் மஹாஸத்வௌ ந்ருஸிஹ்மாவாகமிஷ்யத: ।। 41 ।।

---

39. மேலானவர்கள் தூதர்களாய் அனுப்பப்படுவதில்லை. மற்றவர்களே அனுப்பப்படுவார்கள். நானே இங்கு வந்திருக்கிறேனென்றால் மகாபலசாலிகளான அவர்களைப்பற்றி இனிச்சொல்ல வேண்டுமா?

40. தேவி! ஆகையால் நீங்கள் வருத்தப்பட்டது போதும். உங்களுடைய துன்பம் தொலையட்டும். வானர வீரர்கள் ஒரே பாய்ச்சலில் உங்கள் பொருட்டு இலங்கைக்கு வந்து சேரப்போகிறார்கள்.

41. ஆண் சிங்கங்களைப் போல் மகாபலசாலிகளான இராமலக்ஷ்மணர்கள் எனது முதுகில் ஏறிக்கொண்டு சந்திரனும் சூரியனும் உதித்த மாதிரி உங்களிடம் வரப்போகிறார்கள்.

---

35. மன: ஸங்கல்ப ஸம்பாதா: மனோவ்யாபாரதுல்ய கமனா: ।
38. ப்ரத்யவர:-ஹீன: ।
41. மஹாஸங்க்கௌ ।

तौ हि वीरौ नरवरौ सहितौ रामलक्ष्मणौ ।
आगम्य नगरीं लंकां सायकै-र्विधमिष्यतः ।। ४२ ।।
सगणं रावणं हत्वा राघवो रघुनन्दनः ।
त्वामादाय वरारोहे स्वां पुरीं प्रति यास्यति ।। ४३ ।।
तदाश्वसिहि भद्रं ते भव त्वं कालकांक्षिणी ।
अचिराद्द्रक्ष्यसे रामं प्रज्वलन्त-मिवानलम् ।। ४४ ।।

தௌ ஹி வீரௌ நரவரௌ ஸஹிதௌ ராமலக்ஷ்மணௌ I
ஆகம்ய நகரீம் லங்காம் ஸாயகைர்-விதமிஷ்யத: II 42 II
ஸகணம் ராவணம் ஹத்வா ராகவோ ரகுநந்தன: I
த்வாமாதாய வராரோஹே ஸ்வாம் புரீம் ப்ரதியாஸ்யதி II 43 II
ததாச்வஸிஹி பத்ரம் தே பவ த்வம் காலகாங்க்ஷிணீ I
அசிராத்-த்ரக்ஷ்யஸே ராமம் ப்ரஜ்வலந்த-மிவானலம் II 44 II

---

42. மனிதர்களிற் சிறந்த வீரர்களாகிய இராமலக்ஷ்மணரிருவரும் வந்து இலங்கா நகரத்தைத் தங்கள் பாணங்களால் அழிக்கப் போகிறார்கள்.

43. ரகு குலத்தை மகிழ்விக்கும் ராகவர் இராவணனைச் சுற்றத்துடன் கொன்று உங்களை அழைத்துக் கொண்டு தமது நகரம் திரும்பப் போகிறார்.

44. ஆகவே மனம் தேறியிருங்கள். உங்களுக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும். சிறிது காலம் பொறுத்திருங்கள். ஜ்வலிக்கும் அக்கினியைப் போன்ற ஸ்ரீராமரைச் சீக்கிரத்தில் காண்பீர்கள்.

---

43. ஸ்வபுரீம் ப்ரதி I

निहते राक्षसेन्द्रेऽस्मिन् सपुत्रामात्यबान्धवे ।
त्वं समेष्यसि रामेण शशांकेनेव रोहिणी ॥ ४५ ॥
क्षिप्रं त्वं देवि शोकस्य पारं यास्यसि मैथिलि ।
रावणं चैव रामेण निहतं द्रक्ष्यसेऽचिरात ॥ ४६ ॥
एवमाश्वास्य वैदेहीं हनुमान् मारुतात्मजः ।
गमनाय मतिं कृत्वा वैदेहीं पुनरब्रवीत ॥ ४७ ॥

நிஹதே ராக்ஷஸேந்த்ரேஸ்மின் ஸபுத்ராமாத்ய-பாந்தவே ।
த்வம் ஸமேஷ்யஸி ராமேண சசாங்கேனேவ ரோஹிணீ ॥ 45 ॥
க்ஷிப்ரம் த்வம் தேவிசோகஸ்ய பாரம் யாஸ்யஸி மைதிலி ।
ராவணஞ்சைவ ராமேண நிஹதம் த்ரக்ஷ்யஸேசிராத் ॥ 46 ॥
ஏவமாச்வாஸ்ய வைதேஹீம் ஹனுமான் மாருதாத்மஜ: ।
கமனாய மதிஞ் க்ருத்வா வைதேஹீம் புனரப்ரவீத் ॥ 47 ॥

---

45. அரக்கர் வேந்தன் தனது மக்கள், மந்திரி, சுற்றத்தார்களுடன் கொல்லப்பட்டபின் சந்திரனுடன் கூடிய ரோஹிணீ தேவியைப் போல் நீங்கள் ஸ்ரீராமருடன் சேரப் போகிறீர்கள்.

46. மைதிலீ தேவீ! துன்பக்கடலின் அக்கரையை நீங்கள் விரைவில் அடைவீர்கள். இராமனால் இராவணன் கொல்லப்படுவதையும் சீக்கிரம் காணப்போகிறீர்கள்.

47. வாயு குமாரராகிய ஹனுமார் இவ்வாறு வைதேஹிக்கு ஆறுதல் மொழி கூறிவிட்டுப் புறப்படக்கருதி வைதேஹியிடம் மறுபடியும் கூறுவார்.

---

45. நிஹதே ராக்ஷஸேந்த்ரே ச ।

46. பாரம் த்ரக்ஷ்யஸி ।

तमरिघ्नं कृतात्मानं क्षिप्रं द्रक्ष्यसि राघवम् ।
लक्ष्मणं च धनुष्पाणिं लंकाद्वार-मुपस्थितम् ॥ ४८ ॥
नखदंष्ट्रायुधान् वीरान् सिंहशार्दूल-विक्रमान् ।
वानरान् वारणेन्द्राभान् क्षिप्रं द्रक्ष्यसि संगतान् ॥ ४९ ॥
शैलाम्बुद-निकाशानां लंकामलयसानुषु ।
नर्दतां कपिमुख्याना-मार्ये यूथान्यनेकशः ॥ ५० ॥

தமரிக்னம் க்ருதாத்மானம் க்ஷிப்ரம் த்ரக்ஷ்யஸி ராகவம் ।
லக்ஷ்மணஞ்ச தனுஷ்பாணிம் லங்காத்வார-முபஸ்திதம் ॥ 48 ॥
நக-தம்ஷ்ட்ராயுதான் வீரான் ஸிஹ்ம-சார்த்தூல-விக்ரமான் ।
வானரான் வாரணேந்த்ராபான் க்ஷிப்ரம் த்ரக்ஷ்யஸி ஸங்கதான் ॥ 49 ॥
சைலாம்புதநிகாசானாம் லங்காமலயஸானுஷு ।
நர்த்ததாம் கபிமுக்யானா-மார்யே யூதான்யனேகச: ॥ 50 ॥

---

48. 'பகைவரையழிக்க நிச்சயித்துள்ள ஸ்ரீராமரையும் விற்பிடித்த கையுடன் இலங்கை வாயிலில் வந்து நிற்கும் இலக்ஷ்மணரையும் விரைவில் காண்பீர்கள்.

49. 'பற்களும் நகங்களும் ஆயுதமாயுடையவர்களும், சிங்கமும் புலியும் போன்ற வலியுடையவர்களும், பெரிய யானை போன்ற தோற்றமுடையவர்களுமான வானர வீரர்களின் கூட்டங்களை விரைவில் காண்பீர்கள்.

50. 'அம்மணி! இலங்கை மலையின் தாழ்வரைகளில் மலையும் முகிலும் போன்ற வானரத் தலைவர்களின் குழுக்கள் பல முழக்கம் செய்வதை (காணப்போகிறீர்கள்).

---

48. லங்காத்வார-முபாகதம் ।

स तु मर्मणि घोरेण ताडितो मन्मथेषुणा ।
न शर्म लभते रामः सिंहार्दित इव द्विपः ॥ ५१ ॥

मा रुदो देवि शोकेन मा भूत्ते मनसोऽप्रियम् ।
शचीव पत्या शक्रेण भर्त्रा नाथवती ह्यसि ॥ ५२ ॥

ஸ து மர்மணி கோரேண தாடிதோ மன்மதேஷுணா ।
ந சர்ம லபதே ராம: ஸிஹ்மார்த்தித இவ த்விப: ॥ 51 ॥

மா ருதோ தேவி சோகேன மாபூத்தே மனஸோऽப்ரியம் ।
சசீவ பத்யா சக்ரேண பர்த்தா நாதவதீ ஹ்யஸி ॥ 52 ॥

---

51. 'உயிர்நிலைகளில் கொடிய மன்மத பாணங்களால் அடிக்கப்பட்ட ஸ்ரீராமர் சிங்கத்திடம் அடியுண்ட யானை போல் ஒரு சுகத்தையும் அடையாமலிருக்கிறார்.

52. 'தேவி! அழ வேண்டாம். உங்கள் மனதிற்குச் சோகத்தால் கலக்கம் வேண்டாம். இந்திரனைப்பதியாயுடைய சசீ தேவி போல் நீங்கள் நாயகருடன் கூடியவர்களாவீர்கள்.

---

52. மனஸோ பயம் ।

रामाद्विशिष्टः कोऽन्योऽस्ति कश्चित् सौमित्रिणा समः ।
अग्नि-मारुत-कल्पौ तौ भ्रातरौ तव संश्रयौ ॥ ५३ ॥
नास्मिंश्चिरं वत्स्यसि देवि देशे रक्षोगणैरध्युषितेऽतिरौद्रे ।
न ते चिरादागमनं प्रियस्य क्षमस्व मत्संगम-कालमात्रम् ॥ ५४ ॥

इति एकोनचत्वारिंशः सर्गः

(आदितः श्लोकाः १८०८)

चत्वारिंशः सर्गः

हनुमद्गमनाभ्यनुज्ञानम्

ராமாத்விசிஷ்ட: கோऽன்யோஸ்தி கச்சித் ஸௌமித்ரிணா ஸம: ।
அக்னி-மாருத-கல்பௌ தௌ ப்ராதரௌ தவ ஸம்ச்ரயௌ ॥ 53 ॥
நாஸ்மிம்ச்சிரம் வத்ஸ்யஸி தேவி தேசே
ரக்ஷோ கணை-ரத்யுஷிதேऽதிரௌத்ரே ।
ந தே சிராதாகமனம் ப்ரியஸ்ய
க்ஷமஸ்வ மத்ஸங்கம-காலமாத்ரம் ॥ 54 ॥

இதி ஏகோநசத்வாரிம்ச: ஸர்க்க:

(ஆதித: ச்லோகா: 1808)

---

53. 'இராமருக்கு மிக்கார் யார் உளர்? இலக்ஷ்மணருக்கு ஒப்பானவர் யார் உளர்? காற்றும் நெருப்பும் சேர்ந்தாற்போன்ற அவ்விரு சகோதரர்களும் உங்களுக்குப் பற்றுக் கோடாகியவர்கள்.

54. 'தேவி! அரக்கர்கள் வசிக்கும் அதிபயங்கரமான இந்த தேசத்தில் நீங்கள் நெடுநாள் வசிக்கப் போவதில்லை. உங்கள் நாதரின் வரவு தாமதமாகாது. நான் அவரிடம் போய்ச் சேரும் வரை பொறுத்திருங்கள்.'

இங்ஙனம் முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றும்

(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 1808)

चव्वारिंशः सर्गः
।। हनुमद्गमनाभ्यनुज्ञानम् ।।

श्रुत्वा तु वचनं तस्य वायुसूनो-र्महात्मनः ।
उवाचात्मह्वितं वाक्यं सीता सुरसुतोपमा ।। १ ।।
त्वां दृष्ट्वा प्रियवक्तारं संप्रहृष्यामि वानर ।
अर्ध-संजात-सस्येव वृष्टिं प्राप्य वसुन्धरा ।। २ ।।

சத்வாரிம்ச: ஸர்க்க:
ஹனுமத்கமனாப்யனுஜ்ஞானம்

ச்ருத்வா து வசனம் தஸ்ய வாயுஸூனோர்-மஹாத்மன: ।
உவாசாத்மஹிதம் வாக்யம் ஸீதா ஸுரஸுதோபமா ।। 1 ।।
த்வாம் திருஷ்ட்வா ப்ரியவக்தாரம் ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்யாமி வானர ।
அர்த்த-ஸஞ்ஜாத-ஸஸ்யேவ வ்ருஷ்டிம் ப்ராப்ய வஸுந்தரா ।। 2 ।।

நாற்பதாவது ஸர்க்கம்
ஹனுமார் போக விடைபெறுதல்

1. தெய்வப்பெண் போன்ற ஸீதை வாயு குமாரரான அம்மகாத்மாவின் வார்த்தையைக் கேட்டுத் தனக்கு நன்மை பயக்கும் வாக்கியத்தைச் சொன்னாள்.

2. 'வானரரே! இனிய மொழி கூறும் உம்மைக் கண்டு நான் பாதி முளைத்த பயிருடன் கூடிய பூமி மழையைப் பெற்றாற்போல் மகிழ்கின்றேன்.

यथा तं पुरुषव्याघ्रं गात्रैः शोकाभिकर्शितैः ।
संस्पृशेयं सकामाऽहं तथा कुरु दयां मयि ।। ३ ।।
अभिज्ञानं च रामस्य दद्या हरिगणोत्तम ।
क्षिप्ता-मिषीकां काकस्य कोपादेकाक्षिशातनीम् ।। ४ ।।
मनः शिलायास्तिलको गण्डपार्श्वे निवेशितः ।
त्वया प्रनष्टे तिलके तं किल स्मर्तु-मर्हसि ।। ५ ।।

யதா தம் புருஷவ்யாக்ரம் காத்ரை: சோகாபிகர்சிதை: I
ஸம்ஸ்ப்ருசேயம் ஸகாமாऽஹம் ததா குரு தயாம் மயி II 3 II
அபிஜ்ஞானஞ்ச ராமஸ்ய தத்யா ஹரிகணோத்தம I
க்ஷிப்தா-மிஷீகாம் காகஸ்ய கோபாதேகாக்ஷிசாதனீம் II 4 II
மன: சிலாயாஸ்திலகோ கண்டபார்ச்வே நிவேசித: I
த்வயா ப்ரநஷ்டே திலகே தம் கில ஸ்மர்த்து-மர்ஹஸி II 5 II

---

3. 'துன்பத்தால் மெலிந்துள்ள அவயவங்களால் நான் ஆசையுடன் அந்தப் புருஷோத்தமரைத் தழுவிக் கொள்வது கூடும் வண்ணம் என்னிடம் நீர் தயை செய்ய வேண்டும்.

4. 'வானர கணத்திற் சிறந்தவரே! நான் தந்த அடையாளத்தை இராமரிடம் கொடும். காகத்தின் ஒரு கண்ணைப் போக்கிவிட அவர் துரும்பைச் செலுத்தியதையும் அடையாளமாகச் சொல்லும். (பின் வருவதையும் நான் கூறியதாய்ச் சொல்லும்).

5. 'என்னுடைய திலகம் அழிந்திருந்த பொழுது உங்களால் மனோசிலை கொண்டு திலகம் கன்னத்தில் விளையாட்டாய் இடப்பட்டதை நீங்கள் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளத்தகும்.

---

4. தத்யா-தேஹி
கண்ட பார்ச்வே-கண்டஸ்த்தலே கண்ட சைல பார்ச்வே வா I
கன்னத்தில் அல்லது கண்ட சைலத்தின் அருகாமையில்.
ஒ. என் ஓர் இன்னுயிர் மென் கிளிக்கு யார் பெயர் ஈகேன் மன்ன என்றலும் மாசறு கைகயன்மாது என் அன்னை தன் பெயர் ஆக என அன்பினொடு அந்நாள் சொன்ன மெய்ம் மொழி சொல்லுதி மெய்ம்மை தொடர்ந்தோய்.

स वीर्यवान् कथं सीतां हृतां समनुमन्यसे ।
वसन्तीं रक्षसां मध्ये महेन्द्रवरुणोपम: ।। ६ ।।
एष चूडामणिर्दिव्यो मया सुपरिरक्षित: ।
एतं दृष्ट्वा प्रहृष्यामि व्यसने त्वामिवानघ ।। ७ ।।
एष निर्यातित: श्रीमान् मया ते वारिसंभव:।। ८ ।।
अत: परं न शक्ष्यामि जीवितुं शोकलालसा ।। ९ ।।

ஸ வீர்யவான் கதம் ஸீதாம் ஹ்ருதாம் ஸமனுமன்யஸே ।
வஸந்தீம் ரக்ஷஸாம் மத்யே மஹேந்த்ர வருணோபம: ।। 6 ।।
ஏஷ சூடாமணிர்-திவ்யோ மயா ஸுபரிரக்ஷித: ।
ஏதம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரஹ்ருஷ்யாமி வ்யஸனே த்வாமிவானக ।। 7 ।।
ஏஷ நிர்யாதித: ஸ்ரீமான் மயா தே வாரிஸம்பவ: ।। 8 ।।
அத: பரம் ந சக்ஷ்யாமி ஜீவிதும் சோகலாலஸா ।। 9 ।।

---

6. 'வீரியத்தில் இந்திரனுக்கும் வருணனுக்கும் நிகரான நீங்கள் களவுபோன சீதை அரக்கர்களின் மத்தியில் வசிப்பதை எப்படி பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?

7. 'மாசற்றவரே! என்னால் மிகப்பரிவுடன் காக்கப்பட்டது இந்த தெய்வீகமான சூடாமணி. விசனத்தில் இதைக் கண்டு உங்களைப் பார்த்தாற் போல் களி கூறுவேன்.

8-9. 'கடலில் தோன்றிய இச்சிறந்த மணி என்னால் உங்களுக்கு இப்பொழுது அனுப்பப்பட்டதாய்விட்டது. சோகத்தில் மூழ்கிய நான் இனிமேல் உயிர் வாழ முடியாது.

---

6. மஹேந்த்ரவருணோபமம் । 7. ஸம்பரிரக்ஷித:
6. ஸமனுமன்யஸே-ஸஹஸே.
ஒ. ஈண்டு நான் இருந்தின்னுயிர்மாயினும்
மீண்டு வந்து பிறந்து தன் மேனியைத்
தீண்டலாவதொர் தீவினை தீர்வரம்
வேண்டினாள் தொழுதென்று விளம்புவாய். —கம்பர்

असह्यानि च दुःखानि वाचश्च हृदयच्छिदः ।
राक्षसीनां सुघोराणां त्वत्कृते मर्षयाम्यहम् ।। १० ।।
धारयिष्यामि मासन्तु जीवितं शत्रुसूदन ।। ११ ।।
मासादूर्ध्वं न जीविष्ये त्वया हीना नृपात्मज ।। १२ ।।
घोरो राक्षसराजोऽयं दृष्टिश्च न सुखा मयि ।
त्वां च श्रुत्वा विषज्जन्तं न जीवेय-महं क्षणम् ।। १३ ।।

அஸஹ்யானி ச து:க்கானி வாசச்ச ஹ்ருதயச்சித: ||
ராக்ஷஸீனாம் ஸுகோராணாம் த்வத்க்ருதே மர்ஷயாம்யஹம் || 10 ||
தாரயிஷ்யாமி மாஸந்து ஜீவிதம் சத்ருஸூதன || 11 ||
மாஸாதூர்த்வம் ந ஜீவிஷ்யே த்வயா ஹீனா ந்ருபாத்மஜ || 12 ||
கோரோ ராக்ஷஸ ராஜோऽயம் த்ருஷ்டிச்ச ந ஸுகா மயி ||
த்வாஞ்ச ச்ருத்வா விஷஜ்ஜந்தம் ந ஜீவேய-மஹம் க்ஷணம் || 13 ||

---

10. 'பொறுத்தற்கரிய துக்கங்களையும் கொடிய அரக்கிகளின் இருதயத்தைப் பிளக்கும் வார்த்தைகளையும் உங்களுக்காக நான் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

11. பகைவரை அழிப்பவரே ஒரு மாதம் தான் நான் உயிரை வைத்திருப்பேன்.

12. ராஜபுத்திரரே! அதற்குமேல் உங்களையடையாவிட்டால் உயிருடனிருக்க மாட்டேன்.

13. இவ்வரக்கர் வேந்தன் கொடியோன். என்மேல் அவனுடைய நோக்கம் சுகமளிப்பதன்று. ஆகையால் நீங்கள் காலந்தாமதிப்பதாய்த் தெரிந்தால் நான் ஒரு கணமும் உயிரைத்தரியேன்.

| 10. ராக்ஷஸை: ஸஹ ஸம்வாஸம். 13. விஷஜ்ஜந்தம்-விலம்பமானம் |

वैदेह्या वचनं श्रुत्वा करुणं साश्रुभाषितम् ।
तथाऽब्रवीन्महातेजा हनुमान् मारुतात्मजः ॥ १४ ॥
त्वच्छोकविमुखो रामो देवि सत्येन ते शपे ।
रामे शोकाभिभूते तु लक्ष्मणः परितप्यते ॥ १५ ॥
दृष्टा कथंचिद्भवती न कालः परिशोचितुम् ।
इमं मुहूर्तं दुःखाना-मन्तं द्रक्ष्यसि भामिनि ॥ १६ ॥

வைதேஹ்யா வசனம் ச்ருத்வா கருணம் ஸாச்ருபாஷிதம் ।
ததாऽப்ரவீன்மஹாதேஜா ஹனுமான் மாருதாத்மஜ: ॥ 14 ॥
த்வச்சோக-விமுகோ ராமோ தேவி ஸத்யேன தே சபே ।
ராமே சோகாபிபூதே து லக்ஷ்மண: பரிதப்யதே ॥ 15 ॥
த்ருஷ்டா கதஞ்சித் பவதீ ந கால: பரிசோசிதும் ।
இமம் முஹூர்த்தம் து: க்கானா-மந்தம் த்ரக்ஷ்யஸி பாமினி ॥ 16 ॥

---

14. இவ்வாறு சீதை கண்ணீர்விட்டுக் கொண்டு சொன்ன இரங்கத்தக்க வார்த்தையைக் கேட்டு வாயுகுமாரரும் மகா வீரருமான ஹனுமார் பின்வருமாறு கூறினார்.

15. தேவி! நான் ஸத்தியத்தின் மேல் ஆணையிட்டுக் கூறுகிறேன். ஸ்ரீராமர் உம்மைப் பிரிந்த சோகத்தால் வெறுப்படைந்திருக்கிறார். இராமர் சோகத்தில் மூழ்கியிருப்பதால் இலக்ஷ்மணர் பரிதவிக்கிறார்.

16. மாதரசே! தங்களை எப்படியோ கண்டாயிற்று. இது துக்கிப்பதற்குச் சமயமன்று. இந்த முகூர்த்தற்திலேயே துக்கத்தின் முடிவைக் காணப் போகிறீர்கள்.

---

14. அதாப்ரவீத் । 15. ராமே து:க்காபிபூதே ।

ஒ. திங்கள் ஒன்றின் என் செய்தவம் தீர்ந்ததால்
இங்குவந்திலனே எனின் யாணர் நீர்க்
கங்கை ஆற்றங்கரை அடியேற்குத்தன்
செங்கையால் கடன் செய்கென்று செப்புவாய். —கம்பர்

तावुभौ पुरुषव्याघ्रौ राजपुत्रावनिन्दितौ ।
त्वद्दर्शनकृतोत्साहौ लंकां भस्मीकरिष्यतः ॥ १७ ॥
हत्वा तु समरे क्रूरं रावणं सहबान्धवम् ।
राघवौ त्वां विशालाक्षि स्वां पुरीं प्रापयिष्यतः ॥ १८ ॥
तत्तु रामो विजानीया-दभिज्ञान-मनिन्दिते ।
प्रीति-संजननं तस्य भूयस्त्वं दातु-मर्हसि ॥ १९ ॥

தாவுபௌ புருஷவ்யாக்ரௌ ராஜபுத்ராவநிந்திதௌ l
த்வத்தர்சன-க்ருதோத்ஸாஹௌ லங்காம் பஸ்மீகரிஷ்யத: ll 17 ll
ஹத்வா து ஸமரே க்ரூரம் ராவணம் ஸஹபாந்தவம் l
ராகவௌ த்வாம் விசாலாக்ஷி ஸ்வாம் புரீம் ப்ராபயிஷ்யத: ll 18 ll
தத்து ராமோ விஜாநீயா-தபிஜ்ஞான-மநிந்திதே l
ப்ரீதி-ஸஞ்ஜனனம் தஸ்ய பூயஸ்-த்வம் தாது-மர்ஹஸி ll 19 ll

---

17. புண்ணியசாலிகளும் புருஷசிரேஷ்டர்களுமான அவ்விரண்டு ராஜ குமாரர்களும் உங்களைக் காண உற்சாகங்கொண்டு இலங்கையைச் சாம்பலாக்கப் போகிறார்கள்.

18. விசாலாக்ஷி! இராமலக்ஷ்மணர்கள் கொடிய இராவணனைச் சுற்றத்துடன் போரில் கொன்று உங்களைத் தங்கள் நகரத்திற்கு மீட்டுக் கொண்டு போவார்கள்.

19. புண்ணியவதி! ஸ்ரீராமர் எந்த அடையாளத்தைத் தமக்குப் பிரீதிமிக்கதாய்க் கருதுவாரோ அப்படிப்பட்டது இன்னும் ஏதாகிலும் உண்டெனில் அதையும் தந்தருளும்.

---

18. ஸமரே ரக்ஷோ l ஸஹபாந்தவை: l ப்ரதிநேஷ்யத: l

साऽब्रवीद्दत्तमेवेति मयाऽभिज्ञानमुत्तमम् ।
एतदेव हि रामस्य दृष्ट्वा मत्केशभूषणम् ।।
श्रद्धेयं हनुमन् वाक्यं तव वीर भविष्यति ।। २० ।।
स तं मणिवरं गृह्य श्रीमान् प्लवगसत्तमः ।
प्रणम्य शिरसा देवीं गमनायोपचक्रमे ।। २१ ।।
तमुत्पातकृतोत्साह-मवेक्ष्य हरिपुंगवम् ।
वर्धमानं महावेग-मुवाच जनकात्मजा ।।
अश्रुपूर्णमुखी दीना बाष्पगद्गदया गिरा ।। २२ ।।

ஸாऽப்ரவீத்தத்த-மேவேதி மயாऽபிஜ்ஞான-முத்தமம் ।
ஏததேவ ஹி ராமஸ்ய த்ருஷ்ட்வா மத்கேசபூஷணம் ।।
ச்ரத்தேயம் ஹனுமன் வாக்யம் தவ வீர பவிஷ்யதி ।। 20 ।।

ஸ தம் மணிவரம் க்ருஹ்ய ஸ்ரீமான் ப்லவகஸத்தம: ।
ப்ரணம்ய சிரஸா தேவீம் கமனாயோபசக்ரமே ।। 21 ।।
தமுத்பாத-க்ருதோத்ஸாஹ-மவேக்ஷ்ய ஹரிபுங்கவம் ।
வர்த்தமானம் மஹா-வேக-முவாச ஜனகாத்மஜா ।।
அச்ருபூர்ணமுகீ தீனா பாஷ்பகத்கதயா கிரா ।। 22 ।।

---

20. அவள் கூறியது: 'வீரரே! என்னால் கொடுக்கப்பட்ட அடையாளமே உத்தமமானது. ஹனுமாரே! எனது கேசபூஷணமாகிய இதைப்பார்த்தமாத்திரத்தில் ஸ்ரீராமருக்கு உம்முடைய வார்த்தையில் விசேஷப்ரீதியும் நம்பிக்கையும் ஏற்படும்.

21. வானரசிரேஷ்டரான ஹனுமார் அச்சிறந்த சூடாமணியைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு தேவியைத் தலையால் வணங்கிவிட்டுப் புறப்பட த் தொடங்கினார்.

22. உயரக் கிளம்ப உற்சாகங்கொண்டு வளர்ந்து கொண்டிருந்த மகா வேகமுள்ள வானரசிரேஷ்டரைப் பார்த்து முகத்தினின்று கண்ணீர் பெருக்கு பவளும் பரிதாப நிலையிலிருந்தவளுமான சீதை தழுதழுத்த குரலில் பின்வருமாறு கூறினாள்.

हनुमान् सिंहसंकाशौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ।
सुग्रीवं च सहामात्यं सर्वान् ब्रूयाह्यनामयम् ।। २३ ।।
इमं च तीव्रं मम शोकवेगं रक्षोभिरेभिः परिभर्त्सनं च ।
ब्रूयास्तु रामस्य गतः समीपं शिवश्च तेऽध्वास्तु हरिप्रवीर ।। २४ ।।

ஹனுமன் ஸிஹ்மஸங்காசௌ ப்ராதரௌ ராமலக்ஷ்மணௌ ।
ஸுக்ரீவஞ்ச ஸஹாமத்யம் ஸர்வான் ப்ரூயாஹ்யனாமயம் ॥ 23 ॥
இமஞ்ச தீவ்ரம் மம சோகவேகம்
ரக்ஷோபிரேபி: பரிபர்த்ஸனஞ்ச ।
ப்ரூயாஸ்து ராமஸ்ய கத: ஸமீபம்
சிவச்ச தேऽத்வாஸ்து ஹரிப்ரவீர ॥ 24 ॥

---

23. 'ஹனுமாரே! சிங்கம் போன்ற சகோதரர்களான இராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும் மந்திரிகளுடன் கூடிய சுக்ரீவருக்கும் மற்றெல்லோருக்கும் க்ஷேமம் விசாரித்ததாய்ச் சொல்லும்.

24. 'வானரோத்தமரே! ஸ்ரீராமருடைய அருகாமையில் சென்றவுடன் எனது இக்கொடிய சோகத்தின் வேகத்தையும் இவ்வரக்கிகளால் நான் பயமுறுத்தப்படுவதையும் சொல்ல வேண்டும். உம்முடைய வழி மங்களமுடையதாயிருக்கட்டும்.'

---

20. ஸாப்ரவீத்தத்தமேவா ஹோ । த்ருஷ்ட்வா யத்னேன பூஷணம் ।
22. ஹரியூதபம் । ஸர்வான் ப்ரூயா அனாமயம் ।
24. இதஞ்ச தீவ்ரம் ।

24. ஒ. மும்மையாம் உலகம் தந்த முதல்வற்கும் முதல்வன் தூதாய்ச் செம்மையால் உயிர் தந்தாய்க்குச் செயல் என்னால் எளிய துண்டோ? அம்மையாய் அப்பனாய அத்தனே அருளின் வாழ்வே! இம்மையே 'மறுமைதானும் நல்கினை இசையோடென்றாள். பாழிய பணைத்தோள் வீர! துணையிலேன் பரிவு தீர்த்த வாழிய வள்ளலே. யான் மறுவிலா மனத்தேன் என்னில் ஊழி ஓர் பகலாய் ஓதும் யாண்டெலாம் உலகம் ஏழும் ஏழும் வீவுற்ற ஞான்றும் இன்றென இருத்தி என்றாள்.

स राजपुत्र्या प्रतिवेदितार्थः कपिः कृतार्थः परिहृष्टचेताः ।
तदल्पशेषं प्रसमीक्ष्य कार्यं दिशं ह्युदीचीं मनसा जगाम ।। २५ ।।

इति चत्वारिंशः सर्गः
(आदितः श्लोकाः १८३३)

ஸ ராஜபுத்ர்யா ப்ரதிவேதிதார்த்த:
கபி: க்ருதார்த்த: பரிஹ்ருஷ்டசேதா: ।
ததல்பசேஷம் ப்ரஸமீக்ஷ்ய கார்யம்
திசம் ஹ்யுதீசீம் மனஸா ஜகாம ॥ 25 ॥

இதி சத்வாரிம்ச: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 1833)

---

25. அவ்வானரர் ஜனகராஜபுத்திரியால் சொல்லப்பட்டதைக் கேட்டு அதனால் தான் வந்த காரியம் நிறைவேறியவராய்க் கருதி மன மகிழ்ந்து மேலும் செய்ய வேண்டிய காரியம் சிறிது மிகுதி உண்டென்பதை எண்ணிக் கொண்டு வட திசை நோக்கி மனம் சென்றவரானார்.

இங்ஙனம் நாற்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றும்
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 1833)

---

25. அல்பாவசேஷம் ।

एकचत्वारिंशः सर्गः

अशोकवनभंगः

स च वाग्भिः प्रशस्ताभि-र्गमिष्यन् पूजितस्तया ।
तस्माद्देशादपक्रम्य चिन्तयामास वानरः ।। १ ।।
अल्पशेष-मिदं कार्यं दृष्टेयमसितेक्षणा ।
त्रीनुपायानतिक्रम्य चतुर्थ इह लक्ष्यते ।। २ ।।

ஏகசத்வாரிம்ச: ஸர்க்க:

அசோகவனபங்க:

ஸ ச வாக்பி: ப்ரசஸ்தாபிர்-கமிஷ்யன் பூஜிதஸ்தயா ।
தஸ்மாத்-தேசாதபக்ரம்ய சிந்தயாமாஸ வானர: ।। 1 ।।
அல்ப சேஷ-மிதம் கார்யம் த்ருஷ்டேய-மஸிதேக்ஷணா ।
த்ரீனுபாயானதிக்ரம்ய சதுர்த்த இஹ லக்ஷ்யதே ।। 2 ।।

நாற்பத்தொன்றாம் ஸர்க்கம்

அசோகவனத்தை அழித்தல்

1. அவளால் புகழ் நிறைந்த வார்த்தைகளால் வாழ்த்தப் பெற்ற அவ் வானரர் புறப்பட்டு அவ்விடம்விட்டு அப்புறம் சென்று யோசிக்கலாயினர்.

2. கரியகண்படைத்த ஸீதையைப் பார்த்தாயிற்று. நான் செய்ய வேண்டிய காரியம் சிறிது மீதியிருக்கிறது. அதற்கு முதல் மூன்று உபாயங்களையும் விட்டு (தண்டம் எனும்) நான்காவது உபாயந்தான் தக்கதாகத் தோன்றுகிறது.

---

1. தஸ்மாத்தேசாதபாக்ரம்ய ।

न साम रक्षःसु गुणाय कल्पते न दानमर्थोपचितेषु युज्यते ।
न भेदसाध्या बलदर्पिता जनाः पराक्रमस्त्वेव ममेह रोचते ।। ३ ।।
न चास्य कार्यस्य पराक्रमादृते विनिश्चयः कश्चिदिहोपपद्यते ।
हतप्रवीरा हि रणे हि राक्षसाः कथंचिदीयु-र्यदिहाद्य मार्दवम् ।। ४ ।।
कार्ये कर्मणि निर्दिष्टे यो बहून्यपि साधयेत् ।
पूर्वकार्या विरोधेन स कार्यं कर्तु-मर्हति ।। ५ ।।

ந ஸாம ரக்ஷ: ஸு குணாய கல்பதே
ந தான-மர்த்தோபசிதேஷு யுஜ்யதே ।
ந பேதஸாத்யா பலதர்ப்பிதா ஜனா:
பராக்ரமஸ்த்வேவ மமேஹ ரோசதே ।। 3 ।।
ந சாஸ்ய கார்யஸ்ய பராக்ரமாத்ருதே
விநிச்சய: கச்சிதிஹோபபத்யதே ।
ஹதப்ரவீரா ஹி ரணே ஹி ராக்ஷஸா:
கதஞ்சிதீயுர்-யதிஹாத்ய மார்த்தவம் ।। 4 ।।
கார்யே கர்மணி நிர்திஷ்டே யோ பஹூன்யபி ஸாதயேத் ।
பூர்வகார்யா விரோதேன ஸ கார்யம் கர்த்து-மர்ஹதி ।। 5 ।।

---

3. அரக்கர்களிடத்தில் இன் சொல் பயன்படாது; செல்வச் செருக்குடையவர்களிடம் தானம் பொருந்தாது; பலத்தால் கொழுத்த ஜனங்கள் பேதம் எனும் உபாயத்திற்கு வசப்படமாட்டார்கள்; பராக்கிரமம் ஒன்று தான் இங்கே பொருந்தும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

4. இந்தக் காரியத்திற்குப் பராக்கிரமத்தைத் தவிர வேறொன்றை நிச்சயித்தல் ஒவ்வாது. ஏனெனில் போரில் இங்கு இப்பொழுது எப்படியாவது திடமான வீரர்கள் மாண்டார்களெனில் அப்போது அரக்கர்கள் இளகி வருவார்கள்.

5. செய்து முடிக்க வேண்டிய காரியத்தில் ஏவப்பட்ட ஒருவன் அந்தக் காரியத்திற்குக் கேடில்லாமல் வேறு பல காரியங்களையும் செய்து முடிப்பானாயின் அவனே அக்காரியத்தைத் திறம்பட முடிக்குந்தகுதியுடையவனாவான்.

न ह्येकः साधको हेतुः स्वल्पस्यापीह कर्मणः ।
यो ह्यर्थं बहुधा वेद स समर्थोऽर्थसाधने ॥ ६ ॥
इहैव तावत् कृतनिश्चयोह्यहं यदि व्रजेयं प्लवगेश्वरालयम् ।
परात्मसंमर्द-विशेषतत्त्ववित्ततः कृतं स्यान्मम भर्तृशासनम् ॥ ७ ॥
कथं नु खल्वद्य भवेत् सुखागतं प्रसह्य युद्धं मम राक्षसैः सह ।
तथैव खल्वात्मबलं च सारवत् समानयेन्मांच रणे दशाननः ॥ ८ ॥

ந ஹ்யேக: ஸாதகோ ஹேது: ஸ்வல்பஸ்யாபீஹ கர்மண: I
யோ ஹ்யர்த்தம் பஹுதா வேத ஸ'ஸமர்த்தோS ர்த்தஸாதனே II 6 II
இஹைவ தாவத் க்ருத நிச்சயோஹ்யஹம்
யதி வ்ரஜேயம் ப்லவகேச்வராலயம் I
பராத்ம-ஸம்மர்த்த-விசேஷதத்வவித்
தத: க்ருதம் ஸ்யான் மம பர்த்ருசாஸனம் II 7 II
கதந் நு கல்வத்ய பவேத் ஸுகாகதம்
ப்ரஸஹ்ய யுத்தம் மம ராக்ஷஸை: ஸஹ I
ததைவ கல்வாத்மபலஞ்ச ஸாரவத்
ஸமானயேன் மாஞ்ச ரணே தசானன: II 8 II

---

6. இவ்வுலகில் அற்பமான காரியத்திற்கும் ஒரே உபாயம் போதுமானதாகாது. ஆகையால் ஒரு வினையைப் பல உபாயங்களால் முடிக்கத் தெரிந்தவனே காரியத்தைச் சாதிக்க வல்லவன்.

7. நான் இங்கிருக்கும் போதே நமக்கும் பகைவர்களுக்குமுள்ள தாரதம்மியத்தையறிந்து செய்ய வேண்டியதை நிச்சயித்துக் கொண்டு வானர வேந்தரிடம் செல்வேனாயின் அப்போது தான் எனது இறைவன் ஆணை முழுதும் முடிக்கப்பட்டதாகும்.

8. இப்பொழுது அரக்கர்களுடன் எனக்கு வலுவில் எளிதாகப் போர் தொடங்குவது எப்படி? அப்படிச் செய்தால் தான் இராவணன் முக்கியமான தன் பலத்தை என்னுடன் முட்டவிடுவான்.

---

3. பராக்ரமஸ்த்வேஷ I 5. கர்மணி நிர்வ்ருதே I
7. நிச்சயோ ஹ்யஹம் வ்ரஜேய-மத்ய I 8. ஸம்மானயேன் மாஞ்ச

ततः समासाद्य रणे दशाननं समन्त्रिवर्गं सबलप्रयायिनम् ।
हृदि स्थितं तस्य मतं बलं च वै सुखेन मत्वाऽह-मितः पुनर्व्रजे ॥ ९ ॥
इदमस्य नृशंसस्य नन्दनोपम-मुत्तमम् ।
वनं नेत्रमनः कान्तं नानाद्रुमलतायुतम् ॥ १० ॥
इदं विध्वंसयिष्यामि शुष्कं वनमिवानलः ।
अस्मिन् भग्ने ततः कोपं करिष्यति दशाननः ॥ ११ ॥

தத: ஸமாஸாத்ய ரணே தசானனம்
ஸமந்த்ரிவர்க்கம் ஸபலப்ரயாயினம் ।
ஹ்ருதி ஸ்திதம் தஸ்ய மதம் பலஞ் ச வை
ஸுகேன மத்வாऽஹ-மித: புனர்வ்ரஜே ॥ 9 ॥
இதமஸ்ய ந்ருசம்ஸஸ்ய நந்தனோபம-முத்தமம் ।
வனம் நேத்ர-மன: காந்தம் நானாத்ரும லதாயுதம் ॥ 10 ॥
இதம் வித்வம்ஸயிஷ்யாமி சுஷ்கம் வன-மிவானல: ।
அஸ்மின் பக்னே தத: கோபம் கரிஷ்யதி தசானன: ॥ 11 ॥

---

9. நானும் போரில் மந்த்ரிமார்களுடனும் சேனைத்தலைவர்களுடனும் இராவணனை நேரில் கண்டு அவனுடைய பலத்தையும் அவன் மனப்பான்மையையுந் தெரிந்துகொண்டு இங்கிருந்து சுகமாய்த் திரும்பிச் செல்வேன்.

10. இக்கொடியோனுடைய இப்பூஞ்சோலை இந்திரனுடைய நந்தனவனம் போன்று கண்ணையும் மனதையும் கவர்வதாய்ப் பலவகை மரங்களும் கொடிகளும் செறிந்து சிறந்து விளங்குகின்றது.

11. உலர்ந்த வனத்தை நெருப்பு அழிப்பது போல் நான் இதை நாசம் செய்கிறேன். அது அழிந்தால் இராவணன் கோபம் கொள்வான்.

---

9. ஸபலம் ஸயாயினம் । 11. கரிஷ்யதி ஸ ராவண: ।

ततो महत् साश्वमहारथद्विपं बलं समादेक्ष्यति राक्षसाधिपः ।
त्रिशूल-कालायस-पट्टसायुधं ततो महद्युद्ध-मिदं भविष्यति ॥ १२ ॥
अहं तु तैः संयति चण्डविक्रमैः समेत्य रक्षोभि-रसह्यविक्रमः ।
निहत्य तद्रावणचोदितं बलं सुखं गमिष्यामि कपीश्वरालयम् ॥ १३ ॥
ततो मारुतवत् क्रुद्धो मारुतिर्भीमविक्रमः ।
ऊरुवेगेन महता द्रुमान् क्षेप्तुमथारभत् ॥ १४ ॥

ததோ மஹத் ஸாச்வமஹாரதத்விபம்
பலம் ஸ மாதேக்ஷ்யதி ராக்ஷஸாதிப : ।
த்ரிசூல: காலாயஸ பட்டஸாயுதம்
ததோ மஹத்யுத்தமிதம் பவிஷ்யதி ॥ 12 ॥
அஹம் து தை: ஸம்யதி சண்டவிக்ரமை:
ஸமேத்ய ரக்ஷோபி-ரஸஹ்ய விக்ரம: ।
நிஹத்ய தத்ராவண சோதிதம் பலம்
ஸுகம் கமிஷ்யாமி கபீச்வராலயம் ॥ 13 ॥
ததோ மாருதவத் க்ருத்தோ மாருதிர்-பீமவிக்ரம: ।
ஊருவேகேன மஹதா த்ருமான் க்ஷேப்து-மதாரபத் ॥ 14 ॥

12. பின்னர் அவ்வரக்கர் வேந்தன் த்ரிசூலம், காலாயஸம், பட்டஸம் முதலிய ஆயுதங்களைத் தாங்கிய ஒரு பெரிய சேனையை யானை, குதிரை, தேர் முதலியவற்றுடன் அனுப்புவான். அப்பொழுது அது பெரும் போராக வளரும்.

13. எதிர்க்க முடியாத பராக்கிரமம் படைத்த நான் உக்கிரமான பலம் படைத்த அவ்வரக்கர்களுடன் போரில் கை கலந்து இராவணன் ஏவிய அச்சேனையையும், அழித்துவிட்டு வானரவேந்தன் அரண்மனைக்குச் சுகமாய்ப் போய்ச் சேருவேன்.'

14. அஞ்சத்தக்க வீரம் படைத்த மாருதி இவ்வாறு எண்ணி வாயுவைப் போல் கோபங்கொண்டு தனது மகத்தான துடை வேகத்தால் மரங்களை முறிக்க ஆரம்பித்தார்.

12. ஸமானேஷ்யதி;
13. அஹஞ்ச தை: । ரக்ஷோபிரபங்க விக்ரம: । ஹரீச்வராலயம் ।

ततस्तद्धनुमान् वीरो बभंज प्रमदावनम् ।
मत्तद्विजसमाघुष्टं नानाद्रुम-लतायुतम् ॥ १५ ॥
तद्वनं मथितै-र्वृक्षै-र्भिन्नैश्च सलिलाशयैः ।
चूर्णितैः पर्वताग्रैश्च बभूवाप्रियदर्शनम् ॥ १६ ॥
नानाशकुन्त-विरुतैः प्रभिन्नैः सलिलाशयैः ।
ताम्रैः किसलयैः क्लान्तैः क्लान्त-द्रुमलतायुतम् ॥
न बभौ तद्वनं तत्र दावानलहतं यथा ॥ १७ ॥
व्याकुलावरणा रेजु-र्विह्वला इव ता लताः ॥ १८ ॥

ததஸ்தத்தனுமான் வீரோ பபஞ்ஜ ப்ரமதாவனம் ।
மத்தத்விஜஸமாகுஷ்டம் நானாத்ரும-லதாயுதம் ॥ 15 ॥
தத்வனம் மதிதைர்-வ்ருக்ஷைர்-பின்னைச்ச ஸலிலாசயை: ।
சூர்ணிதை: பர்வதாக்ரைச்ச பபூவாப்ரியதர்சனம் ॥ 16 ॥
நானாசகுந்த-விருதை: ப்ரபின்னை: ஸலிலாசயை: ।
தாம்ரை: கிஸலயை: க்லாந்தை: க்லாந்த-த்ருமலதாயுதம் ॥
ந பபௌ தத்வனம் தத்ர தாவானலஹதம் யதா ॥ 17 ॥
வ்யாகுலாவரணா ரேஜுர்-விஹ்வலா இவ தா லதா: ॥ 18 ॥

---

15. பலவகை மரங்களும் கொடிகளும் அடர்ந்து, கொழுத்த பறவைகள் நிறைந்திருந்த அந்தப்புர வனத்தை ஹனுமார் பாழாக்கினார்.

16. அப்பொழுது அவ்வனம் மரங்கள் முறிந்து, நீர்த் தேக்கங்கள் உடைந்து! செய் குன்றுகள் தூளாகிப் பார்க்க வழங்காததாக ஆயிற்று.

17. பலவகைப் பறவைகள் வீறிட்டுக்கதற, நீர்த் தேக்கங்கள் உருக்குலைய செந்தளிர்கள் வதங்க, மரங்களும் கொடிகளும் வாட அவ்வனம் பொலிவிழந்து காட்டுத் தீயால் எரிக்கப்பட்டாற்போல் காணப்பட்டது.

18. கொம்பற்ற கொடிகள் பயத்தால் நடுங்கும் பெண்களைப் போல் காட்சியளித்தன.

---

16. பஹுதா ப்ரியதர்சனை: । 17. ப்ரபின்ன ஸலிலாசயை: ।
க்ராந்தத்ருமலதாயுதை: ।

लतागृहैश्चित्रगृहैश्च नाशितै-र्महोरगै-र्व्यालमृगैश्च निर्धुतैः ।
शिलागृहै-रुन्मथितै-स्तथा गृहैः प्रनष्टरूपं तदभून्महद्वनम् ॥ १९ ॥

सा विह्वलाऽशोकलताप्रताना वनस्थली शोकलताप्रताना ।
जाता दशास्यप्रमदावनस्य कपेर्बलाद्धि प्रमदावनस्य ॥ २० ॥

லதாக்ருஹைச்சித்ரக்ருஹைச்ச நாசிதைர்-
மஹோரகைர்-வ்யால்ம்ருகைச்ச நிர்த்துதை: ।
சிலாக்ருஹை-ருன்மதிதைஸ்-ததா க்ருஹை:
ப்ரநஷ்டரூபம் தத்பூன்மஹத்வனம் ॥ 19 ॥

ஸா விஹ்வலா ऽசோகலதாப்ரதானா
வனஸ்தலீ சோகலதாப்ரதானா ।
ஜாதா தசாஸ்ய-ப்ரமதாவனஸ்ய
கபேர்பலாத்தி ப்ரமதாவனஸ்ய ॥ 20 ॥

---

19. மலர்க் கொடி மண்டபங்களும் சித்திர மண்டபங்களும் சிதைந்து, பெரும் பாம்புகளும் கொடிய மிருகங்களும் மடிந்து கல்மண்டபங்களும் கிருஹங்களும் இடிந்து அந்தப் பெருஞ்சோலை உருவக்கேட்டை அடைந்தது.

20. அசோகக் கொடிகள் அடர்ந்து இராவணனுடைய அந்தப்புர ஸ்திரீகள் விளையாடுவதற்கு இடமாயிருந்த அச்சிங்கார வனம் ஹனுமாரின் வலிமையால் அழிந்து சோகக் கொடிகள் அடர்ந்ததாக ஆயிற்று.

---

19. சித்ரக்ருஹைச்ச ஸாதிதைர் ।

स तस्य कृत्वाऽर्थपते-र्महाकपि-र्महद्व्यलीकं मनसो महात्मनः ।
युयुत्सुरेको बहुभिर्महाबलैः श्रिया ज्वलंस्तोरणमाश्रितः कपिः॥ २१ ॥

इति एकचत्वारिंशः सर्गः
(आदितः श्लोकाः १८५४)

ஸ தஸ்ய க்ருத்வாऽர்த்தபதேர்-மஹாகபிர்-
மஹத்வ்யலீகம் மனஸோ மஹாத்மன: ।
யுயுத்ஸுரேகோ பஹுபிர் மஹாபலை:
ச்ரியா ஜ்வலம்ஸ்தோரணமாச்ரித: கபி: ॥ 21 ॥

இதி ஏக சத்வாரிம்ச: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 1854)

---

21. இவ்வாறு ஹனுமார் பேராணவங்கொண்ட பிரபுவான இராவண னுடைய மனதிற்குப் பொறுக்க முடியாத துயர் விளைவித்துவிட்டுப் பலசாலிகளான பலருடன் தான் ஒருவராய்ப் போர்புரியக் கருதிக் கோட்டை வாயிலின் மேல் வீரலக்ஷ்மி விளங்க வீற்றிருந்தார்.

இங்ஙனம் நாற்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றும்
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 1854)

---

21. தத: ஸ க்ருத்வா ।

द्विचत्वारिंशः सर्गः

राक्षसकिंकराणां वधः

ततः पक्षिनिनादेन वृक्षभंगस्वनेन च ।
बभूवु-स्त्रास-संभ्रान्ताः सर्वे लंकानिवासिनः ।। १ ।।
विद्रुताश्च भयत्रस्ता विनेदु-र्मृगपक्षिणः ।
रक्षसां च निमित्तानि क्रूराणि प्रतिपेदिरे ।। २ ।।
ततो गतायां निद्रायां राक्षस्यो विकृताननाः ।
तद्वनं ददृशु-र्भग्नं तं च वीरं महाकपिम् ।। ३ ।।

த்விசத்வாரிம்ச: ஸர்க்க:

ராக்ஷஸகிங்கராணாம் வத:

தத: பக்ஷி நிநாதேன வ்ருக்ஷபங்க-ஸ்வனேன ச ।
பபூவுஸ்-த்ராஸ-ஸம்ப்ராந்தா:ஸர்வே லங்காநிவாஸின: ।। 1 ।।
வித்ருதாச்ச பயத்ரஸ்தா விநேதுர்-ம்ருகபக்ஷிண: ।
ரக்ஷஸாஞ் ச நிமித்தானி க்ரூராணி ப்ரதிபேதிரே ।। 2 ।।
ததோ கதாயாம் நித்ராயாம் ராக்ஷஸ்யோ விக்ருதானனா: ।
தத்வனம் தத்ருசுர்-பக்னம் தஞ் ச வீரம் மஹாகபிம் ।। 3 ।।

நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்

இராக்ஷஸப் படைகளின் வதம்

1. அப்பொழுது பறவைகளின் சப்தத்தாலும் மரங்கள் ஒடிந்த ஓசையினாலும் இலங்கைவாசிகள் எல்லோரும் பயந்து திகிலடைந்தார்கள்.

2. பயந்து நடுங்கிய விலங்குகளும் பறவைகளும் வெருண்டோடிக் கூச்சலிட்டன. அரக்கர்களுக்குக் கொடிய அபசகுனங்கள் தோன்றின.

3. விகாரமான முகம்படைத்த அரக்கிகள் தூக்கம் கலைந்து எழுந்து அவ்வனம் அழிக்கப்பட்டிருப்பதையும் அங்கு ஒரு பெரிய வானர வீரரிருப்பதையும் கண்டனர்.

स ता दृष्ट्वा महाबाहु-र्महासत्त्वो महाबलः ।
चकार सुमहद्रूपं राक्षसीनां भयावहम् ॥ ४ ॥
ततस्तं गिरिसंकाश-मतिकायं महाबलम् ।
राक्षस्यो वानरं दृष्ट्वा पप्रच्छुर्जनकात्मजाम् ॥ ५ ॥
कोऽयं कस्य कुतो वाऽयं किन्निमित्त-मिहागतः ।
कथं त्वया सहानेन संवादः कृत इत्युत ॥ ६ ॥
आचक्ष्व नो विशालाक्षि मा भूत्ते सुभगे भयम् ।
संवाद-मसितापांगे त्वया किं कृतवानयम् ॥ ७ ॥

ஸ தா த்ருஷ்ட்வா மஹாபாஹு-ர்மஹாஸத்வோ மஹாபல: ।
சகார ஸுமஹத்ரூபம் ராக்ஷஸீனாம் பயாவஹம் ॥ 4 ॥
ததஸ்தம் கிரிஸங்காச-மதிகாயம் மஹாபலம் ।
ராக்ஷஸ்யோ வானரம் த்ருஷ்ட்வா பப்ரச்சுர்-ஜனகாத்மஜாம் ॥ 5 ॥
கோऽயம் கஸ்ய குதோ வாऽயம் கிந்நிமித்த-மிஹாகத: ।
கதம் த்வயா ஸஹானேன ஸம்வாத: க்ருத இத்யுத ॥ 6 ॥
ஆசக்ஷ்வ நோ விசாலாக்ஷி மா பூத்தே ஸுபகே பயம் ।
ஸம்வாத-மஸிதாபாங்கே த்வயா கிம் க்ருதவானயம் ॥ 7 ॥

---

4. பெருந்திடமும் பெருந்தோள்களும் படைத்த மகா பலசாலியான அவர் அவர்களைக் கண்ணுற்று அரக்கிகளுக்கு அச்சமுண்டாக்கக் கூடிய மிகப்பெரிய உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டார்.

5. மலை போன்ற வடிவுடையவரும் மகாபலசாலியுமான அவ்வான ரரை அரக்கிகள் பார்த்து ஸீதையை நோக்கிப் பின்வருமாறு வினவினார்கள்.

6. 'இவன் யார்? யாரைச் சேர்ந்தவன்? எங்கிருந்து வந்தான்? எதற்காக இங்கு வந்தான்? அவனுடன் நீ ஏன் பேசினாய்?

7. 'கருங்கண் படைத்தவளே! விசாலாக்ஷி! அவனுடன் நீ என்ன பேசினாய்? எங்களுக்குச்சொல். உனக்கு பயம் வேண்டாம்.'

---

4. ஸ தாம் த்ருஷ்ட்வா ।
5. ததஸ்து ।

अथाब्रवीत्तदा साध्वी सीता सर्वांगसुन्दरी ।
रक्षसां कामरूपाणां विज्ञाने मम का गतिः ॥ ८ ॥
यूयमेवाभिजानीत योऽयं यद्वा करिष्यति ।
अहिरेव ह्यहेः पादान् विजानाति न संशयः ॥ ९ ॥
अहमप्यस्य भीताऽस्मि नैनं जानामि कोन्वयम् ।
वेद्मि राक्षसमेवैनं कामरूपिण-मागतम् ॥ १० ॥

அதாப்ரவீத்ததா ஸாத்வீ ஸீதா ஸர்வாங்க-ஸுந்தரீ ।
ரக்ஷஸாம் காம ரூபாணாம் விஜ்ஞானே மம கா கதி: ॥ 8 ॥
யூய மேவாபிஜானீத யோ ऽயம் யத்வா கரிஷ்யதி ।
அஹிரேவ ஹ்யஹே: பாதான் விஜானாதி ந ஸம்சய: ॥ 9 ॥
அஹமப்யஸ்ய பீதாऽஸ்மி நைனம் ஜானாமி கோன்வயம் ।
வேத்மி ராக்ஷஸ மேவைனம் காமரூபிண-மாகதம் ॥ 10 ॥

---

8. கற்புமிக்கவளும் எல்லா உறுப்புகளிலும் அழகியவளுமான சீதை பின்வருமாறு பதிலுரைத்தாள்: இஷ்டமான உருவெடுக்க வல்ல அரக்கர்களைப் பற்றி அறிய என்னால் எங்ஙனம் இயலும்?

9. 'இவன் யாரென்றும் யாது செய்பவனென்றும், நீங்களே அறிவீர்கள். பாம்பின் பாதம் பாம்பிற்கே தெரியும். இதில் சந்தேகமில்லை.

10. 'இவனைக் கண்டு நானும் பயமடைந்துள்ளேன். இவன் யாரென்று அறியேன். இஷ்டமான வடிவெடுக்கவல்ல இராக்ஷஸனே இவ்வாறு வந்திருக்கிறான் என்று எண்ணுகிறேன்.'

---

6. அரக்கிகள் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்களெனினும் இடையிடையில் ஸீதையுடன் யாரோ பேசுவதை உணர்ந்திருக்கிறார்கள்.
8. ஸர்வாங்க சோபனா ।
ரக்ஷஸாம் பீமரூபாணாம் ।
9. யூய மேவாஸ்ய ஜானீத ।
அஹிரேவ அஹே: ।
10. அஹமப்யதி பீதாஸ்மி ।

वैदेह्या वचनं श्रुत्वा राक्षस्यो विद्रुता द्रुतम् ।
स्थिताः काश्चिद्गताः काश्चिद्रावणाय निवेदितुम् ॥ ११ ॥

रावणस्य समीपे तु राक्षस्यो विकृताननाः ।
विरूपं वानरं भीम-माख्यातु-मुपचक्रमुः ॥ १२ ॥

अशोकवनिकामध्ये राजन् भीमवपुः कपिः ।
सीतया कृतसंवाद-स्तिष्ठत्यमितविक्रमः ॥ १३ ॥

வைதேஹ்யா வசனம் ச்ருத்வா ராக்ஷஸ்யோ வித்ருதா த்ருடம் ।
ஸ்திதா: காச்சித்கதா: காச்சித் ராவணாய நிவேதிதும் ॥ 11 ॥

ராவணஸ்ய ஸமீபே து ராக்ஷஸ்யோ விக்ருதான னா: ।
விரூபம் வானரம் பீம-மாக்யாது-முபசக்ரமு: ॥ 12 ॥

அசோக வனிகா மத்யே ராஜன் பீமவபு: கபி: ।
ஸீதயா க்ருதஸம்வாதஸ்-திஷ்டத்யமித-விக்ரம: ॥ 13 ॥

---

11. வைதேகியின் வார்த்தையைக் கேட்டு அரக்கிகளிற் சிலர் திகைத்து நின்றார்கள், சிலர் இராவணனிடம் அறிவிக்கச் சென்றார்கள்

12. விகாரமான முகம் படைத்த அரக்கிகள் இராவணனை அணுகி கொடிய பயங்கரமான ரூபத்தையுடைய வானரனைப் பற்றிச் சொல்லத் தொடங்கினார்கள்.

13. 'அரசே! அசோகவனத்தின் மத்தியில் அளவு கடந்த வீரியம் படைத்ததும் பயங்கரமான வடிவுடையதுமான குரங்கு ஒன்று ஸீதையுடன் பேசிவிட்டு அங்கே இருக்கிறது.

---

11. வித்ருதா ।
த்ருதம் ।
12. பீமம் ராவணாய ந்யவேதிஷு: ।

न च तं जानकी सीता हरि हरिणलोचना ।
अस्माभि-र्बहुधा पृष्टा निवेदयितु-मिच्छति ॥ १४ ॥
वासवस्य भवेद्दूतो दूतो वैश्रवणस्य वा ।
प्रेषितो वाऽपि रामेण सीतान्वेषण-कांक्षया ॥ १५ ॥
तेन त्वद्भुतरूपेण यत्तत्तव मनोहरम् ।
नानामृग-गणाकीर्णं प्रमृष्टं प्रमदावनम् ॥ १६ ॥
न तत्र कश्चिदुद्देशो यस्तेन न विनाशितः ।
यत्र सा जानकी सीता स तेन न विनाशितः ॥ १७ ॥

ந ச தம் ஜானகி ஸீதா ஹரிம் ஹரிணலோசனா ।
அஸ்மாபிர்-பஹு தா ப்ருஷ்டா நிவேதயிது-மிச்சதி ॥ 14 ॥
வாஸவஸ்ய பவேத்தூதோ தூதோ வைச்ரவணஸ்ய வா ।
ப்ரேஷிதோ வாऽபி ராமேண ஸீதான்வேஷண-காங்க்ஷயா ॥ 15 ॥
தேன த்வத்புத ரூபேண யத்தத்-தவமனோஹரம் ।
நானாம்ருக கணாகீர்ணம் ப்ரம்ருஷ்டம் ப்ரமதாவனம் ॥ 16 ॥
ந தத்ர கச்சிது த்தேசோ யஸ்தேன ந விநாசித: ।
ய்த்ர ஸா ஜானகீ ஸீதா ஸ தேன ந விநாசித : ॥ 17 ॥

---

14. 'மான்விழி படைத்த சீதையைப் பலவிதமாய் நாங்கள் வினவியும் அந்தக் குரங்கின் வரலாற்றைச் சொல்ல அவள் விரும்பவில்லை.

15. அந்தக் குரங்கு இந்திரனுடைய தூதனாகவோ குபேரனுடைய தூதனாகவோ இருக்கலாம். அல்லது சீதையைத் தேடிக் கண்டு பிடிக்க விரும்பிய இராமனால் அனுப்பப்பட்டிருக்கலாம்.

16. அற்புதமான வடிவுள்ள அக்குரங்கால் மனத்திற்கினியதும் பலவகை மிருகங்கள் நிறைந்ததுமான உங்கள் அந்தப்புர உதியானம் முழுவதும் தரைமட்டமாய்ச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

17. அங்கு அக்குரங்கால் அழிக்கப்படாத இடம் சிறிதுமில்லை. சீதை இருக்கும் இடம் மட்டும் அழிக்கப்படவில்லை.

---

16. தேனைவாத்புத ரூபேண । 17. ஜானகீஸீதா ।

जानकी रक्षणार्थं वा श्रमाद्वा नोपलभ्यते ।
अथवा कः श्रमस्तस्य सैव तेनाभिरक्षिता ॥ १८ ॥
चारुपल्लवपुष्पाढ्यं यं सीता स्वयमास्थिता ।
प्रवृद्धः शिंशुपावृक्षः स च तेनाभिरक्षितः ॥ १९ ॥
तस्योग्ररूपस्योग्रं त्वं दण्डमाज्ञातु-मर्हसि ।
सीता संभाषिता येन तद्वनं च विनाशितम् ॥ २० ॥
मनः परिगृहीतां तां तव रक्षोगणेश्वर ।
कः सीता-मभिभाषेत यो न स्यात् त्यक्तजीवितः ॥ २१ ॥

ஜானகீ ரக்ஷணார்த்தம் வா யம் ச்ரமாத் வா நோபலக்ஷ்யதே ।
அதவா க: ச்ரமஸ்தஸ்ய ஸைவ தேனாபிரக்ஷிதா ॥ 18 ॥
சாரு-பல்லவ-புஷ்பாட்யம் யம் ஸீதா ஸ்வயமாஸ்திதா ।
ப்ரவ்ருத்த: சிம்சுபா வ்ருக்ஷ: ஸ ச தேனாபிரக்ஷித: ॥ 19 ॥
தஸ்யோகர ரூபஸ்யோக்ரம் த்வம் தண்ட மாஜ்ஞாது-மர்ஹஸி ।
ஸீதா ஸம்பாஷிதா யேன தத்வனஞ் ச விநாசிதம் ॥ 20 ॥
மன: பரிக்ருஹீதாம் தாம் தவ ரக்ஷோ கணேச்வர ।
க: ஸீதா-மபிபாஷேத யோ ந ஸ்யாத் த்யக்தஜீவித: ॥ 21 ॥

---

18. அது ஜானகியைக் காப்பதற்காகவோ களைப்பினாலோ தெரியவிலலை. ஆனால் அதற்கு களைப்பேது? அவளைக் காப்பதற்காகத் தான் இருக்கவேண்டும்.

19. அழகிய தளிர்களும் மலர்களும் நிறைந்து ஓங்கிவளர்ந்த எந்த சிம்சுபாமரத்தடியில் தானாகச் சீதை உட்கார்ந்திருக்கிறாளோ அது மட்டும் அழியாமலிருக்கிறது.

20. அக்கொடிய குரங்கிற்கு நீங்கள் கடுந் தண்டனை விதிக்கவேண்டும். அது சீதையோடு பேசியதுமட்டுமின்றி வனத்தையும் அழித்திருக்கிறது.

21. அரக்கர்கோவே! நீங்கள் மனதில் விரும்பிக் கொண்டு வந்துள்ள சீதையுடன் பேசியவன் எவனாயினும் எங்ஙனம் உயிரிழக்காதிருப்பான்?

---

18. நோபலக்ஷ்யதே । 20. தஸ்யோப ரூபஸ்யோக்ரத்வம் ।
யேன வனம் தேன ।

राक्षसीनां वचः श्रुत्वा रावणो राक्षसेश्वरः ।
चिताग्निरिव जज्वाल कोपसंवर्तितेक्षणः ॥ २२ ॥

तस्य क्रुद्धस्य नेत्राभ्यां प्रापतन्नस्रबिन्दवः ।
दीप्ताभ्यामिव दीपाभ्यां सार्चिषः स्नेहबिन्दवः ॥ २३ ॥

आत्मनः सदृशाञ्छूरान् किंकरान्नाम राक्षसान् ।
व्यादिदेश महातेजा निग्रहार्थं हनूमतः ॥ २४ ॥

ராக்ஷஸீனாம் வச: ச்ருத்வா ராவணோ ராக்ஷஸேச்வர : ।
சிதாக்னிரிவ ஜஜ்வால கோபஸம் வர்த்திதேக்ஷண: ॥ 22 ॥
தஸ்ய க்ருத்தஸ்ய நேத்ராப்யாம் ப்ராபதன்னஸ்ரபிந்தவ: ।
தீப்தாப்யாமிவ தீபாப்யாம் ஸார்ச்சிஷ: ஸ்நேஹ பிந்தவ: ॥ 23 ॥
ஆத்மன: ஸத்ருசாஞ் சூரான் கிங்கராந் நாம ராக்ஷஸான் ।
வ்யாதிதேச மஹாதேஜா நிக்ரஹார்த்தம் ஹனுமத: ॥ 24 ॥

---

22. அரக்கர் வேந்தனான இராவணன் அரக்கிகளின் வார்த்தையைக் கேட்டு கண் சுழன்று மயான அக்கினியைப் போல் எரிச்சலுடையவனானான்.

23. கோபமூண்ட அவனுடைய கண்களினின்று விழுந்த துளிகள் சுடர் விட்டெரியும் தீபங்களினின்று விழும் எண்ணெய்த் துளிகளைப் போலிருந்தன.

24. வீரியம் மிக்க இராவணன் தன்னை யொத்த சூரர்களான கிங்கரர்கள் என்னும் அரக்கர்களை ஹனுமாரை நிக்ரஹம் செய்வதற்கு உத்திரவிட்டனுப்பினான்.

---

22. ஹ~தாக்னிரிவ ।
23. ப்ராபதன்னச்ரு பிந்தவ: ।
24. ஸத்ருசான் வீரான் ।

तेपा-मशीति-साहस्रं किंकराणां तरस्विनाम् ।
निर्ययु-र्भवनात्तस्मात् कूट मुद्गरपाणयः ॥ २५ ॥

महोदरा महादंष्ट्रा घोररूपा महाबलाः ।
युद्धाभिमनसः सर्वे हनुमद्ग्रहणोन्मुखाः ॥ २६ ॥

ते कपिं तं समासाद्य तोरणस्थ-मवस्थितम् ।
अभिपेतु-र्महावेगाः पतंगा इव पावकम् ॥ २७ ॥

தேஷாமசீதிஸாஹஸ்ரம் கிங்கராணாம் தரஸ்விநாம் ।
நிர்யயுர்-பவனாத் தஸ்மாத் கூட முத்கரபாணய: ॥ 25 ॥
மஹோதரா மஹா தம்ஷ்ட்ரா கோர ரூபா மஹாபலா: ।
யுத்தா பிமனஸ: ஸர்வே ஹனுமத்க்ரஹணோன்முகா: ॥ 26 ॥
தே கபிம் தம் ஸமாஸாத்ய தோரணஸ்த-மவஸ்திதம் ।
அபிபேதுர்-மஹா வேகா: பதங்கா இவ பாவகம் ॥ 27 ॥

---

25. பராக்கிரமசாலிகளான அக்கிங்கரர்களில் எண்பதினாயிரம் பேர் அம்மாளிகையினின்று கூடம் முத்கரம் முதலிய ஆயுதங்களை யேந்திக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

26. அவர்கள் அனைவரும் பெருவயிறும் பெரும் பற்களும் கோரவடிவமும் உடைய மகாபலசாலிகள். போர் புரியும் ஆவலுடனும் ஹனுமாரைப் பிடிக்கும் நோக்கத்துடனும் சென்றனர்.

27. அவர்கள் வெகுவேகமாய்ச் சென்று தோரணவாயிலின் மேல் இருந்த வானரரைத் தாக்கினார்கள். அது விட்டிற் பூச்சிகள் தீயில் பாய்வது போலிருந்தது.

---

27. தே கபீந்த்ரம் ।
அபிபேதுர்-மஹாபா.கா : ।

ते गदाभि-र्विचित्राभिः परिघैः कांचनांगदैः ।
आजघ्नुर्वानरश्रेष्ठं शरैश्चादित्य-सन्निभैः ।। २८ ।।
मुद्गरैः पट्टिशैः शूलैः प्रासतोमर-पाणयः ।
परिवार्य हनूमन्तं सहसा तस्थुरग्रतः ।। २९ ।।
हनुमानपि तेजस्वी श्रीमान् पर्वतसंनिभः ।
क्षितावाविध्य लांगूलं ननाद च महास्वनम् ।। ३० ।।
स भूत्वा सुमहाकायो हनुमान् मारुतात्मजः ।
धृष्ट-मास्फोटयामास लंकां शब्देन पूरयन् ।। ३१ ।।

தே கதாபிர்-விசித்ராபி: பரிகை: காஞ்சனாங்கதை: ।
ஆஜக்னுர்-வானரச்ரேஷ்டம் சரைச்சாதித்ய-ஸந்நிபை: ॥ 28 ॥
முத்கரை: பட்டிசை: சூலை: ப்ராஸதோமர-பாணய: ।
பரிவார்ய ஹனுமந்தம் ஸஹஸா தஸ்துரக்ரத: ॥ 29 ॥
ஹனுமானபி தேஜஸ்வீ ஸ்ரீமான் பர்வதஸந்நிப: ।
க்ஷிதாவாவித்ய லாங்கூலம் நநாத ச மஹாஸ்வனம் ॥ 30 ॥
ஸபூத்வா ஸுமஹாகாயோ ஹனுமான் மாருதாத்மஜ: ।
த்ருஷ்ட-மாஸ்போடயாமாஸ லங்காம் சப்தேன பூரயன் ॥ 31 ॥

---

28. அவர்கள் பலவகை தண்டாயுதங்களாலும், பொற் பூணிட்ட பரிகா யுதங்களாலும், சூரியன் போல் ஒளிவிடும் அம்புகளாலும் வானர சிரேஷ்டரை அடித்தார்கள்.

29. அவர்கள் முத்கரம், பட்டிஸம், சூலம், பிராஸம், தோமரம் முத லிய படைக்கலங்களுடன் ஹனுமாரைச் சூழ்ந்து விரைந்து எதிர்த்தார்கள்.

30. அப்போது வலிமை மிக்கவரும் மலை போன்றவருமான ஹனு மார் வாலைத் தரையில் மோதிப் பெரிய கூச்சல் போட்டார்.

31. பின்னர் வாயுபுத்திரரான ஹனுமார் பெரியதொரு உருவமெடுத் துக் கொண்டு இலங்கை முழுதுங்கேட்கும்படி தோளைத் தட்டி ஆரவாரித் தார்.

---

28. ஆஜக்முர்வானரச்ரேஷ்டம் ।
29. ப்ராஸ-தோமர-சக்திபி: । 30. மஹாத்வனிம் ।

तस्यास्फोटितशब्देन महता सानुनादिना ।
पेतु-र्विहंगा गहनादुच्चैश्चेद-मघोषयत् ॥ ३२ ॥
जयत्यतिबलो रामो लक्ष्मणश्च महाबलः ।
राजा जयति सुग्रीवो राघवेणाभिपालितः ॥ ३३ ॥
दासोऽहं कोसलेन्द्रस्य रामस्याक्लिष्टकर्मणः ।
हनुमाञ्छत्रुसैन्यानां निहन्ता मारुतात्मजः ॥ ३४ ॥
न रावणसहस्रं मे युद्धे प्रतिबलं भवेत् ।
शिलाभिस्तु प्रहरतः पादपैश्च सहस्रशः ॥ ३५ ॥

தஸ்யாஸ்போடிதசப்தேன மஹதா ஸானுநாதினா ।
பேதுர்-விஹங்கா கஹனாதுச்சைச்சேத-மகோஷயத் ॥ 32 ॥
ஜயத்யதிபலோ ராமோ லக்ஷ்மணச்ச மஹாபல: ।
ராஜா ஜயதி ஸுக்ரீவோ ராகவேணாபிபாலித: ॥ 33 ॥
தாஸோऽஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய ராமஸ்யாக்லிஷ்டகர்மண: ।
ஹனுமாஞ்சத்ருஸைன்யானாம் நிஹந்தா மாருதாத்மஜ: ॥ 34 ॥
ந ராவண-ஸஹஸ்ரம் மே யுத்தே ப்ரதிபலம் பவேத் ।
சிலாபிஸ்து ப்ரஹரத: பாதபைச்ச ஸஹஸ்ரச: ॥ 35 ॥

---

32. அவர் தோள் தட்டிய ஆரவாரத்தின் எதிரொலியுடன் கூடிய சப்தத்தால் ஆகாயத்திலிருந்து பறவைகள் விழுந்தன. அவர் அப்பொழுது உரத்த குரலில் பின் வருமாறு கூவினார்.

33. 'பலம் மிகுந்த இராமர் வெல்க! மகாபலசாலியான இலக்ஷ்மணர் வெல்க! இராமராற் காக்கப்பட்ட சுக்ரீவன் வெல்க!

34. எளிதில் வினைமுடிக்கும் கோசலர் கோன் இராமனுக்கு அடிமையாகிய நான் வாயுபுத்திரன், என் பெயர் ஹனுமான்; நான் எதிரிகளின் படைகளை அழிப்பவன்.

35. 'மலைகளையும் மரங்களையும் ஆயிரம் ஆயிரமாக எடுத்து வீசும் எனக்கு ஆயிரம் இராவணர்களும் யுத்தத்தில் நிகராக மாட்டார்கள்.

---

31. ஸ பூத்வாது மஹா காயோ । புச்சமாஸ்போடயாமாஸ ।
35. சிலாபிச்ச ।

अर्दयित्वा पुरीं लंका-मभिवाद्य च मैथिलीम् ।
समृद्धार्तो गमिष्यामि मिषतां सर्वरक्षसाम् ।। ३६ ।।
तस्य सन्नादशब्देन तेऽभवन् भयशंकिताः ।
ददृशुश्च हनूमन्तं सन्ध्यामेघमिवोन्नतम् ।। ३७ ।।
स्वामिसन्देश-निश्शंकास्ततस्ते राक्षसाः कपिम् ।
चित्रैः प्रहरणै-र्भीमै-रभिपेतुस्ततस्ततः ।। ३८ ।।
स तैः परिवृतः शूरैः सर्वतः स महाबलः ।
आससादायसं भीमं परिघं तोरणाश्रितम् ।। ३९ ।।

அர்த்தயித்வா புரீம் லங்கா-மபிவாத்ய ச மைதிலீம் l
ஸம்ருத்தார்த்தோ கமிஷ்யாமி மிஷதாம் ஸர்வரக்ஷஸாம் ll 36 ll
தஸ்ய ஸந்நாதசப்தேன தேSபவன் பயசங்கிதா: l
தத்ருசுச்ச ஹனூமந்தம் ஸந்த்யா மேகமிவோன்னதம் ll 37 ll
ஸ்வாமிஸந்தேச-நி: சங்காஸ்-ததஸ்தே ராக்ஷஸா: கபிம் l
சித்ரை: ப்ரஹரணைர்-பீமை-ரபிபேதுஸ்ததஸ்தத: ll 38 ll
ஸதை: பரிவ்ருத: சூரை: ஸர்வத: ஸ மஹாபல: l
ஆஸஸாதாயஸம் பீமம் பரிகம் தோரணாச்ரிதம் ll 39 ll

36. 'நான் இராக்ஷஸர்களெல்லாம் பார்த்து விழித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே இலங்காபுரியைக் கலக்கி சீதையைப் பணிந்து என் வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு போகப் போகிறேன்.'

37. அவருடைய வீரகர்ஜனையைக் கேட்டு கிங்கரர்கள் பயந்து திகிலடைந்தவர்களாய் அந்திகாலத்து மேகம் போல் உயர்ந்து விளங்கிய ஹனுமாரைப் பார்த்தார்கள்.

38. பின்னர் அவர்கள் அரசனுடைய கட்டளைக்கஞ்சிப் பலவிதமான கொடிய படைக்கலன்களால் ஆங்காங்கு நின்று அவ்வானரரைத் தாக்கினார்கள்.

39. சூரர்களால் முற்றும் சுற்றிவளைக்கப்பட்டவரும் மகாபலசாலியுமான ஹனுமார் தோரணவாயிலிலிருந்த ஒரு பயங்கரமான இரும்பு உழல் தடியை எடுத்து அதைக் கொண்டு அவர்களை அடித்துக் கொன்றார்.

स पन्नगमिवादाय स्फुरन्तं विनतासुतः ।
विचचाराम्बरे वीरः परिगृह्य च मारुतिः ॥ ४० ॥

स हत्वा राक्षसान् वीरान् किंकरान् मारुतात्मजः ।
युद्धकांक्षी पुनर्वीरस्तोरणं समुपाश्रितः ॥ ४१ ॥

ततस्तस्माद्भयान्मुक्ताः कतिचित्तत्र राक्षसाः ।
निहतान् किंकरान् सर्वान् रावणाय न्यवेदयन् ॥ ४२ ॥

ஸ பந்நகமிவாதாய ஸ்புரந்தம் விநதாஸுத: ।
விசசாராம்பரே வீர: பரிக்ருஹ்ய ச மாருதி: ॥ 40 ॥
ஸ ஹத்வா ராக்ஷஸான் வீரான் கிங்கரான் மாருதாத்மஜ: ।
யுத்தகாங்க்ஷீ புனர்வீரஸ்-தோரணம் ஸமுபாச்ரித: ॥ 41 ॥
ததஸ்தஸ்மாத்பயான்முக்தா: கதிசித்தத்ர ராக்ஷஸா: ।
நிஹதான் கிங்கரான் ஸர்வான் ராவணாய ந்யவேதயத் ॥ 42 ॥

---

40. துடிக்கின்ற பாம்பைத் தூக்கிக் கொண்டு போகும் கருடனைப் போல் வீரரான மாருதி அவ்விருப்புலக்கையை எடுத்துக் கொண்டு வானத்தில் சஞ்சரித்தார்.

41. வாயு குமாரரான அவ்வீரர் சூரர்களான கிங்கரர்களைக் கொன்று விட்டு மீண்டும் போர் செய்யும் விருப்பத்துடன் தோரண வாயிலையடைந்தார்.

42. அப்பொழுது அங்கு பயத்தால் எட்டி நின்ற சில அரக்கர்கள் இராவணனிடம் சென்று கிங்கரர்கள் எல்லோரும் மடிந்து போனதைத் தெரிவித்தார்கள்.

---

40. 'ஸதம்பரிகமாதாய ஜகான ரஜனீசரான்' என்ற ஒருவரி சில பாடங்களில் அதிகமாய்க் காணப்படுகிறது.

41. 'ஸூதயாமாஸ வஜ்ரேண தைத்யானிவ ஸஹ்ஸரத்ருக்'—அதிகப்பாடம்.

स राक्षसानां निहतं महद्बलं निशम्य राजा परिवृत्तलोचनः ।
समादिदेशाप्रतिमं पराक्रमे प्रहस्तपुत्रं समरे सुदुर्जयम् ।। ४३ ।।

इति द्विचत्वारिंशः सर्गः
(आदितः श्लोकाः १८९७)

ஸ ராக்ஷஸானாம் நிஹதம் மஹத்பலம்
நிசம்ய ராஜா பரிவ்ருத்தலோசன: ।
ஸமாதிதேசாப்ரதிமம் பராக்ரமே
ப்ரஹஸ்தபுத்ரம் ஸமரே ஸுதுர்ஜயம் ॥ 43 ॥

இதி த்விசத்வாரிம்ச: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 1897)

---

43. அரக்கர் வேந்தனான அவன் தனது பெரிய சேனை அழிக்கப்பட்டதைக் கேட்டுக் கண் சுழன்று போரில் வெல்லுதற்கரியவனும் ஒப்பற்ற பராக்கிரமம் படைத்தவனுமான பிரஹஸ்தனுடைய குமாரனை ஏவினான்.

இங்ஙனம் நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றும்.
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 1897)

त्रिचत्वारिंशः सर्गः
श्रीरामजय प्रकटनम्

ततः स किंकरान् हत्वा हनुमान् ध्यानमास्थितः ।। १ ।।
वनं भग्नं मया चैत्यप्रासादो न विनाशितः ।
तस्मात्प्रासाद-मप्येव-मिमं विध्वंसयाम्यहम् ।। २ ।।

த்ரிசத்வாரிம்ச: ஸர்க்க:
ஸ்ரீராமஜயப்ரகடனம்

தத: ஸ கிங்கரான் ஹத்வா ஹனுமான் த்யானமாஸ்தித: ll 1 ll
வனம் பக்னம் மயா சைத்யப்ராஸாதோ ந விநாசித: l
தஸ்மாத் ப்ராஸாத-மப்யேவ-மிமம் வித்வம்ஸயாம்யஹம் ll 2 ll

நாற்பத்து மூன்றாம் ஸர்க்கம்
ஸ்ரீராமஜயப்ரகடனம்

1. கிங்கரர்களை அழித்தபின் ஹனுமார் பின்வருமாறு எண்ணினார்.

2. என்னால் வனம் அழிக்கப்பட்டது; சைத்ய மண்டபம் அழிக்கப்படவில்லை. ஆதலால் இம்மண்டபத்தையும் இப்போது நான் அழிக்க வேண்டும்.

---

1. சைத்யம் தேவதாயதனம், தத்ரூப: ப்ராஸாத: சைத்யப்ராஸாத: தம் l
1. ஹனுமான் ஸ்தானமாச்ரித: l

इति संचिन्त्यं मनसा हनुमान दर्शयन बलम ।
चैत्यप्रासाद-माप्लुत्य मेरुशृंगमिवोन्नतम ॥
आरुरोह कपिश्रेष्ठो हनुमान मारुतात्मजः ॥ ३ ॥
आरुह्य गिरिसंकाशं प्रासादं हरियूथपः ।
बभौ स सुमहातेजाः प्रतिसूर्य इवोदितः ॥ ४ ॥
संप्रधृष्य च दुर्धर्षं चैत्यप्रासाद-मुत्तमम ।
हनुमान् प्रज्वलन् लक्ष्म्या पारियात्रोपमोऽभवत ॥ ५ ॥

இதி ஸஞ்சிந்த்ய மனஸா ஹனுமான் தர்சயன் பலம் l
சைத்யப்ராஸாத-மாப்லுத்ய மேருச்ருங்கமிவோன்னதம் ll
ஆருரோஹ கபிச்ரேஷ்டோ ஹனுமான் மாருதாத்மஜ: ll 3 ll
ஆருஹ்ய கிரிஸங்காசம் ப்ராஸாதம் ஹரியூதப: l
பபௌ ஸுமஹாதேஜா: ப்ரதிஸூர்ய இவோதித: ll 4 ll
ஸம்ப்ரத்ருஷ்ய ச துர்த்தர்ஷம் சைத்யப்ராஸாத-முத்தமம் l
ஹனுமான் ப்ரஜ்வலன் லக்ஷ்ம்யா பாரியாத்ரோபமோऽபவத் ll 5 ll

---

3. இங்ஙனம் மனதில் சிந்தித்துத் தன்னுடைய பலத்தைக் காட்டுபவராய் வானரசிரேஷ்டராகிய ஹனுமார் மேருவின் சிகரம் போல் உயர்ந்த சைத்ய மண்டபத்தின் மேல் பாய்ந்து ஏறினார்.

4. அவ்வானரோத்தமர் மலை போன்ற மண்டபத்திலேறி இன்னொரு சூரியன் உதித்தாற்போல் பேரொளியுடன் விளங்கினார்.

5. ஏறுதற்கரிய அச்சிறந்த சைத்ய மண்டபத்தின் மேலேறிய ஹனுமார் வீரலக்ஷ்மி விளங்கப் பெரிய பாரியாத்ரம் என்ற மலைபோல் காணப்பட்டார்.

---

3. சைத்யப்ராஸாத முத்ப்லுத்ய l
5. துர்த்தர்ஷசைத்யப்ராஸாத முன்னதம் l
5. பாரியாத்ரோ நாம குலபர்வத: l

स भूत्वा सुमहाकायः प्रभावान्मारुतात्मजः ।
पुच्छमास्फोटयामास लंकां शब्देन पूरयन् ॥ ६ ॥
तस्यास्फोटित-शब्देन महता श्रोत्रघातिना ।
पेतु-र्विहंगमास्तत्र चैत्यपालाश्च मोहिताः ॥ ७ ॥
अस्त्रविज्जयतां रामो लक्ष्मणश्च महाबलः ।
राजा जयति सुग्रीवो राघवेणानुपालितः ॥ ८ ॥
कोसलेन्द्रस्य दासोऽहं रामस्याक्लिष्टकर्मणः ।
निहन्ता शत्रुसैन्यानां हनुमान् मारुतात्मजः ॥ ९ ॥

ஸ பூத்வா ஸுமஹாகாய: ப்ரபாவான் மாருதாத்மஜ: ।
புச்ச-மாஸ்போடயாமாஸ லங்காம் சப்தேன பூரயன் ॥ 6 ॥
தஸ்யாஸ்போடித-சப்தேன மஹதா ச்ரோத்ரகாதினா ।
பேதுர்-விஹங்கமாஸ்-தத்ர சைத்யபாலாச்ச மோஹிதா: ॥ 7 ॥
அஸ்த்ரவிஜ்-ஜயதாம் ராமோ லக்ஷ்மணச்ச மஹாபல: ।
ராஜா ஜயதி ஸுக்ரீவோ ராகவேணானுபாலித: ॥ 8 ॥
கோஸலேந்த்ரஸ்ய தாஸோऽஹம் ராமஸ்யாக்லிஷ்டகர்மண: ।
நிஹந்தா சத்ருஸைன்யானாம் ஹனுமான் மாருதாத்மஜ: ॥ 9 ॥

---

6. அவ்வாயுபுத்திரர் தமது ஆற்றலால் பெரிய சரீரமுடையவராகி இலங்கை முழுதும் ஒலி நிரம்பும்படி வாலை அடித்தார்.

7. செவிகளைப் பிளக்கும்படியான அப்பெரிய சப்தத்தால் பறவைகள் அங்கு கீழே விழுந்தன; சைத்ய மண்டபக் காவலாளர்கள் சிந்தை கலங்கினார்கள்.

8. 'அஸ்திரஞானம் படைத்த ஸ்ரீராமர் வெல்க! மகாபலசாலியான இலக்ஷ்மணர் வெல்க! ஸ்ரீராமரால் காக்கப்படும் அரசன் சுக்ரீவன் வெல்க!

9. 'வருத்தப்படாமல் வினை முடிக்கும் கோசல மன்னனாகிய ஸ்ரீராமருடைய தாஸன் நான்; பகைவர் படைகளை நிர்மூலமாக்குபவன்; வாயு குமாரன்; என் பெயர் ஹனுமான்.

न रावणसहस्रं मे युद्धे प्रतिबलं भवेत् ।
शिलाभिश्च प्रहरतः पादपैश्च सहस्रशः ।। १० ।।
धर्षयित्वा पुरीं लंकां-मभिवाद्य च मैथिलीम् ।
गमिष्यामि समृद्धार्थो मिषतां सर्वरक्षसाम् ।। ११ ।।
एवमुक्त्वा विमानस्थ-श्चैत्यस्थान् हरियूथपः ।
ननाद भीमनिर्ह्रादो रक्षसां जनयन् भयम् ।। १२ ।।

ந ராவணஸஹஸ்ரம் மே யுத்தே ப்ரதிபலம் பவேத் ।
சிலாபிச்ச ப்ரஹரத: பாதபைச்ச ஸஹஸ்ரச: ।। 10 ।।
தர்ஷயித்வா புரீம் லங்கா-மபிவாத்ய ச மைதிலீம் ।
கமிஷ்யாமி ஸம்ருத்தார்த்தோ மிஷதாம் ஸர்வரக்ஷஸாம் ।। 11 ।।
ஏவமுக்த்வா விமானஸ்தச்-சைத்யஸ்தான் ஹரியூதப: ।
நநாத பீமநிர்ஹ்ராதோ ரக்ஷஸாம் ஜனயன் பயம் ।। 12 ।।

---

10. மலைகளையும் மரங்களையும் ஆயிரம் ஆயிரமாக எடுத்து வீசக்கூடிய எனக்கு ஆயிரம் இராவணர்களும் யுத்தத்தில் நிகராக மாட்டார்கள்.

11. இராக்ஷஸர்களெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே இலங்கையைக் கலக்கி மைதிலியைப் பணிந்துவிட்டு என் வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு நான் திரும்பிப் போகப் போகிறேன்.

12. விமானத்திலிருந்த வானரசிரேஷ்டர் சைத்திய மண்டபத்தைக் காத்திருந்தவர்களை நோக்கி இவ்வாறு கூறிவிட்டு அரக்கர்களை அச்சுறுத்தும்படி பயங்கரமாய் ஆரவாரித்தார்.

---

10. சிலாபிஸ்து ।

तेन शब्देन महता चैत्यपालाः शतं ययुः ।
गृहीत्वा विविधानस्त्रान् प्रासान् खड्गान् परश्वधान् ।
विसृजन्तो महाकाया मारुतिं पर्यवारयन् ॥ १३ ॥
विचित्राभि-र्गदाभिस्ते परिघैः कांचनांगदैः ।
आजघ्नुर्वानरश्रेष्ठं बाणैश्चाशनि सन्निभैः ॥ १४ ॥
आवर्त इव गंगाया-स्तोयस्य विपुलो महान् ।
परिक्षिप्य हरिश्रेष्ठं स बभौ रक्षसां गणः ॥ १५ ॥
ततो वातात्मजः क्रुद्धो भीमरूपं समास्थितः ॥ १६ ॥

தேன சப்தேன மஹதா சைத்யாபாலா: சதம் யயு: ।
க்ருஹீத்வா விவிதானஸ்த்ரான் ப்ராஸான் கட்கான் பரச்வதான் ।
விஸ்ருஜந்தோ மஹா காயா மாருதிம் பர்யவாரயன் ॥ 13 ॥
விசித்ராபிர்-கதாபிஸ்தே பரிகை: காஞ்சனாங்கதை: ।
ஆஜக்னுர்-வானரச்ரேஷ்டம் பாணைச்சாசனிஸந்நிபை: ॥ 14 ॥
ஆவர்த்த இவ கங்காயாஸ்-தோயஸ்ய விபுலோ மஹான் ।
பரிக்ஷிப்ய ஹரிச்ரேஷ்டம் ஸ பபௌ ரக்ஷஸாம் கண: ॥ 15 ॥
ததோ வாதாத்மஜ: க்ருத்தோ பீமரூபம் ஸமாஸ்தித: ॥ 16 ॥

---

13. பெருத்த உடல்படைத்த .மண்டபக் காவலாளிகளில் நூறுபேர் அவர் செய்த மகத்தான சத்தத்தைக் கேட்டு வெளிக்கிளம்பினர். பலவகை அஸ்திரங்களையும் ஈட்டிகளையும், கத்திகளையும், கோடரிகளையும் எடுத்துச் சுழற்றிக் கொண்டு அவர்கள் மாருதியைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

14. அவர்கள் பலவகையான தண்டாயுதங்களாலும் பொற்பூணிட்ட பரிகாயுதங்களினாலும் இடிபோன்ற பாணங்களாலும் அவரைத் தாக்கினார்கள்.

15-16. வானரசிரேஷ்டரைச் சூழ்ந்து கொண்ட அரக்கர் கூட்டம் கங்கை நீரில் உண்டான மிகப் பெரிய சுழல் போல் தோன்றிற்று. அதனால் வாயு குமாரர் கோபங்கொண்டு பயங்கரமான ரூபத்தை எடுத்தார்.

प्रासादस्य महोग्रस्य स्तंभं हेमपरिष्कृतम् ।
उत्पाटयित्वा वेगेन हनुमान् पवनात्मजः ॥
ततस्तं भ्रामयामास शतधाऽरं महाबलः ॥ १७ ॥
तत्र चाग्निः समभवत् प्रासादश्चाप्यदह्यत ॥ १८ ॥
दह्यमानं ततो दृष्ट्वा प्रासादं हरियूथपः ।
पुनस्तं भ्रामयामास शतधाऽरं महाबलः ॥ १९ ॥

ப்ராஸாதஸ்ய மஹோக்ரஸ்ய ஸ்தம்பம் ஹேமபரிஷ்க்ருதம் ।
உத்பாட யித்வா வேகேன ஹனுமான் பவனாத்மஜ: ॥
ததஸ்தம் ப்ராமயாமாஸ சததா஽ரம் மஹாபல: ॥ 17 ॥
தத்ர சாக்னி: ஸமபவத் ப்ராஸாதச்சாப்யதஹ்யத ॥ 18 ॥
தஹ்யமானம் ததோ த்ருஷ்ட்வா ப்ராஸாதம் ஹரியூதப: ।
புனஸ்தம் ப்ராமயாமாஸ சததா஽ரம் மஹாபல: ॥ 19 ॥

17-18. மிகவுயர்ந்த அம்மண்டபத்திலிருந்த பொன்மயமான தூண் ஒன்றை விரைந்து பிடுங்கி அதை வெகுவிரைவாக பலசாலியான ஹனுமார் பல விதமாகச் சுழற்றினார். அப்பொழுது அதில் நெருப்புண்டாகி மண்டபமும் பற்றியெரிந்தது.

19-20. மகாபலசாலியான அவ்வானரசிரேஷ்டர் எரிந்து கொண்டிருந்த மண்டபத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே அத்தூணை முன்னிலும் நூறு மடங்கு வேகமாய்ச் சுழற்றி இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் அசுரர்களைக் கொல்வதுபோல் நூறு அரக்கர்களையும் கொன்றுவிட்டு மனமகிழ்ச்சியுடன் ஆகாயத்தில் இருந்து கொண்டு பின்வருமாறு கூறினார்.

---

13. ஷேந நாதேன ।
14. ஆஜக்முர் வானரச்ரேஷ்டம் । *17.* ப்ராஸாதஸ்ய மஹாம்ஸ்தஸ்ய ।
ஹனுமான் பவனாத்மஜ: ।
17. சததாரம்-தாராகோடி: । வஜ்ரவத்ஸ்த்தித-மித்யர்த்த: ।
யத்வா சததா அரமிதிச்சேத: । அரம் சீக்ரம் ।

स राक्षसशतं हत्वा वज्रेणेन्द्र इवासुरान् ।
अन्तरिक्षे स्थितः श्रीमानिदं वचनमब्रवीत् ।। २० ।।
मादृशानां सहस्राणि विसृष्टानि महात्मनाम् ।
बलिनां वानरेन्द्राणां सुग्रीववशवर्तिनाम् ।। २१ ।।
अटन्ति वसुधां कृत्स्नां वयमन्ये च वानराः ।। २२ ।।
दशनागबलाः केचित् केचिद्दशगुणोत्तराः ।
केचिन्नागसहस्रस्य बभूवुस्तुल्यविक्रमाः ।। २३ ।।

ஸ ராக்ஷஸசதம் ஹத்வா வஜ்ரேணேந்த்ர இவாஸுரான் ।
அந்தரிக்ஷே ஸ்தித: ஸ்ரீமானிதம் வசன-மப்ரவீத் ।। 20 ।।
மாத்ருசானாம் ஸஹஸ்ராணி விஸ்ருஷ்டானி மஹாத்மனாம் ।
பலினாம் வானரேந்த்ராணாம் ஸுக்ரீவ-வசவர்த்தினாம் ।। 21 ।।
அடந்தி வஸுதாம் க்ருத்ஸ்னாம் வயமன்யே ச வானரா: ।। 22 ।।
தசநாகபலா: கேசித் கேசித்தசகுணோத்தரா: ।
கேசிந்நாகஸஹஸ்ரஸ்ய பபூவுஸ்-துல்ய விக்ரமா: ।। 23 ।।

21-22. 'நாங்களும் இன்னும் என் போன்ற பலவான்களும் அல்லாமல் சுக்ரீவனுடைய ஆட்களும் மகாத்மக்களுமாகிய வானரசிரேஷ்டர்கள் பல்லாயிரம் பேர் அவரால் ஏவப்பட்டு பூமி முழுதும் தேடித்திரிகிறார்கள்.

23. 'சிலர் பத்து யானை பலமுடையவர்கள், சிலர் அதிலும் பத்து மடங்கு அதிக பலமுடையவர்கள், சிலர் ஆயிரம் யானைகளுக்கு ஈடான பராக்கிரமமுடையவர்களாவார்கள்.

---

20. அந்தரிக்ஷஸ்தித: । 23. கேசித்தத்ராஸஹன் ।

सन्ति चौघबलाः केचित् केचिद्दशगुणोत्तराः ।

वैनतेयबलाः केचित् केचिद्वायुबलोपमाः ॥ २४ ॥

अप्रमेयबलाश्चान्ये तत्रासन् हरियूथपाः ॥ २५ ॥

ईदृग्विधैस्तु हरिभि-र्वृतो दन्तनखायुधैः ।

शतैः शतसहस्रैश्च कोटीभिश्चायुतैरपि ॥

आगमिष्यति सुग्रीवः सर्वेषां वो निषूदनः ॥ २६ ॥

ஸந்தி சௌகபலா: கேசித் கேசித்தச குணோத்தரா: ।

வைநதேயபலா: கேசித் கேசித்வாயுபலோபமா: ॥ 24 ॥

அப்ரமேயபலாச்சான்யே தத்ராஸன் ஹரியூதபா: ॥ 25 ॥

ஈத்ருக்விதைஸ்து ஹரிபிர்-வ்ருதோ தந்தநகாயுதை: ।

சதை: சதஹஸ்ரைச்ச கோடிபிச்சாயுதைரபி ॥

ஆகமிஷ்யதி ஸுக்ரீவ: ஸர்வேஷாம் வோ நிஷூதன: ॥ 26 ॥

---

24. 'சிலர் பெருவெள்ளம் போன்ற பலமுடையவர்கள், சிலர் அதிலும் நூறு மடங்கு பலமுள்ளவர்கள், சிலர் கருட பகவான் போன்ற பலமுடையவர்கள், சிலர் வாயு பகவான் போன்ற பலமுடையவர்கள்.'

25. 'இன்னும் சில வானரத் தலைவர்கள் அளவிடற்கரிய பலம் படைத்தவர்கள்' அங்குளர்.

26. 'இப்படிப்பட்ட வானர வீரர்கள், பல்லும் நகமும் ஆயுதமாயுடையவர்கள், நூறாகவும் நூறாயிரமாகவும், கோடியாகவும் கணக்கற்றவர்களாகவும் புடைசூழ சுக்ரீவன் உங்கள் எல்லோரையுமே கொல்பவராக வரப் போகிறார்.

नेयमस्ति पुरी लंका न यूयं न च रावणः ।
यस्मादिक्ष्वाकुनाथेन बद्धं वैरं महात्मना ॥ २७ ॥

इति त्रिचत्वारिंशः सर्गः
(आदितः श्लोकाः १८२५)

நேயமஸ்தி புரீ லங்கா ந யூயம் ந ச ராவண: l
யஸ்மாதிக்ஷ்வாகுநாதேன பத்தம் வைரம் மஹாத்மனா ll 27 ll

இதி த்ரிசத்வாரிம்ச: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 1825)

---

27. 'மகாத்மாவான இக்ஷ்வாகுநாதருடன் பகை கொண்டமையால் இனி இந்த இலங்கையும் இல்லை, நீங்களும் இல்லை, இராவணனும் இல்லை.'

இங்ஙனம் நாற்பத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றும்
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 1924)

---

27. யஸ்யத்விக்ஷ்வாகுவீரேண l

चतुश्चत्वारिंशः सर्गः
जम्बुमालिवधः

सन्दिष्टो राक्षसेन्द्रेण प्रहस्तस्य सुतो बली ।
जम्बुमाली महादंष्ट्रो निर्जगाम धनुर्धरः ॥ १ ॥
रक्तमाल्याम्बरधरः स्रग्वी रुचिरकुण्डलः ।
महान् विवृत्तनयनश्चण्डः समरदुर्जयः ॥ २ ॥
दग्धत्रिकूटप्रतिमो महाजलदसन्निभः ।
महाभुजशिरःस्कन्धो महादंष्ट्रो महाननः ॥ ३ ॥

சதுச்சத்வாரிம்ச: ஸர்க்க:
ஜம்புமாலிவத:

ஸந்திஷ்டோ ராக்ஷஸேந்த்ரேண ப்ரஹஸ்தஸ்ய ஸுதோ பலீ ।
ஜம்புமாலீ மஹாதம்ஷ்ட்ரோ நிர்ஜகாம தனுர்த்தர: ॥ 1 ॥
ரக்தமால்யாம்பரதர: ஸ்ரக்வீ ருசிரகுண்டல: ।
மஹான் விவ்ருத்த நயனச் சண்ட: ஸமரதுர்ஜய: ॥ 2 ॥
தக்த த்ரிகூடப்ரதிமோ மஹாஜலத ஸந்நிப: ।
மஹாபுஜ–சிரஸ்கந்தோ மஹாதம்ஷ்ட்ரோ மஹானன: ॥ 3 ॥

நாற்பத்து நான்காம் ஸர்க்கம்
ஜம்புமாலி வதம்

1. அரக்கர் வேந்தனால் ஏவப்பட்டு பலசாலியும் பெரிய கோரப் பல்லுடையவனும் பிரஹஸ்தனுடைய குமாரனுமான ஜம்புமாலி வில்லை யெடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

2. சிவந்த மாலையும் சிவந்த ஆடையும் அணிந்து, காதில் அழகிய குண்டலங்கள் தரித்து, கண்கள் சுழலக் கடுங்கோபத்துடன், போரில் வெல்லுதற்கரியவனாய்;

3. எரியும் திரிகூடமலைக் கொப்பானவனாய், பெரிய மேகத்தைப் போன்றவனாய், கம்பீரமான கைகள், தலை, கழுத்து இவைகளை உடையவனாய், பெரும்பல்லும், அகன்ற முகமும் உடையவனாய்;

महाजवो महोत्साहो महासत्त्वोरुविक्रमः ।
आजगामातिवेगेन वज्राशनिसमस्वनः ॥ ४ ॥
धनुः शक्रधनुप्रख्यं महद्रुचिरसायकम् ।
विस्फारयानो वेगेन वज्राशनिसमस्वनम् ॥ ५ ॥
तस्य विस्फारघोषेण धनुषो महता दिशः ।
प्रदिशश्च नभश्चैव सहसा समपूर्यत ॥ ६ ॥

மஹாஜவோ மஹோத்ஸாஹோ மஹாஸத்வோரு விக்ரம: ।
ஆஜகாமாதி வேகேன வஜ்ராசனி-ஸமஸ்வன: ॥ 4 ॥

தனு: சக்ரதனுப்ரக்யம் மஹத்ருசிரஸாயகம் ।
விஸ்பாரயானோ வேகேன வஜ்ராசனி-ஸமஸ்வனம் ॥ 5 ॥

தஸ்ய விஸ்பாரகோஷேண தனுஷோ மஹதா திச : ।
ப்ரதிசச்ச நபச்சைவ ஸஹஸா ஸமபூர்யத ॥ 6 ॥

---

4. மிகுந்த வேகமும், அதிகமான உற்சாகமும் பலமும் பராக்கிரமமும் உடையவனாய், வஜ்ராயுதத்தைப் போலும் இடியைப் போலும் கர்ஜித்துக் கொண்டு;

5. இந்திரனுடையது போன்ற பெரிய வில்லையெடுத்து அழகிய பாணங்களைப்பூட்டி விரைவாக நாணொலி செய்து கொண்டு மிகவேகமாக அவன் வந்து சேர்ந்தான்.

6. அவனுடைய வில்லின் நாணொலி பெரியதாக திக்குத் திசைகளெல்லாம் வானம் முழுதும் உடனே பரவிற்று.

3-4. இவை சில பாடங்களில் இல்லை.

उद्गच्छन्निव चादित्यः प्रभाभिरिव लोहितः ।
लोहिताङ्गेन महता कवचेनाभिसंवृतः ॥
तिष्ठ तिष्ठेति सहसा हनूमन्तमथाब्रवीत् ॥ ७ ॥
रथेन खरयुक्तेन तमागतमुदीक्ष्य सः ।
हनुमान् वेगसंपन्नो जहर्ष च ननाद च ॥ ८ ॥
तं तोरणविटङ्कस्थं हनुमन्तं महाकपिम् ।
जम्बुमाली महाबाहुर्विव्याध निशितैः शरैः ॥ ९ ॥

உத்கச்சன்னிவ சாதித்ய: ப்ரபாபிரிவ லோஹித: I
லோஹிதாங்கேன மஹதா கவசேனா பிஸம்வ்ருத: I
திஷ்ட திஷ்டேதி ஸஹஸா ஹனூமந்த-மதாப்ரவீத் II 7 II

ரதேன கரயுக்தேன தமாகத-முதீக்ஷ்ய ஸ: I
ஹனுமான் வேகஸம்பன்னோ ஜஹர்ஷ ச நநாத ச II 8 II

தம் தோரண விடங்கஸ்தம் ஹனுமந்தம் மஹாகபிம் I
ஜம்புமாலீ மஹாபாஹுர்-விவ்யாத நிசிதை: சரை: II 9 II

---

7. ஒளியால் செவ்வாய் போன்றவனும் உதிக்கும் சூரியன் போன்றவனும் பெரிய தாமிரக் கவசம் பூண்டவனுமான அவன் ஹனுமாரை நோக்கி, 'நில், நில்' என்று விரைந்து கூவினான்.

8. கழுதைகள் பூட்டிய தேரிலேறிவரும் அவனை ஹனுமார் கண்டு சந்தோஷத்துடன் விரைந்து ஆரவாரித்தார்.

9. பெருந்தோளுடைய ஜம்புமாலி தோரணத்தின் உச்சியிலிருந்த வானரசிரேஷ்டராகிய ஹனுமாரை பாணங்களால் தாக்கினான்.

---

7. இது சில பாடங்களில் இல்லை. 9. ஜம்புமாலீ மஹாதேஜா I

अर्धचन्द्रेण वदने शिरस्येकेन कर्णिना ।
बांह्वोर्विव्याध नाराचैर्दशभिस्तं कपीश्वरम् ॥ १० ॥
तस्य तच्छुशुभे ताम्रं शरेणाभिहतं मुखम् ।
शरदीवाम्बुजं फुल्लं विद्धं भास्कर-रश्मिना ॥ ११ ॥
तत्तस्य रक्तं रक्तेन रंजितं शुशुभे मुखम् ।
यथाऽऽकाशे महापद्मं सिक्तं चन्दनबिन्दुभिः ॥ १२ ॥
चुकोप बाणाभिहतो राक्षसस्य महाकपिः ॥ १३ ॥

அர்த்தசந்த்ரேண வதனே சிரஸ்யேகேன கர்ணினா ।
பாஹ்வோர்-விவ்யாத நாராசைர்-தசபிஸ்தம் கபீச்வரம் ॥ 10 ॥
தஸ்ய தச்சுசுபே தாம்ரம் சரேணாபிஹதம் முகம் ।
சரதீவாம்புஜம் புல்லம் வித்தம் பாஸ்கர-ரச்மினா ॥ 11 ॥
தத்தஸ்ய ரக்தம் ரக்தேன ரஞ்ஜிதம் சுசுபே முகம் ।
யதா SSகாசே மஹா பத்மம் ஸிக்தம் சந்தனபிந்துபி: ॥ 12 ॥
சுகோப பாணாபிஹதோ ராக்ஷஸஸ்ய மஹாகபி: ॥ 13 ॥

---

10. அவன் அவ்வானரத் தலைவரைத் தோள்களில் பத்து நாராச பாணங்களாலும், தலையில் கர்ணிகை என்ற பாணத்தாலும் முகத்தில் அர்த்த சந்திரபாணத்தாலும் அடித்தான்.

11. அம்பு பாய்ந்த அவருடைய சிவந்தமுகம் சூரியகிரணம் பாய்ந்த சரத்காலத் தாமரை மலர்போல் பிரகாசித்தது.

12. இரத்தம் துளித்த அவருடைய சிவந்தமுகம் ஆகாயத்தில் ஒரு பெரிய தாமரைப் பூவில் சந்தனத்துளி தெளித்தாற் போல் விளங்கிற்று.

13. அரக்கனுடைய அம்புகளால் தாக்குண்ட வானரவீரர் கோபங்கொண்டார்.

---

10. நாராசைர்-தசபிஸ்து ।
12. காஞ்சன பிந்துபி: ।

ततः पार्श्वेऽतिविपुलां ददर्श महतीं शिलाम् ।
तरसा तां समुत्पाट्य चिक्षेप बलवद्बली ॥ १४ ॥
तां शरै-र्दशभिः क्रुद्ध-स्ताडयामास राक्षसः ॥ १५ ॥
विपन्नं कर्म तद्दृष्ट्वा हनुमांश्चण्डविक्रमः ।
सालं विपुल-मुत्पाट्य भ्रामयामास वीर्यवान् ॥ १६ ॥
भ्रामयन्तं कपिं दृष्ट्वा सालवृक्षं महाबलम् ।
चिक्षेप सुबहून् बाणान् जम्बुमाली महाबलः ॥ १७ ॥

தத: பார்ச்வே ऽதிவிபுலாம் ததர்ச மஹதீம் சிலாம் ।
தரஸா தாம் ஸமுத்பாட்ய சிக்ஷேப பலவத் பலீ ॥ 14 ॥
தாம் சரைர்-தசபி : க்ருத்தஸ்-தாடயாமாஸ ராக்ஷஸ: ॥ 15 ॥
விபன்னம் கர்ம தத்-த்ருஷ்ட்வா ஹனுமாம்ச் சண்டவிக்ரம: ।
ஸாலம் விபுல-முத்பாட்ய ப்ராமயாமாஸ வீர்யவான் ॥ 16 ॥
ப்ராமயந்தம் கபிம் த்ருஷ்டவா ஸாலவ்ருக்ஷம் மஹாபலம் ।
சிக்ஷேப ஸுபஹூன் பாணான் ஜம்புமாலீ மஹாபல: ॥ 17 ॥

---

14. பிறகு பலசாலியான அவர் அருகாமையில் மிகப் பெரிய பாராங்கல் ஒன்றைக் கண்டு அதை விரைந்து பறித்து அவன் மேல் பலமாக எறிந்தார்.

15. அதை அவ்வரக்கன் கோபத்துடன் பத்து பாணங்களால் தகர்த்துவிட்டான்.

16. உக்கிரமான பலமும் வீரியமும் படைத்த ஹனுமார் தன் செயல் வீணானதைக் கண்டு பெரியதொரு ஆச்சா மரத்தைவேருடன் பிடுங்கிச் சுழற்றினார்.

17. மகாபலசாலியான வானரர் ஆச்சா மரத்தைச் சுழற்றுவதைக் கண்ணுற்று பலம் மிகுந்த ஜம்புமாலி பல பாணங்களை விடுத்தான்.

---

14. சிக்ஷேப ஜவவத் பலீ ।

सालं चतुर्भिश्छिच्छेद वानरं पंचभिर्भुजे ।
उरस्येकेन बाणेन दशभिस्तु स्तनान्तरे ॥ १८ ॥
स शरैः पूरिततनुः क्रोधेन महता वृतः ।
तमेव परिघं गृह्य भ्रामयामास वेगतः ॥ १९ ॥
अतिवेगोऽतिवेगेन भ्रामयित्वा बलोत्कटः ।
परिघं पातयामास जम्बुमाले-र्महोरसि ॥ २० ॥
तस्य चैव शिरो नास्ति न बाहू न च जानुनी ।
न धनु-र्न रथो नाश्वा-स्तत्रादृश्यन्त नेषवः ॥ २१ ॥

ஸாலம் சதுர்ப்பிச் சிச் சேத வானரம் பஞ்சபிர்-புஜே ।
உரஸ்யேகேன பாணேன தசபிஸ்து ஸ்தனாந்தரே ॥ 18 ॥
ஸ சரை: பூரிததனு: க்ரோதேன மஹதா வ்ருத: ।
தமேவ பரிகம் க்ருஹ்ய ப்ராமயாமாஸ வேகத: ॥ 19 ॥
அதிவேகோऽதிவேகேன ப்ராமயித்வா பலோத்கட: ।
பரிகம் பாதயாமாஸ ஜம்புமாலேர்-மஹோரஸி ॥ 20 ॥
தஸ்ய சைவ சிரோ நாஸ்தி ந பாஹூ ந ச ஜானுனீ ।
நதனுர்-ந ரதோ நாச்வாஸ்-தத்ராத்ருச்யந்த நேஷவ: ॥ 21 ॥

---

18. ஆச்சா மரத்தை நான்கு பாணங்களால் வெட்டி வானரரை ஐந்து பாணங்களால் அவர் புயங்களிலும் ஒரு பாணத்தால் மார்பிலும், பத்து பாணங்களால் ஸ்தனங்களின் மத்தியிலும் அடித்தான்.

19. உடலெல்லாம் அம்பு பாயவே பெருங் கோபங்கொண்டு அவர் முன்பு வைத்திருந்த இரும்புலக்கையை எடுத்து வேகமாய்ச் சுழற்றினார்.

20. உக்கிரமான பலம் வாய்ந்த அவர் மிகுந்த வேகத்துடன் இரும்புலக்கையைச் சுழற்றிய பின் ஜம்புமாலியின் அகன்ற மார்பின் மேல் வீசினார்.

21. அது பட்டு அவன் தலையொழிந்தது; தோள்கள் சிதறின; முழங்கால்கள் ஒடிந்தன; வில்போயிற்று; தேர் போயிற்று; குதிரைகள் போயின; பாணங்களும் போனவிடம் தெரியவில்லை.

स हतस्तरसा तेन जम्बुमाली महारथः ।
पपात निहतो भूमौ चूर्णितांगविभूषणः ।। २२ ।।

जम्बुमालिंश्च निहतं किंकरांश्च महाबलान् ।
चुक्रोध रावणः श्रुत्वा कोपसंरक्तलोचनः ।। २३ ।।

ஸ ஹத ஸ்தரஸா தேன ஜம்புமாலீ மஹாரத: ।
பபாத நிஹதோ பூமௌ சூர்ணிதாங்க விபூஷண: ॥ 22 ॥

ஜம்புமாலிம்ச்ச நிஹதம் கிங்கராம்ச்ச மஹாபலான் ।
சுக்ரோத ராவண: ச்ருத்வா கோபஸம்ரக்த லோசன: ॥ 23 ॥

---

22. அங்ஙனம் வேகமாய் அடியுண்ட மகாரதனான ஜம்புமாலி அங்கங்களும் ஆபரணங்களும் பொடியாகி உயரிழந்து பூமியில் விழுந்தான்.

23. மிக்க வலுவுடைய கிங்கரர்களும் ஜம்புமாலியும் வதையுண்டதைக் கேள்வியுற்று இராவணன் கடுஞ்சினங் கொண்டான். கோபத்தால் கண்கள் இரத்தம் போல் சிவந்தன.

---

20. ப்ராமயித்வா மஹோத்கட: ।
22. ஜம்பு மாலீ மஹாபல: ।
சூர்ணிதாங்க இவ த்ரும:
23. ஜம்புமாலிம் ஸு நிஹதம் ।

स रोषसंवर्तित-ताम्रलोचनः प्रहस्तपुत्रे निहते महाबले ।
अमात्यपुत्रानति-वीर्यविक्रमान् समादिदेशाशु निशाचरेश्वरः ॥ २४ ॥

इति चतुश्चत्वारिंशः सर्गः
(आदितः श्लोकाः १९४८)

ஸ ரோஷஸம்வர்த்தித தாம்ரயோசன:
ப்ரஹஸ்த புத்ரே நிஹதே மஹாப்லே ।
அமாத்ய-புத்ரானதி-வீர்யவிக்ரமான்
ஸமாதிதேசாசு நிசாசரேச்வர: ॥ 24 ॥

இதி சதுச் சத்வாரிம்ச: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 1948)

---

24. பெருந்திறம் படைத்த பிரகஸ்தனுடைய புத்திரனான ஜம்புமாலி இறந்தவுடன் அரக்கர் வேந்தன் கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து சுழல விரைவுடன் மிகுந்த பராக்கிரமமும் வீரியமும் படைத்த மந்திரி குமாரர்களை ஏவினான்.

இங்ஙனம் நாற்பத்துநான்காம் ஸர்க்கம் முற்றும்
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 1948)

पंचचत्वारिंशः सर्गः

सप्तमन्त्रिपुत्रवधः

ततस्ते राक्षसेन्द्रेण चोदिता मन्त्रिणः सुताः ।
निर्ययु-र्भवनात्तस्मात् सप्तसप्तार्चि-वर्चसः ॥ १ ॥
महाबलपरीवारा धनुष्मन्तो महाबलाः ।
कृतास्त्रास्त्रविदां श्रेष्ठाः परस्परजयैषिणः ॥ २ ॥
हेमजालपरिक्षिप्तै-र्ध्वजवद्भिः पताकिभिः ।
तोयदस्वन-निर्घोषै-र्वाजियुक्तै-र्महारथैः ॥ ३ ॥

பஞ்ச சத்வாரிம்ச: ஸர்க்க:

ஸப்தமந்த்ரி புத்ரவத:

ததஸ்தே ராக்ஷஸேந்த்ரேண சோதிதா மந்த்ரிண: ஸுதா: ।
நிர்யயுர்-பவனாத் தஸ்மாத் ஸப்தஸப்தார்ச்சி-வர்ச்சஸ: ॥ 1 ॥
மஹாபல-பரீவாரா தனுஷ்மந்தோ மஹாபலா: ।
க்ருதாஸ்த்ராஸ்த்ரவிதாம் ச்ரேஷ்டா: பரஸ்பரஜயைஷிண: ॥ 2 ॥
ஹேமஜால பரிக்ஷிப்தைர்-த்வஜவத்பி: பதாகிபி: ।
தோயதஸ்வன-நிர்க்கோஷைர்-வாஜியுக்தைர்-மஹாரதை: ॥ 3 ॥

நாற்பத்தைந்தாம் ஸர்க்கம்

ஏழுமந்திரி குமாரர்கள் வதம்

1. பிறகு மந்திரி குமாரர்கள் எழுவர், அக்னிபோல் ஒளியுடையவர்கள் அரக்கர் வேந்தனால் ஏவப்பட்டு அவனுடைய மாளிகையை விட்டுப் புறப்பட்டார்கள்.

2. பெரும் படைகள் சூழ, விற்களையேந்திக் கொண்டு மகாபலசாலிகளும் அஸ்திரவித்தையறிந்து அதில் சிறந்தவர்களும், ஒவ்வொருவரும் வெற்றியை நாடுபவர்களும்; ஆகிய அவர்கள்;

3. பொன் மயமான சாளரங்களால் அலங்கரிக்கப் பெற்றுக் கொடிகளும் பதாகைகளும் கட்டி மேகம் போல் முழங்கும் குதிரைகள் கட்டின தேர்களில் ஏறிக்கொண்டு;

तप्तकांचन-चित्राणि चापान्यमित-विक्रमाः ।
विस्फारयन्तः संहृष्टा-स्तडिद्वन्त इवाम्बुदाः ॥ ४ ॥
जनन्यस्तास्ततस्तेषां विदित्वा किंकरान् हतान् ।
बभूवुः शोकसंभ्रान्ताः सबान्धवसुहृज्जनाः ॥ ५ ॥
ते परस्परसंघर्षा-त्तप्तकांचन भूषणाः ।
अभिपेतु-र्हनूमन्तं तोरणस्थ-मवस्थितम् ॥ ६ ॥
सृजन्तो बाणवृष्टिं ते रथगर्जित-निःस्वनाः ।
वृष्टिमन्त इवांभोदा विचेरु-र्नैःऋताम्बुदाः ॥ ७ ॥

தப்த காஞ்சன-சித்ராணி சாபான்யமித-விக்ரமா: ।
விஸ்பாரயந்த: ஸம்ஹ்ருஷ்டாஸ்-தடித்வந்த இவாம்புதா: ॥ 4 ॥
ஜனன்யஸ் தாஸ் ததஸ் தேஷாம் விதித்வா கிங்கரான் ஹதான் ।
பபூவு: சோகஸம்ப்ராந்தா: ஸபாந்தவ-ஸுஹ்ருஜ்ஜனா: ॥ 5 ॥
தே பரஸ்பர ஸங்கர்ஷாத்-தப்த காஞ்சன பூஷணா: ।
அபிபேதுர்-ஹனுமந்தம் தோரணஸ்த-மவஸ்திதம் ॥ 6 ॥
ஸ்ருஜந்தோ பாணவ்ருஷ்டிம் தே ரதகர்ஜித-நிஸ்வனா: ।
வ்ருஷ்டிமந்த இவாம்போதா விசேருர்-நைர்ருதாம்புதா: ॥ 7 ॥

---

4. தங்கத்தால் சித்திர வேலை செய்யப் பெற்று மின்னலுடன் கூடிய மேகம் போல் பிரகாசிக்கும் விற்களை எடுத்து நாணொலி செய்து கொண்டு (புறப்பட்டார்கள்).

5. கிங்கரர்கள் ஏற்கெனவே கொல்லப்பட்டதை யறிந்த அவர்களுடைய தாய்மார்கள் உறவினர்களுடனும் மித்திரர்களுடனும் சோகத்தால் கலங்கினார்கள்.

6. ஒருவரோடொருவர் உராய்வதால் ஒளிவிடும் பொன்னாபரணங்களணிந்த அவர்கள் தோரண வாயிலின் மேல் வீற்றிருந்த ஹனுமாரை நெருங்கினார்கள்.

7. மழை பொழியும் மேகங்களைப் போன்ற அவ்வரக்கர்கள் இடிபோல் தேரொலி முழங்க பாண மழையைப் பொழிந்து கொண்டு சஞ்சரித்தார்கள்.

अवकीर्णस्ततस्ताभि-र्हनुमाञ्छरवृष्टिभिः ।
अभवत् संवृताकारः शैलराडिव वृष्टिभिः ॥ ८ ॥
स शरान् मोघयामास तेषामाशुचरः कपिः ।
रथवेगांश्च वीराणां विचरन् विमलेऽम्बरे ॥ ९ ॥
स तैः क्रीडन्धनुष्मद्भि-र्व्योम्नि वीरः प्रकाशते ।
धनुष्मद्भि-र्यथा मेघै-र्मारुतः प्रभुरम्बरे ॥ १० ॥
स कृत्वा निनदं घोरं त्रासयंस्तां महाचमूम् ।
चकार हनुमान् वेगं तेषु रक्षःसु वीर्यवान् ॥ ११ ॥

அவகீர்ணஸ்-ததஸ்-தாபிர்-ஹனுமாஞ்சர வ்ருஷ்டிபி: ।
அபவத் ஸம்வ்ருதாகார: சைல ராடிவ வ்ருஷ்டிபி: ॥ 8 ॥
ஸ சரான் மோகயா மாஸ தேஷா மாசுசர: கபி: ।
ரத வேகாம்ச்ச வீராணாம் விசரன் விமலேஃம்பரே ॥ 9 ॥
ஸ தை: க்ரீடன் தனுஷ்மத்பிர்-வ்யோம்னி வீர: ப்ரகாசதே ।
தனுஷ்மத்பிர்-யதா மேகைர்-மாருத: ப்ரபுரம்பரே ॥ 10 ॥
ஸ க்ருத்வா நிநதம் கோரம் த்ராஸயம்ஸ்தாம் மஹாசமூம் ।
சகார ஹனுமான் வேகம் தேஷு ரக்ஷ: ஸு வீர்யவான் ॥ 11 ॥

8. அப்பொழுது ஹனுமார் அவ்வம்பு மாரியில் மறைந்து மழையில் மறைந்த ஒரு பெரியமலை போலிருந்தார்.

9. அவ்வானரர் நிர்மலமான ஆகாயத்தில் விரைந்தெழுந்து அவ்வீரர்களுடைய பாணங்களையும் தேர்களின் வேகத்தையும் பயனற்றுப் போகும்படி செய்தார்.

10. விற்பிடித்த அவர்களுடன் ஆகாயத்தில் விளையாடிய அவ்வீரர் வானவில்லுடன் கூடிய மேகங்களுடன் விளையாடும் வாயுபகவானைப் போல் பிரகாசித்தார்.

11. வீரராகிய ஹனுமார் பயங்கரமாய் கர்ஜித்து அப்பெருஞ்சேனையை நடுங்கச் செய்து அரக்கர்களிடத்தில் தன் வேகத்தைக் காட்டினார்.

5. ஜனன்யஸ்து ததஸ்தேஷாம் । 6. தே பரஸ்பரஸங்கர்ஷா: ।
7. ப்ராவ்ருட் கால இவாம்போதா । 9. ரத வேகஞ்ச ।

तलेनाभ्यहनत् कांश्चित् पद्भ्यां कांश्चित्परन्तपः ।
मुष्टिनाभ्यहनत् कांश्चिन्नखैः कांश्चिद्व्यधारयत् ॥ १२ ॥
प्रममाथोरसा कांश्चिदूरुभ्यामपरान् कपिः ।
केचित्तस्य निनादेन तत्रैव पतिता भुवि ॥ १३ ॥
ततस्तेष्ववसन्नेषु भूमौ निपतितेषु च ।
तत्सैन्य-मगमत् सर्वं दिशो दश भयार्दितम् ॥ १४ ॥
विनेदु-र्विस्वरं नागा निपेतु-र्भुवि वाजिनः ।
भग्ननीडध्वजच्छत्रै-र्भूश्च कीर्णाऽभवद्रथैः ॥ १५ ॥

தலேனாப்யஹனத் காம்ச்சித் பத்ப்யாம் காம்ச்சித் பரந்தப: ।
முஷ்டினாப்யஹனத் காம்ச்சிந்நகை: காம்ச்சித்வ்யதாரயத் ॥ 12 ॥
ப்ரமமாதோரஸா காம்ச்சிதூருப்யாமபரான் கபி: ।
கேசித்தஸ்ய நிநாதேன தத்ரைவ பதிதா புவி ॥ 13 ॥
ததஸ் தேஷ்வவஸந்நேஷு பூமௌ நிபதிதேஷு ச ।
தத்ஸைன்ய-மகமத் ஸர்வம் திசோ தச பயார்த்திதம் ॥ 14 ॥
விநேதுர்-விஸ்வரம் நாகா நிபேதுர்-புவி வாஜின: ।
பக்ன நீட -த்வஜச்சத்ரைர்-பூச்ச கீர்ணா ऽபவத்ரதை: ॥ 15 ॥

---

12. பகைவரைத் தவிக்கச் செய்யும் அவ்வானரர் சிலரைக் கையால் அடித்தார்; சிலரைக் கால்களாலும் சிலரை முஷ்டியாலும் சிதைத்தார்; சிலரை நகங்களால் கிழித்தார்.

13. சிலரை மார்பினாலும் பிறரைத் துடைகளாலும் தாக்கிக் கொன்றார். சிலர் அவருடைய சிங்க நாதத்தால் அங்கங்கு அப்படியே பூமியில் விழுந்தார்கள்.

14. அவர்கள் உயிரிழந்து பூமியில் வீழ்ந்து மடியவும், அதனால் பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டு அச்சேனை முழுவதும் பத்துத் திசைகளிலும் சிதறிப் போய்விட்டது..

15. யானைகள் வீறிட்டுக் கதறின; குதிரைகள் பூமியில் விழுந்தன; கொடியும் குடையும் தட்டும் முறிந்து தேர்கள் நிலத்திலே நிறைந்தன.

---

12. தலேனாபிஹனத் । முஷ்டிபிச்சாஹனத் ।
13. கேசித்தஸ்யைவ நாதேன । 14. ததஸ் தேஷ்வவபன்னேஷு

स्रवता रुधिरेणाथ स्रवन्त्यो दर्शिताः पथि ।
विविधैश्च स्वरै-र्लंका ननाद विकृतं तदा ॥ १६ ॥
स तान् प्रवृद्धान् विनिहत्य राक्षसान् महाबलश्चण्ड पराक्रमः कपिः ।
युयुत्सुरन्यैः पुनरेव राक्षसै-स्तदेव वीरोऽभिजगाम तोरणम् ॥ १७ ॥

इति पंचचत्वारिंशः सर्गः
(आदितः श्लोकाः १९६५)

ஸ்ரவதா ருதிரேணாத ஸ்ரவந்த்யோ தர்சிதா: பதி ।
விவிதைச்ச ஸ்வரைர்–லங்கா நநாத விக்ருதம் ததா ॥ 16 ॥
ஸ தான் ப்ரவ்ருத்தான் விநிஹத்ய ராக்ஷஸான்
மஹா பலச் சண்ட பராக்ரம: கபி: ।
யுயுத்ஸுரன்யை: புனரேவ ராக்ஷஸைஸ்—
ததேவ வீரோऽபிஜகாம தோரணம் ॥ 17 ॥

இதி பஞ்ச சத்வாரிம்ச: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 1965)

---

16. இரத்தப் பெருக்கினால் வழிகளில் ஆறு பெருகுவது போல் தோன்றிற்று, இலங்கையில் பலவித விகாரமான ஒலிகள் எழுந்தன.

17. சண்டபராக்கிரமும் மகாபலமும் படைத்த அவ்வானர வீரர் திமிர்பிடித்த அவ்வரக்கர்களைக் கொன்றுவிட்டு மறுபடியும் மற்ற அரக்கர்களுடன் போர்புரியும் விருப்பத்துடன் அந்தத் தோரணவாயிலுக்கு வந்தார்.

இங்ஙனம் நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றும்

(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 1965)

षट्चत्वारिंशः सर्गः
पंचसेनापति-वधः

हतवान् मन्त्रिसुतान् बुद्ध्वा वानरेण महात्मना ।
रावणः संवृताकार-श्चकार मतिमुत्तमाम् ॥ १ ॥
स विरूपाक्षयूपाक्षौ दुर्धरं चैव राक्षसम् ।
प्रघसं भासकर्णं च पंचसेनाग्रनायकान् ॥ २ ॥
सन्दिदेश दशग्रीवो वीरान्नयविशारदान् ।
हनुमद्ग्रहणे व्यग्रान् वायुवेगसमान् युधि ॥ ३ ॥

ஷட்சத்வாரிம்ச: ஸர்க்க:
பஞ்சஸேனாபதி வத:

ஹதான் மந்த்ரிஸுதான் புத்த்வா வானரேண மஹாத்மனா ।
ராவண: ஸம்வ்ருதாகாரச்-சகார மதிமுத்தமாம் ॥ 1 ॥
ஸ விரூபாக்ஷயூபாக்ஷெள துர்த்தரஞ் சைவ ராக்ஷஸம் ।
ப்ரகஸம் பாஸகர்ணஞ்ச பஞ்சஸேனாக்ர நாயகான் ॥ 2 ॥
ஸந்திதேச தசக்ரீவோ வீராந் நயவிசாரதான் ।
ஹனுமத்-க்ரஹணே வ்யக்ரான் வாயுவேகஸமான் யுதி ॥ 3 ॥

நாற்பத்தாறாம் ஸர்க்கம்
ஐந்து சேனைத்தலைவர்கள் வதம்

1. மகாத்மாவான வானரரால் மந்திரிகுமாரர்கள் கொல்லப்பட்டதையறிந்த இராவணன் தன்னுடைய உள்ளக்கிளர்ச்சியைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் ஒரு சிறந்த தீர்மானத்திற்கு வந்தான்.

2-3. பத்துத்தலை படைத்த அவன் ஹனுமாரைப் பிடிப்பதில் ஊக்கமுள்ளவர்களும் போரில் வாயுபகவானைப் போல் வேகமுள்ளவர்களும் வீரர்களும், போர்க்கலை தெரிந்தவர்களும் சேனைத்தலைவர்களுமான விரூபாக்ஷன், யூபாக்ஷன், துர்த்தரன் என்ற அரக்கன், ப்ரகஸன், பாஸகர்ணன் என்ற ஐவருக்கும் கட்டளையிட்டான்.

---

2. ப்ரதர்ஷம் பாஸகர்ணஞ்ச । 3. ஹனுமத்க்ரஹணவ்யக்ரான் ।

यात सेनाग्रगाः सर्वे महाबलपरिग्रहाः ।
सवाजिरथ-मातंगाः स कपिः शास्यतामिति ॥ ४ ॥
यत्तैश्च खलु भाव्यं स्यात्तमासाद्य वनालयम् ।
कर्म चापि समाधेयं देशकालाविरोधिनम् ॥ ५ ॥
न ह्यहं तं कपिं मन्ये कर्मणा प्रतितर्कयन् ।
सर्वथा तन्महद्भूतं महाबलपरिग्रहम् ॥
भवेदिन्द्रेण वा सृष्ट-मस्मदर्थं तपोबलात् ॥ ६ ॥

யாத ஸேனாக்ரகா: ஸர்வே மஹாபல பரிக்ரஹா: ।
ஸவாஜி ரத-மாதங்கா: ஸ கபி: சாஸ்யதா மிதி ॥ 4 ॥
யத்தைச்ச கலு பாவ்யம் ஸ்யாத்தமாஸாத்ய வனாலயம் ।
கர்ம சாபி ஸமாதேயம் தேசகாலாவிரோதினம் ॥ 5 ॥
நஹ்யஹம் தம் கபிம் மன்யே கர்மணா ப்ரதிதர்க்கயன் ।
ஸர்வதா தன்மஹத்பூதம் மஹாபல பரிக்ரஹம் ।
பவேதிந்த்ரேண வா ஸ்ருஷ்ட-மஸ்மதர்த்தம் தபோபலாத் ॥ 6 ॥

---

4. 'சேனைத் தலைவர்களே! குதிரைகள், தேர்கள், யானைகள் முதலியவற்றுடன் பெரிய பலத்தைத் திரட்டிக் கொண்டு நீங்களெல்லோரும் செல்லுங்கள். அந்தக் குரங்கு பிடிக்கப்படட்டும்.

5. 'நீங்கள் அந்தக்குரங்கை யணுகி எச்சரிக்கையுடனிருக்க வேண்டியதவசியம். இடத்திற்கும் காலத்திற்கும் அனுகூலமான செயலைத் தேர்ந்து கைக்கொள்ள வேண்டும்.

6. அக்குரங்கின் செயலைக் கொண்டு முன்பின் ஆலோசித்ததில் அதை நான் குரங்கெனக் கருதவில்லை. அது அளவற்ற பலங்கொண்ட பெரும்பூதம், அல்லது நமக்காக இந்திரன் தன் தவத்தின் வலிமையால் சிருஷ்டித்த ஒன்றாக இருக்க வேண்டும்.

---

5. யத்னைச்ச கலு। தேச கால விரோதிதம் ।

6. வானரோऽயமிதி ஜ்ஞாத்வா ந ஹி சுத்த்யதி மே மன: ।
நைவாஹம் தம் கபிம் மன்யே யதேயம் ப்ரஸ்துதா கதா—அதிக பாடம்.

सनागयक्षगन्धर्वा देवासुर-महर्षयः ।
युष्माभिः सहितैः सर्वै-र्मया सह विनिर्जिताः ॥ ७ ॥
तैरवश्यं विधातव्यं व्यलीकं किंचिदेव नः ।
तदेव नात्र सन्देहः प्रसह्य परिगृह्यताम् ॥ ८ ॥
नावमान्यो भवद्भिश्च हरिर्धीरपराक्रमः ।
दृष्टा हि हरयः पूर्वं मया विपुलविक्रमाः ॥ ९ ॥

ஸநாகயக்ஷகந்தர்வா தேவாஸுர-மஹர்ஷய: ।
யுஷ்மாபி: ஸஹிதை: ஸர்வைர்-மயா ஸஹ விநிர்ஜிதா: ॥ 7 ॥
தைரவச்யம் விதாதவ்யம் வ்யலீகம் கிஞ்சிதேவ ந: ।
ததேவ நாத்ர ஸந்தேஹ: ப்ரஸஹ்ய பரிக்ருஹ்யதாம் ॥ 8 ॥
நாவமான்யோ பவத்பிச்ச ஹரிர்-தீரபராக்ரம: ।
த்ருஷ்டா ஹி ஹரய: பூர்வம் மயா விபுலவிக்ரமா: ॥ 9 ॥

---

7. 'உங்களனைவராலும் என்னுடன் சேர்ந்து நாகர்கள், யக்ஷர்கள், கந்தர்வர்கள், தேவர்கள், அசுரர்கள், மகரிஷிகள் எல்லோரும் ஜயிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

8. அவர்களால் நமக்குக் கொஞ்சம் தீங்கு செய்யப்பட வேண்டியது அவசியம்தான். அதுவே இது. அதில் சந்தேகமில்லை. கஷ்டப்பட்டு அது பிடிக்கப்பட வேண்டும்.

9. தைரியமும் பராக்கிரமும் படைத்த அக்குரங்கு உங்களால் அவமதிக்கத் தக்கதன்று. பராக்கிரமத்தில் பிரசித்தி பெற்ற குரங்குகள் என்னால் முன்பு பார்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

---

9. யாத ஸேனாக்ரகா: ஸர்வே மஹாபலபரிக்ரஹா: ।
ஸவாஜிரதமாதங்கா: ஸகபி: சாஸ்யதாமிதி—அதிக பாடம்
(கபிர்-தீர பராக்ரம:, ஹரிர்-தீர பராக்ரம: என்று இரண்டு பாடம்)

वाली च सह सुग्रीवो जाम्बवांश्च महाबलः ।
नीलः सेनापतिश्चैव ये चान्ये द्विविदादयः ॥ १० ॥
नैवं तेषां गति-र्भीमा न तेजो न पराक्रमः ।
न मतिर्न बलोत्साहौ न रूपपरिकल्पनम् ॥ ११ ॥
महत् सत्त्वमिदं ज्ञेयं कपिरूपं व्यवस्थितम् ।
प्रयत्नं महदास्थाय क्रियतामस्य निग्रहः ॥ १२ ॥
कामं लोकास्त्रया-स्सेन्द्राः ससुरासुरमानवाः ।
भवता-मग्रतः स्थातुं न पर्याप्ता रणाजिरे ॥ १३ ॥

வாலீ ச ஸஹ ஸுக்ரீவோ ஜாம்பவாம்ச்ச மஹாபல: l
நீல: ஸேனாபதிச்சைவ யே சான்யே த்விவிதாதய: ll 10 ll
நைவம் தேஷாம் கதிர்-பீமா ந தேஜோ ந பராக்ரம: l
ந மதிர்-ந பலோத்ஸாஹௌ ந ரூபபரிகல்பனம் ll 11 ll
மஹத் ஸத்வமிதம் ஜ்ஞேயம் கபிரூபம் வ்யவஸ்திதம் l
ப்ரயத்னம் மஹதாஸ்தாய க்ரியதாமஸ்ய நிக்ரஹ: ll 12 ll
காமம் லோகாஸ்த்ரயாஸ் ஸேந்த்ரா: ஸஸுராஸுரமானவா: l
பவதாமக்ரத: ஸ்தாதும் ந பர்யாப்தா ரணாஜிரே ll 13 ll

---

10. சுக்ரீவனுடன் கூடிய வாலியும், மகாபலசாலியான ஜாம்பவானும் நீலன் எனும் சேனைத் தலைவனும், இன்னும் துவிவிதன் முதலியவர்களும்.

11. அவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட பயங்கரமான வேகமும், நுட்பமும், பராக்கிரமமும், புத்தியும், பலமும் உற்சாகமும் இஷ்டமான உருவமெடுக்கும் திறமையும் இல்லை.

12. இது குரங்கின் வடிவில் வந்திருக்கும் ஒரு பெரும் பூதம் என்றே தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். பெரு முயற்சியைக் கைக் கொண்டு இதை நிக்ரஹம் செய்ய வேண்டும்.

13. இந்திரனுட்பட்ட தேவர்களும் அசுரர்களும் மனிதர்களும் முவ்வுலகத்தார்களும் போர்க் களத்தில் உங்கள் முன் வந்தாலும் உங்களை எதிர்க்க அவர்கள் திறமையற்றவர்கள்.

तथाऽपि तु नयज्ञेन जयमाकांक्षता रणे ।
आत्मा रक्ष्यः प्रयत्नेन युद्धसिद्धिर्हि चंचला ।। १४ ।।
ते स्वामिवचनं सर्वे प्रतिगृह्य महौजसः ।
समुत्पेतु-र्महावेगा हुताश-समतेजसः ।। १५ ।।
रथै-र्मत्तैश्च मातंगै-र्वाजिभिश्च महाजवैः ।
शस्त्रैश्च विविधैस्तीक्ष्णैः सर्वैश्चोपचिता बलैः ।। १६ ।।
ततस्तं ददृशुर्वीरा दीप्यमानं महाकपिम् ।
रश्मिमन्त-मिवोद्यन्तं स्वतेजोरश्मि-मालिनम् ।। १७ ।।

ததாபி து நயஜ்ஞேன ஜயமாகாங்க்ஷதா ரணே ।
ஆத்மா ரக்ஷ்ய: ப்ரயத்னேன யுத்தஸித்திர்ஹி சஞ்சலா ।। 14 ।।
தே ஸ்வாமிவசனம் ஸர்வே ப்ரதிக்ருஹ்ய மஹௌஜஸ: ।
ஸமுத்பேதுர்-மஹாவேகா ஹுதாச ஸமதேஜஸ: ।। 15 ।।
ரதைர்-மத்தைச்ச மாதங்கைர்-வாஜிபிச்ச மஹாஜவை: ।
சஸ்த்ரைச்ச விவிதைஸ்தீக்ஷ்ணை: ஸர்வைச் சோபசிதா பலை: ।। 16 ।।
ததஸ்தம் தத்ருசுர்-வீரா தீப்யமானம் மஹாகபிம் ।
ரச்மிமந்த-மிவோத்யந்தம் ஸ்வதேஜோ ரச்மி-மாலினம் ।। 17 ।।

---

14. ஆயினும் போரில் வெற்றியை விரும்பும் தந்திரசாலியால் முயற்சியின் மூலம் தன்னுயிர் இரக்ஷிக்கப்படுதல் வேண்டும். போரில் வெற்றி நிலையில்லாதது.

15-16. அக்கினிக் கொப்பான ஒளியுடையவர்களும் மகாவேகமுடையவர்களும் சிறந்த பராக்கிரமமுடையவர்களுமான அவர்களனைவரும் அரசன் கட்டளையை ஏற்றுக் கொண்டு தேர்களும் மதயானைகளும், வேகம் மிக்க குதிரைகளும் கூரிய பல ஆயுதங்களும் கொண்ட பலவகைச் சேனைகள் புடைசூழப் புறப்பட்டார்கள்.

17. தனது வீரியமாகிற கிரணங்களால் உதய சூரியன் போல் பிரகாசிக்கும் பெரிய குரங்கை அவ்வீரர்கள் பார்த்தார்கள்.

---

13. காமம்-யத்யபீத்யர்த்த: । 14. நயஜ்ஞேன-நீதிஜ்ஞேன ।
16. ரதைச்ச மத்தைர் நாகைச்ச । நிசிதைஸ்தீக்ஷ்ணை: ।
ஸர்வைச்சோபஹிதா । 17. ததஸ்து !

तोरणस्थं महोत्साहं महासत्त्वं महाबलम् ।
महाशक्तिं महावेगं महाकायं महामतिम् ॥ १८ ॥
तं समीक्ष्यैव ते सर्वे दिक्षु सर्वास्ववस्थिताः ।
तैस्तैः प्रहरणै-र्भीमै-रभिपेतुस्ततस्ततः ॥ १९ ॥
तस्य पंचायसास्तीक्ष्णाः शिताः पीतमुखाः शराः ।
शिरस्युत्पलपत्राभा दुर्धरेण निपातिताः ॥ २० ॥

தோரணஸ்தம் மஹோத்ஸாஹம் மஹாஸத்வம் மஹாபலம் ।
மஹாசக்திம் மஹாவேகம் மஹாகாயம் மஹாமதிம் ॥ 18 ॥
தம் ஸமீக்ஷ்யைவ தே ஸர்வே திக்ஷு ஸர்வாஸ்வவஸ்திதா: ।
தைஸ்தை: ப்ரஹரணைர்-பீமை-ரபிபேதுஸ்-ததஸ் தத: ॥ 19 ॥
தஸ்ய பஞ்சாயஸாஸ்-தீக்ஷ்ணா: சிதா: பீதமுகா: சரா: ।
சிரஸ்யுத்பலபத்ராபா துர்த்தரேண நிபாதிதா: ॥ 20 ॥

18-19. உற்சாகம் மிகுந்தவரும், உறுதி மிகுந்தவரும், பலம் மிகுந்தவரும், பெரிய சக்தி படைத்தவரும், வேகம் மிக்கவரும் பெருத்த உருக்கொண்டவரும், சிறந்த புத்திமானும், தோரண வாயிலில் வீற்றிருப்பவருமான அவரைக் கண்டவுடனேயே எல்லாப் பக்கங்களிலும் சூழ்ந்து நின்று கொண்டு அவர்கள் எல்லோரும் தங்கள் தங்களுடைய பயங்கரமான ஆயுதங்களால் ஆங்காங்கு தாக்கினார்கள்.

20. கூரியவையும், கொடியவையும், கருநெய்தல்போல் கரியவையும், பொன்போன்ற முகமுடையவையும் இரும்பால் செய்யப்பட்டவையுமான ஐந்து பாணங்கள் அவருடைய தலையை நோக்கி துர்த்தரனால் விடப்பட்டன.

---

18. தோரணஸ்தம் மஹாவேகம் । மஹாமதிம் மஹோத்ஸாஹம் மஹாகாயம் மஹாபுஜம் ।
18. ஸத்வம்-'த்ரவ்யாஸு வ்யவஸாயேஷு ஸத்வ-மஸ்த்ரீது ஜந்துஷு' இத்யமர: ।

स तैः पंचभिराविद्धः शरैः शिरसि वानरः ।
उत्पपात नदन् व्योम्नि दिशो दश विनादयन् ॥ २१ ॥
ततस्तु दुर्धरो वीरः सरथः सज्यकार्मुकः ।
किरञ्छरशतै-स्तीक्ष्णै-रभिपेदे महाबलः ॥ २२ ॥
स कपिर्वारयामास तं व्योम्नि शरवर्षिणम् ।
वृष्टिमन्तं पयोदान्ते पयोदमिव मारुतः ॥ २३ ॥
अर्द्यमान-स्ततस्तेन दुर्धरेणानिलात्मजः ।
चकार निनदं भूयो व्यवर्धत च वेगवान् ॥ २४ ॥

ஸ தை: பஞ்சபிராவித்த: சரை: சிரஸி வானர: l
உத்பபாத நதன் வ்யோம்னி திசோ தச விநாதயன் ll 21 ll
ததஸ்து துர்த்தரோ வீர: ஸரத: ஸஜ்யகார்முக: l
கிரஞ்சரசதைஸ்-தீக்ஷ்ணை-ரபிபேதே மஹாபல: ll 22 ll
ஸ கபிர்-வாரயாமாஸ தம் வ்யோம்னி சரவர்ஷிணம் l
வ்ருஷ்டிமந்தம் பயோதாந்தே பயோதமிவ மாருத: ll 23 ll
அர்த்யமானஸ்-ததஸ்தேன துர்த்தரேணாநிலாத்மஜ: l
சகார நிநதம் பூயோ வ்யவர்த்தத ச வேகவான் ll 24 ll

---

21. அவ்வைந்து பாணங்களாலும் தலையில் தாக்குண்ட அவ்வானரர் பத்து திக்குகளும் எதிரொலி செய்யும்படி கர்ஜித்துக் கொண்டு ஆகாயத்தில் கிளம்பினார்.

22. தேரின் மீது விற்பிடித்து நின்ற மகாபலசாலியும் வீரனுமான துர்த்தரன் நூற்றுக் கணக்கான கூரிய பாணங்களால் அவரைத் தாக்கினான்.

23. ஆகாயத்தில் பாணங்களைப் பொழிந்து எதிர்த்த அவனை அவ்வானரர் கார்கால முடிவில் மழைத்தாரைகளைச் சிதறடிக்கும் காற்றுப் போல் தகைத்தார்.

24. மேலும் துர்த்தரனால் துன்புறுத்தப்பட்ட வேகவானான வாயுபுத்திரர் முன்னிலும் அதிகமாக ஓங்கிவளர்ந்து பெரிய கர்ஜனை செய்தார்.

---

24. சகார கதனம் பூயோ வ்யவர்த்தத ச வீர்யவான் l

स दूरं सहसोत्पत्य दुर्धरस्य रथे हरिः ।
निपपात महावेगो विद्युद्राशि-र्गिराविव ॥ २५ ॥
ततः स मथिताष्टाश्वं रथं भग्नाक्षकूबरम् ।
विहाय न्यपतद्भूमौ दुर्धरस्त्यक्त-जीवितः । २६ ॥
तं विरूपाक्ष-यूपाक्षौ दृष्ट्वा निपतितं भुवि ।
संजातरोषौ दुर्धर्षा-वुत्पेततु-ररिन्दमौ ॥ २७ ॥
स ताभ्यां सहसोत्पत्य विष्ठितो विमलेऽम्बरे ।
मुद्गराभ्यां महाबाहु-र्वक्षस्याभिहतः कपिः ॥ २८ ॥

ஸ தூரம் ஸஹஸோத்பத்ய துர்த்தரஸ்ய ரதே ஹரி: ।
நிபபாத மஹாவேகோ வித்யுத்ராசிர்-கிராவிவ ॥ 25 ॥
தத: ஸ மதிதாஷ்டாச்வம் ரதம் மக்னாக்ஷ கூபரம் ।
விஹாய ந்யபதத்பூமௌ துர்த்தரஸ்த்யக்த-ஜீவித: ॥ 26 ॥
தம் விரூபாக்ஷ-யூபாக்ஷௌ த்ருஷ்ட்வா நிபதிதம் புவி ।
ஸஞ்ஜாதரோஷௌ துர்த்தர்ஷா-வுத்பேதது-ரரிந்தமௌ ॥ 27 ॥
ஸ தாப்யாம் ஸஹஸோத்பத்ய விஷ்டிதோ விமலே஽ம்பரே ।
முத்கராப்யாம் மஹாபாஹுர்-வக்ஷஸ்யபிஹத: கபி: ॥ 28 ॥

25. மகா ஸாமர்த்தியசாலியான அவர் உயரக் கிளம்பி மலைமேல் இடிவிழுந்தாற்போல் துர்த்தரனுடைய தேரின் மேல் வேகமாகக் குதித்தார்.

26. அதனால் தேர்க்குதிரைகள் எட்டும் நசுங்கிச் செத்து தேரின் அச்சும் ஏர்க்கால்களும் முறிந்து துர்த்தரனும் தேரிலிருந்து உயிரிழந்து பூமியில் விழுந்தான்.

27. அவன் தரையில் விழுந்ததைக் கண்டு பயமற்றவர்களும் பகையை அழிக்க வல்லவர்களுமான விரூபாக்ஷன் யூபாக்ஷன் ஆகிய இருவரும் மிகுந்த ரோஷத்துடன் பாய்ந்தார்கள்.

28. நிர்மலமான ஆகாயத்தில் நின்ற பெருந்தோளரான ஹனுமார் மார்பில் முத்கரமென்னும் ஆயுதத்தால் தாக்கினார்கள்.

27. தௌ ஜாதரோஷௌ ।

तयो-र्वेगवतो-र्वेगं विनिहत्य महाबलः ।
निपपात पुनर्भूमौ सुपर्णसमविक्रमः ॥ २९ ॥
स सालवृक्षमासाद्य तमुत्पाट्य च वानरः ।
तावुभौ राक्षसौ वीरौ जघान पवनात्मजः ॥ ३० ॥
ततस्तांस्त्रीन् हतान् ज्ञात्वा वानरेण तरस्विना ।
अभिपेदे महावेगः प्रसह्य प्रघसो हरिम् ॥ ३१ ॥
भासकर्णश्च संक्रुद्धः शूलमादाय वीर्यवान् ।
एकतः कपिशार्दूलं यशस्विन-मवस्थितम् ॥ ३२ ॥

தயோர்-வேகவதோர்-வேகம் விநிஹத்ய மஹாபல: l
நிபபாத புனர்ப்பூமௌ ஸுபர்ணஸமவிக்ரம: ll 29 ll
ஸ ஸால-வ்ருக்ஷ-மாஸாத்ய தமுத்பாட்ய ச வானர: l
தாவுபௌ ராக்ஷஸௌ வீரௌ ஜகான பவனாத்மஜ: ll 30 ll
ததஸ்தான் த்ரீன் ஹதான் ஜ்ஞாத்வா வானரேண தரஸ்வினா l
அபிபேதே மஹாவேக: ப்ரஸஹ்ய ப்ரகஸோ ஹரிம் ll 31 ll
பாஸகர்ணச்ச ஸங்க்ருத்த: சூலமாதாய வீர்யவான் l
ஏகத: கபிசார்த்தூலம் யசஸ்வின-மவஸ்திதம் ll 32 ll

---

29. பலம் மிகுந்தவரும் கருடனைப் போன்ற பராக்கிரமம் படைத்தவருமான ஹனுமார் வேகமாய்த் தாக்கிய அவர்களுடைய வேகத்தையடக்குபவராய் பூமியில் குதித்தார்.

30. வாயுபுத்திரரான அவர் ஒரு ஆச்சா மரத்தையணுகி அதைப் பிடுங்கி அவ்விரண்டு அரக்க வீரர்களையும் அடித்துக் கொன்றார்.

31. அம்மூவரும் பலம் மிகுந்த குரங்கால் கொல்லப்பட்டதைக் கண்ட பிரகஸன் அதிவேகமாக வந்து மிக்க வலிமையுடன் தாக்கினான்.

32. பாஸகர்ணன் எனும் வீரனும் கோபமுற்றுச் சூலத்தை எடுத்துக் கொண்டு மற்றொரு பக்கத்தில் வந்து கோபத்துடன் புகழ்மிக்க வானர சிரேஷ்டரைத் தாக்கினான்.

---

28. ஸஹஸோத்ப்லுத்ய l 29. நிஹத்ய ஸ மஹாபல: l ஸுபர்ண இவ வேகித: l

पट्टिशेन शिताग्रेण प्रघसः प्रत्ययोधयत् ।
भासकर्णश्च शूलेन राक्षसः कपिसत्तमम् ॥ ३३ ॥
स ताभ्यां विक्षतै-र्गात्रै-रसृग्दिग्ध-तनूरुहः ।
अभवद्वानरः क्रुद्धो बालसूर्य-समप्रभः ॥ ३४ ॥
समुत्पाट्य गिरेः शृंगं समृगव्यालपादपम् ।
जघान हनुमान् वीरो राक्षसौ कपिकुंजरः ॥ ३५ ॥

பட்டிசேன சிதாக்ரேண ப்ரகஸ: ப்ரத்யயோதயத் l
பாஸகர்ணச்ச சூலேன ராக்ஷஸ: கபிஸத்தமம் ll 33 ll

ஸ தாப்யாம் விக்ஷதைர்-காத்ரை-ரஸ்ருக்திக்த-தனூருஹ: l
அபவத்வானர: க்ருத்தோ பாலஸூர்ய-ஸமப்ரப: ll 34 ll

ஸமுத்பாட்ய கிரே: ச்ருங்கம் ஸம்ருக-வ்யாலபாதபம் l
ஜகான ஹனுமான் வீரோ ராக்ஷஸௌ கபிகுஞ்ஜர: ll 35 ll

---

33. வானரசிரேஷ்டரை பிரகஸன் கூரிய முனையுள்ள பட்டிசத்தால் குத்தினான். பாஸகர்ணன் எனுமரக்கன் சூலத்தால் குத்தினான்.

34. அவ்விருவராலும் காயப்படுத்தப்பட்டு உரோமமெல்லாம் ரத்தம் பூசப்பட்டு அவ்வானரர் கோபத்துடன் இள ஞாயிறு போல் விளங்கினார்.

35. வானரோத்தமரும் வீரருமான ஹனுமார் மிருகங்களும் பாம்புகளும் மரங்களும் நிறைந்த ஒரு மலைச்சிகரத்தைப் பிடுங்கி அவ்விரு அரக்கர்களை தாக்கிக் கொன்றார்.

---

31. அபிகம்ய மஹாவேக: l 32. யசஸ்வின-மவஸ்திதௌ l
33. கபிகுஞ்ஜரம் l
35. கிரிச்ருங்க ஸூநிஷ்பிஷ்டௌ திலசஸ்தௌ பபூவது: ll அதிக பாடம்.

ततस्तेष्ववसन्नेषु सेनापतिषु पंचसु ।
बलं तदवशेषं च नाशयामास वानरः ॥ ३६ ॥

अश्वैरश्वान् गजैर्नागान् योधै-र्योधान् रथै रथान् ।
स कपिर्नाशयामास सहस्राक्ष इवासुरान् ॥ ३७ ॥

हतै-र्नागैश्च तुरगै-र्भग्नाक्षैश्च महारथैः ।
हतैश्च राक्षसै-र्भूमी रुद्धमार्गा समन्ततः ॥ ३८ ॥

ததஸ்தேஷ்வவஸன்னேஷு ஸேனாபதிஷு பஞ்சஸு ।
பலம் ததவசேஷஞ் ச நாசயாமாஸ வானர: ॥ 36 ॥

அச்வை-ரச்வான் கஜைர்-நாகான் யோதைர்-யோதான் ரதை-ரதான் ।
ஸ கபிர்நாசயாமாஸ ஸஹஸ்ராக்ஷ இவாஸுரான் ॥ 37 ॥

ஹதைர்-நாகைச்ச துரகைர்-பக்னாக்ஷைச்ச மஹாரதை: ।
ஹதைச்ச ராக்ஷஸைர்-பூமீ ருத்தமார்க்கா ஸமந்தத: ॥ 38 ॥

---

36. அவ்வானரர் ஐந்து சேனைத் தலைவர்களையும் கொன்ற பிறகு எஞ்சியிருந்த சேனை முழுவதையும் நாசம் செய்தார்.

37. இந்திரன் அசுரர்களையழிப்பதுபோல் அவர் குதிரைகளைக் கொண்டு குதிரைகளையும், யானைகளைக் கொண்டு யானைகளையும், படைவீரர்களைக் கொண்டு படைவீரர்களையும், தேர்க்களைக் கொண்டு தேர்களையும் மோதி நாசம் செய்தார்.

38. கொல்லப்பட்ட யானைகளாலும் குதிரைகளாலும், அச்சுமுறிந்த பெரிய தேர்களாலும், மாண்டுபோன அரக்கர்களாலும் பூமியெங்கும் நிறைந்து நடக்கப் பாதையில்லாமலிருந்தது.

ततः कपिस्तान्ध्वजिनी पतीन् रणे निहत्य वीरान् सबलान् सवाहनान्
तदेव वीरः परिगृह्य तोरणं कृतक्षणः काल इव प्रजाक्षये ॥ ३९ ॥

इति षट्चत्वारिंशः सर्गः
(आदितः श्लोकाः २००४)

தத: கபிஸ்தான் த்வஜினீ பதீன் ரணே
நிஹத்ய வீரான் ஸபலான் ஸவாஹனான் l
ததேவ வீர: பரிக்ருஹ்ய தோரணம்
க்ருதக்ஷண: கால இவ ப்ரஜாக்ஷயே ll 39 ll

ll இதி ஷட்சத்வாரிம்ச: ஸர்க்க: ll
(ஆதித: சலோகா: 2004)

---

39. வீரர்களான சேனாபதிகளை அவர்களுடைய சேனைகளுடனும் வாகனங்களுடனும் போரில் அழித்துவிட்டுத் தோரணவாயிலுக்கே திரும்பிப் போய்ப் பிரஜைகளையழிக்கும் கால புருஷனைப் போல் விளங்கிய அவ்வானரர் சற்று இளைப்பாறினார்.

இங்ஙனம் நாற்பத்தாறாம் ஸர்க்கம் முற்றும்.
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 2004)

---

39. *ததைவ வீர: l*

सप्तचत्वारिंशः सर्गः

अक्षकुमारवधः

सेनापतीन् पंच स तु प्रमापितान् हनूमता सानुचरा सवाहनान् ।
समीक्ष्य राजा समरोद्धतोन्मुखं कुमारमक्षं प्रसमैक्षताग्रतः ॥ १ ॥
स तस्य दृष्ट्यर्पण-संप्रचोदितः प्रतापवान् कांचनचित्रकार्मुकः ।
समुत्पपाताथ सदस्युदीरितो द्विजातिमुख्यै-र्हविषेव पावकः ॥ २ ॥

ஸப்தசத்வாரிம்ச: ஸர்க்க:

அக்ஷகுமாரவத:

ஸேனாபதீ: பஞ்ச ஸது ப்ரமாபிதான்
ஹனூமதா ஸானுசரா ஸவாஹனான் l
ஸமீக்ஷ்ய ராஜா ஸமரோத்ததோன்முகம்
குமாரமக்ஷம் ப்ரஸமைக்ஷதாக்ரத: ll 1 ll
ஸ தஸ்ய த்ருஷ்ட்யர்ப்பண-ஸம்ப்ரசோதித:
ப்ரதாபவான் காஞ்சனசித்ரகார்முக: l
ஸமுத்பபாதாத ஸதஸ்யுதீரிதோ
த்விஜாதி-முக்யைர்-ஹவிஷேவ பாவக: ll 2 ll

நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்

அக்ஷகுமாரவதம்

1. ஸேனாபதிகள் ஐவரும் ஸேனைகளோடும் வாஹனங்களோடும் ஹனுமாரால் சிதைந்து போனதையறிந்த இராவணன் போரில் ஊக்கத்துடன் தன்னெதிரில் நின்ற அக்ஷன் என்னும் தன் குமாரனை உற்று நோக்கினான்.

2. பிரதாபவானாகிய அவன் கண் பார்வையாலேயே ஏவப் பெற்றவனாய் பொன்னாற் செய்த அழகிய வில்லுடன் அந்தணர் ஹோமம் செய்யும் ஹவிஸ்ஸால் உயரக் கிளம்பும் அக்கினிபோல் அச்சபையினின்று கிளம்பினான்.

---

1. ப்ரஸமைக்ஷதாக்ஷம் l

ततो महद्बालदिवाकरप्रभं प्रतप्तजाम्बूनद-जालसन्ततम् ।
रथं समास्थाय ययौ स्म वीर्यवान् महाहरिं तं प्रति नैर्ऋतर्षभः ॥ ३ ॥
ततस्तपः संग्रहसंचयार्जितं प्रतप्तजाम्बूनद-जालशोभितम् ।
पताकिनं रत्नविभूषितध्वजं मनोजवाष्टाश्ववरैः सुयोजितम् ॥ ४ ॥
सुरासुराधृष्य-मसंगचारिणं रविप्रभं व्योमचरं समाहितम् ।
सतूण-मष्टासिनिबन्धबन्धुरं यथाक्रमावेशित-शक्तितोमरम् ॥ ५ ॥

ததோ மஹத்பாலதிவாகரப்ரபம்
ப்ரதப்தஜாம்பூனத-ஜாலஸந்ததம் ।
ரதம் ஸமாஸ்தாய யயௌ ஸ வீர்யவான்
மஹாஹரிம் தம் ப்ரதிநைர்ருதர்ஷப: ॥ 3 ॥
ததஸ்தப: ஸங்க்ரஹஸஞ்சயார்ஜிதம்
ப்ரதப்தஜாம்பூனத-ஜால சோபிதம் ।
பதாகினம் ரத்னவிபூஷிதத்வஜம்
மனோஜவாஷ்டாச்வவரை: ஸுயோஜிதம் ॥ 4 ॥
ஸுராஸுராத்ருஷ்ய-மஸங்கசாரிணம்
ரவிப்ரபம் வ்யோமசரம் ஸமாஹிதம் ।
ஸதூண-மஷ்டாஸிநிபந்தபந்துரம்
யதாக்ரமாவேசித-சக்திதோமரம் ॥ 5. ॥

3. வீரியம் மிக்கவனும் அரக்கர் தலைவனுமான அவன் உருக்கிய பொன்னாலிழைக்கப்பட்டு உதய சூரியன் போல் ஒளிவிடும் ஒரு பெரிய தேரின் மேல் ஏறிக் கொண்டு வானரசிரேஷ்டரை எதிர்க்கச் சென்றான்.

4. அந்தத் தேர் பெருந்தவஞ் செய்து பெற்றது; உருக்கின பொன்னாற் செய்த சாளரங்களுடையது; கொடிகளும் இரத்தினமிழைத்த துவஜமும் உடையது; மனோவேகம் போன்ற வேகமுள்ள எட்டுச் சிறந்த குதிரைகள் பூட்டியது.

5. தேவர்களாலும் அசுரர்களாலும் வெல்ல முடியாதது; தடையற்றபோக்குடையது; சூரியன் போன்ற ஒளி பொருந்தியது; வானத்திலும் செல்ல வல்லது; அம்புக் கூடுடையது; எட்டுக் கத்திகள் கட்டிய அழகுடையது; வேல்கள் தோமரங்கள் முறைப்படி வைக்கப்பட்டது.

विराजमानं प्रतिपूर्णवस्तुना सहेमदाम्ना शशिसूर्यवर्चसा ।
दिवाकराभं रथमास्थित-स्ततः स निर्जगामामरतुल्य-विक्रमः ॥ ६ ॥

स पूरयन् खंच महींच साचलां तुरंगमातंग-महारथस्वनैः ।
बलैः समेतैः स हि तोरणस्थितं समर्थ-मासीन-मुपागमत् कपिम् ॥ ७ ॥

விராஜமானம் ப்ரதிபூர்ண வஸ்துனா
ஸஹேமதாம்னா சசிஸூர்யவர்ச்சஸா ।
திவாகராபம் ரதமாஸ்திதஸ்ததஃ
ஸ நிர்ஜகாமாமரதுல்ய-விக்ரமஃ ॥ 6 ॥

ஸ பூரயன் கஞ்ச மஹீஞ்ச ஸாசலாம்
துரங்கமாதங்க-மஹாரதஸ்வனைஃ ।
பலைஃ ஸமேதைஃ ஸ ஹி தோரணஸ்திதம்
ஸமர்த்த-மாஸீன-முபாகமத் கபிம் ॥ 7 ॥

---

6. கருவிகளெல்லாம் நிறைந்தது, பொற்கயிறுகளால் சந்திர சூரியர்களைப் போல் ஒளிவிடுவது; அப்படிப்பட்ட சிறப்புடைய தேரின் மீது ஏறிக் கொண்டு தேவர்களுக்குச் சமமான பராக்கிரமமுடைய அவன் அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

7. மலை செறிந்த பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் குதிரைகள், யானைகள், பெரிய தேர்கள் ஆகியவற்றின் இரைச்சல் நிறையும்படி திரண்ட சேனைகளுடன் அவன் தோரணவாயிலின் மேல் வீற்றிருந்த ஆற்றல் மிக்க வானரரை நெருங்கினான்.

---

3. மஹான் பாலதிவாகரப்ரபம் ।

4. ஜால-சித்ரிதம் ।

5. தடித்ப்ரபம் ।

स तं समासाद्य हरि हरीक्षणो युगान्तकालाग्निमिव प्रजाक्षये ।
अवस्थितं विस्मितजातसंभ्रमः समैक्षताक्षो बहुमानचक्षुषा ।। ८ ।।
स तस्य वेगंच कपेर्महात्मनः पराक्रमंचारिषु पार्थिवात्मजः ।
विधारयन् स्वं च बलं महाबलो हिमक्षये सूर्य इवाभिवर्धते ।। ९ ।।
स जातमन्युः प्रसमीक्ष्य विक्रमं स्थिरं स्थितः संयति दुर्निवारणम् ।
समाहितात्मा हनुमन्त-माहवे प्रचोदयामास शरै-स्त्रिभिः शितैः ।। १० ।।

ஸ தம் ஸமாஸாத்ய ஹரிம் ஹரீக்ஷணோ
யுகாந்த காலாக்னிமிவ ப்ரஜாக்ஷயே ।
அவஸ்திதம் விஸ்மித-ஜாதஸம்ப்ரம:
ஸமைக்ஷதாக்ஷோ பஹுமானசக்ஷுஷா ॥ 8 ॥
ஸ தஸ்ய வேகஞ்ச கபேர்மஹாத்மன:
பராக்ரமஞ்சாரிஷு பார்த்திவாத்மஜ: ।
விதாரயன் ஸ்வஞ்ச பலம் மஹாபலோ
ஹிமக்ஷயே ஸூர்ய இவாபிவர்த்ததே ॥ 9 ॥
ஸ ஜாதமன்யு: ப்ரஸமீக்ஷ்ய விக்ரமம்
ஸ்திரம் ஸ்தித: ஸம்யதி துர்நிவாரணம் ।
ஸமாஹிதாத்மா ஹனுமந்த-மாஹவே
ப்ரசோதயாமாஸ சரைஸ்-த்ரிபி: சிதை: ॥ 10 ॥

---

8. சிங்கம் போன்ற பார்வையுடைய அக்ஷன் யுகம் முடியும் பொழுது தோன்றும் ஊழிக்கனல் போல் வீற்றிருக்கும் அவ்வானரரை நெருங்கி ஆச்சரியத்தாலுண்டான பரபரப்புடனும் வெகுமானப் பார்வையுடனும் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

9. மகாபலசாலியான அந்த அரச குமாரன் பகைவர் பால் அம்மகாத்மாவான வானரருக்கிருந்த வேகத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் தனது வலிமையையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்துப் பனிக்கால முடிவில் சூரியனைப் போல் கொதிப்பு மிக்கவனானான்.

10. போரில் வெல்லுதற்கரிய ஹனுமாருடைய ஆண்மையையும் அசைவற்ற தன்மையையும் அக்ஷன் கவனித்துப் பார்த்துக் கோபம் மூண்டு கூரிய மூன்று பாணங்களை விடுத்து அவரைப் போர் செய்யத் தூண்டினான்.

ततः कपिं तं प्रसमीक्ष्य गर्वितं जितश्रमं शत्रुपराजयोर्जितम् ।
अवैक्षताक्षः समुदीर्णमानसः स बाणपाणिः प्रगृहीतकार्मुकः ॥ ११ ॥

स हेमनिष्कांगद-चारुकुण्डलः समाससादाशु पराक्रमः कपिम् ।
तयो-र्बभूवाप्रतिमः समागमः सुरासुराणामपि संभ्रमप्रदः ॥ १२ ॥

ததः கபிம் தம் ப்ரஸமீக்ஷ்ய கர்விதம்
ஜிதச்ரமம் சத்ருபராஜயோர்ஜிதம் ।
அவைக்ஷதாக்ஷ: ஸமுதீர்ணமானஸ:
ஸ பாணபாணி: ப்ரக்ருஹீத-கார்முக: ॥ 11 ॥

ஸ ஹேமநிஷ்காங்கத-சாருகுண்டல:
ஸமாஸஸாதாசு பராக்ரம: கபிம் ।
தயோர்-பபூவாப்ரதிம: ஸமாகம:
ஸுராஸுராணாமபி ஸம்ப்ரமப்ரத: ॥ 12 ॥

---

11. அவ்வானரருடைய கர்வத்தையும் களைப்பின்மையையும் பகைவர்களை ஒழிப்பதில் கொண்டுள்ள ஆர்வத்தையும் பார்த்து அக்ஷகுமாரன் மனக்கிளர்ச்சியுற்று அம்பையும் வில்லையும் எடுத்துக் கொண்டு சற்று யோசித்தான்.

12. பொன்னாலான தோள்வளைகளும் குண்டலங்களுமணிந்தவனும் பராக்கிரமசாலியுமான அவன் விரைவாக வானரரைத் தாக்கினான். அவர்களிடை ஏற்பட்ட கைகலப்பு உவமையற்றதாயும் தேவர்களும் அசுரர்களும் கண்டு நடுங்கத்தக்கதாயும் இருந்தது.

---

8. விஸ்மிதஜாதஸம்ப்ரமம் । 9. ராவணாத்மஜ: । விசாரயன் ஸ்வம் । யுகக்ஷயே ஸூர்ய இவாபிவர்த்தத ।

10. ஸ்திர: ஸம்யதி ।

रराम भूमिर्न ततान भानुमान् ववौ न वायुः प्रचचाल चाचलः ।
कपेः कुमारस्य च वीक्ष्य संयुगं ननाद च द्यौरुदधिश्च चुक्षुभे ।। १३ ।।
ततः स वीरः सुमुखान् पतत्रिणः सुवर्णपुंखान् सविषानिवोरगान् ।
समाधि-संयोग-विमोक्ष-तत्त्वविच्छरानथ त्रीन् कपिमूर्ध्न्यताडयत् ।। १४ ।।
स तैः शरै-र्मूर्ध्निसमं निपातितैः क्षरन्नसृग्दिग्ध- विवृत्तलोचनः ।
नवोदितादित्यनिभः शरांशुमान् व्यराजतादित्य इवांशुमालिकः ।। १५ ।।

ரராம பூமிர்-ந ததாப பானுமான்
வவௌ ந வாயு: ப்ரசசால சாசல: ।
கபே: குமாரஸ்ய ச வீக்ஷ்ய ஸம்யுகம்
நநாத ச த்யௌ ருததிச்ச சுக்ஷுபே ॥ 13 ॥
தத: ஸ வீர: ஸுமுகான் பதத்ரிண:
ஸுவர்ண புங்கான் ஸவிஷானிவோரகான் ।
ஸமாதி-ஸம்யோக-விமோக்ஷ-தத்வவிச்
சரானத த்ரீன் கபிமூர்த்ன்யதாடயத் ॥ 14 ॥
ஸ தை: சரைர்-மூர்த்நிஸமம் நிபாதிதை:
க்ஷரந்நஸ்ருக்திக்த-விவ்ருத்தலோசன: ।
நவோதிதாதித்ய நிப: சராம்சுமான்
வ்யராஜதாதித்ய இவாம்சுமாலிக: ॥ 15 ॥

---

13. வானரருக்கும் அக்ஷகுமாரனுக்கும் ஏற்பட்ட யுத்தத்தைக் கண்டு பூமி நடுங்கிற்று; சூரியன் பிரகாசிக்கவில்லை; காற்று வீசவில்லை; மலைகள் அசைந்தன; வானம் முழங்கிற்று; கடல் கலங்கிற்று.

14. குறிவைப்பதிலும் அம்பு தொடுப்பதிலும் ஸாமர்த்தியம் வாய்ந்த அவ்வீரன் கூரிய முனைகளுள்ளவையும், பொன் பூசியவையும், விஷந்தோய்ந்தவையும், சிறகுடையவையுமான ஸர்ப்பங்களைப் போன்ற மூன்று பாணங்களை வானரருடைய முடிமேல் ஏவினான்.

15. ஒரே காலத்தில் தலையிலே பாய்ந்த அப்பாணங்களால் இரத்தம் வழியக் கண்ணும் சிவந்து சுழல, அம்புகளையே கிரணங்களாய்க் கொண்ட இளஞ்சூரியனைப் போல் அவர் விளங்கினார்.

---

13. வீர்யஸம்யுகம் ।
15. விவ்ருத்தநேத்ர: ।

ततः स पिंगाधिप-मन्त्रिसत्तमः समीक्ष्य तं राजवरात्मजं रणे ।
उदग्र-चित्रायुध-चित्रकार्मुकं जहर्ष चापूर्यत चाहवोन्मुखः।। १६ ।।
स मन्दराग्रस्थ इवांशुमालिको विवृद्धकोपो बलवीर्यसंयुतः ।
कुमारमक्षं सबलं सवाहनं ददाह नेत्राग्नि-मरीचिभि-स्तदा।। १७ ।।
ततः स बाणासन-चित्रकार्मुकः शरप्रवर्षो युधि राक्षसाम्बुदः ।
शरान् मुमोचाशु हरीश्वराचले बलाहको वृष्टिमिवाचलोत्तमे।। १८ ।।

தத: ஸ பிங்காதிப-மந்த்ரிஸத்தம:
ஸமீக்ஷ்ய தம் ராஜவராத்மஜம் ரணே ।
உதக்ர-சித்ராயுத-சித்ரகார்முகம்
ஜஹர்ஷ சாபூர்யத சாஹவோன்முக: ।। 16 ।।
ஸ மந்தராக்ரஸ்த இவாம்சுமாலிகோ
விவ்ருத்தகோபோ பலவீர்யஸம்யுத: ।
குமாரமக்ஷம் ஸபலம் ஸவாஹனம்
ததாஹ நேத்ராக்னி-மரீசிபிஸ்-ததா ।। 17 ।।
தத: ஸ பாணாஸன-சித்ர கார்முக:
சர ப்ரவர்ஷோ யுதி ராக்ஷஸாம்புத: ।
சரான் முமோசாசு ஹரீச்வராசலே
பலாஹகோ வ்ருஷ்டிமிவாசலோத்தமே ।। 18 ।।

---

16. வானர மன்னருடைய மந்திரிகளிற் சிறந்தவரான அவர் போர்க்களத்தில் கூரிய பல ஆயுதங்களுடனும் வில்லுடனும் நிற்கும் ராக்ஷஸராஜபுத்திரனை உற்று நோக்கிச் சண்டைக்குத் தயாராகி மகிழ்ச்சியுடன் கர்ஜித்தார்.

17. பின்பு பலமும் வீரியமும் மிகுந்த அவர் கோபம் மேலிட்டவராய் மந்தரமலையுச்சியில் பிரகாசிக்கும் சூரியனைப் போன்றவராய்ச் சேனைகளும் வாகனங்களும் புடைசூழ்ந்த அக்ஷகுமாரனைத் தமது கண்களிலிருந்து கிளம்பிய தீப்பொரிகளால் எரித்தார்.

18. மேகம் போன்ற அவ்வரக்கன் அப்போரில் வானவில் போன்று விசித்திரமான தனது வில்லிலிருந்து மழைபோல் சொரியும் பாணங்களை வானரசிரேஷ்டர் மேல் வேகமாய்ப் பொழிந்தது ஒரு பெரிய மலைமேல் மழை பெய்ந்தால் எப்படியிருக்குமோ அப்படியிருந்தது.

ततः कपिस्तं रणचण्डविक्रमं विवृद्धतेजोबल-वीर्यसंयुतम् ।
कुमारमक्षं प्रसमीक्ष्य संयुगे ननाद हर्षाद् घनतुल्यविक्रमः ।। १९ ।।
स बालभावाद्युधि वीर्यदर्पितः प्रवृद्धमन्युः क्षतजोपमेक्षणः ।
समाससादाप्रतिमं कपिं रणे गजो महाकूपमिवावृतं तृणैः ।। २० ।।
स तेन बाणैः प्रसभं निपातितै-श्चकार नादं घननादनिस्वनः ।
समुत्पपाताशु नभः स मारुति-र्भुजोरुविक्षेपण-घोरदर्शनः ।। २१ ।।

தத: கபிஸ்தம் ரணசண்டவிக்ரமம்
விவ்ருத்த-தேஜோபல-வீர்யஸம்யுதம் ।
குமாரமக்ஷம் ப்ரஸமீக்ஷ்ய ஸம்யுகே
நநாத ஹர்ஷாத் கனதுல்ய-விக்ரம: ॥ 19 ॥
ஸ பால-பாவாத்யுதி வீர்ய-தர்ப்பித:
ப்ரவ்ருத்தமன்யு: க்ஷதஜோபமேக்ஷண: ।
ஸமாஸஸாதாப்ரதிமம் கபிம் ரணே
கஜோ மஹா கூபமிவாவ்ருதம் த்ருணை: ॥ 20 ॥
ஸ தேன பாணை: ப்ரஸபம் நிபாதிதைச்—
சகார நாதம் கனநாத நிஸ்வன: ।
ஸமுத்புபாதாசு நப: ஸ மாருதிர்—
புஜோரு விக்ஷேபண-கோரதர்சன: ॥ 21 ॥

---

19. அக்ஷனுடைய போர் வன்மையையும் மேன் மேல் வளரும் ஆற்றலும் பலமும் வீரியமும் உடையவனாக அவனிருப்பதையும் பார்த்து மேகம் போன்ற பராக்கிரமம் படைத்த ஹனுமார் கர்ஜித்தார்.

20. அக்ஷன் போரில் சிறு பிள்ளைத்தனத்தால் வீரச் செருக்குடைய வனாய்க் கோபங் கொண்டு இரத்தம் போல் கண்கள் சிவநதவனாய்ப் புல்மூடிய பாழுங் கிணற்றில் விழும் யானையைப் போல் போரில் இணையற்ற வானரர் மேல் பாய்ந்தான்.

21. அவனால் வேகமாய் விடப்பட்ட பாணங்கள் தன்மேல் விழவே மாருதியானவர் மேகம் போல் கர்ஜித்து தோள்களையும் தொடைகளையும் அகன்று விரித்து பயங்கரமான தோற்றமுடையவராய் ஆகாயத்தில் உடனே கிளம்பினார்.

---

18. பாணாஸன-சக்ர-கார்முக: । 19. ஹர்ஷாத்கன துல்யநி: ஸ்வன: ।

समुत्पतन्तं समभिद्रवद्बली स राक्षसानां प्रवरः प्रतापवान् ।
रथी रथिश्रेष्ठतमः किरञ्छरैः पयोधरः शैलमिवाश्मवृष्टिभिः ॥ २२ ॥
स ताञ्छरांस्तस्य हरिर्विमोक्षयंश्चचार वीरः पथि वायुसेविते ।
शरान्तरे मारुतवद्विनिष्पतन् मनोजवः संयति चण्डविक्रमः ॥ २३ ॥
तमात्तबाणासन-माहवोन्मुखं ख-मास्तृणन्तं विशिखैः शरोत्तमैः ।
अवैक्षताक्षं बहुमानचक्षुषा जगाम चिन्तां च स मारुतात्मजः ॥ २४ ॥

ஸமுத்பதந்தம் ஸமபித்ரவத்பலீ
  ஸ ராக்ஷஸாநாம் ப்ரவர: ப்ரதாபவான் ।
ரதீ ரதிச்ரேஷ்டதம: கிரஞ்சரை:
  பயோதர: சைலமிவாச்ம வ்ருஷ்டிபி: ॥ 22 ॥
ஸ தாஞ்ச்சராம் ஸ்தஸ்ய ஹரிர்விமோக்ஷயம்ச்—
  சசார வீர: பதி வாயுஸேவிதே ।
சராந்தரே மாருதவத் விநிஷ்பதன்
  மனோஜவ: ஸம்யதி சண்டவிக்ரம: ॥ 23 ॥
தமாத்த பாணாஸன-மாஹவோன்முகம்
  க-மாஸ்த்ருணந்தம் விசிகை: சரோத்தமை: ।
அவைக்ஷதாக்ஷம் பஹுமானசக்ஷுஷா
  ஜகாம சிந்தாஞ் ச ஸ மாருதாத்மஜ: ॥ 24 ॥

22. உயரக்கிளம்பின அவர் மேல் மலையின் மேல் மேகம் கல்மாரி பெய்தாற் போல் பலவானும் ராக்ஷஸர்களிற் சிறந்தவனும் பிரதாபசாலியும் தேரிலேறியவனும் தேர் வீரர்களிற் சிறந்தவனுமான அக்ஷன் பாணங்களைப் பொழிந்தான்.

23. உக்கிரமான பராக்கிரமமுடையவரும், மனோவேகம் போன்ற வேகமுள்ளவருமான வானரவீரர் அப்பாணங்கள் தன்மேல் படாமல் விலக்கி பாணங்களின் நடுவில் காற்றுப்போல் நுழைந்து வாயுமண்டலத்தில் திரிந்தார்.

24. பின்பு அவ்வாயு குமாரர் வில்லேந்தியவனும் போரில் ஆசை கொண்டவனும் கூர்மையான சிறந்த பாணங்களால் ஆகாயத்தை நிரப்புபவனுமான அவனைப் பெருமதிப்புடன் உற்று நோக்கிச் சிந்திக்கலானார்.

21. ஸமுத்பபாதாசு நப: ஸமாருஜன்புஜோரு । 22. ரதிச்ரேஷ்ட்டதர: ।

ततः शरै-र्भिन्नभुजान्तरः कपिः कुमारवीरेण महात्मना नदन् ।
महाभुजः कर्मविशेषतत्त्ववित् विचिन्तयामास रणे पराक्रमम् ।। २५ ।।

अबालवद्बाल-दिवाकरप्रभः करोत्ययं कर्म महन्महाबलः ।
न चास्य सर्वाहवकर्म-शोभिनः प्रमापणे मे मतिरत्र जायते ।। २६ ।।

தத: சரைர்-பின்ன புஜாந்தர: கபி:
குமாரவீரேண மஹாத்மனா நதன் ।
மஹாபுஜ: கர்மவிசேஷதத்வவித்
விசிந்தயாமாஸ ரணே பராக்ரமம் ॥ 25 ॥

அபாலவத் பால-திவாகரப்ரப:
கரோத்யயம் கர்ம மஹன்மஹாபல: ।
ந சாஸ்ய ஸர்வாஹவகர்ம-சோபின:
ப்ரமாபணே மே மதிரத்ர ஜாயதே ॥ 26 ॥

---

25. அப்பொழுது மகாபலசாலியான அரசகுமாரனால் விடப்பட்ட பாணங்களால் மார்பு கிழிக்கப்பட்ட பெருந்தோளரும் சிறப்பான செயலின் அருமை தெரிந்தவருமான அவ்வானரர் கர்ஜனை செய்து அவனுடைய பராக்கிரமத்தைப் பற்றி மனதில் ஆராய்ந்தார்.

26. இவனோ மகாபலவானாய் பாலசூரியன் போலொளியுடையவனாய்த் தக்க வயது வந்தவன் போல் பெரிய தொழிலைச் செய்கிறான். எல்லாப் போர்ச் செயல்களையும் பழுதறச் செய்கிறான். இவனை இங்கு கொல்ல எனக்கு மனம் எழவில்லை.

---

23. ஸம்யதி பீமவிக்ரம: ।
24. விவிதை: சரோத்தமை: ।
24. கம் ஆஸ்த்ருணந்தம்–ஆகாசம் ஆச்சாதயந்தம் ।
25. குமாரவர்யேண ।
26. மஹான் மஹாபல: ।
ஸர்வாஹம கர்மசாலின: ।
26. ப்ரமாபணே –வித்த்வம்ஸனே ।

अयं महात्मा च महांश्च वीर्यतः समाहितश्चातिसहश्च संयुगे ।
असंशयं कर्मगुणोदयादयं सनागयक्षै-र्मुनिभिश्च पूजितः ।। २७ ।।
पराक्रमोत्साह-विवृद्धमानसः समीक्षते मां प्रमुखागतः स्थितः ।
पराक्रमोह्यस्य मनांसि कम्पयेत् सुरासुराणामपि शीघ्रगामिनः ।। २८ ।।
न खल्वयं नाभिभवेदुपेक्षितः पराक्रमोह्यस्य रणे विवर्धते ।
प्रमापणं त्वेव ममास्य रोचते न वर्धमानोऽग्निरुपेक्षितुं क्षमः ।। २९ ।।

அயம் மஹாத்மா ச மஹாம்ச்ச வீர்யத:
ஸமாஹிதச் சாதிஸஹச்ச ஸம்யுகே ।
அஸம்சயம் கர்ம குணோதயாதயம்
ஸநாகயக்ஷைர்-முனிபிச்ச பூஜித: ।। 27 ।।
பராக்ரமோத்ஸாஹ-விவ்ருத்தமானஸ:
ஸமீக்ஷதே மாம் ப்ரமுகாகத: ஸ்தித: ।
பராக்ரமோஹ்யஸ்ய மனாம்ஸி கம்பயேத்
ஸுராஸுராணாமபி சீக்ரகாமின: ।। 28 ।।
ந கல்வயம் நாபிபவேதுபேக்ஷித:
பராக்ரமோஹ்யஸ்ய ரணே விவர்த்ததே ।
ப்ரமாபணம் த்வேவ மமாஸ்ய ரோசதே
ந வர்த்தமானோऽக்னிருபேக்ஷிதும் க்ஷம: ।। 29 ।।

---

27. இவன் மிகுந்த பலசாலி, வீரியம் மிக்கவன், கஷ்டத்திற்குச் சலியாதவன், போரில் பொறுத்து நிற்பவன்; அதுவுமன்றி இவன் செய்யும் செயல்களில் பெருமையிருப்பதால் நாகர்கள்,யக்ஷர்கள், முனிவர்கள் முதலியோரால் கொண்டாடப்பட்டவன் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

28. பராக்கிரமத்தாலும் உற்சாகத்தாலும் மனக்கிளர்ச்சியடைந்து என் முன்னே வந்து நின்று என்னை உற்றுப் பார்க்கிறான். வேகம் படைத்த இவனுடைய வீரியம் தேவர்களையும் அசுரர்களையும் மனம் நடுங்கச் செய்யும்.

29. இவனை நான் பொருட்படுத்தாமலிருந்தாலும் இவன் என்னை வெல்லமாட்டான் என்று கருத முடியாது. போரில் இவன் வலிமை வளர்கின்றது. இவனைக் கொல்வதுதான் நல்லதென்று தோன்றுகிறது. எரிகின்ற தீயைச் சும்மாவிடுவது தகாது.

इति प्रवेगं तु परस्य तर्कयन् स्वकर्मयोगं च विधाय वीर्यवान् ।
चकार वेगं तु महाबल-स्तदा मतिं च चक्रेऽस्य वधे दुरात्मनः ।। ३० ।।
स तस्य तानष्ट हयान् महाजवान् समाहितान् भारसहान् विवर्तने ।
जघान वीरः पथि वायुसेविते तलप्रहारैः पवनात्मजः कपिः ।। ३१ ।।
ततस्तलेनाभिहतो महारथः स तस्य पिंगाधिप मन्त्रिनिर्जितः ।
प्रभग्ननीडः परिमुक्तकूबरः पपात भूमौ हतवाजिरम्बरात्।। ३२ ।।

இதி ப்ரவேகம் து பரஸ்ய தர்க்கயன்
ஸ்வகர்மயோகஞ் ச விதாய வீர்யவான் ।
சகார வேகந் து மஹாபலஸ்-ததா
மதிஞ் ச சக்ரேऽஸ்ய வதே துராத்மன: ॥ 30 ॥
ஸ தஸ்ய தானஷ்ட ஹயான் மஹாஜவான்
ஸமாஹிதான் பாரஸஹான் விவர்த்தனே ।
ஜகான வீர: பதி வாயுஸேவிதே
தலப்ரஹாரை: பவனாத்மஜ: கபி: ॥ 31 ॥
ததஸ்தலேனாபிஹதோ மஹாரத:
ஸ தஸ்ய பிங்காதிப-மந்த்ரிநிர்ஜித: ।
ப்ரபக்னநீட: பரிமுக்த கூபர:
பபாத பூமௌ ஹதவாஜிரம்பராத் ॥ 32 ॥

30. மகாபலசாலியும் வீரியம் மிக்கவருமான அவர் இவ்வாறு எதிரியின் வேகத்தையும் தான் செய்ய வேண்டியதையும் ஆராய்ந்து நிச்சயித்து ஆவேசங்கொண்டார். அந்த துராத்மாவைக் கொன்று விடுவதென்று தீர்மானித்தார்.

31. வாயு குமாரரான வானரவீரர் வேகம் மிகுந்தவையும் கஷ்டங்களுக்குச் சலியாதவையும் சுற்றியோடுவதில் மிக்க வன்மை படைத்தவையுமான அவனுடைய எட்டுக் குதிரைகளையும் வாயு மார்க்கத்திலேயே தமது கைகளால் அறைந்து கொன்றார்.

32. அதன் பின் அவனுடைய பெருந்தேரும் வானர அரசரின் மந்திரியாகிய ஹனுமாரால் குத்தப்பட்டுச் செத்த குதிரைகளுடன் உருவஞ் சிதைந்து இருசு கழன்று ஆகாயத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்தது.

28. ப்ரமுகேऽக்ரத: ஸ்தித: । சீக்ர காரிண: ।
29. ப்ரமாபணம் ஹ்யஸ்ய மமாத்ய । 30. வதே ததானீம் ।

स तं परित्यज्य महारथो रथं सकार्मुकः खड्गधरः खमुत्पतन् ।
तपोऽभियोगादृषिरुग्रवीर्यवान् विहाय देहं मरुतामिवालयम् ॥ ३३ ॥
ततः कपिस्तं विचरन्त-मम्बरे पतत्रिराजानिल-सिद्धसेविते ।
समेत्य तं मारुततुल्यविक्रमः क्रमेण जग्राह स पादयोर्दृढम् ॥ ३४ ॥
स तं समाविध्य सहस्रशः कपि-र्महोरगं गृह्य इवाण्डजेश्वरः ।
मुमोच वेगात् पितृतुल्यविक्रमो महीतले संयति वानरोत्तमः ॥ ३५ ॥

ஸ தம் பரித்யஜ்ய மஹாரதோ ரதம்
ஸ கார்முக: கட்கதர: ஸமுத்பதன் ।
தபோऽபியோகாத்ருஷிருக்ரவீர்யவான்
விஹாய தேஹம் மருதாமிவாலயம் ॥ 33 ॥
தத: கபிஸ்தம் விசரந்த-மம்பரே
பதத்ரிராஜானில-ஸித்த-ஸேவிதே ।
ஸமேத்ய தம் மாருத துல்யவிக்ரம:
க்ரமேண ஜக்ராஹ ஸ பாதயோர்த்ருடம் ॥ 34 ॥
ஸ தம் ஸமாவித்ய ஸஹஸ்ரச: கபிர்—
மஹோரகம் க்ருஹ்ய இவாண்டஜேச்வர: ।
முமோச வேகாத் பித்ருதுல்ய விக்ரமோ
மஹீதலே ஸம்யதி வானரோத்தம: ॥ 35 ॥

---

33. உடனே தவ வலிமையால் உடலைவிட்டுத் தேவலோகத்திற்குச் செல்லும் ஒரு ரிஷியைப் போல் உக்ரவீரியமுடைய அம்மகாரதன் தேரை விட்டிழிந்து கையில் வில்லுடனும் வாளுடனும் ஆகாயத்தில் கிளம்பினான்.

34. பின்பு கருடனும் காற்றும் சித்தர் கணமும் சஞ்சரிக்கும் வானவெளியில் ஓடித்திரியும் அவனை வாயுவுக்குச் சமமான வீரியம் படைத்த வானரர் அணுகித் தன் கால்களிடை கெட்டியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டார்.

35. தனது தந்தைக்கு நிகரான வலுவுடைய அவ்வானரர் கருடன் பெரிய பாம்பைப்பிடிப்பது போல் அவனைப் பிடித்து ஆயிரம் சுற்றுச்சுற்றி வேகமாக பூமியில் போர்க்களத்தில் எறிந்தார்.

---

31. தானஷ்டவரான் மஹா ஹயான் । 32. ஸபக்னநிட: ।
34. மாருத வேகவிக்ரம: । · 35. ஸ தம் ஸமாருத்ய ।

स भग्नबाहूरुकटीशिरोधरः क्षरन्नसृङ्-निर्मथितास्थिलोचनः ।
संभिन्नसन्धिः प्रविकीर्णबन्धनो हतः क्षितौ वायुसुतेन राक्षसः।। ३६ ।।
महाकपि-र्भूमितले निपीड्य तं चकार रक्षोधिपते-र्महद्भयम् ।। ३७ ।।
महर्षिभि-श्चक्रचरै-र्महाव्रतैः समेत्य भूतैश्च सयक्षपन्नगैः ।
सुरैश्च सेन्द्रै-र्भृशजातविस्मयै-र्हते कुमारे स कपिर्निरीक्षितः।। ३८ ।।

ஸ பக்ன-பாஹூருகடீ ஸிரோதர:
  க்ஷரந்நஸ்ருங் நிர்மதிதாஸ்திலோசன: l
ஸம்பின்ன ஸந்தி: ப்ரவிகீர்ண பந்தனோ
  ஹத: க்ஷிதௌ வாயுஸுதேன ராக்ஷஸ: ll 36 ll
மஹாகபிர்-பூமிதலே நிபீட்ய தம்
  சகார ரக்ஷோதிபதேர்-மஹத்பயம் ll 37 ll
மஹர்ஷிபிச்-சக்ரசரைர்-மஹாவ்ரதை:
  ஸமேத்ய பூதைச்ச ஸயக்ஷபன்னகை: l
ஸுரைச்ச ஸேந்த்ரைர்-ப்ருசஜாதவிஸ்மயைர்—
  ஹதே குமாரே ஸ கபிர் நிரீக்ஷித: ll 38 ll

---

36. வாயு குமாரரால் கொல்லப்பட்ட அவ்வரக்கன் தோளும் தொடையும் இடுப்பும் கழுத்தும் முறிந்து எலும்புகள் ஒடிந்து கண்கள் பிதுங்கி மூட்டுகள் நொறுங்கி கட்டுகள் தளர்ந்து இரத்தத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டு தரையில் விழுந்தான்.

37. ஹனுமார் அவனைத் தரையில் சாய்த்து அரக்கர் பெருமானுக்குப் பெரும் பயத்தை விளைவித்தார்.

38. அக்ஷகுமாரன் கொல்லப்பட்டதும் ஹனுமார் ஒளியுலகில் சஞ்சரிக்கும் விரதம் பூண்ட மகரிஷிகளாலும் யக்ஷர்களாலும் நாகர்களாலும் பூதங்களாலும் இந்திரனுடன் கூடிய தேவர்களாலும் கூட்டமாக ஆச்சரியத்துடன் பார்க்கப்பட்டார்.

---

36. ஸபக்னஸந்தி: l 38. சக்ரசரை: ஸமாகதை: l

निहत्य तं वज्रिसुतोपमप्रभं कुमारमक्षं क्षतजोपमेक्षणम् ।

तमेव वीरोऽभिजगाम तोरणं कृतक्षणः काल इव प्रजाक्षये ।। ३९ ।।

इति सप्तचत्वारिंशः सर्गः
(आदितः श्लोकाः २०४३)

நிஹத்ய தம் வஜ்ரிஸுதோபமப்ரபம்
குமாரமக்ஷம் க்ஷதஜோப மேக்ஷணம் l
தமேவ வீரோऽபிஜகாம தோரணம்
க்ருதக்ஷண: கால இவ ப்ரஜாக்ஷயே ll 39 ll

இதி ஸப்த சத்வாரிம்ச: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 2043)

---

39. இரத்தம்போற் சிவந்த கண்களுடையவனும் இந்திரகுமாரன் போன்றவனுமான அந்த ராஜகுமாரனைக் கொன்று விட்டு அவ்வீரர் ஸம்ஹார காலத்தில் விளங்கும் யமனைப் போல் அடுத்த சமயத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு தோரண வாயிலையே மீண்டும் அடைந்தார்.

இங்ஙனம் நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றும்.
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 2043)

---

39. வஜ்ரிஸுதோபமம் ரணே l ததேவ வீரோ' l

अष्टचत्वारिंशः सर्गः
ब्रह्मास्त्रेण हनुमद्बन्धनम्

ततः स रक्षो अधिपति-र्महात्मा हनूमताक्षे निहते कुमारे ।
मनः समाधाय तदेन्द्रकल्पं समादिदेशेन्द्रजितं सरोषम् ।। १ ।।
त्वमस्त्रविच्छस्त्रभृतां वरिष्ठः सुरासुराणामपि शोकदाता ।
सुरेषु सेन्द्रेषु च दृष्टकर्मा पितामहाराधन-संचितास्त्रः ।। २ ।।

அஷ்டசத்வாரிம்ச: ஸர்க்க:
ப்ரஹ்மாஸ்த்ரேண ஹனுமத்பந்தனம்

தத: ஸ ரக்ஷோऽதிபதிர்-மஹாத்மா ஹனுமதாக்ஷே நிஹதே குமாரே।
மன: ஸமாதாய ததேந்த்ரகல்பம் ஸமாதிதேசேந்த்ரஜிதம்
ஸரோஷம் ॥ 1 ॥
த்வமஸ்த்ரவிச்-சஸ்த்ரப்ருதாம் வரிஷ்ட: ஸுராஸுராணாமபி சோகதாதா ।
ஸுரேஷு சேந்த்ரேஷு சத்ருஷ்ட கர்மா பிதாமஹாராதன
-ஸஞ்சிதாஸ்த்ர: ॥ 2 ॥

நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்
பிரம்மாஸ்திரத்தால் ஹனுமார் கட்டுப்படல்

1. அக்ஷய குமாரன் ஹனுமாரால் கொல்லப்பட்ட பின் பெருமைமிக்க அரக்கர் கோன் மனதை திடப்படுத்திக்கொண்டு கோபத்துடன் இந்திரனுக் கொப்பான இந்திரஜித்தை ஏவினான்.

2. 'நீ அஸ்திரங்கற்றவன், ஆயுதமேந்தியவர்களிற் சிறந்தவன், தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் துன்பத்தைக் கொடுத்தவன், இந்திரனுள்பட தேவர்களிடம் உன் செயல் காணப்பட்டுளது, பிரம்மாவைப் பூஜித்து அஸ்திரங்களைச் சேர்த்தவன்.

---

1. ததஸ்து । மன: ஸமாதாய ஸ தேவ கல்பம் । ஸரோஷ: ।

2. த்வமஸ்த்ரவிச்சஸ்த்ரவிதாம் । அஸ்த்ரவித்—ப்ரஹ்மாஸ்த்ரவித் ।

तवास्त्र-बलमासाद्य नासुरा न मरुद्गणाः ।
न शेकुः समरे स्थातुं सुरेश्वर-समाश्रिताः ॥ ३ ॥
न कश्चित्त्रिषु लोकेषु संयुगे न गतश्रमः ।
भुजवीर्याभिगुप्ताश्च तपसा चाभिरक्षितः ॥
देशकालप्रधानश्च त्वमेव मतिसत्तमः ॥ ४ ॥
न ते अस्त्यशक्यं समरेषु कर्मणा न ते अस्त्यकार्यं मतिपूर्वमन्त्रणे ।
न सो अस्ति कश्चित्त्रिषु संग्रहेषु वै न वेद यस्ते अस्त्रबलं बलंच ते ॥ ५ ॥

தவாஸ்த்ர—பலமாஸாத்ய நாஸுரா ந மருத்கணா: ।
ந சேகு: ஸமரே ஸ்தாதும் ஸுரேச்வர-ஸமாச்ரிதா: ॥ 3 ॥
ந கச்சித்-த்ரிஷு லோகேஷு ஸம்யுகே ந கதச்ரம: ।
புஜவீர்யாபிகுப்தாச்ச தபஸா சாபிரக்ஷித: ॥
தேச-கால-ப்ரதானச்ச த்வமேவ மதிஸத்தம: ॥ 4 ॥
ந தேऽஸ்த்யசக்யம் ஸமரேஷு கர்மணா
ந தேऽஸ்த்யகார்யம் மதிபூர்வமந்த்ரணே ।
ந ஸோऽஸ்தி கச்சித் த்ரிஷு ஸங்க்ரஹேஷு வை
ந வேத யஸ்தேऽஸ்த்ரபலம் பலஞ்ச தே ॥ 5 ॥

---

3. உன்னுடைய அஸ்திரபலத்தை எதிர்க்க அசுரர்களாலும் முடியாது மருத்கணங்களாலும் முடியாது; இந்திரனைத் துணை கொண்டாலும் முடியாது.

4. போரில் வருத்தமடையாதவர் மூவுலகத்திலும் எவருமில்லை. நீயோ தவத்தால் காக்கப்பட்டவன்; தோள்வலியால் காக்கப்பட்டவன்; தேசகாலங்களை யனுசரித்து நடப்பவன்; நுண்ணறிவு படைத்தவன்.

5. போரில் உனது செயலால் முடிக்க முடியாதது ஒன்றுமில்லை. புத்தியைக் கொண்டு ஆராயுமிடத்தில் உனக்கு அகார்யம் என்பதே இல்லை. உனது அஸ்திரபலத்தையும் வலிமையையும் அறியாதவன் மூவுலகிலும் இல்லை.

---

3. த்வதஸ்த்ர பலமாஸந்த்ய ஸஸுரா । 4. தேசகால விபாகஜ்ஞ ।

ममानुरूपं तपसो बलं च ते पराक्रमश्चास्त्रबलं च संयुगे ।
न त्वां समासाद्य रणावमर्दे मनः श्रमं गच्छति निश्चितार्थम् ।। ६ ।।
निहताः किंकराः सर्वे जम्बुमाली च राक्षसः ।
अमात्यपुत्रा वीराश्च पंच सेनाग्रनायकाः ।। ७ ।।
बलानि सुसमृद्धानि साश्वनागरथानि च ।
सहोदरस्ते दयितः कुमारो अक्षश्च सूदितः ।। ८ ।।
न हि तेष्वेव मे सारो यस्त्वय्यरिनिषूदन ।। ९ ।।

மமானுரூபம் தபஸோ பலஞ்ச தே பராக்ரச்சாஸ்த்ர பலஞ் ச ஸம்யுகே।
ந த்வாம் ஸமாஸாத்ய ரணாவமர்த்தே மன: ச்ரமம் கச்சதி நிச்சிதார்த்தம் ॥ 6 ॥

நிஹதா: கிங்கரா: ஸர்வே ஜம்புமாலீ ச ராக்ஷஸ:।
அமாத்யபுத்ரா' வீராச்ச பஞ்ச ஸேனாக்ரநாயகா: ॥ 7 ॥
பலானி ஸுஸம்ருத்தானி ஸாச்வநாகரதானி ச।
ஸஹோதரஸ்தே தயித: குமாரோऽக்ஷச்ச ஸூதித: ॥ 8 ॥
ந ஹி தேஷ்வேவ மே ஸாரோ யஸ்த்வய்யரிநிஷூதன ॥ 9 ॥

---

6. உனது தவத்தின் பலமும் உடல் வலிமையும் பராக்கிரமமும் அஸ்திரபலமும் என்னுடையதை ஒத்தது. போரின் நெருக்கடியில் நிச்சயமாய் வெற்றி கொள்ளக்கூடிய உன்னைப் பெற்றபின் என் மனது கவலை அடைவதில்லை.

7–8. கிங்கரர்களனைவரும் கொல்லப்பட்டார்கள். இராக்ஷஸன் ஜம்புமாலியும், வீரர்களான மந்திரிபுத்திரர்களும், ஐந்து சேனாபதிகளும் கொல்லப்பட்டார்கள். குதிரைகள், யானைகள், தேர்கள் இவைகளோடு கூடிய பெருஞ்சேனைகளும் அழிக்கப்பட்டன. உனது பிரியமான சகோதரன் அக்ஷகுமாரனும் கொல்லப்பட்டான்.

9. சத்துருவை யழிப்பவனே! எனக்கு உன்னிடமுள்ள நம்பிக்கை அவர்களிடத்தில் இல்லை.

---

7. ஸேனாக்ரகாமின:।
8. ஸஹோதரச்ச சயித:।
9. ந து தேஷ்வேவ।

इदं हि दृष्ट्वा मतिमन्महद्बलं कपेः प्रभावं च पराक्रमं च ।
त्वमात्मनश्चापि समीक्ष्य सारं कुरुष्व वेगं स्वबलानुरूपम् ।। १० ।।
बलावमर्द-स्त्वयि सन्निकृष्टे यथागते शाम्यति शान्तशत्रौ ।
तथा समीक्ष्यात्मबलं परं च समारभस्वास्त्रविदां वरिष्ठ ।। ११ ।।

இதம் ஹி த்ருஷ்ட்வா மதிமன்மஹத்பலம் கபே: ப்ர பாவஞ் ச
பராக்ரமஞ் ச l
த்வமாத்மமனச்சாபி ஸமீக்ஷ்ய ஸாரம் குருஷ்வ வேகம் ஸ்வபலானு
ரூபம் ll 10 ll
பலாவமர்த்தஸ்-த்வயி ஸந்நிக்ருஷ்டே
யதாகதே சாம்யதி சாந்தசத்ரௌ l
ததா ஸமீக்ஷ்யாத்மபலம் பரஞ் ச
ஸமாரபஸ்வாஸ்த்ரவிதாம் வரிஷ்ட்ட ll 11 ll

---

10. மதிமிக்கோனே! வானரத்தின் பெரும் பலத்தையும் பெருமையையும் ஆண்மையையும் பார்த்து உன்னுடைய திறமையையுமறிந்து உன் பலத்திற்குத் தக்க தீவிர முயற்சியை மேற்கொள்வாயாக.

11. அஸ்திரங்கற்றவருள் சிறந்தவனே! சத்துருக்களை அடக்கவல்லவனான நீ எப்படிச் சென்று நெருங்குகையில் உன் சேனைகளுக்குக் கேடுவராதிருக்குமோ அப்படி உன் பலத்தையும் சத்ரு பலத்தையும் நன்கு ஆராய்ந்து போர் தொடங்கு.

---

10. இதஞ் ச த்ருஷ்ட்வா நிஹதம் l
நிரீக்ஷ்யஸாரம் l
10. ஸாரம்–சாரீரம் பலம் l
பரபாவம்–அந்த:சக்திம் l
ப்ராக்ரமம்–பௌருஷம் l
11. பலாபமர்த்தைஸ்த்வயி l க்ஷாம்யதிசாந்தசத்ரு: l வரிஷ்ட்ட: l

न वीर सेना गणशोच्यवन्ति न वज्रमादाय विशालसारम् ।
न मारुतस्यास्ति गतिप्रमाणं न चाग्निकल्पः करणेन हन्तुम् ।। १२ ।।
तमेवमर्थं प्रसमीक्ष्य सम्यक् स्वकर्मसाम्याद्धि समाहितात्मा ।
स्मरंश्च दिव्यं धनुषो अस्त्रवीर्यं व्रजाक्षतं कर्म समारभस्व ।। १३ ।।
न खल्वियं मतिः श्रेष्ठा यत्त्वां संप्रेषयाम्यहम् ।
इयं च राजधर्माणां क्षत्रस्य च मतिर्मता ।। १४ ।।

ந வீர ஸேனா கணஸோச்யவந்தி
நவஜ்ரமாதாய விசாலஸாரம் ‖
ந மாருதஸ்யாஸ்தி கதிப்ரமாணம்
ந சாக்னிகல்ப: கரணேன ஹந்தும் ‖ 12 ‖
தமேவமர்த்தம் ப்ரஸமீக்ஷ்ய ஸம்யக்
ஸ்வகர்மஸாம்யாத்தி ஸமாஹிதாத்மா ‖
ஸ்மரம்ச்ச திவ்யம் தனுஷோऽஸ்த்ரவீர்யம்
வ்ரஜாக்ஷதம் கர்ம ஸமாரபஸ்வ ‖ 13 ‖
ந கல்வியம் மதி: ச்ரேஷ்டா யத்த்வாம் ஸம்ப்ரேஷயாம்யஹம் ‖
இயஞ் ச ராஜதர்மாணாம் க்ஷத்ரஸ்ய ச மதிர்மதா ‖ 14 ‖

---

12. வீரா! கூட்டங்கூட்டமாய் அழிக்க வல்ல இவனிடத்தில் சேனைகள் பயன்படா. இதற்குப் பயன்படாத வஜ்ராயுதத்தை எடுத்துக் கொண்டு புகாதே. இவனுடைய வேகம் வாயுவினிடத்துமில்லை. நெருப்புக்கு நிகரான இவனை ஆயுதங்களைப் பிரயோகித்துக் கொல்ல முடியாது.

13. இவ்வாறு காரியத்தை நன்றாக ஆராய்ந்து உனது கருமத்திற்குத் தக்க வகையில் மன உறுதியுடன் தெய்வீகமான வில்லிற் பூட்டும் அஸ்திரங்களின் வீரியத்தை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டு செல். காரியம் கேடுறாதபடி செய்யத் தொடங்கு.

14. உன்னை நான் போருக்கு அனுப்புகிறேன் என்ற இந்த எண்ணம் சிறந்ததன்றாயினும் இந்தத் தீர்மானம் அரச நீதிக்கும் அரசகுல இயல்பிற்கும் பொருத்தமானதே.

---

12. இது சில பாடங்களில் இல்லை. 14. மதிச்ரேஷ்ட்ட ‖

नानाशास्त्रेषु संग्रामे वैशारद्य-मरिन्दम ।
अवश्यमेव बोद्धव्यं काम्यश्च विजयो रणे ॥ १५ ॥
ततः पितुस्तद्वचनं निशाम्य प्रदक्षिणं दक्षसुतप्रभावः ।
चकार भर्तार-मदीनसत्त्वो रणाय वीरः प्रतिपन्नबुद्धिः ॥ १६ ॥
ततस्तैः स्वगणैरिष्टै-रिन्द्रजित् प्रतिपूजितः ।
युद्धोद्धतः कृतोत्साहः संग्रामं प्रत्यपद्यत ॥ १७ ॥

நானாசாஸ்த்ரேஷு ஸங்க்ராமே வைசாரத்ய-மரிந்தம ।
அவச்யமேவ போத்தவ்யம் காம்யச்ச விஜயோ ரணே ॥ 15 ॥
தத: பிதுஸ்-தத்வசனம் நிசம்ய ப்ரதக்ஷிணம் தக்ஷஸுதப்ரபாவ: ।
சகார பர்த்தார-மதீனஸத்வோ ரணாய வீர: ப்ரதிபன்னபுத்தி: ॥ 16 ॥
ததஸ்தை: ஸ்வகணைரிஷ்டை-ரிந்த்ரஜித் ப்ரதிபூஜித: ।
யுத்தோத்தத: க்ருதோத்ஸாஹ: ஸங்க்ராமம் ப்ரத்யபத்யத ॥ 17 ॥

---

15. பகைவரை அழிப்பவனே! போர் முகத்தில் பல சாஸ்திரங்களில் நன்கு கற்றதையெல்லாம் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். போரில் விரும்ப வேண்டியது வெற்றியேயாகும்.

16. தேவகுமாரன் போன்றவனும் குறைவற்ற பலமுடையவனுமாகிய அவ்வீரன் தந்தையின் வார்த்தையைக் கேட்டுப் போருக்குச் சித்தமாய்க் காவலனாகிய இராவணனைப் பிரதக்ஷிணம் செய்தான்.

17. பின்னர் இந்திரஜித்து நண்பர்களாலும் உறவினர்களாலும் போற்றப் பெற்று யுத்தம் செய்யும் உற்சாகத்துடனும் வேகத்துடனும் போருக்குக் கிளம்பினான்.

---

15. நானாசாஸ்த்ரைச்ச । 16. பர்த்தார-மதித்வரேண ।
16. தக்ஷஸுதா: தேவா: । ஒ. 'மனஸா த்வேவ பூதானி பூர்வம் தக்ஷோऽஸ்ருஜத்ததா । தேவான் ருஷீன்ஸ்சகந்தர்வா —னுரகான் பக்ஷிணஸ்ததா ॥—விஷ்ணுபுராணம்.
17. யுத்தோத்தத-க்ருதோத்ஸாஹ: । ஸம்ப்ரபத்யத ।

श्रीमान् पद्मपलाशाक्षो राक्षसाधिपतेः सुतः ।
निर्जगाम महातेजाः समुद्र इव पर्वसु ॥ १८ ॥
स पक्षिराजोपमतुल्यवेगैः व्यालैश्चतुर्भिः सिततीक्ष्णदंष्ट्रैः ।
रथं समायुक्त-प्रसंगवेगं समारुराहेन्द्रजिदिन्द्रकल्पः ॥ १९ ॥
स रथी धन्विनां श्रेष्ठः शस्त्रज्ञो अस्त्रविशारदः ।
रथेनाभिययौ क्षिप्रं हनुमान् यत्र सो अभवत् ॥ २० ॥

ஸ்ரீமான் பத்மபலாசாக்ஷோ ராக்ஷஸாதிபதே: ஸுத: ।
நிர்ஜகாம மஹாதேஜா: ஸமுத்ர இவ பர்வஸு ॥ 18 ॥
ஸ பக்ஷிராஜோபமதுல்யவேகை:
வ்யாலைச்-சதுர்ப்பி: ஸிததீக்ஷ்ணதம்ஷ்ட்ரை: ।
ரதம் ஸமாயுக்த-ப்ரஸங்கவேகம்
ஸமாருருஹேந்த்ரஜிதிந்த்ரகல்ப: ॥ 19 ॥
ஸ ரதீ தன்வினாம் ச்ரேஷ்ட: சஸ்த்ரஜ்ஞோऽஸ்த்ரவிசாரத: ।
ரதேனாபியயௌ க்ஷிப்ரம் ஹனுமான் யத்ர ஸோऽபவத் ॥ 20 ॥

---

18. தாமரையிதழ் போன்ற கண்படைத்தவனும், மிகுந்த பராக்கிரமமுடையவனும், சீமானும், அரக்க ராஜகுமாரனுமாகிய அவன் பருவகால சமுத்திரம் போல் கிளம்பினான்.

19. கருடனது வேகம் போன்ற வேகமும் வெண்மையான கூரிய பற்களுமுடைய நான்கு புலிகள் பூட்டப் பெற்றதும் தடைபடாத வேகமுடையதுமான தேரின் மேல் இந்திரனுக் கொப்பான அந்த இந்திரஜித்து ஏறினான்.

20. வில் வீரர்களிற் சிறந்தவனும், படைத் தொழில் பயின்றவனும், அஸ்திர வித்தையில் வல்லவனும், மகாரதனுமான அவன் விரைவாகத் தேரின் மேல் ஆரோகணித்து எங்கு ஹனுமார் இருந்தாரோ அங்கு வந்து சேர்ந்தான்.

---

18. பத்மவிசாலாக்ஷோ । பர்வணி ।

स तस्य रथनिर्घोषं ज्यास्वनं कार्मुकस्य च ।
निशम्य हरिवीरो असौ संप्रहृष्टतरो अभवत् ॥ २१ ॥
इन्द्रजिच्चापमादाय शितशल्यांश्च सायकान् ।
हनुमन्त-मभिप्रेत्य जगाम रणपण्डितः ॥ २२ ॥
तस्मिंस्ततः संयति जातहर्षे रणाय निर्गच्छति बाणपाणौ ।
दिशश्च सर्वाः कलुषा बभूवः मृगाश्च रौद्रा बहुधा विनेदुः ॥ २३ ॥

ஸ தஸ்ய ரதநிர்க்கோஷம் ஜ்யாஸ்வனம் கார்முகஸ்ய ச
நிசம்ய ஹரிவீரோऽஸெள ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டதரோऽபவத் ll 21 ll

இந்த்ரஜிச்-சாபமாதாய சிதசல்யாம்ச்ச ஸாயகான் l
ஹனுமந்த-மபிப்ரேத்ய ஜகாம ரணபண்டித:ll 22 ll

தஸ்மிம்ஸ்தத: ஸம்யதி ஜாதஹர்ஷே
ரணாய நிர்க்கச்சதி பாணபாணௌ l
திசச்ச ஸர்வா: கலுஷா பபூவு:
ம்ருகாச்ச ரௌத்ரா பஹுதா விநேது : ll 23 ll

---

21. அவனுடைய தேரோசையையும் வில்லின் நாணொலியையும் வானர வீரர் கேட்டு மகிழ்ச்சி பொங்கியவரானார்.

22. போர்கலையிற் பண்டிதனாகிய இந்திரஜித்து பெரிய வில்லையும் கூரிய நுனியுடைய அம்புகளையும் எடுத்துக் கொண்டு ஹனுமாரை நோக்கிச் சென்றான்.

23. யுத்தத்தில் மகிழ்ச்சி கொண்ட அவன் போருக்கு பாணத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு செல்லுகையில் திசைகளெல்லாம் கலங்கின. கொடிய மிருகங்களும் பலவாறு கதறின.

---

22. ஸுமஹச்சாபமாதாய l
23. ஸம்யதி-யுத்தே l

समागतास्तत्र तु नागयक्षा महर्षयश्चक्रचराश्च सिद्धाः ।
नभः समावृत्य च पक्षिसंघा विनेदुरुच्चैः परमप्रहृष्टाः ॥ २४ ॥

आयान्तं सरथं दृष्ट्वा तूर्ण-मिन्द्रजितं कपिः।
विननाद महानादं व्यवर्धत च वेगवान् ॥ २५ ॥

इन्द्रजित्तु रथं दिव्य-मास्थित-श्चित्रकार्मुकः ।
धनुर्विस्फारयामास तडिदूर्जित-निस्स्वनम् ॥ २६ ॥

ஸமாகதாஸ்-தத்ர து நாகயக்ஷா
மஹர்ஷயச்சக்ரசராச்ச ஸித்தா :।
நப: ஸமாவ்ருத்ய ச பக்ஷிஸங்கா
விநேதுருச்சை: பரமப்ரஹ்ருஷ்டா: ॥ 24 ॥

ஆயாந்தம் ஸரதம் த்ருஷ்ட்வா தூர்ண-மிந்த்ரஜிதம் கபி: ।
விநநாத மஹாநாதம் வ்யவர்த்தத ச வேகவான் ॥ 25 ॥

இந்த்ரஜித்து ரதம் திவ்ய-மாஸ்திதச்-சித்ரகார்முக: ।
தனுர்விஸ்பாரயாமாஸ தடிதூர்ஜித-நிஸ்ஸ்வனம் ॥ 26 ॥

---

24. அங்கே நாகர், யக்ஷர், முனிவர், வானத்தில் சஞ்சரிக்கும் சித்தர்கள் முதலியவர் வந்து கூடினர். பறவைக் கூட்டங்கள் வானத்தை மறைத்துக் கொண்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் உரக்கக் கூவின.

25. தேரிலேறி விரைந்து வந்த இந்திரஜித்தை வானரர் கண்டு பேரொலி செய்து வேகமாக தமது உடலைப் பெருக்கி வளர்ந்தார்.

26. இந்திரஜித்து தெய்வீகமான தேரிலிருந்து கொண்டே விசித்திரமான வில்லை எடுத்து இடிபோல் பெருத்த பேரோசை கிளம்பும்படி நாணொலி செய்தான்.

---

25. பூர்ண-மிந்த்ரத்வஜம் கபி: । நநாத ச ।

ततः समेतावतितीक्ष्णवेगौ महाबलौ तौ रणनिर्विशङ्कौ ।
कपिश्च रक्षोधिपतेश्च पुत्रः सुरासुरेन्द्राविव बद्धवैरौ ॥ २७ ॥
स तस्य वीरस्य महारथस्य धनुष्मतः संयति सम्मतस्य।
शरप्रवेगं व्यहनत् प्रवृद्धः चचार मार्गे पितुरप्रमेयः ॥ २८ ॥
ततः शरानायत-तीक्ष्णशल्यान् सुपत्रिणः कांचनचित्रपुंखान् ।
मुमोच वीरः परवीरहन्ता सुसन्नतान् वज्रनिपातवेगान् ॥ २९ ॥

ததஃ ஸமேதாவதி தீக்ஷ்ணவேகௌ மஹாபலௌ
தௌ ரணநிர்விசங்கௌ ।
கபிச்ச ரக்ஷோதிபதேச்ச புத்ரஃ ஸுராஸுரேந்த்ராவிவ
பத்தவைரௌ ॥ 27 ॥
ஸ தஸ்ய வீரஸ்ய மஹாரதஸ்ய தனுஷ்மதஃ ஸம்யதி ஸம்மதஸ்ய ।
சரப்ரவேகம் வ்யஹனத் ப்ரவ்ருத்தச்-சசார மார்க்கே
பிதுரப்ரமேயஃ ॥ 28 ॥
ததஃ சரானாயத-தீக்ஷ்ண சல்யான்
ஸுபத்ரிணஃ காஞ்சன சித்ரபுங்கான் ।
முமோச வீரஃ பரவீரஹந்தா
ஸுஸந்நதான் வஜ்ரநிபாதவேகான் ॥ 29 ॥

---

27. பிறகு தேவராஜனும் அசுரராஜனும் போல் போரில் அச்சமென்பதில்லாத மகாபலசாலிகளான வானரரும் அரக்க ராஜகுமாரனும் கடுமையான வேகத்துடன் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்தனர்.

28. அளவு கடந்த பலம் படைத்த ஹனுமார் மகாரதனும் வில்வீரனும் போரில் தேர்ந்தவனுமான இந்திரஜித்தின் பாண வேகத்தைப் பாழாக்கிக் கொண்டு மேன்மேலும் வளர்பவராய் வாயுமார்க்கத்தில் உலவி வந்தார்.

29. பகைவர்களை அழிக்கவல்ல இந்திரஜித்து நீண்டு கூரான சல்யங்கள் பொருந்தியவையும், இறகுகள் கட்டியவையும் பொன்னாலான சித்திரப்பிடிகள் உள்ளவையும், நன்றாய் வளைந்தவையும், இடியின் வீழ்ச்சிக்கொப்பான வேகமுடையவையுமான பாணங்களை விட்டான்.

---

27. ரக்ஷோऽதிபதேஸ்தனுஜஃ । 28. பிதுரப்ரமேயே । 29. ஸுஸந்ததான் ।

स तस्य तत्स्यन्दन-निःस्वनश्च मृदंगभेरी-पटहस्वनं च ।
विकृष्यमाणस्य च कार्मुकस्य निशम्य घोषं पुनरुत्पपात ।। ३० ।।
शराणामन्तरेष्वाशु व्यवर्तत महाकपिः ।
हरिस्तस्याभिलक्ष्यस्य मोघयँल्लक्ष्यसंग्रहम् ।। ३१ ।।
शराणामग्रतस्तस्य पुनः समभिवर्तत ।
प्रसार्य हस्तौ हनुमा-नुत्पपातानिलात्मजः ।। ३२ ।।
तावुभौ वेगसंपन्नौ रणकर्मविशारदौ ।
सर्वभूतमनोग्राहि चक्रतु-र्युद्ध-मद्भुतम् ।। ३३ ।।

ஸ தஸ்ய தத்ஸ்யந்தன-நி:ஸ்வனச்ச
ம்ருதங்கபேரீ-படஹஸ்வனஞ் ச ‖
விக்ருஷ்யமாணஸ்ய ச கார்முகஸ்ய
நிசம்ய கோஷம் புனருத்பபாத ‖ 30 ‖
சராணாமந்தரேஷ்வாசு வ்யவர்த்தத மஹாகபி: ‖
ஹரிஸ்தஸ்யாபி லக்ஷ்யஸ்ய மோகயன் லக்ஷ்யஸங்க்ரஹம் ‖ 31 ‖
சராணாமக்ரதஸ்தஸ்ய புன: ஸமபிவர்த்தத ‖
ப்ரஸார்ய ஹஸ்தௌ ஹனுமா-னுத்பபாதாநிலாத்மஜ: ‖ 32 ‖
தாவுபௌ வேகஸம்பன்னௌ ரணகர்மவிசாரதௌ ‖
ஸர்வபூதமனோக்ராஹி சக்ரதுர்-யுத்த-மத்புதம் ‖ 33 ‖

---

30. ஹனுமார் அவனுடைய தேரின் ஒலியையும், மிருதங்கம், பேரி, படகம் முதலிய வாத்திய கோஷங்களையும், வில்லின் நாணொலியையும் செவியுற்று இன்னும் மேலே கிளம்பினார்.

31. குறி தவறாமலடிக்கவல்ல இந்திரஜித்து குறிபார்த்தடித்த எல்லாவற்றையும் வீணாக்குபவராய் அவன் எய்த பாணங்களின் இடைவெளிகளில் வேகமாய் விரைந்து உலவினார்.

32. வாயுபுத்திரரான ஹனுமார் அவனுடைய பாணங்களுக்கு எதிரில் நிற்பார்; உடனே கைகளை விரித்துக்கொண்டு தப்பிப் பாய்ந்து விடுவார்.

33. இவ்வாறு வேகமுடையவர்களும் போர்த் தொழிலில் கைதேர்ந்தவர்களுமான அவ்விருவரும் எல்லாப் பிராணிகளின் மனதையும் கவரத்தக்க முறையில் அற்புதமாய்ப் போர் புரிந்தார்கள்.

हनूमतो वेद न राक्षसो अन्तरम् न मारुतिस्तस्य महात्मनो अन्तरम् ।
परस्परं निर्विषहौ बभूवुः समेत्य तौ देवसमानविक्रमौ ॥ ३४ ॥
ततस्तु लक्ष्ये स विहन्यमाने शरेष्वमोघेषु च संपतत्सु ।
जगाम चिन्तां महतीं महात्मा समाधिसंयोग-समाहितात्मा ॥ ३५ ॥
ततो मतिं राक्षसराजसूनुः चकार तस्मिन् हरिवीरमुख्ये ।
अवध्यता तस्य कपेः समीक्ष्य कथं निगच्छेदिति निग्रहार्थम् ॥ ३६ ॥

ஹனூமதோ வேத ந ராக்ஷஸோऽந்தரம்
ந மாருதிஸ்தஸ்ய மஹாத்மனோऽந்தரம் ।
பரஸ்பரம் நிர்விஷஹௌ பபூவு:
ஸமேத்ய தௌ தேவஸமானவிக்ரமௌ ॥ 34 ॥
ததஸ்து லக்ஷ்யே ஸ விஹன்யமானே
சரேஷ்வமோகேஷு ச ஸம்பதத்ஸு ।
ஜகாம சிந்தாம் மஹதீம் மஹாத்மா
ஸமாதிஸம்யோக-ஸமாஹிதாத்மா ॥ 35 ॥
ததோ மதிம் ராக்ஷஸராஜஸூனு:
சகார தஸ்மின் ஹரிவீரமுக்யே ।
அவத்யதா தஸ்ய கபே: ஸமீக்ஷ்ய
கதம் நிகச்சேதிதி நிக்ரஹார்த்தம் ॥ 36 ॥

---

34. அரக்கன் ஹனுமாருடைய மர்மத்தை அறியவில்லை. ஹனுமார் மகாபலம் படைத்த அரக்கனுடைய மர்மத்தை அறியவில்லை. தேவர்களுக்கு நிகரான வலிமை படைத்த இருவரும் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்து ஒருவரையொருவர் சகிக்கமாட்டாதவர்களாயிருந்தார்கள்.

35. குறிதவறாமல் பாணங்களைத் தொடுக்கும் மகாவீரனான இந்திரஜித்து வீண்போகாத தனது சரங்கள் வீணாய் விழுவதைக் கண்டு மிகுந்த கவலைக்குள்ளானான்.

36. இராக்ஷஸராஜபுத்திரன் அவ்வானரரைக் கொல்லமுடியாதென்பதைக் கண்டு கொண்டு அந்த வீரவானரரை எவ்வாறு அடக்கிப் பிடிக்கலாம் என்று யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தான்.

---

30. நிசம்ய கோரம் । 31. வ்யாவர்த்தத ।

ततः पैतामहं वीरः सोऽस्त्र-मस्त्रविशारदः ।
सन्दधे सुमहातेजास्तं हरिप्रवरं प्रति ॥ ३७ ॥
अवध्योऽयमिति ज्ञात्वा तमस्त्रेणास्त्रतत्त्ववित् ।
निजग्राह महाबाहु-र्मारुतात्मज-मिन्द्रजित् ॥ ३८ ॥
तेन बद्धस्ततोऽस्त्रेण राक्षसेन स वानरः ।
अभवन्निर्विचेष्टश्च पपात च महीतले ॥ ३९ ॥

தத: பைதாமஹம் வீர: ஸோऽஸ்த்ர-மஸ்த்ர விசாரத: ।
ஸந்ததே ஸுமஹாதேஜாஸ்தம் ஹரிப்ரவரம் ப்ரதி ॥ 37 ॥

அவத்யோऽயமிதி ஜ்ஞாத்வா தமஸ்த்ரேணாஸ்த்ரதத்வவித் ।
நிஜக்ராஹ மஹாபாஹுர்-மாருதாத்மஜ-மிந்த்ரஜித் ॥ 38 ॥

தேன பத்தஸ்-ததோऽஸ்த்ரேண ராக்ஷஸேன ஸ வானர: ।
அபவந்நிர்விசேஷ்டச்ச பபாத ச மஹீதலே ॥ 39 ॥

---

37. அஸ்திரவித்தைகளிற் சிறந்தவனும் பராக்கிரமம் மிக்கவனுமான அவ்வீரன் வானரசிரேஷ்டர் மீது பிரம்மாஸ்திரத்தை விடுத்தான்.

38. அஸ்திரங்களின் உண்மையை அறிந்தவனும் தோள்வலி மிகுந்தவனுமான இந்திரஜித்து 'இவர் மரணமற்றவர்' என்றுணர்ந்து வாயுகுமாரராகிய அவரை அஸ்திரத்தால் கட்டிவிட்டான்.

39. அவ்வானரர் அரக்கனுடைய அஸ்திரத்தால் கட்டுண்டு கைகால்களை அசைக்க முடியாதவராய்த் தரைமேல் விழுந்துவிட்டார்.

---

34. நிர்விஷஹௌ-து: ஸஹவேகௌ; அஸஹ்யௌ ।

35. ஸமாதிஸம்யோக-ஸமாஹிதாத்மா—ஸம்யகாதீயத இதி ஸமாதி: லக்ஷ்யம் தஸ்மின் ஸம்யோகே சரஸந்தானே ஸமாஹிதாத்மா அப்ரமத்தசித்த: ஸமஹாத்மா இந்த்ரஜித் மஹதீம்சிந்தாம் ஜகாம ।

ततोऽथ बुद्ध्वा स तदस्त्रबन्धं प्रभोः प्रभावा-द्विगतात्मवेगः ।
पितामहानुग्रह-मात्मनश्च विचिन्तयामास हरिप्रवीरः ।। ४० ।।
ततः स्वायंभुवै-र्मन्त्रै-र्ब्रह्मास्त्र-मभिमन्त्रितम् ।
हनुमांश्चिन्तयामास वरदानं पितामहात् ।। ४१ ।।
न मेऽस्त्रबद्धस्य च शक्तिरस्ति विमोक्षणे लोकगुरोः प्रभावात् ।
इत्येव मत्वा विहितोऽस्त्रबन्धो मयाऽऽत्मयोने-रनुवर्तितव्यः ।। ४२ ।।

ததோऽத புத்த்வா ஸ ததஸ்த்ரபந்தம்
ப்ரபோ: ப்ரபாவாத்—விகதாத்மவேக: ।
பிதாமஹானுக்ரஹ-மாத்மனச்ச
விசிந்தயாமாஸ ஹரிப்ரவீர: ।। 40 ।।
தத: ஸ்வாயம்புவைர்-மந்த்ரைர்-ப்ரஹ்மாஸ்த்ர-மபிமந்த்ரிதம் ।
ஹனுமாம்ச் சிந்தயாமாஸ வரதானம் பிதாமஹாத் ।। 41 ।।
ந மே ऽஸ்த்ரபத்தஸ்ய ச சக்திரஸ்தி
விமோக்ஷணே லோககுரோ: ப்ரபாவாத் ।
இத்யேவ மத்வா விஹிதோऽஸ்த்ர பந்தோ
மயா ऽऽத்மயோனே-ரனுவர்த்திதவ்ய: ।। 42 ।।

---

40. வானரோத்தமர் தான் அஸ்திரத்தால் கட்டப்பட்டிருப்பதையும் பிரம்ம தேவரின் மகிமையால் தன் வேகத்தை இழந்திருப்பதையும் தெரிந்து கொண்டு பிரம்மா தனக்குச் செய்துள்ள அனுக்ரகத்தையும் நினைத்துக் கொண்டார்.

41. ஹனுமார் பிரம்ம மந்திரத்தால் ஏவப்பட்டது அந்த பிரம்மாஸ்திரம் என்றாலும் பிரம்மாவிடமிருந்து தான் வரம் பெற்றிருப்பதையும் (அதாவது பிரம்மாஸ்திரமும் தன்னை ஒரு கணத்திற்கு மேல் கட்டுப்படுத்தாது என்பதையும்) சிந்தித்தார்.

42. 'உலக குருவாகிய பிரம்மாவின் மகிமையால் இவ்வஸ்திரத்தில் கட்டுண்ட எனக்கு இதினின்று விடுபடச் சக்தியில்லை என்று கருதி இது விடப்பட்டிருக்கிறது. நானும் அவ்வஸ்திரத்தின் கட்டுக்கு அடங்கி இருக்க வேண்டியவன்தான்.'

---

40. ப்ரபாவாத் விகதால்பவேக: ।
42. நமேऽஸ்ய பந்தஸ்ய । இத்யேவ மேவம் ।

स वीर्य-मस्त्रस्य कपिर्विचार्य पितामहानुग्रह-मात्मनश्च ।
विमोक्षशक्तिं परिचिन्तयित्वा पितामहाज्ञा-मनुवर्तते स्म ।। ४३ ।।
अस्त्रेणापि हि बद्धस्य भयं मम न जायते ।
पितामह-महेन्द्राभ्यां रक्षितस्यानिलस्य च ।। ४४ ।।
ग्रहणे चापि रक्षोभि-र्महान् मे गुणदर्शनः ।
राक्षसेन्द्रेण संवाद-स्तस्माद्गृह्णन्तु मां परे ।। ४५ ।।

ஸ வீர்ய-மஸ்த்ரஸ்ய கபிர்விசார்ய
பிதாம ஹானுக்ரஹ-மாத்மனச்ச ।
விமோக்ஷசக்திம் பரிசிந்தயித்வா
பிதாமஹாஜ்ஞா-மனுவர்த்ததே ஸ்ம ॥ 43 ॥

அஸ்த்ரேணாபி ஹி பத்தஸ்ய பயம் மம ந ஜாயதே ।
பிதாமஹ-மஹேந்த்ராப்யாம் ரக்ஷிதஸ்யாநிலஸ்ய ச ॥ 44 ॥

க்ரஹணே சாபி ரக்ஷோபிர்-மஹான் மே குணதர்சன: ।
ராக்ஷஸேந்த்ரேண ஸம்வாதஸ்-தஸ்மாத்க்ருஹ்ணந்து மாம் பரே ॥ 45 ॥

---

43. என்றிங்ஙனம் அவ்வஸ்திரத்தின் மகிமையை எண்ணிப் பார்த்து, தனக்கு விடுவித்துக் கொள்வதற்குள்ள சக்தியையும் பிரம்மாவின் அனுக்கிரகத்தையும் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு பிரம்மாவின் கட்டளைக்கு (அதாவது கணப்பொழுது கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று) உட்பட்டிருந்தார்.

44. 'அஸ்திரத்தால் கட்டப்பட்டாலும் பிரம்மா இந்திரன் வாயு ஆகியோரால் இரக்ஷிக்கப்பட்ட எனக்கு பயம் என்பது உண்டாகவே இல்லை.

45. 'அரக்கர்களால் பிடிக்கப்படுவதிலும் அரக்கர் வேந்தனுடன் சந்தித்துப் பேசக்கூடிய பெரியதொரு நன்மையே காணப்படுகிறது. ஆகையால் சத்துருக்கள் என்னைப் பிடிக்கட்டும்.'

---

45. ரக்ஷோபிர்-மஹன்மே ।

स निश्चितार्थः परवीरहन्ता समीक्ष्यकारी विनिवृत्तचेष्टः ।
परैः प्रसह्याभिगतै-र्निगृह्य ननाद तैस्तैः परिभर्त्स्यमानः ॥ ४६ ॥
ततस्तं राक्षसा दृष्ट्वा निर्विचेष्ट-मरिन्दमम्।
बबन्धुःशणवल्कैश्च द्रुमचीरैश्च संहतैः॥ ४७ ॥
स रोचयामास परैश्च बन्धं प्रसह्य वीरै-रभिनिग्रहं च।
कौतूहलान्मां यदि राक्षसेन्द्रो द्रष्टुं व्यवस्येदिति निश्चितार्थः॥ ४८ ॥

ஸ நிச்சிதார்த்த: பரவீரஹந்தா
ஸமீக்ஷ்யகாரீ விநிவ்ருத்தசேஷ்ட: ।
பரை: ப்ரஸஹ்யாபிகதைர்-நிக்ருஹ்ய
நநாத தைஸ்தை: பரிபர்த்ஸ்ய மான: ॥ 46 ॥
ததஸ்தம் ராக்ஷஸா த்ருஷ்ட்வா நிர்விசேஷ்ட-மரிந்தமம் ।
பபந்து: சணவல்கைச்ச த்ருமசீரைச்ச ஸம்ஹதை: ॥ 47 ॥
ஸ ரோசயாமாஸ பரைச்ச பந்தம்
ப்ரஸஹ்ய வீரை-ரபிநிக்ரஹஞ் ச ।
கௌதூஹலானமாம் யதி ராக்ஷஸேந்த்ரோ
த்ரஷ்டும் வ்யவஸ்யேதிதி நிச்சிதார்த்த: ॥ 48 ॥

---

46. (என்றிங்ஙனம் எண்ணி) பகைவரின் வீரத்தை அழிக்கவல்லவரும் நடக்கப் போவதைப்பற்றி நிச்சயித்துக் கொண்டவரும் அதை எதிர் பார்ப்பவருமான அவர் செயலற்றிருந்தார். நெருங்கி வந்த சத்துருக்களால் பிடிக்கப்பட்டு அவர்களால் தனித்தனியே வெகுவாய் பயமுறுத்தப்படவே ஒரு கோஷமிட்டார்.

47. சத்துருக்களை அழிக்கவல்ல அவர் செயலற்றிருப்பதைக் கண்ட அரக்கர்கள் சணல் கயிற்றினாலும் மரவுரிகளாலும் கட்டினார்கள்

48. 'ஒரு வேளை இராவணனே குதூஹலத்தோடு என்னைப் பார்க்கவரக்கூடும்' என்று நிச்சயித்து அவர் சத்துரு வீரர்களால் பிடிக்கப்பட்டதையும் வெகுவாய் விரட்டப்படுவதையும் பிரியமாகவே ஏற்றுக் கொண்டார்.

---

47. ததஸ்தே । விநிச்சேஷ்ட-மரிந்தமம் ।
48. வீரை-ரபிகர்ஹணஞ்ச ।

स बध्दस्तेन वल्केन विमुक्तोऽस्त्रेण वीर्यवान्।
अस्त्रबन्धः स चान्यं हि न बन्ध-मनुवर्तते।। ४९ ।।
अथेन्द्रजित्तु द्रुमचीरबध्दं विचार्य वीरः कपिसत्तमं तम्।
विमुक्त-मस्त्रेण जगाम चिन्ता-मन्येन बद्धो ह्यनुवर्ततेऽस्त्रम्।। ५० ।।
अहो महत् कर्म कृतं निरर्थकं न राक्षसै-र्मन्त्रगति-र्विमृष्टा ।
पुनश्च नास्त्रे विहतेऽस्त्रमन्यत् प्रवर्तते संशयिताः स्म सर्वे ।। ५१ ।।

ஸ பத்தஸ்-தேன வல்கேன விமுக்தோऽஸ்த்ரேண வீர்யவான் ।
அஸ்த்ரபந்த: ஸ சான்யம் ஹி ந பந்த-மனுவர்த்ததே ॥ 49 ॥
அதேந்த்ரஜித்து த்ருமசீரபத்தம் விசார்ய வீர: கபிஸத்தமம் தம் ।
விமுக்த-மஸ்த்ரேண ஜகாம சிந்தா-மன்யேன பத்தோ ஹ்யனு வர்த்ததே
ऽஸ்த்ரம் ॥ 50 ॥
அஹோ மஹத் கர்ம க்ருதம் நிரர்த்தகம்
ந ராக்ஷஸைர்-மந்த்ரகதிர்-விம்ருஷ்டா ।
புனச்ச நாஸ்த்ரே விஹதேऽஸ்த்ர-மன்யத்
ப்ரவர்த்ததே ஸம்சயிதா: ஸ்ம ஸர்வே ॥ 51 ॥

---

49. அவ்வீரர் மரவுரியால் கட்டப்பட்ட பொழுது அஸ்திரத்திலிருந்து விடுபட்டுவிட்டார். ஏனெனில் அவ்வஸ்திரத்தின் கட்டு மற்றொரு கட்டுடன் இயைந்து நிற்காது.

50–51. அப்பொழுது வீரனான இந்திரஜித்து மாத்திரம் மரவுரியால் கட்டப்பட்ட அவ்வானர சிரேஷ்டர் பிரம்மாஸ்திரத்திலிருந்து விடுபட்டுவிட்டார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு 'மற்றொன்றினால் கட்டப்பட்டிருக்கிறான்; பிரம்மாஸ்திரமும் கூட நிற்குமா என்ன? பெரியகாரியம் பழுதாகிவிட்டதே. அரக்கர்களால் மந்திரத்தின் போக்கு அறியப்படவில்லை. பிரம்மாஸ்திரம் போனால் வேறு ஒரு அஸ்திரமும் பிறகு பயன்படாது. எல்லோருடைய உயிருக்கும் சந்தேகம் வந்துவிட்டது' என்று கவலையுற்றான்.

---

50. அதேந்த்ரஜித் தம் ।
சிந்தா நான்யேன ।

अस्त्रेण हनुमान् मुक्तो नात्मानमवबुध्यत ।
कृष्यमाणस्तु रक्षोभि-स्तैश्च बन्धै-र्निपीडितः ॥ ५२ ॥
हन्यमान-स्ततः क्रुरै राक्षसैः काष्टमुष्टिभिः ।
समीपं राक्षसेन्द्रस्य प्राकृष्यत स वानरः ॥ ५३ ॥
अथेन्द्रजित्तं प्रसमीक्ष्य मुक्त-मस्त्रेण बद्धं द्रुमचीरसूत्रैः ।
व्यदर्शयत्तत्र महाबलं तं हरिप्रवीरं सगणाय राज्ञे ॥ ५४ ॥

அஸ்த்ரேண ஹனுமான் முக்தோ நாத்மான-மவபுத்யத ।
க்ருஷ்யமாணஸ்து ரக்ஷோபிஸ்-தைச்ச பந்தைர்-நிபீடித: ॥ 52 ॥
ஹன்யமானஸ்-தத: க்ரூரை-ராக்ஷஸை: காஷ்டமுஷ்டிபி: ।
ஸமீபம் ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய ப்ராக்ருஷ்யத ஸ வானர: ॥ 53 ॥
அதேந்த்ரஜித்தம் ப்ரஸமீக்ஷ்ய முக்த-மஸ்த்ரேண பத்தம் த்ரு மசீரஸூத்ரை : ।
வயதர்சயத்தத்ர மஹாபலம் தம் ஹரிப்ரவீரம் ஸகணாய ராஜ்ஞே ॥ 54 ॥

---

52. ஹனுமார் பிரம்மாஸ்திரத்திலிருந்து விடுபட்டவராய்த் தம்மைக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை; கட்டுகளால் பீடிக்கப்பட்டார்; அவ்வரக்கர்களால் இழுத்துக் கொண்டு போகப்பட்டார்.

53. கொடிய அரக்கர்களால் கட்டைகளாலும் முட்டிகளாலும் புடைக்கப் பட்டு அவ்வானரர் அரக்கர் வேந்தனுடைய அருகாமைக்கு இழுத்துக் கொண்டு போகப்பட்டார்.

54. பிரம்மாஸ்திரத்திலிருந்து விடுபட்டு மரவுரிகளாலும் கயிறுகளாலும் அவர் கட்டுண்டிருப்பதை நன்கறிந்த இந்திரஜித்து அந்த மகாபலசாலியான வானரசிரேஷ்டரைப் பரிவாரங்கள் புடைசூழ வீற்றிருந்த அரசனுக்குக் காட்டினான்.

---

52. நாத்மானமவபுத்த்யதே । 53. காலமுஷ்டிபி: ।

तं मत्तमिव मातंगं बद्धं कपिवरोत्तमम् ।
राक्षसा राक्षसेन्द्राय रावणाय न्यवेदयत् ॥ ५५ ॥
कोऽयं कस्य कुतो वाऽत्र किं कार्यं को व्यपाश्रयः ।
इति राक्षसवीराणां तत्र संजज्ञिरे कथाः ॥ ५६ ॥
हन्यतां दह्यतां वाऽपि भक्ष्यतामिति चापरे ।
राक्षसास्तत्र संक्रुद्धाः परस्परमथाब्रुवन् ॥ ५७ ॥

தம் மத்தமிவ மாதங்கம் பத்தம் கபிவரோத்தமம் ।
ராக்ஷஸா ராக்ஷஸேந்த்ராய ராவணாய ந்யவேதயத் ॥ 55 ॥

கோடயம் கஸ்ய க்ருதோ வாடத்ர கிம் கார்யம் கோ வ்யபாச்ரய: ।
இதி ராக்ஷஸ வீராணாம் தத்ர ஸஞ்ஜஜ்ஞிரே கதா: ॥ 56 ॥

ஹன்யதாம் தஹ்யதாம் வாடபி பக்ஷ்யதாமிதி சாபரே ।
ராக்ஷஸாஸ்தத்ர ஸங்க்ருத்தா: பரஸ்பர-மதாப்ருவன் ॥ 57 ॥

---

55. கட்டுண்ட மதயானை போன்ற அவ்வானர சிரேஷ்டரை அரக்கர்கள் இராக்ஷஸராஜனான இராவணன் முன்னிலையில் ஸமர்ப்பித்தார்கள்.

56. 'இவன் யார்? யாருடைய ஆள்? எங்கிருந்து வந்தான்? இங்கு என்ன காரியம்? யாரைச் சேர்ந்தவன்?' என்றிப்படிப் பேச்சுக்கள் அங்கு இராக்ஷஸ வீரர்களுக்குள் நிகழ்ந்தன.

57. அங்கிருந்த அரக்கர்களும் மற்றவர்களும் கோபம் மேலிட்டவர்களாய் 'கொல்லப்படட்டும், கொளுத்தப்படட்டும், தின்னப்படட்டும்' என்றிம்மாதிரி, ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

---

56. குதோ வாடபி । கோடப்யுபாச்ரய: ।
இதி ராக்ஷஸ வீராணாம் த்ருஷ்ட்வா ।

अतीत्य मार्गं सहसा महात्मा स तत्र रक्षोऽधिपपादमूले ।
ददर्श राज्ञः परिचारवृद्धान् गृहं महारत्न-विभूषितं च ॥ ५८ ॥

स ददर्श महातेजा रावणः कपिसत्तमम् ।
रक्षोभि-र्विविधाकारैः कृष्यमाण-मितस्ततः ॥ ५९ ॥

राक्षसाधिपतिं चापि ददर्श कपिसत्तमः ।
तेजोबलसमायुक्तं तपन्तमिव भास्करम् ॥ ६० ॥

அதீத்ய மார்க்கம் ஸஹஸா மஹாத்மா
ஸதத்ர ரக்ஷோऽதிபபாதமூலே ।
ததர்ச ராஜ்ஞ: பரிசாரவ்ருத்தான்
க்ருஹம் மஹாரத்ன-விபூஷிதஞ் ச ॥ 58 ॥

ஸ ததர்ச மஹாதேஜா ராவண: கபிஸத்தமம் ।
ரக்ஷோபிர்-விவிதாகாரை: க்ருஷ்யமாண-மிதஸ்தத: ॥ 59 ॥

ராக்ஷஸாதிபதிஞ் சாபி ததர்ச கபிஸத்தம: ।
தேஜோ-பல-ஸமாயுக்தம் தபந்தமிவ பாஸ்கரம் ॥ 60 ॥

---

58. அம்மகாத்மா விரைந்து வழிகடந்து சென்று சிறந்த இரத்தினங்களிழைத்த மாளிகையையும் மன்னனுக்குப் பணிவிடை புரிய அவன் காலடியில் காத்திருக்கும் முதியோர்களையும் கண்ணுற்றார்.

59. மகிமைமிக்க இராவணன் விகார ரூபமுள்ள அரக்கர்களால் இங்குமங்கும் இழுக்கப்படும் வானரோத்தமரைப் பார்த்தான்.

60. வானரசிரேஷ்டரும் சூரியனைப் போல் எரிக்கும் ஒளியும் பலமும் பொருந்திய அரக்கர் வேந்தனைக் கண்டார்.

स रोष-संवर्तित-ताम्रदृष्टि-र्दशाननस्तं कपिमन्ववेक्ष्य ।
अथोपविष्टान् कुलशीलवृद्धान् समादिशत्तं प्रति
मन्त्रिमुख्यान् ॥ ६१ ॥

यथाक्रमं तैः स कपिर्विपृष्टः कार्यार्थ-मर्थस्य च मूलमादौ ।
निवेदयामास हरीश्वरस्य दूतः सकाशा-दहमागतोऽस्मि ॥ ६२ ॥

इति अष्टचत्वारिंशः सर्गः
(आदितः श्लोकाः २१०५)

ஸ ரோஷ-ஸம்வர்த்தித-தாம்ரத்ருஷ்டிர்-
தசானனஸ்தம் கபிமன்வவேக்ஷ்ய ।
அதோபவிஷ்டான் குலசீல வ்ருத்தான்
ஸமாதிசத்தம் ப்ரதி மந்த்ரிமுக்யான் ॥ 61 ॥
யதாக்ரமம் தை: ஸ கபிர் விப்ருஷ்ட:
கார்யார்த்த-மர்த்தஸ்ய ச மூலமாதௌ ।
நிவேதயாமாஸ ஹரீச்வரஸ்ய
தூத: ஸகாசா-தஹமாகதோऽஸ்மி ॥ 62 ॥

இதி அஷ்டசத்வாரிம்ச: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 2105)

---

61. பத்துமுகம் படைத்த இராவணன் கோபத்தால் சிவந்து சுழலும் விழிகளுடன் அவ்வானரரை உற்று நோக்கி அருகிலிருந்த குலத்திலும் சீலத்திலும் உயர்ந்தவர்களான மந்திரி சிரேஷ்டர்களிடம் அவரைப் பற்றி விசாரிக்கும்படி கட்டளையிட்டான்.

62. வந்த காரியம் என்னவென்றும் அதற்குக் காரணம் என்னவென்றும் அவர்களால் முறையே வினவப்பெற்ற வானரர் 'நான் தூதன், வானர அரசரிடமிருந்து வந்தவன்' என்று முதலில் தெரிவித்தார்.

இங்ஙனம் நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றும்.

(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 2105)

---

61. ப்ரதிமுக்யமந்த்ரீன் । 62. ஸ கபிச்ச ப்ருஷ்ட: ।

एकोनपंचाशः सर्गः

रावणप्रभावदर्शनम्

ततः स कर्मणा तस्य विस्मितो भीमविक्रमः ।
हनुमान् रोषताम्राक्षो रक्षोधिपमवैक्षत ॥ १ ॥
भ्राजमानं महार्हेण कांचनेन विराजता ।
मुक्तजालावृतेनाथ मुकुटेन महाद्युतिम् ॥ २ ॥
वज्रसंयोग-संयुक्तै-र्महार्ह-मणिविग्रहैः ।
हेमै-राभरणै-श्चित्रै-र्मनसेव प्रकल्पितैः ॥ ३ ॥

ஏகோநபஞ்சாச: ஸர்க்க:

ராவணப்ரபாவதர்சனம்

தத: ஸ கர்மணா தஸ்ய விஸ்மிதோ பீமவிக்ரம: ।
ஹனுமான் ரோஷ-தாம்ராக்ஷோ ரக்ஷோதிப-மவைக்ஷத ॥ 1 ॥
ப்ராஜமானம் மஹார்ஹேண காஞ்சனேன விராஜதா ।
முக்தஜாலாவ்ருதேனாத முகுடேன மஹாத்யுதிம் ॥ 2 ॥
வஜ்ரஸம்யோக-ஸம்யுக்தைர்-மஹார்ஹ-மணிவிக்ரஹை: ।
ஹேமை-ராபரணைச்-சித்ரைர்-மனஸேவ ப்ரகல்பிதை: ॥ 3 ॥

நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்

இராவணனுடைய பெருமையைக் காணுதல்

1. பயங்கரமான பராக்கிரமமுடைய ஹனுமார் இராவணனுடைய செயல்களால் வியப்படைந்தவராய்க் கோபத்தாற் சிவந்த கண்களுடன் அந்த இராக்ஷஸாதிபனை விழித்துப் பார்த்தார்.

2. அவன் விலையுயர்ந்த பொன்னாற் செய்யப்பட்டு முத்துச் சரங்கள் சூழ்ந்து விளங்கின கிரீடத்தால் சிறந்து பிரகாசிப்பவனாயும்;

3. மனதின் கற்பனைகளைப் போன்ற வைரங்கள் பதித்து விலையுயர்ந்த இரத்தினங்களால் உருவாக்கப்பட்ட பலவகைத் தங்க ஆபரணங்களை அணிந்தவனாயும்;

---

1. க்ரோததாம்ராக்ஷ: ।

महार्ह-क्षौम-संवीतं रक्तचन्दनरूषितम् ।
स्वनुलिप्तं विचित्राभि-र्विविधाभिश्च भक्तिभिः ॥ ४ ॥
विवृत्तै-र्दर्शनीयैश्च रक्ताक्षै-र्भीमदर्शनैः।
दीप्ततीक्ष्ण-महादंष्ट्रैः प्रलम्बदशनच्छदैः॥ ५ ॥
शिरोभिर्दशभि-र्वीरं भ्राजमानं महौजसम्।
नानाव्याल-समाकीर्णैः शिखरै-रिव मन्दरम्॥ ६ ॥

மஹார்ஹ-க்ஷௌம-ஸம்வீதம் ரக்தசந்தனரூஷிதம் ।
ஸ்வனுலிப்தம் விசித்ராபிர்-விவிதாபிச்ச பக்திபி: ॥ 4 ॥
விவ்ருத்தைர்-தர்சனீயைச்ச ரக்தாக்ஷைர்-பீமதர்சனை: ।
தீப்ததீக்ஷ்ண-மஹாதம்ஷ்ட்ரை: ப்ரலம்ப-தசனச்சதை: ॥ 5 ॥
சிரோபிர்-தசபிர்-வீரம் ப்ராஜமானம் மஹௌஜஸம் ।
நானாவ்யால-ஸமாகீர்ணை: சிகரைரிவ மந்தரம் ॥ 6 ॥

---

4. சிறந்த பட்டாடையுடுத்துச் செஞ்சந்தனம் பூசி உடலிற் கோலம் போட்டது போன்ற கலவைப் பூச்சுடையவனாயும்;

5-6. விசாலமாய்ப் பார்வையைக் கவர்வனவாய்ச் சிவந்த கண்களுடன் கூடியவையாய் பயங்கரமாய்ப் பிரகாசமான கூரிய கோரைப் பற்களுடையனவாய்த் தொங்கும் உதடுகளுடன் கூடியவையாயுள்ள பத்துத் தலைகளுடன், பலவிதமான கொடிய மிருகங்கள் நிறைந்த சிகரங்களையுடைய மந்தர மலை போல் வீரமும் பெருமிதமும் உள்ளவனாகப் பிரகாசிப்பவனும்;

---

1. கர்மணா-'இந்த்ரஜித: கர்மணா விஸ்மித: । தஸ்ய ராவணஸ்ய கர்மணா ஸீதாபஹரணக்ரியயா க்ரோததாம்ராக்ஷ: ஸ ஹனுமான் । (சிரோமணி) ஆஸனஸ்தத் ஏவ இந்த்ரஜின்முகேன மாம் நிபத்ய ஆனீதவான் இத்யானய கர்மணா ஜாதவிஸ்மய: ।
4. பக்திபி:-சைவத்ரிபுண்ட்ரவத் ரசனாவிசேஷை: பங்க்திபி: ।
4. ஸம்வீத-ரக்தசந்தன । 5. விசித்ரம் தர்சனீயைச்ச । மஹாதம்ஷ்ட்ரம் ।
6. தசபிர்-வீரோ ।

नीलांजन-चयप्रख्यं हारेणोरसि राजता।
पूर्णचन्द्राभवक्त्रेण सबलाकमिवाम्बुदम्॥ ७ ॥
बाहुभि-र्बद्धकेयूरै -श्चन्दनोत्तमरूषितैः।
भ्राजमानांगदैःपीनैःपंचशीर्षै-रिवोरगैः॥ ८ ॥
महति स्फाटिके चित्रे रत्नसंयोग-संस्कृते।
उत्तमास्तरणास्तीर्णे सूपविष्टं वरासने॥ ९ ॥
अलंकृताभिरत्यर्थं प्रमदाभिः समन्ततः ।
वालव्यजनहस्ताभि-रारात्समुपसेवितम् ॥ १० ॥

நீலாஞ்ஜன சய-ப்ரக்யம் ஹாரேணோரஸி ராஜதா ।
பூர்ணசந்த்ராபவக்த்ரேண ஸபலாக-மிவாம்புதம் ॥ 7 ॥
பாஹுபிர்-பத்தகேயூரைச்-சந்தனோத்தம ரூஷிதை: ।
ப்ராஜமானரங்கதை: பீனை: பஞ்சசீர்ஷைரிவோரகை: ॥ 8 ॥
மஹதி ஸ்பாடிகே சித்ரே ரத்னஸம்யோக-ஸம்ஸ்க்ருதே ।
உத்தமாஸ்தரணாஸ்தீர்ணே ஸூபவிஷ்டம் வராஸனே ॥ 9 ॥
அலங்க்ருதாபி-ரத்யர்த்தம் ப்ரமதாபி: ஸமந்தத: ।
வாலவ்யஜன-ஹஸ்தாபி-ராராத்ஸமுபஸேவிதம் ॥ 10 ॥

---

7. கறுத்த மலை போன்ற மேனியுடனும் மார்பில் பிரகாசிக்கும் முத்து மாலையுடனும் பூர்ண சந்திரன் போன்ற முகத்துடனும் கொக்குகளுடன் கூடிய மேகம் போல் தோன்றுபவனும்;

8. ஐந்து தலை நாகங்கள் போன்ற பருத்த தோள்களில் அங்கதங்களும் கேயூரங்களும் அணிந்து, சிறந்த சந்தனம் பூசியவனும்;

9. ஸ்படிகத்தால் செய்து பலவித இரத்தினங்களிழைத்துச் சிறந்த விரிப்புகள் பரப்பிய அழகிய பெரிய ஆஸனத்தில் வீற்றிருப்பவனும்;

10. நன்கு அலங்கரிக்கப் பெற்ற பணிப் பெண்கள் அருகில் நாற்புறமும் நின்று சாமரங்களைக் கையிலேந்திச் சேவை செய்யப் பெற்றவனும்;

---

7. ஸபாலார்க்க மிவாம்புதம் । 8. பீஜை: பஞ்சசீர்ஷோ ।

दुर्धरेण प्रहस्तेन महापार्श्वेन रक्षसा ।
मन्त्रिभि-र्मन्त्रतत्त्वज्ञै-र्निकुंभेन च मन्त्रिणा ॥ ११ ॥
सुखोपविष्टं रक्षोभि-श्चतुर्भि-र्बलदर्पितैः।
कृत्स्नं परिवृतं लोकं चतुर्भिरिव सागरैः ॥ १२ ॥
सचिवैर्मन्त्रतत्त्वज्ञैरन्यैश्च शुभबुध्दिभिः।
अन्वास्यमानं रक्षोभिः सुरैरिव सुरेश्वरम् ॥ १३ ॥
अपश्यद्राक्षसपतिं हनुमानतितेजसम्।
विष्ठितं मेरुशिखरे सतोयमिव तोयदम्॥ १४ ॥

துர்த்தரேண ப்ரஹஸ்தேன மஹாபார்ச்வேன ரக்ஷஸா ।
மந்த்ரிபிர்-மந்த்ரதத்வஜ்ஞைர்-நிகும்பேன ச மந்த்ரிணா ॥ 11 ॥
ஸுகோபவிஷ்டம் ரக்ஷோபிச்-சதுர்ப்பிர்-பலதர்ப்பிதை: ।
க்ருத்ஸ்னம் பரிவ்ருதம் லோகம் சதுர்ப்பிரிவ ஸாகரை: ॥ 12 ॥
ஸசிவைர்-மந்த்ரதத்வஜ்ஞை-ரன்யைச்ச சுபபுத்திபி: ।
அன்வாஸ்யமானம் ரக்ஷோபி: ஸுரைரிவ ஸுரேச்வரம் ॥ 13 ॥
அபச்யத்-ராக்ஷஸபதிம் ஹனுமானதிதேஜஸம் ।
விஷ்டிதம் மேருசிகரே ஸதோயமிவ தோயதம் ॥ 14 ॥

11-12. துர்த்தரன், பிரஹஸ்தன், மகாபார்ச்வன், நிகும்பன் என்ற பெயர் படைத்தவர்களும் ஆலோசனையிற் சிறந்தவர்களும் பலத்தால் கொழுப்படைந்த அரக்கர்களுமாகிய நான்கு மந்திரிகளுடன் கூடி நான்கு சமுத்திரங்களும் சூழ்ந்த முழுவுலகம் போல் சுகமாய் உட்கார்ந்திருப்பவனும்;

13. இந்திரனை தேவர்கள் சூழ்ந்தாற் போல் ஆலோசனையின் நுட்பங்களையறிந்த புத்திசாலிகளான வேறு ராக்ஷஸ மந்திரிகளாலும் சூழப்பெற்றவனும்;

14. மேருசிகரத்தில் படிந்திருக்கும் நீருண்ட மேகம் போல் வீற்றிருப்பவனும் மிகுந்த ஒளி படைத்தவனுமான அரக்கர் வேந்தனை ஹனுமார் பார்த்தார்.

---

12. க்ருத்ஸன: பரிவ்ருதம் । *13.* சுபதர்சிபி: । ஆச்வாஸ்யமானம் ஸசிவை: ।
14. வேஷ்டிதம் மேருசிகரே ।

स तैः संपीडयमानोऽपि रक्षोभिर्भीमविक्रमैः।
विस्मयं परमं गत्वा रक्षोऽधिपमवैक्षत।। १५ ।।
भ्राजमानं ततो दृष्ट्वा हनुमान् राक्षसेश्वरम्।
मनसा चिन्तयामास तेजसा तस्य मोहितः।। १६ ।।
अहो रूपमहो धैर्यमहो सत्त्वमहो द्युतिः।
अहो राक्षसराजस्य सर्वलक्षणयुक्तता।। १७ ।।
यद्यधर्मो न बलवान् स्यादयं राक्षसेश्वरः।
स्यादयं सुरलोकस्य सशक्रस्यापि रक्षिता।। १८ ।।

ஸ தை: ஸம்பீட்யமானோऽபி ரக்ஷோபிர்-பீமவிக்ரமை:।
விஸ்மயம் பரமம் கத்வா ரக்ஷோதிப-மவைக்ஷத ॥ 15 ॥
ப்ராஜமானம் ததோ த்ருஷ்ட்வா ஹனுமான் ராக்ஷஸேச்வரம் ।
மனஸா சிந்தயாமாஸ தேஜஸா தஸ்ய மோஹித: ॥ 16 ॥
அஹோ ரூப-மஹோதைர்ய-மஹோ ஸத்வ மஹோ த்யுதி: ।
அஹோ ராக்ஷஸராஜஸ்ய ஸர்வலக்ஷணயுக்ததா ॥ 17 ॥
யத்யதர்மோ ந பலவான் ஸ்யாதயம் ராக்ஷஸேச்வர: ।
ஸ்யாதயம் ஸுரலோகஸ்ய ஸசக்ரஸ்யாபி ரக்ஷிதா ॥ 18 ॥

---

15. அவர் கொடிய பலம் படைத்த அவ்வரக்கர்களால் மிகவும் பிடிக்கப்படுபவராயிருந்தும் ஆச்சரியம் மிகுந்தவராய் அரக்கர் கோனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

16. ஒளிவீசும் அரக்கர் பெருமானைப் பார்த்து ஹனுமார் அவனுடைய பெருமையில் மயங்கிப் பின்வருமாறு மனதில் எண்ணினார்.

17. 'ஆகா! என்ன ரூபம்! என்ன தைரியம்! என்ன பலம்! என்ன காந்தி! ஆகா இந்த ராக்ஷஸராஜனுக்கு எல்லா இலக்ஷணங்களும் எவ்வாறு பொருந்தியிருக்கின்றன!

18. இவன் செய்த அதர்மம் பெரிதாயில்லாமலிருந்தால் இந்த ராக்ஷஸேசுவரன் இந்திரனுடன் கூடிய தேவ லோகத்திற்கும் இறைவனாயிருக்கலாமே!

अस्य क्रूरैर्नृशंसैश्च कर्मभिर्लोककुत्सितैः।
सर्वे बिभ्यति खल्वस्माल्लोकाः सामरदानवाः॥ १९ ॥
अयं ह्युत्सहते क्रुद्धः कर्तुमेकार्णवं जगत्।
इति चिन्तां बहुविधामकरोन्मतिमान् हरिः॥
दृष्ट्वा राक्षसराजस्य प्रभावममितौजसः॥ २० ॥

इति एकोनपंचाशः सर्गः

(आदितः श्लोकाः २१२५)

அஸ்ய க்ரூரைர்-ந்ருசம்ஸைச்ச கர்மபிர்-லோககுத்ஸிதை: l
ஸர்வே பிப்யதி கல்வஸ்மால் லோகா: ஸாமரதானவா: ll 19 ll
அயம் ஹ்யுத்ஸஹதே க்ருத்த: கர்த்து-மேகார்ணவம் ஜகத் l
இதி சிந்தாம் பஹுவிதா-மகரோன்மதிமான் ஹரி: l
த்ருஷ்ட்வா ராக்ஷஸ ராஜஸ்ய ப்ரபாவ-மமிதௌஜஸ: ll 20 ll

இதி ஏகோநபஞ்சாச: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 2125)

---

19. 'கொடியனவும் இரக்கமற்றவையும் உலகோர் இகழ்பவையுமான இவனுடைய செயல்களால் தேவர்களும் தானவர்களும் உள்ளிட்ட உலகனைத்தும் இவனைக் கண்டு அஞ்சுகிறது.

20. 'இவன் கோபமடைந்தால் பிரளயம் போல் உலகை ஒரே நீர்ப்பரப்பாய்ச் செய்துவிடவும் ஆற்றலுடையவன்.' இராக்ஷஸ ராஜனுடைய பிரபாவத்தையும் அளவு கடந்த வீரியத்தையும் பார்த்து மதிமானான வானரர் இங்ஙனம் பலவிதமாய் எண்ணினார்.

நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றும்.
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 2125)

---

18. ராக்ஷஸேச்வரம் l
18. அயம் ராவணக்ருத: அதர்ம: பலவாந் ந ஸ்யாத்யதி ததாயம் ராக்ஷஸேச்வர: ஸசக்ரஸ்ய ஸுரலோகஸ்யாபி ரக்ஷிதா ஸ்யாத் ll
19. தேன பிப்யதி கே ந பிப்யதி l *20.* மதிமான் கபி: l

पञ्चाशः सर्गः

प्रहस्तप्रश्नः

तमुद्वीक्ष्य महाबाहुः पिङ्गाक्षं पुरतः स्थितम्।
रोषेण महताऽऽविष्टो रावणो लोकरावणः॥ १ ॥
शङ्काहतात्मा दध्यौ स कपीन्द्रं तेजसा वृतम्।
किमेष भगवान्नन्दी भवेत्साक्षादिहागतः॥ २ ॥
येन शप्तोस्मि कैलासे मया सञ्चालिते पुरा।
सोयं वानरमूर्तिः स्यात् किंस्विद्बाणोपि वाऽसुरः॥ ३ ॥

பஞ்சாச: ஸர்க்க:

ப்ரஹஸ்தப்ரச்ன:

தமுத்வீக்ஷ்ய மஹாபாஹு: பிங்காக்ஷம் புரத: ஸ்திதம் ।
ரோஷேண மஹதாSSவிஷ்டோ ராவணோ லோகராவண: ॥ 1 ॥
சங்காஹதாத்மா தத்யௌ ஸ கபீந்த்ரம் தேஜஸா வ்ருதம் ।
கிமேஷ பகவான் நந்தீ பவேத் ஸாக்ஷா-திஹாகத: ॥ 2 ॥
யேன சப்தோஸ்மி கைலாஸே மயா ஸஞ்சாலிதே புரா ।
ஸோயம் வானரமூர்த்தி: ஸ்யாத் கிம்ஸ்வித்பாணோபி வாSஸுர: ॥ 3 ॥

ஐம்பதாவது ஸர்க்கம்

பிரஹஸ்தன் கேள்வி

1. பெருந்தோள் படைத்தவனும் உலகங்களைக் கதறச் செய்பவனுமான இராவணன் மஞ்சளான கண்களையுடையவரும் தன்னெதிரில் நின்றவருமான அவரை (ஹனுமாரை) நிமிர்ந்து பார்த்து மிகுந்த கோபாவேசமுடையவனானான்.

2. அவன் ஒளிசூழ்ந்து விளங்கிய வானரசிரேஷ்டரைப் பார்த்துச், சந்தேகம் மேலிட்டவனாய் "நேராக இங்கு வந்துள்ள நந்திபகவானாகவே இருக்குமோ இவன்?" என்று எண்ணினான்.

3. 'முன்பு என்னால் கைலாஸகிரி அசைக்கப்பட்ட பொழுது எவரால் நான் சபிக்கப்பட்டேனோ அவரே இந்த வானர வடிவில் ஒருக்கால் வந்துவிட்டாரா? அல்லது ஒருவேளை பாணாசுரனா?'

स राजा रोषताम्राक्षः प्रहस्तं मन्त्रिसत्तमत्।
कालयुक्तमुवाचेदं वचो विपुलमर्थवत्।। ४ ।।
दुरात्मा पृच्छ्यतामेष कुतः किं वाऽस्य कारणम्।
वनभङ्गे च कोऽस्यार्थो राक्षसीनां च तर्जने।। ५ ।।
मत्पुरीमप्रधृष्यां वाऽऽगमने किं प्रयोजनम्।
आयोधने वा किं कार्यं पृच्छ्यतामेष दुर्मतिः।। ६ ।।

ஸ ராஜா ரோஷதாம்ராக்ஷ: ப்ரஹஸ்தம் மந்த்ரிஸத்தமம் l
காலயுக்த-முவாசேதம் வசோ விபுல-மார்த்தவத் ll 4 ll
துராத்மா ப்ருச்ச்யதா-மேஷ குத: கிம் வாSஸ்ய காரணம் l
வனபங்கே ச கோSஸ்யார்த்தோ ராக்ஷஸீனாஞ் ச தர்ஜனே ll 5 ll
மத்புரீமப்ரத்ருஷ்யாம் வாSSகமனே கிம் ப்ரயோஜனம் l
ஆயோதனே வா கிம் கார்யம் ப்ருச்ச்யதா-மேஷ துர்மதி: ll 6 ll

---

4. ஆத்திரத்தால் கண்கள் சிவந்த அவ்வரசன் மந்திரிகளிற் சிறந்தவனாகிய பிரஹஸ்தனை நோக்கி காலத்திற் கேற்றதும் கம்பீரமானதும் பொருள் செறிந்ததுமான இவ்வார்த்தையைச் சொன்னான்.

5. 'இவன் எங்கிருந்து வந்தவன்? இவன் வந்த காரணமென்ன? வனத்தை அழித்ததில் இவனுக்கு என்ன பயன்? இராக்ஷஸிகளை எதற்காக விரட்டினான்?' என்று இந்த துராத்மா கேட்கப்படட்டும்.

6. 'அசைக்க முடியாத என் பட்டணத்திற்கு வந்ததில் என்ன பிரயோஜனம்? போர் புரிந்தது எதன் பொருட்டு?' என்றும் புத்தி கெட்ட இவன் கேட்கப்படட்டும்.

---

1. கோபேன மஹதாSSவிஷ்டோ l 3. மயா ப்ரஹஸிதே புரா l
3. சாபம்-நந்தியைப் பார்த்துக் 'குரங்கு மூஞ்சி' என்று ராவணன் பரிகசித்த பொழுது 'குரங்கு முகம் படைத்தவனால் நீ அழிவாய்' என்று நந்தியின் சாபம்.
பர்ணாசுரன்-மகாபலியின் புத்திரன்; சிவபக்தன்.

रावणस्य वचः श्रुत्वा प्रहस्तो वाक्यमब्रवीत्।
समाश्वसिहि भद्रं ते न भीः कार्या त्वया कपे।। ७ ।।
यदि तावत्त्वमिन्द्रेण प्रेषितो रावणालयम्।
तत्त्वमाख्याहि मा भूत्ते भयं वानर मोक्ष्यसे।। ८ ।।
यदि वैश्रवणस्य त्वं यमस्य वरुणस्य च।
चाररूपमिदं कृत्वा प्रविष्टो नः पुरीमिमाम्।
विष्णुना प्रेषितो वाऽपि दूतो विजयकाङ्क्षिणा।। ९ ।।

ராவணஸ்ய வச: ச்ருத்வா ப்ரஹஸ்தோ வாக்யமப்ரவீத் l
ஸமாச்வஸி ஹி பத்ரம் தே ந பீ: கார்யா த்வயா கபே ll 7 ll

யதி தாவத்வ-மிந்த்ரேண ப்ரேஷிதோ ராவணாலயம் l
தத்வ-மாக்யாஹி மா பூத்தே பயம் வானர மோக்ஷ்யஸே ll 8 ll

யதி வைச்ரவணஸ்ய த்வம் யமஸ்ய வருணஸ்ய ச l
சாரரூப-மிதம் க்ருத்வா ப்ரவிஷ்டோ ந: புரீ-மிமாம் ll
விஷ்ணுனா ப்ரேஷிதோ வாऽபி தூதோ விஜயகாங்க்ஷிணா ll 9 ll

---

7. இராவணன் கூறியதைக் கேட்ட பிரஹஸ்தன் பின் வருமாறு பேசலானான்: 'குரங்கே! நீ பயப்பட வேண்டியதில்லை. நீ க்ஷேமமாயிருப்பாய்; மனதை தைரியப்படுத்திக் கொள்!

8. 'வானரமே! நீ இராவணனுடைய இருப்பிடத்திற்கு இந்திரனால் அனுப்பப்பட்டவன் என்றால் உண்மையைச் சொல்லிவிடு. உனக்கு பயம் ஏற்படாது. நீ விடுதலை அடைவாய்.

9. 'குபேரனுக்காகவோ, யமனுக்காகவோ, வருணனுக்காகவோ நீ இந்த உளவு பார்க்கும் ரூபத்தைத் தரித்துக் கொண்டு எங்களுடைய இந்நகரத்தில் நுழைந்தவனா? அல்லது வெற்றி பெற விரும்பிய விஷ்ணுவால் அனுப்பப்பட்ட தூதனா?

न हि ते वानरं तेजो रूपमात्रं तु वानरम्।
तत्त्वतः कथयस्वाद्य ततो वानर मोक्ष्यसे।। १० ।।
अनृतं वदतश्चापि दुर्लभं तव जीवितम्।
अथवा यन्निमित्तस्ते प्रवेशो रावणालये।। ११ ।।
एवमुक्तो हरिश्रेष्ठस्तदा रक्षोगणेश्वरम्।
अब्रवीन्नास्मि शक्रस्य यमस्य वरुणस्य वा।। १२ ।।
धनदेन न मे सख्यं विष्णुना नास्मि चोदितः।
जातिरेव मम त्वेषा वानरोहमिहागतः।। १३ ।।

ந ஹி தே வானரம் தேஜோ ரூபமாத்ரம் து வானரம் ‌।
தத்வத: கதயஸ்வாத்ய ததோ வானர மோக்ஷ்யஸே ॥ 10 ॥
அந்ருதம் வததச்சாபி துர்லபம் தவ ஜீவிதம் ।
அதவா யந்நிமித்தஸ்தே ப்ரவேசோ ராவணாலயே ॥ 11 ॥
ஏவமுக்தோ ஹரிச்ரேஷ்டஸ்-ததா ரக்ஷோகணேச்வரம் ।
அப்ரவீந்நாஸ்மி சக்ரஸ்ய யமஸ்ய வருணஸ்ய வா ॥ 12 ॥
தனதேன ந மே ஸக்யம் விஷ்ணுனா நாஸ்மி சோதித: ।
ஜாதிரேவ மம த்வேஷா வானரோஹ-மிஹாகத: ॥ 13 ॥

---

10. 'வானரமே! நீ வடிவத்தில் மட்டுந்தான் வானரம். உனது பராக்கிரமம் வானரத்தினுடையதாயில்லை. உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லிவிடு. அப்படிச் செய்தால் இப்பொழுதே விடுபடுவாய்.

11. 'பொய் சொல்வாயேயானால் உனக்கு உயிர் நிலைப்பதும் அரிது; தூதுவனில்லையாயின் இராவணாலயத்தில் உன்னுடைய பிரவேசம் எதற்காக?'

12. இவ்வாறு வினவப்பெற்ற வானரசிரேஷ்டர் அரக்கர்குல மன்னனைப் பார்த்து அப்பொழுது பின் வருமாறு பதில் கூறினார்.

13. 'எனக்குக் குபேரனுடன் தொடர்பில்லை; நான் விஷ்ணுவால் அனுப்பப்பட்டவனல்லன்; இங்கு வந்த நான் வானரனே; இதுவே என் பிறப்பு.

---

11. யந்நிமித்தம் தே । 12. ஹரிவரஸ்ததா 13. ததிதம் துர்லபம் மயா ।

दर्शने राक्षसेन्द्रस्य दुर्लभे तदिदं मया।
वनं राक्षसराजस्य दर्शनार्थे विनाशितम्।। १४ ।।
ततस्ते राक्षसाः प्राप्ता बलिनो युद्धकांक्षिणः।
रक्षणार्थन्तु देहस्य प्रतियुद्धा मया रणे।। १५ ।।
अस्त्रपाशैर्न शक्योहं बद्धुं देवासुरैरपि।
पितामहादेव वरो ममाप्येषोऽभ्युपागतः।। १६ ।।
राजानं द्रष्टुकामेन मयाऽस्त्रमनुवर्तितम्।
विमुक्तोऽप्यहमस्त्रेण राक्षसैस्त्वभिपीडितः।। १७ ।।

தர்சனே ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய துர்லபே ததிதம் மயா ।
வனம் ராக்ஷஸராஜஸ்ய தர்சனார்த்தே விநாசிதம் ।। 14 ।।
ததஸ்தே ராக்ஷஸா: ப்ராப்தா பலினோ யுத்த காங்க்ஷிண: ।
ரக்ஷணார்த்தந்து தேஹஸ்ய ப்ரதியுத்தா மயா ரணே ।। 15 ।।
அஸ்த்ரபாசைர்-ந சக்யோஹம் பத்தும் தேவாஸுரைரபி ।
பிதாமஹாதேவ வரோ மமாப்யேஷோऽப்யுபாகத: ।। 16 ।।
ராஜானம் த்ரஷ்டுகாமேன மயாऽऽஸ்த்ர-மனுவர்த்திதம் ।
விமுக்தோऽப்யஹமஸ்த்ரேண ராக்ஷஸைஸ்-த்வபிபீடித: ।। 17 ।।

---

14. 'அரக்கர் மன்னனின் தரிசனம் கிட்டாமையால், அந்த அரக்கர் மன்னனின் தரிசனத்திற்காகவே இவ்வனம் என்னால் வனம் அழிக்கப்பட்டது.

15. 'பின்பு யுத்தத்தில் ஆவல் கொண்ட பலசாலிகளான அந்த இராக்ஷஸர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். போரில் என் உடலைக் காத்துக் கொள்ள என்னால் எதிர்ச் சண்டை செய்யப்பட்டது.

16. 'தேவர்களாலும் அசுரர்களாலுங்கூட என்னை அஸ்திர பாசங்களால் பிணிக்க இயலாது. இந்த வரமும் எனக்கு பிரம்ம தேவரிடமிருந்து கிடைத்துள்ளது.

17. 'அரசனைக் காண விரும்பி என்னால் பிரம்மாஸ்திரமானது ஏற்கப்பட்டது. அரக்கர்களால் பீடிக்கப்பட்டதும் பிரம்மாஸ்திரத்தினின்று நான் விடுபட்டவனானேன்.

केनचिद्राजकार्येण संप्राप्तोऽस्मि तवान्तिकम्।। १८ ।।
दूतोऽहमिति विज्ञेयो राघवस्यामितौजसः।। १९ ।।
श्रूयतां चापि वचनं मम पथ्यमिदं प्रभो।। २० ।।

इति पंचाशः सर्गः
(आदितः श्लोकाः २१४५)

கேனசித்ராஜ-கார்யேண ஸம்ப்ராப்தோऽஸ்மி தவாந்திகம் ll 18 ll
தூதோऽஹமிதி விஜ்ஞேயோ ராகவஸ்யாமிதௌஜஸ: ll 19 ll
ச்ரூயதாஞ் சாபி வசனம் மம பத்யமிதம் ப்ரபோ ll 20 ll

இதி பஞ்சாச: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 2145)

---

18. 'நான் ஒரு இராஜகாரியமாக உமது ஸமீபத்திற்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறேன்.

19. 'அளவு கடந்த ஆற்றல் படைத்த ஸ்ரீராகவருடைய தூதன் நான் என்று அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

20. 'நான் இனிச் சொல்லப்போகும் நன்மை பயக்கும் வார்த்தையும் கேட்கப்படட்டும்.'

இங்ஙனம் ஐம்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றும்.
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 2145)

---

16. பிதாமஹாதேஷ l 17. விமுக்தோ ஹ்யஹமர்ஷண: l
18. ராக்ஷஸைஸ்த்வமபிவேதித: l
19. மும்மூர்த்திகளுக்கும் மூல மூர்த்தியான ஸ்ரீராமருடைய தூதன் நான் என்று ஹனுமார் கூறினார்:
மூலமும் நடுவும் ஈறும் இல்லதோர் மும்மைத்தாய
காலமும் கணக்கும் நீத்த காரணன் கைவில் ஏந்தி
சூலமும் திகிரி சங்கும் கரகமும் துறந்து தொல்லை
ஆலமும் மலரும் வெள்ளிப் பொருப்பும் விட்டயோத்தி வந்தான்.
—கம்பர்

एकपंचाशः सर्गः

हनुमदुपदेशः

तं समीक्ष्य महासत्त्वं सत्त्ववान् हरिसत्तमः ।
वाक्य-मर्थवदव्यग्र-स्तमुवाच दशाननम् ॥ १ ॥
अहं सुग्रीवसन्देशा-दिह प्राप्त-स्तवालयम् ।
राक्षसेन्द्र हरीशस्त्वां भ्राता कुशल-मब्रवीत् ॥ २ ॥
भ्रातुःशृणु समादेशं सुग्रीवस्य महात्मनः ।
धर्मार्थोपहितं वाक्य-मिह चामुत्र च क्षमम् ॥ ३ ॥

ஏகபஞ்சாச: ஸர்க்க:

ஹநுமதுபதேச:

தம் ஸமீக்ஷ்ய மஹாஸத்வம் ஸத்வவான் ஹரிஸத்தம: ।
வாக்ய-மர்த்தவதவ்யக்ரஸ்-தமுவாச தசானனம் ॥ 1 ॥
அஹம் ஸுக்ரீவஸந்தேசா-திஹ ப்ராப்தஸ்-தவாலயம் ।
ராக்ஷஸேந்த்ர ஹரீசஸ்-த்வாம் ப்ராதா குசல-மப்ரவீத் ॥ 2 ॥
ப்ராது: ச்ருணு ஸமாதேசம் ஸுக்ரீவஸ்ய மஹாத்மன: ।
தர்மார்த்தோபஹிதம் வாக்ய-மிஹ சாமுத்ர ச க்ஷமம் ॥ 3 ॥

ஐம்பத்தொராவது ஸர்க்கம்

ஹனுமாரது உபதேசம்

1. தீரரான வானரோத்தமர் மகாபலம் பொருந்தியவனும் பத்துமுகம் படைத்தவனுமான அவனைப் பார்த்துப் படபடப்பில்லாமல் பொருள் செறிந்த வார்த்தையைப் பேசலானார்.

2. 'அரக்கர் கோனே! நான் ஸுக்ரீவர் கட்டளையால் இப்பொழுது உம்முடைய இருப்பிடத்திற்கு வந்துள்ளேன். உமது சகோதரர் போன்ற அவ்வானர மன்னர் உமக்கு க்ஷேமத்தைத் தெரிவிக்கச் சொன்னார்.

3. மகாத்மாவும் சகோதரர் போன்றவருமான அவர் அனுப்பும் சமாசாரம் அறத்தொடும் பொருளொடும் இயைந்தது; இகத்திலும் பரத்திலும் நன்மை பயக்கக்கூடிய அவருடைய வார்த்தையைக் கேளும்.

राजा दशरथो नाम रथकुंजर-वाजिमान् ।
पितेव बन्धु-र्लोकस्य सुरेश्वरसमद्युतिः ॥ ४ ॥
ज्येष्ठस्तस्य महाबाहुःपुत्रःप्रियकरः प्रभुः ।
पितु-र्निदेशान्निष्क्रान्तःप्रविष्टो दण्डकावनम् ॥ ५ ॥
लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया चापि भार्यया ।
रामो नाम महातेजा धर्म्यं पन्थान-माश्रितः ॥ ६ ॥

ராஜா தசரதோ நாம ரதகுஞ்ஜர-வாஜிமான் ।
பிதேவ பந்துர்–லோகஸ்ய ஸுரேச்வரஸமத்யுதி: ॥ 4 ॥
ஜ்யேஷ்டஸ்–தஸ்ய மஹாபாஹு: புத்ர: ப்ரியகர: ப்ரபு: ।
பிதுர்–நிதேசாந் நிஷ்க்ராந்த: ப்ரவிஷ்டோ தண்டகாவனம் ॥ 5 ॥
லக்ஷ்மணேன ஸஹ ப்ராத்ரா ஸீதயாசாபி பார்யயா ।
ராமோ நாம மஹாதேஜா தர்ம்யம் பந்தான–மாச்ரித: ॥ 6 ॥

---

4. தசரதர் பிரசித்தி பெற்ற அரசர். அவர் தேர் யானை குதிரைப்படைகளை உடையவர். உலகிற்குத் தந்தை போல் உறவினர். இந்திரன் போல் பிரகாசிப்பவர்.

5. அவருடைய மூத்த குமாரர் மகா தேஜஸ்வியும் பெருந்தோள் படைத்தவரும் எவருக்கும் பிரியத்தைச் செய்பவரும் பிரபுவுமான ஸ்ரீராமர் என்பவர். தந்தையின் கட்டளைப்படி புறப்பட்டு தண்டகா வனத்தை அடைந்தவர்.

6. தம்பியாகிய இலக்ஷ்மணருடனும் மனைவியாகிய சீதையுடனும் மஹா தேஜஸ்வியான இராமர் தரும நெறியைப் பின்பற்றி நிற்பவர்.

---

2. அஹம் ஸுக்ரீவ ஸந்தேசாதேவ ப்ராப்தஸ்தவாந்திகே ।
ராக்ஷஸேச ।
3. தர்மார்த்த ஸஹிதம் ।
2. ஸந்தேசாத்—'ஸந்தேசவாக்வாசிகம் ஸ்யாத்' இத்யமர: ।
3. ஸமாதேச:—ஸம்யகாதேச உபதேசோ யஸ்மிந்தத் ।

तस्य भार्या वने नष्टा सीता पतिमनुव्रता ।
वैदेहस्य सुता राज्ञो जनकस्य महात्मनः ॥ ७ ॥
स मार्गमाणस्तां देवीं राजपुत्रः सहानुजः ।
ऋश्यमूक-मनुप्राप्तः सुग्रीवेण समागतः ॥ ८ ॥
तस्य तेन प्रतिज्ञातं सीतायाः परिमार्गणम् ।
सुग्रीवस्यापि रामेण हरिराज्यं निवेदितम् ॥ ९ ॥
ततस्तेन मृधे हत्वा राजपुत्रेण वालिनम् ।
सुग्रीवः स्थापितो राज्ये हर्यृक्षाणां गणेश्वरः ॥ १० ॥

தஸ்ய பார்யா வனே நஷ்டா ஸீதா பதிமனுவ்ரதா ।
வைதேஹஸ்ய ஸுதா ராஜ்ஞோ ஜனகஸ்ய மஹாத்மன: ॥ 7 ॥
ஸ மார்க்க மாணஸ்தாம் தேவீம் ராஜபுத்ர: ஸஹானுஜ: ।
ருச்யமூக-மனுப்ராப்த: ஸுக்ரீவேண ஸமாகத: ॥ 8 ॥
தஸ்ய தேன ப்ரதிஜ்ஞாதம் ஸீதாயா: பரிமார்க்கணம் ।
ஸுக்ரீவஸ்யாபி ராமேண ஹரிராஜ்யம் நிவேதிதம் ॥ 9 ॥
ததஸ்தேன ம்ருதே ஹத்வா ராஜபுத்ரேண வாலினம் ।
ஸுக்ரீவ: ஸ்தாபிதோ ராஜ்யே ஹரி-ருக்ஷாணாம் கணேச்வர: ॥ 10 ॥

---

7. மகாத்மாவாகிய விதேக மன்னரின் புத்திரியும் தன் நாயகரைப் பின்பற்றி நிற்கும் பதிவிரதையுமான ஸீதை காட்டில் காணாமற் போய்விட்டாள்.

8. அந்த அரசகுமாரர் தம்பியுடன் அந்த தேவியைத் தேடிக் கொண்டு இருச்யமூகமலைக்கு வந்து சுக்ரீவரைச் சந்தித்தார்.

9. ஸீதையைத் தேடுவதில் உதவுவதாய் சுக்ரீவர் அவருக்கு வாக்களித்தார். ஸ்ரீராமரால் சுக்ரீவருக்கு வானரராஜ்யம் வாக்களிக்கப்பட்டது.

10. பின்னர் போரில் அவர் வாலியைக் கொன்று சுக்ரீவரை வானரர்களுக்கும் காடிகளுக்கும் தலைவராய் அரசாட்சியில் ஸ்தாபித்தார்.

---

7. தஸ்ய பார்யா ஜனஸ்தானே ப்ரஷ்டா ஸீதேதி விச்ருதா ।

8. மார்க்கமாணஸ்து தாம் । ஸுக்ரீவேண ச ஸங்கத: । 9. நிவேதிதும் ।

त्वया विज्ञातपूर्वश्च वाली वानरपुंगवः
रामेण निहतः संख्ये शरेणैकेन वानरः ॥ ११ ॥

स सीतामार्गणे व्यग्रः सुग्रीवःसत्यसंगरः ।
हरीन् संप्रेषयामास दिशः सर्वा हरीश्वरः ॥ १२ ॥

த்வயா விஜ்ஞாதபூர்வச்ச வாலீ வானரபுங்கவ: ।
ராமேண நிஹத: ஸங்க்யே சரேணைகேன வானர: ॥ 11 ॥

ஸ ஸீதாமார்க்கணே வ்யக்ர: ஸுக்ரீவ: ஸத்யஸங்கர: ।
ஹரீன் ஸம்ப்ரேஷயாமாஸ திச: ஸர்வா ஹரீச்வர: ॥ 12 ॥

---

11. வானரர்களிற் சிறந்த வாலியும் உம்மால் முன்பு நன்கு அறியப்பட்டவரே. அவ்வானரர் யுத்தத்தில் ஒரு பாணத்தால் இராமரால் கொல்லப்பட்டார்.

12. சொன்ன சொல் தவறாத வானரவேந்தராகிய சுக்ரீவர் சீதையைத் தேடுவதில் முனைந்து வானரர்களை எல்லாத்திசைகளிலும் அனுப்பியுள்ளார்.

---

10. ஹர்யக்ஷாணாம் கணேச்வர: । 11. ஸ தேந நிஹத:ஸங்க்யே ।

11. வாலியின் வாலில் ராவணன் கட்டுண்டு அவமானப்பட்ட கதை உத்தர காண்டத்தில் கூறப்படுகிறது. அதைச் சொல்லாமல் சொல்லுவது போல் சுட்டிக்காட்டி ராவணனுடைய இழிவையும் இராமருடைய பெருமையையும் ஹனுமார் குறிப்பிடுகிறார்.

ஒ. அஞ்சலை அரக்க! பார்விட்டு அந்தரம் அடைந்தான் அன்றே
வெஞ்சின வாலி மீளான் வாலும் போய் விளிந்த தன்றே.
அஞ்சன மேனியான் தன் அடுகணை ஒன்றால் மாழ்கித்.
துஞ்சினன் எங்கள் வேந்தன் சூரியன் தோன்றல் என்றான்.

—கம்பர்.

तां हरीणां सहस्राणि शतानि नियुतानि च ।
दिक्षु सर्वासु मार्गन्ते ह्यधश्चोपरि चाम्बरे ॥ १३ ॥
वैनतेयसमाः केचित् केचित्तत्रानिलोपमाः ।
असंगगतयः शीघ्रा हरिवीरा महाबलाः १४ ॥
अहं तु हनुमान्नाम मारुतस्यौरसः सुतः ।
सीतायास्तु कृते तूर्णं शतयोजन-मायतम् ॥ १५ ॥
समुद्रं लंघयित्वैव तां दिदृक्षुरिहागतः ।
भ्रमता च मया दृष्टा गृहे ते जनकात्मजा ॥ १६ ॥

தாம் ஹரீணாம் ஸஹஸ்ராணி சதானி நியுதானி ச ।
திக்ஷு ஸர்வாஸு மார்க்கந்தே ஹ்யதச்சோபரி சாம்பரே ॥ 13 ॥
வைநதேயஸமா: கேசித் கேசித்தத்ராநிலோபமா: ।
அஸங்ககதய: சீக்ரா ஹரிவீரா மஹாபலா: ॥ 14 ॥
அஹம் து ஹனுமான் நாம மாருதஸ்யௌரஸ: ஸுத: ।
ஸீதாயாஸ்து க்ருதே தூர்ணம் சதயோஜன-மாயதம் ॥ 15 ॥
ஸமுத்ரம் லங்கயித்வைவ தாம் தித்ருக்ஷுரிஹாகத: ।
ப்ரமதா ச மயா த்ருஷ்டா க்ருஹே தே ஜனகாத்மஜா ॥ 16 ॥

13. அந்த வானரர்கள் நூறு ஆயிரம் பத்துலக்ஷம் எனுங் கணக்காகத் திக்குகளெங்கும் கீழும் மேலும் ஆகாயத்திலும் அவளைத் தேடுகின்றனர்.

14. அவ்வானர வீரர்களில் சிலர் கருடனையொத்தவர்கள், சிலர் தடையின்றி எங்கும் செல்லக்கூடிய வாயுவையொத்தவர்கள், விரைந்தோடவல்லவர்கள், மகாபலம் வாய்ந்தவர்கள்.

15-16. நான் வாயுவின் வீரியத்தில் பிறந்தவன், ஹனுமான் எனப்பெயர்; சீதையின் பொருட்டு நூறுயோஜனை அகன்ற கடலை விரைவில் தாண்டி இங்கு வந்துள்ளேன். சுற்றித் திரிந்த என்னால் ஜனகர் திருமகள் உம் வீட்டில் காணப்பட்டாள்.

---

16. லங்கயித்வைவம் । த்வாம் தித்ருக்ஷுரிஹாகத: ।

तद्भवान् दृष्टधर्मार्थ-स्तपःकृत-परिग्रहः ।
परदारान् महाप्राज्ञ नोपरोद्धुं त्वमर्हसि ॥ १७ ॥
न हि धर्मविरुद्धेषु बह्वपायेषु कर्मसु ।
मूलघातिषु सज्जन्ते बुद्धिमन्तो भवद्विधाः ॥ १८ ॥
कश्च लक्ष्मणयुक्तानां रामकोपानुवर्तिनाम् ।
शराणा-मग्रतः स्थातुं शक्तो देवासुरेष्वपि ॥ १९ ॥
न चापि त्रिषु लोकेषु राजन् विद्येत कश्चन ।
राघवस्य व्यलीकं यःकृत्वा सुखमवाप्नुयात् ॥ २० ॥

தத்பவான் த்ருஷ்டதர் மார்த்தஸ்-தப: க்ருத-பரிக்ரஹ: ‖
பரதாரான் மஹாப்ராஜ்ஞ நோபரோத்தும் த்வமர்ஹஸி ‖ 17 ‖
ந ஹி தர்மவிருத்தேஷு பஹ்வபாயேஷு கர்மஸு ‖
மூலகாதிஷு ஸஜ்ஜந்தே புத்திமந்தோ பவத்விதா: ‖ 18 ‖
கச்ச லக்ஷ்மணயுக்தானாம் ராமகோபானுவர்த்தினாம் ‖
சரணா-மக்ரத: ஸ்தாதும் சக்தோ தேவாஸுரேஷ்வபி ‖ 19 ‖
ந சாபி த்ரிஷு லோகேஷு ராஜன் வித்யேத கச்சன ‖
ராகவஸ்ய வ்யலீகம் ய: க்ருத்வா ஸுகமவாப்னுயாத் ‖ 20 ‖

---

17. அறிவிற் சிறந்தவரே! நீர் தர்மத்தின் உண்மையை யறிந்தவர், தவத்தை உரிமையாக்கிக் கொண்டவர்; ஆகையால் நீர் பிறர் மனைவியைச் சிறைப்படுத்துவது தகாது.

18. உம்மைப் போன்ற புத்திமான்கள் என்றால் அறத்திற்குமாறானவையும் அபாயங்களை விளைவிப்பவையும் அடியோடு அழிப்பவையுமான கருமங்களில் பற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள்.

19. தேவர்களிலோ அசுரர்களிலோ எவன்தான் இலக்ஷ்மணரால் விடப்பட்டவையும் இராமருடைய கோபத்தைப்போல் சீறுபவையுமான பாணங்களுக்கு எதிரில் நிற்கச் சக்தியுடையவனாவான்?

20. அரசே! ஸ்ரீராகவருக்குத் தீங்கிழைத்து விட்டுச் சுகமடையக் கூடியவன் மூவுலகிலும் எவனும் இருக்க இயலாது.

तत्त्रिकालहितं वाक्यं धर्म्य-मर्थानुबन्धि च ।
मन्यस्व नरदेवाय जानकी प्रतिदीयताम् ।। २१ ।।
दृष्टा हीयं मया देवी लब्धं यदिह दुर्लभम् ।
उत्तरं कर्म यच्छेषं निमित्तं तत्र राघवः ।। २२ ।।
लक्षितेयं मया सीता तथा शोकपरायणा ।
गृहे यां नाभिजानासि पंचास्यामिवं पन्नगीम् ।। २३ ।।

தத் த்ரிகாலஹிதம் வாக்யம் தர்ம்ய-மர்த்தானு பந்தி ச ।
மன்யஸ்வ நரதேவாய ஜானகீ ப்ரதிதீயதாம் ।। 21 ।।

த்ருஷ்டா ஹீயம் மயா தேவீ லப்தம் யதிஹ துர்லபம் ।
உத்தரம் கர்ம யச்சேஷம் நிமித்தம் தத்ர ராகவ: ।। 22 ।।

லக்ஷிதேயம் மயா ஸீதா ததா சோகபராயணா ।
க்ருஹே யாம் நாபிஜானாஸி பஞ்சாஸ்யாமிவ பன்னகீம் ।। 23 ।।

---

21. முக்காலத்தும் நன்மை பயப்பதாயும் தர்மத்துடன் கூடியதாயும் பாக்கியத்தைத் தரக்கூடியதாயும் உள்ள என் வார்த்தையை யோசித்துப்பாரும். நரதேவரான ஸ்ரீராமருக்குச் சீதையைத் திருப்பியளித்துவிடும்.

22. இந்த தேவி என்னால் பார்க்கப்பட்டாள். அடையமுடியாதது எதுவோ அது என்னால் இங்கு அடையப்பட்டது. இனிச்செய்ய வேண்டிய எஞ்சியுள்ள காரியம் எதுவோ அது ஸ்ரீராகவரே செய்யவேண்டியது.

23. துக்கத்தில் மூழ்கியிருக்கும் சீதை என்னால் காணப்பட்டாள். உம் வீட்டில் இருக்கும் அவளை ஐந்துதலை நாகம் என்று நீர் தெரிந்து கொள்ளவில்லை.

---

21. தர்ம்ய-மர்த்தானுயாயி ச ।
மன்யஸ்வ நரசார்த்தூலே ।
20. வ்யலீகம்—'வ்யலீகந்த்வப்ரியேஙந்ருதே' இத்யமர: ।

नेयं जरयितुं शक्या सासुरै-रमरैरपि ।
विषसंसृष्ट-मत्यर्थं भुक्तमन्नमिवौजसा ॥ २४ ॥
तपस्सन्तापलब्धस्ते योऽयं धर्मपरिग्रहः ।
न स नाशयितुं न्याय्य-मात्मप्राणपरिग्रहः ॥ २५ ॥
अवध्यतां तपोवीर्याद्भवान् समनुपश्यति
आत्मनः सासुरै-र्देवै-र्हेतु-स्तत्राप्ययं महान् ॥ २६ ॥

நேயம் ஜரயிதும் சக்யா ஸாஸுரை-ரமரைரபி ।
விஷஸம்ஸ்ருஷ்ட-மத்யர்த்தம் புக்த-மன்ன-மிவௌஜஸா ॥ 24 ॥

தபஸ்-ஸந்தாப-லப்தஸ்தே யோऽயம் தர்மபரிக்ரஹ: ।
ந ஸ நாசயிதும் ந்யாய்ய-மாத்மப்ராண-பரிக்ரஹ: ॥ 25 ॥

அவத்யதாம் தபோவீர்யாத்பவான் ஸமனுபச்யதி ।
ஆத்மன: ஸாஸுரைர்-தேவைர்-ஹேதுஸ்-தத்ராப்யயம் மஹான் ॥ 26 ॥

---

24. அதிகமாக விஷங்கலந்த அன்னம் புசிக்கப்பட்டால் எப்படி அதை ஜீர்ணம் செய்யமுடியாதோ அப்படி தேவர்களானாலும் அசுரர்களானாலும் தங்கள் வீரியத்தால் இவளை வென்றுவிட முடியாது.

25. தவத்தால் மிகவருந்தி அடையப்பட்ட இந்த தருமப்பயன் உமக்குயிர்க்குயிராயிருப்பதை அழித்துவிடுவது தகாது.

26. உம்முடைய தவவலிமையால் தேவர்களும் அசுரர்களும் உம்மைக் கொல்ல முடியாமலிருப்பதை நீர் பெரிதாக எண்ணியிருக்கிறீர், என்றாலும் அதற்கு ஒரு பெரியகுறை உள்ளது.

---

25. ஸோயம் ।
ந்யாய்ய ஆத்மபரிக்ரஹ: ।

सुग्रीवो न हि देवोऽयं नासुरो न च राक्षसः ।
न दानवो न गन्धर्वो न यक्षो न च पन्नगः ॥
हरीश्वरो हि सुग्रीवो राघवःस तु मानुषः ॥ २७ ॥
तस्मात् प्राणपरित्राणं कथं राजन् करिष्यसि ।
न तु धर्मोपसंहार-मधर्मफलसंहितम् ॥
तदेव फलमन्वेति धर्मश्चाधर्मनाशनः ॥ २८ ॥

ஸுக்ரீவோ ந ஹி தேவோऽயம் நாஸுரோ ந ச ராக்ஷஸ: ।
ந தானவோ ந கந்தர்வோ ந யக்ஷோ ந ச பன்னக: ।
ஹரீச்வரோ ஹி ஸுக்ரீவோ ராகவ: ஸ து மானுஷ: ॥ 27 ॥
தஸ்மாத் ப்ராணபரித்ராணம் கதம் ராஜன் கரிஷ்யஸி ।
ந து தர்மோபஸம்ஹார-மதர்மபலஸம்ஹிதம் ।
ததேவ பலமன்வேதி தர்மச் சாதர்மநாசன: ॥ 28 ॥

---

27. சுக்ரீவர் தேவருமல்லர் அசுரருமல்லர் அரக்கருமல்லர், தானவருமல்லர், கந்தர்வருமல்லர், யக்ஷருமல்லர், நாகருமல்லர். சுக்ரீவர் வானரவேந்தர். இராகவரோ மனிதர்.

28. அரசே! ஆகையால் நீர் எப்படி உயிரைக்காப்பாற்றிக் கொள்வீர்? (தருமத்திற்குப் பின் அதிகமாகச் செய்யப்பட்ட) அதருமம் பலனைக் கொடுக்க ஆரம்பிக்கும் போது (தருமபலன் மங்கி) அதருமபலன் தொடர்ந்து வரும்; தருமம் அதர்மத்தை அழிப்பதாயினும், அதருமபலன் தான் அப்பொழுது மேலோங்கி நிற்கும்.

---

27. ஸுக்ரீவோ ந ச தேவோऽயம் ந யக்ஷோ ।
மானுஷோ ராகவோ ராஜன் ஸுக்ரீவச்ச ஹரீச்வர: ।

27. இராவணன் தேவர்கள் அசுரர்கள் முதலியவர்கள் தன்னைக் கொல்லக் கூடாதென்று வரம் பெற்றானேயொழிய மனிதர்களிடமிருந்தும் திர்யக் ஜாதியாகிய வானரர்களிடமிருந்தும் சாவு ஏற்படக் கூடாதென வரம் பெறவில்லை. அவர்களை அவன் துரும்பெனக் கருதினான்.

प्राप्तं धर्मफलं तावद्भवता नात्र संशयः ।
फलमस्याप्यधर्मस्य क्षिप्रमेव प्रपत्स्यसे ॥ २९ ॥
जनस्थानवधं बुद्ध्वा बुद्ध्वा वालिवधं तथा ।
रामसुग्रीव-सख्यंच बुध्यस्व हितमात्मनः ॥ ३० ॥
कामं खल्वहमप्येकःसवाजिरथकुंजराम् ।
लंकां नाशयितुं शक्त-स्तस्यैषतु न निश्चयः ॥ ३१ ॥

ப்ராப்தம் தர்மபலம் தாவத்பவதா நாத்ர ஸம்சய: ।
பலமஸ்யாப்யதர்மஸ்ய க்ஷிப்ரமேவ ப்ரபத்ஸ்யஸே ॥ 29 ॥
ஜனஸ்தானவதம் புத்த்வா புத்த்வா வாலிவதம் ததா ।
ராமஸுக்ரீவஸக்யஞ்ச புத்த்யஸ்வ ஹிதமாத்மன: ॥ 30 ॥
காமம் கல்வஹமப்யேக: ஸவாஜிரத-குஞ்ஜராம் ।
லங்காம் நாசயிதும் சக்தஸ்-தஸ்யைஷ து ந நிச்சய: ॥ 31 ॥

---

29. உம்மால் தருமத்தின் பலன் உள்ளவரை அனுபவித்தாய்விட்டது. இதில் சந்தேகமில்லை. இந்த அதருமத்தின் பலனையும் சீக்கிரத்திலேயே அனுபவிக்கப் போகிறீர்.

30. ஜனஸ்தானத்தில் நடந்த அழிவையும், வாலியின் அழிவையும் அவ்வாறே இராமருக்கும் சுக்ரீவருக்கும் ஏற்பட்டுள்ள நட்பையும் எண்ணிப் பார்த்து உமக்கு நன்மையைத் தெரிந்து கொள்ளும்.

31. குதிரைகள், தேர்கள், யானைகள் இவைகளுடன் கூடிய இலங்கையை அழிப்பதற்கு நான் ஒருவனே போதுமான சக்தியுடையவன். ஆனால் அப்படி நான் அழிக்க வேண்டும் என்பது அவருடைய (ராமருடைய) கருத்தன்று.

---

28. 'அதர்மஸ்யைவாதிக்யாத் தர்மபலம் நைவ பவிஷ்யதீதி ஸூசிதம்' 'தர்மோ நாதர்மநாசன:' பாடபேதம். அதாவது முதலில் செய்த தர்மம் இப்பொழுது செய்த அதிகமான பாவத்தைப் போக்காது.

30. புத்த்வா வாலினச்ச வதம் ததா।

31. காமம்-யதேஷ்டம் । அத்யந்தம் । அஹம்-ஸுக்ரீவ: । ஸுக்ரீவன் சொன்னதாக ஹனுமார் கூறியதெனவுங் கொள்ளலாம்.

रामेण हि प्रतिज्ञातं हर्यृक्षगणसन्निधौ ।
उत्सादन-ममित्राणां सीता यैस्तु प्रधर्षिता ॥ ३२ ॥
अपकुर्वन् हि रामस्य साक्षादपि पुरन्दरः ।
न सुखं प्राप्नुयादन्यःकिं पुनस्त्वद्विधो जनः ॥ ३३ ॥
यां सीतेत्यभिजानासि येयं तिष्ठते ते वशे ॥
कालरात्रीति तां विद्धि सर्वलंकाविनाशिनीम् ॥ ३४ ॥
तदलं कालपाशेन सीताविग्रहरूपिणा ।
स्वयं स्कन्धावसक्तेन क्षममात्मनि चिन्त्यताम् ॥ ३५ ॥

ராமேண ஹி ப்ரதிஜ்ஞாதம் ஹரி-ருக்ஷகணஸந்நிதௌ ।
உத்ஸாதன-மமித்ராணாம் ஸீதா யைஸ்து ப்ரதர்ஷிதா ॥ 32 ॥
அபகுர்வன் ஹி ராமஸ்ய ஸாக்ஷாதபி புரந்தர: ।
ந ஸுகம் ப்ராப்னுயா-துன்ய: கிம் புனஸ்த்வத்விதோ ஜன: ॥ 33 ॥
யாம் ஸிதேத்யபிஜானாஸி யேயம் திஷ்டதே தே வசே ।
காலராத்ரீதி தாம் வித்தி ஸர்வலங்காவிநாசினீம் ॥ 34 ॥
ததலம் காலபாசேன ஸீதா விக்ரஹரூபிணா ।
ஸ்வயம் ஸ்கந்தாவஸக்தேன க்ஷமமாத்மனி சிந்த்யதாம் ॥ 35 ॥

---

32. எவர்களால் சீதை துன்புறுத்தப்பட்டாளோ அப்பகைவர்களின் அழிவு தம்மாலேயே என்று ஸ்ரீராமரால் வானரர்களுக்கும் கரடிகளுக்கும் முன்னிலையில் சபதம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

33. ஸ்ரீராமருக்குத் தீங்கிழைத்தவன் ஸாக்ஷாத் இந்திரனேயாயினும் வேறு எவனாயினும் சுகத்தையடையமாட்டான். உன் போன்ற ஒருவரைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டுமா?

34. எவளை சீதை என்றும், உமது வசமிருப்பவள் என்றும் எண்ணுகிறீரோ அவளை இலங்கை முழுவதையும் அழிக்க வந்த காலராத்ரீ என்று அறிந்து கொள்ளும்.

35. ஆகையால் சீதை வடிவில் உள்ள காலபாசத்தைக் கழுத்திலே தானாகவே மாட்டிக் கொண்டது போதும், இனி உமக்குப் பொருத்தமானதைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும்.

सीतायास्तेजसा दग्धां रामकोपप्रपीडिताम् ।
दह्यमाना-मिमां पश्य पुरीं साट्टप्रतोलिकाम् ।। ३६ ।।
स्वानि मित्राणि मन्त्रींश्च ज्ञातीन् भ्रातॄन् सुतान् हितान् ।
भोगान् दारांश्च लंकांच मा विनाश-मुपानय ।। ३७ ।।
सत्यं राक्षसराजेन्द्र शृणुष्व वचनं मम ।
रामदासस्य दूतस्य वानरस्य विशेषतः ।। ३८ ।।

ஸீதாயாஸ்-தேஜஸா தக்தாம் ராமகோப-ப்ரபீடிதாம் l
தஹ்யமானா-மிமாம் பச்ய புரீம் ஸாட்டப்ரதோலிகாம் ll 36 ll
ஸ்வானி மித்ராணி மந்த்ரீம்ச்ச ஜ்ஞாதீன் ப்ராத்ருன் ஸுதான் ஹிதான் l
போகான் தாராம்ச்ச லங்காஞ்ச மா விநாச-முபாநய ll 37 ll
ஸத்யம் ராக்ஷஸராஜேந்த்ர ச்ருணுஷ்வ வசனம் மம l
ராமதாஸஸ்ய தூதஸ்ய வானரஸ்ய விசேஷத: ll 38 ll

---

36. சீதையின் கற்பாகிய அக்னியால் பொசுக்கப்பட்டும் இராமருடைய கோபத்தால் பீடிக்கப்பட்டும் அரண்மனைகளுடனும் ராஜ வீதிகளுடனும் இந்த நகரம் எரிவதைப் பாரும்.

37. உமது நண்பர்களையும் மந்திரிகளையும் உறவினர்களையும் சகோதரர்களையும் பிள்ளைகளையும் நன்மை நாடுபவர்களையும் போகங்களையும் மனைவிகளையும் இலங்கையையும் நாசமடையச் செய்யாமலிரும்.

38. அரக்கர் வேந்தே! ஸ்ரீராமரின் அடிமையும் தூதுவனுமாகிய வானரன் நான் சொல்லும் உண்மையான வார்த்தையை அவசியம் நீர் கேட்க வேண்டும்.

---

34. திஷ்டதி தே க்ருஹே । 35. க்ஷேமமாத்மனி சிந்த்யதாம் l 36. ராம கோபப்ரதீபிதாம் l

34. காலராத்ரீ-மஹாப்ரலயகர்த்ரீ பகவத: சக்தி: l 'ஸமீ ச காலராத்ரிச்ச பைரவீ கணநாயிகா' இத்யமர: l

36. வர்த்தமானஸமீபே லட் l

38. ராமதாஸஸ்யேத்னேன ராமஸாமர்த்ய-பரிஜ்ஞான – முக்தம்; தூதஸ்யேத்யனேன ஹிதோபதேசாதிகார; வானரஸ்யேதி மாத்யஸ்த்யம் l

सर्वान् लोकान् सुसंहृत्य सभूतान् सचराचरान् ।
पुनरेव तथा स्रष्टुं शक्तो रामो महायशाः ।। ३९ ।।
देवासुरनरेन्द्रेषु यक्षरक्षोगणेषु च ।
विद्याधरेषु सर्वेषु गन्धर्वेष्वुरगेषु च ।।
सिद्धेषु किन्नरेन्द्रेषु पतत्रिषु च सर्वतः ।। ४० ।।
सर्वभूतेषु सर्वत्र सर्वलोकेषु नास्ति सः ।
यो रामं प्रतियुध्येत विष्णुतुल्य पराक्रमम् ।। ४१ ।।

ஸர்வான் லோகான் ஸுஸம்ஹ்ருத்ய ஸபூதான் ஸசராசரான் ।
புனரேவ ததா ஸ்ரஷ்டும் சக்தோ ராமோ மஹாயசா: ।। 39 ।।
தேவாஸுர-நரேந்த்ரேஷு யக்ஷரக்ஷோகணேஷு ச ।
வித்யாதரேஷு ஸர்வேஷு கந்தர்வேஷ்வுரகேஷு ச ।।
ஸித்தேஷு கிந்நரேந்த்ரேஷு பதத்த்ரிஷு ச ஸர்வத: ।। 40 ।।
ஸர்வபூதேஷு ஸர்வத்ர ஸர்வலோகேஷு நாஸ்தி ஸ: ।
யோ ராமம் ப்ரதியுத்யேத விஷ்ணுதுல்ய-பராக்ரமம் ।। 41 ।।

---

39. ஸ்ரீராமர் உலகங்களனைத்தையும் பஞ்சபூதங்களுடனும் ஜங்கம ஸ்தாவரங்களுடனும் அழித்து மீண்டும் படைக்க வல்லவர். அப்படிப்பட்ட பெருங்கீர்த்தி படைத்தவர்.

40-41. தேவர்களுள், அசுரர்களுள், மனிதர்களுள், யக்ஷர்களுள், ராக்ஷஸர்களுள், வித்யாதரர்களுள், கந்தர்வகளுள். நாகர்களுள், சித்தர்களுள், கிந்நரசிரேஷ்டர்களுள், பறவைகளுள், மொத்தமாய் எல்லா உலகங்களிலும் விஷ்ணுவிற்கு நிகரான வலிமையுடைய இராமரோடு எவ்வாற்றானும் எதிர்த்துப் போர்புரிய வல்லவர்கள் எந்த இடத்திலும் எந்தக் காலத்திலும் இல்லை.

---

39. மஹாயசா:-ஒ.'ந தஸ்யேசே கச்சன தஸ்ய நாம மஹத்யச:' ச்ருதிஸ்ம்ருதிஷு ததா ப்ரஸித்த: ।

40. யக்ஷரக்ஷோரகேஷு ச । வித்யாதரேஷு நாகேஷு கந்தர்வேஷு ம்ருகேஷு ச ।

41. ஸர்வத்ர ஸர்வபூதேஷு ।

सर्वलोकेश्वरस्येह कृत्वा विप्रिय-मीदृशम् ।
रामस्य राजसिंहस्य दुर्लभं तव जीवितम् ॥ ४२ ॥
देवाश्च दैत्याश्च निशाचरेन्द्र गन्धर्व-विद्याधर-नागयक्षाः ।
रामस्य लोकत्रयनायकस्य स्थातुं न शक्ताः समरेषु सर्वे ॥ ४३ ॥
ब्रह्मा स्वयंभूश्चतुराननो वा रुद्रस्त्रिनेत्र- स्त्रिपुरान्तको वा ।
इन्द्रो महेन्द्रः सुरनायको वा त्रातुं न शक्ता युधि रामवध्यम् ॥ ४४ ॥

ஸர்வலோகேச்வரஸ்யேஹ க்ருத்வா விப்ரிய-மீத்ருசம் ।
ராமஸ்ய ராஜஸிஹ்மஸ்ய துர்லபம் தவ ஜீவிதம் ॥ 42 ॥
தேவாச்ச தைத்யாச்ச நிசாசரேந்த்ர
கந்தர்வ-வித்யாதர-நாக-யக்ஷா: ।
ராமஸ்ய லோகத்ரய நாயகஸ்ய
ஸ்தாதும் ந சக்தா: ஸமரேஷு ஸர்வே ॥ 43 ॥
ப்ரஹ்மா ஸ்வயம்பூச்சதுரானனோ வா
ருத்ரஸ்த்ரிணேத்ரஸ்-த்ரிபுராந்தகோ வா ।
இந்த்ரோ மஹேந்த்ர: ஸுரநாயகோ வா
த்ராதும் ந சக்தா யுதி ராமவத்யம் ॥ 44 ॥

---

42. உலகனைத்திற்கும் ஈசுவரரும் அரச சிரேஷ்டருமாகிய ஸ்ரீராமருக்கு இப்படிப்பட்ட தீங்கிழைத்த பின் உமது உயிர் நிலைப்பதரிது.

43. அரக்கர் வேந்தே! மூவ்வுலக நாயகரான ஸ்ரீராமருக்கு முன் தேவர், தானவர், கந்தர்வர், வித்யாதரர், நாகர், யக்ஷர் எவரும் எதிர்த்து நிற்க வல்லவரல்லர்.

44. நான்கு முகங்களை உடையவரும் தானே தோன்றியவருமான பிரம்மாவாயினும், முக்கண்படைத்த ருத்திரராயினும், தேவநாயகரான மகேந்திரராயினும் போரில் ராமர் வதைக்க எண்ணங் கொண்டவனைக் காப்பாற்ற வல்லவராகார்.

---

42. ஸர்வலோகேச்வரஸ்யேவம் க்ருத்வா விப்ரிய-முத்தமம் ।
44. ஸ்தாதும் ந சக்தா யுதி ராகவஸ்ய ।

स सौष्ठवोपेत-मदीनवादिनः कपेर्निशम्याप्रतिमोऽप्रियं वचः ।
दशाननः कोपविवृत्तलोचनः समादिशत्तस्य वधं महाकपेः ॥ ४५ ॥

इति एकपंचाशः सर्गः
(आदितः श्लोकाः २१९०)

ஸ ஸௌஷ்டவோபேத-மதீனவாதின:
கபேர்நிசம்யாப்ரதிமோऽப்ரியம் வச: ।
தசானன: கோபவிவ்ருத்த-லோசன:
ஸமாதிசத் தஸ்ய வதம் மஹாகபே: ॥ 45 ॥

இதி ஏகபஞ்சாச: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 2190)

---

45. இணையற்ற அந்த இராவணன் கம்பீரமாய்ப் பேசும் வானரருடைய சாதுர்யமான வார்த்தையை விரும்பத் தகாததாய்க் கருதிக் கோபத்தால் சுழலுங்கண்களுடன் மகானாகிய அவ்வானரரைக் கொல்லும்படி கட்டளையிட்டான்.

இங்ஙனம் ஐம்பத்தொராவது ஸர்க்கம் முற்றும்.
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 2190)

द्विपंचाशः सर्गः
विभीषणेन दूतवधनिवारणम्

वधे तस्य समाज्ञप्ते रावणेन दुरात्मना ।
निवेदितवतो दौत्यं नानुमेने विभीषणः ॥ १ ॥
तं रक्षोधिपतिं क्रुद्धं तच्च कार्य-मुपस्थितम् ।
विदित्वा चिन्तयामास कार्यं कार्यविधौ स्थितः ॥ २ ॥

த்விபஞ்சாச: ஸர்க்க:
விபீஷணேன தூதவத நிவாரணம்

வதே தஸ்ய ஸமாஜ்ஞப்தே ராவணேன துராத்மனா ।
நிவேதிதவதோ தௌத்யம் நானுமேனே விபீஷண: ॥ 1 ॥
தம் ரக்ஷோதிபதிம் க்ருத்தம் தச்ச கார்ய-முபஸ்திதம் ।
விதித்வா சிந்தயாமாஸ கார்யம் கார்யவிதௌ ஸ்தித: ॥ 2 ॥

ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்
விபீஷணனால் தூதவத நிவாரணம்

1. தூது வந்து சொன்னவராகிய அவரைக் கொல்லும்படி துராத்மாவான இராவணன் கட்டளையிட்டதை விபீஷணன் விரும்பவில்லை.

2. முறைப்படி காரியம் செய்வதில் நிலைபெற்ற அவர் அரக்கர் மன்னன் கோபமூண்டிருப்பதையும் காரியம் நெருங்கிவிட்டதையும் அறிந்து செய்யத்தக்கது என்னவென்று சிந்தித்தார்.

---

1. இதற்குமுன் பின்வரும் சுலோகம் சில பாடங்களில் உளது:-
ஸ தஸ்ய வசனம் ச்ருத்வா வானரஸ்ய மஹாத்மன: ।
ஆஜ்ஞாபயத் வதம் தஸ்ய ராவண: க்ரோதமூர்ச்சித: ॥

निश्चितार्थस्ततः साम्नाऽऽपूज्य शत्रुजिदग्रजम् ।
उवाच हित-मत्यर्थं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥ ३ ॥
क्षमस्व रोषं त्यज राक्षसेन्द्र प्रसीद मद्वाक्य- मिदं शृणुष्व ।
वधं न कुर्वन्ति परावरज्ञा दूतस्य सन्तो वसुधाधिपेन्द्राः ॥ ४ ॥
राजधर्मविरुद्धं च लोकवृत्तेश्च गर्हितम् ।
तव चासदृशं वीर कपेरस्य प्रमापणम् ॥ ५ ॥

நிச்சிதார்த்தஸ்-தத: ஸாம்னாऽऽபூஜ்ய சத்ருஜிதக்ரஜம் ।
உவாச ஹித-மத்யர்த்தம் வாக்யம் வாக்ய-விசாரத: ॥ 3 ॥
க்ஷமஸ்வ ரோஷம் த்யஜ ராக்ஷஸேந்த்ர
ப்ரஸீத மத்வாக்ய-மிதம் ச்ருணுஷ்வ ।
வதம் ந குர்வந்தி பராவரஜ்ஞா
தூதஸ்ய ஸந்தோ வஸுதாதிபேந்த்ரா: ॥ 4 ॥
ராஜதர்மவிருத்தஞ்ச லோகவ்ருத்தேச்ச கர்ஹிதம் ।
தவ சாஸத்ருசம் வீர கபேரஸ்ய ப்ரமாபணம் ॥ 5 ॥

---

3. பகைவர்களை வெல்ல வல்லவரும், பேச்சுத் திறமை வாய்ந்தவரும் செய்ய வேண்டியதை நிச்சயித்தவருமான அவர் அப்பொழுது சமாதான வார்த்தைகளால் தமயனைப் பெருமைப்படுத்தி மிகவும் ஹிதமான மொழியைப் பேசலானார்.

4. 'இராக்ஷஸேந்திரா! பொறுத்தருளும். கோபத்தை விட்டுவிடும். மனதைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளும். என் சொல்லைக் கேளும். பெருமை சிறுமைகளை அறிந்த சாதுக்களான பூபாலர்கள் தூதர்களைக் கொல்ல மாட்டார்கள்.

5. வீரரே! இந்தக் குரங்கைக் கொல்வது இராஜதர்மத்திற்கு விரோதம், உலக நடவடிக்கைக்கு ஒவ்வாது, உமக்கும் தகாது.

---

5. ராஜன் தர்மவிருத்தஞ்ச ।

5. ப்ரமாபணம்-மாரணம் ।

धर्मज्ञश्च कृतज्ञश्च राजधर्म-विशारदः ।
परावरज्ञो भूतानां त्वमेव परमार्थवित् ।। ६ ।।
गृह्यन्ते यदि रोषेण त्वादृशोऽपि विपश्चितः ।
ततः शास्त्रविपश्चित्त्वं श्रम एव हि केवलम् ।। ७ ।।
तस्मात् प्रसीद शत्रुघ्नं राक्षसेन्द्र दुरासद ।। ८ ।।
युक्तायुक्तं विनिश्चित्य दूतदण्डो विधीयताम् ।। ९ ।।
विभीषणवचः श्रुत्वा रावणो राक्षसेश्वरः ।
रोषेण महताऽऽविष्टो वाक्यमुत्तर-मब्रवीत् ।। १० ।।

தர்மஜ்ஞச்ச க்ருதஜ்ஞச்ச ராஜதர்மவிசாரத: l
பராவரஜ்ஞோ பூதானாம் த்வமேவ பரமார்த்தவித் ll 6 ll
க்ருஹ்யந்தே யதி ரோஷேண த்வாத்ருசோSபி விபச்சித: l
தத: சாஸ்த்ர-விபச்சித்-த்வம் ச்ரம ஏவ ஹி கேவலம் ll 7 ll
தஸ்மாத் ப்ரஸீத சத்ருக்ன ராக்ஷஸேந்த்ர துராஸத ll 8 ll
யுக்தாயுக்தம் விநிச்சித்ய தூததண்டோ விதியதாம் ll 9 ll
விபீஷணவச: ச்ருத்வா ராவணோ ராக்ஷஸேச்வர: l
ரோஷேண மஹதாSSவிஷ்டோ வாக்ய-முத்தர-மப்ரவீத் ll 10 ll

---

6. நீர் தர்மந் தெரிந்தவர், செய் நன்றி அறிந்தவர், இராஜ நீதியில் நிபுணர், பெருமை சிறுமைகளை அறிந்தவர், பிராணிகளின் உண்மை நிலை தெரிந்தவர்.

7. உம்மைப் போன்ற அறிவாளிகளும் கோபத்தால் கவரப்பட்டால் சாஸ்திர ஞானம் வீண் பிரயாஸமாகவே முடியும்.

8-9. எவராலும் எதிர்க்க முடியாதவரும் பகைவரையழிக்க வல்லவருமான அரக்கர் வேந்தே! ஆகையால் கோபத்தை விட்டு நல்லது கெட்டதை ஆராய்ந்து தூதனுக்கு தண்டனை விதியும்.

10. இராக்ஷஸேசுவரனான இராவணன் விபீஷணன் வார்த்தையைக் கேட்டு மிகுந்த கோபாவேசத்துடன் பின்வரும் வார்த்தையைச் சொன்னான்.

---

7. த்வாத்ருசோபி விசக்ஷண: l   10. கோபேன மஹதாSSவிஷ்டோ l

न पापानां वधे पापं विद्यते शत्रुसूदन ।
तस्मादेनं वधिष्यामि वानरं पापचारिणम् ॥ ११ ॥
अधर्ममूलं बहुदोषयुक्त-मनार्यजुष्टं वचनं निशम्य ।
उवाच वाक्यं परमार्थतत्त्वं विभीषणो बुद्धिमतां वरिष्ठः ॥ १२ ॥
प्रसीद लंकेश्वर राक्षसेन्द्र धर्मार्थयुक्तं वचनं शृणुष्व ।
दूता न वध्याः समयेषु राजन् सर्वेषु सर्वत्र वदन्ति सन्तः ॥ १३ ॥

ந பாபானாம் வதே பாபம் வித்யதே சத்ருஸூதன ।
தஸ்மாதேனம் வதிஷ்யாமி வானரம் பாபசாரிணம் ॥ 11 ॥
அதர்மமூலம் பஹுதோஷயுக்த- மனார்ய ஜுஷ்டம் வசனம் நிசம்ய ।
உவாச வாக்யம் பரமார்த்த-தத்வம் விபீஷணோபுத்திமதாம் வரிஷ்ட: ॥ 12 ॥
ப்ரஸீத லங்கேச்வர ராக்ஷஸேந்த்ர தர்மார்த்தயுக்தம் வசனம் ச்ருணுஷ்வ ।
தூதா ந வத்யா: ஸமயேஷு ராஜன் ஸர்வேஷு ஸர்வத்ர வதந்தி ஸந்த: ॥ 13 ॥

---

11. 'பகைவர்களை அழிப்பவனே! பாவிகளைக் கொல்வதால் பாவம் உண்டாகாது. ஆகையால் இந்தப் பாவச் செயல் புரியும் குரங்கைக் கொல்லுகிறேன்.'

12. அதர்மத்திற்கு மூலமாயும், தோஷம் மிகுந்ததாயும், சிரியவர்கட்கொவ்வாததாயும் உள்ள அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு புத்திமான்களிற் சிறந்த விபீஷணன் சிறந்த பொருள் செறிந்த வார்த்தையைக் கூறலானான்.

13. 'லங்கேசுவரா! அரக்கர் வேந்தரே! கோபத்தைத் தணித்துக் கொள்ளும். தர்மத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் பொருத்தமான என் சொல்லைக் கேளும். அரசே! எந்த இடத்திலும் எந்தக் காலத்திலும் தங்கள் யஜமானர் கூறியதைச் சொல்லும் தூதர்கள் கொல்லத்தகாதவர்கள் என்று பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர்.

---

11. தஸ்மாதிமம் । பாபகாரிணம் । 13. தர்மார்த்த தத்வம் ।
13. ஸமயேஷு-ஸ்வஸ்வாமி நியோகானுஷ்ட்டான-காலேஷு ।
ஸர்வத்ர-ஸர்வதேசேஷு ஸர்வஜாதிஷ்வித்யர்த்த: ।

असंशयं शत्रुरयं प्रवृद्धः कृतं ह्यनेनाप्रिय-मप्रमेयम् ।
न दूतवध्यां प्रवदन्ति सन्तो दूतस्य दृष्टा बहवो हि दण्डाः ॥ १४ ॥
वैरूप्यमंगेषु कशाभिघातो मौण्ड्यं तथा लक्षणसन्निपातः ।
एतान् हि दूते प्रवदन्ति दण्डान् वधस्तु दूतस्य न नः श्रुतोऽस्ति ॥ १५ ॥
कथंच धर्मार्थविनीतबुद्धिः परावरप्रत्यय· निश्चितार्थः ।
भवद्विधः कोपवशे हि तिष्ठेत् कोपं नियच्छन्ति हि सत्त्ववन्तः ॥ १६ ॥

அஸம்சயம் சத்ருரயம் ப்ரவ்ருத்த: க்ருதம் ஹ்யனேனாப்ரிய-மப்ரமேயம் ।
ந தூதவத்யாம் ப்ரவதந்தி ஸந்தோ
தூதஸ்ய த்ருஷ்டா பஹவோ ஹி தண்டா: ॥ 14 ॥
வைரூப்ய-மங்கேஷு கசாபிகாதோ மௌண்ட்யம் ததா லக்ஷணஸந்நிபாத: ।
ஏதான் ஹி தூதே ப்ரவதந்தி தண்டான்
வதஸ்து தூதஸ்ய ந ந: ச்ருதோऽஸ்தி ॥ 15 ॥
கதஞ் ச தர்மார்த்த-விநீதபுத்தி: பராவரப்ரத்யய-நிச்சிதார்த்த: ।
பவத்வித: கோபவசே ஹி திஷ்டேத்
கோபம் நியச்சந்தி ஹி ஸத்வவந்த: ॥ 16 ॥

---

14. 'இவன் பெரிய சத்துரு என்பதில் சந்தேகமில்லை. இவனால் அளவற்ற தீங்கு விளைவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் தூதனைக் கொல்லலாம் என்று எங்கும் சொல்லப்படவில்லை; வேறு பல தண்டனைகள் காணப்படுகின்றன.

15. 'தூதன் விஷயத்தில் உறுப்புக்களைக் குறைத்தல், கசையால் அடித்தல், மொட்டையடித்தல், உடம்பில் அடையாளஞ் செய்தல் என்பவைகளே கூறப்படுகின்றன. வதம் என்பது மட்டும் கேட்டதில்லை.

16. 'அறம் பொருள்களில் தேர்ந்த புத்தியுடையவரும், பெருமை சிறுமைகளைப் பற்றிய நிச்சயமுடையவருமான உம்மைப் போன்றவர்கள் எப்படி கோபத்திற்கு வசமாகலாம்? நீதி நெறி நிற்பவர்கள் கோபத்தை அடக்குவார்களல்லவா?

न धर्मवादे न च लोकवृत्ते न शास्त्रबुद्धिग्रहणेषु चापि ।
विद्येत कश्चित्तव वीर तुल्य-स्त्वं ह्युत्तमः सर्वसुरासुराणाम् ॥ १७ ॥
न चाप्यस्य कपेर्घाते कंचित्पश्याम्यहं गुणम् ।
तेष्वयं पात्यतां दण्डो यैरयं प्रेषितः कपिः ॥ १८ ॥

ந தர்மவாதே ந ச லோகவ்ருத்தே ந சாஸ்த்ரபுத்திக்ரஹணேஷு சாபி ।
வித்யேத கச்சித்தவ வீர துல்யஸ்-
த்வம் ஹ்யுத்தம: ஸர்வஸுராஸுராணாம் ॥ 17 ॥
ந சாப்யஸ்ய கபேர்-காதே கஞ்சித் பச்யாம்யஹம் குணம் ।
தேஷ்வயம் பாத்யதாம் தண்டோ யைரயம் ப்ரேஷித: கபி: ॥ 18 ॥

---

17. 'வீரரே! தருமங்களை வாதிப்பதிலும் உலக நடையிலும் சாஸ்திரங்களின் நுட்பங்களைக் கைக் கொள்வதிலும் உமக்கு இணையில்லை. தேவர்கள் தானவர்கள் அனைவருள்ளும் நீர் தலைசிறந்தவர்.

18. மேலும் இந்தக் குரங்கைக் கொல்வதில் ஒரு குணத்தையும் நான் காணவில்லை. இக்குரங்கு எவர்களால் அனுப்பப்பட்டதோ அவர்களிடத்தில்தான் இந்த தண்டனை விதிக்கப்பட வேண்டும்.

---

15. மௌட்யம் । 16. நியச்சந்தி ஹி ஸத்வவந்த: ।

17, 18-க்கு இடையில் பின்வரும் இரண்டு சுலோகங்கள் சில பாடங்களில் இருக்கின்றன:-

பராக்ரமோத்ஸாஹ-மனஸ்வினாஞ்ச ஸுராஸுராணாமபிதுர்ஜயேன

த்வயாऽப்ரமேயேண ஸுரேந்த்ரஸங்க்கா ஜிதாச்ச யுத்தேஷ்வஸக்ருந்நரேந்த்ரா: ॥

இத்தம்விதஸ்யாமரதைத்யசத்ரோ: சூரஸ்ய வீரஸ்ய தவாஜிதஸ்ய ।
குர்வந்தி வீரா மனஸாऽப்யலீகம் ப்ராணைர்-விமுக்தா ந து போ: புரா தே ॥

साधुर्वा यदि वाऽसाधुः परैरेष समर्पितः ।
ब्रुवन् परार्थं परवान्न दूतो वधमर्हति ॥ १९ ॥
अपि चास्मिन् हते राजन्नान्यं पश्यामि खेचरम् ।
इह यः पुनरागच्छेत् परं पारं महोदधेः ॥ २० ॥
तस्मान्नास्य वधे यत्नः कार्यः परपुरंजय
भवान् सेन्द्रेषु देवेषु यत्न-मास्थातु-मर्हति ॥ २१ ॥

ஸாதுர்வா யதிவாऽஸாது: பரைரேஷ ஸமர்ப்பித: ।
ப்ருவன் பரார்த்தம் பரவான் ந தூதோ வதமர்ஹதி ॥ 19 ॥
அபி சாஸ்மின் ஹதே ராஜன் நான்யம் பச்யாமி கேசரம் ।
இஹ ய: புனராகச்சேத் பரம் பாரம் மஹோததே: ॥ 20 ॥
தஸ்மாந் நாஸ்ய வதே யத்ன: கார்ய: பரபுரஞ்ஜய ।
பவான் ஸேந்த்ரேஷு தேவேஷு யத்ன-மாஸ்தாது-மர்ஹதி ॥ 21 ॥

---

19. 'இவன் நல்லவனாயிருந்தாலும் கெட்டவனாயிருந்தாலும் பிறரால் அனுப்பப்பட்டுப் பிறர் செய்தியைச் சொல்லும் பராதீனனான தூதன் என்ற காரணத்தால் வதைக்குரியவனல்லன்.

20-21. 'சத்துருக்களின் கோட்டைகளையழிக்கும் வேந்தரே! இவன் கொல்லப்பட்டால் பிறகு சமுத்திரத்திற்கப்பாலுள்ள இக்கரைக்கு மறுபடியும் ஆகாய மார்க்கமாய் வரக் கூடிய வேறொருவனையும் நான் காணவில்லை. ஆகையால் இவனைக் கொல்லும் முயற்சியை விட்டுவிடும். நீர் அந்த முயற்சியை இந்திரனுட்பட்ட தேவர்களிடம் காட்டுதல்தான் பொருந்தும்.

---

20. 'இஹ ய: புனராகச்சேத்' என்ற பாதி சுலோகம் சில பாடங்களில் இல்லை.

अस्मिन् विनष्टे न हि दूतमन्यं पश्यामि यस्तौ नरराजपुत्रौ ।
युद्धाय युद्धप्रिय-दुर्विनीता-वुद्योजये- द्दीर्घपथावरुद्धौ ॥ २२ ॥
अस्मिन् हते वानरयूथ-मुख्ये सर्वापवादं प्रवदन्ति सन्तः ।
न हि प्रपश्यामि गुणं यशो वा लोकापवादो भवति प्रसिद्धः ॥ २३ ॥

அஸ்மின் விநஷ்டே ந ஹி தூதமன்யம்
பச்யாமி யஸ்தௌ நரராஜபுத்ரௌ l
யுத்தாய யுத்தப்ரிய துர்விநீதா வுத்யோஜயேத்-தீர்க்கபதாவருத்தௌ ll 22 ll
அஸ்மின் ஹதே வானரயூத-முக்யே ஸர்வாபவாதம் ப்ரவதந்தி ஸந்த: l
ந ஹி ப்ரபச்யாமி குணம் ய சோ வா
லோகாபவாதோ பவதி ப்ரஸித்த: ll 23 ll

---

22. போரை விரும்புபவரே! இவன் அழிந்துவிட்டால் வெகுதூரத்திலிருக்கும் துஷ்டர்களான அரசகுமாரரிருவரையும் போருக்குத் தூண்டியனுப்பக் கூடிய வேறொரு தூதனை நான் காணவில்லை. (அவர்கள் வந்து உம்மிடம் அழிய வேண்டுமென்பது உமது விருப்பமல்லவா?)

23. வானரக் கூட்டத்திற் சிறந்த இவன் கொல்லப்பட்டால் அந்தப் பழியைப் பெரியோர்கள் பேசுவார்கள்; இதில் குணத்தையோ கீர்த்தியையோ நான் காணவில்லை. உலக அபவாதம் தான் பிரசித்தமாய் ஏற்படும்.

---

22. ந ஹி பூதமன்யம் l உத்யோஜயேத்வை பவதா விருத்தௌ l

मूढैः प्रगल्भैरपि दुर्विनीतै-र्यै-र्वानरोऽयं पुरुषै- र्विसृष्टः ।
तेषां वधार्थं कुरु वीर यत्नं शीघ्रं विनाशाय निशाचरेन्द्र ॥ २४ ॥
कुरुष्व तावत् परमप्रयत्नं धर्मं समास्थाय सुरेन्द्र-शत्रो ।
देवेषु सर्वेषु सवासवेषु दैत्येषु सर्वेषु सदानवेषु ॥ २५ ॥
कृत्वा प्रयत्नं सुदृढं सुशीघ्रं मद्वाक्यमेवं मनसा प्रगृह्य ।
तौ राजपुत्रौ विनिगृह्य वीरौ जयं परं प्राप्स्यसि राक्षसेन्द्र ॥ २६ ॥

மூடை: ப்ரகல்பைரபி துர்விநீதைர்-
யைர்-வானரோऽயம் புருஷைர்-விஸ்ருஷ்ட: ।
தேஷாம் வதார்த்தம் குரு வீர யத்னம்
சீக்ரம் விநாசாய நிசாசரேந்த்ர ॥ 24 ॥
குருஷ்வ தாவத் பரமப்ரயத்னம்
தர்மம் ஸமாஸ்தாய ஸுரேந்த்ரசத்ரோ ।
தேவேஷு ஸர்வேஷு ஸவாஸவேஷு
தைத்யேஷு ஸர்வேஷு ஸதானவேஷு ॥ 25 ॥
க்ருத்வா ப்ரயத்னம் ஸுத்ருடம் ஸுசீக்ரம்
மத்வாக்யமேவம் மனஸா ப்ரக்ருஹ்ய ।
தௌ ராஜபுத்ரௌ விநிக்ருஹ்ய வீரௌ
ஜயம் பரம் ப்ராப்ஸ்யஸி ராக்ஷஸேந்த்ர ॥ 26 ॥

---

24. அரக்கர் வேந்தே! வீரரே! இந்தக் குரங்கு துஷ்டர்களும் கர்வம் பிடித்தவர்களும், மூடர்களுமாகிய எந்தப் புருஷர்களால் அனுப்பப்பட்டதோ அவர்களின் வதத்திற்கும் அழிவுக்கும் விரைவில் முயற்சி செய்யும்.

25. தேவேந்திர சத்துருவே! தருமத்தைக் கைவிடாமல் அந்த முயற்சியை இப்பொழுதே இந்திரனிடமும் எல்லா தேவர்களிடமும் தானவர்களிடமும் தைத்தியர்களிடமும் செய்யும்.

26. அரக்கர் மன்னரே! இந்த என் சொல்லை மனதுடன் ஏற்று திடமான முயற்சியைச் சீக்கிரம் செய்து வீரர்களான அவ்விரு அரசகுமாரர்களையும் அழித்து வெற்றியடைவீராக.

23, 24, 25, 26 இவை சில பாடங்களில் இல்லை.

पराक्रमोत्साह-मनस्विनां च सुरासुराणामपि दुर्जयेन ।
त्वया मनोनन्दन नैरृतानां युद्धायति-र्नाशयितुं न युक्ता ॥ २७ ॥
हिताश्च शूराश्च समाहिताश्च कुलेषु जाताश्च महागुणेषु ।
मनस्विनः शस्त्रभृतां वरिष्ठाः कोटयग्रतस्ते सुभृताश्च योधाः ॥ २८ ॥

பராக்ரமோத்ஸாஹ-மனஸ்வினாஞ்ச
ஸுராஸுராணாமபி துர்ஜயேன ।
த்வயா மனோநந்தன நைர்ருதானாம்
யுத்தாயதிர்-நாசயிதும் ந யுக்தா ॥ 27 ॥

ஹிதாச்ச சூராச்ச ஸமாஹிதாச்ச
குலேஷு ஜாதாச்ச மஹா குணேஷு ।
மனஸ்வின: சஸ்த்ரப்ருதாம் வரிஷ்டா:
கோட்யக்ரதஸ்தே ஸுப்ருதாச்ச யோதா: ॥ 28 ॥

---

27. அரக்கர்களின் மனதைக் களிக்கச் செய்பவரே! ஆண்மையும் ஊக்கமும் தைரியமும் படைத்த தேவர்களாலும் அசுரர்களாலுங்கூட வெல்ல முடியாத நீர் அரக்கர்களுக்கு வலியவரும் யுத்தத்தை அழித்து விடுவது தகாது.

28. உமது நன்மையை நாடுபவர்களும், அதற்காகத் தங்களை அர்ப்பணம் செய்தவர்களும், சூரர்களும், நல்ல குலங்களில் பிறந்தவர்களும் உற்சாகமுள்ளவர்களும் ஆயுதம் பிடித்தவர்களில் சிறந்தவர்களும் சொன்னபடி செய்பவர்களுமான போர் வீரர்கள் உம் முன் கோடிப் பேர் இருக்கின்றார்கள்.

---

27. யுத்தாய நிர்நாசயிதும் ந யுக்தம் ॥
28. கோபப்ரசஸ்தா: ஸுப்ருதாச்ச நாகா: ।

तदेकदेशेन बलस्य तावत् केचित्तवादेश-कृतोऽभियान्तु ।
तौ राजपुत्रौ विनिगृह्य युद्धे परेषु ते भावयितुं प्रभावम् ॥ २९ ॥
निशाचराणा-मधिपोऽनुजस्य विभीषणस्योत्तम-वाक्य-मिष्टम् ।
जग्राह बुद्ध्या सुरलोकशत्रु-र्महाबलो राक्षसराजमुख्यः ॥ ३० ॥
किं वा परं ब्रह्म परं त्वसह्यं सर्वस्य बीजं जगतोऽस्य विष्णोः ।
यद्देवदेवस्य परंच तेजस्तदेव तेजःकपिरेष वीरः ॥ ३१ ॥

ததேகதேசேன பலஸ்ய தாவத்
கேசித்தவாதேச-க்ருதோऽபியாந்து ।
தௌ ராஜபுத்ரௌ விநிக்ருஹ்ய யுத்தே
பரேஷு தே பாவயிதும் ப்ரபாவம் ॥ 29 ॥
நிசாசராணா-மதிபோऽனுஜஸ்ய
விபீஷணஸ்யோத்தம-வாக்ய-மிஷ்டம் ।
ஜக்ராஹ புத்த்யா ஸுரலோகசத்ருர்-
மஹாபலோ ராக்ஷஸராஜமுக்ய: ॥ 30 ॥
கிம் வா பரம் ப்ரஹ்ம பரம் த்வஸஹ்யம்
ஸர்வஸ்ய பீஜம் ஜகதோऽஸ்ய விஷ்ணோ: ।
யத்தேவதேவஸ்ய பரஞ்ச தேஜஸ்-
ததேவ தேஜ: கபிரேஷ வீர: ॥ 31 ॥

29. ஆகையால் அந்த ராஜகுமாரர்களைப் போரில் வென்று சத்துருக்களிடம் உமது பெருமையை நிலை நாட்டுவதற்குச் சேனையின் ஒரு பகுதியுடன் சிலர் உமது கட்டளைப்படி இப்பொழுதே புறப்படட்டும்.

30. மகா பலசாலியும் அரக்கர் தலைவனும் தேவ சத்துருவும் ஆகிய ராக்ஷஸ மன்னன் தனது தம்பியான விபீஷணனுடைய வார்த்தையை மனதிற்கு இசைந்ததென ஏற்றுக் கொண்டான்.

31. இது என்ன பரப்ரம்மமா? சகிக்கவொண்ணாததும் எல்லா உலகங்களுக்கும் மூலகாரணமானதும் தேவதேவரான விஷ்ணுவின் பரஞ்ஜோதியா? அந்த ஜோதிதான் இந்த வானர வீரனாக வந்துளதா?

29. தவாதேச க்ருதோऽத்ய யாந்து । 30. வாக்ய நிஷ்ட்டம் ।

वधाय मे वैष्णव तेज एव निःसंशयोयं कपिरूपधारी ।
इत्येवमेतद्बहुधा विचिन्त्य रक्षोधिपः क्रोधवशं जगाम ।। ३२ ।।
क्रोधं च जातं हृदये निरुध्य विभीषणोक्तं वचनं सुपूज्य ।
उवाच रक्षोऽधिपति-र्महात्मा विभीषणं शस्त्रभृतां वरिष्ठम् ।। ३३ ।।

इति द्विपंचाशः सर्गः
(आदितःश्लोकाः२२२३)

வதாய மே வைஷ்ணவ தேஜ ஏவ
நி: ஸம்சயோயம் கபிரூபதாரீ l
இத்யேவ-மேதத்-பஹு^தா விசிந்த்ய
ரக்ஷோதிப: க்ரோதவசம் ஜகாம ll 32 ll
க்ரோதஞ்ச ஜாதம் ஹ்ருதயே நிருத்ய
விபீஷணோக்தம் வசனம் ஸுபூஜ்ய l
உவாச ரக்ஷோSதிபதிர்-மஹாத்மா
விபீஷணம் சஸ்த்ரப்ருதாம் வரிஷ்டம் ll 33 ll

இதி த்விபஞ்சாச: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 2223)

32. ஆம். சந்தேகமில்லை. விஷ்ணுவின் ஜோதியேதான் என்னைக் கொல்வதற்காக இந்த வானர ரூபம் தரித்து வந்திருக்கிறது. இவ்வாறு பலவிதமாய்ச் சிந்தித்து அரக்கர் வேந்தன் கோபத்திற்கு வசமானான்.

33. பெருவீரனான அவ்வரக்கர் வேந்தன் கோபத்தை இருதயத்தில் அடக்கிக் கொண்டு ஆயுதமேந்தியவர்களில் சிறந்த விபீஷணனையும் அவனால் கூறப்பட்ட வார்த்தையையும் நன்கு மதித்துப் பேசலுற்றான்.

இங்ஙனம் ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றும்.
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 2223)

31, 32, 33 சில பாடங்களில் இல்லை.

त्रिपंचाशः सर्गः
हनुमत्पुच्छदहनम्

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा दशग्रीवो महात्मनः ।
देशकालहितं वाक्यं भ्रातु-रुत्तर-मब्रवीत् ।। १ ।।
सम्यगुक्तं हि भवता दूतवध्या विगर्हिता ।
अवश्यन्तु वधादन्यःक्रियतामस्य निग्रहः ।। २ ।।
कपीनां किल लांगूल-मिष्टं भवति भूषणम् ।
तदस्य दीप्यतां शीघ्रं तेन दग्धेन गच्छतु ।। ३ ।।

த்ரிபஞ்சாச: ஸர்க்க:
ஹனுமத்புச்சதஹனம்

தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருதவா தசக்ரீவோ மஹாத்மன: l
தேசகால-ஹிதம் வாக்யம் ப்ராது-ருத்தர-மப்ரவீத் ll 1 ll
ஸம்யகுக்தம் ஹி பவதா தூதவத்யா விகர்ஹிதா l
அவச்யந்து வதாதன்ய: க்ரியதாமஸ்ய நிக்ரஹ: ll 2 ll
கபீனாம் கில லாங்கூல-மிஷ்டம் பவதி பூஷணம் l
ததஸ்ய தீப்யதாம் சீக்ரம் தேன தக்தேன கச்சது ll 3 ll

ஐம்பத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம்
ஹனுமாருடைய வாலை எரித்தல்

1. மகாத்மாவான அந்தத் தம்பியின் வார்த்தை இடத்திற்கும் காலத்திற்கும் பொருத்தமாயிருந்ததைக் கேட்டுப் பத்துத் தலை படைத்த இராவணன் பின்வருமாறு பதில் கூறினான்.

2. 'நீ கூறியது சரி. தூதனைக் கொல்வது பழிக்கிடமாகும். ஆதலால் இவனுக்குக் கொலையல்லாத வேறு தண்டனை அவசியம் கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

3. 'குரங்குகளுக்கு வால்தான் பிரியமான பூஷணமாயுளது. அந்த வாலில் இவனுக்கு விரைவில் தீ வையுங்கள். எரிந்து போன வாலோடு திரும்பிப் போகட்டும்.

ततः पश्यन्त्विमं दीन-मंगवैरूप्य-कर्शितम् ।
समित्रः ज्ञातयःसर्वे बान्धवाःस सुहृज्जनाः ॥ ४ ॥
आज्ञापयद्राक्षसेन्द्रः पुरं सर्वं सचत्वरम् ।
लांगूलेन प्रदीप्तेन रक्षोभिः परिणीयताम् ॥ ५ ॥
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राक्षसाः क्रोधमूर्च्छिताः ।
वेष्टयन्ति स्म लांगूलं जीर्णैः कार्पासकैः पटैः ॥ ६ ॥

தத: பச்யந்த்விமம் தீன-மங்கவைரூப்ய-கர்சிதம் l
ஸமித்ர: ஜ்ஞாதய: ஸர்வே பாந்தவா: ஸ ஸுஹ்ருஜ்ஜனா: ll 4 ll

ஆஜ்ஞாபயத்-ராக்ஷஸேந்த்ர: புரம் ஸர்வம் ஸசத்வரம் l
லாங்கூலேன ப்ரதீப்தேன ரக்ஷோபி: பரிணீயதாம் ll 5 ll

தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா ராக்ஷஸா: க்ரோதமூர்ச்சிதா: l
வேஷ்டயந்திஸ்ம லாங்கூலம் ஜீர்ணை: கார்ப்பாஸகை: படை: ll 6 ll

---

4. 'விரூபமான அவயவத்துடன் எளிமைப்பட்டு வருந்தும் இவனை நண்பர்களும் ஞாதிகளும் இஷ்ட ஜனங்களும் உறவினர்களும் எல்லோரும் அங்கே பார்க்கட்டும்.

5. 'எரிகிற வாலுடன் பட்டணம் முழுதும் நாற்சந்திகள் தோறும் இராக்ஷஸர்களால் இழுத்துச் செல்லப்படட்டும்' என்று அரக்கர் வேந்தன் கட்டளையிட்டான்.

6. அவனுடைய அவ்வுத்திரவைக் கேட்டுக் கோபாவேசங் கொண்ட அரக்கர்கள் வாலில் பழந்துணிகளைச் சுற்றினார்கள்.

---

1. தசக்ரீவோ மஹாபல: l 2. வதாயான்ய: l 4. பச்யந்த்வமும்
6. ராக்ஷஸா: கோபகர்க்கசா: l வேஷ்டந்தே தஸ்ய லாங்கூலம் ஜீர்ணை: கார்ப்பாஸிகை: l

संवेष्ट्यमाने लांगूले व्यवर्धत महाकपिः ।
शुष्क-मिन्धन-मासाद्य वनेष्विव हुताशनः ॥
तैलेन परिषिच्याथ तेऽग्निं तत्राभ्यपातयन् ॥ ७ ॥
लांगूलं संप्रदीप्तं तु द्रष्टुन्तस्य हनूमतः ।
सहस्त्रीबालवृद्धाश्च जम्मुः प्रीता निशाचराः ॥ ८ ॥
लांगूलेन प्रदीप्तेन राक्षसास्तानपातयत् ।
रोषामर्ष-परीतात्मा बालसूर्य-समाननः ॥ ९ ॥

ஸம்வேஷ்ட்யமானே லாங்கூலே வ்யவர்த்தத மஹாகபி: ।
சுஷ்க-மிந்தன-மாஸாத்ய வனேஷ்விவ ஹுதாசன: ॥
தைலேன பரிஷிச்யாத தேऽக்னிம் தத்ராப்யபாதயன் ॥ 7 ॥
லாங்கூலம் ஸம்ப்ரதீப்தம் து த்ரஷ்டும் தஸ்ய ஹனுமத: ।
ஸஹஸ்த்ரீ-பால-வ்ருத்தாச்ச ஜக்மு: ப்ரீதா நிசாசரா: ॥ 8 ॥
லாங்கூலேன ப்ரதீப்தேன ராக்ஷஸாஸ்-தானபாதயத் ।
ரோஷாமர்ஷ-பரீதாத்மா பாலஸூர்ய-ஸமானன: ॥ 9 ॥

---

7. வால் அங்ஙனம் சுற்றப்படுகையில் அப்பெரிய வானரர் காடுகளில் காய்ந்த விறகிற் பற்றிய தீயைப் போல் ஓங்கி வளர்ந்தார். பின்னர் அவர்கள் எண்ணெய்யால் நனைத்து அதில் தீயை மூட்டினார்கள்.

8. ஸ்திரீகள் குழந்தைகள் கிழவர்களுட்பட அரக்கர்கள் அந்த ஹனுமாரின் எரிகின்ற வாலைப் பார்க்க ஆவலுடன் கூடினார்கள்.

9. கோபத்தின் எழுச்சியால் இள ஞாயிறு போல் முகம் சிவந்த அவர் அவ்வரக்கர்களை எரிந்து கொண்டிருந்த தமது வாலால் அடித்துத் தள்ளினார்.

---

7. ஹுதாசனம் । தத்ரோபபாதயன் । 8. ஜக்மு: ப்ரீதிம் ।
8-9. சில பாடங்களில் இவை முன் பின்னாக மாறிவருகின்றன.

स भूयःसंगतैः क्रूरैः राक्षसै-र्हरिसत्तमः ।
निबद्धः कृतवान् वीर-स्तत्कालसदृशीं मतिम् ॥ १० ॥
कामं खलु न मे शक्ता निबद्धस्यापि राक्षसाः ।
छित्वा पाशान् समुत्पत्य हन्यामह-मिमान् पुनः ॥ ११ ॥
यदि भर्तृ-हितार्थाय चरन्तं भर्तृशासनात् ।
बध्नन्त्येते दुरात्मानो न तु मे निष्कृतिः कृता ॥ १२ ॥
सर्वेषामेव पर्याप्तो राक्षसानामहं युधि ।
किन्तु रामस्य प्रीत्यर्थं विषहिष्येऽहमीदृशम् ॥ १३ ॥

ஸ பூய: ஸங்கதை: க்ரூரை: ராக்ஷஸைர்-ஹரிஸத்தம: l
நிபத்த: க்ருதவான் வீரஸ்-தத் காலஸத்ருசீம் மதிம் ll 10 ll
காமம் கலு ந மே சக்தா நிபத்தஸ்யாபி ராக்ஷஸா: l
ச்சித்வா பாசான் ஸமுத்பத்ய ஹன்யாமஹ-மிமான் புன: ll 11 ll
யதி பர்த்ருஹிதார்த்தாய சரந்தம் பர்த்ருசாஸனாத் l
பத்னந்த்யேதே துராத்மானோ ந து மே நிஷ்க்ருதி: க்ருதா ll 12 ll
ஸர்வேஷாமேவ பர்யாப்தோ ராக்ஷஸானா-மஹம் யுதி l
கிந்து ராமஸ்ய ப்ரீத்யர்த்தம் விஷஹிஷ்யே஽ஹமீத்ருசம் ll 13 ll

10. வானரசிரேஷ்டரும் வீரருமான அவர் கூட்டங்கூடிய கொடிய அரக்கர்களால் மீண்டும் கட்டப்பட்டவராய், அச்சமயத்தில் செய்யத்தக்கதென்னவென்று சற்று ஆலோசித்தார்.

11. 'நான் மறுபடியும் கயிறுகளை அறுத்துவிட்டுக் கிளம்பி இவர்களைக் கொல்லலாம்; கட்டுண்டிருந்தாலும் எனக்கு அரக்கர்கள் ஈடாக மாட்டார்கள் என்பது நிச்சயம்.

12. 'என் தலைவருடைய நன்மையை நாடித்திரிகின்ற என்னை இக்கொடியவர்கள் தங்கள் அரசனாணைப்படி கட்டினாலும் எனக்கு இச்செயல் எதிர்ப்பைச் செய்ததாக ஆகாது.

13. 'அரக்கர்கள் எல்லோரையும் போரில் அழிக்க நான் ஒருவனே போதும்; ஆயினும் ஸ்ரீராமருடைய பிரீதிக்காக இதையெல்லாம் நான் பொறுத்துக் கொள்வேன்.

10. ராக்ஷஸைர் ஹரிபுங்கவ: l 12. நிபத்னந்தே துராத்மானோ l

लंका चारयितव्या वै पुनरेव भवेदिति ।
रात्रौ न हि सुदृष्टा मे दुर्गकर्मविधानतः ।।
अवश्यमेव द्रष्टव्या मया लंका निशाक्षये ।। १४ ।।
कामं बद्धस्य मे भूयः पुच्छस्योद्दीपनेन च ।
पीडां कुर्वन्तु रक्षांसि न मेऽस्ति मनसः श्रमः ।। १५ ।।

லங்கா சாரயிதவ்யா வை புனரேவ பவேதிதி ।
ராத்ரௌ ந ஹி ஸுத்ருஷ்டா மே துர்க்ககர்ம-விதானத: ।।
அவச்யமேவ த்ரஷ்டவ்யா மயா லங்கா நிசாக்ஷயே ।। *14* ।।
காமம் பத்தஸ்ய மே பூய: புச்சஸ்யோத்தீபனேன ச ।
பீடாம் குர்வந்து ரக்ஷாம்ஸி ந மேऽஸ்தி மனஸ: ச்ரம: ।। *15* ।।

---

14. 'இரவில் இலங்கை தெளிவாய்ப் பார்க்கப்படவில்லை. எனக்குக் கோட்டைகளின் உளவு நன்றாய் விளங்கப் பகற் பொழுதில் என்னால் பார்க்கப்பட வேண்டியதவசியம். அதனால் மறுபடியும், இலங்கை சுற்றிப் பார்க்கப்படுவதாக ஆகட்டும்.

15. 'கட்டுப்பட்டுள்ள என்னை இராக்ஷஸர்கள் வாலை எரித்து மேன்மேலும் இஷ்டப்படி துன்பம் செய்யட்டும். அதனால் எனக்கு ஆயாஸமில்லை.

---

14. மே புனரேவ । *15.* காமம் பத்னந்து । பீடாம் குர்வந்தி ।

14. நிசாக்ஷயே-இத்யனேன ஸீதாஸம்பாஷணார்த்தம் கதிபய தினவாஸோ கம்யதே ।

பங்குனி-ராவணனால் ஸீதாபஹரணம்; ஆச்வின சுக்ல ஸமாப்தியில் தூதப்ரேஷணம்; கார்த்திக சுக்லப்பிரதிமையில் வானர ப்ரஸ்தானம்; மார்க்க சுக்ல தசமியில் ஸம்பாதி தர்சனம்; ஏகாதசியில் ஹனுமார் லங்கை செல்லுதல்; அன்றிரவு ஸீதா தர்சனம்; துவாதசி தங்கி அன்றிரவு ஸீதையை நன்றாகப் பார்த்தல்; இராவணன் வருகை; திரயோதசியில் காலையில் ஸீதையுடன் பேசுதல்; பிறகு அசோகவன பங்கம்; சதுர்த்தசியில் (அல்லது பௌர்ணமியில்) அக்ஷகுமாரர் முதலியோர்வதம், லங்காதஹனம்;

—(ராமாயண திலகம்)

16. ஸம்வ்ருதாகாரம்-கூடஸ்வபாவம் ।

ततस्ते संवृताकारं सत्त्ववन्तं महाकपिम् ।
परिगृह्य ययु-र्हृष्टा राक्षसाः कपिकुंजरम् ॥ १६ ॥
शंखभेरी-निनादैस्तं घोषयन्तःस्वकर्मभिः ।
राक्षसाः क्रूरकर्माणा-श्चारयन्ति स्म तां पुरीम् ॥ १७ ॥
अन्वीयमानो रक्षोभि-र्ययौ सुख-मरिन्दमः ।
हनुमांश्चारयामास राक्षसानां महापुरीम् ॥ १८ ॥
अथापश्यद्विमानानि विचित्राणि महाकपिः ।
संवृतान् भूमिभागांश्च सुविभक्तांश्च चत्वरान् ॥ १९ ॥

ததஸ்தே ஸம்வ்ருதாகாரம் ஸத்வவந்தம் மஹாகபிம் ।
பரிக்ருஹ்ய யயுர்-ஹ்ருஷ்டா ராக்ஷஸா: கபிகுஞ்ஜரம் ॥ 16 ॥
சங்க பேரீ-நிநாதைஸ்தம் கோஷயந்த: ஸ்வகர்மபி:।
ராக்ஷஸா: க்ரூரகர்மாணாச்-சாரயந்தி ஸ்ம தாம் புரீம் ॥ 17 ॥
அன்வீயமானோ ரக்ஷோபிர்-யயௌ ஸுக-மரிந்தம: ।
ஹனுமாம்ச்-சாரயாமாஸ ராக்ஷஸானாம் மஹாபுரீம் ॥ 18 ॥
அதாபச்யத்-விமானானி விசித்ராணி மஹாகபி: ।
ஸம்வ்ருதான் பூமிபாகாம்ச்ச ஸுவிபக்தாம்ச்ச சத்வரான் ॥ 19 ॥

---

16. தன் எண்ணத்தை வெளிக்காட்டாமல் திடச்சித்தத்துடனிருந்த வானரசிரேஷ்டரைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு அவ்வரக்கர்கள் சந்தோஷத்துடன் சென்றார்கள்.

17. கொடுஞ்செயலாளர்களான அரக்கர்கள் தங்கள் செயல்களாலும் சங்கம் பேரிகை முதலிய நாதங்களாலும் பேரிரைச்சல் செய்து கொண்டு அந்நகரில் அவரை இழுத்துக் கொண்டு சென்றார்கள்.

18. பகைவரை அழிக்கவல்ல ஹனுமார் அரக்கர்கள் பின் தொடரச் சுகமாகவே சென்றார். அரக்கர்களின் பெரிய நகரத்தை நன்றாகப் பார்த்தார்.

19. வானரப்பெரியார் விசித்திரமான விமானங்களையும் மதில் சூழ்ந்த இடங்களையும் அழகாய் வகுக்கப்பட்ட நாற்சந்திகளையும் பார்த்தார்.

वीथीश्च गृहसंबाधाः कपिः श्रृंगाटकानि च ।
तथा रथ्योपरथ्याश्च तथैव गृहकान्तरान् ॥
गृहांश्च मेघसंकाशान् ददर्श पवनात्मजः ॥ २० ॥
चत्वरेषु चतुष्केषु राजमार्गे तथैव च ।
घोषयन्ति कपिं सर्वे चार इत्येव राक्षसाः ॥ २१ ॥
स्त्रीबालवृद्धा निर्जग्मु-स्तत्र तत्र कुतूहलात् ।
तं प्रदीपित-लांगूलं हनुमन्तं दिदृक्षवः २२ ॥

வீதீச்ச க்ருஹஸம்பாதா: கபி: ச்ருங்காடகானி ச।
ததா ரத்யோபரத்யாச்ச ததைவ க்ருஹகாந்தரான்॥
க்ருஹாம்ச்ச மேகஸங்காசான் ததர்ச பவனாத்மஜ:॥ 20 ॥
சத்வரேஷு சதுஷ்கேஷு ராஜமார்க்கே ததைவ ச।
கோஷயந்தி கபிம் ஸர்வே சார இத்யேவ ராக்ஷஸா:॥ 21 ॥
ஸ்த்ரீ-பால-வ்ருத்தா நிர்ஜக்முஸ்-தத்ர தத்ர குதூஹலாத்।
தம் ப்ரதீபித-லாங்கூலம் ஹனுமந்தம் தித்ருக்ஷவ:॥ 22 ॥

---

20. வாயு குமாரரான வானரர் வீடுகள் நிறைந்த வீதிகளையும் பல பாதைகள் பிரியுமிடங்களையும் நெடுந்தெருக்களையும் குறுக்குத் தெருக்களையும் சந்துகளையும் மேகம் போன்ற மாளிகைகளையும் கண்டார்.

21. சந்திகளிலும் சாவடிகளிலும் இராஜ வீதிகளிலும் அரக்கர்கள் அனைவரும் அவ்வானரரை 'சாரன்' என்று கூவினார்கள்.

22. வாலில் தீப்பற்றி எரியும் அந்த ஹனுமாரைப் பார்க்க ஆவல் கொண்டு ஆங்காங்கு பெண்களும் வாலிபர்களும் கிழவர்களும் வெளிவந்தனர்.

---

17. நிநாதைச்ச।
20. ரத்யாச்ச க்ருஹஸம்பாதா:। ததைவ ச க்ருஹாந்தரான்।
21. சாரீக இத்யேவ। 22. இது சில பாடங்களில் இல்லை.

दीप्यमाने ततस्तस्य लांगूलाग्रे हनूमतः ।
राक्षस्यस्ता विरूपाक्ष्यः शंसु-र्देव्यास्तदप्रियम्॥ २३ ॥
यस्त्वया कृतसंवादः सीते ताम्रमुखः कपिः ।
लांगूलेन प्रदीप्तेन स एव परिणीयते ॥ २४ ॥
श्रुत्वा तद्वचनं क्रूर-मात्मापहरणोपमम् ।
वैदेही शोकसन्तप्ता हुताशन-मुपागमत् ॥ २५ ॥
मंगलाभिमुखी तस्य सा तदाऽऽसीन्महाकपेः ।
उपतस्थे विशालाक्षी प्रयता हव्यवाहनम् ॥ २६ ॥

தீப்யமானே ததஸ்தஸ்ய லாங்கூலாக்ரே ஹனூமத: ।
ராக்ஷஸ்யஸ்-தா விரூபாக்ஷ்ய: சம்ஸு-ர்தேவ்யாஸ்-ததப்ரியம் ॥ 23 ॥
யஸ்த்வயா க்ருதஸம்வாத: ஸீதே தாம்ரமுக: கபி: ।
லாங்கூலேன ப்ரதீப்தேன ஸ ஏவ பரிணீயதே ॥ 24 ॥
ச்ருத்வா தத்வசனம் க்ரூர-மாத்மாபஹரணோபமம் ।
வைதேஹீ சோகஸந்தப்தா ஹுதாசன-முபாகமத் ॥ 25 ॥
மங்கலாபிமுகீ தஸ்ய ஸா ததாऽऽஸீன்மஹாகபே: ।
உபதஸ்தே விசாலாக்ஷீ ப்ரயதா ஹவ்யவாஹனம் ॥ 26 ॥

---

23. ஹனுமாருடைய வாலின் நுனியில் தீப்பற்றி எரிந்த பொழுது விகாரமான பார்வையுடைய அரக்கிகள் அங்கிருந்து ஓடி வருத்தமான அச்செய்தியை ஸீதா தேவிக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

24. 'ஸீதா! உன்னுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த சிவப்பு முகம் படைத்த குரங்கு தீப்பற்றியெரியும் வாலுடன் இழுத்துச் செல்லப்படுகிறது'.

25. உயிரைப் பறித்தாற் போன்ற அக்கொடுஞ் சொல்லைக் கேட்டு வைதேகி துன்பத்தால் வெந்து மனதில் அக்னி தேவனை நினைத்தாள்.

26. அந்த வானரசிரேஷ்டருக்கு அவ்விசாலாட்சி மங்களத்தை விரும்பியவளாய்த் தூய்மையான மனத்துடன் அக்னி தேவனை வேண்டிக் கொண்டாள்.

यद्यस्ति पतिशुश्रूषा यद्यस्ति चरितं तपः ।
यदि चाप्येकपत्नीत्वं शीतो भव हनूमतः ।। २७ ।।
यदि किंचिदनुक्रोश-स्तस्य मय्यस्ति धीमतः
यदि वा भाग्यशेषो मे शीतो भव हनूमतः ।। २८ ।।
यदि मां वृत्तसंपन्नां तत्समागमलालसाम् ।
स विजानाति धर्मात्मा शीतो भव हनूमतः ।। २९ ।।

யத்யஸ்தி பதிசுச்ரூஷா யத்யஸ்தி சரிதம் தப: ।
யதி சாப்யேகபத்னீத்வம் சீதோ பவ ஹனூமத: ॥ 27 ॥
யதி கிஞ்சிதனுக்ரோசஸ்-தஸ்ய மய்யஸ்தி தீமத: ।
யதி வா பாக்யசேஷோ மே சீதோ பவ ஹனூமத: ॥ 28 ॥
யதி மாம் வ்ருத்தஸம்பன்னாம் தத்ஸமாகம-லாலஸாம் ।
ஸ விஜானாதி தர்மாத்மா சீதோ பவ ஹனூமத: ॥ 29 ॥

27. 'என்னிடம் பதியின் பணிவிடை உண்டானால் தவவொழுக்கம் உண்டானால், பாதிவ்ரத்யம் உண்டானால் ஹனுமாருக்கு நீர் குளிர்ந்திருக்க வேண்டும்.

28. 'அறிவிற்சிறந்த இராமருக்கு என்னிடம் சிறிதேனும் இரக்கம் இருக்குமேயானால், அல்லது எனக்குப் புண்ணியம் மிச்சமிருக்குமேயானால் ஹனுமாருக்கு நீர் குளிர்ந்திருக்க வேண்டும்.

29. 'தர்மஸ்வரூபியான ஸ்ரீராமர் என்னை நல்லொழுக்கமுள்ளவளாகவும் அவரை அடைய வேண்டுமென்ற ஒரே ஆசையுள்ளவளாகவும் அறிவாரெனில் ஹனுமாருக்கு நீர் குளிர்ந்திருக்க வேண்டும்.

---

23. சம்ஸ¬:-சசம்ஸ¬: ।
26. ப்ரயதா-சுத்தமதீ । 'பவித்ர: ப்ரயத: பூத:' இத்யமர: ।
27. யதிவாப்யேகபத்னீத்வம் । 28-30. சில பாடங்களில் இல்லை.
27. ஏகபத்னீத்வம்-பாதிவ்ரத்யம் ।

यदि मां तारयेदार्यः सुग्रीवःसत्यसंगरः ।
अस्माद्दुःखान्महाबाहुःशीतो भव हनूमतः ।। ३० ।।
ततस्तीक्ष्णार्चि-रव्यग्रःप्रदक्षिणशिखोनलः ।
जज्वाल मृगशावाक्ष्याः शंसन्निव शिवं कपेः ।। ३१ ।।
हनुमज्जनकश्चापि पुच्छानलयुतोऽनिलः ।
ववौस्वास्थ्यकरो देव्याः प्रालेयानिल शीतलः ।। ३२ ।।

யதி மாம் தாரயேதார்ய: ஸுக்ரீவ: ஸத்யஸங்கர: l
அஸ்மாத்து:க்கான்-மஹாபாஹு: சீதோ பவ ஹனுமத: ll 30 ll
ததஸ்தீக்ஷ்ணார்ச்சி-ரவ்யக்ர: ப்ரதக்ஷிணசிகோநல: l
ஜஜ்வால ம்ருகசாபாக்ஷ்யா: சம்ஸன்னிவ சிவம் கபே: ll 31 ll
ஹனுமஜ்ஜனகச்சாபி புச்சானலயுதோऽநில: l
வவௌ ஸ்வாஸ்த்யகரோ தேவ்யா: ப்ராலேயானில சீதல: ll 32 ll

---

30. 'ஸத்தியந்தவறாத சுக்ரீவர் எனும் சிறந்த வீரர் இந்தத் துன்பத்தினின்றும் என்னை விடுவிப்பாரெனின் ஹனுமாருக்கு நீர் குளிர்ந்திருக்க வேண்டும்.'

31. அப்பொழுது ஹனுமாருடைய வாலில் தீவிரமான ஜ்வாலையுடன் எரிந்த அக்னி அவருக்கு மங்களம் புரிபவராயிருப்பதை மான் விழிபடைத்த ஸீதைக்கு நேரில் தெரிவிப்பவர் போல் சாந்தமாய்ப் பிரதக்ஷிணமாய்ச் சுற்றி வந்தார்.

32. ஹனுமாரின் தந்தையான வாயுவும் வாலில் எரியும் தீயுடன் கூடியிருப்பவராயினும் தேவிக்குத் திருப்தியைச் செய்பவராய்க் குளிர்ந்த பனிக் காற்றாய் வீசினார்.

---

29. மம பாதிவ்ரத்யம் யதி ஹனுமான் ஜானாதி ததோ சீதோ பவேத்யாஹ l —கோ

ஒ. தாயேயனைய கருணையான் துணையை ஏதும் தகவில்லா
நாயேயனைய வல்லரக்கர் நலியக் கண்டால் நல்காயோ?
நீயே உலகுக்கொரு சான்று நிற்கே தெரியும் கற்பதனில்
தூயேன் என்னில் தொழுகின்றேன் எரியே! அவனைச் சுடல் என்றாள்.

32. ஹனுமஜ்ஜனகச்சைவ

दह्यमाने च लांगूले चिन्तयामास वानरः ।
प्रदीप्तोऽग्निरयं कस्मान्न मां दहति पावकः ।। ३३ ।।
दृश्यते च महाज्वालः करोति न च मे रुजम् ।
शिशिरस्येव संपातो लांगूलाग्रे प्रतिष्ठितः ।। ३४ ।।
अथवा तदिदं व्यक्तं यद्दृष्टं प्लवता मया ।
रामप्रभावादाश्चर्यं पर्वतः सरितां पतौ ।। ३५ ।।
यदि तावत् समुद्रस्य मैनाकस्य च धीमतः ।
रामार्थं संभ्रमस्तादृक् किमग्नि-र्न करिष्यति ।। ३६ ।।

தஹ்யமானே ச லாங்கூலே சிந்தயாமாஸ வானர: ।
ப்ரதீப்தோ ऽக்னிரயம் கஸ்மாந்ந மாம் தஹதி பாவக: ।। 33 ।।
த்ருச்யதே ச மஹாஜ்வால: கரோதி ந ச மே ருஜம் ।
சிசிரஸ்யேவ ஸம்பாதோ லாங்கூலாக்ரே ப்ரதிஷ்டித: ।। 34 ।।
அதவா ததிதம் வ்யக்தம் யத்த்ருஷ்டம் ப்லவதா மயா ।
ராமப்ரபாவா- தாச்சர்யம் பர்வத: ஸரிதாம் பதௌ ।। 35 ।।
யதி தாவத் ஸமுத்ரஸ்ய மைநாகஸ்ய ச தீமத: ।
ராமார்த்தம் ஸம்ப்ரமஸ்-தாத்ருக் கிமக்னிர்-ந கரிஷ்யதி ।। 36 ।।

---

33. வால் தீப்பற்றி எரிகையில் வானரர் தமக்குள் பின்வருமாறு எண்ணலானார்: 'நன்றாக எரியும் இந்த அக்னி ஏன் என்னை எங்கும் சுடவில்லை?

34. 'பெரிய ஜ்வாலை காணப்படுகிறது. எனக்கோ அது துன்பம் செய்யவில்லை. வாலின் நுனியில் குளிர்ந்த வஸ்துவின் கலவை வைக்கப்பட்டாற் போலிருக்கிறது.

35. 'கடலைக் கடக்கும் போது ஸ்ரீராமருடைய பெருமையால் என்னால் கடலில் மலையொன்று காணப்பட்டது எப்படி ஆச்சரியமோ அப்படித்தான் இதுவும் என்பது தெளிவு.

36. 'ஸமுத்திரராஜனுக்கும் புத்திமானான மைனாகத்திற்கும் ஸ்ரீராமர் விஷயத்தில் அப்படிப்பட்ட ஆர்வம் என்றால் அக்னிபகவான் மட்டும் ஏன் அப்படிச் செய்யமாட்டார்?

सीतायाश्चानृशंस्येन तेजसा राघवस्य च
पितुश्च मम सख्येन न मां दहति पावकः ॥
भूयः स चिन्तयामास मुहूर्तं कपिकुंजरः ॥ ३७ ॥
उत्पपाताथ वेगेन ननाद च महाकपिः ॥ ३८ ॥
पुरद्वारं ततः श्रीमान् शैलश्रृंगमिवोन्नतम् ।
विभक्तरक्षः संबाध-मासससादानिलात्मजः ॥ ३९ ॥

ஸீதாயாச் சான்ருசம்ஸ்யேன தேஜஸா ராகவஸ்ய ச ।
பிதுச்ச மம ஸக்யேன ந மாம் தஹதி பாவக: ॥
பூய: ஸ சிந்தயாமாஸ முஹூர்த்தம் கபிகுஞ்ஜர: ॥ 37 ॥
உத்பபாதாத வேகேன நநாத ச மஹாகபி: ॥ 38 ॥
புரத்வாரம் தத: ஸ்ரீமான் சைலச்ருங்க-மிவோன்னதம் ।
விபக்தரக்ஷ: ஸம்பாத-மாஸஸாதாநிலாத்மஜ: ॥ 39 ॥

---

37. 'சீதையின் அருளாலும் ஸ்ரீராகவருடைய பெருமையாலும் என் தந்தையின் நட்பாலும் அக்னிபகவான் என்னை எரிக்கவில்லை' என்று வானரசிரேஷ்டர் அறிந்து மேலே நடக்க வேண்டியதைப்பற்றிச் சற்று சிந்தித்தார்.

38. பின்பு வேகமாக உடனே அவ்வானரப் பெருமான் உயரக் கிளம்பி கர்ஜித்தார்.

39. பின்னர் பாக்கியவானான வாயு குமாரர் மலைமுடி போலுயர்ந்ததும் அரக்கர்களின் நெருக்கமில்லாததுமான நகர வாயிலின் மேல் ஏறிக் கொண்டார்.

---

34. ருஜம்—பீடாம் ।
சிசிரஸ்ய-ஹிமஸ்ய ।
ஸம்பாத:—பிண்ட: ।
37. இதற்குப்பின் சில பாடங்களில் காணப்படுவது:—'கதமஸ்மத்விதஸ்யேஹ பந்தனம் ராக்ஷஸாதமை: ।
ப்ரதிக்ரியா஽ஸ்ய யுக்தாஸ்யாத் ஸதி மஹ்யம் பராக்ரமே ।
ததச்சித்வா ச தான் பாசான் வேகவான் வை மஹாகபி: ॥
37. ஆந்ருசம்ஸ்யம்—ஆச்ரிதஜன-தயா ।

स भूत्वा शैलसकाशः क्षणेन पुनरात्मवान् ।
ह्रस्वतां परमां प्राप्तो बन्धनान्यवशातयत् ॥ ४० ॥
विमुक्तश्चाभवच्छ्रीमान् पुनः पर्वतसन्निभः
वीक्षमाणश्च ददृशे परिघं तोरणाश्रितम् ॥ ४१ ॥
स तं गृह्य महाबाहुः कालायस-परिष्कृतम् ।
रक्षिणस्तान् पुनः सर्वान् सूदयामास मारुतिः ॥ ४२ ॥

ஸ பூத்வா சைலஸங்காச: க்ஷணேன புனராத்மவான் ।
ஹ்ரஸ்வதாம் பரமாம் ப்ராப்தோ பந்தனான்யவசாதயத் ॥ 40 ॥
விமுக்தச்சாபவச்ச்ரீமான் புன: பர்வதஸந்நிப: ।
வீக்ஷமாணச்ச தத்ருசே பரிகம் தோரணாச்ரிதம் ॥ 41 ॥
ஸ தம் க்ருஹ்ய மஹா பாஹு: காலாயஸ-பரிஷ்க்ருதம் ।
ரக்ஷிணஸ்தான் புன: ஸர்வான் ஸூதயாமாஸ மாருதி: ॥ 42 ॥

---

40. ஆற்றல் படைத்த அவர் மலைபோல் பருத்து மறுபடி ஒரு நொடியில் மிகவும் சிறிய உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு தமது கட்டுக்களை நழுவிவிழச் செய்தார்.

41. பாக்கியசாலியான அவர் கட்டுகளின்று விடுபட்டவராகித் தோரண வாயிலில் இருந்த பெரிய இரும்புத் தாழ்ப்பாளைக் கண்டார். மீண்டும் மலை போல் பெருத்தவராய்க் காணப்பட்டார்.

42. பெருந்தோளரான அம்மாருதி கரிய இரும்பினாலான தாழ்ப்பாளைப் பிடுங்கி எடுத்துக் கொண்டு காவலாளர்களையெல்லாம் அடித்துக் கொன்றார்.

---

39. விபக்த-ரக்ஷ: ஸம்பாதம் – ரக்ஷ: ஸம்மர்த்த ரஹிதம் ।
ஒ. வெற்பினால் இயன்றதென்ன மேனியை விழுங்கி வெந்தீ,
நிற்பினும் சுடாது நின்ற நீர்மையை நினைவின் நோக்கி
அற்பினார் அறாத சிந்தை யனுமானும் ஜனகன்பாவை
கற்பினாலியன்ற தென்பான் பெரியதோர் களிப்பனானான்.

—கம்பர்.

स तान्निहत्वा रणचण्डविक्रमः समीक्षमाणः पुनरेव लंकाम् ।
प्रदीप्तलांगूल-कृतार्चिमाली प्रकाशतादित्य इवार्चिमाली ॥ ४३ ॥

इति त्रिपंचाशः सर्गः
(आदितः श्लोकाः२२६६)

ஸ தாந்நிஹத்வா ரணசண்டவிக்ரம:
ஸமீக்ஷமாண: புனரேவ லங்காம் ।
ப்ரதீப்த-லாங்கூல-க்ருதார்ச்சிமாலீ
ப்ரகாசதாதித்ய இவார்ச்சிமாலீ ॥ 43 ॥

இதி த்ரிபஞ்சாச: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 2266)

---

43. போரில் உக்கிரமான பராக்கிரமம் படைத்த அவர் அவர்களைக் கொன்றுவிட்டு மறுபடியும் இலங்கையை உற்று நோக்குபவராய் வாலிலிருந்த அக்னிஜ்வாலை மாலைமாலையாய்த் துலங்கக் கிரணத் தொகுதிகளையுடைய சூரியன் போல் பிரகாசித்தார்.

இங்ஙனம் ஐம்பத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம்
முற்றும்
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 2266.)

चतुः पंचाशः सर्गः

लंकादहनम्

वीक्षमाणस्ततो लंकां कपिः कृतमनोरथः ।
वर्धमानसमुत्साहः कार्यशेषमचिन्तयत् ॥ १ ॥
किन्नु खल्ववशिष्टं मे कर्तव्यमिह सांप्रतम् ।
यदेषां रक्षसां भूयः सन्तापजननं भवेत् ॥ २ ॥
वनं तावत् प्रमथितं प्रकृष्टा राक्षसा हताः ।
बलैकदेशः क्षपितः शेषं दुर्गविनाशनम् ॥ ३ ॥

சது: பஞ்சாச: ஸர்க்க:

லங்காதஹனம்.

வீக்ஷமாணஸ் – ததோ லங்காம் கபி: க்ருதமனோரத: ।
வர்த்தமான—ஸமுத்ஸாஹ: கார்ய சேஷமசிந்தயத் ॥ 1 ॥
கிந்நு கல்வவசிஷ்டம் மே கர்த்தவ்ய – மிஹ ஸாம்ப்ரதம் ।
யதேஷாம் ரக்ஷஸாம் பூய: ஸந்தாபஜனனம் பவேத்: ॥ 2 ॥
வனம் தாவத் ப்ரமதிதம் ப்ரக்ருஷ்டா ராக்ஷஸா ஹதா: ।
பலைகதேச: க்ஷபித: சேஷம் துர்க்கவிநாசனம் ॥ 3 ॥

ஐம்பத்து-நான்காவது ஸர்க்கம்:

இலங்கை எரிதல்

1. வானரர் தன்னெண்ணம் நிறை வேறப் பெற்றவராய் உற்சாகம் மிகுந்து இலங்கையைப் பார்த்துக் கொண்டு இன்னும் மிகுதியுள்ள காரியத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்தார்.

2. 'இங்கு இப்பொழுது செய்ய வேண்டியதாக எனக்கு மிகுதியுள்ளது என்ன? இவ்வரக்கர்களுக்குத் துன்பம் விளைவிக்கக்கூடியது எது இருக்கும்?

3. வனம் அழிக்கப்பட்டது. முக்கியமான அரக்கர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். சேனையில் ஒரு பகுதி அழிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது எஞ்சியுள்ளது கோட்டையின் நாசம்.

दुर्गे विनाशिते कर्म भवेत् सुखपरिश्रमम् ।
अल्पयत्नेन कार्येऽस्मिन् मम स्यात् सफलः श्रमः ॥ ४ ॥
यो ह्ययं मम लांगूले दीप्यते हव्यवाहनः ।
अस्य सन्तर्पणं न्याय्यं कर्तु-मेभि-र्गृहोत्तमैः ॥ ५ ॥
ततः प्रदीप्तलांगूलः सविद्युदिव तोयदः ।
भवनाग्रेषु लंकाया विचचार महाकपिः ॥ ६ ॥
गृहाद्गृहं राक्षसाना-मुद्यानानि च वानरः ।
वीक्षमाणो ह्यसन्त्रस्तः प्रासादांश्च चचार सः ॥ ७ ॥

துர்க்கே விநாசிதே கர்ம பவேத் ஸுகபரிச்ரமம் ।
அல்பயத்னேன கார்யே ऽஸ்மின் மம ஸ்யாத் ஸபல: ச்ரம: ॥ 4 ॥
யோ ஹ்யயம் மம லாங்கூலே தீப்யதே ஹவ்யவாஹன: ।
அஸ்ய ஸந்தர்ப்பணம் ந்யாய்யம்
கர்த்து-மேபிர்-க்ருஹோத்தமை: ॥ 5 ॥
தத: ப்ரதீப்தலாங்கூல: ஸவித்யுதிவ தோயத: ।
பவனாக்ரேஷு லங்காயா விசசார மஹாகபி: ॥ 6 ॥
க்ருஹாத்க்ருஹம் ராக்ஷஸானா-முத்யானானி ச வானர: ।
வீக்ஷமாணோ ஹ்யஸந்த்ரஸ்த: ப்ராஸாதாம்ச்ச சசார ஸ: ॥ 7 ॥

---

4. கோட்டை அழிக்கப்பட்டால் யான் பட்டபாடு சுகமளிப்பதாகும். சிறு முயற்சியால் இக்காரியத்தில் எனது சிரமம் பயனுடையதாகும்.

5. 'எந்த அக்னி என் வாலில் குளிர்ந்து எரிகிறதோ அதற்குச் சிறந்த மாளிகைகளை இரையாக்கித் திருப்தி செய்து வைக்க வேண்டியது நியாயம்.'

6. பின்னர் மின்னலுடன் கூடிய மேகம் போன்ற தோற்றத்துடன் எரிகிற வாலையுடைய மகாவானரர் இலங்கையின் மாளிகைகளின் உச்சியின்மேல் ஏறித்திரிந்தார்.

7. அவ்வானரர் பயமின்றி வீடுவீடாகப் பார்த்துக் கொண்டு அரக்கர்களின் தோட்டங்களையும் மாளிகைகளையும் பார்த்துக் கொண்டு சுற்றினார்.

अवप्लुत्य महावेगः प्रहस्तस्य निवेशनम् ।
अग्निं तत्रैव निक्षिप्य श्वसनेन समो बली ॥ ८ ॥
ततोऽन्यत् पुप्लुवे वेश्म महापार्श्वस्य वीर्यवान् ।
मुमोच हनुमानग्निं कालानल-शिखोपमम् ॥९ ॥
वज्रदंष्ट्रस्य च तथा पुप्लुवे स महाकपिः ।
शुकस्य च महातेजाः सारणस्य च धीमतः ॥
तथा चेन्द्रजितो वेश्म ददाह हरियूथपः ॥ १० ॥
जम्बुमालेः सुमालेश्च ददाह भवनं ततः ॥ ११ ॥

அவப்லுத்ய மஹாவேக: ப்ரஹஸ்தஸ்ய நிவேசனம் ।
அக்னிம் தத்ரைவ நிக்ஷிப்ய ச்வஸனேன ஸமோ பலீ ॥ 8 ॥
ததோ஽ன்யத் புப்லுவே வேச்ம மஹாபார்ச்வஸ்ய வீர்யவான் ।
முமோச ஹனுமானக்னிம் காலானல-சிகோபமம் ॥ 9 ॥
வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரஸ்ய ச ததா புப்லுவே ஸ மஹாகபி: ।
சுகஸ்ய ச மஹாதேஜா: ஸாரணஸ்ய ச தீமத: ॥
ததா சேந்த்ரஜிதோ வேச்ம ததாஹ ஹரியூதப: ॥ 10 ॥
ஜம்புமாலே: ஸுமாலேச்ச ததாஹ பவனம் தத: ॥ 11 ॥

---

8. பலமும் வீரியமும் படைத்த ஹனுமார் காற்றுக்குப் போன்ற ஈாவேகத்துடன் பிரஹஸ்தன் மாளிகையில் பாய்ந்து அதில் நெருப்பைப் பற்றவைத்துவிட்டு;

9. அங்கிருந்து பறந்து மகாபார்ச்வனுடைய மாளிகைக்கும் பிரளயாக்னி ஜ்வாலையை ஒத்த தீயைப் பற்றவைத்தார்.

10. வானரத் தலைவரும் மகாபராக்கிரமசாலியுமான அவர் வஜ்ரதம்ஷ்டிரன் வீட்டிலும், சுகன் வீட்டிலும் புத்திமானான ஸரணன் வீட்டிலும் இந்திரஜித்தின் மாளிகையிலும் பாய்ந்து அவற்றை எரித்தார்.

11. அதன் பின் ஜம்புமாலி ஸுமாலி ஆகியோரின் வீடுகளை எரித்தார்.

---

8. நிவேசனே ।
தத்ர விநிக்ஷிப்ய ।

रश्मिकेतोश्च भवनं सूर्यशत्रोस्तथैव च ।
ह्रस्वकर्णस्य दंष्ट्रस्य रोमशस्य च रक्षसः ॥ १२ ॥
युद्धोन्मत्तस्य मत्तस्य ध्वजग्रीवस्य रक्षसः ।
विद्युज्जिह्वस्य घोरस्य तथा हस्ति-मुखस्य च ॥ १३ ॥
करालस्य पिशाचस्य शोणिताक्षस्य चैव हि ।
कुंभकर्णस्य भवनं मकराक्षस्य चैव हि ॥ १४ ॥
यज्ञशत्रोश्च भवनं ब्रह्मशत्रोस्तथैव च ।
नरान्तकस्य कुंभस्य निकुंभस्य दुरात्मनः ॥ १५ ॥

ரச்மிகேதோச்ச பவனம் ஸூர்யசத்ரோஸ்-ததைவ ச |
ஹ்ரஸ்வகர்ணஸ்ய தம்ஷ்ட்ரஸ்ய ரோமசஸ்ய ச ரக்ஷஸ: || 12 ||
யுத்தோன்மத்தஸ்ய மத்தஸ்ய த்வஜக்ரீவஸ்ய ரக்ஷஸ: |
வித்யுஜ்ஜிஹ்வஸ்ய கோரஸ்ய, ததா ஹஸ்தி-முகஸ்ய ச || 13 ||
கராலஸ்ய பிசாசஸ்ய சோணிதாக்ஷஸ்ய சைவ ஹி |
கும்பகர்ணஸ்ய பவனம் மகராக்ஷஸ்ய சைவ ஹி || 14 ||
யஜ்ஞசத்ரோச்ச பவனம் ப்ரஹ்மசத்ரோஸ் ததைவ ச |
நராந்தகஸ்ய கும்பஸ்ய நிகும்பஸ்ய துராத்மன: || 15 ||

---

12. ரச்மிகேது, ஸூர்யசத்துரு, ஹ்ரஸ்வகர்ணன், தம்ஷ்ட்ரன், ரோமசன் எனும் அரக்கன் ஆகியோருடைய பவனங்களையும்;

13. யுத்தோன்மத்தன், மத்தன், த்வஜக்ரீவன் எனும் அரக்கன், கோரமான வித்யுஜ்ஜிஹ்வன், ஹஸ்திமுகன்;

14. கராளன், பிசாசன், சோணிதாக்ஷன், கும்பகர்ணன், மகராக்ஷன், ஆகியோருடைய வீடுகளையும்;

15. யஜ்ஞசத்ருவின் வீட்டையும், பிரம்மசத்ரு, துராத்மாவான நிகும்பன், நராந்தகன், கும்பன் முதலியோர் வீடுகளையும்;

---

14. கராலஸ்ய விசாலஸ்ய | 15. நிகும்பஸ்ய மஹாத்மன: |

वर्जयित्वा महातेजा विभीषणगृहं प्रति ।
क्रममाणः क्रमेणैव ददाह हरिपुंगवः ॥ १६ ॥
तेषु तेषु महार्हेषु भवनेषु महायशाः ।
गृहेष्वृद्धिमतामृद्धिं ददाह स महाकपिः ॥१७ ॥
सर्वेषां समतिक्रम्य राक्षसेन्द्रस्य वीर्यवान् ।
आससादाथ लक्ष्मीवान् रावणस्य निवेशनम् ॥ १८ ॥
ततस्तस्मिन् गृहे मुख्ये नानारत्नविभूषिते ।
मेरु-मन्दर-संकाशे सर्वमंगलशोभिते ॥ १९ ॥

வர்ஜயித்வா மஹாதேஜா விபீஷணக்ருஹம் ப்ரதி ।
க்ரமமாண: க்ரமேணைவ ததாஹ ஹரிபுங்கவ: ॥ 16 ॥
தேஷு தேஷு மஹார்ஹேஷு பவனேஷு மஹாயசா: ।
க்ருஹேஷ் வ்ருத்திமதாம்ருத்திம் ததாஹ ஸ மஹாகபி: ॥ 17 ॥
ஸர்வேஷாம் ஸமதிக்ரம்ய ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய வீர்யவான் ।
ஆஸஸாதாத லக்ஷ்மீவான் ராவணஸ்ய நிவேசனம் ॥ 18 ॥
ததஸ்தஸ்மின் க்ருஹே முக்யே நானாரத்னவிபூஷிதே ।
மேருமந்தர-ஸங்காசே ஸர்வமங்கல-சோபிதே ॥ 19 ॥

16. விபீஷணன் வீடு ஒன்றை மாத்திரம் விட்டுவிட்டு வரிசையாகத் தாவிச் சென்று சுட்டெரித்தார்.

17. புகழ் வாய்ந்த அப்பெருவானரர் விலையுயர்ந்த ஒவ்வொரு மாளிகையிலும் வீட்டிலும் வாழ்ந்த சீமான்களின் செல்வத்தையெல்லாம் சுட்டெரித்தார்.

18. பின்னர் தைரியம் மிக்க அவ்வீரர் எல்லா வீடுகளையும் கடந்து அரக்கர் வேந்தனான இராவணனுடைய மாளிகைக்கு வந்தார்.

19. நானாவித ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப் பெற்றதும், மேருமலை போல் விளங்குவதும், எல்லா மங்களங்களும் நிறைந்து பிரகாசிப்பதும் முதன்மையானதுமான அந்த வீட்டில்;

18. ராவணனுக்கு இதுவரை பயந்திருந்த அக்னிதேவனும் இப்பொழுது அந்த பயம் நீங்கி எங்கும் தனது வீரியத்தைக் காட்டலானார். 19. நாநாமங்களசோபிதே ।

प्रदीप्त-मग्नि-मुत्सृज्य लांगूलाग्रे प्रतिष्ठितम् ।
ननाद हनुमान् वीरो युगान्त-जलदो यथा ।।२० ।।
श्वसनेन च संयोगा-दतिवेगो महाबलः ।
कालाग्निरिव जज्वाल प्रावर्धत हुताशनः ।। २१ ।।
प्रदीप्त-मग्निं पवन-स्तेषु वेश्मस्वचारयत् ।
अभूच्छ्वसन-संयोगा-दतिवेगो हुताशनः ।। २२ ।।
तानि कांचनजालानि मुक्तामणिमयानि च ।
भवनान्यवशीर्यन्त रत्नवन्ति महान्ति च ।। २३ ।।

ப்ரதீப்த-மக்னி-முத்ஸ்ருஜ்ய லாங்கூலாக்ரே ப்ரதிஷ்டிதம் ।
நநாத ஹனுமான் வீரோ யுகாந்த-ஜலதோ யதா ।। 20 ।।
ச்வஸனேன ச ஸம்யோகா-ததிவேகோ மஹாபல: ।
காலாக்னிரிவ ஜஜ்வால ப்ராவர்த்தத ஹுதாசன: ।। 21 ।।
ப்ரதீப்த-மக்னிம் பவனஸ்-தேஷு வேச்மஸ்வசாரயத் ।
அபூச்ச்வஸன-ஸம்யோகா-ததிவேகோ ஹுதாசன: ।। 22 ।।
தானி காஞ்சன ஜாலானி முக்தாமணி-மயானி ச ।
பவனான்யவசீர்யந்த ரத்னவந்தி மஹாந்தி ச ।। 23 ।।

---

20. தன் வாலின் நுனியில் நிலைபெற்றுக் கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னியை வைத்து வீரரான ஹனுமார் பிரளயகால மேகம் போல் கர்ஜித்தார்.

21. அக்னி ஊழித்தீ போல் ஜ்வலித்தது. காற்றோடு கலந்து வேகமாயும் உக்ரமாயும் வளர்ந்தது.

22. வீடுகளில் பற்றி எரியும் நெருப்பைக் காற்றுப் பரவச் செய்தது. காற்றின் கூட்டுறவால் அக்னி மிக வேகமுள்ளதாயிற்று.

23. பொற்சாரளரங்களமைத்து முத்தும் மணியும் இழைத்து சிறந்த பொருள்கள் நிறைந்திருந்த பெரிய பவனங்கள் இடிந்து சிதறின.

---

17. ததாஹகபிகுஞ்ஜர: ।   22. வேச்மஸு சாரயன் ।
'அபூச்ச்வஸன'—இந்த அரை சுலோகம் சில பாடங்களில் இல்லை.

तानि भग्नविमानानि निपेतु-र्वसुधातले ।
भवनानीव सिद्धाना-मम्बरात् पुण्यसंक्षये ।। २४ ।।
संजज्ञे तुमुलः शब्दो राक्षसानां प्रधावताम् ।
स्वे स्वे गृहपरित्राणे भग्नोत्साह-गतश्रियाम् ।।
नूनमेषोऽग्निरायातः कपिरूपेण हा इति ।। २५ ।।
क्रन्दन्त्यः सहसा पेतुः स्तनन्धयधराः स्त्रियः ।
काश्चिदग्निपरीतेभ्यो हर्म्येभ्यो मुक्तमूर्धजाः ।। २६ ।।
पतन्त्यो रेजिरेऽभ्रेभ्यः सौदामिन्य इवाम्बरात् ।। २७ ।।

தானி பக்னவிமானானி நிபேதுர்-வஸுதாதலே ।
பவனானீவ ஸித்தானா-மம்பராத் புண்யஸம்க்ஷயே ।। 24 ।।
ஸஞ்ஜஜ்ஞே துமுல: சப்தோ ராக்ஷஸானாம் ப்ரதாவதாம் ।
ஸ்வே ஸ்வே க்ருஹபரித்ராணே பக்னோத்ஸாஹ-கதச்ரியாம் ।।
நூன-மேஷோऽக்னிராயாத: கபிரூபேண ஹா இதி ।। 25 ।।
க்ரந்தந்த்ய: ஸஹஸா பேது: ஸ்தனந்தயதரா: ஸ்த்ரிய: ।
காச்சிதக்னிபரீதேப்யோ ஹர்ம்யேப்யோ முக்த மூர்த்தஜா: ।। 26 ।।
பதந்த்யோ ரேஜிரேऽப்ரேப்ய: ஸௌதாமின்ய இவாம்பராத் ।। 27 ।।

---

24. புண்ணியம் ஒழிந்த பொழுது வானத்திலிருந்து விழும் சித்தர்களின் பவனங்களைப் போல் விமானங்கள் இடிந்து பூமியில் விழுந்தன.

25. தங்கள் தங்கள் வீடுகளைக் காப்பாற்றுவதற்கு அங்குமிங்கும் ஓடி தைரியமிழந்து செல்வமிழந்து 'ஐயோ! அக்னியே நிச்சயமாக இந்தக் குரங்குருவமெடுத்து வந்திருக்கிறது' என்று கதறிய அரக்கர்களின் கூச்சல் பெரிதாக எழுந்தது.

26. பால் குடிக்கும் குழந்தைகளை உடைய சில பெண்கள் கதறிக் கொண்டு அவிழ்ந்த கூந்தலுடன் தீப்பிடித்த மாடிகளிலிருந்து திடீரென விழுந்தார்கள்.

27. அவர்கள் விழுந்தது ஆகாய மேகங்களிலிருந்து மின்னற் கொடிகள் பாய்ந்தாற் போலிருந்தது.

---

25. ஸ்வக்ருஹஸ்ய பரித்ராணே । பக்னோத்ஸாஹோர்ஜிதச்ரியாம் ।

वज्र-विद्रुम-वैडूर्य-मुक्ता-रजत-संहितान् ।
विचित्रान् भवनान् धातून् स्यन्दमानान् ददर्श सः।। २८ ।।
नाग्निस्तृप्यति काष्ठानां तृणानांच यथा तथा ।
हनुमान् राक्षसेन्द्राणां वधे किंचिन्न तृप्यति ।। २९ ।।
न हनूमद्विशस्तानां राक्षसानां वसुन्धरा ।। ३० ।।
क्वचित्किंशुक-संकाशाः क्वचिच्छाल्मलिसन्निभाः ।
क्वचित्कुंकुम-संकाशाः शिखा वह्नेश्चकाशिरे ।। ३१ ।।

வஜ்ர-வித்ரும-வைடூர்ய-முக்தா-ரஜத-ஸம்ஹிதான் ।
விசித்ரான் பவனான் தாதூன் ஸ்யந்தமானான் ததர்ச ஸ: ॥ 28 ॥
நாக்னிஸ்-த்ருப்யதி காஷ்டானாம் த்ருணானாஞ்ச யதா ததா ।
ஹனுமான் ராக்ஷஸேந்த்ராணாம் வதே கிஞ்சிந்ந த்ருப்யதி ॥ 29 ॥
ந ஹனுமத் விசஸ்தானாம் ராக்ஷஸானாம் வஸுந்தரா ॥ 30 ॥
க்வசித்கிம்சுக-ஸங்காசா: க்வசிச்சால-மலிஸந்நிபா: ।
க்வசித் குங்கும-ஸங்காசா: சிகா வஹ்னேச்சகாசிரே ॥ 31 ॥

---

28. வஜ்ரம் பவளம் வைடூரியம், முத்து முதலிய இரத்தினங்கள் பதித்து வெள்ளியாற் கட்டிய வீடுகளின் தாதுக்கள் உருகி ஓடுவதை அவர் கண்டார்.

29. புற்களையும் கட்டைகளையும் உண்டு அக்னி திருப்தியடையாதவாறு அரக்கர்களின் அழிவில் ஹனுமாருக்குக் கொஞ்சமேனும் போதுமென்ற எண்ணம் ஏற்படவில்லை.

30. ஹனுமாரால் கொல்லப்பட்ட அரக்கர்களின் அழிவில் பூமிதேவிக்கும் போதுமென்ற எண்ணம் ஏற்படவில்லை.

31. அக்னிஜ்வாலைகள் சிலவிடங்களில் பலாசம் பூப் போலவும் சிலவிடங்களில் இலவம்பூப் போலவும் சிலவிடங்களில் குங்குமம் போலவும் பிரகாசித்தன.

---

28. ஸம்ஹதான் । 31. சில பாடங்களில் இல்லை. 27. ஸௌதாமன்ய ।
28. பவனானிதி புல்லிங்கத்வமார்ஷம் । 26. காச்சிதக்னி பரீதாங்க்யோ ।
30. வஸுந்தரா விசஸ்தானாம் ராக்ஷஸானாம் விசஸ்தை: ராக்ஷஸை: ந த்ருப்யதிதி யோஜ்யம் । அனேன ராக்ஷஸசவாகீர்ணா பூரபூதித்யர்த்த:

हनूमता वेगवता वानरेण महात्मना ।
लंकापुरं प्रदग्धं तद्रुद्रेण त्रिपुरं यथा ।। ३२ ।।
ततस्तु लंकापुरपर्वताग्रे समुत्थितो भीमपराक्रमोऽग्निः ।
प्रसार्य चूडावलयं प्रदीप्तो हनूमता वेगवता विसृष्टः ।। ३३ ।।
युगान्तकालानल-तुल्यवेगः समारुतोऽग्नि-र्ववृधे दिविस्पृक् ।
विधूमरश्मि-र्भवनेषु सक्तो रक्षः शरीराज्य-समर्पितार्चिः।। ३४ ।।

ஹனூமதா வேகவதா வானரேண மஹாத்மனா ।
லங்காபுரம் ப்ரதக்தம் தத்ருத்ரேண த்ரிபுரம் யதா ।। 32 ।।
ததஸ்து லங்காபுரபர்வதாக்ரே ஸமுத்திதோ பீமபராக்ரமோऽக்னி: ।
ப்ரஸார்ய சூடாவலயம் ப்ரதீப்தோ ஹனூமதா வேகவதா விஸ்ருஷ்ட: ।। 33 ।।
யுகாந்த-காலானல-துல்யவேக: ஸமாருதோऽக்னிர்-வவ்ருதே திவிஸ்ப்ருக் ।
விதூமரச்மிர்-பவனேஷு ஸக்தோ ரக்ஷ: சரீராஜ்ய-ஸமர்ப்பிதார்ச்சி: ।। 34।।

---

32. ருத்திரரால் முப்புரம் எப்படி எரிக்கப்பட்டதோ அப்படி வேகமுடைய மகாபுருஷரான ஹனுமாரால் அந்த இலங்காபுரி எரிக்கப்பட்டது.

33. வேகம் மிக்க ஹனுமாரால் இடப்பட்ட தீயானது மிகவும் பயங்கரமாய்க் கொழுந்து விட்டுப் பரவி இலங்கை மலையின் உச்சியை எட்டிற்று.

34. காற்றுடன் கலந்த தீ வீடுகளில் பற்றி புகையில்லாத கொழுந்துடன் அரக்கர்களின் உடலை நெய்யாகக் கொண்டு பிரளய காலாக்னியைப் போல் உக்கிரமாய் ஆகாயத்தை அளாவி வளர்ந்தது.

---

33. வேகவதோபஸ்ருஷ்ட: ।

34. துல்யரூப: । திவஸ்ப்ருக் ।

आदित्यकोटी-सदृशः सुतेजा लंकां समस्तां परिवार्य तिष्ठन् ।
शब्दै-रनेकै-रशनि-प्ररूढै-र्भिन्दन्निवाण्डं प्रबभौ महाग्निः ॥ ३५ ॥
तत्राम्बरा-दग्नि-रतिप्रवृद्धो रूक्षप्रभः किंशुकपुष्पचूडः ।
नीर्वाणधूमाकुलराजयश्च नीलोत्पलाभाः प्रचकाशिरेऽभ्राः ॥ ३६ ॥
वज्री महेन्द्र-स्त्रिदशेश्वरो वा साक्षाद्यमो वा वरुणोऽनिलो वा ।
रुद्रोऽग्निरर्को धनदश्च सोमो न वानरोऽयं स्वयमेव कालः॥ ३७ ॥

ஆதித்யகோடீ-ஸத்ருச: ஸு-தேஜா லங்காம் ஸமஸ்தாம் பரிவார்ய திஷ்டன் ।
சப்தை-ரனேகை-ரசனிப்ரரூடை-ர்பிந்தன்னிவாண்டம் ப்ரபபௌ மஹாக்னி: ॥ 35॥

தத்ராம்பராதக்னி-ரதிப்ரவ்ருத்தோ
ரூக்ஷப்ரப: கிம்சுகபுஷ்ப சூட: ।
நிர்வாணதூமாகுல ராஜயச்ச
நீலோத்பலாபா: ப்ரசகாசிரே ऽப்ரா: ॥ 36 ॥
வஜ்ரீ மஹேந்த்ரஸ்-த்ரிதசேச்வரோ வா
ஸாக்ஷாத்யமோ வா வருணோऽநிலோ வா ।
ருத்ரோ ऽக்னிரர்க்கோ தனதச்ச ஸோமோ
ந வானரோऽயம் ஸ்வயமேவ கால: ॥ 37 ॥

---

35. அந்தப் பெரிய அக்னி கோடி சூரியப் பிரகாசமாய் இலங்கை முழுதும் வளைந்து இடி போல் பெருத்த பல இரைச்சல்களுடன் அண்டத்தையே பிளப்பது போல் ஓங்கிற்று.

36. அதிகமாய் வளர்ந்த அவ்வக்னி கடுமையான காந்தியுடன் பலாசம்பூப் போன்ற கொழுந்துகளைவிட்டது. தணிந்த நெருப்பின் புகைப்படலத் தொகுதியால் மேகங்கள் ஆகாயத்தில் நீலோத்பலம் போல் விளங்கின.

37. 'இவன் வஜ்ராயுதமேந்திய தேவர்களுக்கரசனான இந்திரனோ? நேராக வந்த யமனோ? வருணனோ? அல்லது வாயு தேவனோ? ருத்திரனோ? அக்னிதேவனோ? சூரியனோ? குபேரனோ? சந்திரனோ? அல்லது காலனோ? இவன் வானரனல்லன்.

कि ब्रह्मणः सर्वपितामहस्य सर्वस्य धातुश्चतुराननस्य ।
इहागतो वानररूपधारी रक्षोपसंहारकरः प्रकोपः ॥ ३८ ॥
किं वैष्णवं वा कपिरूपमेत्य रक्षो विनाशाय परं सुतेजः ।
अनन्त-मव्यक्त-मचिन्त्यमेकं स्वमायया सांप्रत- मागत वा ॥ ३९ ॥
इत्येव-मूचु-र्बहवो विशिष्टा रक्षोगणास्त्तत्र समेत्य सर्वे ।
सप्राणिसंघां सम्रृगां सवृक्षां दग्धां पुरीं तां सहसा समीक्ष्य ॥ ४० ॥

கிம் ப்ரஹ்மண: ஸர்வபிதாமஹஸ்ய
ஸர்வஸ்ய தாதுச்சதுராననஸ்ய ।
இஹாகதோ வானரரூபதாரீ
ரக்ஷோபஸம்ஹாரகர: ப்ரகோப: ॥ 38 ॥
கிம் வைஷ்ணவம் வா கபிரூபமேத்ய
ரக்ஷோ விநாசாய பரம் ஸுதேஜ: ।
அனந்த-மவ்யக்த-மசிந்த்ய-மேகம்
ஸ்வமாயயா ஸாம்ப்ரத-மாகதம் வா ॥ 39 ॥
இத்யேவ-மூசுர்-பஹவோ விசிஷ்டா
ரக்ஷோகணாஸ்-தத்ர ஸமேத்ய ஸர்வே ।
ஸப்ராணி-ஸங்காம் ஸம்ருகாம் ஸவ்ருக்ஷாம்
தக்தாம் புரீம் தாம் ஸஹஸா ஸமீக்ஷ்ய ॥ 40 ॥

---

38. 'எல்லாவற்றையும் படைத்து எல்லோர்க்கும் பாட்டனாய் விளங்கும் நான்முகப் பிரம்மாவின் பெருங்கோபமே அரக்கர்களை ஸம்ஹாரம் செய்ய இப்பொழுது வானரவேஷம் தரித்து வந்துள்ளதா என்ன?

39. 'அல்லது அளப்பரியதும் புல்லுக் கெட்டாததும் நினைத்தற்கரியதும் இணையற்றதும். உயர்ந்ததுமான விஷ்ணுசக்தியே அரக்கரையழிக்கத் தனது மாயையால் குரங்குருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு இப்பொழுது வந்துளதா என்ன?'

40. சிறந்தவர்களான பல ராக்ஷஸர்கள் ஆங்காங்கு குழுமிப் பிராணிக் கூட்டங்களுடனும் மிருகங்களுடனும் மரங்களுடனும் ஒருங்கே எரியும் இலங்காபுரியைப் பார்த்து மேற்கூறிய வண்ணம் பேசிக் கொண்டார்கள்.

ततस्तु लंका सहसा प्रदग्धा सराक्षसा साश्वरथा सनागा ।
सपक्षिसंघा समृगा सवृक्षा रुरोद दीना तुमुलं सशब्दम् ॥ ४१ ॥
हा तात हा पुत्रक कान्त मित्र हा जीवितं भोगयुतं सुपुण्यम् ।
रक्षोभिरेवं बहुधा ब्रुवद्भिःशब्दः कृतो घोरतरः सुभीमः ॥ ४२ ॥

ததஸ்து லங்கா ஸஹஸா ப்ரதக்தா ஸராக்ஷஸா ஸாச்வரதா ஸநாகா ।
ஸபக்ஷிஸங்கா ஸம்ருகா ஸவ்ருக்ஷா
ருரோத தீனா துமுலம் ஸசப்தம் ॥ 41 ॥

ஹா தாத ஹா புத்ரக காந்த மித்ர
ஹா ஜீவிதம் போகயுதம் ஸுபுஷ்பம் ।
ரக்ஷோபிரேவம் பஹுதா ப்ருவத்பி :
சப்த: க்ருதோ கோரதர: ஸுபீம: ॥ 42 ॥

---

41. அப்பொழுது இலங்கை ஒரே சமயத்தில் அரக்கர்களுடனும் குதிரை தேர் யானைகளுடனும் பறவைகள் மிருகங்களுடனும் மரங்களுடனும் பற்றி எரிவதாய் எங்கும் ஈனக்குரலுடன் கூடியதாய் கலவரம் மிகுந்ததாயிற்று.

42. 'அப்பா! புதல்வா! நாதா! நண்பா! அரசே! போகங்களுடன் மலர்ந்த வாழ்க்கை இப்படியாயிற்றே!' என்றிங்ஙனம் பலவாறு அலறுகின்ற அரக்கர்களின் பயங்கரமான கொடிய பேரிரைச்சல் எழுந்தது.

---

37. ரௌத்ரோ Sக்னிரர்க்கோ ।
38. லோகஸ்யதாது: ।
42. ஹா ஜீவிதேசாங்க ஹதம் ஸுபுண்யம் ।
ஸுபீத: ।

हुताशन-ज्वाल-समावृता सा हतप्रवीरा परिवृत्तयोधा ।
हनूमतः क्रोधबलाभिभूता बभूव शापोपहतेव लंका ॥ ४३ ॥
स संभ्रमत्रस्त-विषण्ण-राक्षसां समुज्ज्वलज्ज्वाल- हुताशनांकिताम् ।
ददर्श लंकां हनुमान् महामनाः स्वयंभु-कोपोपहतामिवावनिम् ॥ ४४ ॥
भंक्त्वा वनं पादपरत्नसंकुलं हत्वा तु रक्षांसि महान्ति संयुगे ।
दग्ध्वा पुरीं तां गृहरत्नमालिनीं तस्थौ हनूमान्
पवनात्मजः कपिः ॥ ४५ ॥

ஹுதாசன-ஜ்வால-ஸமாவ்ருதா ஸா
ஹதப்ரவீரா பரிவ்ருத்தயோதா |
ஹனுமத: க்ரோத பலாபிபூதா
பபூவ சாபோபஹதேவ லங்கா || 43 ||
ஸ ஸம்ப்ரம-த்ரஸ்த-விஷண்ண-ராக்ஷஸாம்
ஸமுஜ்வலஜ்-ஜ்வால-ஹுதாசனாங்கிதாம் |
ததர்ச லங்காம் ஹனுமான் மஹாமனா:
ஸ்வயம்பு-கோபோபஹதாமிவாவனிம் || 44 ||
பங்க்த்வா வனம் பாதப-ரத்ன-ஸங்குலம்
ஹத்வா து ரக்ஷாம்ஸி மஹாந்தி ஸம்யுகே |
தக்த்வா புரீம் தாம் க்ருஹரத்னமாலினீம்
தஸ்தௌ ஹனுமான் பவனாத்மஜ: கபி: || 45 ||

---

43. அந்த இலங்கை ஹனுமாரின் கோபத்தால் அவமதிக்கப்பட்டு அக்னிஜ்வாலையால் வியாபிக்கப்பட்டு வீரர்கள் கொல்லப்பட்டுப் போர்புரிபவர் சிதறடிக்கப்பட்டுச் சாபத்தால் அழிந்தது போல் ஆயிற்று.

44. படபடப்பாலும் பயத்தாலும் மதியிழந்த ராக்ஷஸர்களுடனும் கொழுந்துவிட்டெரிந்த தீயின் வடுக்களுடனும் இறைவனுடைய கோபத்தாலழிக்கப்பட்ட பூவுலகைப் போலிருந்த இலங்கையை மகாத்மாவாகிய ஹனுமார் கண்ணுற்றார்.

45. சிறப்பான மரங்கள் நிறைந்த வனத்தை யழித்துப் போரில் பெருமை பெற்ற அரக்கர்களைக் கொன்று, இரத்தினமாலை போன்ற வீட்டு வரிசைகளைக் கொண்ட பட்டணத்தைப் பொசுக்கிவிட்டு வாயு குமாரராகிய ஹனுமார் நிலை பெற்றார்.

त्रिकूटशृङ्गाग्रतले विचित्रे प्रतिष्ठितो वानरराजसिंहः ।
प्रदीप्त-लांगूल-कृतार्चिमाली व्यराजतादित्य इवांशुमाली ॥ ४६ ॥
स राक्षसांस्तान् सुबहूंश्च हत्वा वनं च भंक्त्वा बहुपादपं तत् ।
विसृज्य रक्षोभवनेषु चाग्निं जगाम रामं मनसा महात्मा ॥ ४७ ॥
ततस्तु तं वानरवीरमुख्यं महाबलं मारुततुल्यवेगम् ।
महामतिं वायुसुतं वरिष्ठं प्रतुष्टुवु-र्देवगणाश्च सर्वे ॥ ४८ ॥

த்ரிகூட ச்ருங்காக்ரதலே விசித்ரே
ப்ரதிஷ்டிதோ வானரராஜஸிஹ்ம: ।
ப்ரதீப்த-லாங்கூல-க்ருதார்ச்சி மாலீ
வ்யராஜதாதித்ய இவாம்சுமாலீ ॥ 46 ॥
ஸ ராக்ஷஸாம்ஸ்தான் ஸுபஹூம்ச்ச ஹத்வா
வனஞ் ச பங்க்த்வா ப ஹுபாதபம் தத் ।
விஸ்ருஜ்ய ரக்ஷோ பவனேஷு சாக்னிம்
ஜகாம ராமம் மனஸா மஹாத்மா ॥ 47 ॥
ததஸ்து தம் வானரவீரமுக்யம்
மஹாபலம் மாருததுல்யவேகம் ।
மஹாமதிம் வாயுஸுதம் வரிஷ்டம்
ப்ரதுஷ்டுவுர்-தேவகணாச்ச ஸர்வே ॥ 48 ॥

---

46. அழகிய திரிகூட மலையினுச்சியில் நின்று கொண்டிருந்த பொழுது அவ்வானர சிரேஷ்டர் தமது வாலில் எரிந்து கொண்டிருந்த அக்னிஜ்வாலையால் கிரணங்களுடன் கூடிய சூரியனைப் போல் விளங்கினார்.

47. பல மரங்களடர்ந்த வனத்தை யழித்தவரும், அநேகம் அரக்கர்களை மாய்த்தவரும், அரக்கர் மாளிகைகளில் தீயிட்டவருமான அந்த மகாத்மா அப்பொழுது ஸ்ரீராமரை மனதில் நினைத்தார்.

48. அப்பொழுது பலம் மிக்கவரும் வாயுவேகம் படைத்தவரும் மகாபுத்திமானும் வானர வீரர்களின் தலைவரும் ஆகிய அந்த வாயு குமாரரை எல்லா தேவகணங்களும் துதித்தார்கள்.

---

46. இது சில பாடங்களில் ஸர்க்க முடிவிலுள்ளது.

भंक्त्वा वनं महातेजा हत्वा रक्षांसि संयुगे ।
दग्ध्वा लंकापुरीं रम्यां रराज स महाकपिः ।। ४९ ।।

लंकां समस्तां सन्दीप्य लांगूलाग्निं महाबलः ।
निर्वापयामास तदा समुद्रे हरिसत्तमः ।। ५० ।।

तं दृष्ट्वा वानरश्रेष्ठं हनुमन्तं महाकपिम् ।
कालाग्निरिति संचिन्त्य सर्वभूतानि तत्रसुः ।। ५१ ।।

பங்க்த்வா வனம் மஹா தேஜா ஹத்வா ரக்ஷாம்ஸி ஸம்யுகே ||
தக்த்வா லங்காபுரீம் ரம்யாம் ரராஜ ஸ மஹாகபி:|| 49 ||

லங்காம் ஸமஸ்தாம் ஸந்தீப்ய லாங்கூலாக்னிம் மஹாபல: |
நிர்வாபயாமாஸ ததா ஸமுத்ரே ஹரிஸத்தம:|| 50 ||

தம் த்ருஷ்ட்வா வானரச்ரேஷ்டம் ஹனுமந்தம் மஹாகபிம் |
காலாக்னிரிதி ஸஞ்சிந்த்ய ஸர்வபூதானி தத்ரஸு: || 51 ||

---

49. வனத்தையழித்துப் போரில் அரக்கர்களைக் கொன்று அழகிய இலங்காபுரியைப் பொசுக்கிய அவ்வானர சிரேஷ்டர் ஒளிமிக்கவராய் விளங்கினார்.

50. மகாபலசாலியான அவ்வானரோத்தமர் இலங்கையைக் கொளுத்திய தன் வாலின் தீயைக் கடலில் தோய்த்து அணைத்தார்.

51. வானர சிரேஷ்டரான அப்பெரிய ஹனுமாரைக் கண்ட உயிர்களெல்லாம் காலாக்னியோ என்று எண்ணி நடுங்கின.

देवाश्च सर्वे मुनिपुंगवाश्च गन्धर्वविद्याधर-नागयक्षाः ।
भूतानि सर्वाणि महान्ति तत्र जग्मुः परां प्रीति -मतुल्यरूपाम् । ५२ ॥

इति चतुः पंचाशः सर्गः
(आदितः श्लोकाः २३१८)

தேவாச்ச ஸர்வே முனிபுங்கவாச்ச
கந்தர்வ வித்யாதர–நாகயக்ஷா: ।
பூதானி ஸர்வாணி மஹாந்தி தத்ர
ஜக்மு: பராம் ப்ரீதி-மதுல்ய ரூபாம் ॥ 52 ॥

இதி சது: பஞ்சாச: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 2318)

---

52. எல்லா தேவர்களும், ரிஷிசிரேஷ்டர்களும், கந்தர்வர் வித்யாதரர் நாகர் யக்ஷர் முதலியோரும், அப்பொழுது ஒப்பற்ற பரமானந்தத்தை அடைந்தார்கள். மகாபூதங்களனைத்தும் மகிழ்ந்தன

இங்ஙனம் ஐம்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றும்.
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 2318)

---

52. வித்யாதர பன்னகாச்ச ।

पंचपंचाशः सर्गः
हनुमत् त्रासः

सन्दीप्यमानां विध्वस्तां त्रस्तरक्षोगणां पुरीम् ।
अवेक्ष्य हनुमां ल्लंकां चिन्तयामास वानरः ॥ १ ॥
तस्याभूत्सुमहांस्त्रासः कुत्साचात्मन्यजायत ।
लंकां प्रदहता कर्म किं स्वित् कृतमिदं मया ॥ २ ॥
धन्यास्ते पुरुषश्रेष्ठा ये बुद्ध्या कोपमुत्थितम् ।
निरुन्धन्ति महात्मानो दीप्तमग्नि-मिवाम्भसा ॥ ३ ॥

பஞ்சபஞ்சாச: ஸர்க்க:
ஹனுமத் த்ராஸ:

ஸந்தீப்யமானாம் வித்வஸ்தாம் த்ரஸ்தரக்ஷோகணாம் புரீம் ।
அவேக்ஷ்ய ஹனுமான் லங்காம் சிந்தயாமாஸ வானர: ॥ 1 ॥
தஸ்யாபூத் ஸுமஹாம்ஸ்த்ராஸ: குத்ஸா சாத்மன்யஜாயத ।
லங்காம் ப்ரதஹதா கர்ம கிம் ஸ்வித் க்ருதமிதம் மயா ॥ 2 ॥
தன்யாஸ்தே புருஷச்ரேஷ்டா யே புத்த்யா கோபமுத்திதம் ।
நிருந்தந்தி மஹாத்மானோ தீப்த-மக்னி-மிவாம்பஸா ॥ 3 ॥

ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்
ஹனுமாருடைய அச்சம்

1. தீயில் எரிந்து அழிந்ததும் பயத்திலாழ்ந்த அரக்கர் கூட்டத்தை உடையதுமான இலங்காபுரியைப் பார்த்து ஹனுமார் சிந்திக்கலானார்.

2. 'இலங்கையைக் கொளுத்திய என்னால் இந்தச் செயல் ஏன் செய்யப்பட்டது?' என்று அவருக்கு மனதில் பெரிய பயம் ஏற்பட்டது. தான் செய்தது தவறு என்ற எண்ணமும் உதித்தது.

3. 'நெருப்பை நீரினால் அணைப்பது போல் எழுகின்ற கோபத்தை அறிவால் அடக்குபவர்களே மனிதர்களிற் சிறந்த மகாத்மாக்கள்.

क्रुद्धः पापं न कुर्यात् कः क्रुद्धो हन्याद् गुरूनपि ।
क्रुद्धः परुषया वाचा नरः साधू-नधिक्षिपेत् ॥ ४ ॥
वाच्यावाच्यं प्रकुपितो न विजानाति कर्हिचित् ।
नाकार्यमस्ति क्रुद्धस्य नावाच्यं विद्यते क्वचित् ॥ ५ ॥
यः समुत्पतितं क्रोधं क्षमयैव निरस्यति ।
यथोरगस्त्वचं जीर्णां स वै पुरुष उच्यते ॥ ६ ॥
धिगस्तु मां सुदुर्बुद्धिं निर्लज्जं पापकृत्तमम् ।
अचिन्तयित्वा तां सीता-मग्निदं स्वामिघातकम ॥ ७ ॥

க்ருத்த: பாபம் ந குர்யாத் க: க்ருத்தோ ஹன்யாத் குரூனபி ।
க்ருத்த: பருஷயா வாசா நர: ஸாதூ-னதிக்ஷிபேத் ॥ 4 ॥
வாச்யாவாச்யம் ப்ரகுபிதோ ந விஜானாதி கர்ஹிசித் ।
நாகார்ய-மஸ்தி க்ருத்தஸ்ய நாவாச்யம் வித்யதே க்வசித் ॥ 5 ॥
ய: ஸமுத்பதிதம் க்ரோதம் க்ஷமயைவ நிரஸ்யதி ।
யதோரகஸ்த்வசம் ஜீர்ணாம் ஸ வை புருஷ உச்யதே ॥ 6 ॥
திகஸ்து மாம் ஸுதுர்புத்திம் நிர்லஜ்ஜம் பாபக்ருத்தமம் ।
அசிந்தயித்வா தாம் ஸீதா-மக்னிதம் ஸ்வாமிகாதகம் ॥ 7 ॥

4. 'கோபத்திற்காளான எவன் பாவஞ் செய்யாதிருப்பான்? கோபங் கொண்டவன் பெரியோர்களையும் கொல்வான். கோபங் கொண்டவன் கடுஞ்சொல்லால் ஸாதுக்களையும் தூக்கியெறிவான்.

5. 'கடுங்கோபங்கொண்டவன் இது சொல்லத்தக்கது இது சொல்லத்தகாததென்பதை அறியமாட்டான். கோபமுற்றவனுக்குத் தகாத செயலென்பதே இல்லை. தகாத சொல் என்பதும் கிடையாது.

6. 'எவனொருவன் ஓங்கியெழும் சினத்தைப் பாம்பு பழந்தோலை உரித்து நீக்குவதுபோல் பொறுமையால் நீக்குகிறானோ அவன்தான் ஆண்பிள்ளை எனப்படுவான்.

7. 'புத்திகெட்ட என்னைச் சுட வேண்டும். நான் வெட்கங் கெட்டவன், கொடிய பாவி. சீதையைப்பற்றி நினையாமல் தீயிட்டுக் கொளுத்தி நான் யஜமானத் துரோகியாய் விட்டேன்.

2.ப்ரதஹதா காமம் । 3. தன்யா: கலு மஹாத்மானோ ।

यदि दग्धा त्वियं लंका नूनमार्यापि जानकी ।
दग्धा तेन मया भर्तु-र्हतं कार्यमजानता ॥ ८ ॥
यदर्थ -मय-मारम्भस्तत्कार्य-मवसादितम् ।
मया हि दहता लंका न सीता परिरक्षिता ॥ ९ ॥
ईषत्कार्य-मिदं कार्यं कृतमासीन्न संशयः ।
तस्य क्रोधाभिभूतेन मया मूलक्षयः कृतः ॥ १० ॥
विनष्टा जानकी नूनं न ह्यदग्धः प्रदृश्यते ।
लंकायां कश्चिदुद्देशः सर्वा भस्मीकृता पुरी ॥ ११ ॥

யதி தக்தா த்வியம் லங்கா நூனமார்யாபி ஜானகீ ।
தக்தா தேன மயா பர்த்துர்-ஹதம் கார்ய-மஜானதா ॥ 8 ॥
யதர்த்த-மய-மாரம்பஸ்-தத்கார்ய-மவஸாதிதம் ।
மயா ஹி தஹதா லங்காம் ந ஸீதா பரிரக்ஷிதா ॥ 9 ॥
ஈஷத் கார்ய-மிதம் கார்யம் க்ருதமாஸீந்ந ஸம்சய: ।
தஸ்ய க்ரோதாபிபூதேன மயா மூலக்ஷய: க்ருத: ॥ 10 ॥
விநஷ்டா ஜானகீ நூனம் ந ஹ்யதக்த: ப்ரத்ருச்யதே ।
லங்காயாம் கச்சிதுத்தேச: ஸர்வா பஸ்மீக்ருதா புரீ ॥ 11 ॥

---

8. இந்த இலங்கை கொளுத்தப்பட்ட தென்றால் உத்தமியான ஜானகியும் கொளுத்தப்பட்டாள் என்பது நிச்சயம். அதனால் மதியிழந்த என்னால் யஜமான காரியம் பாழாக்கப்பட்டது.

9. எதற்காக இந்த முயற்சி செய்யப்பட்டதோ அந்தக் காரியம் கேடடைந்துவிட்டது. இலங்கையைக் கொளுத்திய என்னால் ஸீதை காப்பாற்றப் படவில்லையல்லவா?

10. இன்னும் சிறிது காரியத்தால் நான் மேற்கொண்ட காரியம் பூர்த்தியாயிருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் கோபத்திற்காளான என்னால் அது வேருடன் அழிந்து போகும்படி செய்தாயிற்று.

11. 'பட்டணம் எல்லாம் சாம்பலாய் விட்டது. இலங்கையில் எரியாத இடம் எதுவும் காணப்படவில்லை. ஆகையால் ஜானகி இறந்திருக்க வேண்டும் என்பது நிச்சயம்.

यदि तद्विहतं कार्यं मम प्रज्ञाविपर्ययात् ।
इहैव प्राण सन्न्यासो ममापि ह्यद्य रोचते ।। १२ ।।
किमग्नौ निपताम्यद्य आहोस्विद्बडवामुखे ।
शरीरमाहो सत्त्वानां दद्मि सागरवासिनाम् ।। १३ ।।
कथं हि जीवता शक्यो मया द्रष्टुं हरीश्वरः ।
तौ वा पुरुषशार्दूलौ कार्यसर्वस्व-घातिना ।। १४ ।।

யதி தத் விஹதம் கார்யம் மம ப்ரஜ்ஞா-விபர்யயாத் ।
இஹைவ ப்ராண ஸந்ந்யாஸோ மமாபி ஹ்யத்ய ரோசதே ।। 12 ।।
கிமக்னௌ நிபதாம்யத்ய ஆஹோஸ்வித் வடபா முகே ।
சரீரமாஹோ ஸத்வானாம் தத்மி ஸாகரவாஸினாம் ।। 13 ।।
கதம் ஹி ஜீவதா சக்யோ மயா த்ரஷ்டும் ஹரீச்வர: ।
தௌ வா புருஷசார்த்தூலௌ கார்யஸர்வஸ்வ-காதினா ।। 14 ।।

---

12. 'என்னுடைய புத்தித்தடுமாற்றத்தால் காரியம் கெட்டுப் போய்விட்டதால் இப்பொழுது இங்கேயே என் உயிரையும் விட்டுவிடுவதே மேல் எனத் தோன்றுகிறது.

13. 'இப்பொழுது வடவாமுக மென்கிற அக்னியில் விழலாமா அல்லது கடலில் வாழும் பிரர்ணிகளுக்கு உடலை இரையாக்கலாமா?

14. 'காரியத்தை முழுதுங் கெடுததுவிட்ட என்னால் உயிருடன் எப்படி வானர வேந்தனையோ அல்லது புருஷோத்தமர்களான அவ்விருவரையோ காணமுடியும்?

---

8. யதி தக்த்வாத்வியம் ஸர்வா ।
11 விநஷ்டா ஜானகி வ்யக்தம் ।
13. சரீரமஹோ ।
10. ஈஷத் கார்யம்—ஈஷதவசிஷ்ட கார்யம் ராமநிவேதனமாத்ரா வசேஷம் க்ருதமாஸிதித்யர்த்த: ।।

मया खलु तदेवेदं रोषदोषात् प्रदर्शितम् ।
प्रथितं त्रिषु लोकेषु कपित्व-मनवस्थितम् ॥ १५ ॥
धिगस्तु राजसं भाव-मनीश-मनवस्थितम् ।
ईश्वरेणापि यद्रागान्मया सीता न रक्षिता ॥ १६ ॥
विनष्टायां तु सीतायां तावुभौ विनशिष्यतः ।
तयो-र्विनाशे सुग्रीवः सबन्धुर्विनशिष्यति ॥ १७ ॥
एतदेव वचःश्रुत्वा भरतो भ्रातृवत्सलः ।
धर्मात्मा सह शत्रुघ्नःकथं शक्ष्यति जीवितुम् ॥ १८ ॥

மயா கலு ததேவேதம் ரோஷதோஷாத் ப்ரதர்சிதம் ।
ப்ரதிதம் த்ரிஷு லோகேஷு கபித்வ-மனவஸ்திதம் ॥ 15 ॥
திகஸ்து ராஜஸம் பாவ-மநீச-மனவஸ்திதம் ।
ஈச்வரேணாபி யத்ராகான் மயா ஸீதா ந ரக்ஷிதா ॥ 16 ॥
விநஷ்டாயாம் து ஸீதாயாம் தாவுபௌ விநசிஷ்யத: ।
தயோர்-விநாசே ஸுக்ரீவ: ஸபந்துர் விநசிஷ்யதி ॥ 17 ॥
ஏத-தேவ வச:ச்ருத்வா பரதோ ப்ராத்ருவத்ஸல: ।
தர்மாத்மா ஸஹ சத்ருக்ன: கதம் சக்ஷ்யதி ஜீவிதும் ॥ 18 ॥

---

15. 'குரங்குத்தன்மை நிலையற்ற புத்தி என்பது மூவுலகிலும் பிரசித்தம். அது கோபதோஷத்தால் என்னால் நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

16. 'ஆளப்படாததும் நிலைகொள்ளாததுமான இராஜஸ குணத்தைச் சுட்டொழிக்க வேண்டும். அதன் வசப்பட்டதால் காக்கத்திறனுடையவனாயிருந்தும் என்னால் ஸீதை காப்பாற்றாமல் விடப்பட்டாள்.

17. 'சீதை இறந்தால் அவ்விருவரும் உயிர்விடுவார்கள். அவ்விருவரும் இறந்தால் சுற்றத்துடன் சுக்ரீவ மன்னன் உயிர்விடுவான்.

18. இந்த சமாசாரத்தைக் கேட்டபின் தமயனிடம் அன்புமிக்கவனும் தர்மாத்மாவுமான பரதன் சத்ருக்னனுடன் பிழைத்திருக்கப் பொறுக்க மாட்டார்.

इक्ष्वाकुवंशे धर्मिष्ठे गते नाश-मसंशयम् ।
भविष्यन्ति प्रजाः सर्वाः शोकसन्ताप-पीडिताः ।। १९ ।।
तदहं भाग्यरहितो लुप्तधर्मार्थ-संग्रहः ।
रोष-दोष-परीतात्मा व्यक्तं लोकविनाशनः ।। २० ।।
इति चिन्तयत-स्तस्य निमित्तान्युपपेदिरे ।
पूर्व-मप्युपलब्धानि साक्षात् पुनरचिन्तयत् ।। २१ ।।
अथवा चारुसर्वांगी रक्षिता स्वेन तेजसा ।
न नशिष्यति कल्याणी नाग्नि-रग्नौ प्रवर्तते ।। २२ ।।

இக்ஷ்வாகுவம்ஶே தர்மிஷ்டே கதே நாச-மஸம்சயம் ।
பவிஷ்யந்தி ப்ரஜா: ஸர்வா: ஶோகஸந்தாப-பீடிதா: ।। 19 ।।
ததஹம் பாக்ய ரஹிதோ லுப்த-தர்மார்த்த-ஸங்க்ரஹ: ।
ரோஷ-தோஷ-பரீதாத்மா வ்யக்தம் லோகவிநாசன: ।। 20 ।।
இதி சிந்தயதஸ்-தஸ்ய நிமித்தான் யுபபேதிரே ।
பூர்வ-மப்யுபலப்தானி ஸாக்ஷாத் புனரசிந்தயத் ।। 21 ।।
அதவா சாருஸர்வாங்கீ ரக்ஷிதா ஸ்வேன தேஜஸா ।
ந நசிஷ்யதி கல்யாணீ நாக்னி:-ரக்னௌ ப்ரவர்த்ததே ।। 22 ।।

---

19. தருமத்தில் நிலை பெற்ற இக்ஷ்வாகு வம்சம் அழிந்தால் மக்கள் எல்லோரும் சோகத்தால் வெதும்பியவர்களாவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

20. ஆகையால் நான் கோபத்திற்காளாகி, பாக்கியமிழந்து, அறம் பொருளாகியவற்றின் சாரத்தையிழந்து, உலகின் நாசத்திற்குக் காரணமாய் விட்டேன் என்பது தெளிவு.

21. இவ்வாறு சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த ஹனுமாருக்கு முன்பு பலித்திருந்த நன்னிமித்தங்கள் உண்டாயின. அவர் அவற்றை நோக்கி மீண்டும் தெளிவாய் மனதில் ஆராயலானார்.

22. 'இல்லை. ஸர்வாங்கஸுந்தரியும் மங்களவடிவினளும் தனது மகிமையால் இரக்ஷிக்கப்பட்டவளுமான அவள் இறந்திருக்க முடியாது. நெருப்பு நெருப்பைச் சுடமாட்டாது.

न हि धर्मात्मन-स्तस्य भार्या-ममिततेजसः ।
स्वचारित्राभिगुप्तां तां स्प्रष्टुमर्हति पावकः ॥ २३ ॥
नूनं रामप्रभावेन वैदेह्याः सुकृतेन च ।
यन्मां दहनकर्माऽयं नादहद्धव्यवाहनः ॥ २४ ॥
त्रयाणां भरतादीनां भ्रातॄणां देवता च या ॥
रामस्य च मनः कान्ता सा कथं विनशिष्यति ॥ २५ ॥
यद्वा दहनकर्माऽयं सर्वत्र प्रभुरव्ययः ।
न मे दहति लांगूलं कथमार्यां प्रधक्षति ॥ २६ ॥

ந ஹி தர்மாத்மனஸ்-தஸ்ய பார்யா-மமித-தேஜஸ: ।
ஸ்வசாரித்ராபிகுப்தாம் தாம் ஸ்ப்ரஷ்டு-மர்ஹதி பாவக: ॥ 23 ॥
நூனம் ராமப்ரபாவேன வைதேஹ்யா: ஸுக்ருதேன ச ।
யன்மாம் தஹனகர்மா஽யம் நாதஹத்தவ்யவாஹன: ॥ 24 ॥
த்ரயாணாம் பரதாதீனாம் ப்ராத்ரூணாம் தேவதா ச யா ।
ராமஸ்ய ச மன: காந்தா ஸா கதம் விநசிஷ்யதி ॥ 25 ॥
யத்வா தஹனகர்மா஽யம் ஸர்வத்ர ப்ரபுரவ்யய: ।
ந மே தஹதி லாங்கூலம் கதமார்யாம் ப்ரதக்ஷதி ॥ 26 ॥

---

23. 'தர்மாத்மாவும் அளவுகடந்த ஆற்றல் படைத்தவருமான அவருக்கு மனைவியானவளும் தன் கற்பினால் காக்கப்பட்டவளுமான அவளை அக்னி தீண்ட முடியாது.

24. 'இது நிச்சயம். ஸ்ரீராமரின் பிரபாவத்தாலும் வைதேகியின் புண்ணியத்தாலும் எரிக்கும் இயல்புடைய அக்னி என்னையே சுடவில்லையே.

25. ஸ்ரீராமரின் மனதிற்கினியவளும், பரதர் முதலிய சகோதரர் மூவருக்கும் தேவதையுமாகி விளங்குபவள் எவளோ அவள் எங்ஙனம் கேடடைய முடியும்?

26. 'எங்கும் வீண்படாத திறமை வாய்த்தவரும் எரிப்பதே தொழிலாகக் கொண்டவருமான இவ்வக்னி பகவான் என்னுடைய வாலையே எரிக்கவில்லையே. சீதையை எப்படி துன்புறுத்துவார்?'

---

19. நாசமஸம்சய: । 23. ஸ்வசரித்ராபிகுப்தாம் । 24. ராமப்ரபாவேண ।

पुनश्चाचिन्तयत् तत्र हनुमान् विस्मित-स्तदा ।
हिरण्यनाभस्य गिरे-र्जलमध्ये प्रदर्शनम् ।। २७ ।।
तपसा सत्यवाक्येन अनन्यत्वाच्च भर्तरि ।
अपि सा निर्दहे-दग्निं न तामग्निः प्रधक्ष्यति ।। २८ ।।
स तथा चिन्तयंस्तत्र देव्या धर्मपरिग्रहम् ।
शुश्राव हनुमान् वाक्यं चारणानां महात्मनाम् ।। २९ ।।
अहो खलु कृतं कर्म दुष्करं हि हनूमता ।
अग्निं विसृजताऽभीक्ष्णं भीमं राक्षसवेश्मनि ।। ३० ।।

புனச்சாசிந்தயத் தத்ர ஹனுமான் விஸ்மிதஸ்-ததா ।
ஹிரண்யநாபஸ்ய கிரேர்-ஜலமத்யே ப்ரதர்சனம் ।। 27 ।।
தபஸா ஸத்யவாக்யேன அனன்யத்வாச்ச பர்த்தரி ।
அபி ஸா நிர்தஹே-தக்னிம் ந தாமக்னி: ப்ரதக்ஷ்யதி ।। 28 ।।
ஸ ததா சிந்தயம்ஸ்தத்ர தேவ்யா தர்மபரிக்ரஹம் ।
சுச்ராவ ஹனுமான் வாக்யம் சாரணானாம் மஹாத்மனாம் ।। 29 ।।
அஹோ கலு க்ருதம் கர்ம துஷ்கரம் ஹி ஹனுமதா ।
அக்னிம் விஸ்ருஜதா ऽபீக்ஷ்ணம் பீமம் ராக்ஷஸவேச்மனி ।। 30 ।।

---

27. மேலும் ஹனுமார் கடலின் நடுவே மைநாகம் என்ற மலை தோன்றியதை நினைத்துக் கொண்டும் அப்பொழுது ஆச்சரியப்பட்டார்.

28. 'அவள் தவத்தாலும் ஸத்தியத்தாலும் தனது நாயகனையன்றி வேறொருவரை நினையாத கற்பாலும் அக்னியையும் சுட்டுவிடுவாள். அவளை அக்னி சுடாது.'

29. இவ்வாறு ஹனுமார் தேவியின் அறவொழுக்கத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில் (ஆகாயத்தில் செல்லும்) மகாத்மாக்களான சாரணர்களுடைய பேச்சைக் கேட்டார்.

30. 'என்ன ஆச்சரியம்! ஹனுமாரால் செயற்கரிய செயல் செய்யப்பட்டதென்பது நிச்சயம். அரக்கர்களுடைய வீடுகளில் கொடிய அக்னியை எங்கும் இட்டுவிட்டார்.

---

28. அஸௌ விநிர்தஹேதக்னிம் । 29. சுச்ராவ ஹனுமாம்ஸ் தத்ர ।

प्रपलायित-रक्षःस्त्री-बालवृद्ध-समाकुला ।
जन-कोलाहलाध्माता क्रन्दन्तीवाद्रिकन्दरे ॥ ३१ ॥
दग्धेयं नगरी लंका साट्टप्राकारतोरणा ।
जानकी न च दग्धेति विस्मयोऽद्भुत एव नः ॥ ३२ ॥
स निमित्तैश्च दृष्टार्थैः कारणैश्च महागुणैः ।
ऋषिवाक्यैश्च हनुमानभवत् प्रीतमानसः ॥ ३३ ॥

ப்ரபலாயித-ரக்ஷ: ஸ்த்ரீ-பாலவ்ருத்த-ஸமாகுலா ।
ஜன-கோலாஹலாத்மாத்மா க்ரந்தந்தீ வாத்ரிகநதரே ॥ 31 ॥
தக்தேயம் நகரீ லங்கா ஸாட்டப்ராகார- தோரணா ।
ஜானகீ ந ச தக்தேதி விஸ்மயோऽத்புத ஏவ ந: ॥ 32 ॥
ஸ நிமித்தைச்ச த்ருஷ்டார்த்தை: காரணைச்ச மஹாகுணை: ।
ருஷிவாக்யைச்ச ஹனுமா-னபவத் ப்ரீதமானஸ: ॥ 33 ॥

---

31. அரக்க ஸ்திரீகளும் பாலர்களும் விருத்தர்களும் கதற ஓட்டமெடுத்த ஜனக் கூட்டத்தின் ஆரவாரம் மலைக் குகையில் அழுகையைப் போலிருக்கிறது.

32. 'இந்த இலங்கை நகரம் அட்டாலைகள் மதில்கள் தோரண வாயில்கள் உள்பட எரிந்து விட்டது. ஜானகி மட்டும் எரியவில்லை என்பது நமக்கு அற்புதமாகவும் ஆச்சரியமாகவும் உளது.'

33. ஹனுமார் தான் கண்ட நன்னிமித்தங்களாலும் சிறந்த குணமுள்ள காரணங்களாலும் ரிஷிகளின் வாக்கியங்களாலும் மீண்டும் மனதில் திருப்தியுடையவரானார்.

---

30. துர்விகாஹம் ஹனுமதா । விஸ்ருஜதா தீக்ஷ்ணம் ।
ராக்ஷஸ ஸத்மனி । 31. க்ரந்ததீவாத்ரிகந்தரை: ।
32. விஸ்மய: அத்புத: அத்புதரஸ: தஸ்ய ஸ்த்தாயீ விஸ்மய: ।
33. இதற்குமுன் சில பாடங்களில் பின்வரும் சுலோகம் உளது:-
இதி சுச்ராவ ஹனுமான் வாசம் தாமம்ருதோபமாம் ।
பபூவ சாஸ்ய மனஸோ ஹர்ஷஸ்-தத்கால ஸம்பவ: ॥
33. நிமித்தை: தக்ஷிணாக்ஷிஸ்பந்தாதிபி: த்ருஷ்டபலஸம்வாதை:, காரணை: ஸீதாராமப்ரபாவ-பாதிவ்ரத்யாதிரூபை:, ருஷிவாக்யை: சாரணவாக்யை: ।

ततः कपिः प्राप्त-मनोरथार्थ-स्तामक्षतां राजसुतां विदित्वा ।
प्रत्यक्षतस्तां पुनरेव दृष्ट्वा प्रतिप्रयाणाय मतिं चकार ॥ ३४ ॥

इति पंचपंचाशः सर्गः
(आदितःश्लोकाः२३५२)

ததः கபி: ப்ராப்த-மனோரதார்த்தஸ்-
தாமக்ஷதாம் ராஜஸுதாம் விதித்வா ।
ப்ரத்யக்ஷதஸ்தாம் புனரேவ த்ருஷ்ட்வா
ப்ரதிப்ரயாணாய மதிஞ் சகார ॥ 34 ॥

இதி பஞ்சபஞ்சாச: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 2352)

---

34. அவ்வானரர் அப்பொழுது அரசகுமாரியான சீதைக்கு அபாய மேற்படவில்லையென்று அறிந்தவராய் மீண்டும் அவளை நேரில் தரிசித்துவிட்டு மனோரதம் நிறைவேறப்பெற்றவராய்த் திரும்பிப் போக எண்ணினார்.

இங்ஙனம் ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றும்.
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 2352)

षट्पंचाशः सर्गः

लंकातः समुत्पतनम्

ततस्तु शिंशुपामूले जानकीं पर्यवस्थिताम् ।
अभिवाद्याब्रवीद्दिष्ट्या पश्यामि त्वामिहाक्षताम् ।। १ ।।

ततस्तं प्रस्थितं सीता वीक्षमाणा पुनः पुनः ।
भर्तृ-स्नेहान्वितं वाक्यं हनूमन्त-मभाषत ।। २ ।।

ஷட்பஞ்சாச: ஸர்க்க:

லங்காத: ஸமுத்பதனம்

ததஸ்து சிம்சுபாமூலே ஜானகீம் பர்யவஸ்திதாம் ।
அபிவாத்யாப்ரவீத்-திஷ்ட்யா பச்யாமி த்வாமிஹாக்ஷதாம் ।। 1 ।।

ததஸ்தம் ப்ரஸ்திதம் ஸீதா வீக்ஷமாணா புன: புன: ।
பர்த்ரு-ஸ்நேஹான்விதம் வாக்யம் ஹனுமந்த-மபாஷத ।। 2 ।।

ஐம்பத்தாறாவது ஸர்க்கம்

ஹனுமார் இலங்கையிலிருந்து கிளம்புதல்

1. (ஹனுமார்) சிம்சுபா மரத்தடியில் வீற்றிருந்த ஜானகியை வணங்கி 'தெய்வாதீனமாக உங்களைத் தீங்குறாமல் காணப்பெற்றேன்' என்று சொன்னார்.

2. திரும்பிச் செல்ல ஆயத்தமாயிருந்த ஹனுமாரைப் பார்த்து ஸீதை தனது நாயகன் மீதுள்ள அன்பால் மீண்டும் ஒரு வார்த்தை சொன்னாள்.

1.சிம்சபாமூலே । 2. பர்த்து: ஸ்நேஹான்விதா ।

काम-मस्य त्वमेवैकः कार्यस्य परिसाधने ।
पर्याप्तः परवीरघ्न यशस्यस्ते बलोदयः ॥ ३ ॥

காமமஸ்ய த்வமேவைக: கார்யஸ்ய பரிஸாதனே ।
பர்யாப்த: பரவீரக்ன யசஸ்யஸ்தே பலோதய· ॥ 3 ॥

---

3. 'பகைவீரர்களை யொழிப்பவரே! இந்தக் காரியத்தை எண்ணிய வண்ணம் முடிப்பதற்கு நீர் ஒருவரே போதும். உம்முடைய பலத்தின் பெருமை புகழை வளர்ப்பதாகும்.

---

3. பின் வரும் எட்டு சுலோகங்கள் சில பதிப்புகளில் அதிகப்பாடமாகக் காணப்படுகின்றன.
யதி த்வம் மன்யஸே தாத வஸைகாஹமிஹானக ।
க்வசித் ஸுஸம்வ்ருதே தேசே விச்ராந்த: ச்வோ கமிஷ்யஸி ॥
மம சைவால்ப-பாக்யாயா: ஸாந்நித்யாத் தவ வானர ।
சோகஸ்யாஸ்யாப்ரமேயஸ்ய முஹூர்த்தம் ஸ்யாதபி க்ஷய: ॥
கதே ஹி ஹரிசார்தூல புன: ஸம்ப்ராப்தயே த்வயி ।
ப்ராணேஷ்வபி ந விச்வாஸோ மம வானரபுங்கவ ॥
அதர்சனஞ்ச தே வீர பூயோ மாம் தாரயிஷ்யதி ॥
து:க்காத்து: க்கதரம் ப்ராப்தாம் துர்மன: சோக கர்சிதாம் ॥
அயஞ்ச வீர: ஸந்தேஹஸ் திஷ்ட்டதீவ மமாக்ரத: ॥
ஸுமஹத்ஸு ஸஹாயேஷு ஹரி-ருக்ஷேஷு மஹாபல: ॥
கதந் நு கலு துஷ்பாரம் ஸந்தரிஷ்யந்தி ஸாகரம் ।
தானி ஹரி-ருக்ஷஸைன்யானி தௌ வா நரவராத்மஜௌ ॥
த்ரயாணாமேவ பூதானாம் ஸாகரஸ்யாபி லங்கனே ।
சக்தி: ஸ்யாத் வைநதேயஸ்ய தவ வா மாருதஸ்ய வா ॥
தஅத்ர கார்ய நிர்ப்பந்தே ஸமுத்பன்னே துராஸதே ।
கிம் பச்யஸி ஸமாதானம் த்வம் ஹி கார்ய விசாரத: ।

शरैः सुसंकुलां कृत्वा लंकां परबलार्दनः ।
मां नयेद्यदि काकुत्स्थस्तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥ ४ ॥
तद्यथा तस्य विक्रान्त-मनुरूपं महात्मनः ।
भवत्याहवशूरस्य तथा त्वमुपपादय ॥ ५ ॥
तदर्थोपहितं वाक्यं प्रश्रितं हेतुसंहितम् ।
निशम्य हनुमांस्तस्या वाक्यमुत्तर-मब्रवीत् ॥ ६ ॥
क्षिप्रमेष्यति काकुत्स्थो हर्यृक्षप्रवरै-र्वृतः ।
यस्ते युधि विजित्यारिञ्छोकं व्यपनयिष्यति ॥ ७ ॥

சரை: ஸுஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்த்தன: ।
மாம் நயேத்யதி காகுத்ஸ்தஸ்–தத்தஸ்ய ஸத்ருசம்பவேத் ॥ 4 ॥
தத்யதா தஸ்ய விக்ராந்த–மனுரூபம மஹாத்மன: ।
பவத்யாஹவசூரஸ்ய ததா த்வமுபபாதய ॥ 5 ॥
ததர்த்தோபஹிதம் வாக்யம் ப்ரச்ரிதம் ஹேதுஸம்ஹிதம் ।
நிசம்ய ஹனுமாம்ஸ்தஸ்யா வாக்யமுத்தர–மப்ரவீத் ॥ 6 ॥
க்ஷிப்ரமேஷ்யதி காகுத்ஸ்தோ ஹரி–ருக்ஷப்ரவரைர்–வ்ருத: ।
யஸ்தே யுதி விஜித்யாரிம் சோகம் வ்யபனயிஷ்யதி ॥ 7 ॥

4. 'ஆயினும் பகைவர் வலிமையை நாசஞ் செய்யும் காகுத்ஸருடைய பெருமைக்கு அவரே தமது சரங்களால் இலங்கையைக் கலக்கி என்னை அழைத்துச் செல்வாராயின் அது அவருக்கு ஏற்றதாயிருக்கும்.

5. 'ஆகையால் போரில் சூரரும் மகாத்மாவுமான அவருடைய ஆண்மைக்கு எப்படி செய்வது பொருந்துமோ அப்படி நீர் வழி செய்ய வேண்டும்.'

6. காரணத்துடன் கூடியதும் பொருள் செறிந்ததும் இனியதுமான அவளுடைய அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு ஹனுமார் பின்வருமாறு பதிலுரைத்தார்.

7. 'போரில் பகைவர்களை வென்று உங்கள் சோகத்தைப்போக்கும் காகுத்ஸ்தர் வானர வீரர்களும் கரடித் தலைவர்களும் புடைசூழ விரைவில் வரப்போகிறார்.'

---

4. பலைஸ்து ஸங்குலாம் । 6. நிசம்ய ஹனுமான் வீரோ ।

एवमाश्वास्य वैदेहीं हनूमान् मारुतात्मजः ।
गमनाय मतिं कृत्वा वैदेही-मभ्यवादयत् ।। ८ ।।
ततः स कपिशार्दूलः स्वामिसन्दर्शनोत्सुकः ।
आरुरोह गिरिश्रेष्ठ-मरिष्ट-मरिमर्दनः ।। ९ ।।
तुंगपद्मक-जुष्टाभि र्नीलाभि-र्वनराजिभिः ।
सोत्तरीय-मिवांभोदैःशृंगान्तर-विलम्बिभिः।। १० ।।
बोध्यमान-मिव प्रीत्या दिवाकरकरैःशुभैः ।
उन्मिषन्त-मिवोद्धूतै-र्लोचनैरिव धातुभिः ।। ११ ।।

ஏவமாச்வாஸ்ய வைதேஹீம் ஹனுமான் மாருதாத்மஜ: ।
கமனாய மதிம் க்ருத்வா வைதேஹீ-மப்யவாதயத் ।। 8 ।।
தத: ஸ கபிசார்தூல: ஸ்வாமிஸந்தர்சனோத்ஸுக: ।
ஆருரோஹ கிரிச்ரேஷ்ட-மரிஷ்ட-மரிமர்த்தன: ।। 9 ।।

துங்க-பத்மக-ஜுஷ்டாபிர்-நீலாபிர்-வனராஜிபி: ।
ஸோத்தரீய-மிவாம்போதை: ச்ருங்காந்தர-விலம்பிபி: ।। 10 ।।
போத்யமான-மிவ ப்ரீத்யா திவாகரகரை: சுபை: ।
உன்மிஷந்த-மிவோத்தூதைர்-லோசனைரிவ தாதுபி: ।। 11 ।।

---

8. வாயு குமாரரான ஹனுமார் இவ்வாறு வைதேகியைத் தேற்றிவிட்டுத் திரும்பிச் செல்லத் துணிந்து வைதேகியை நமஸ்கரித்தார்.

9. பின்னர் சத்துருவையழிக்கும் அவ்வானரோத்தமர் இராமரைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் பொங்க அரிஷ்டம் என்ற சிறந்த மலைமேல் ஏறினார்.

10. அந்த மலை உயர்ந்த பத்மக விருக்ஷங்கள் செறிந்தது; கரிய சோலைகளுடையது; கொடுமுடிகளிடையில் படிந்த மேகங்களை மேலாடைகள் போல் கொண்டது.

11. மங்களமான சூரியகிரணங்களால் துயிலெழுப்பப் படுவதைப் போன்றது; வெளிப்பட்ட தாதுக்களாகிய கண்களால் விழித்துப் பார்ப்பது போன்றது;

तोयौघनिःस्वनै-र्मन्द्रैः प्राधीतमिव पर्वतम् ।
प्रगीतमिव विस्पष्टै-र्नाना-प्रस्रवण-स्वनैः ॥ १२ ॥
देवदारुभि-रत्युच्चै-रूर्ध्वबाहुमिव स्थितम् ।
प्रपातजल-निर्घोषैः प्राक्रुष्टमिव सर्वतः ॥ १३ ॥
वेपमानमिव श्यामैः कंपमानैः शरद्घनैः ।
वेणुभि-र्मारुतोद्धूतैः कूजन्तमिव कीचकैः ॥ १४ ॥

தோயௌக-நி: ஸ்வனைர்-மந்த்ரை: ப்ராதீதமிவ பர்வதம் ।
ப்ரகீதமிவ விஸ்பஷ்டைர்-நானா-ப்ரஸ்ரவண-ஸ்வனை: ॥ 12 ॥
தேவதாருபி-ரத்யுச்சை-ரூர்த்வபாஹுமிவ ஸ்திதம் ।
ப்ரபாதஜல-நிர்க்கோஷை: ப்ராக்ருஷ்டமிவ ஸர்வத: ॥ 13 ॥
வேபமானமிவ ச்யாமை: கம்பமானை: சரத்கனை: ।
வேணுபிர்-மாருதோத்தூதை: கூஜந்தமிவ கீசகை: ॥ 14 ॥

---

12. கம்பீரமான நீர் வெள்ளத்தின் ஓசையால் மலை வேத மோதுவது போலிருப்பது; மலையருவிகள் பலவற்றின் தெளிவான ஓசையால் இசை பாடுவது போன்றது.

13. மிக உயர்ந்த தேவதாரு மரங்களால் கைகளை உயரத்தூக்கி நிற்பது போன்றது; நீர்வீழ்ச்சிகளின் பேரொலிகளால் எங்கும் எதிரொலியுடையது.

14. அசைகின்ற கறுத்த சரத்கால மேகங்களால் நடுங்குவனதப் போன்றது; காற்றிலசையும் துளையுள்ள மூங்கில்களால் கூவுவது போன்றது;

---

12. தோயௌகநி: ஸ்வனைர் மந்தை: ப்ராதீதமிவ ஸர்வத: ।
விஸ்பஷ்டம் ।
13. தேவதாருபிருத்தூதை: ।
14. பவமானமிவ ச்யாமை: ।
14. சரத்கனை:—'சரத்வனை:' இதிபாடே பஹுவார்ஷிகவ்ருக்ஷை ரித்யர்த்த:, சரவணைரிதிவா அர்த்த: ॥
கீசகை:—ஓ, 'வேணவ: கீசகாஸ்தே ஸ்யுர்யே ஸ்வநந்த்யநிலோத்ததா:'—அமர: ।

निःश्वसन्त-मिवामर्षाद् घोरैराशीविषोत्तमैः ।
नीहारकृत-गम्भीरै-र्ध्यायन्त-मिव गह्वरैः ॥ १५ ॥
मेघपादनिभैः पादैः प्रक्रान्तमिव सर्वतः ।
जृम्भमाण-मिवाकाशे शिखरै-रभ्रमालिभिः ॥ १६ ॥
कूटैश्च बहुधा कीर्णैः शोभितं बहुकन्दरैः ।
सालतालाश्वकर्णैश्च वंशैश्च बहुभिर्वृतम् ॥ १७ ॥
लतावितानै-र्विततैः पुष्पवद्भिरलंकृतम् ।
नानामृगगणाकीर्णं धातुनिष्यन्द-भूषितम् ॥ १८ ॥

நி:ச்வஸந்தமிவாமர்ஷாத் கோரைராசீவிஷோத்தமை: ।
நீஹாரக்ருத-கம்பீரைர்-த்யாயந்தமிவ கஹ்வரை: ॥ 15 ॥
மேகபாதநிபை: பாதை: ப்ரகாந்தமிவ ஸர்வத: ।
ஜ்ரும்பமாண-மிவாகாசே சிகரை-ரப்ரமாலிபி: ॥ 16 ॥
கூடைச்ச பஹுதா கீர்ணை: சோபிதம் பஹுகந்தரை: ।
ஸாலதாலாச்வகர்ணைச்ச வம்சைச்ச பஹுபிர் வ்ருதம் ॥ 17 ॥
லதாவிதானைர்-விததை: புஷ்பவத்பி-ரலங்க்ருதம் ।
நானாம்ருக-கணாகீர்ணம் தாது-நிஷ்யந்த-பூஷிதம் ॥ 18 ॥

---

15. கொடிய பெரும் பாம்புகளால் கோபத்துடன் மூச்சுவிடுவது போன்றது; பனிபடிந்த பெரிய குகைகளால் தியானம் செய்வது போன்றது;

16. மேகங்களின் கால் போன்ற தாழ்வரைகளால் நாற்புறமும் நடப்பது போன்றது; மேகங்கள் சூழ்ந்த முடிகளால் ஆகாயத்தை அளாவுவது போன்றது;

17. பலவாறு சிதைந்த சிகரங்களுடனும் பல குகைகளுடனும் விளங்குவது; ஸாலம், பனை, அசுவகர்ணம் முதலிய மரங்களும் பலவகை மூங்கில்களும் நிறைந்தது;

18. புஷபங்கள் நிறைந்த படர்ந்த கொடிப்பந்தல்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டது; பலவகை மிருகங்கள் நிறைந்தது; தாதுக்களின் பெருக்கால் அழகு செய்யப்பட்டது;

---

17. பஹுதா கீர்ணம் ।
ஸாலதாலைச்ச ।

18. நானாம்ருககணை: ।
தாதுநிஷ்பந்த ।

बहुप्रस्रवणोपेतं शिलासंचय-संकटम् ।
महर्षि-यक्षगन्धर्व-किन्नरोरग-सेवितम् ॥ १९ ॥
लतापादप-संघातं सिंहाध्युषित-कन्दरम् ।
व्याघ्रसंघ-समाकीर्णं स्वादुमूलफल-द्रुमम् ॥ २० ॥
तमारुरोह हनुमान् पर्वतं पवनात्मजः ।
रामदर्शन-शीघ्रेण प्रहर्षेणाभिचोदितः ॥ २१ ॥
तेन पादतलाक्रान्ता रम्येषु गिरिसानुषु ।
सघोषाः समशीर्यन्त शिलाश्चूर्णीकृतास्ततः॥ २२ ॥

பஹு ப்ரஸ்ரவணோபேதம் சிலாஸஞ்சய-ஸங்கடம் ।
மஹர்ஷி-யக்ஷ-கந்தர்வ-கிந்நரோரக-ஸேவிதம் ॥ 19 ॥
லதாபாதப-ஸங்காதம் ஸிஹ்மாத்யுஷித-கந்தரம் ।
வ்யாக்ரஸங்க-ஸமாகீர்ணம் ஸ்வாதுமூலப்ல-த்ருமம் ॥ 20 ॥
தமாருரோஹ ஹனுமான் பர்வதம் பவனாத்மஜ: ।
ராமதர்சன-சீக்ரேண ப்ரஹர்ஷேணாபிசோதித: ॥ 21 ॥
தேன பாதலதாக்ராந்தா ரம்யேஷு கிரிஸானுஷு ।
ஸகோஷா: ஸமசீர்யந்த சிலாச் சூர்ணீக்ருதாஸ்தத: ॥ 22 ॥

---

19. பல நீரருவிகளுள்ளது; கற்குவைகள் நெருங்கியது; முனிவர், யக்ஷர், கந்தர்வர், நாகர் ஆகியோர் வசிப்பது;

20. கொடிகளும் மரங்களும் அடர்ந்தது; சிங்கம் முதலியவை வாழும் குகைகளை உடையது; புலிக்கூட்டங்கள் நிறைந்தது; ருசியான கிழங்குகளும் பழமரங்களும் உடையது;

21. வாயு குமாரரான ஹநுமார் ஸ்ரீராமரை தரிசிக்கும் ஆர்வம்மேலிட்டு மகிழ்ச்சி பொங்கும் உற்சாகத்துடன் அந்த மலை மேல் ஏறினார்.

22. அவருடைய காலடிகளில் மிதியுண்ட அழகிய தாழ்வரைக்கற்கள் பொடியாகிக் கலகலவென்று சிதறின.

---

20. லதாபாதபஸம்பாதம் ஸிஹ்மாதிஷ்ட்டித கந்தரம் ।
வ்யாக்ராதிபி: ஸமாகீர்ணம் ।
21. ஆருரோஹானிலஸுத: பர்வதம் ப்லவகோத்தம: ॥

स तमारुह्य शैलेन्द्रं व्यवर्धत महाकपिः ।
दक्षिणादुत्तरं पारं प्रार्थयँल्लवणाम्भसः ।। २३ ।।
अधिरुह्य ततो वीरः पर्वतं पवनात्मजः ।
ददर्श सागरं भीमं मीनोरगनिषेवितम् ।। २४ ।।
स मारुत इवाकाशं मारुतस्यात्मसम्भवः ।
प्रपेदे हरिशार्दूलो दक्षिणादुत्तरां दिशम् ।। २५ ।।
स तदा पीडितस्तेन कपिना पर्वतोत्तमः ।
ररास सह तैर्भूतैः प्राविशद्वसुधातलम् ।।
कंपमानैश्च शिखरैः पतद्भिरपि च द्रुमैः ।। २६ ।।

ஸ தமாருஹ்ய சைலேந்த்ரம் வ்யவர்த்தத மஹாகபி: ।
தக்ஷிணா-துத்தரம் பாரம் ப்ரார்த்தயன் லவணாம்பஸ: ।। 23 ।।
அதிருஹ்ய ததோ வீர: பர்வதம் பவனாத்மஜ: ।
ததர்ச ஸாகரம் பீமம் மீனோரக-நிஷேவிதம் ।। 24 ।।
ஸ மாருத இவாகாசம் மாருதஸ்யாத்ம-ஸம்பவ: ।
ப்ரபேதே ஹரிசார்த்தூலோ தக்ஷிணாதுத்தராம் திசம் ।। 25 ।।
ஸ ததா பீடிதஸ்தேன கபினா பர்வதோத்தம: ।
ராஸ ஸஹ தைர்ப்பூதை: ப்ரவிசத்வஸுதாதலம் ।
கம்பமானைச்ச சிகரை: பதத்பிரபி ச த்ருமை: ।। 26 ।।

---

23. அந்தச் சிறப்பான மலைமேல் ஏறிய ஹனுமார் உப்புக்கடலின் தென்கரையிலிருந்து வடகரைக்குச் செல்ல எண்ணிப் பெரிதாக வளர்ந்தார்.

24. மலைமேலேறிய வீரராகிய வாயுகுமாரர் மீன்களும் பாம்புகளும் நிறைந்த பயங்கரமான சமுத்திரத்தைப் பார்த்தார்.

25. வாயுபுத்திரரான அவ்வானரசிரேஷ்டர் தெற்கிலிருந்து வடக்கு நோக்கிக் காற்றைப் போல் ஆகாயத்தில் கிளம்பினார்.

26. அப்பொழுது அவ்வானரரால் நசுக்கப்பட்ட அச்சிறந்த மலை அங்குள்ள உயிர்களுடனும் குலுங்கிய சிகரங்களுடனும் முறிந்துவிழும் மரங்களுடனும் இரைச்சலிட்டுக் கொண்டு பூமிக்குள் அமிழ்ந்தது.

तस्योरुवेगोन्मथिताः पादपाः पुष्पशालिनः ।
निपेतु-र्भूतले रुग्णाः शक्रायुधहता इव ।। २७ ।।
कन्दरोदरसंस्थानां पीडितानां महौजसाम् ।
सिंहानां निनदो भीमो नभो भिन्दन् सशुश्रुवे ।। २८ ।।
स्रस्त-व्याविद्धवसना व्याकुलीकृत-भूषणाः ।
विद्याधर्यः समुत्पेतुःसहसा धरणीधरात् ।। २९ ।।
अतिप्रमाणा बलिनो दीप्तजिह्वा महाविषाः ।
निपीडित-शिरोग्रीवा व्यवेष्टन्त महोरगाः ।। ३० ।।

தஸ்யோரு வேகோன்மதிதா: பாதபா: புஷ்பசாலின: ।
நிபேதுர்-பூதலே ருக்ணா: சக்ராயுத-ஹதா இவ ॥ 27 ॥
கந்தரோதர-ஸம்ஸ்தானாம் பீடிதானாம் மஹௌஜஸாம் ।
ஸிஹ்மானாம் நினதோ பீமோ நபோ பிந்தன் ஸசுச்ருவே ॥ 28 ॥
ஸ்ரஸ்த-வ்யாவித்தவஸனா வ்யாகுலீக்ருத-பூஷணா: ।
வித்யாதர்ய: ஸமுத்பேது: ஸஹஸா தரணீதராத் ॥ 29 ॥
அதிப்ரமாணா பலினோ தீப்தஜிஹ்வா மஹாவிஷா: ।
நிபீடித-சிரோக்ரீவா வ்யவேஷ்டந்த மஹோரகா: ॥ 30 ॥

27. அவருடைய தொடை வேகத்தால் முறிக்கப்பட்டுச் சின்னபின்னமான மரங்கள் இடியேறு பட்டாற்போல் பூமியில் விழுந்தன.

28. குகைகளில் இருந்து பீடிக்கப்பட்ட பலம்மிக்க சிங்கங்களின் கர்ஜனை வானமுகட்டைப் பிளப்பது போல் கேட்டது.

29. வித்தியாதரப் பெண்கள் ஆடைகள் நழுவியவர்களாய் அலங்கோலமான ஆபரணங்களுடன் மலையினின்று விரைந்து வெளிப்பட்டார்கள்.

30. பெருத்த உடலும் பலமும் உடைய பெரும் பாம்புகள் தலைகளும் கழுத்துக்களும் நசுக்குண்டு நாக்கை நீட்டிக் கொண்டும் கடும் விஷத்தைக் கக்கிக் கொண்டும் சுருண்டு கொண்டன.

26. 'ஸததாபீடித:' என்றதற்குப்பின் அதிகப்பாடம்—ரராஸ விவிதைர்ப்பூதை: ப்ராவிசத்வஸுந்தாதலம் ।
27. பூதலே பக்னா: । 28. கந்தராந்தர । 24. பீமோரகநிஷேவிதம் ।

किन्नरोरग- गन्धर्व-यक्षविद्याधरास्तदा ।
पीडितं तं नगवरं त्यक्त्वा गगनमास्थिताः ।। ३१ ।।
स च भूमिधरः श्रीमान् बलिना तेन पीडितः ।
सवृक्षशिखरोदग्रः प्रविवेश रसातलम् ।। ३२ ।।
दशयोजन-विस्तार-स्त्रिंशद्योजन-मुच्छ्रितः ।
धरण्यां समतां यातः स बभूव धराधरः ।। ३३ ।।

கிந்நரோரக-கந்தர்வ-யக்ஷவித்யாதராஸ்ததா ।
பீடிதம் தம் நகவரம் த்யக்த்வா ககன-மாஸ்திதா: ।। 31 ।।

ஸ ச பூமிதர: ஶ்ரீமான் பலினா தேன பீடித: ।
ஸ-வ்ருக்ஷசிகரோதக்ர: ப்ரவிவேச ரஸாதலம் ।। 32 ।।

தசயோஜன விஸ்தாரஸ்-த்ரிம்சத்யோஜன-முச்ச்ரித: ।
தரண்யாம் ஸமதாம் யாத: ஸ பபூவ தராதர: ।। 33 ।।

---

31. அப்பொழுது கிந்நரர் நாகர் கந்தர்வர் வித்யாதரர் முதலியோர் நெரிபட்ட அந்த மலையைவிட்டு நீங்கி ஆகாயத்தை அடைந்தார்கள்.

32. சிறந்த அம்மலை பலம்மிக்க ஹனுமாரால் பீடிக்கப்பட்டு மரங்களுடனும் சிகரங்களுடனும் பாதாளத்தில் அழுந்திற்று.

33. பத்து யோஜனை அகன்று முப்பது யோஜனை உயர்ந்திருந்த அம்மலை தரைமட்டமாய் விட்டது.

---

29. த்ரஸ்த-வ்யாவித்தவஸனா ।
30. அதிப்ரமாணா பணின: ।

स लिलंङ्घयिषु-र्भीमं सलीलं लवणार्णवम् ।
कल्लोलास्फालवेलान्त-मुत्पपात नभो हरिः ।। ३४ ।।

इति षट्पंचाशः सर्गः

(आदितः श्लोकाः २३८६)

ஸ லிலங்கயிதுர்-பீமம் ஸலிலம் லவணார்ணவம் ।
கல்லோலாஸ்பால வேலாந்த-முத்பபாத நபோ ஹரி: ।। 34 ।।

இதி ஷட்பஞ்சாச: ஸர்க்க.

(ஆதித: ச்லோகா: 2386)

---

34. அலைகள் மோதும் கரைகளை உடைய பயங்கரமான அவ்வுப்புக் கடலைக் கடக்க விரும்பிய அவ்வானரர் விளையாட்டாக ஆகாயத்தில் பாய்ந்தார்.

இங்ஙனம் ஐம்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றும்.

(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 2386)

सप्तपंचाशः सर्गः
उत्तरतीर प्राप्तिः

सचन्द्रकुसुमं रम्यं सार्ककारण्डवं शुभम् ।
तिष्य-श्रवण-कादम्ब-मभ्र-शैवाल-शाद्वलम् ॥ १ ॥
पुनर्वसु-महामीनं लोहितांग-महाग्रहम् ।
ऐरावतमहाद्वीपं स्वाती हंस-विलोलितम् ॥ २ ॥

ஸப்தபஞ்சாச: ஸர்க்க:
உத்தரதீரப்ராப்தி:

ஸசந்த்ரகுஸுமம் ரம்யம் ஸார்க்க காரண்டவம் சுபம் ।
திஷ்ய-ச்ரவண-காதம்ப-மப்ர-சைவால-சாத்வலம் ॥ 1 ॥
புனர்வஸு-மஹாமீனம் லோஹிதாங்க-மஹாக்ரஹம் ।
ஐராவத-மஹாத்வீபம் ஸ்வாதீஹம்ஸ-விலோலிதம் ॥ 2 ॥

ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்
வடகரையடைதல்

1. சந்திரன் அழகிய பூப்போலவும், சூரியன் நீர்க்கோழியைப் போலவும், பூசம் திருவோணமாகிய நக்ஷத்திரங்கள் சிறந்த ஹம்ஸபக்ஷிகளைப் போலவும், மேகங்கள் பச்சைப்பாசியாகவும்;

2. புனர்வசு நக்ஷத்திரம் பெரிய மீனாகவும், செவ்வாய் பெரிய முதலையாகவும், ஐராவதம் பெரிய தீவாகவும், ஸ்வாதி நக்ஷத்திரம் விளையாடும் அன்ன பக்ஷியாகவும்;

---

1. இதற்கு முன் சில பாடங்களில் பின்வரும் சுலோகம் உளது:—
ஆப்லுத்ய ச மஹாவேக: பக்ஷவானிவ பர்வத: ।
புஜங்கயக்ஷகந்தர்வ-ப்ரபுத்த கமலோத்பலம் ।

वातसंघात-जालोर्मि चन्द्रांशु-शिशिराम्बुमत् ।
भुजंग-यक्ष-गन्धर्व-प्रबुद्ध-कमलोत्पलम् ॥ ३ ॥
हनुमान् मारुतगति-र्महानौरिव सागरम् ।
अपार-मपरिश्रान्तः पुप्लुवे गगनार्णवम् ॥ ४ ॥
ग्रसमान इवाकाशं ताराधिप-मिवोल्लिखन् ।
हरन्निव सनक्षत्रं गगनं सार्कमण्डलम् ॥ ५ ॥
मारुतस्यात्मजः श्रीमान् कपिर्व्योमचरो महान् ।
हनुमान् मेघजालानि विकर्षन्निव गच्छति ॥ ६ ॥

வாதஸங்காத-ஜாலோர்மி சந்த்ராம்சு-சிசிராம்புமத் ।
புஜங்க-யக்ஷ—கந்தர்வ-ப்ரபுத்த-கமலோத்பலம் ॥ 3 ॥
ஹனுமான் மாருதகதிர்-மஹாநௌரிவ ஸாகரம் ।
அபாரமபரிச்ராந்த: புப்லுவே ககனார்ணவம் ॥ 4 ॥
க்ரஸமான இவாகாசம் தாராதிப-மிவோல்லிகன் ।
ஹரன்னிவ ஸநக்ஷத்ரம் ககனம் ஸார்க்கமண்டலம் ॥ 5 ॥
மாருதஸ்யாத்மஜ: ஶ்ரீமான் கபிர்-வ்யோமசரோ மஹான் ।
ஹனுமான் மேகஜாலானி விகர்ஷன்னிவ கச்சதி ॥ 6 ॥

3-4. காற்றின் கூட்டம் அலைகளாகவும், சந்திரகிரணம் குளிர்ந்த நீராகவும், நாகர் யக்ஷர் கந்தர்வர் ஆகியோர் மலர்ந்த தாமரையும் நெய்தலுமாகவும் கொண்டு விளங்கிய ஆகாயமாகிற கரையில்லாச் சமுத்திரத்தைக் கடலைப் பெரிய கப்பல் கடப்பது போல் வாயுவேகமுடைய ஹனுமார் வருத்தமின்றித் தாண்டினார்.

5. ஆகாயத்தை விழுங்குபவர் போலும், சந்திரனை உராய்பவர் போலும், சூரியமண்டலத்துடனும் நக்ஷத்திரத்துடனும் கூடிய வானவெளியைக் கொள்ளை கொள்பவர் போலும்;

6. மேகக் கூட்டங்களை இழுப்பவர் போலும் வாயுபுத்திரரும் லக்ஷ்மீ கடாக்ஷமுடையவரும் மகாத்மாவுமான ஹனுமார் ஆகாயமார்க்கத்தில் சென்றார்.

3. ஜாதோர்மி ।

1. காரண்டவ:—ஜலகுக்குட: । காதம்ப:—கலஹம்ஸ: ।

पाण्डरारुणवर्णानि नीलमांजिष्ठकानि च ।
हरितारुणवर्णानि महाभ्राणि चकाशिरे ॥ ७ ॥
प्रविशन्नभ्रजालानि निष्पतंश्च पुनः पुनः ।
प्रच्छन्नश्च प्रकाशश्च चन्द्रमा इव लक्ष्यते ॥ ८ ॥
विविधाभ्रघनापन्न-गोचरो धवलांबरः ।
दृश्यादृश्य-तनु-र्वीर-स्तदा चन्द्रायतेऽम्बरे ॥ ९ ॥

பாண்டராருண-வர்ணானி நீலமாஞ்ஜிஷ்டகானி ச ।
ஹரிதாருணவர்ணானி மஹாப்ராணி சகாசிரே ॥ 7 ॥
ப்ரவிசன்னப்ரஜாலானி நிஷ்பதம்ச்ச புன: புன: ॥
ப்ரச்சன்னச்ச ப்ரகாசச்ச சந்த்ரமா இவ லக்ஷ்யதே ॥ 8 ॥
விவிதாப்ரகனாபன்ன-கோசரோ தவலாம்பர: ।
த்ருச்யாத்ருச்ய-தனுர்-வீரஸ்-ததா சந்த்ராயதே஽ம்பரே ॥ 9 ॥

7. அங்கு மேகங்கள் வெண்மை கலந்த சிவப்பு வர்ணமும், நீலங்கலந்த மஞ்சள் வர்ணமும், பச்சை கலந்த சிவப்பு வர்ணமும் உடையவையாய் விளங்கின.

8. மேகக் கூட்டங்களில் அடிக்கடி நுழைந்தும் மறைந்தும் பின்பு வெளிப்பட்டுத் தெரிந்தும் சஞ்சரிக்கும் சந்திரனைப் போல் அவர் காணப்பட்டார்.

9. வெள்ளையான ஆடையுடுத்த அவ்வீரர் ஆகாயத்தில் பலவித மேகங்களிடை உருமறைந்தும் தெரிந்தும் சென்ற அவர் சந்திரனாகவே விளங்கினார்.

3. பாடபேதம்:—வாத ஸங்காத ஜாலோர்மி சந்த்ராம்சு சிசிராம்புமத் ஹனுமானபரிச்ராந்த: புப்லுவே ககனார்ணவம் ॥

6. முதல்வரியில் பாடபேதம்:—'அபாரமபரிச்ராந்தச்சாம்புதிம் ஸமகாஹத ।

ताक्ष्र्यायमाणो गगने बभासे वायुनन्दनः ।
दारयन् मेघबृन्दानि निष्पतंश्च पुनःपुनः ॥ १० ॥
नदन्नादेन महता मेघस्वन-महास्वनः ।
प्रवरान् राक्षसान् हत्वा नाम विश्राव्यचात्मनः ॥ ११ ॥
आकुलां नगरीं कृत्वा व्यथयित्वा च रावणम् ।
अर्दयित्वा बलं घोरं वैदेही-मभिवाद्य च ॥
आजगाम महातेजाः पुनर्मध्येन सागरम् ॥ १२ ॥

தார்க்ஷ்யாயமாணோ ககனே பபாஸே வாயுநந்தன: ।
தாரயன் மேகப்ருந்தானி நிஷ்பதம்ச்ச புன: புன: ॥ 10 ॥
நதந் நாதேன மஹதா மேகஸ்வன-மஹாஸ்வன: ।
ப்ரவரான் ராக்ஷஸான் ஹத்வா நாம விச்ராவ்யசாத்மன: ॥ 11 ॥
ஆகுலாம் நகரீம் க்ருத்வா வ்யதயித்வா ச ராவணம் ।
அர்த்தயித்வா பலம் கோரம் வைதேஹீ-மபிவாத்ய ச ॥
ஆஜகாம மஹாதேஜா: புனர்மத்யேன ஸாகரம் ॥ 12 ॥

---

10. மேகக் கூட்டங்களை அடிக்கடி பிளந்துகொண்டு வெளிப்பட்ட வாயுநந்தனர் ஆகாயத்தில் ஒரு கருடன் போலும் விளங்கினார்.

11. மேக கர்ஜனை போல் கர்ஜிப்பவராய் உரக்கச்சத்தமிட்டுக் கொண்டு பிரபலர்களான அரக்கர்களைக் கொன்றவரும் தன்னுடைய பெயரை எங்கும் பிரசித்தப்படுத்தியவரும்;

12. இலங்காபுரியைக் கலக்கியவரும் இராவணனைத் துன்புறுத்தியவரும் அவனுடைய கொடுமைமிக்க சைனியத்தை அழித்தவரும், வைதேகியை வணங்கிவிட்டு வந்தவருமான அவர் மீண்டும் நடுச் சமுத்திரத்தின் மேல் சென்றார்.

---

10. ஸ பபௌ வாயுநந்தன: ।
12. அர்த்தயித்வா மஹாவீரான் ।

पर्वतेन्द्रं सुनाभं च समुपस्पृश्य वीर्यवान् ।
ज्यामुक्त इव नाराचो महावेगोऽभ्युपागमत् ॥ १३ ॥
स किंचिदनुसंप्राप्तः समालोक्य महागिरिम् ।
महेन्द्रं मेघसंकाशं ननाद हरिपुंगवः ॥ १४ ॥
स पूरयामास कपि-र्दिशो दश समन्ततः ।
नदन्नादेन महता मेघस्वन-महास्वनः ॥ १५ ॥
स तं देश-मनुप्राप्तः सुहृद्दर्शनलालसः ।
ननाद हरिशार्दूलो लांगूलंचाप्यकंपयत् ॥ १६ ॥

பர்வதேந்த்ரம் ஸுநாபஞ்ச ஸமுபஸ்ப்ருச்ய வீர்யவான் ।
ஜ்யாமுக்த இவ நாராசோ மஹாவேகோऽப்யுபாகமத் ॥ 13 ॥
ஸ கிஞ்சிதனுஸம்ப்ராப்த: ஸமாலோக்ய மஹாகிரிம் ।
மஹேந்த்ரம் மேகஸங்காசம் நநாத ஹரிபுங்கவ: ॥ 14 ॥
ஸ பூரயாமாஸ கபிர்-திசோ தச ஸமந்தத: ।
நதந்நாதேன மஹதா மேகஸ்வன-மஹாஸ்வன: ॥ 15 ॥
ஸ தம் தேச-மனுப்ராப்த: ஸுஹ்ருத்தர்சனலாலஸ: ।
நநாத ஹரிசார்த்தூலோ லாங்கூலஞ்சாப்யகம்பயத் ॥ 16 ॥

---

13. வீரியவானாகிய அவர் மைனாகம் என்ற சிறந்த மலையைத் தடவிக் கொண்டு நாணை விட்டுப்புறப்பட்ட பாணம் போல் வெகு வேகமாய்ச் சென்றார்.

14. அவ்வானர வீரர் மஹேந்திர மலையைக்கண்டு அதை நெருங்கியதும் மேகத்தைப் போல் கர்ஜித்தார்.

15. அவ்வானரர் இடிபோன்ற குரலில் கர்ஜித்து அப்பெரிய சத்தம் பத்துத்திசைகளிலும் பரந்து நிறையும்படி செய்தார்.

16. நண்பர்களைக் காணப் போகும் உற்சாகத்தால் அவ்வானரசிரேஷ்டர் அவ்விடத்தை அணுகியதும் சத்தம் போட்டு வாலையும் ஆட்டினார்.

---

13. மஹாவேகோऽப்யுபாகத: । 14. ஸகிஞ்சிதாராத்ஸம்ப்ராப்த: ।
மஹேந்த்ரமேகஸங்காசோ நநாத ஸ மஹாகபி: ॥
16. நநாத ஸுமஹாநாதம் ।

तस्य नानद्यमानस्य सुपर्णचरिते पथि ।
फलतीवास्य घोषेण गगनं सार्कमण्डलम् ॥ १७ ॥
ये तु तत्रोत्तरे तीरे समुद्रस्य महाबलाः ।
पूर्वं संविष्टिताः शूरा वायुपुत्रदिदृक्षवः ॥ १८ ॥
महतो वायुनुन्नस्य तोयदस्येव गर्जितम् ।
शुश्रुवुस्ते तदा घोष-मूरुवेगं हनूमतः ॥ १९ ॥
ते दीनमनसः सर्वे शुश्रुवुः काननौकसः ।
वानरेन्द्रस्य निर्घोषं पर्जन्य-निनदोपमम् ॥ २० ॥

தஸ்ய நானத்யமானஸ்ய ஸுபர்ணசரிதே பதி ।
பலதீவாஸ்ய கோஷேண ககனம் ஸார்க்கமண்டலம் ॥ 17 ॥
யே து தத்ரோத்தரே தீரே ஸமுத்ரஸ்ய மஹாபலா: ।
பூர்வம் ஸம்விஷ்டிதா: சூரா வாயுபுத்ர தித்ருக்ஷவ: ॥ 18 ॥
மஹதோ வாயுநுன்னஸ்ய தோயதஸ்யேவ கர்ஜிதம் ।
சுச்ருவுஸ்தே ததா கோஷ-முருவேகம் ஹனூமத: ॥ 19 ॥
தே தீனமனஸ: ஸர்வே சுச்ருவு: கானனௌகஸ: ।
வானரேந்த்ரஸ்ய நிர்க்கோஷம் பர்ஜன்ய-நிநதோபமம் ॥ 20 ॥

---

17. பறவைகள் பறக்கும் வெளியில் கூச்சலிட்டுக் கொண்டுவரும் அவருடைய கோஷத்தால் சூரியமண்டலத்துடன் ஆகாயமே பிளவுபடும் போலிருந்தது.

18-19. சமுத்திரத்தின் வடகரையில் வாயுபுத்திரரைக் காணும் ஆவலுடன் ஏற்கெனவே வந்து கூடியிருந்த மகாபலசாலிகளும் சூரர்களும் எவர்களோ அவர்கள் காற்றினால் அலைப்புண்ட மேகம்போல் கர்ஜித்துக் கொண்டுவரும் ஹனுமாரின் கோஷத்தையும் அவருடைய தொடை வேகத்திலெழும் சப்தத்தையும் கேட்டார்கள்.

20. வானரசிரேஷ்டரின் மேகமுழக்கம் போன்ற அவ்வொலியை அங்கு வனத்தில் வசித்தவர்களெல்லாம் மனத்தில் திகிலுடன் கேட்டார்கள்.

---

18. தத்ரோத்தரே கூலே ।
வாயுபுத்ரம் தித்ருக்ஷவ: । 19. தோயதஸ்யேவ நி:ஸ்வனம் ।

निशम्य नदतो नादं वानरास्ते समन्ततः ।
बभूवु-रुत्सुकाः सर्वे सुहृद्दर्शन-कांक्षिणः ॥ २१ ॥
जाम्बवान् स हरिश्रेष्ठः प्रीतिसंहृष्ट-मानसः ।
उपामन्त्र्य हरीन् सर्वानिदं वचन-मब्रवीत् ॥ २२ ॥
सर्वथा कृतकार्योऽसौ हनुमान्नात्र संशयः ॥ २३ ॥
न ह्यस्याकृतकार्यस्य नाद एवं विधो भवेत् ॥ २४ ॥
तस्य बाहूरुवेगं च निनादं च महात्मनः ।
निशम्य हरयो हृष्टाः समुत्पेतुस्ततस्ततः ॥ २५ ॥

நிசம்ய நததோ நாதம் வானராஸ்தே ஸமந்தத: ।
பபூவு—ருத்ஸுகா: ஸர்வே ஸுஹ்ருத்தர்சன-காங்க்ஷிண: ॥ 21 ॥
ஜாம்பவான் ஸ ஹரிச்ரேஷ்ட: ப்ரீதிஸம்ஹ்ருஷ்ட-மானஸ: ।
உபாமந்த்ர்ய ஹரீன் ஸர்வானிதம் வசன-மப்ரவீத் ॥ 22 ॥
ஸர்வதா க்ருதகார்யோऽஸௌ ஹனுமாந் நாத்ர ஸம்சய: ॥ 23 ॥
ந ஹ்யஸ்யாக்ருத-கார்யஸ்ய நாத ஏவம் விதோ பவேத் ॥ 24 ॥
தஸ்ய பாஹூருவேகஞ்ச நிநாதஞ்ச மஹாத்மன: ।
நிசம்ய ஹரயோ ஹ்ருஷ்டா: ஸமுத்பேதுஸ்-ததஸ்தத: ॥ 25 ॥

---

21 எங்கும் பரவிய அப்பேரொலியைக் கேட்ட வானரர்களெல்லோரும் நண்பனைக் காணப் போகும் உற்சாகம் உடையவர்களானார்கள்.

22. வானரக் குழுவில் சிறந்தவரான ஜாம்பவான் அன்பும் மகிழ்ச்சியும் நிறைந்த மனத்துடன் வானரர்கள் எல்லோரையும் அருகில் அழைத்து இவ்வார்த்தையைக் கூறினார்.

23-24. 'இந்த ஹனுமார் எல்லா விதத்தாலும் காரியத்தை முடித்திருக்க வேண்டும். இதில் சந்தேகமில்லை. ஏனெனில் காரியத்தை முடிக்காமலிருந்தால் இவருடைய முழக்கம் இப்படி இராது.'

25. அம்மகாத்மாவின் புஜங்கள் தொடைகள் ஆகியவற்றின் வேகத்தையும் கர்ஜனையையும் செவியுற்று வானரர்கள் மகிழ்ச்சியால் ஆங்காங்கு துள்ளிக்குதித்தார்கள்.

ते नगाग्रा-न्नगाग्राणि शिखराच्छिखराणि च ।
प्रहृष्टाः समपद्यन्त हनूमन्तं दिदृक्षवः ॥ २६ ॥
ते प्रीताः पादपाग्रेषु गृह्य शाखाः सुपुष्पिताः ।
वासांसीव महार्हाणि दुधुवु-र्वानरास्तदा ॥ २७ ॥
गिरि-गह्वर-संलीनो यथा गर्जति मारुतः ।
एवं जगर्ज बलवान् हनुमान् मारुतात्मजः ॥ २८ ॥
तमभ्रघन-संकाश-मापतन्तं महाकपिम् ।
दृष्ट्वा ते वानराः सर्वे तस्थुः प्रांजलयस्तदा ॥ २९ ॥

தே நகாக்ராந்-நகாக்ராணி சிகராச்சிகராணி ச ।
ப்ரஹ்ருஷ்டா: ஸமபத்யந்த ஹனுமந்தம் தித்ருக்ஷவ: ॥ 26 ॥
தே ப்ரீதா: பாதபாக்ரேஷு க்ருஹ்ய சாகா: ஸபுஷ்பிதா: ।
வாஸாம்ஸீவ மஹார்ஹாணி துதுவுர்-வானராஸ்ததா ॥ 27 ॥
கிரி கஹ்வர-ஸம்லீனோ யதா கர்ஜதி மாருத: ।
ஏவம் ஜகர்ஜ பலவான் ஹனுமான் மாருதாத்மஜ: ॥ 28 ॥
தமப்ரகன-ஸங்காச-மாபதந்தம் மஹாகபிம் ।
த்ருஷ்ட்வா தே வானரா: ஸர்வே தஸ்து: ப்ராஞ்ஜலயஸ்ததா ॥ 29 ॥

26. அவர்கள் ஹனுமாரைப் பார்க்க விரும்பி ஒரு மரத்தின் உச்சியிலிருந்து இன்னொரு மரத்தின் உச்சிக்கும் ஒரு சிகரத்திலிருந்து இன்னொரு சிகரத்திற்குமாகத் தாண்டி வந்து கூடினார்கள்.

27. அவர்கள் சந்தோஷமடைந்து மர நுனிகளில் பூத்திருந்த கிளைகளைப் பிடித்துச் சிறந்த வஸ்திரங்களை ஆட்டுவதுபோல் ஆட்டினார்கள்.

28. மலைக் குகையில் புகுந்த சூரைக்காற்று எப்படி கர்ஜிக்குமோ அப்படி பலவானும் வாயுகுமாரருமான ஹனுமார் கர்ஜித்தார்.

29. அப்பொழுது மேகம்போல் பாய்ந்து இறங்கும் அம் மகானான வானரைக் கண்டு மற்ற வானரர்கள் எல்லோரும் கை கூப்பிக் கொண்டு நின்றார்கள்.

25. ஸமுத்பேதுஸ்ததஸ்தத: । 27. சாகாமவஸ்திதா: ।
வாஸாம்ஸி ச ப்ரகாசானி ஸமாவித்யந்த வானரா: ।

ततस्तु वेगवांस्तस्य गिरे-र्गिरिनिभः कपिः ।
निपपात महेन्द्रस्य शिखरे पादपाकुले ॥ ३० ॥
हर्षेणापूर्यमाणोऽसौ रम्ये पर्वत-निर्झरे ।
छिन्नपक्ष इवाकाशात् पपात धरणीधरः ॥ ३१ ॥
ततस्ते प्रीतमनसः सर्वे वानरपुंगवाः ।
हनुमन्तं महात्मानं परिवार्योपतस्थिरे ॥ ३२ ॥
परिवार्य च ते सर्वे परां प्रीति-मुपागताः ।
प्रहृष्टवदनाः सर्वे तमरोग-मुपागमन् ॥ ३३ ॥

ததஸ்து வேகவாம்ஸ்தஸ்ய கிரேர்-கிரிநிப: கபி: ।
நிபபாத மஹேந்த்ரஸ்ய சிகரே பாதபாகுலே ॥ 30 ॥
ஹர்ஷேணாபூர்ய மாணோऽஸௌ ரம்யே பர்வதநிர்ஜ்ஜரே ।
ச்சின்னபக்ஷ இவாகாசாத் பபாத தரணீதர: ॥ 31 ॥
ததஸ்தே ப்ரீதமனஸ: ஸர்வே வானரபுங்கவா: ।
ஹனுமந்தம் மஹாத்மானம் பரிவார்யோபதஸ்திரே ॥ 32 ॥
பரிவார்ய ச தே ஸர்வே பராம் ப்ரீதி முபாகதா: ।
ப்ரஹ்ருஷ்டவதனா: ஸர்வே தமரோக-முபாகமன் ॥ 33 ॥

---

30. வேகவானும் மலை போன்றவருமான வானரர் அப்பொழுது அம் மகேந்திர மலையின் மரங்கள் செறிந்த உச்சியில் இறங்கினார்.

31. ஆனந்தத்தால் பூரித்த இவர் ஆகாயத்திலிருந்து சிறகிழந்த மலையொன்று விழுந்தாற்போல் மலையிருந்த அருவியில் குதித்தார்.

32. சந்தோஷம் நிறைந்த மனமுடைய வானரசிரேஷ்டர்கள் எல்லோரும் மகாத்மாவான ஹனுமாரைச் சூழ்ந்து கொண்டு நின்றார்கள்.

33. அவர்களனைவரும் சுற்றி நின்று கொண்டு நோயற்று க்ஷேமமாய் வந்த அவரை அன்பின் மிகுதியால் மலர்ந்த முகத்துடன் நெருங்கினார்கள்

---

30. வேகவான் வீரோ । நிபபாத கிரேஸ்தஸ்ய ।
32. ஸர்வே தமாகத-முபாகமன் ।

उपायनानि चादाय मूलानि च फलानि च ।
प्रत्यर्चयन् हरिश्रेष्ठं हरयो मारुतात्मजम् ।। ३४ ।।
हनुमांस्तु गुरून् वृद्धान् ज़ाम्बवत्प्रमुखांस्तदा ।
कुमार-मंगदं चैव सोऽवन्दत महाकपिः ।। ३५ ।।
स ताभ्यां पूजितः पूज्यः कपिभिश्च प्रसादितः ।
दृष्टा सीतेति विक्रान्तः संक्षेपेण न्यवेदयत् ।। ३६ ।।

உபாயனானி சாதாய மூலானி ச பலானி ச |
ப்ரத்யர்ச்சயன் ஹரிச்ரேஷ்டம் ஹரயோ மாருதாத்மஜம் || 34 ||
ஹனுமாம்ஸ்து குரூன் வ்ருத்தான் ஜாம்பவத்ப்ரமுகாம்ஸ்ததா |
குமாரமங்கதஞ் சைவ ஸோ஽வந்தத மஹாகபி: || 35 ||
ஸ தாப்யாம் பூஜித: பூஜ்ய: கபிபிச்ச ப்ரஸாதித: |
த்ருஷ்டா ஸீதேதி விக்ராந்த: ஸம்க்ஷேபேண ந்யவேதயத் || 36 ||

---

34. வானரர்கள் வாயுகுமாரரான ஹனுமாருக்குக் கிழங்குகளையும் பழங்களையும் கையுறையாகக் கொண்டுவந்து உபசாரம் செய்தனர்.

35. வானரர்களிற் சிறந்த ஹனுமார் அப்பொழுது ஜாம்பவான் முதலிய பெரியோர்களையும் மரியாதைக்குரியவர்களையும் இளவரசரான அங்கதனையும் வந்தனம் செய்தார்.

36. பராக்கிரமசாலியும் வெகுமதிப்பிற்குரியவருமான அவர் அவர்களால் கொண்டாடப்பெற்றும் வானரர்களால் மகிழ்விக்கப் பெற்றும் 'காணப்பட்டாள் ஸீதை' எனச் சுருக்கமாய்த் தெரிவித்தார்.

---

34. இதற்குப்பின் சில பாடங்களில் பின் வரும் சுலோகம் அதிகப் பாடம்:—
விநேதுர்-முதிதா: கேசித் கேசித் கில கிலாம் ததா |
ஹ்ருஷ்டா: பாதபசாகாச்ச ஆநின்யுர் வானரர்ஷபா: ||
36. த்ருஷ்டா தேவீதி |

निषसाद च हस्तेन गृहीत्वा वालिनः सुतम् ।
रमणीये वनोद्देशे महेन्द्रस्य गिरेस्तदा ।।
हनुमानब्रवीद्धृष्ट-स्तदा तान् वानरर्षभान् ।। ३७ ।।
अशोकवनिका-संस्था दृष्टा सा जनकात्मजा ।
रक्ष्यमाणा सुघोराभी राक्षसीभिरनिन्दिता ।। ३८ ।।
एकवेणीधरा बाला रामदर्शन-लालसा ।
उपवासपरिश्रान्ता जटिला मलिना कृशा ।। ३९ ।।

நிஷஸாத ச ஹஸ்தேன க்ருஹீத்வா வாலின: ஸுதம் ।
ரமணீயே வனோத்தேசே மஹேந்த்ரஸ்ய கிரேஸ்ததா ।
ஹனுமானப்ரவீத்த்ருஷ்டஸ்-ததா தான் வானரர்ஷபான் ।। 37 ।।
அசோக வனிகா-ஸம்ஸ்தா த்ருஷ்டா ஸா ஜனகாத்மஜா ।
ரக்ஷ்யமாணா ஸுகோராபீ ராக்ஷஸிபி-ரநிந்திதா ।। 38 ।।
ஏகவேணீதரா பாலா ராமதர்சன-லாலஸா ।
உபவாஸ-பரிச்ராந்தா ஜடிலா மலினா க்ருசா ।। 39 ।।

---

37. ஹனுமார் மகிழ்வுடன் வாலிகுமாரரின் கையைப்பிடித்துக் கொண்டு மகேந்திரமலையின் அழகான ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்தார். பிறகு வானர சிரேஷ்டர்களை நோக்கிப் பின் வருமாறு கூறினார்.

38. 'அசோகவனத்திலிருப்பவளாகச் சீதை என்னால் காணப்பட்டாள். குற்றமற்ற அவள் கொடிய அரக்கிகளின் காவலில் இருந்தாள்.'

39. 'தலைமயிர் பின்னப்படாமல் ஒன்றாகச் சுருட்டிவிடப்பட்டதாயும், சடைபிடித்ததாயும் இருந்தது. அவள் மேனி புழுதிபடிந்ததாய் உபவாஸத்தால் மெலிந்ததாய் இருந்தது. ஸ்ரீராம தரிசனத்திற்காக அவள் ஏங்கியவளாயிருந்தாள்.'

ततो दृष्टेति वचनं महार्थ-ममृतोपमम् ।
निशम्य मारुतेः सर्वे मुदिताः कपयोऽभवन् ॥ ४० ॥
क्ष्वेलन्त्यन्ये नदन्त्यन्ये गर्जन्त्यन्ये महाबलाः ।
चक्रुः किलिकिलामन्ये प्रतिगर्जन्ति चापरे ॥ ४१ ॥
केचिदुच्छ्रित-लांगूलाः प्रहृष्टाः कपिकुंजराः ।
अंचितायत-दीर्घाणि लांगूलानि प्रविव्यधुः ॥ ४२ ॥
अपरे च हनूमन्तं वानरा वारणोपमम् ।
आप्लुत्य गिरिश्रृंगेभ्यः संस्पृशन्ति स्म हर्षिताः ॥ ४३ ॥

ததோ த்ருஷ்டேதி வசனம் மஹார்த்த-மம்ருதோபமம் ।
நிசம்ய மாருதே: ஸர்வே முதிதா: கபயோऽபவன் ॥ 40 ॥
க்ஷ்வேலந்த்யன்யே நதந்த்யன்யே கர்ஜந்த்யன்யே மஹாபலா: ।
சக்ரு: கிலிகிலாமன்யே ப்ரதிகர்ஜந்தி சாபரே ॥ 41 ॥
கேசிதுச்ச்ரித-லாங்கூலா: ப்ரஹ்ருஷ்டா: கபிகுஞ்ஜரா: ।
அஞ்சிதாயத-தீர்க்காணி லாங்கூலானி ப்ரவிவ்யது: ॥ 42 ॥
அபரே ச ஹனுமந்தம் வானரா வாரணோபமம் ।
ஆப்லுத்ய கிரிச்ருங்கேப்ய: ஸம்ஸ்ப்ருசந்தி ஸ்ம ஹர்ஷிதா: ॥ 43 ॥

40. 'காணப்பட்டாள்' என்ற அமிருதம் போன்றதும் பெரும்பயனுள்ளதுமான சொல்லை மாருதியிடமிருந்து கேட்ட வானரர்கள் எல்லோரும் மகிழ்ச்சி மிக்கவராயினர்.

41. மகாபலவான்களான சிலர் தாவிக் குதித்தார்கள்; சிலர் கூச்சலிட்டார்கள்; சிலர் கர்ஜித்தார்கள்; சிலர் கிளுகிளுத்தார்கள்; சிலர் எதிரொலியாக ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

42. சில வானரசிரேஷ்டர்கள் மகிழ்ச்சிபொங்க வால்களை உயரத்தூக்கிக் கொண்டு அழகாய்ப் பருத்து நீண்ட அவ்வால்களை ஆட்டினார்கள்.

43. வேறு சில வானரர்கள் மலை உச்சிகளிலிருந்து தாவி யானை போன்ற ஹனுமாரை மகிழ்ச்சி பொங்கத் தழுவிக் கொண்டனர்.

---

41. கிலிகிலாமன்யே । 42. ஆயதாஞ்சிததீர்க்காணி ।

उक्तवाक्यं हनूमन्त-मंगद-स्तमथाब्रवीत् ।
सर्वेषां हरिवीराणां मध्ये वचनमुत्तमम् ।। ४४ ।।
सत्त्वे वीर्ये न ते कश्चित् समो वानर विद्यते ।
यदवप्लुत्य विस्तीर्णं सागरं पुनरागतः ।। ४५ ।।
अहो स्वामिनि ते भक्ति-रहो वीर्यमहो धृतिः ।
दिष्ट्या दृष्टा त्वया देवी रामपत्नी यशस्विनी ।। ४६ ।।
दिष्ट्या त्यक्ष्यति काकुत्स्थः शोकं सीतावियोगजम् ।। ४७ ।।

உக்தவாக்யம் ஹனூமந்த-மங்கதஸ்-தமதாப்ரவீத் ।
ஸர்வேஷாம் ஹரிவீராணாம்- மத்யே வசனமுத்தமம் ॥ 44 ॥
ஸத்வே வீர்யே ந தே கச்சித் ஸமோ வானர வித்யதே ।
யதவப்லுத்ய விஸ்தீர்ணம் ஸாகரம் புனராகத: ॥ 45 ॥
அஹோ ஸ்வாமினி தே பக்தி-ரஹோ வீர்யமஹோ த்ருதி: ।
திஷ்ட்யா த்ருஷ்டா த்வயா தேவீ ராமபத்னீ யசஸ்வினீ ॥ 46 ॥
திஷ்ட்யா த்யக்ஷ்யதி காகுத்ஸ்த்த: சோகம் ஸீதாவியோகஜம் ॥ 47 ॥

44. செய்தி கூறிய ஹனுமாரைப் பார்த்து வானரவீரர்கள் அனைவருடைய நடுவில் அங்கதன் சிறந்ததொரு வார்த்தையைக் கூறினான்.

45. 'வானரரே! பரந்த கடலைக் கடந்து சென்று திரும்பிவந்த காரணத்தால் வலிமையிலும் வீரியத்திலும் உமக்கிணையானவர் எவருமில்லை.

46. 'தலைவரிடத்தில் உமக்கு எவ்வளவு பக்தி! எவ்வளவு வீரியம்! என்ன் தைரியம்! புகழ்மிக்க தேவியாகிய ஸ்ரீராமபத்னி உம்மால் அதிர்ஷ்டவசமாய்க் காணப்பட்டார்.

47. 'அதிர்ஷ்டவசமாய் ஸ்ரீராமர் சீதையின் பிரிவால் ஏற்பட்ட சோகம் நீங்கியவராவார்.'

---

43. அபரே து ஹனுமந்தம் ஸ்ரீமந்தம் வானரோத்தமம் ।
45. இதற்குப்பின் அதிக பாடம்: —'ஜீவிதஸ்ய ப்ரதாதா நஸ்த்வமேகோ வானரோத்தம । த்வத்ப்ரஸாதாத் ஸமேஷ்யாம: ஸித்தார்த்தா ராகவேண ஹ ॥

ततोऽङ्गदं हनूमन्तं जाम्बवन्तं च वानराः ।
परिवार्य प्रमुदिता भेजिरे विपुलाः शिलाः ॥ ४८ ॥
श्रोतुकामाः समुद्रस्य लंघनं वानरोत्तमाः ॥ ४९ ॥
दर्शनं चापि लंकायाः सीताया रावणस्य च ।
तस्थुः प्रांजलयः सर्वे हनूमद्वदनोन्मुखाः ॥ ५० ॥
तस्थौ तत्रांगदः श्रीमान् वानरै-र्बहुभिर्वृतः ।
उपास्यमानो विबुधै-र्दिवि देवपतिर्यथा ॥ ५१ ॥

ததோऽங்கதம் ஹனூமந்தம் ஜாம்பவந்தஞ் ச வானரா: ।
பரிவார்ய ப்ரமுதிதா பேஜிரே விபுலா: சிலா: ॥ 48 ॥
ச்ரோதுகாமா: ஸமுத்ரஸ்ய லங்கனம் வானரோத்தமா: ॥ 49 ॥
தர்சனஞ் சாபி லங்காயா: ஸீதாயா ராவணஸ்ய ச ।
தஸ்து: ப்ராஞ்ஜலய: ஸர்வே ஹனூமத்வதனோன்முகா: ॥ 50 ॥
தஸ்தௌ தத்ராங்கத: ஸ்ரீமான் வானரைர்-பஹுபிர்வ்ருத: ।
உபாஸ்யமானோ விபுதைர்-திவி தேவபதிர்யதா ॥ 51 ॥

---

48. வானரர்கள் அங்கதனையும் ஹனுமாரையும் ஜாம்பவானையும் சூழ்ந்துகொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் விசாலமான பாறைகளையடைந்தனர்.

49-50. வானரசிரேஷ்டர்கள் அனைவரும் ஹனுமாருடைய முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டு கை கூப்பியவர்களாய் அவர் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டியதையும் இலங்கையையும் சீதையையும் இராவணனையும் கண்டதையும் கேட்க ஆவலுடன் நின்றனர்.

51. அங்கு பல வானரர்களால் சூழப்பெற்ற பாக்கியசாலியான அங்கதன் தேவலோகத்தில் தேவர்களால் சேவிக்கப்பெற்ற தேவராஜன் போல் விளங்கினான்.

---

48. இதற்குப்பின் அதிக பாடம்:— உபவிஷ்டா கிரேஸ்தஸ்ய சிலாஸு விபுலாஸு தே । 51. விவிதைர்திவி ।

हनूमता कीर्तिमता यशस्विना तथांगदेनांगदबद्धबाहुना ।
मुदा तदाऽध्यासित-मुन्नतं महान्महीधराग्रं ज्वलितं श्रियाभवत् ।। ५२ ।।

इति सप्तपंचाशः सर्गः
(आदितः श्लोकाः २४३८)

ஹனூமதா கீர்த்திமதா யசஸ்விநா
ததாங்கதேனாங்கத-பத்த பாஹுனா ।
முதா ததாऽத்யாஸித-முன்னதம் மஹான்
மஹீதராக்ரம் ஜ்வலிதம் ச்ரியாபவத் ।। 52 ।।

இதி ஸப்தபஞ்சாச: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 2438)

---

52 பெரும் புகழ்படைத்த ஹனுமாரும் தோள்வளையணிந்த கைகளையுடையவனும் புகழ்மிக்கவனுமான அங்கதனும் களிப்புடன் அப்படி வீற்றிருந்தபொழுது சிறப்பான அம்மலையின் உயர்ந்தசிகரம் அழகு பெற்றுப் பிரகாசமாய் விளங்கிற்று.

இங்ஙனம் ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றும்.
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 2438).

अष्टपंचाशः सर्गः

लंकावृत्तान्तकथनम्

ततस्तस्य गिरेः श्रृंगे महेन्द्रस्य महाबलाः ।
हनुमत्प्रमुखाः प्रीतिं हरयो जग्मुरुत्तमाम् ।। १ ।।
प्रीतिमत्सूपविष्टेषु वानरेषु महात्मसु ।
तं ततः प्रीतिसंहृष्टः प्रीतिमन्तं महाकपिम् ।।
जाम्बवान् कार्यवृत्तान्त-मपृच्छ-दनिलात्मजम् ।। २ ।।

அஷ்டபஞ்சாச: ஸர்க்க:

லங்காவ்ருத்தாந்தகதனம்

ததஸ்தஸ்ய கிரே: ச்ருங்கே மஹேந்த்ரஸ்ய மஹாபலா: ।
ஹனுமத்ப்ரமுகா: ப்ரீதிம் ஹரயோ ஜக்முருத்தமாம் ॥ 1 ॥
ப்ரீதிமத்ஸூபவிஷ்டேஷு வானரேஷு மஹாத்மஸு ।
தம் தத: ப்ரீதிஸம்ஹ்ருஷ்ட: ப்ரீதிமந்தம் மஹாகபிம் ॥
ஜாம்பவான் கார்யவருத்தாந்த-மப்ருச்ச-தனிலாத்மஜம் ॥ 2 ॥

ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்

இலங்கையில் நிகழ்ந்ததைக் கூறுதல்

1. அப்பொழுது அந்த மகேந்திர மலைச் சிகரத்தில் ஹனுமாரைத் தலைவராய்க் கொண்ட மகா பலசாலிகளாகிய வானரர்கள் உத்தமமான சந்தோஷத்தையடைந்தார்கள்.

2. பிரீதிமிக்க மகா புருஷர்களான வானரர்கள் உட்கார்ந்ததும் ஜாம்பவான் மகிழ்ச்சி பொங்க வானரசிரேஷ்டரும் சந்தோஷம் நிறைந்தவருமான வாயு குமாரரைப் பார்த்துக் காரிய விருத்தாந்தத்தைப் பற்றி வினவினார்.

---

1. ச்ருங்கம் । மஹாபல: ।
2. 'ப்ரீதிமத்ஸூபவிஷ்டேஷு' இந்த அரை சுலோகம் சில பாடங்களில் இல்லை.

कथं दृष्टा त्वया देवी कथं वा तत्र वर्तते ।
तस्यां वा स कथंवृत्तः क्रूरकर्मा दशाननः ॥ ३ ॥

तत्त्वतः सर्वमेतन्नः प्रब्रूहि त्वं महाकपे ।
श्रुतार्था-श्चिन्तयिष्यामो भूयः कार्यविनिश्चयम् ॥ ४ ॥

यश्चार्थ-स्तत्र वक्तव्यो गतै-रस्माभिरात्मवान् ।
रक्षितव्यं च यत्तत्र तद्भवान् व्याकरोतु नः ॥ ५ ॥

கதம் த்ருஷ்டா த்வயா தேவீ கதம் வா தத்ர வர்த்ததே ।
தஸ்யாம் வா கதம் வ்ருத்த: க்ரூரகர்மா தசானன: ॥ 3 ॥

தத்வத: ஸர்வமேதந்ந: ப்ரப்ரூஹி த்வம் மஹாகபே ।
ச்ருதார்த்தாச்-சிந்தயிஷ்யாமோ பூய: கார்ய-விநிச்சயம் ॥ 4 ॥

யச்சார்த்த்ஸ்-தத்ர வக்தவ்யோ கதை-ரஸ்மாபிராத்மவான் ।
ரக்ஷிதவ்யஞ்ச யத் தத்ர தத்பவான் வ்யாகரோது ந: ॥ 5 ॥

---

3. தேவியார் உம்மால் எங்ஙனம் காணப்பட்டார்? அங்கே எந்த நிலைமையில் இருக்கிறார்? கொடுந் தொழில் புரியும் இராவணன் அவரிடம் எப்படி நடந்து கொள்ளுகிறான்?

4. வானரசிரேஷ்டரே! இதையெல்லாம் உள்ளபடி எங்களுக்கு நீர் சொல்லும். விஷயங்களைக் கேட்டபின் மேலே நடக்க வேண்டியதைப் பற்றிச் சிந்திக்கலாம்.

5. அங்கு (ஸ்ரீராமர் முன்னர்) சேர்ந்ததும் எந்த விஷயம் நம்மால் சொல்லத் தகுந்தது; எது மறைக்க வேண்டியது என்பதையும் புத்திமானான நீர்தான் எங்களுக்கு விளக்க வேண்டும்.

---

3. தஸ்யாஞ்சாபி கதம் வ்ருத்த: ।

4. 'தத்வத: ஸர்மேதந்ந:' இதற்குப் பின் சில பாடங்களில் 'ஸம்மார்க்கிதா கதம் தேவீ கிஞ்ச ஸா ப்ரத்யபாஷத' என்ற அரை சுலோகம் உளது.

स नियुक्त-स्तत-स्तेन संप्रहृष्ट-तनूरुहः ।
प्रणम्य शिरसा देव्यै सीतायै प्रत्यभाषत ॥ ६ ॥
प्रत्यक्षमेव भवतां महेन्द्राग्रात् खमाप्लुतः ।
उदधे-र्दक्षिणं पारं कांक्षमाणः समाहितः ॥ ७ ॥
गच्छतश्च हि मे घोरं विघ्नरूपमिवाभवत् ।
कांचनं शिखरं दिव्यं पश्यामि सुमनोहरम् ॥ ८ ॥
स्थितं पन्थान-मावृत्य मेने विघ्नं च तं नगम् ॥ ९ ॥

ஸ நியுக்தஸ்-ததஸ் தேன ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்ட தனூருஹ: ।
ப்ரணம்ய சிரஸா தேவ்யை ஸீதாயை ப்ரத்யபாஷத ॥ 6 ॥
ப்ரத்யக்ஷமேவ பவதாம் மஹேந்த்ராக்ராத் கமாப்லுத: ।
உததேர்-தக்ஷிணம் பாரம் காங்க்ஷமாண: ஸமாஹித: ॥ 7 ॥
கச்சதச்ச ஹி மே கோரம் விக்னரூப-மிவாபவத் ।
காஞ்சனம் சிகரம் திவ்யம் பச்யாமி ஸுமனோஹரம் ॥ 8 ॥
ஸ்திதம் பந்தான-மாவ்ருத்ய மேனே விக்னஞ் ச தம் நகம் ॥ 9 ॥

---

6. அங்ஙனம் கூறப் பெற்ற ஹனுமார் மகிழ்ச்சியால் மயிர் சிலிர்க்க சீதா தேவியைத் தலையால் வணங்கி மறுமொழி கூறலுற்றார்.

7. சமுத்திரத்தின் தென் கரையை அடைய விரும்பி மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தி உங்கள் முன்னிலையில் மகேந்திர மலையின் உச்சியிலிருந்து ஆகாயத்தில் கிளம்பினேன்.

8. போகும் வழியில் என் முன் பொன்மயமாயும் மனதைக் கவர்வதாயும் தெய்வீகமாயும் இருந்த ஒரு மலைச் சிகரத்தைக் கண்டேன். அது கொடிய இடையூறாக எனக்குத் தோன்றிற்று.

9. வழியை மறைத்துக் கொண்டிருந்ததால் அந்த மலையை இடையூறாகக் கருதினேன்.

---

6. நமஸ்ய சிரஸா தேவ்யை ।

उपसंगम्य तं दिव्यं कांचनं नगसत्तमम् ।
कृता मे मनसा बुद्धि-र्भेत्तव्योऽयं मयेति च ॥ १० ॥
प्रहतं च मया तस्य लांगूलेन महागिरेः ।
शिखरं सूर्यसंकाशं व्यशीर्यत सहस्रधा ॥ ११ ॥
व्यवसायं च तं बुद्ध्वा स होवाच महागिरिः ।
पुत्रेति मधुरां वाणीं मनः प्रह्लादयन्निव ॥ १२ ॥
पितृव्यं चापि मां विद्धि सखायं मातरिश्वनः ।
मैनाक इति विख्यातं निवसन्तं महोदधौ ॥ १३ ॥

உபஸங்கம்ய தம் திவ்யம் காஞ்சனம் நகஸத்தமம் ।
க்ருதா மே மனஸா புத்திர்-பேத்தவ்யோऽயம் மயேதி ச ॥ 10 ॥
ப்ரஹதஞ் ச மயா தஸ்ய லாங்கூலேன மஹாகிரே: ।
சிகரம் ஸூர்யஸங்காசம் வ்யசீர்யத ஸஹஸ்ரதா ॥ 11 ॥
வ்யவஸாயஞ் ச தம் புத்த்வா ஸ ஹோவாச மஹாகிரி: ।
புத்ரேதி மதுராம் வாணீம் மன: ப்ரஹ்லாதயன்னிவ ॥ 12 ॥
பித்ருவ்யஞ் சாபி மாம் வித்தி ஸகாயம் மாதரிச்வன: ।
மைநாக இதி விக்யாதம் விவஸந்தம் மஹோததௌ ॥ 13 ॥

---

10. தெய்வீகமான அச்சிறந்த பொன்மலையை அணுகி அதைப் பிளக்க வேண்டும் என்று மனதில் நிச்சயித்துக் கொண்டேன்.

11. சூரியனைப் போல் பிரகாசிக்கும் அம்மலையின் சிகரம் என்னால் வாலினால் அடிக்கப்பட்டு ஆயிரம் சுக்கலாகப் பிளந்தது.

12. அந்தப் பெரியமலை என்னுடைய மனோ நிச்சயத்தை உணர்ந்து 'மகனே' என்று அழைத்து என் மனம் உருகும் வண்ணம் இனிய வார்த்தையைப் பேசிற்று.

13. 'என்னை மைநாகம் என்னும் பெயர் பெற்றவனாகவும் வாயுதேவருக்கு நண்பனாகவும் அதனால் தந்தை வழி உனக்கு உற்றவனாகவும் இப்பொழுது சமுத்திரத்தை இருப்பிடமாய்க் கொண்டவனாகவும் அறிந்து கொள்வாயாக.

---

11. ப்ரஹதஸ்ய மயா தஸ்ய । 13. மைநாகமிதி ।

पक्षवन्तः पुरा पुत्र बभूवुः पर्वतोत्तमाः ।
छन्दतः पृथिवीं चेरु-र्बाधमानाः समन्ततः ॥ १४ ॥
श्रुत्वा नगानां चरितं महेन्द्रः पाकशासनः ।
चिच्छेद भगवान् पक्षान् वज्रेणैषां सहस्रशः ॥ १५ ॥
अहं तु मोक्षित-स्तस्मात् तव पित्रा महात्मना ।
मारुतेन तदा वत्स प्रक्षिप्तोऽस्मि महार्णवे ॥ १६ ॥

பக்ஷவந்த: புரா புத்ர பபூவு: பர்வதோத்தமா: ।
ச்சந்தத: ப்ருதிவீஞ் சேருர்-பாதமானா: ஸமந்தத: ॥ *14* ॥

ச்ருத்வா நகானாஞ் சரிதம் மஹேந்த்ர: பாகசாஸன: ।
சிச்சேத பகவான் பக்ஷான் வஜ்ரேணைஷாம் ஸஹஸ்ரச: ॥ *15* ॥

அஹம் து மோக்ஷிதஸ்-தஸ்மாத் தவ பித்ரா மஹாத்மனா ।
மாருதேன ததா வத்ஸ ப்ரக்ஷிப்தோऽஸ்மி மஹார்ணவே ॥ *16* ॥

---

14. 'மகனே! முன்னொரு காலத்தில் பெரிய மலைகள் சிறகுள்ளவைகளாய் இருந்தன. பூமியைச் சுற்றி எங்கும் நினைத்தபடி துன்புறுத்திக் கொண்டு சஞ்சரித்தன.

15. பாகசாஸனன் எனப் பெயர் பெற்ற பகவான் தேவேந்திரன் மலைகளின் நடத்தையைக் கேட்டு இவற்றின் சிறகுகளை வஜ்ராயுதத்தால் ஆயிரம் துண்டாக வெட்டினார்.

16. 'குழந்தாய்! நான் மட்டும் மகாத்மாவான வாயுபகவானாகிய உனது தந்தையால் அப்பொழுது அவரிடமிருந்து விடுவிக்கப்பட்டு இப்பெருங்கடலில் வீழ்த்தப்பட்டேன்.

---

14. பக்ஷவந்த: புரா தத்ர । *15. வஜ்ரேண பகவான் பக்ஷௌ சிச்சேதைஷாம் ஸஹஸ்ரச:* ।
16. ப்ரக்ஷிப்தோ வருணாலயே ।

रामस्य च मया साह्ये वर्तितव्य-मरिन्दम ।
रामो धर्मभृतां श्रेष्ठो महेन्द्रसम-विक्रमः ॥ १७ ॥
एतत्श्रुत्वा वचस्तस्य मैनाकस्य महात्मनः ।
कार्य-मावेद्य तु गिरे-रुद्यतं च मनो मम ॥ १८ ॥
तेन चाह-मनुज्ञातो मैनाकेन महात्मना ।
स चाप्यन्तर्हितः शैलो मानुषेण वपुष्मता ॥
शरीरेण महाशैलः शैलेन च महोदधौ ॥ १९ ॥

ராமஸ்ய ச மயா ஸாஹ்யே வர்த்திதவ்ய-மரிந்தம ।
ராமோ தர்மப்ருதாம் ச்ரேஷ்டோ மஹேந்த்ரஸம-விக்ரம: ॥ 17 ॥

ஏதச்ச்ருத்வா வசஸ்தஸ்ய மைநாகஸ்ய மஹாத்மன: ।
கார்ய-மாவேத்ய து கிரே-ருத்யதஞ்ச மனோ மம ॥ 18 ॥

தேன சாஹ-மனுஜ்ஞாதோ மைநாகேன மஹாத்மனா ।
ஸ சாப்யந்தர்ஹித: சைலோ மானுஷேண வபுஷ்மதா ॥
சரீரேண மஹாசைல: சைலேன ச மஹோததௌ ॥ 19 ॥

---

17. 'பகையை வெல்பவனே! ஸ்ரீராமருக்குச் சேவை செய்வதில் நானும் பயன்பட வேண்டும். ஸ்ரீராமர் தேவேந்திரனுக்கொப்பான பராக்கிரமமுடையவர். தருமத்தைக் காப்பவர்களில் தலை சிறந்தவர்.'

18. மகாத்மாவாகிய மைநாகத்தின் இவ்வார்த்தையைக் கேட்டு என் காரியத்தை அம்மலைக்குத் தெரிவித்துவிட்டு மேலே செல்ல என் மனம் விரைந்தது.

19. மலையாயிருந்தும் மனித உருத்தாங்கிய மைநாகம் என்னும் அம்மகாத்மாவால் நான் அனுமதிக்கப் பெற்றேன். அப்பெரிய மலையும் மலை உருவத்துடன் ஸமுத்திரத்தில் மறைந்தது.

---

18. ஏதச்ச்ருத்வா மயா தஸ்ய மைநாகஸ்ய மஹாத்மனா ।
கார்யமாவேத்ய ச கிரேருத்ததம் । 17. ராகவஸ்ய மயா ஸாஹ்யே ।

उत्तमं जव-मास्थाय शेषं पन्थान-मास्थितः ।
ततोऽहं सुचिरं कालं वेगेनाभ्यगमं पथि ।। २० ।।
ततः पश्याम्यहं देवीं सुरसां नागमातरम् ।
समुद्रमध्ये सा देवी वचनं मामभाषत ।। २१ ।।
मम भक्षः प्रदिष्टस्त्व-ममरै-र्हरिसत्तम ।
अतस्त्वां भक्षयिष्यामि विहितस्त्वं चिरस्य मे ।। २२ ।।

உத்தமம் ஜவ-மாஸ்தாய சேஷம் பந்தான-மாஸ்தித: ।
ததோऽஹம் ஸுசிரம் காலம் வேகேனாப்யகமம் பதி ।। 20 ।।

தத: பச்யாம்யஹம் தேவீம் ஸுரஸாம் நாகமாதரம் ।
ஸமுத்ரமத்யே ஸா தேவீ வசனம் மாமபாஷத ।। 21 ।।

மம பக்ஷ: ப்ரதிஷ்டஸ்த்வ-மமரைர்-ஹரிஸத்தம ।
அதஸ்த்வாம் பக்ஷயிஷ்யாமி விஹித்ஸ்த்வம் சிரஸ்ய மே ।। 22 ।।

---

20. மிகுதியுள்ள வழியைக் கடக்க உத்தமமான வேகத்தைக் கைக் கொண்டு வெகுநேரம் நான் அவ்வேகத்துடன் வழியைக் கடந்தேன்.

21. பின்னர் நான் ஸுரஸை என்ற நாகமாதாவாகிய தேவியைக் கண்டேன். ஸமுத்திரமத்தியில் அந்த தேவியானவள் என்னை நோக்கிப் பின்வரும் வார்த்தையைக் கூறினாள்.

22. 'வானரசிரேஷ்டனே! நீ தேவர்களால் எனக்கு இறையாகக் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளவன். நெடுநாட்களுக்குப் பின் கிடைத்துள்ளாய். ஆகையால் உன்னைத் தின்னப் போகிறேன்.'

---

20. காலம் ஜவேனாப்யகமம் பதி । 21. வசனஞ்சேதமப்ரவீத் ।
22. மம பக்ஷ்ய: । ததஸ்த்வாம் । விஹிதஸ் த்வம் ஹி மே ஸுரை: ।

एवमुक्तः सुरसया प्रांजलिः प्रणतः स्थितः ।
विषण्णवदनो भूत्वा वाक्यंचेद-मुदीरयन् ।। २३ ।।
रामो दाशरथिः श्रीमान् प्रविष्टो दण्डकावनम् ।
लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया चापि भार्यया ।। २४ ।।
तस्य सीता हृता भार्या रावणेन दुरात्मना ।
तस्याः सकाशं दूतोऽहं गमिष्ये रामशासनात् ।।
कर्तु-मर्हसि रामस्य साहाय्यं विषये सती ।। २५ ।।

ஏவமுக்த: ஸுரஸயா ப்ராஞ்ஜலி: ப்ரணத: ஸ்தித: ।
விஷண்ணவதனோ பூத்வா வாக்யஞ்சேத-முதீரயன் ।। 23 ।।

ராமோ தாசரதி: ஸ்ரீமான் ப்ரவிஷ்டோ தண்டகாவனம் ।
லக்ஷ்மணேன ஸஹ ப்ராத்ரா ஸீதயாசாபி பார்யயா ।। 24 ।।

தஸ்ய ஸீதா ஹ்ருதா பார்யா ராவணேன துராத்மனா ।
தஸ்யா: ஸகாசம் தூதோऽஹம் கமிஷ்யே ராமசாஸனாத் ।।
கர்த்து-மர்ஹஸி ராமஸ்ய ஸாஹாய்யம் விஷயே ஸதீ ।। 25 ।।

---

23. ஸுரஸையினால் இங்ஙனம் கூறப்பெற்ற நான் வணக்கத்துடன் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு வாடிய முகத்துடன் பின்வருமாறு கூறினேன்.

24. தசரதகுமாரரான ஸ்ரீமான் ராமர் தம்பி லக்ஷ்மணருடனும் மனைவி ஸீதையுடனும் தண்டகா வனத்தில் புகுந்தார்.

25. அவருடைய மனைவியான ஸீதை துராத்மாவான ராவணனால் கவரப்பட்டாள். ஸ்ரீராமருடைய கட்டளையால் அவளிடம் நான் தூதனாகச் செல்லுகிறேன். ஸ்ரீராமருடைய ராஜ்யத்தில் வசிக்கும் நீ சகாயம் செய்தற்குரியவளாகின்றாய்.

---

23. விவர்ணவதனோ । வாக்யஞ்சேதமுதீரயம் । 25. விஷயே ஸதி ।

अथवा मैथिलीं दृष्ट्वा रामंचाक्लिष्टकारिणम् ।
आगमिष्यामि ते वक्त्रं सत्यं प्रतिश्रृणोमि ते ॥ २६ ॥
एवमुक्ता मया सा तु सुरसा कामरूपिणी ।
अब्रवीन्नातिवर्तेत कश्चिदेष वरो मम ॥ २७ ॥
एवमुक्तः सुरसया दशयोजन-मायतः ।
ततोऽर्धगुण-विस्तारो बभूवाहं क्षणेन तु ॥ २८ ॥
मत्प्रमाणानुरूपं च व्यादितं तु मुखं तया ।
तद्दृष्ट्वा व्यादितं चास्यं ह्रस्वं ह्यकरवं पुनः ॥ २९ ॥

அதவா மைதிலீம் த்ருஷ்ட்வா ராமஞ்சாக்லிஷ்டகாரிணம் ।
ஆகமிஷ்யாமி தே வக்த்ரம் ஸத்யம் ப்ரதிச்ருணோமி தே ॥ 26 ॥
ஏவமுக்தா மயா ஸா து ஸுரஸா காமரூபிணீ ।
அப்ரவீந்நாதிவர்த்தேத கச்சிதேஷ வரோ மம ॥ 27 ॥
ஏவமுக்த: ஸுரஸயா தசயோஜன-மாயத: ।
ததோऽர்த்தகுண-விஸ்தாரோ பபூவாஹம் க்ஷணேன து ॥ 28 ॥
மத்ப்ரமாணானுரூபஞ் ச வ்யாதிதம் து முகம் தயா ।
தத்-த்ருஷ்ட்வா வ்யாதிதஞ் சாஸ்யம் ஹ்ரஸ்வம் ஹ்யகரவம் புன: ॥ 29 ॥

---

26. நீ ஒப்பாவிட்டால் மைதிலியைப் பார்த்துவிட்டு எவருக்குந் தீங்கு செய்யாத ஸ்ரீராமரையும் தரிசித்துவிட்டு உன்னுடைய வாயை நானே வந்தடைகிறேன். உனக்கு ஸத்தியமாய் வாக்களிக்கிறேன்.

27. விரும்பிய வடிவெடுக்கவல்ல அந்த ஸுரஸை என்னால் இப்படிச் சொல்லப்பட்டதும் 'எவரும் என்னை மீறிச் செல்ல இயலாது; இது எனது வரம்' என்று கூறினாள்.

28. ஸுரஸையால் இங்ஙனம் கூறப்பெற்ற நான் ஒரு நொடிக்குள் பத்து யோஜனை உயர்ந்தவனாகவும் அதில் பாதியளவு பருத்தவனாகவும் ஆனேன்.

29. அவளாலும் என் அளவுக்கு வாய் திறக்கப்பட்டது; திறந்த அவ்வாயைக் கண்டு நான் திரும்பக் குறுகலாகச் செய்து கொண்டேன்.

---

29. மத்ப்ரமாணாதிகஞ்சைவ । தம் த்ருஷ்ட்வா வ்யாதிதந்த்வாஸ்யம்

तस्मिन् मुहूर्ते च पुनर्बभूवांगुष्ठमात्रकः ।
अभिपत्याशु तद्वक्त्रं निर्गतोहं ततः क्षणात् ॥ ३० ॥
अब्रवीत् सुरसा देवी स्वेन रूपेण मां पुनः ।
अर्थसिद्ध्यै हरिश्रेष्ठ गच्छ सौम्य यथासुखम् ॥ ३१ ॥
समानय च वैदेहीं राघवेण महात्मना ।
सुखी भव महाबाहो प्रीताऽस्मि तव वानर ॥ ३२ ॥
ततोऽहं साधु साध्विति सर्वभूतैः प्रशंसितः ।
ततोऽन्तरिक्षं विपुलं प्लुतोऽहं गरुडो यथा ॥ ३३ ॥

தஸ்மின் முஹூர்த்தே ச புனர் பபூவாங்குஷ்டமாத்ரக: ।
அபிபத்யாசு தத்வக்த்ரம் நிர்க்கதோஹம் தத: க்ஷணாத் ॥ 30 ॥
அப்ரவீத் ஸுரஸா தேவீ ஸ்வேன ரூபேண மாம் புன: ।
அர்த்தஸித்த்யை ஹரிச்ரேஷ்ட கச்ச ஸௌம்ய யதாஸுகம் ॥ 31 ॥
ஸமானய ச வைதேஹீம் ராகவேண மஹாத்மனா ।
ஸுகீ பவ மஹாபாஹோ ப்ரீதாऽஸ்மி தவ வானர ॥ 32 ॥
ததோऽஹம் ஸாது ஸாத்விதி ஸர்வபூதை: ப்ரசம்ஸித: ।
ததோऽந்தரிக்ஷம் விபுலம் ப்லுதோऽஹம் கருடோ யதா ॥ 33 ॥

30. அதே நிமிஷத்தில் கட்டைவிரல் அளவாக ஆய்விட்டேன். உடனே அவள் வாயினுள் புகுந்து ஒரு கணத்தில் அதினின்று வெளிவந்தேன்.

31-32. ஸுரஸாதேவி சுயரூபத்துடன் மீளவும் என்னைப் பார்த்து 'பெருந்தோளா! உம்மிடம் நான் பிரீதியடைந்துவிட்டேன். மனதிற்கினியவரே! காரியசித்திக்காக உமது விருப்பப்படி போகலாம். வானரசிரேஷ்டரே! வைதேகியை மகாத்மாவான ஸ்ரீராகவருடன் சேர்த்து வையும். வானரரே! சுகமாய் வாழ்வீராக!' என்று சொன்னாள்.

33. அப்பொழுது நான் 'நன்று நன்று' என்று எல்லா உயிர்களாலும் கொண்டாடப்பட்டேன். பிறகு நான் விசாலமான ஆகாயவெளியில் கருடன்போல் பாய்ந்து சென்றேன்.

---

30. புனர்பபூவாங்குஷ்டஸம்மித: । 31. அர்த்தஸித்தௌ ।

छाया मे निगृहीता च न च पश्यामि किंचन ।। ३४ ।।
सोऽहं विगतवेगस्तु दिशो दश विलोकयन् ।
न किंचित्तत्र पश्यामि येन मेऽपहृता गतिः ।। ३५ ।।
ततो मे बुद्धिरुत्पन्ना किं नाम गगने मम ।
ईदृशो विघ्न उत्पन्नो रूपं यत्र न दृश्यते ।। ३६ ।।
अधो भागे न मे दृष्टिः शोचता पातिता मया ।
ततोऽद्राक्ष-महं भीमां राक्षसीं सलिले शयाम् ।। ३७ ।।

ச்சாயா மே நிக்ருஹீதா ச ந ச பச்யாமி கிஞ்சன ll 34 ll
ஸோऽஹம் விகதவேகஸ்து திசோ தச விலோகயன் l
ந கிஞ்சித் தத்ர பச்யாமி யேன மேऽபஹ்ருதா கதி: ll 35 ll
ததோ மே புத்திருத்பன்னா கிம் நாம ககனே மம l
ஈத்ருசோ விக்ன உத்பன்னோ ரூபம் யத்ர ந த்ருச்யதே ll 36 ll
அதோ பாகே ந மே த்ருஷ்டி: சோசதா பாதிதா மயா l
ததோऽத்ராக்ஷ-மஹம் பீமாம் ராக்ஷஸீம் ஸலிலே சயாம் ll 37 ll

---

34. (பிறகு) என்னுடைய நிழல் இழுக்கப்பட்டாற் போல் தோன்றிற்று. ஆனால் நான் எதையும் காணவில்லை.

35. அப்பொழுது நான் வேகம் தடைப்பட்டு பத்துத் திசைகளிலும் சுற்றிப்பார்த்தும், எதனால் என்னுடைய வேகம் தடுக்கப்பட்டதென்பதற்கு அங்கு எதையும் காணவில்லை.

36. எங்கும் ஒரு ரூபத்தையும் காணாமலிருந்தும் வானவெளியில் இப்படிப்பட்ட தடை ஏற்பட்ட இது என்ன அதிசயம் என்ற சிந்தை எனக்குண்டாயிற்று.

37. கவலையுற்றிருந்த என்னால் (அதுவரை) கீழ்நோக்கிப்பார்வை என்னால் செலுத்தப்படவில்லை. (பிறகு) ஜலத்தின்மேல் படுத்துக் கொண்டிருந்த பயங்கரமான ஒரு அரக்கியை நான் கண்டேன்.

---

35. யேன மே விஹதா கதி: l
36. அத மே புத்திருத்பன்னா கிந்நாம கமனே மம l

प्रहस्य च महानाद-मुक्तोऽहं भीमया तया ।
अवस्थित-मसंभ्रान्त-मिदं वाक्यमशोभनम् ।। ३८ ।।
क्वासि गन्ता महाकाय क्षुधिताया ममेप्सितः ।
भक्षः प्रीणय मे देहं चिरमाहार-वर्जितम् ।। ३९ ।।
बाढ-मित्येव तां वाणीं प्रत्यगृह्णा-महं ततः ।
आस्य-प्रमाणादधिकं तस्याः काय-मपूरयम् ।। ४० ।।
तस्याश्चास्यं महद्भीमं वर्धते मम भक्षणे ।
न च मां साधु बुबुधे मम वा निकृतं कृतम् ।। ४१ ।।

ப்ரஹஸ்ய ச மஹாநாத-முக்தோऽஹம் பீமயா தயா ।
அவஸ்தித-மஸம்ப்ராந்த-மிதம் வாக்ய-மசோபனம் ।। 38 ।।
க்வாஸி கந்தா மஹாகாய க்ஷுதிதாயா மமேப்ஸித: ।
பக்ஷ: ப்ரீணய மே தேஹம் சிரமாஹார-வர்ஜிதம் ।। 39 ।।
பாட-மித்யேவ தாம் வாணீம் ப்ரத்யக்ருஹ்ணா-மஹம் தத: ।
ஆஸ்ய-ப்ரமாணாததிகம் தஸ்யா: காய-மபூரயம் ।। 40 ।।
தஸ்யாச்-சாஸ்யம் மஹத்பீமம் வர்த்ததே மம பக்ஷணே ।
ந ச மாம் ஸாது புபுதே மம வா நிக்ருதம் க்ருதம் ।। 41 ।।

---

38. பயங்கரமான அவள் பெருஞ்சத்தமிட்டுச் சிரித்து அசையாமலும் பரபரப்பில்லாமலும் என்னைப்பார்த்து இந்த அமங்களமான வார்த்தையைப் பேசினாள்.

39. பெரிய உடல் படைத்தவனே! எங்கே போகிறாய்? பசித்திருக்கும் எனக்கு நீ விரும்பத்தக்க உணவாவாய். நெடுநாள் உணவின்றியிருக்கும் என் உடலுக்குத் திருப்தியைச் செய்.'

40. நான் 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அவள் சொல்லை ஏற்றுக்கொண்டு அவள் வாயின் அளவிற்கு அதிகமாகச் சரீரத்தைப் பெரிதாக்கினேன்.

41. அவளுடைய வாயும் என்னைப் புசிப்பதற்காகப் பெரியதாகவும் பயங்கரமாகவும் விரிந்தது. அவள் என்னையாவது என்னுடைய வஞ்சகச்செயலையாவது நன்கு புரிந்து கொள்ளவில்லை.

---

38. அதோ ப்ர்கே து மே த்ருஷ்டி: சோசத: பதிதா ததா ।
தத்ராத்ராக்ஷமஹம் ।

ततोऽहं विपुलं रूपं संक्षिप्य निमिषान्तरात् ।
तस्या हृदय-मादाय प्रपतामि नभः स्थलम् ।। ४२ ।।
सा विसृष्टभुजा भीमा पपात लवणाम्भसि ।
मया पर्वतसंकाशा निकृत्तहृदया सती ।। ४३ ।।
श्रृणोमि खगतानांच सिद्धानां चारणैः सह ।
राक्षसी सिंहिका भीमा क्षिप्रं हनुमता हता ।। ४४ ।।

ததோऽஹம் விபுலம் ரூபம் ஸம்க்ஷிப்ய நிமிஷாந்தராத் ।
தஸ்யா ஹ்ருதய-மாதாய ப்ரபதாமி நப: ஸ்தலம் ।। 42 ।।

ஸா விஸ்ருஷ்டபுஜா பீமா பபாத லவணாம்பஸி ।
மயா பர்வதஸங்காசா நிக்ருத்தஹ்ருதயா ஸதீ ।। 43 ।।

ச்ருணோமி ககதானாஞ்ச ஸித்தானாம் சாரணை: ஸஹ ।
ராக்ஷஸீ ஸிஹ்மிகா பீமா க்ஷிப்ரம் ஹனுமதா ஹதா ।। 44 ।।

---

42. பின்பு நான் ஒரு நிமிஷத்தில் என்னுடைய பெரிய வடிவத்தைச் சுருக்கி அவளுடைய இருதயத்தைப் பறித்துக்கொண்டு ஆகாய வெளியில் பாய்ந்தேன்.

43. மலைபோல் பருத்த அவள் என்னால் இருதயம் பிளக்கப்பட்டுக் கைகளைப் பரப்பிக்கொண்டு உப்புக்கடலில் முழுகிப் போனாள்.

44. அப்பொழுது ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கும் சித்தர்களும் சாரணர்களும் 'ஸிம்ஹிகையெனும் கொடிய அரக்கி ஹனுமாரால் ஒரு நொடியில் கொல்லப்பட்டாள்' என்ற பேச்சை நான் கேட்டேன்.

---

41. ந து மாம் ஸாது புபுதே மம வா விக்ருதம் க்ருதம் ।।
44. ககதானாஞ்ச வாச: ஸௌம்யா மஹாத்மனாம் ।

तां हत्वा पुनरेवाहं कृत्य-मात्ययिकं स्मरन् ।
गत्वा चाहं महाध्वानं पश्यामि नगमण्डितम् ॥ ४५ ॥
दक्षिणं तीरमुदधे-र्लंका यत्र च सा पुरी ।
अस्तं दिनकरे याते रक्षसां निलयं पुरम् ॥
प्रविष्टोऽह-मविज्ञातो रक्षोभि-र्भीमविक्रमैः ॥ ४६ ॥
तत्र प्रविशतश्चापि कल्पान्तघनसन्निभा ।
अट्टहासं विमुंचन्ती नारी काऽप्युत्थिता पुरः ॥ ४७ ॥

தாம் ஹத்வா புனரேவாஹம் க்ருத்ய-மாத்யயிகம் ஸ்மரன் ।
கத்வா சாஹம் மஹாத்வானம் பச்யாமி நகமண்டிதம் ॥ 45 ॥
தக்ஷிணம் தீர-முததேர்-லங்கா யத்ர ச ஸா புரீ ।
அஸ்தம் தினகரே யாதே ரக்ஷஸாம் நிலயம் புரம் ॥
ப்ரவிஷ்டோ஽ஹ-மவிஜ்ஞாதோ ரக்ஷோபிர்-பீமவிக்ரமை: ॥ 46 ॥
தத்ர ப்ரவிசதச்சாபி கல்பாந்த கனஸந்நிபா ।
அட்டஹாஸம் விமுஞ்சந்தீ நாரீ காऽப்யுத்திதா புர: ॥ 47 ॥

45-46. அவளைக் கொன்று விட்டு அவளைக் கொன்றதையே நினைத்துக்கொண்டு நெடுவழிசென்ற நான் இலங்கை நகரிருக்கும் மலைகளடர்ந்த கடலின் தென்கரையைக் கண்டேன். சூரியன் அஸ்தமித்த பின் பொல்லாத அரக்கர்கள் அறியாதபடி அவர்களுடைய ஊருக்குள்ளே நான் நுழைந்தேன்.

47. அங்கு நான் புகுந்தபொழுது ஊழிக்காலத்து மேகம் போன்ற கரிய பெண்ணொருத்தி அட்டஹாஸம் செய்துகொண்டு என்முன் தோன்றினாள்.

---

45. கத்வா ச மஹதத்வானம்
46. லங்கா யத்ர கதா புரீ । நிலயம்புரீம் ।
47. கல்பாந்தகனஸப்ரபா ।

जिघांसन्तीं ततस्तान्तु ज्वलदग्निशिरोरुहाम् ।
सव्यमुष्टिप्रहारेण पराजित्य सु भैरवाम् ।
प्रदोषकाले प्रविशं भीतयाऽहं तयोदिता ॥ ४८ ॥

अहं लंकापुरी वीर निर्जिता विक्रमेण ते ।
यस्मात्तस्माद्विजेताऽसि सर्वरक्षांस्यशेषतः ॥ ४९ ॥

तत्राहं सर्वरात्रंतु विचिन्वन् जनकात्मजाम् ।
रावणान्तः पुरगतो न चापश्यं सुमध्यमाम् ॥ ५० ॥

ஜிகாம்ஸந்தீம் ததஸ்தாந்து ஜ்வலதக்னிசிரோருஹாம் ।
ஸவ்யமுஷ்டிப்ரஹாரேண பராஜித்ய ஸுபைரவாம் ॥
ப்ரதோஷகாலே ப்ரவிசம் பீதயாऽஹம் தயோதிதா ॥ 48 ॥

அஹம் லங்காபுரீ வீர நிர்ஜிதா விக்ரமேண தே ।
யஸ்மாத் தஸ்மாத் விஜேதாऽஸி ஸர்வரக்ஷாம்ஸ்யசேஷத: ॥ 49 ॥

தத்ராஹம் ஸர்வராத்ரந்து விசின்வன் ஜனகாத்மஜாம் ।
ராவணாந்த:புரகதோ ந சாபச்யம் ஸுமத்யமாம் ॥ 50 ॥

---

48. என்னைக் கொல்ல வந்தவளும் அக்னிபோல் சிவந்த தலைமயிருடையவளும் பயங்கர வடிவுடையவளுமான அவளை நான் இடக்கையால் குத்தி வெற்றிகொண்டு மாலைப்பொழுதில் நான் புகுந்தேன். பயம் மேலிட்ட அவள் என்னிடம் பின்வருமாறு கூறினாள்.

49. 'வீரா! நான் இலங்காதேவி. உனது வலிமையால் நான் வெல்லப்பட்ட காரணத்தால் நீ எல்லா அரக்கர்களையும் மிச்சமின்றி வெல்லப்போகிறாய்.'

50. நான் இரவு முழுதும் ஜனகர் மகளைத் தேடித்திரிந்து இராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் புகுந்தேன். அங்கேயும் அம் மெல்லிடையாளை நான் காணவில்லை.

ततः सीता-मपश्यंस्तु रावणस्य निवेशने ।
शोकसागर-मासाद्य न पारमुपलक्षये ।। ५१ ।।

शोचता च मया दृष्टं प्राकारेण समावृतम् ।
कांचनेन विचित्रेण ग्रहोपवन-मुत्तमम् ।। ५२ ।।

स प्राकार-मवप्लुत्य पश्यामि बहुपादपम् ।। ५३ ।।

अशोकवनिका-मध्ये शिंशुपा-पादपो महान् ।
तमारुह्य च पश्यामि कांचनं कदली वनम् ।। ५४ ।।

தத: ஸீதா-மபச்யம்ஸ்து ராவணஸ்ய நிவேசனே ।
சோகஸாகர-மாஸாத்ய ந பாரமுபலக்ஷயே ।। 51 ।।
சோசதா ச மயா த்ருஷ்டம் ப்ராகாரேண ஸமாவ்ருதம் ।
காஞ்சனேன விசித்ரேண மஹோபவன-முத்தமம் ।। 52 ।।
ஸ ப்ராகார-மவப்லுத்ய பச்யாமி பஹுபாதபம் ।। 53 ।।
அசோகவனிகா-மத்யே சிம்சுபா-பாதபோ மஹான் ।
தமாருஹ்ய ச பச்யாமி காஞ்சனம் கதலீவனம் ।। 54 ।।

---

51. பிறகு இராவணனுடைய மனையிலும் சீதையைக் காணாது துக்கக்கடலில் மூழ்கி அதற்குக் கரை காணாதிருந்தேன்.

52. அப்படி துக்கித்துக் கொண்டிருந்த என்னால் விசித்திரமானதும் தங்கமதிலால் சூழப்பெற்றதுமான ஒரு நந்தவனம் காணப்பட்டது.

53. மதிலைத்தாண்டி பல மரங்கள் நிறைந்த ஒரு தோப்பைக் கண்டேன்.

54. அசோகவனத்தின் மத்தியில் ஒரு பெரிய சிம்சுபாமரம். அதின் மேலேறி பொன்னிறமான வாழைத் தோட்டம் ஒன்றைக்கண்டேன்.

---

52. ப்ராகாரேணாபிஸம்வ்ருதம் ।

अदूरे शिंशुपावृक्षात् पश्यामि वरवर्णिनीम् ।
श्यामां कमलपत्राक्षी-मुपवास-कृशाननाम् ॥ ५५ ॥
तदेकवास-स्संवीतां रजोध्वस्त-शिरोरुहाम् ।
शोकसन्ताप-दीनांगीं सीतां भर्तृहिते स्थिताम् ॥ ५६ ॥
राक्षसीभि-र्विरूपाभिः क्रूराभि-रभिसंवृताम् ।
मांस-शोणित-भक्षाभि-र्व्याघ्रीभि-र्हरिणीमिव ॥ ५७ ॥

அதூரே சிம்சுபாவ்ருக்ஷாத் பச்யாமி வரவர்ணினீம் ।
ச்யாமாம் கமலபத்ராக்ஷீ-முபவாஸ—க்ருசானனாம் ॥ 55 ॥

ததேகவாஸஸ்—ஸம்வீதாம் ரஜோத்வஸ்த-சிரோருஹாம் ।
சோகஸந்தாப-தீனாங்கீம் ஸீதாம் பர்த்ருஹிதே ஸ்திதாம். ॥ 56 ॥

ராக்ஷஸீபிர்-விரூபாபி: க்ரூராபி-ரபிஸம்வ்ருதாம் ।
மாம்ஸ-சோணித-பக்ஷாபிர்-வ்யாக்ரீபிர்-ஹரிணீமிவ ॥ 57 ॥

---

55. சிம்சுபாமரத்திலிருந்து சிறிது தூரத்தில் அழகான நிறமுள்ளவளும் யௌவன வயதினளும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களுடையவளும் உபவாசத்தால் வாடின முகமுள்ளவளும்;

56. (முந்திகண்ட) அந்த ஒருவஸ்திரத்தையே அணிந்திருப்பவளும், புழுதிபடிந்த தலைமயிருடையவளும், துன்பத்தால் மெலிந்த உடலுடையவளும் நாயகனுடைய நன்மையிலேயே சித்தத்தை நிலையாக வைத்தவளுமாகிய ஸீதையை நான் கண்டேன்.

57. விகார ரூபமுள்ள கொடிய அரக்கிகள், ஊனும் உதிரமும் உண்பவர்கள் பெண்மானைப் புலிகள் சூழ்ந்தாற்போல் அவளைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள்.

---

55. அதூராச்சிம்சுபா-வ்ருக்ஷாத் ।

55. ச்யாமாம்-யௌவன மத்த்யஸ்த்தாம் । ஏகவாஸ:-யேந வாஸஸா ஹ்ருதா தேனைகவாஸஸா ஸம்வீதாம் । 57. பக்ஷ்யாபி: ।

सा मया राक्षसीमध्ये तर्ज्यमाना मुहु-र्मुहुः ।
एकवेणीधरा दीना भर्तृचिन्ता-परायणा ॥ ५८ ॥
भूमिशय्या विवर्णांगी पद्मिनीव हिमागमे ।
रावणाद्विनिवृत्तार्था मर्तव्यकृतनिश्चया ॥
कथंचिन्मृगशाबाक्षी तूर्णमासादिता मया ॥ ५९ ॥
तां दृष्ट्वा तादृशीं नारीं रामपत्नी-मनिन्दिताम् ।
तत्रैव शिंशुपावृक्षे पश्यन्नह-मवस्थितः ॥ ६० ॥

ஸா மயா ராக்ஷஸீமத்யே தர்ஜ்யமானா முஹுர்-முஹு: ।
ஏகவேணீதரா தீனா பர்த்ருசிந்தா-பராயணா ॥ 58 ॥
பூமிசய்யா விவர்ணாங்கீ பத்மினீவ ஹிமாகமே ।
ராவணாத்விநிவ்ருத்தார்த்தா மர்த்தவ்யக்ருதநிச்சயா ॥
கதஞ்சின்ம்ருகசாபாக்ஷீ தூர்ணமாஸாதிதா மயா ॥ 59 ॥
தாம் த்ருஷ்ட்வா தாத்ருசீம் நாரீம் ராமபத்னீ-மநிந்திதாம் ।
தத்ரைவ சிம்சுபாவ்ருக்ஷே பச்யன்னஹ-மவஸ்தித: ॥ 60 ॥

---

58. அவள் அரக்கிகள் மத்தியில் அவர்களால் அடிக்கடி மிரட்டப்பட்டவளாய், வாருதலில்லாத கூந்தலை ஒரே ஜடையாகத் தரித்துக் கொண்டு, எளிமைப்பட்டு, எப்பொழுதும் வேறு சிந்தையின்றி நாயகனையே நினைத்திருப்பவளாய்;

59. தரையிற்கிடந்து, பனிகாலத்துத் தாமரை மலர்போல் நிறங்கெட்டு,இராவணனிடமிருந்து தப்பும் வழி காணாதவளாய், உயிரைமாய்க்கத் துணிந்தவளாய் இருந்த அந்த மான்விழியாள் எப்படியோ சீக்கிரமே என்னால் அடையப்பட்டாள்.

60. இராமருடைய பத்தினியாகிய மாசற்ற அப்பெண்மணி அங்கு அந்நிலையிலிருப்பதைக் கண்ட நான் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே சிம்சுபாமரத்தில் இருந்தேன்.

---

59. மர்த்தவ்யே ।

ततो हलहलाशब्दं कांचीनूपुर-मिश्रितम् ।
शृणोम्यधिक-गंभीरं रावणस्य निवेशने ।। ६१ ।।
ततोऽहं परमोद्विग्नः स्वरूपं प्रत्यसंहरम् ।
अहं तु शिंशुपावृक्षे पक्षीव गहने स्थितः ।। ६२ ।।
ततो रावणदाराश्च रावणश्च महाबलः ।
तं देश-मभिसंप्राप्ता यत्र सीताऽभवत् स्थिता ।। ६३ ।।
तं दृष्ट्वाऽथ वरारोहा सीता रक्षोगणेश्वरम् ।
संकुच्योरू स्तनौ पीनौ बाहुभ्यां परिरभ्य च ।। ६४ ।।

ததோ ஹலஹலாசப்தம் காஞ்சீநூபுர-மிச்ரிதம் ।
ச்ருணோம்யதிக-கம்பீரம் ராவணஸ்ய நிவேசனே 61 ॥
ததோऽஹம் பரமோத்விக்ன: ஸ்வரூபம் ப்ரத்யஸம்ஹரம் ।
அஹம் து சிம்சுபாவ்ருக்ஷே பக்ஷீவ கஹனே ஸ்தித: ॥ 62 ॥
ததோ ராவணதாராச்ச ராவணச்ச மஹாபல: ।
தம் தேச-மபிஸம்ப்ராப்தா யத்ர ஸீதாऽபவத் ஸ்திதா ॥ 63 ॥
தம் த்ருஷ்ட்வாऽத வராரோஹா ஸீதா ரக்ஷோகணேச்வரம் ।
ஸங்குச்யோரூ ஸ்தனௌ பீனௌ பாஹுப்யாம் பரிரப்ய ச ॥ 64 ॥

61. அப்பொழுது இராவணனுடைய வீட்டில் மேகலை சிலம்பு முதலியவற்றின் கலகலப்பான கம்பீர சப்தத்தைக் கேட்டேன்.

62. அதனால் நான் மிகவும் கவலைகொண்டு எனது உருவத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டு சிம்சுபாமரத்தில் தழைகளடர்ந்த மறைவான இடத்தில் ஒரு பறவையைப் போல் ஒளிந்திருந்தேன்.

63. பிறகு இராவணபத்தினிகளும் மகாபலவானான இராவணனும் சீதை இருந்த அந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

64. சிறந்தவளான சீதை அந்த அரக்கர் வேந்தனைக் கண்டு தன் தொடைகளை ஒடுக்கிப் பருத்த ஸ்தனங்களைக் கைகளால் மூடிக் கொண்டு இருந்தாள்.

62. ப்ரதிஸம்ஹரன் । அஹஞ்ச । 63. தம் தேசமனுஸம்ப்ராப்தோ ।
64. தத்த்ருஷ்ட்வா । ஸீதா மஹாபலம் ।
62. ப்ரத்யஸம்ஹரம்—ஸூக்ஷ்மமகரவம் ।

वित्रस्तां परमोद्विग्नां वीक्षमाणां ततस्ततः ।
त्राणं किंचिदपश्यन्तीं वेपमानां तपस्विनीम् ॥ ६५ ॥
तामुवाच दशग्रीवः सीतां परमदुः खिताम् ।
अवाक्छिराः प्रपतितो बहुमन्यस्व मामिति ॥ ६६ ॥
यदि चेत्त्वं तु दर्पान्मां नाभिनन्दसि गर्विते ।
द्वौ मासावन्तरं सीते पास्यामि रुधिरं तव ॥ ६७ ॥
एतच्छ्रुत्वा वचस्तस्य रावणस्य दुरात्मनः ।
उवाच परमक्रुद्धा सीता वचन-मुत्तमम् ॥ ६८ ॥

வித்ரஸ்தாம் பரமோத்விக்னாம் வீக்ஷமாணாம் ததஸ்தத: ।
த்ராணம் கிஞ்சிதபச்யந்தீம் வேபமானாம் தபஸ்வினீம் ॥ 65 ॥
தாமுவாச தசக்ரீவ: ஸீதாம் பரமது:க்கிதாம் ।
அவாக்சிரா: ப்ரபதிதோ பஹு மன்யஸ்வ மாமிதி ॥ 66 ॥
யதி சேத்த்வம் து தர்ப்பான் மாம் நாபிநந்தஸி கர்விதே ।
த்வௌ மாஸாவந்தரம் ஸீதே பாஸ்யாமி ருதிரம் தவ ॥ 67 ॥
ஏதச்ச்ருத்வா வசஸ்தஸ்ய ராவணஸ்ய துராத்மன: ।
உவாச பரமக்ருத்தா ஸீதா வசன-முத்தமம் ॥ 68 ॥

65-67. பயந்து, மிகுந்த கவலைகொண்டு, அங்குமிங்கும் பார்த்து, துணை ஒன்றுங்காணாது நடுங்கி மிகவும் துக்கப்பட்ட அந்தத் தபஸ்வினியாகிய சீதையை நோக்கித் தலை கீழாய் விழுந்து விட்ட இராவணன் பின் வருமாறு கூறினான்: 'சீதையே! என்னை நீ நன்கு மதிக்கவேண்டும். கர்வமுடையவளே! கொழுப்பால் நீ என்னை திருப்தி செய்யா விட்டால் இரண்டு மாதக் கெடுவிற்குப் பின் உன்னுடைய இரத்தத்தைக் குடித்துவிடுவேன்.'

68. துராத்மாவான அந்த இராவணனுடைய இச்சொல்லைக் கேட்டு சீதை மிகுந்த கோபத்துடன் உத்தமமான முறையில் பதிலளித்தாள்.

---

65. வீக்ஷமாணாமிதஸ்தத: ।   67. த்விமாஸானந்தரம் ।

राक्षसाधम रामस्य भार्या-ममिततेजसः ।
इक्ष्वाकुकुलनाथस्य स्नुषां दशरथस्य च ॥
अवाच्यं वदतो जिह्वा कथं न पतिता तव ॥ ६९ ॥
किंचिद्वीर्यं तवानार्य यो मां भर्तुरसन्निधौ ।
अपहृत्यागतः पाप तेनादृष्टो महात्मना ॥ ७० ॥
न त्वं रामस्य सदृशो दास्येप्यस्य न युज्यसे ।
यज्ञीयः सत्यवादी च रणश्लाघी च राघवः ॥ ७१ ॥

ராக்ஷஸாதம ராமஸ்ய பார்யா-மமிததேஜஸ: ।
இக்ஷ்வாகு-குலநாதஸ்ய ஸ்நுஷாம் தசரதஸ்ய ச ॥
அவாச்யம் வததோ ஜிஹ்வா கதம் ந பதிதா தவ ॥ 69 ॥

கிஞ்சித்வீர்யம் தவானார்ய யோ மாம் பர்த்துரஸந்நிதௌ ।
அபஹ்ருத்யாகத: பாப தேநாத்ருஷ்டோ மஹாத்மனா ॥ 70 ॥

ந த்வம் ராமஸ்ய ஸத்ருசோ தாஸ்யேப்யஸ்ய ந யுஜ்யஸே ।
யஜ்ஞீய: ஸத்யவாதீச ரணச்லாகீ ச ராகவ: ॥ 71 ॥

---

69. 'அரக்கர்களிற் கடையோனே! இக்ஷ்வாகு குல நாதரான தசரதரின் மருமகளும் அளவற்ற ஆற்றல் படைத்த ஸ்ரீராமருடைய தர்ம பத்தினியுமான என்னைப் பார்த்துத் தகாத வார்த்தை பேசிய உன்னுடைய நாக்கு ஏன் அறுந்து விழவில்லை.'?

70. சீர்மைகெட்டவனே! பாவி! என்னுடைய நாதனில்லாத சமயத்தில், அம்மகாத்மாவினால் காணப்படாமல் என்னை அபகரித்து வந்தவனாகிய உனது வீரியம் அற்பமானது.

71. நீ இராமருக்கு இணையாகமாட்டாய். அவருக்கு ஊழியம் செய்யக்கூட நீ தகுதியற்றவன். இராமர் வேள்வியாளர், வாய்மையுடையவர், போரில் புகழ் பெற்றவர்.

---

69. இக்ஷ்வாகுவம்சநாதஸய ।
71. அஜேய: ஸத்யவாக்சூரோ ரணச்லாகீ ।

जानक्या परुष वाक्य-मेवमुक्तो दशाननः ।
जज्वाल सहसा कोपाच्चितास्थ इव पावकः ॥ ७२ ॥
विवर्त्य नयने क्रूरे मुष्टिमुद्यम्य दक्षिणम् ।
मैथिलीं हन्तु-मारब्धः स्त्रीभि-र्हाहाकृतं तदा ॥ ७३ ॥
स्त्रीणां मध्यात्समुत्पत्य तस्य भार्या दुरात्मनः ।
वरा मण्डोदरी नाम तया स प्रतिषेधितः ॥ ७४ ॥

ஜானக்யா பருஷம் வாக்ய-மேவமுக்தோ தசானன: ।
ஜஜ்வால ஸஹஸா கோபாச்சிதாஸ்த இவ பாவக: ॥ 72 ॥

விவர்த்ய நயனே க்ரூரே முஷ்டிமுத்யம்ய தக்ஷிணம் ।
மைதிலீம் ஹந்து-மாரப்த: ஸ்த்ரீபிர்-ஹாஹாக்ருதம் ததா ॥ 73 ॥

ஸ்த்ரீணாம் மத்யாத்ஸமுத்பத்ய தஸ்ய பார்யா துராத்மன: ।
வரா மண்டோதரீ நாம தயா ஸ ப்ரதிஷேதித: ॥ 74 ॥

---

72. இங்ஙனம் ஜானகியால் சொல்லப்பட்ட கடுமையான வார்த்தையைக் கேட்ட இராவணன் சிதையில் பற்றின நெருப்புப் போல் கோபத்தால் எரிந்தான்.

73. அவன் கொடிய கண்களிரண்டையும் உருட்டி விழித்து வலக்கை முஷ்டியை உயர்த்தி ஸீதையைக் கொல்லப் போனான். அப்பொழுது ஸ்திரீகள் 'ஆ,ஆ' என்று கத்தினார்கள்.

74. அந்த துராத்மாவின் பத்னியான மண்டோதரீ என்ற உத்தமி ஸ்திரிகளின் நடுவிலிருந்து முன் வந்து அவனை விலக்கினாள்.

---

74. மண்டோதரீ-மண்டன பூத-உதரீ (அழகிய வயிறுடையவள்); மந்தோதரீவா—மந்தத்வஞ்சால்பத்வம், க்ருசமஸ்யா உதரம் இத்யர்த்த: । முன்பு தான்யமாலியால் ராவணன் தடுக்கப் பட்டான் எனக் கூறப்பட்டதே எனின், இருவரும் தடுத்திருக்கலாம்.

उक्तश्च मधुरां वाणीं तया स मदनार्दितः ।
सीतया तव किं कार्यं महेन्द्रसम-विक्रम ॥ ७५ ॥

देवगन्धर्व-कन्याभि-र्यक्षकन्याभिरेव च ।
सार्धं प्रभो रमस्वेह सीतया किं करिष्यसि ॥ ७६ ॥

ततस्ताभि-स्समेताभि-र्नारीभिः स महाबलः ।
प्रसाद्य सहसा नीतो भवनं स्वं निशाचरः ॥ ७७ ॥

உக்தச்ச மதுராம் வாணீம் தயா ஸ மதனார்த்தித: ।
ஸீதயா தவ கிம் கார்யம் மஹேந்த்ரஸம-விக்ரம ॥ 75 ॥
தேவகந்தர்வ-கன்யாபிர்-யக்ஷகன்யாபிரேவ ச ।
ஸார்த்தம் ப்ரபோ ரமஸ்வேஹ ஸீதயா கிம் கரிஷ்யஸி ॥ 76 ॥
ததஸ்தாபிஸ்—ஸமேதாபிர்—நாரீபி: ஸ மஹர்பல: ।
ப்ரஸாத்ய ஸஹஸா நீதோ பவனம் ஸ்வம் நிசாசர: ॥ 77 ॥

---

75. காமத்தால் பீடிக்கப்பட்ட அவனைப் பார்த்து அவள் 'இந்திரனுக்கொப்பான ப்ராக்கிரமம் படைத்தவரே! உமக்கு சீதையால் என்ன காரியம்?'

76. 'பிரபுவே! இங்குள்ள தேவகந்தர்வப் பெண்களுடனும் யக்ஷப் பெண்களுடனும் சுகத்தை அனுபவியுங்கள். சீதையைக் கொண்டு என்ன செய்யப் போகிறீர்?'

77. அந்த மகா பலசாலியான அரக்கன் அப்பொழுது உடனிருந்த பெண்களால் சமாதானம் செய்யப்பட்டு விரைவில் தனது வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டான்.

---

75. இதற்குப்பின் 'மயா ஸஹரமஸ்வாத்ய மத்விசிஷ்டா ந ஜானகீ' என்ற அரைசுலோகம் சில இடங்களில் காணப்படுகிறது.
76. ரமஸ்வேதி । 77. உத்தாப்ய ஸஹஸா நீதோ ।

याते तस्मिन् दशग्रीवे राक्षस्यो विकृताननाः ।
सीतां निर्भर्त्सयामासु-र्वाक्यैः क्रूरैः सुदारुणैः ॥ ७८ ॥
तृणवद्भाषितं तासां गणयामास जानकी ॥
गर्जितं च तदा तासां सीतां प्राप्य निरर्थकम् ॥ ७९ ॥
वृथागर्जित-निश्चेष्टा राक्षस्यः पिशिताशनाः ।
रावणस्य शशंसुस्ताः सीताव्यवसितं महत् ॥ ८० ॥
ततस्ताः सहितास्सर्वा विहताशा निरुद्यमाः ।
परिक्षिप्य समन्तात् तां निद्रावश-मुपागताः ॥ ८१ ॥

யாதே தஸ்மின் தசக்ரீவே ராக்ஷஸ்யோ விக்ருதானனா: ।
ஸீதாம் நிர்ப்பர்த்ஸயாமாஸுர்—வாக்யை: க்ரூரை: ஸுதாருணை: ॥ 78 ॥
த்ருணவத்பாஷிதம் தாஸாம் கணயாமாஸ ஜானகீ ।
கர்ஜிதஞ் ச ததா தாஸாம் ஸீதாம் ப்ராப்ய நிரர்த்தகம் ॥ 79 ॥
வ்ருதாகர்ஜித-நிச்சேஷ்டா ராக்ஷஸ்ய: பிசிதாசனா: ।
ராவணஸ்ய சசம்ஸுஸ்தா: ஸீதாவ்யவஸிதம் மஹத் ॥ 80 ॥
ததஸ்தா: ஸஹிதாஸ்ஸர்வா விஹதாசா நிருத்யமா: ।
பரிக்ஷிப்ய ஸமந்தாத் தாம் நித்ராவச-முபாகதா: ॥ 81 ॥

---

78. இராவணன் போனபிறகு விகாரமான முகமுடைய அரக்கிகள் இரக்கமற்ற கொடுஞ் சொற்களால் சீதையை மிரட்டினார்கள்.

79. சீதை அவர்கள் வார்த்தையைத் துரும்பென மதித்தாள். அவர்களுடைய இரைச்சல் சீதையிடம் பயனற்றதாயிற்று.

80. ஊன் தின்னும் அரக்கிகள் வீணாக இரைந்து ஓய்ந்து சீதையின் திடமான துணிவை இராவணனுக்குப் போய்த் தெரிவித்தார்கள்.

81. பின்பு அவர்கள் எல்லோரும் (சீதையை வசப்படுத்தலாம் என்ற) ஆசையொழிந்தவர்களாய்ச் செயலிழந்து அவளை நாற்புறமும் சூழ்ந்து கொண்டு படுத்துறங்கினார்கள்.

---

81. விக்ஷிதாசா । பரிக்ஷிப்ய ஸமஸ்தாஸ்தா ।

तासु चैव प्रसुप्तासु सीता भर्तृहिते रता ।
विलप्य करुणं दीना प्रशुशोच सुदुःखिता ॥ ८२ ॥
तासां मध्यात्समुत्थाय त्रिजटा वाक्यमब्रवीत् ॥ ८३ ॥
आत्मानं खादत क्षिप्रं न सीता विनशिष्यति ।
जनकस्यात्मजा साध्वी स्नुषा दशरथस्य च ॥ ८४ ॥
स्वप्नो ह्यद्य मया दृष्टो दारुणो रोमहर्षणः ।
रक्षसां च विनाशाय भर्तुरस्या जयाय च ॥ ८५ ॥

தாஸு சைவ ப்ரஸுப்தாஸு ஸீதா பர்த்ருஹிதே ரதா ।
விலப்யம கருணம் தீனா ப்ரசுசோச ஸுது: க்கிதா ॥ 82 ॥
தாஸாம் மத்யாத் ஸமுத்தாய த்ரிஜடா வாக்யமப்ரவீத் ॥ 83 ॥
ஆத்மானம் காதத க்ஷிப்ரம் ந ஸீதா விநசிஷ்யதி ।
ஜனகஸ்யாத்மஜா ஸாத்வீ ஸ்நுஷா தசரதஸ்ய ச ॥ 84 ॥
ஸ்வப்னோ ஹ்யத்ய மயா த்ருஷ்டோ தாருணோ ரோமஹர்ஷண: ।
ரக்ஷஸாஞ் ச விநாசாய பர்த்துரஸ்யா ஜயாய ச ॥ 85 ॥

---

82. அவர்கள் உறங்கிய பின்னர் நாயகருடைய நன்மையிலேயே நாட்டமுடைய சீதை மெலிந்து துன்பம் மேலிட்டவளாய்ப் பரிதாபமாய்ப் புலம்பி வாடினாள்.

83. அவர்களின் நடுவிலிருந்த த்ரிஜடை என்பவள் எழுந்து (மற்ற சுரக்கிகளிடம்) பின்வருமாறு பேசினாள்.

84. 'நீங்கள் உங்களையே தான் தின்று கொள்ளவேண்டும். ஜனகர் மகளும் தசரதர் மருமகளும் கற்பரசியுமான சீதை அழிவடையப் போவதில்லை.

85. 'இப்பொழுது என்னால் மயிர் சிலிர்க்கும்படியான ஒரு கொடிய கனவு காணப்பட்டது. அது அரக்கர்களின் அழிவையும் இவளுடைய நாயகரின் வெற்றியையும் குறிப்பதாகும்.

---

83. ஸமுத்தாப்ய। 84. ந ஸீதா-மஸிதேக்ஷணாம்। ஜனகஸ்யாத்மஜாம் ஸாத்வீம் ஸ்நுஷாம்।

अलमस्मात् परित्रातुं राघवाद्राक्षसीगणम् ।
अभियाचाम वैदेही-मेतद्धि मम रोचते ।। ८६ ।।
यस्या ह्येवं विधःस्वप्नो दुःखितायाः प्रदृश्यते ।
सा दुःखै-र्बहुधा मुक्ता सुखमाप्नोत्यनुत्तमम् ।। ८७ ।।
प्रणिपात-प्रसन्ना हि मैथिली जनकात्मजा ।। ८८ ।।
ततः सा ह्रीमती बाला भर्तु-र्विजयहर्षिता ।
अवोचद्यदि तत्तथ्यं भवेयं शरणं हि वः ।। ८९ ।।

அலமஸ்மாத் பரித்ராதும் ராகவாத் ராக்ஷஸீகணம் ।
அபியாசாம வைதேஹீ-மேதத்தி மம ரோசதே ।। 86 ।।
யஸ்யா ஹ்யேவம் வித: ஸ்வப்னோ து:க்கிதாயா: ப்ரத்ருச்யதே ।
ஸா து:க்கைர்-பஹுதா முக்தா ஸுகமாப்னோத்யனுத்தமம் ।। 87 ।।
ப்ரணிபாத-ப்ரஸன்னா ஹி மைதிலீ ஜனகாத்மஜா ।। 88 ।।
தத: ஸா ஹ்ரீமதீ பாலா பர்த்துர்-விஜயஹர்ஷிதா ।
அவோசத் யதி தத்தத்யம் பவேயம் சரணம் ஹி வ: ।। 89 ।।

86. 'ஸ்ரீராமரிடமிருந்து அரக்கிகள் கூட்டத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு வைதேகியை வேண்டிக் கொள்வோம். அது போதும். அதுதான் நல்லதென எனக்குத் தோன்றுகிறது.

87. 'துக்கமடைந்துள்ள எவள் பொருட்டாக இக்கனவு காணப்பட்டதோ அவள் எல்லாத் துன்பங்களும் நீங்கி இணையற்ற இன்பத்தைப் பலவாறாய் அடையப் போகிறாள்.

88. 'ஜனகர் மகளான மைதிலி பணிந்த மாத்திரத்தில் அருள் புரிபவள் என்பதில் சந்தேகமில்லை'.

89. நாயகரின் வெற்றியைப் பற்றிக் கேட்டுக் களிப்படைந்து நாணத்துடன் 'அது மெய்யானால் நான் உங்களுக்கு அடைக்கல மளிப்பவளாவேன்' என்று சொன்னாள்.

---

87. யதிஹ்யேவம் வித: । 88. இதற்குப்பின் 'அலமேஷா பரித்ராதும் ராக்ஷஸ்யோ மஹதோபயாத்' என்ற அரை சுலோகம் சில பாடங்க்ளில் உளது.

86. அலம்:— 'அலம் பூஷண-பர்யாப்தி-சக்தி-வாரண-வாசகம்' இத்யமர: ।

तां चाहं तादृशीं दृष्ट्वा सीताया दारुणां दशाम् ।
चिन्तयामास विक्रान्तो न च मे निर्वृतं मनः ॥ ९० ॥
संभाषणार्थं च मया जानक्याश्चिन्तितो विधिः ।
इक्ष्वाकूणां हि वंशस्तु ततो मम पुरस्कृतः ॥ ९१ ॥
श्रुत्वा तु गदितां वाचं राजर्षिगणपूजिताम् ।
प्रत्यभाषत मां देवी बाष्पैः पिहितलोचना ॥ ९२ ॥
कस्त्वं केन कथंचेह प्राप्तो वानरपुंगव ।
का च रामेण ते प्रीति-स्तन्मे शंसितु-मर्हसि ॥ ९३ ॥

தாஞ் சாஹம் தாத்ருசீம் த்ருஷ்ட்வா ஸீதாயா தாருணம் தசாம் ।
சிந்தயாமாஸ விக்ராந்தோ ந ச மே நிர்வ்ருதம் மன: ॥ 90 ॥
ஸம்பாஷணார்த்தஞ் ச மயா ஜானக்யாச்சிந்திதோ விதி: ।
இக்ஷ்வாகூணாம் ஹி வம்சஸ்து ததோ மம புரஸ்க்ருத: ॥ 91 ॥
ச்ருத்வா து கதிதாம் வாசம் ராஜர்ஷிகணபூஜிதாம் ।
ப்ரத்யபாஷத மாம் தேவீ பாஷ்பை: பிஹிதலோசனா ॥ 92 ॥
கஸ்த்வம் கேன கதஞ்சேஹ ப்ராப்தோ வானரபுங்கவ ।
கா ச ராமேண தே ப்ரீதிஸ்-தன்மே சம்ஸிது-மர்ஹஸி ॥ 93 ॥

90. சீதையினுடைய அந்தக் கொடிய நிலைமையைக் கண்டு நான் யோசிக்கலானேன். நான் மனோதிடமுள்ளவனாயினும் என் மனம் பொறுக்கவில்லை.

91. ஜானகிக்கும் எனக்கும் சம்பாஷணை நடைபெறுவதற்கு ஒரு வழியை யோசித்து நான் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தை முன் வைத்துப் பேசலானேன்.

92. இராஜரிஷிகளைப் புகழ்ந்து நான் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டு தேவியானவள் கண்ணீரால் மறைக்கப்பட்ட பார்வையுடன் என்னை நோக்கி இவ்வாறு கூறினாள்.

93. 'வானரசிரேஷ்டரே! நீர் யார்? எதற்காக எப்படி இங்கு வந்தீர்? உமக்கும் ஸ்ரீராமருக்கும் சிநேகம் எப்படி ஏற்பட்டது? அதை எனக்கு நீர் விளங்க வைப்பது தகும்.'

90. விச்ராந்தோ । 91. ஸம்பாஷணார்த்தே । இக்ஷ்வாகு குலவம்சஸ்து ஸ்துதோ । 92. ராஜர்ஷிகண பூஜிதாம் ।

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा ह्यहमप्यब्रवं वचः ॥ ९४ ॥
देवि रामस्य भर्तुस्ते सहायो भीमविक्रमः ।
सुग्रीवो नाम विक्रान्तो वानरेन्द्रो महाबलः ॥ ९५ ॥
तस्य मां विद्धि भृत्यं त्वं हनुमन्त-मिहागतम् ।
भर्त्राऽहं प्रेषितस्तुभ्यं रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥ ९६ ॥
इदं च पुरुषव्याघ्रः श्रीमान् दाशरथिः स्वयम् ।
अंगुलीय-मभिज्ञान-मदात्तुभ्यं यशस्विनि ॥ ९७ ॥

தஸ்யாஸ்-தத்வசனம் ச்ருத்வா ஹ்யஹமப்யப்ரவம் வச: ll 94 ll
தேவி ராமஸ்ய பர்த்துஸ்தே ஸஹாயோ பீமவிக்ரம: l
ஸுக்ரீவோ நாம விக்ராந்தோ வானரேந்த்ரோ மஹாபல: ll 95 ll
தஸ்ய மாம் வித்தி ப்ருத்யம் த்வம் ஹனுமந்த-மிஹாகதம் l
பர்த்ராऽஹம் ப்ரேஷிதஸ்துப்யம் ராமேணாக்லிஷ்டகர்மணா ll 96 ll
இதஞ்ச புருஷவ்யாக்ர: ஸ்ரீமான்தாசரதி: ஸ்வயம் l
அங்குலீய-மபிஜ்ஞான-மதாத்துப்யம் யசஸ்வினி ll 97 ll

---

94. அவளுடைய அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு நான் பின்வருமாறு கூறினேன்.

95. 'தேவி! உங்கள் பர்த்தாவான ஸ்ரீராமருக்குத் தோழர் சுக்ரீவர் என்ற வானரவேந்தர். அவர் சிறந்த பலமும் பராக்கிரமும் படைத்த போர்வீரர்.

96. இங்கு வந்துள்ள என்னை அவருடைய வேலைக்காரனாகிய ஹனுமான் என்று நீங்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். தளராத செய்கையுடைய உங்கள் பர்த்தா ஸ்ரீராமரால் நான் உங்களிடம் அனுப்பப் பட்டேன்.

97. 'புகழுடையீர்! புருஷோத்தமரும் ஸ்ரீமானுமான தார்சரதி தாமே உங்களுக்கு அடையாளமாக இந்தக் கணையாழியைக் கொடுத்தனுப்பினார்.

---

96. பர்த்ரா ஸம்ப்ரஹிதஸ்துப்யம் l

तदिच्छामि त्वयाऽऽज्ञप्तं देवि किं करवाण्यहम् ।
रामलक्ष्मणयोः पार्श्वं नयामि त्वां किमुत्तरम् ॥ ९८ ॥
एतच्छ्रुत्वा विदित्वा च सीता जनकनन्दिनी ।
आह रावण-मुत्साद्य राघवो मां नयत्विति ॥ ९९ ॥
प्रणम्य शिरसा देवी-महमार्या-मनिन्दिताम् ।
राघवस्य मनोह्लाद-मभिज्ञान-मयाचिषम् ॥ १०० ॥
अथ मामब्रवीत् सीता गृह्यता-मय-मुत्तमः ।
मणिर्येन महाबाहू रामस्त्वां बहुमन्यते ॥ १०१ ॥

ததிச்சாமி த்வயாऽऽஜ்ஞப்தம் தேவி கிம் கரவாண்யஹம் ।
ராமலக்ஷ்மணயோ: பார்ச்வம் நயாமி த்வாம் கிமுத்தரம் ॥ 98 ॥
ஏதச் ச்ருத்வா விதித்வா ச ஸீதா ஜனகநந்தினீ ।
ஆஹ ராவண—முத்ஸாத்ய ராகவோ மாம் நயத்விதி ॥ 99 ॥
ப்ரணம்ய சிரஸா தேவீ-மஹமார்யா-மநிந்திதாம் ।
ராகவஸ்ய மனோஹ்லாத-மபிஜ்ஞான-மயாசிஷம் ॥ 100 ॥
அத மாமப்ரவீத் ஸீதா க்ருஹ்யதா-மய-முத்தம: ।
மணிர்-யேன மஹாபாஹூ ராமஸ்த்வாம் பஹுமன்யதே ॥ 101 ॥

98. 'தேவி! உங்களுடைய கட்டளையை நான் எதிர்பார்க்கிறேன். நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? தங்களை ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களிடம் அழைத்துப் போகிறேன். தங்கள் உத்திரவு என்ன?'

99. ஜனகபுத்திரியாகிய சீதை இதைக் கேட்டுக் கருத்தையறிந்து கொண்டு 'ஸ்ரீராமரே இராவணனையழித்துவிட்டு அழைத்துப் போகட்டும்' என்று கூறினாள்.

100. குற்றமற்றவளும் சிறப்பு மிக்கவளுமான தேவியை நான் தலையால் வணங்கி ஸ்ரீராமருக்கு உகப்பளிக்கக் கூடிய ஒரு அடையாளம் தர வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டேன்.

101. 'இதோ இந்தச் சிறந்த ரத்னத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும். இதனால் பெருந் தோளரான இராமர் உம்மை வெகுவாய்ப் பாராட்டுவார்' என்று சீதை என்னிடம் கூறினாள்.

99. ராவணமுத்பாட்ய ।

इत्युक्त्वा तु वरारोहा मणिप्रवर-मद्भुतम् ।
प्रायच्छत्परमोद्विग्ना वाचा मां सन्दिदेश ह ॥ १०२ ॥
ततस्तस्यै प्रणम्याहं राजपुत्र्यै समाहितः।
प्रदक्षिणं परिक्राम-मिहाभ्युद्गत-मानसः ॥ १०३ ॥
उत्तरं पुनरेवेदं निश्चित्य मनसा तया ।
हनुमन् मम वृत्तान्तं वक्तुमर्हसि राघवे ॥ १०४ ॥
यथाश्रुत्वैव न चिरात्तावुभौ रामलक्ष्मणौ ।
सुग्रीवसहितौ वीरावुपेयातां तथा कुरु ॥ १०५ ॥

இத்யுக்த்வா து வராரோஹா மணிப்ரவர-மத்புதம் ।
ப்ராயச்சத் பரமோத்விக்னா வாசா மாம் ஸந்திதேசஹ ॥ 102 ॥
ததஸ்தஸ்யை ப்ரணம்யாஹம் ராஜபுத்ர்யை ஸமாஹித: ।
ப்ரதக்ஷிணம் பரிக்ராம-மிஹாப்யுத்கத-மானஸ: ॥ 103 ॥
உத்தரம் புனரேவேதம் நிச்சித்ய மனஸா தயா ।
ஹனுமன் மம வ்ருத்தாந்தம் வக்துமர்ஹஸி ராகவே ॥ 104 ॥
யதா ச்ருத்வைவ ந சிராத்தாவுபௌ ராமலக்ஷ்மணௌ ।
ஸுக்ரீவஸஹிதௌ வீராவுபேயாதாம் ததா குரு ॥ 105 ॥

---

102. இப்படிச் சொல்லிவிட்டு அவ்வுத்தமி அற்புதமானதும் சிறப்புமிக்கதுமான ரத்தினத்தைத் தந்தருளினாள். இளகிய மனத்துடன் நான் சொல்ல வேண்டிய செய்தியையும் எனக்குத் தெரிவித்தாள்.

103. காரிய சித்தி பெற்ற நான் அதன் மேல் இங்கு வருவதற்கு நிச்சயித்து அவ்வரசகுமாரியை நமஸ்கரித்து வலம் வந்தேன்.

104. மறுபடி அவள் மனதில் ஆலோசித்து நிச்சயித்துப் பின்வரும் முடிவுரையைக் கூறினாள். 'ஹனுமாரே! இராகவரிடம் எனது விருத்தாந்தத்தை நீர் கூறுதல் தகும்.

105. 'வீரர்களான இராமலக்ஷ்மணர்கள் சுக்ரீவருடன் நீர் சொல்வதைக் கேட்டவுடன் விரைவில் வந்து சேரும்படி செய்ய வேண்டும்.

---

102. மணிப்ரவர முத்தமம் । 104. உத்தரம் புனரேவாஹ நிச்சித்ய மனஸா ததா ।

यद्यन्यथा भवेदेतद् द्वौ मासौ जीवितं मम ।
न मां द्रक्ष्यति काकुत्स्थो म्रिये साऽहमनाथवत् ॥ १०६ ॥
तच्छ्रुत्वा करुणं वाक्यं क्रोधो मामभ्यवर्धत ।
उत्तरं च मया दृष्टं कार्यशेष-मनन्तरम् ॥ १०७ ॥
ततोऽवर्धत मे काय-स्तदा पर्वत-सन्निभः ।
युद्धकांक्षी वनं तच्च विनाशयितु-मारभे ॥ १०८ ॥
तद्भग्नं वनषण्डन्तु भ्रान्तत्रस्त-मृगद्विजम् ।
प्रतिबुद्धा निरीक्षन्ते राक्षस्यो विकृताननाः ॥ १०९ ॥

யத்யன்யதா பவேதேதத் த்வௌ மாஸௌ ஜீவிதம் மம ।
ந மாம் த்ரக்ஷ்யதி காகுத்ஸ்தோ ம்ரியே ஸா஽ஹமநாதவத் ॥ 106 ॥
தச்ச்ருத்வா கருணம் வாக்யம் க்ரோதோ மாமப்யவர்த்தத ।
உத்தரஞ் ச மயா த்ருஷ்டம் கார்யசேஷ-மனந்தரம் ॥ 107 ॥
ததோ஽வர்த்தத மே காயஸ்-ததா பர்வத-ஸந்நிப: ।
யுத்த-காங்க்ஷீ வனம் தஞ்ச விநாசயிது-மாரபே ॥ 108 ॥
தத்பக்னம் வனஷண்டந்து ப்ராந்த-த்ரஸ்த-ம்ருகத்விஜம் ।
ப்ரதிபுத்தா நிரீக்ஷந்தே ராக்ஷஸ்யோ விக்ருதானனா: ॥ 109 ॥

106. வேறுவிதமாய் நிகழ்ந்தால் என் உயிர் இரண்டு மாதங்களுக்கு மேல் இராது. இராமர் என்னைப் பார்க்க மாட்டார். அநாதையைப் போல் நான் செத்துப் போவேன்.'

107. மனதை உருக்கும் அவ்வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் எனக்கு அதிக கோபம் உண்டாயிற்று. மேலே நான் செய்ய வேண்டி மிகுதியுள்ள காரியம் என்ன வென்று மனக் கண்ணால் கண்டேன்.

108. அதன்பின் என் சரீரம் மலை போல் வளர்ந்தது. நான் போரை விரும்பி அவ் வனத்தை அழிக்கத் தொடங்கினேன்.

109. அப்போது விகாரமான முகம் படைத்த அரக்கிகள் உறக்கத்திலிருந்து விழித்துக் கொண்டு மிருகங்களும் பறவைகளும் மிரண்டோட, வனம் முழுதும் உருவழிந்து போனதைக் கண்டார்கள்.

106. மாஸ சப்தோ அத்ர பக்ஷபர:। 'பக்ஷாவை மாஸா' இதிச்ருதே: ॥ கோ ॥

108. யுத்தாகாங்க்ஷீவனம் தஸ்ய । 109. வன கண்டந்து । ப்ரதிபுத்த்ய ।

मां च दृष्ट्वा वने तस्मिन् समागम्य ततस्ततः ।
ताः समभ्यागताः क्षिप्रं रावणायाचचक्षिरे ॥ ११० ॥
राजन् वनमिदं दुर्गं तव भग्नं दुरात्मना ।
वानरेण ह्यविज्ञाय तव वीर्यं महाबल ॥ १११ ॥
दुर्बुद्धेस्तस्य राजेन्द्र तव विप्रियकारिणः ।
वध-माज्ञापय क्षिप्रं यथाऽसौ विलयं व्रजेत् ॥ ११२ ॥
तत्श्रुत्वा राक्षसेन्द्रेण विसृष्टा भृशदुर्जयाः ।
राक्षसाः किंकरा नाम रावणस्य मनोऽनुगाः ॥ ११३ ॥

மாஞ் ச த்ருஷ்ட்வா வனே தஸ்மின் ஸமாகம்ய ததஸ்தத: ।
தா: ஸமப்யாகதா: க்ஷிப்ரம் ராவணாயாசசக்ஷிரே ॥ 110 ॥
ராஜன் வனமிதம் துர்க்கம் தவ பக்னம் துராத்மனா ।
வானரேண ஹ்யவிஜ்ஞாய தவ வீர்யம் மஹாபல ॥ 111 ॥
துர்ப்புத்தேஸ்தஸ்ய ராஜேந்த்ர தவ விப்ரிய- காரிண: ।
வத-மாஜ்ஞாபய க்ஷிப்ரம் யதாऽஸௌ விலயம் வ்ரஜேத் ॥ 112 ॥
தச்ச்ருத்வா ராக்ஷஸேந்த்ரேண விஸ்ருஷ்டா ப்ருசதுர்ஜயா: ।
ராக்ஷஸா: கிங்கரா நாம ராவணஸ்ய மனோऽனுகா: ॥ 113 ॥

---

110. பின்னர் அவர்கள் அங்கங்கிருந்து ஒன்று கூடி வனத்தில் என்னையும் பார்த்துவிட்டு விரைந்து போய் இராவணனுக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

111. 'பேராற்றல் படைத்த அரசே! உம்முடைய வலிமையை அறியாத தீய வானரன் ஒருவனால் புகுதற்கரிய உமது நந்தவனம் அழிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

112. 'அரசசிரேஷ்டரே! உமக்கு அபகாரம் செய்த அம்மதிகெட்ட வானரனுக்குக் கொலை தண்டனை விதிக்கப்பட வேண்டும். அவன் நாசமடையட்டும்.'

113. அதைக்கேட்ட அரக்கர் வேந்தனால் ஏவப்பட்டவர்களும் அவனுடைய மனம் போல் நடப்பவர்களும் வெல்லுதற்கரியவர்களுமான கிங்கரர்கள் எனும் அரக்கர்கள் கிளம்பி வந்தார்கள்.

---

112. யதாऽஸௌ ந புனர் வ்ரஜேத் । 113. பஹுதுர்ஜயா: ।

तेषा-मशीतिसाहस्रं शूलमुद्गरपाणिनाम् ।
मया तस्मिन् वनोद्देशे परिघेण निषूदितम् ।। ११४ ।।
तेषां तु हतशेषा ये ते गत्वा लघुविक्रमाः ।
निहतं च महत्सैन्यं रावणायाचचक्षिरे ।। ११५ ।।
ततो मे बुद्धिरुत्पन्ना चैत्यप्रासाद-माक्रमम् ।
तत्रस्थान् राक्षसान् हत्वा शतं स्तम्भेन वै पुनः ।।
ललामभूतो लंकायाः स वै विध्वंसितो मया ।। ११६ ।।

தேஷா-மஶீதி ஸாஹஸ்ரம் சூலமுத்கரபாணினாம் ।
மயா தஸ்மின் வநோத்தேசே பரிகேண நிஷூதிதம் ॥ 114 ॥
தேஷாம் து ஹத- சேஷா யே தே கத்வா லகுவிக்ரமா: ।
நிஹதஞ் ச மஹத்ஸைன்யம் ராவணாயாசசக்ஷிரே ॥ 115 ॥
ததோ மே புத்திருத்பன்னா சைத்ய-ப்ராஸாத-மாக்ரமம் ।
தத்ரஸ்தான் ராக்ஷஸான் ஹத்வா சதம் ஸ்தம்பேன வை புன: ॥
லலாமபூதோ லங்காயா: ஸ வை வித்வம்ஸிதோ மயா ॥ 116 ॥

114. அவர்கள் எண்பதினாயிரம் பேர் சூலமும் சம்மட்டியும் எடுத்துக் கொண்டு வந்தவர்கள் அவ்வனத்தில் ஓரிடத்தில் என்னால் இரும்புலக்கையால் புடைத்துக் கொல்லப்பட்டார்கள்.

115. அவர்களில் சாகாமல் தப்பிப் பிழைத்தவர்கள் எவர்களோ அவர்கள் விரைந்தோடிப் பெருஞ்சேனை அழிந்து போனதை இராவணனுக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

116. எனக்குப் புதிதாக ஓரெண்ணம் தோன்றிற்று. நான் அங்கிருந்த சைத்ய மண்டபத்தை ஆக்ரமித்து ஒரு தூணைப் பிடுங்கி அங்கிருந்த அரக்கர்களையெல்லாம் கொன்று இலங்கைக்கு அலங்காரமாயிருந்த அந்த மண்டபத்தையும் இடித்துத் தரைமட்டமாக்கினேன்.

---

114. மயா தஸ்ய ।
115. ஹதசிஷ்டா யே தே கதா । மஹாஸைன்யம் ।
116. சைத்யப்ராஸாத-முத்தமம்! மயா வித்வம் ஸிதோ ருஷா । சைத்ய ப்ராஸாதம் நகரமத்யஸ்த்தப்ராஸாதம் । லலாமபூத: அலங்காரபூத: ।

ततः प्रहस्तस्य सुतं जम्बुमालिन-मादिशत् ।
राक्षसै-र्बहुभिः सार्धं घोररूपै-र्भयानकैः ॥ ११७ ॥
तमहं बलसम्पन्नं राक्षसं रणकोविदम् ।
परिघेणाति-घोरेण सूदयामि सहानुगम् ॥ ११८ ॥
तच्छ्रुत्वा राक्षसेन्द्रस्तु मन्त्रिपुत्रान् महाबलान् ।
पदातिबलसम्पन्नान् प्रेषयामास रावणः ॥ ११९ ॥
परिघेणैव तान् सर्वाननयं यमसादनम् ॥ १२० ॥

தத: ப்ரஹஸ்தஸ்ய ஸுதம் ஜம்புமாலின-மாதிசத் ।
ராக்ஷஸைர்-பஹுபி: ஸார்த்தம் கோரரூபைர்-பயானகை: ॥ *117* ॥
தமஹம் பலஸம்பன்னம் ராக்ஷஸம் ரண-கோவிதம் ।
பரிகேணாதி-கோரேண ஸூதயாமி ஸஹானுகம் ॥ *118* ॥
தச்ச்ருத்வா ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்து மந்த்ரிபுத்ரான் மஹாபலான் ।
பதாதி பலஸம்பன்னான் ப்ரேஷயாமாஸ ராவண: ॥ *119* ॥
பரிகேணைவ தான் ஸர்வானனயம் யமஸாதனம் ॥ *120* ॥

---

117. பிறகு இராவணன் பிரகஸ்தனுடைய குமாரனான ஜம்புமாலியை அச்சந்தரும் கொடிய ரூபமுடைய பல அரக்கர்களுடன் என் மேல் ஏவினான்.

118. சேனா பலத்துடன் வந்தவனும் சண்டையில் வல்லவனுமான அவ்வரக்கனை உடன் வந்தவர்களுடன் கொடியதொரு இருப்புலக்கையாலடித்துக் கொன்றேன்.

119. அரக்கர் கோமானான இராவணன் அதைக் கேட்டு மகாபல சாலிகளான மந்திரிகுமாரர்களைக் காலாட்படையுடன் அனுப்பினான்.

120. அவர்களனைவரையும் இரும்புலக்கையைக் கொண்டே யமாலயத்திற்கு அனுப்பினேன்.

मन्त्रिपुत्रान् हताञ्छ्रुत्वा समरे लघुविक्रमान् ।
पंच सेनाग्रगाञ्छूरान् प्रेषयामास रावणः ॥ १२१ ॥
तानहं सहसैन्यान् वै सर्वानेवाभ्यसूदयम् ॥ १२२ ॥
ततः पुनर्दशग्रीवः पुत्रमक्षं महाबलम् ।
बहुभी राक्षसैः सार्धं प्रेषयामास रावणः ॥ १२३ ॥
तं तु मन्दोदरीपुत्रं कुमारं रणपण्डितम् ।
सहसा खं समुत्क्रान्तं पादयोश्च गृहीतवान् ॥
चर्मासिनं शतगुणं भ्रामयित्वा व्यपेषयम् ॥ १२४ ॥

மந்த்ரிபுத்ரான் ஹதாஞ்ச்ருத்வா ஸமரே லகுவிக்ரமான் ।
பஞ்ச ஸேனாக்ரகாஞ் சூரான் ப்ரேஷயாமாஸ ராவண: ॥ *121* ॥
தானஹம் ஸஹஸைன்யான் வை ஸர்வானேவாப்யஸூதயம் ॥ *122* ॥
தத: புனர்தசக்ரீவ: புத்ரமக்ஷம் மஹாபலம் ॥
பஹுபீ ராக்ஷஸை: ஸார்த்தம் ப்ரேஷயாமாஸ ராவண: ॥ *123* ॥
தம் து மந்தோதரீபுத்ரம் குமாரம் ரணபண்டிதம் ।
ஸஹஸா கம் ஸமுத்க்ராந்தம் பாதயோச்ச க்ருஹீதவான் ॥
சர்மாஸினம் சதகுணம் ப்ராமயித்வா வ்யபேஷயம் ॥ *124* ॥

---

121. போர்த்திறன் வாய்ந்த மந்திரி குமாரர்கள் போரில் மாண்டதைக் கேட்ட இராவணன் ஸேனா நாயகர்களும் சூரர்களுமான ஐவரை அனுப்பினான்.

122. அவர்களையும் நான் சேனையனைத்துடனும் கொன்று வீழ்த்தினேன்.

123. பின்னர் பத்துத்தலை ராவணன் மகாபலசாலியான தனது மகன் அக்ஷனைப் பல அரக்கர்களுடன் அனுப்பினான்.

124. மந்தோதரியின் மைந்தனும் போரில் வல்லவனுமான அவ்வரசகுமாரன் கவசத்துடனும் கத்தியுடனும் மேலே பாயும் பொழுது விரைவில் அவன் கால்களைப் பற்றிப் பிடித்துப் பலமுறை சுழற்றிப் பிழிந்தெறிந்தேன்.

---

123. ப்ரேஷயாமாஸ ஸம்யுகே *124.* ஸஹஸா கம் ஸமுத்யந்தம் ।

तमक्षमागतं भग्नं निशम्य स दशाननः ।
तत इन्द्रजितं नाम द्वितीयं रावणः सुतम् ।
व्यादिदेश सुसंक्रुद्धो बलिनं युद्धदुर्मदम् ॥ १२५ ॥
तच्चाप्यहं बलं सर्वं तं च राक्षसपुंगवम् ।
नष्टौजसं रणे कृत्वा परं हर्ष-मुपागमम् ॥ १२६ ॥
महताऽपि महाबाहुः प्रत्ययेन महाबलः ।
प्रेषितो रावणेनैव सह वीरै-र्मदोत्कटैः ॥ १२७ ॥

தமக்ஷ-மாகதம் பக்னம் நிசம்ய ஸ தசானன: ।
தத இந்த்ரஜிதம் நாம த்வீதீயம் ராவண: ஸுதம் ॥
வ்யாதிதேச ஸு ஸங்க்ருத்தோ பலினம் யுத்ததுர்மதம் ॥ 125 ॥
தச்சாப்யஹம் பலம் ஸர்வம் தஞ் ச ராக்ஷஸபுங்கவம் ।
நஷ்டௌஜஸம் ரணே க்ருத்வா பரம் ஹர்ஷ-முபாகமம் ॥ 126 ॥
மஹதாऽபி மஹாபாஹு: ப்ரத்யயேன மஹாபல: ।
ப்ரேஷிதோ ராவணேனைவ ஸஹ வீரைர்-மதோத்கடை: ॥ 127 ॥

---

125. இராவணன் அக்ஷனுடைய அழிவைக் கேட்டு அதனால் மிகுந்த கோபங் கொண்டு பலசாலியும் போரில் மதங் கொண்டவனுமான இரண்டாவதாக இந்திரஜித்தென்ற குமாரனை ஏவினான்.

126. நான் அரக்கர்களிற் சிறந்த அவனையும் அவனுடைய சேனை முழுவதையும் போரில் வீரியமிழக்கச் செய்து மகிழ்வடைந்தேன்.

127-128. அவன் பெரிய தோளும் பெரும் பலமும் படைத்தவனாயினும், மதம் மிகுந்த வீரர்களுடன் அனுப்பப்பட்டவனாயினும், தனது சேனை பலமிழந்ததையும் என்னை வெல்ல முடியாததையும் உணர்ந்து மிக விரைவாக பிரம்மாஸ்திரத்தால் என்னைக் கட்டிவிட்டான்.

---

125. ததச்சேந்த்ரஜிதம் நாம ।
126. நஷ்டௌஜஸம் । ஹர்ஷ-முபாகத: । 127. ப்ரஹிதோ ராவணேனைஷ । மதோத்ததை:

सोऽविषह्यं हि मां बुद्ध्वा स्वबलंचावमर्दितम् ।
ब्राह्मेणास्त्रेण स तु मां प्राबध्नाच्चातिवेगितः ।। १२८ ।।
रज्जुभिश्च बबन्धुस्ते ततो मां तत्र राक्षसाः ।
रावणस्य समीपं च गृहीत्वा मामुपानयन् ।। १२९ ।।
दृष्ट्वा संभाषितश्चाहं रावणेन दुरात्मना ।
पृष्टश्च लंकागमनं राक्षसानां च तं वधम् ।। १३० ।।
तत्सर्वं च मया तत्र सीतार्थमिति जल्पितम् ।। १३१ ।।

ஸோऽவிஷஹ்யம் ஹிமாம் புத்த்வா ஸ்வபலஞ்சாவமர்த்திதம் ।
ப்ராஹ்மேணாஸ்த்ரேண ஸ து மாம்
ப்ராபத்னாச்சாதிவேகித: ॥ 128 ॥
ரஜ்ஜுபிச்ச பபந்துஸ்தே ததோ மாம் தத்ர ராக்ஷஸா: ।
ராவணஸ்ய ஸமீபஞ்ச க்ருஹீத்வா மாமுபானயன் ॥ 129 ॥
த்ருஷ்ட்வா ஸம்பாஷிதச்சாஹம் ராவணேன துராத்மனா ।
ப்ருஷ்டச்ச லங்காகமனம் ராக்ஷஸானாஞ்ச தம் வதம் ॥ 130 ॥
தத் ஸர்வஞ் ச மயா தத்ர ஸீதார்த்தமிதி ஜல்பிதம் ॥ 131 ॥

---

129. பின்னர் அங்குள்ள அரக்கர்கள் என்னைக் கயிறுகளினாற் கட்டி இராவணனுடைய முன்னிலைக்கு இழுத்துக் கொண்டு போனார்கள்.

130. துராத்மாவான இராவணனால் நான் பார்த்துப் பேசப்பட்டு இலங்கைக்கு வந்ததைப் பற்றியும் அரக்கர்களைக் கொன்றதைப் பற்றியும் வினவப்பட்டேன்.

131. அதற்கு அவையெல்லாம் சீதையின் நிமித்தமாக நிகழ்ந்ததென்று என்னால் இங்ஙனம் கூறப்பட்டது.

---

128. ப்ரஹ்மணோऽஸ்த்ரேண । ப்ரபுத்த்வா சாதிவேகின: ।
129. மாமுபாகமன் । 131. தத்ஸர்வஞ்ச ரணே । ஸீதார்த்த-முபஜல்பிதம்

अस्याः सन्दर्शनाकांक्षी प्राप्तस्त्वद्भवनं विभो ।
मारुतस्यौरसः पुत्रो वानरो हनुमानहम् ॥ १३२ ॥
रामदूतं च मां विद्धि सुग्रीव-सचिवं कपिम् ।
सोऽहं दूत्येन रामस्य त्वत्सकाश-मिहागतः ॥ १३३ ॥
सुग्रीवश्च महातेजाः स त्वां कुशल-मब्रवीत् ।
धर्मार्थकाम-सहितं हितं पथ्य-मुवाच च ॥ १३४ ॥

அஸ்யா: ஸந்தர்சனாகாங்க்ஷீ ப்ராப்தஸ்த்வத்பவனம் விபோ ।
மாருதஸ்யௌரஸ: புத்ரோ வானரோ ஹனுமானஹம் ॥ 132 ॥
ராமதூதஞ்ச மாம் வித்தி ஸுக்ரீவஸசிவம் கபிம் ।
ஸோऽஹம் தூத்யேன ராமஸ்ய த்வத்ஸகாச-மிஹாகத: ॥ 133 ॥
ஸுக்ரீவச்ச மஹாதேஜா: ஸ த்வாம் குசல-மப்ரவீத் ।
தர்மார்த்தகாம-ஸஹிதம் ஹிதம் பத்ய-முவாச ச ॥ 134 ॥

---

132. 'பிரபுவே! நான் வாயுவின் புத்திரன், ஹனுமான், வானரன். சீதையைக் காணவிரும்பி நான் உன் மாளிகைக்கு வந்தேன்.

133. என்னை ஸ்ரீராமருடைய தூதனாகவும் சுக்ரீவருடைய மந்திரியாகவுமுள்ள வானரன் என்று அறிந்து கொள்வீராக. நான் இராமருடைய தூது சொல்ல வேண்டி உம்மிடம் வந்துள்ளேன்.

134. மகாதேஜஸ்வியான சுக்ரீவர் உமக்கு க்ஷேமம் சொன்னார். அறம் பொருள் இன்பம் ஆகியவற்றிற்குப் பொருத்தமானதும் ஹிதமானதும் பத்தியமானதுமான செய்தியைச் சொல்லியனுப்பியுள்ளார்.

---

132. தஸ்யாஸ்து தர்சனாகாங்க்ஷீ
133. இதற்குப் பின் அதிக சுலோகம் ॥ ச்ருணுசாபி ஸமாதேசம் யதஹம் ப்ரப்ரவீமி தே ।
ராக்ஷஸேச ஹரீசஸ்த்வாம் வாக்யமாஹ ஸமாஹிதம் ॥
134. மஹாபாக ஸ த்வாம் கௌசலமப்ரவீத் ।

वसतो ऋश्यमूके मे पर्वते विपुलद्रुमे ।
राघवो रण-विक्रान्तो मित्रत्वं समुपागतः ॥ १३५ ॥
तेन मे कथितं राजन् भार्या मे रक्षसा हृता ।
तत्र साहाय्य-मस्माकं कार्यं सर्वात्मना त्वया ॥ १३६ ॥
मया च कथितं तस्मै वालिनश्च वधं प्रति ।
तत्र साहाय्य-हेतो-र्मे समयं कर्तु-मर्हसि ॥ १३७ ॥
वालिना हृतराज्येन सुग्रीवेण महाप्रभुः ।
चक्रेऽग्निसाक्षिकं सख्यं राघवः सहलक्ष्मणः ॥ १३८ ॥

வஸதோ ருச்யமூகே மே பர்வதே விபுலத்ருமே ।
ராகவோ ரணவிக்ராந்தோ மித்ரத்வம் ஸமுபாகத: ॥ 135 ॥
தேன மே கதிதம் ராஜன் பார்யா மே ரக்ஷஸா ஹ்ருதா ।
தத்ர ஸாஹாய்ய-மஸ்மாகம் கார்யம் ஸர்வாத்மனா த்வயா ॥ 136 ॥
மயா ச கதிதம் தஸ்மை வாலினச்ச வதம் ப்ரதி ।
தத்ர ஸாஹாய்ய-ஹேதோர்-மே ஸமயம் கர்த்து-மர்ஹஸி ॥ 137 ॥
வாலினா ஹ்ருதராஜ்யேன ஸுக்ரீவேண மஹாப்ரபு: ।
சக்ரேऽக்னிஸாக்ஷிகம் ஸக்யம் ராகவ: ஸஹலக்ஷ்மண: ॥ 138 ॥

---

135. (அதாவது) மரங்கள் செறிந்த ரிச்யமூகமலையில் நான் வசித்துக் கொண்டிருந்தபோது எனக்கு ஸ்ரீராமருடைய சிநேகம் ஏற்பட்டது.

136. அவரால் எனக்குக் கூறப்பட்டதாவது: 'அரசே! என்னுடைய மனைவி ஒரு அரக்கனால் கவரப்பட்டிருக்கிறாள். அவ்விஷயத்தில் நீர் எங்களுக்கு எல்லா வகையிலும் உதவி செய்ய வேண்டும்."

137. நான் அவரிடம் கூறியதாவது: 'எனக்கும் வாலியைக் கொல்லும் விஷயத்தில் நீர் உதவிபுரிய ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்.'

138. லக்ஷ்மணருடன் கூடிய மகாப்பிரபுவான ஸ்ரீராமர் வாலியால் அரசை இழந்திருந்த சுக்ரீவருடன் அக்னிசாக்ஷியாக சிநேகம் செய்து கொண்டார்.

---

138. ஸுக்ரீவேண ஸஹ ப்ரபு:'। வாலினமாஹத்ய ।

तेन वालिनमुत्पाट्य शरेणैकेन संयुगे ।
वानराणां महाराजः कृतः स प्लवतां प्रभुः ॥ १३९ ॥
तस्य साहाय्य-मस्माभिः कार्यं सर्वात्मना त्विह ।
तेन प्रस्थापितस्तुभ्यं समीपमिह धर्मतः ॥ १४० ॥
क्षिप्र-मानीयतां सीता दीयतां राघवाय च ।
यावन्न हरयो वीरा विधमन्ति बलं तव ॥ १४१ ॥
वानराणां प्रभावो हि न केन विदितः पुरा ।
देवतानां सकाशं च ये गच्छन्ति निमन्त्रिताः ॥ १४२ ॥

தேன வாலின-முத்பாட்ய சரேணைகேன ஸம்யுகே ।
வானராணாம் மஹாராஜ: க்ருத: ஸ ப்லவதாம் ப்ரபு: ॥ 139 ॥
தஸ்ய ஸாஹாய்ய-மஸ்மாபி: கார்யம் ஸர்வாத்மனா த்விஹ ।
தேன ப்ரஸ்தாபிதஸ்-துப்யம் ஸமீபமிஹ தர்மத: ॥ 140 ॥
க்ஷிப்ர-மானீயதாம் ஸீதா தீயதாம் ராகவாய ச ।
யாவந்ந ஹரயோ வீரா விதமந்தி பலம் தவ ॥ 141 ॥
வானராணாம் ப்ரபாவோ ஹி ந கேன விதித: புரா ।
தேவதானாம் ஸகாசஞ் ச யே கச்சந்தி நிமந்த்ரிதா: ॥ 142 ॥

139. யுத்தத்தில் வாலியை ஒரு பாணத்தால் கொன்று ஸ்ரீராமரால் வானரத் தலைவரான சுக்ரீவரை வானரர்களுக்கு மகாராஜாவாக்கினார்.

140. அவருக்கு எங்களால் எல்லாவகையிலும் உதவி செய்யப் பட வேண்டும். ஆதலால் முறைப்படி உம்மிடத்திற்கு நான் தூதாக அனுப்பப்பட்டுள்ளேன்.

141 வானர வீரர்கள் உமது சேனையை அழிக்குமுன் சீக்கிரமாகச் சீதையைக் கொண்டு வந்து ஸ்ரீரா்மரிடம் சேர்க்க வேண்டும்.

142. வானரர்களின் பெருமையை ஏற்கெனவே அறியாதார் யார்? தேவர்களாலும் அவர்கள் துணைக்கு அழைக்கப் படுகிறார்கள்.

136. 'தத்ர ஸாஹாய்யம்' முதல் 'வதம் ப்ரதி'। வரை சில பாடங்களில் இல்லை. 137. ஸமயம்-ப்ரதிக்ஞாம்; காலநியமம் ।

इति वानरराजस्त्वा-माहेत्यभिहितो मया ।
मामैक्षत ततः क्रुद्धश्चक्षुषा प्रदहन्निव ॥ १४३ ॥
तेन वध्योऽह-माज्ञप्तो रक्षसा रौद्रकर्मणा ।
मत्प्रभाव-मविज्ञाय रावणेन दुरात्मना ॥ १४४ ॥
ततो विभीषणो नाम तस्य भ्राता महामतिः ।
तेन राक्षसराजोऽसौ याचितो मम कारणात् ॥ १४५ ॥

இதி வானரராஜஸ்-த்வாமாஹேத்யபிஹிதோ மயா ।
மாமைக்ஷத தத: க்ருத்தச்சக்ஷுஷா ப்ரதஹன்னிவ ॥ 143 ॥

தேன வத்யோऽஹ-மாஜ்ஞப்தோ ரக்ஷஸா ரௌத்ரகர்மணா ।
மத்ப்ரபாவ-மவிஜ்ஞாய ராவணேன துராத்மனா ॥ 144 ॥

ததோ விபீஷணோ நாம தஸ்ய ப்ராதா மஹாமதி: ।
தேன ராக்ஷஸராஜோऽஸௌ யாசிதோ மம காரணாத் ॥ 145 ॥

---

143. இப்படி வானரவேந்தர் உமக்குக் கூறினார் என்று என்னால் தெரிவிக்கப்பட்டது. அப்பொழுது இராவணன் கோபமூண்டு என்னைத் தனது கண்களால் எரித்து விடுபவன் போல் பார்த்தான்.

144. எனது பெருமையை அறியாமல் கொடுந்தொழில் புரியும் பாதகனாகிய இராவணன் என்னைக் கொலை செய்து விடும்படி கட்டளையிட்டான்.

145. அவனுடைய தம்பி விபீஷணர் என்பவர், சிறந்த மதிபடைத்தவர். அவரால் அரக்கர் வேந்தன் என் பொருட்டு (இரக்கங் காட்டும்படி) வேண்டிக் கொள்ளப்பட்டான்.

---

141. ராகவஸ்ய ச । 142. ப்ரபாவோऽயம்
143. மாமைக்ஷத ததோ ருஷ்ட: । 145. ராக்ஷஸராஜச்ச ।

नैवं राक्षसशार्दूल त्यज्यता-मेष निश्चयः ।
राजशास्त्र-व्यपेतोहि मार्गः संसेव्यते त्वया ।। १४६ ।।
दूतवध्या न दृष्टा हि राजशास्त्रेषु राक्षस ।
दूतेन वेदितव्यं च यथार्थं हितवादिना ।। १४७ ।।
सुमहत्यपराधेऽपि दूतस्यातुलविक्रम ।
विरूपकरणं दृष्टं न वधोऽस्तीति शास्त्रतः ।। १४८ ।।
विभीषणेनैव-मुक्तो रावणः सन्दिदेश तान् ।
राक्षसानेतदेवास्य लांगूलं दह्यतामिति ।। १४९ ।।

நைவம் ராக்ஷஸசார்த்தூலத்யஜ்யதா-மேஷ நிச்சய: ।
ராஜசாஸ்த்ர-வ்யபேதோ ஹி மார்க்க: ஸம்ஸேவ்யதே த்வயா ।। 146 ।।
தூதவத்யா ந த்ருஷ்டா ஹி ராஜசாஸ்த்ரேஷு ராக்ஷஸ ।
தூதேன வேதிதவ்யஞ் ச யதார்த்தம் ஹிதவாதினா ।। 147 ।।
ஸுமஹத்யபராதேऽபி தூதஸ்யாதுலவிக்ரம ।
விரூபகரணம் த்ருஷ்டம் ந வதோऽஸ்தீதி சாஸ்த்ரத: ।। 148 ।।
விபீஷணேனைவ-முக்தோ ராவண: ஸந்திதேச தான் ।
ராக்ஷஸானேத- தேவாஸ்ய லாங்கூலம் தஹ்யதாமிதி ।। 149 ।।

---

146. 'அரக்கர் பெருமானே! இது செய்யக் கூடாது. இந்தத் தீர்மானத்தை விட்டு விட வேண்டும். உம்மால் கைக் கொள்ளப்பட்ட மார்க்கம் அரசநீதிக் கொவ்வாதது.

147. தூதனைக் கொல்வது அரச நீதியில் காணப்படவில்லை. நன்மை சொல்லுகிற தூதனைக் கொண்டே உண்மையை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

148. 'ஒப்பற்ற வீரம் படைத்தவரே! மிகப்பெரிய குற்றத்திலும் சாஸ்திரத்தின் படி தூதனுக்குக் கொலை தண்டனை என்பது இல்லை. அங்கபங்கம் தான் கூறப்படுகிறது.'

149. விபீஷணரால் இங்ஙனம் கூறப்பட்ட இராவணன் அங்குள்ள அரக்கர்களை நோக்கி, 'அது சரி. இவனுடைய வால் கொளுத்தப்படட்டும்' என்று கட்டளை இட்டான்.

---

146. ஸம்லக்ஷ்யதே த்வயா । 147. யதாபிஹிதவாதினா ।

ततस्तस्य वचः श्रुत्वा मम पुच्छं समन्ततः ।
वेष्टितं शणवल्कैश्च जीर्णैः कार्पासजैः पटैः ॥ १५० ॥

राक्षसाः सिद्धसन्नाहास्ततस्ते चण्डविक्रमाः ।
तदाऽदहन्त मे पुच्छं निघ्नन्तः काष्ठमुष्टिभिः ॥ १५१ ॥

बद्धस्य बहुभिः पाशैर्यन्त्रितस्य च राक्षसैः ।
न मे पीडा भवेत् काचिद्दिदृक्षो-र्नगरीं दिवा ॥ १५२ ॥

ததஸ்-தஸ்ய வச: ச்ருத்வா மம புச்சம் ஸமந்தத: l
வேஷ்டிதம் சணவல்கைச்ச ஜீர்ணை: கார்ப்பாஸஜை: படை: ll 150 ll
ராக்ஷஸா: ஸித்தஸந்நாஹாஸ்-ததஸ்தே சண்டவிக்ரமா: l
ததாऽதஹந்த மே புச்சம் நிக்னந்த: காஷ்டமுஷ்டிபி: ll 151 ll
பத்தஸ்ய பஹுபி: பாசைர்யந்த்ரிதஸ்ய ச ராக்ஷஸை: l
ந மே பீடா பவேத் காசித் தித்ருக்ஷோர்-நகரீம் திவா ll 152 ll

---

150. அவனுடைய வார்த்தையால் எனது வால் முழுவதும் கிழிந்த பருத்தித் துணிகளாலும் சணற்பிரிகளாலும் சுற்றப்பட்டது.

151. பின்னர் அக்கொடிய அரக்கர்கள் அகப்பட்டுக் கொண்ட என்னிடம் ஆத்திரம் மூண்டவர்களாய்க் கட்டைகளாலும் முஷ்டிகளாலும் தாக்கி என் வாலில் தீ வைத்தார்கள்.

152. அரக்கர்களால் மடக்கப்பட்டும் கயிறுகளால் பிணிக்கப்பட்டும் இருந்தாலும் பகல் வேளையில் நகரத்தைப்பார்க்க விருப்பங் கொண்டிருந்த எனக்கு ஆயாஸம் கொஞ்சமும் உண்டாகவில்லை.

---

149. ராக்ஷஸானேத-தேவாத்ய l 150. பட்டை: கார்ப்பாஸஜை: l
151. ததாதீப்யந்த மே புச்சம் ஹனந்த: l 152. 'நமே பீடா' என்ற பாதி சுலோகம் சில பாடங்களில் இல்லை.

ततस्ते राक्षसाः शूरा बद्धं मामग्निसंवृतम् ।
अघोषयन् राजमार्गे नगरद्वार-मागताः ॥ १५३ ॥
ततोऽहं सुमहद्रूपं संक्षिप्य पुनरात्मनः ।
विमोचयित्वा तं बन्धं प्रकृतिस्थः स्थितः पुनः ॥ १५४ ॥
आयसं परिघं गृह्य तानि रक्षांस्यसूदयम् ।
ततस्तन्नगरद्वारं वेगेनाप्लुतवानहम् ॥ १५५ ॥
पुच्छेन च प्रदीप्तेन तां पुरीं साट्टगोपुराम् ।
असंभ्रान्तोऽहमदहं युगान्ताग्निरिव प्रजाः ॥ १५६ ॥

ததஸ்தே ராக்ஷஸா: சூரா பத்தம் மாமக்னிஸம்வ்ருதம் ।
அகோஷயன் ராஜமார்க்கே நகரத்வார-மாகதா: ॥ 153 ॥
ததோऽஹம் ஸுமஹத்ரூபம் ஸம்க்ஷிப்ய புனராத்மன: ।
விமோசயித்வா தம் பந்தம் ப்ரக்ருதிஸ்த: ஸ்தித: புன: ॥ 154 ॥
ஆயஸம் பரிகம் க்ருஹ்ய தானி ரக்ஷாம்ஸ்யஸூதயம் ।
ததஸ்தந்நகரத்வாரம் வேகேனாப்லுதவானஹம் ॥ 155 ॥
புச்சேன ச ப்ரதீப்தேன தாம் புரீம் ஸாட்டகோபுராம் ।
அஸம்ப்ராந்தோऽஹமதஹம் யுகாந்தாக்னிரிவ ப்ரஜா: ॥ 156 ॥

---

153. பின்னர் அவ்வரக்க வீரர்கள் என்னுடன் பட்டணத்தின் வாயிலுக்கு வந்து தீப்பற்றி எரிந்து கொண்டிருந்த என்னை ராஜவீதியில் விளம்பரம் செய்தார்கள்.

154. அப்பொழுது நான் என்னுடைய பெரிய வடிவத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டு கட்டிலிருந்து விடுபட்டு மறுபடி எனது இயல்பை அடைந்தவனானேன்.

155. இரும்புத்தடி ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு அவ்வரக்கர்களைக் கொன்றேன். பிறகு வேகமாகக் கோட்டை வாயிலின் மேல் பாய்ந்தேன்.

156. ஊழித் தீ உயிர்களை யழிப்பது போல் நான் பரபரப்பின்றிப் பட்டணத்தை யெல்லாம் அட்டாலங்கள் கோபுரங்களுடன் எனது தீப்பற்றியவாலினால் சுட்டொழித்தேன்.

विनष्टा जानकी व्यक्तं न ह्यदग्धः प्रदृश्यते ।
लंकायां कश्चिदुद्देशः सर्वा भस्मीकृता पुरी ॥ १५७ ॥
दहता च मया लंकां दग्धा सीता न संशयः ।
रामस्य हि महत्कार्यं मयेदं वितथी कृतम् ॥
इति शोकसमाविष्ट-श्चिन्ता-मह-मुपागतः ॥ १५८ ॥
अथाहं वाचमश्रौषं चारणानां शुभाक्षराम् ।
जानकी न च दग्धेति विस्मयोदन्तभाषिताम् ॥ १५९ ॥

விநஷ்டா ஜானகீ வ்யக்தம் ந ஹ்யதக்த: ப்ரத்ருச்யதே ।
லங்காயாம் கச்சிதுத்தேச: ஸர்வா பஸ்மீ க்ருதாபுரீ ॥ 157 ॥
தஹதா ச மயா லங்காம் தக்தா ஸீதா ந ஸம்சய: ।
ராமஸ்ய ஹி மஹத்கார்யம் மயேதம் விததீ க்ருதம் ॥
இதி சோகஸமாவிஷ்டச்-சிந்தா-மஹ-முபாகத: ॥ 158 ॥
அதாஹம் வாசமச்ரௌஷம் சாரணானாம் சுபாக்ஷராம் ।
ஜானகீ ந ச தக்தேதி விஸ்மயோதந்த-பாஷிதாம் ॥ 159 ॥

157-8. பின்பு 'ஜானகி நிச்சயம் இறந்திருப்பாள்; இலங்கையில் எரியாத இடமே எதுவுமில்லை. பட்டணம் முழுதும் சாம்பலாகிவிட்டது. இலங்கையை எரித்த என்னால் சீதையும் எரிக்கப்பட்டு விட்டாள்; இதில் சந்தேகமில்லை. ஸ்ரீராமருடைய இந்தப் பெரிய காரியம் என்னால் பாழாக்கப் பட்டதே!' என்று நான் சோகம் மேலிட்டுக் கவலையடைந்தேன்.

159. அப்பொழுது ஆச்சரியத்துடன் (ஆகாயமார்க்கத்தில்) சாரணர்கள் 'ஜானகி எரியவில்லை' என்று பேசிக் கொண்ட இனிய வார்த்தையை நான் செவியுற்றேன்.

---

157. லங்காயா: ।
158. ராமஸ்ய ச । விபலீக்ருதம் ।
159. ததோ஽ஹம் வாசமச்ரௌஷம் । விஸ்மயோதந்தபாஷிணாம் ।
159. விஸ்மய-உதந்தம்-விஸ்மயகாரீ உதந்தம் வ்ருத்தாந்தம் ।

ततो मे बुद्धिरुत्पन्ना श्रुत्वा तामद्भुतां गिरम् ।
अदग्धा जानकीत्येवं निमित्तैश्चोपलक्षिता ।। १६० ।।
दीप्यमाने तु लांगूले न मां दहति पावकः ।
हृदयं च प्रहृष्टं मे वाताः सुरभिगन्धिनः । १६१ ।।
तैर्निमित्तैश्च दृष्टार्थैः कारणैश्च महागुणैः ।
ऋषिवाक्यैश्च सिद्धार्थै-रभवं हृष्टमानसः ।।
पुनर्दृष्ट्वा च वैदेहीं विसृष्टश्च तया पुनः।। १६२ ।।

ததோ மே புத்தி-ருத்பன்னா ச்ருத்வா தாமத்புதாம் கிரம் ।
அதக்தா ஜானகீத்யேவம் நிமித்தைச் சோபலக்ஷிதா ।। 160 ।।

தீப்யமானே து லாங்கூலே ந மாம் தஹதி பாவக: ।
ஹ்ருதயஞ் ச ப்ரஹ்ருஷ்டம் மே வாதா: ஸுரபிகந்தின: ।। 161 ।।

தைர் நிமித்தைச்ச த்ருஷ்டார்த்தை: காரணைச்ச மஹாகுணை: ।
ருஷிவாக்யைச்ச ஸித்தார்த்தை-ரபவம் ஹ்ருஷ்டமானஸ: ।।
புனர்த்ருஷ்ட்வா ச வைதேஹீம் விஸ்ருஷ்டச்ச தயா புன: ।। 162 ।।

---

160. அந்த அற்புதமான வார்த்தையைக் கேட்டு என் புத்தி தெளிந்தது. இன்னும் சில நிமித்தங்களாலும் ஜானகி எரியவில்லை என்பது காட்டப்பட்டது.

161. வால் தீப்பற்றி எரிந்த பொழுதும் என்னை அக்னி சுடவில்லை. காற்று நன்மணத்துடன் வீசிற்று; என் இருதயம் மகிழ்ச்சியுடனிருந்தது.

162. நானே கண்ட இக்காரணங்களாலும், வேறு பெரிய காரணங்களாலும், பிழைபடாத ரிஷிகளின் வாக்கியங்களாலும் நான் மனதில் சமாதான மடைந்தவனானேன். பின்பு சீதையை நேரில் பார்த்து அவளிடம் விடைபெற்றேன்.

ततः पर्वत-मासाद्य तत्रारिष्टमहं पुनः ।
प्रतिप्लवनमारेभे युष्मद्दर्शनकांक्षया ॥ १६३ ॥

ततः पवन चन्द्रार्क-सिद्धगन्धर्व-सेवितम् ।
पन्थान-मह-माक्रम्य भवतो दृष्टवानिह ॥ १६४ ॥

राघवस्य प्रभावेन भवतां चैव तेजसा ।
सुग्रीवस्य च कार्यार्थं मया सर्व-मनुष्ठितम् ॥ १६५ ॥

தத: பர்வத- மாஸாத்ய தத்ராரிஷ்டமஹம் புன: ।
ப்ரதிப்லவன-மாரேபே யுஷ்மத்தர்சனகாங்க்ஷயா ॥ *163* ॥

தத: பவன-சந்த்ரார்க்க-ஸித்தகந்தர்வ-ஸேவிதம் ।
பந்தான-மஹ-மாக்ரம்ய பவதோ த்ருஷ்டவானிஹ ॥ *164* ॥

ராகவஸ்ய ப்ரபாவேன பவதாஞ்சைவ தேஜஸா ।
ஸுக்ரீவஸ்ய ச கார்யார்த்தம் மயா ஸர்வமனுஷ்டிதம் ।

---

163. பின்னர் அங்குள்ள அரிஷ்டம் என்ற மலையை யடைந்து உங்களைக் காணவேண்டும் என்ற ஆவலால் திரும்பிப் பாய ஆயத்தமானேன்.

164. பின்பு காற்றும் சந்திர சூரியர்களும் சித்த கந்தர்வர்களும் சஞ்சரிக்கும் ஆகாயமார்க்கமாகத் தாவி வந்து நான் உங்களை இங்கு கண்டவனாகின்றேன்.

165. ஸ்ரீராமருடைய பெருமையாலும் உங்களுடைய மகிமையாலும் சுக்ரீவருடைய காரிய சித்தியின் பொருட்டும் என்னால் இதுவெல்லாம் செய்யப்பட்டது.

---

164. தத: ச்வஸனசந்த்ரார்க்க ।

एतत्सर्वं मया तत्र यथावदुपपादितम् ।
अतो यत्कर्मशेषं न-स्तत् सर्वं क्रियतामिति ॥ १६६ ॥

इति अष्टपंचाशः सर्गः
(आदितः श्लोकाः २६०४)

ஏதத்ஸர்வம் மயா தத்ர யதாவதுபபாதிதம் ।
அதோ யத்கர்ம ஶேஷம் நஸ்தத் ஸர்வம் க்ரியதாமிதி ॥ 166 ॥

இதி அஷ்டபஞ்சாச:ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 2604)

---

166. நடந்தது நடந்தபடி இதுவெல்லாம் என்னால் கூறப்பட்டது. இனிமேல் எஞ்சியுள்ள நமது கருமம் எதுவோ அதையெல்லாம் செய்வோம்—என்று கூறி முடித்தார்.

இங்ஙனம் ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றும்.
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 2604)

---

166. பவதாஞ்சைவ தேஜஸா—பவதனுக்ரஹேண இத்யர்த்த: ।
அஸ்யானுவாத-வாக்ய-விஸ்தரஸ்ய ப்ரயோஜனம் வானராணாம் ச்ரவணகுதூஹலாதிசயப்ரகாசனம் ॥

एकोनषष्टितमः सर्गः
अनन्तरकृत्यालोचनम्

एतदाख्याय तत्सर्वं हनूमान् मारुतात्मजः ।
भूयः समुपचक्राम वचनं वक्तु-मुत्तरम् ॥ १ ॥
सफलो राघवोद्योगः सुग्रीवस्य च संभ्रमः ।
शीलमासाद्य सीताया मम च प्रीणितं मनः ॥ २ ॥

ஏகோநஷஷ்டிதம: ஸர்க்க:
அனந்தரக்ருத்யாலோசனம்

ஏததாக்யாய தத்ஸர்வம் ஹனுமான் மாருதாத்மஜ: ।
பூய: ஸமுபசக்ராம வசனம் வக்து-முத்தரம் ॥ 1 ॥
ஸபலோ ராகவோத்யோக: ஸுக்ரீவஸ்ய ச ஸம்ப்ரம: ।
சீலமாஸாத்ய ஸீதாயா மம ச ப்ரீணிதம் மன: ॥ 2 ॥

ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்
இனிச் செய்ய வேண்டியதை யோசித்தல்

1. இங்ஙனம் வாயு குமாரரான ஹனுமார் (முன் நடந்த) அது எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டு (இனிச்செய்ய வேண்டியதைப் பற்றி) மேலே சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

2. சீதையின் நல்லொழுக்கத்தை நேரில் பார்த்து என் மனம் தணிவையடைந்தது; இராமருடைய முயற்சியும் பயனுடையதாயிற்று; சுக்ரீவருடைய ஊக்கமும் அப்படியே (பயன் பெற்றது).

---

2. ப்ரவணம் மன: ।
2. மம ச ப்ரவணம் மன: இதிபாடே ப்ரவணம் ஸந்தோஷ-ப்ரவணமித்யர்த்த: ।
ப்ரவணம் ப்ரஹ்வம் தத்பரம் । **ஸம்ப்ரம:**-த்வரா, உத்ஸாஹ: ।

तपसा धारयेल्लोकान् क्रुद्धो वा निर्दहेदपि ।
सर्वथाऽतिप्रवृद्धोऽसौ रावणो राक्षसाधिपः ॥
यस्या तां स्पृशतो गात्रं तपसा न विनाशितम् ॥ ३ ॥
न तदग्निशिखा कुर्यात् संस्पृष्टा पाणिना सती ।
जनकस्यात्मजा कुर्याद्यत्क्रोधकलुषीकृता ॥ ४ ॥
अशोकवनिकामध्ये रावणस्य दुरात्मनः ।
अधस्ताच्छिंशुपावृक्षे साध्वी करुण-मास्थिता ॥ ५ ॥

தபஸா தாரயேல்லோகான் க்ருத்தோ வா நிர்தஹேதபி ।
ஸர்வதா ऽதிப்ரவ்ருத்தோऽஸௌ ராவணோ ராக்ஷஸாதிப: ॥
யஸ்யா தாம் ஸ்ப்ருசதோ காத்ரம் தபஸா ந விநாசிதம் ॥ 3 ॥
ந ததக்னிசிகா குர்யாத் ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டா பாணினா ஸதீ ।
ஜனகஸ்யாத்மஜா குர்யாத்யத்க்ரோத-கலுஷீ க்ருதா ॥ 4 ॥
அசோகவனிகாமத்யே ராவணஸ்ய துராத்மன: ।
அதஸ்தாச்சிம்சுபாவ்ருக்ஷே ஸாத்வீ கருண-மாஸ்திதா ॥ 5 ॥

3. அரக்கர் கோனான இராவணன் தவ வலிமையால் உலகங்களைத்தாங்க வல்லவன்; கோபங் கொண்டால் அழிக்கவும் வல்லவன்; அந்த சீதையைத் தொட்டும் அவனுடைய தேகம் அழியாமலிருந்தது அவன் தவ வலிமையால்தான் போலும்.

4. ஜனகரின் பெண்ணான அவ்வுத்தமி கோபத்தால் கலங்கினால் எதைச் செய்ய வல்லவளோ அதைக் கையினால் தொட்ட தீக் கொழுந்தும் செய்யாது.

5. துராத்மாவான இராவணனுடைய அசோகவனத்தின் நடுவில் சிம்சுபா மரத்தினடியில் பதிவிரதையான அவள் துக்கத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கிறாள்.

3. ஆர்யாயா: ஸத்ருசம் சீலம் ஸீதாயா: ப்லவகர்ஷபா: ॥ இந்த அரை சுலோகம் அதிகமாகச் சில பாடங்களில் உளது. ।

4. ஒ. 'அஸந்தேசாத்து ராமஸ்ய தபஸச்சானுபாலனாத் । ந த்வாம் குர்மி தசக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹதா ॥

राक्षसीभिः परिवृता शोकसन्तापकर्शिता ।
मेघलेखापरिवृता चन्द्रलेखेव निष्प्रभा ॥ ६ ॥
अचिन्तयन्ती वैदेही रावणं बलदर्पितम् ।
पतिव्रता च सुश्रोणी अवष्टब्धा च जानकी ॥ ७ ॥
अनुरक्ता हि वैदेही रामं सर्वात्मना शुभा ।
अनन्यचित्ता रामे च पौलोमीव पुरन्दरे ॥ ८ ॥

ராக்ஷஸீபி: பரிவ்ருதா சோகஸந்தாப-கர்சிதா ।
மேகலேகாபரிவ்ருதா சந்த்ரலேகேவ நிஷ்ப்ரபா ॥ 6 ॥
அசிந்தயந்தீ வைதேஹீ ராவணம் பலதர்ப்பிதம் ।
பதிவ்ரதா ச ஸுச்ரோணீ அவஷ்டப்தா ச ஜானகீ ॥ 7 ॥
அனுரக்தா ஹி வைதேஹீ ராமம் ஸர்வாத்மனா சுபா ।
அனன்யசித்தா ராமே ச பௌலோமீவ புரந்தரே ॥ 8 ॥

---

6. மேகத்தால் மூடுண்ட சந்திரகலை போல் அரக்கிகளால் சூழப்பட்டு ஒளி குன்றிச் சோகத்தால் வாடி இளைத்திருக்கிறாள்.

7. பதிவிரதையும் கட்டழகியும் ஜனகபுத்திரியுமான வைதேகி காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தாலும் பலத்தால் கொழுப்படைந்திருக்கும் இராவணனை ஒரு பொருட்டாய்க் கருதவில்லை.

8. எல்லா வகையிலும் பரம பாவனமான வைதேகி இந்திரனிடத்தில் இந்திராணிபோல் ஸ்ரீராமரிடத்தில் ஒன்றுபட்ட சித்தமுடையவளாய் ஸ்ரீராமரையே இடைவிடாது சிந்திப்பவளாயிருக்கிறாள்.

---

5. இதற்குமுன் 'ஜாம்பவத்ப்ரமுகான்ஸர்வான்' என்று தொடங்கி ஹனுமானிதி ஸர்வத்ர நாம விச்ராவிதம் மயா ।' என்பது வரை பதினைந்து சுலோகங்கள் அதிகமாகச் சில பாடங்களில் உள்ளன.

तदेकवासस्संवीता रजोध्वस्ता तथैव च ।
शोकसन्ताप-दीनांगी सीता भर्तृहिते रता ॥ ९ ॥
सा मया राक्षसीमध्ये तर्ज्यमाना मुहुर्मुहुः ।
राक्षसीभि-र्विरूपाभि-र्दृष्टा हि प्रमदावने ॥ १० ॥
एकवेणीधरा दीना भर्तृचिन्तापरायणा ।
अधः शय्या विवर्णांगी पद्मिनीव हिमोदये ॥ ११ ॥
रावणाद्विनिवृत्तार्था मर्तव्यकृत-निश्चया ।
कथंचिन्मृगशावाक्षी विश्वासमुपपादिता ॥ १२ ॥

ததேகவாஸஸ் ஸம்வீதா ரஜோத்வஸ்தா ததைவ ச ।
சோகஸந்தாப-தீனாங்கீ ஸீதா பர்த்ரு-ஹிதே ரதா ॥ 9 ॥
ஸா மயா ராக்ஷஸிமத்யே தர்ஜமானா முஹுர்முஹு: ।
ராக்ஷஸிபிர்-விருபாபிர்-த்ருஷ்டா ஹி ப்ரமதாவனே ॥ 10 ॥
ஏகவேணீதரா தீனா பர்த்ருசிந்தா-பராயணா ।
அத: சய்யா விவர்ணாங்கீ பத்மினீவ ஹிமோதயே ॥ 11 ॥
ராவணாத்-விநிவ்ருத்தார்த்தா மர்த்தவ்யக்ருத-நிச்சயா ।
கதஞ்சின்ம்ருகசாபாக்ஷீ விச்வாஸமுபபாதிதா ॥ 12 ॥

---

9. சீதை அந்த ஒரே ஆடையை உடுத்தவளாய்ப் புழுதி படிந்து சோகத்தால் வாடி வதங்கிய அங்கங்களுடன் நாயகருடைய நன்மையிலேயே மனம் பற்றியவளாயிருக்கிறாள்.

10. சிங்காரவனத்தில் அரக்கிகளின் நடுவில் கோரரூபமுள்ள அவர்களால் அடிக்கடி பயமுறுத்தப்பட்டவளான சீதை என்னால் பார்க்கப்பட்டாள்.

11-12. மான்குட்டியினது போன்ற விழிபடைத்தவளும், நாதனை நினைப்பதொன்றையே கருத்திற் கொண்டவளும், ஒரே பின்னலான தலைமயிருடையவளும், பூமியில் படுப்பவளும், பனிகாலத்துத் தாமரைபோல் வாடியவளும், இராவணனிடமிருந்து விடுபடுவதற்கு வழிகாணாமல் களையிழந்து உயிரைமாய்க்க நிச்சயித்தவளும் பரிதாபமான நிலையிலுள்ளவளுமான அவள் எப்படியோ நம்பிக்கையை அடையும்படி செய்யப்பட்டாள்.

ततः संभाषिता चैव सर्वमर्थं च दर्शिता ।
रामसुग्रीवसख्यं च श्रुत्वा प्रीतिमुपागता ॥ १३ ॥
नियतः समुदाचारो भक्ति-र्भर्तरि चोत्तमा ।
यन्न हन्ति दशग्रीवं स महात्मा कृतागसम् ॥
निमित्तमात्रं रामस्तु वधे तस्य भविष्यति ॥ १४ ॥
सा प्रकृत्यैव तन्वंगी तद्वियोगाच्च कर्शिता ।
प्रतिपत्पाठशीलस्य विद्येव तनुतां गता ॥ १५ ॥

தத: ஸம்பாஷிதா சைவ ஸர்வமர்த்தஞ் ச தர்சிதா ।
ராமஸுக்ரீவஸக்யஞ் ச ச்ருத்வா ப்ரீதிமுபாகதா ॥ 13 ॥
நியத: ஸமுதாசாரோ பக்திர்பர்த்தரி சோத்தமா ।
யந்ந ஹந்தி தசக்ரீவம் ஸ மஹாத்மா க்ருதாகஸம் ।
நிமித்தமாத்ரம் ராமஸ்து வதே தஸ்ய பவிஷ்யதி ॥ 14 ॥
ஸா ப்ரக்ருத்யைவ தன்வங்கீ தத்வியோகாச்ச கர்சிதா ।
ப்ரதிபத்-பாடசீலஸ்ய வித்யேவ தனுதாம் கதா ॥ 15 ॥

---

13. அதன்மேல் சம்பாஷணை செய்தாள். எல்லா விஷயங்களும் தெரிவிக்கப்பட்டாள். ஸ்ரீராமருக்கும் சுக்ரீவருக்கம் ஏற்பட்டுள்ள நட்பைப்பற்றிக் கேட்டு மனவமைதியைப் பெற்றாள்.

14. நியமத்துடனும் ஆசாரத்துடனும் கூடின உத்தமமான சீதையின் பர்த்ரு பக்தியானது பாவமிழைத்த பத்துத்தலை ராவணனை ஏன் கொன்று விடவில்லை என்றால் மகா தபஸ்வியான அவனைக் கொல்ல ஸ்ரீராமர் நிமித்தமாக வேண்டும் என்பது காரணம்.

15. அவள் இயல்பாகவே மெல்லிய உடல் படைத்தவள். பிரிவாற்றாமையால் பிரதமைதிதியில் அத்தியயனம் செய்பவனுடைய வித்தையைப் போல் அவள் இன்னும் தேய்ந்து மெலிந்திருக்கிறாள்.

---

11. ஹிமாகமே । 13. ஸர்வமர்த்தம் ப்ரகாசிதா ।

एवमास्ते महाभागा सीता शोकपरायणा ॥ १६ ॥
यदत्र प्रतिकर्तव्यं तत्सर्वमुपपाद्यताम् ॥ १७ ॥

इति एकोनषष्टितमः सर्गः
(आदितः श्लोकाः २६२१)

ஏவமாஸ்தே மஹாபாகா ஸீதா சோகபராயணா ॥ 16 ॥
யதத்ர ப்ரதிகர்த்தவ்யம் தத்ஸர்வ-முபபாத்யதாம் ॥ 17 ॥

இதி ஏகோநஷஷ்டிதம: ஸர்க்க
(ஆதித: ச்லோகா: 2621)

---

16. சீரியவளான சீதை இவ்வண்ணம் சோகத்திலாழ்ந்துள்ளாள். இதை மாற்றுவதற்கு எது செய்ய வேண்டுமோ அதுவெல்லாம் இனிச் செய்யப்படட்டும்.

இங்ஙனம் ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றும்.
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 2621)

षष्टितमः सर्गः
अंगदजांबवत्संवादः

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा वालिसूनुरभाषत ॥ १ ॥
जांबवत्प्रमुखान् सर्वाननुज्ञाप्य महाहरीन् ।
अस्मिन्नेवगते कार्ये भवतां च निवेदिते ॥
न्याय्यं स्म सह वैदेह्या द्रष्टुं तौ पार्थिवात्मजौ ॥ २ ॥

ஷஷ்டிதம:ஸர்க்க:
அங்கத ஜாம்பவத் ஸம்வாத:

தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா வாலிஸூனு-ரபாஷத ll 1 ll

ஜாம்பவத்-ப்ரமுகான் ஸர்வானனுஜ்ஞாப்ய மஹாஹரீன் ll
அஸ்மின்னேவ கதே கார்யே பவதாஞ்ச நிவேதிதே ll
ந்யாய்யம் ஸ்ம ஸஹ வைதேஹ்யா த்ரஷ்டும் தௌ பார்த்திவாத்மஜௌ
ll 2 ll

அறுபதாவது ஸர்க்கம்
அங்கதனும் ஜாம்பவானும் பேசியது

1. அந்த ஹனுமாருடைய பேச்சைக் கேட்ட வாலிபுத்திரனான அங்கதன் பின்வருமாறு பேசினான்.

2. ஜாம்பவான் முதலிய மகான்களான வானரர்களுடைய அனுமதியுடன் (நான் கூற விரும்புவதாவது) உங்களுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்ட பிரகாரம் காரியம் இந்த நிலையிலிருக்கையில் நாம் (ராமலக்ஷ்மணர்களாகிய) அரச குமாரர்களிருவரையும் வைதேகியுடன் கூடவே காண்பது தான் நியாயம்.

अहमेकोऽपि पर्याप्तः सराक्षसगणां पुरीम् ।
तां लंकां तरसा हन्तुं रावणं च महाबलम् ॥ ३ ॥
किं पुनः सहितो वीरै-र्बलवद्भिः कृतात्मभिः ।
कृतास्त्रैः प्लवगैः शूरै-र्भवद्भि-र्विजयैषिभिः ॥ ४ ॥

அஹமேகோऽபி பர்யாப்த: ஸராக்ஷஸகணாம் புரீம் ।
தாம் லங்காம் தரஸா ஹந்தும் ராவணஞ்ச மஹாபலம் ॥ 3 ॥

கிம் புன: ஸஹிதோ வீரைர்-பலவத்பி: க்ருதாத்மபி: ।
க்ருதாஸ்த்ரை: ப்லவகை: சூரைர்-பவத்பிர்-விஜயைஷிபி: ॥ 4 ॥

---

3. அரக்கர் கூட்டங்களுடன் இலங்காபுரியைத் தாக்கி மகாபலசாலியான இராவணனையும் விரைவில் கொல்லுவதற்கு நான் ஒருவனே போதும்.

4. வீரர்களும் பலவான்களும் தைரியசாலிகளும் அஸ்திரங்களில் வல்லவர்களும் சூரர்களும் வெற்றியை விரும்புவர்களுமான வானரர்களாகிய உங்களுடன் கூடியிருக்கும் பொழுது என்ன சொல்ல வேண்டும்.?

1-2. தஸ்ய தத்தசனம் ச்ருத்வா வாலிஸூனுரபாஷத ।
அயுக்தம் துவிநா தே வீம் த்ருஷ்டவத்பிச்ச வானர ॥
ஸமீபம் கந்துமஸ்மாபீ ராகவஸ்ய மஹாத்மன: ।
அச்விபுத்ரௌ மஹாவேகௌ ப்லவந்தௌ ப்லவங்கமௌ ॥
பிதாமஹவரோத்ஸேகாத்பரமம் தர்ப்பமாஸ்திதௌ ॥
அச்வினோர்-மானனார்த்தம் ஹி ஸர்வலோகபிதாமஹ: ॥
ஸர்வாவத்யத்வ மதுலமனயோர்-தத்தவான் புரா ।
வரோத்ஸேகேன மத்தௌ ச ப்ரமத்ய மஹதீஞ்சமூம் ॥
ஸுராணாமம்ருதம் வீரௌ பீதவந்தௌ மஹாபலௌ ।
ஏதாவேவ ஹி ஸங்க்ருத்தௌ ஸவாஜி-ரத-குஞ்ஜராம் ॥
லங்காம் நாசயிதும் சக்தௌ ஸர்வே திஷ்ட்டந்து வாநரா: ।
அஹமேகோऽபி பர்யார்ப்த: ஸராக்ஷஸ கணாம் புரீம் ॥

अहं तु रावणं युद्धे ससैन्यं सपुरस्सरम् ।
सहपुत्रं वधिष्यामि सहोदरयुतं युधि ॥ ५ ॥
ब्राह्म-मैन्द्रं च रौद्रं च वायव्यं वारुणं तथा ।
यदि शक्रजितोऽस्त्राणि दुर्निरीक्षाणि संयुगे ॥ ६ ॥
तान्यहं विधमिष्यामि निहनिष्यामि राक्षसान् ।
भवतामप्यनुज्ञातो विक्रमो मे रुणद्धि तम् ॥ ७ ॥
मयाऽतुला विसृष्टा हि शैलवृष्टि-र्निरन्तरा ।
देवानपि रणे हन्यात् किं पुनस्तान्निशाचरान् ॥ ८ ॥

அஹந் து ராவணம் யுத்தே ஸஸைன்யம் ஸபுரஸ்ஸரம் ।
ஸஹபுத்ரம் வதிஷ்யாமி ஸஹோதரயுதம் யுதி ॥ 5 ॥
ப்ராஹ்ம-மைந்த்ரஞ்ச ரௌத்ரஞ்ச வாயவ்யம் வாருணம் ததா ।
யதி சக்ரஜிதோऽஸ்த்ராணி துர்நிரீக்ஷாணி ஸம்யுகே ॥ 6 ॥
தான்யஹம் விதயிஷ்யாமி நிஹனிஷ்யாமி ராக்ஷஸான் ।
பவதாமப்யனுஜ்ஞாதோ விக்ரமோ மே ருணத்தி தம் ॥ 7 ॥
மயாऽதுலா விஸ்ருஷ்டா ஹி சைலவ்ருஷ்டிர்-நிரந்தரா ।
தேவான்பி ரணே ஹன்யாத் கிம் புனஸ்தாந் நிசாசரான் ॥ 8 ॥

---

5. போர்க்களத்தில் சண்டை போட்டு இராவணனைச் சைனியங்களுடனும் பரிவாரங்களுடனும் புத்திரர்களுடனும் சகோதரர்களுடனும் நான் கொல்வேன்.

6-7. போரில் காணக் கண் கூசும் இந்திரஜித்தினுடைய அஸ்திரங்கள், பிராம்மம், ஐந்த்ரம், ரௌத்ரம், வாயவ்யம், வாருணம் எவையாயினும் அவற்றை நான் அழிப்பேன். அரக்கர்களைக் கொல்வேன். உங்களால் அனுமதிக்கப் பெற்ற எனது பராக்கிரமம் அவனை அடக்கிவிடும்.

8. என்னால் இடைவிடாது போரில் பொழியப்படும் ஒப்பற்ற கல்மாரி தேவர்களையும் கொல்லும். அந்த அரக்கர்களைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டுமா?

सागरोप्यतियाद्वेलां मन्दरः प्रचलेदपि ।
न जाम्बवन्तं समरे कंपये-दरिवाहिनी ॥ ९ ॥
सर्वराक्षस-संघानां राक्षसा ये च पूर्वकाः ।
अलमेको विनाशाय वीरो वायुसुतः कपिः ॥ १० ॥
पनसस्योरुवेगेन नीलस्य च महात्मनः ।
मन्दरोऽप्यवशीर्येत किं पुन-र्युधि राक्षसाः ॥ ११ ॥
स देवासुरयक्षेषु गन्धर्वोरगपक्षिषु ।
मैन्दस्य प्रतियोद्धारं शंसत द्विविदस्य वा ॥ १२ ॥

ஸாகரோப்யதியாத்-வேலாம் மந்தர: ப்ரசலே-துபி ।
ந ஜாம்பவந்தம் ஸமரே கம்பயே-தரிவாஹினீ ॥ 9 ॥
ஸர்வராக்ஷஸ-ஸங்கானாம் ராக்ஷஸா யே ச பூர்வகா: ।
அலமேகோ விநாசாய வீரோ வாயுஸுத: கபி: ॥ 10 ॥
பனஸஸ்யோருவேகேன நீலஸ்ய ச மஹாத்மன: ।
மந்தரோऽப்யவசீர்யேத கிம் புனர்-யுதி ராக்ஷஸா: ॥ 11 ॥
ஸ தேவாஸுரயக்ஷேஷு கந்தர்வோரகபக்ஷிஷு ।
மைந்தஸ்ய ப்ரதியோத்தாரம் சம்ஸத த்விவிதஸ்ய வா ॥ 12 ॥

---

9. சமுத்திரம் கரைபுரண்டாலும் மந்தரமலை அசைந்தாடினாலும் ஜாம்பவானைப் போரில் எதிரிசேனை அசைக்கமுடியாது.

10. எல்லா ராக்ஷஸக் கூட்டங்களுக்கும் முன்னணியில் நிற்கும் அரக்கர்கள் எவர்களோ அவர்களை அழிப்பதற்கு வாயுகுமாரரான வானரவீரர் ஒருவரே போதும்.

11. பனஸன், மகாத்மாவான நீலன் ஆகியோரின் தொடை வேகத்தால் மந்தரமலையும் பொடிபடும். போரில் அரக்கர்கள் ஒரு பொருட்டா?

12. தேவர், அசுரர், யக்ஷர், கந்தர்வர், நாகர், பக்ஷிகள் இவர்களுள் மைந்தனுடனோ த்விவிதனுடனோ எதிர்த்துப் போர் புரியக்கூடிய ஒருவரைச் சொல்லுங்கள்.

अश्विपुत्रौ महाभागावेतौ प्लवगसत्तमौ ।
एतयोः प्रतियोद्धारं न पश्यामि रणाजिरे ॥ १३ ॥
पितामहवरोत्सेकात् परमं दर्प-मास्थितौ ।
अमृतप्राशिनावेतौ सर्ववानरसत्तमौ ॥ १४ ॥
अश्विनो-र्माननार्थं हि सर्वलोकपितामहः ।
सर्वावध्यत्व-मतुल-मनयो-र्दत्तवान् पुरा ॥ १५ ॥
वरोत्सेकेन मुक्तौ च प्रमथ्य महतीं चमूम् ।
सुराणा-ममृतं वीरौ पीतवन्तौ प्लवंगमौ ॥ १६ ॥

அச்விபுத்ரௌ மஹாபாகாவேதௌ ப்லவகஸத்தமௌ ।
ஏதயோ: ப்ரதியோத்தாரம் ந பச்யாமி ரணாஜிரே ॥ 13 ॥
பிதாமஹ-வரோத்ஸேகாத் பரமம் தர்ப்ப-மாஸ்திதௌ ।
அம்ருத-ப்ராசினாவேதௌ ஸர்வவானர-ஸத்தமௌ ॥ .14 ॥
அச்வினோர்-மானனார்த்தம் ஹி ஸர்வலோகபிதாமஹ: ।
ஸர்வாவத்யத்வ-மதுல-மனயோர்-தத்தவான் புரா ॥ 15 ॥
வரோத்ஸேகேன முக்தௌ ச ப்ரமத்ய மஹதீம் சமூம் ।
ஸுராணா-மம்ருதம் வீரௌ பீதவந்தௌ ப்லவங்கமௌ ॥ 16 ॥

---

13. இவ்விருவரும் அசுவினீதேவர்களின் குமாரர்கள்; மகிமைமிக்க வானர சிரேஷ்டர்கள். இவர்களுடன் யுத்த களத்தில் எதிர்த்துப் போர்புரியக் கூடியவனை நான் அறியேன்.

14. இவர்கள் பிரம்மாவிடம் வரம்பெற்று கருவித்திருக்கக் கூடியவர்கள்; அமிருதபானம் செய்தவர்கள்; எல்லா வானரர்களிலும் சிறந்தவர்கள்.

15. ஸர்வலோகபிதாமகரான பிரம்மா அசுவினீதேவர்களை கௌரவிப்பதற்காக இவர்களுக்கு எவராலும் அழிவில்லாத இணையற்ற வரத்தையளித்திருக்கிறாரன்றோ?

16. வானரவீரர்களாகிய இவர்கள் வரத்தின் பெருமையால் தேவர்களின் சைனியத்தையும் வென்று விடுபட்டு அமிருதம் அருந்தினவர்கள்.

एतावेव हि संक्रुद्धौ सवाजिरथकुंजराम् ।
लंकां नाशयितुं शक्तौ सर्वे तिष्ठन्तु वानराः ॥ १७ ॥

अयुक्तं तु विना देवीं दृष्टवद्भिश्च वानराः ।
समीपं गन्तु-मस्माभी राघवस्य महात्मनः ॥ १८ ॥

दृष्टा देवी न चानीता इति तत्र निवेदनम् ।
अयुक्तमिव पश्यामि भवद्भिः ख्यातविक्रमैः॥ १९ ॥

ஏதாவேவ ஹி ஸங்க்ருத்தௌ ஸவாஜிரதகுஞ்ஜராம் ।
லங்காம் நாசயிதும் சக்தௌ ஸர்வே திஷ்டந்து வானரா: ॥ 17 ॥

அயுக்தம் து விநா தேவீம் த்ருஷ்டவத்பிச்ச வானரா: ।
ஸமீபம் கந்து-மஸ்மாபீ ராகவஸ்ய மஹாத்மன: ॥ 18 ॥

த்ருஷ்டா தேவீ ந சானீதா இதி தத்ர நிவேதனம் ।
அயுக்தமிவ பச்யாமி பவத்பி: க்யாதவிக்ரமை: ॥ 19 ॥

---

17. வானரர்கள் அனைவருமிருக்கட்டும்; கோபம் மூண்டால் இவ்விருவருமே குதிரை தேர் யானைகளுடன் கூடிய இலங்கையை அழிப்பதற்குப் போதுமானவர்கள் என்பது நிச்சயம்

18. வானரர்களே! நிலைமையைக் கண்டு கொண்ட நம்மால் சீதையில்லாமல் மகாத்மாவான ஸ்ரீராகவருடைய சந்நிதிக்குச் செல்வது தகாது.

19. புகழ் பெற்ற வீரர்களான உங்களால் 'தேவி காணப்பட்டாள்; ஆனால் அழைத்துவரப்படவில்லை' என்று அங்கு தெரிவிப்பது பொருந்தாது என நான் காண்கிறேன்.

न हि नः प्लवने कश्चिन्नापि कश्चित् पराक्रमे ।
तुल्यः सामरदैत्येषु लोकेषु हरिसत्तमाः ।। २० ।।

तेष्वेवं हतवीरेषु राक्षसेषु हनूमता ।
किमन्यदत्र कर्तव्यं गृहीत्वा याम जानकीम् ।। २१ ।।

तमेवं कृतसंकल्पं जाम्बवान् हरिसत्तमः ।
उवाच परमप्रीतो वाक्य-मर्थव-दर्थवित् ।। २२ ।।

ந ஹி ந: ப்லவனே கச்சிந்நாபி கச்சித் பராக்ரமே ।
துல்ய: ஸாமரதைத்யேஷு லோகேஷு ஹரிஸத்தமா: ।। 20 ।।
தேஷ்வேவம் ஹதவீரேஷு ராக்ஷஸேஷு ஹனூமதா ।
கிமன்யதத்ர கர்த்தவ்யம் க்ருஹீத்வா யாம ஜானகீம் ।। 21 ।।
தமேவம் க்ருதஸங்கல்பம் ஜாம்பவான் ஹரிஸத்தம: ।
உவாச பரமப்ரீதோ வாக்ய-மர்த்தவ-தர்த்தவித் ।। 22 ।।

---

20. வானரசிரேஷ்டர்களே! தேவர்களிடையோ அசுரர்களிடையோ எல்லா உலகங்களிலும் வானவெளியில் பறப்பதிலோ, வீரச் செயலிலோ நமக்கீடானவர் எவரும் இல்லை.

21. அரக்கர்களில் வீரர்கள் ஹனுமாரால் இவ்வாறு ஏற்கெனவே கொல்லப்பட்டிருப்பதால் நாமே சீதையை அழைத்துக் கொண்டே போகலாம். இவ்விஷயத்தில் செய்யத்தக்கது வேறு என்ன இருக்கிறது?

22. இப்படி தீர்மானங்கொண்ட அங்கதனைப் பார்த்துச் செயல் நுட்பமறிந்தவரும் வானரர்களின் தலைவருமான ஜாம்பவான் மிகுந்த பிரீதியுடன் பின்வருமாறு பொருள் பொதிந்த வார்த்தையைச் சொன்னார்.

न तावदेषा मतिरक्षमा नो यथा भवान् पश्यति राजपुत्र ।
यथा तु रामस्य मतिर्निविष्टा तथा भवान् पश्यतु कार्यसिद्धिम् ॥ २३ ॥

इति षष्टितमः सर्गः
(आदितः श्लोकाः २६४४)

ந தாவதேஷா மதிரக்ஷமா நோ
யதா பவான் பச்யதி ராஜபுத்ர।
யதா து ராமஸ்ய மதிர் நிவிஷ்டா
ததா பவான் பச்யது கார்யஸித்திம்॥ 23 ॥

இதி ஷஷ்டிதம: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 2644)

---

23. 'அரச குமாரா! நீர் எவ்வண்ணம் காண்கிறீரோ அந்த அபிப்பிராயம் நமக்கு இப்பொழுது அஸாத்தியமன்று. ஆயினும் ஸ்ரீராமருடைய தீர்மானமான திருவுள்ளம் எப்படியிருக்கிறதோ அதன்படி நீர் காரியசித்தியை கவனிக்க வேண்டும்.'

இங்ஙனம் அறுபதாவது ஸர்க்கம் முற்றும்.
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 2644)

एकषष्टितमः सर्गः
मधुवनभंगः

ततो जाम्बवतो वाक्य-मगृह्णन्त वनौकसः ।
अंगदप्रमुखा वीरा हनुमांश्च महाकपिः ।। १ ।।
प्रीतिमन्तस्ततः सर्वे वायुपुत्रपुरस्सराः ।
महेन्द्राद्रिं परित्यज्य पुप्लवुःप्लवगर्षभाः ।। २ ।।
मेरुमन्दरसंकाशा मत्ता इव महागजाः ।
छादयन्त इवाकाशं महाकाया महाबलाः ।। ३ ।।

ஏகஷஷ்டிதம: ஸர்க்க:
மதுவனபங்க:

ததோ ஜாம்பவதோ வாக்ய-மக்ருஹ்ணந்த வநௌகஸ: ।
அங்கதப்ரமுகா வீரா ஹனுமாம்ச்ச மஹாகபி: ।। 1 ।।
ப்ரீதிமந்தஸ்-தத: ஸர்வே வாயுபுத்ர-புரஸ்ஸரா: ।
மஹேந்த்ராத்ரிம் பரித்யஜ்ய புப்லுவு: ப்லவகர்ஷபா: ।। 2 ।।
மேருமந்தரஸங்காசா மத்தா இவ மஹாகஜா: ।
ச்சாதயந்த இவாகாசம் மஹாகாயா மஹாபலா: ।। 3 ।।

அறுபத்தொராவது ஸர்க்கம்
மது வனச் சிதைவு

1. வானரசிரேஷ்டரான ஹனுமாரும் அங்கதன் முதலிய மற்ற வானரவீரர்களும் ஜாம்பவானுடைய வார்த்தையை ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

2. பின்பு வானரர்களெல்லோரும் மனமகிழ்ந்து மகேந்திர மலையை விட்டு வாயுகுமாரர் முன் செல்ல அவர் பின்னே பாய்ந்து சென்றார்கள்.

3. மேரு மந்தர மலைகள் போலவும் மதயானைகள் போலவும் பேருடலும் பெரு வலிமையுமுடைய அவ்வானரர்கள் ஆகாயத்தையே மறைத்து விட்டாற் போலிருந்தது.

सभाज्यमानं भूतै-स्तमात्मवन्तं महाबलम् ।
हनुमन्तं महावेगं वहन्त इव दृष्टिभिः ॥ ४ ॥
राघवे चार्थनिर्वृत्तिं कर्तुं च परमं यशः ।
समाधाय समृद्धार्थाः कर्मसिद्धिभि-रुन्नताः ॥ ५ ॥
प्रियाख्यानपराः सर्वे सर्वे युद्धाभिनन्दिनः ।
सर्वे रामप्रतीकारे निश्चितार्था मनस्विनः ॥ ६ ॥

ஸபாஜ்யமானம் பூதைஸ்த-மாத்மவந்தம் மஹாபலம் ||
ஹனுமந்தம் மஹாவேகம் வஹந்த இவ த்ருஷ்டிபி: || 4 ||
ராகவே சார்த்தநிர்வ்ருத்திம் கர்த்துஞ் ச பரமம் யச: |
ஸமாதாய ஸம்ருத்தார்த்தா: கர்மஸித்திபி-ருந்நதா: || 5 ||
ப்ரியாக்யானபரா: ஸர்வே ஸர்வே யுத்தாபிநந்தின: |
ஸர்வே ராமப்ரதீகாரே நிச்சிதார்த்தா மனஸ்வின: || 6 ||

---

4. உயிர்க்கூட்டங்களால் போற்றப்பட்டவரும் மிக்க வலிமையும் வேகமுமுள்ளவருமான ஹனுமாரை அவர்கள் தங்கள் பார்வையினால் தூக்கிக் கொண்டு போகிறவர்கள் போல் பார்த்துக் கொண்டு போனார்கள்.

5. அவர்கள் ஸ்ரீராமருடைய காரியத்தை முடித்துப் பெரும்புகழ் பெற ஒருமைப்பாடுடையவர்களாகவும், காரிய சித்தியால் சிறப்புடையவர்களாகவுமிருந்தனர்.

6. எல்லோரும் இராமருக்குப் பிரியத்தைக் கூறுவதில் ஆவல் கொண்டவர்கள்; எல்லோரும் போரில் உற்சாகமுடையவர்கள்; எல்லோரும் இராமருக்குக் கைம்மாறு செய்வதில் நிச்சயமும் ஊக்கமும் உடையவர்கள்.

---

2. மஹேந்த்ராக்ராத்ஸமுத்பத்ய |
5. உந்நதா:- ஸீதாதர்சன-லங்காதஹன-கர்மபி: உந்நத சித்தா: |
6. ராமப்ரதீகாரே -ராமார்த்தம் ராவண நிக்ரஹே நிச்சிதார்த்தா: |

प्लवमानाःखमाप्लुत्य ततस्ते काननौकसः ।
नन्दनोपम-मासेदु-र्वनं द्रुमलतायुतम् ।। ७ ।।
यत्तन्मधुवनं नाम सुग्रीवस्याभिरक्षितम् ।
अधृष्यं सर्वभूतानां सर्वभूत-मनोहरम् ।। ८ ।।
यद्रक्षति महावीर्यः सदा दधिमुखः कपिः ।
मातुलः कपिमुख्यस्य सुग्रीवस्य महात्मनः ।। ९ ।।
ते तद्वनमुपागम्य बभूवुः परमोत्कटाः ।
वानरा वानरेन्द्रस्य मनः कान्तं महावनम् ।। १० ।।

ப்லவமானா: கமாப்லுத்ய ததஸ்தே கானநௌகஸ: ।
நந்தனோபம-மாஸேதுர்-வனம் த்ருமலதாயுதம் ।। 7 ।।
யத்தன்-மதுவனம் நாம ஸுக்ரீவஸ்யாபிரக்ஷிதம் ।
அத்ருஷ்யம் ஸர்வபூதானாம் ஸர்வபூதமனோஹரம் ।। 8 ।।
யத்ரக்ஷதி மஹாவீர்ய: ஸதா ததிமுக: கபி: ।
மாதுல: கபிமுக்யஸ்ய ஸுக்ரீவஸ்ய மஹாத்மன: ।। 9 ।।
தே தத்வன-முபாகம்ய பபூவு: பரமோத்கடா: ।
வானரா வானரேந்த்ரஸ்ய மன:காந்தம் மஹாவனம் ।। 10 ।।

7, ஆகாயத்தில் பாய்ந்து சென்ற அவ்வானரர்கள் மரங்களும் கொடிகளும் அடர்ந்த இந்திரனுடைய நந்தனம் போன்ற ஒரு வனத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

8. அது ஒரு பிராணியும் உட்புகமுடியாமல் நன்றாகக் காவல் செய்யப்பட்ட சுக்ரீவனுடைய மதுவனம். எல்லாப் பிராணிகளுடைய மனதையும் கவரக் கூடியது.

9. மகாத்மாவான வானர மன்னனுடைய மாமனும் மகாவீரனுமான ததிமுகன் என்பவன் அதை இடைவிடாது காத்து வந்தான்.

10. வானர வேந்தருக்குப் பிரியமான அந்தப் பெரிய வனத்தையடைந்த அவ்வானரர்கள் அடக்கமுடியாத உற்சாக முடையவர்களானார்கள்.

7. த்ருமசதாயுதம் । 9. யத்ரக்ஷதி மஹாவீர: ।

ततस्ते वानरा हृष्टा दृष्ट्वा मधुवनं महत् ।
कुमारमभ्ययाचन्त मधूनि मधुपिंगलाः ॥ ११ ॥
ततः कुमारस्तान् वृद्धाञ्जाम्बवत् प्रमुखान् कपीन् ।
अनुमान्य ददौ तेषां निसर्गं मधुभक्षणे ॥ १२ ॥
ततश्चानुमताः सर्वे संप्रहृष्टा वनौकसः ।
मुदिताश्च ततः केचित् प्रनृत्यन्तोऽभवंस्ततः ॥ १३ ॥

ததஸ்தே வானரா ஹ்ருஷ்டா த்ருஷ்ட்வா மதுவனம் மஹத் ।
குமார-மப்யயாசந்த மதூனி மது பிங்கலா: ॥ 11 ॥
தத: குமாரஸ்தான் வ்ருத்தான் ஜாம்பவத் ப்ரமுகான் கபீன் ।
அனுமான்ய ததௌ தேஷாம் நிஸர்க்கம் மதுபக்ஷணே ॥ 12 ॥
ததச்சானுமதா: ஸர்வே ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டா வநௌகஸ: ।
முதிதாச்ச தத: கேசித் ப்ரந்ருத்யந்தோऽபவம்ஸ்தத: ॥ 13 ॥

---

11. தேன் போன்ற நிறம் படைத்த வானரர்கள் விசாலமான அந்த மதுவனத்தைக் கண்டதால் களிப்புடன் இளவரசனை யணுகி மதுவைப் பருக அனுமதி கேட்டார்கள்.

12. ஜாம்பவான் முதலிய முதியோர்களின் ஸம்மதத்துடன் இளவரசன் அவர்களுக்கு மதுவுண்ண அனுமதி கொடுத்தான்.

13. அவ்வாறு உத்தரவு பெற்ற வானரர்களெல்லோரும் முன்னினும் அதிகமான மகிழ்ச்சி பொங்கியவர்களானார்கள். சிலர் கூத்தாடத் தொடங்கினார்கள்.

---

13. ஸுஸம்ஹ்ருஷ்டா ।

13. இதற்குமுன் இரண்டு சுலோகங்கள் அதிகபாடம்.
தே நிஸ்ருஷ்டா: குமாரேண தீமதா வாலிஸூனுனா ।
ஹரய: ஸமபத்யந்த த்ருமான் மதுகராகுலான் ॥
பக்ஷயந்த: ஸுகந்தீனிமூலானிச பலானி ச ।
ஜக்மு: ப்ரஹர்ஷம் தே ஸர்வே பபூவுச்ச மதோத்கடா: ॥

गायन्ति केचित् प्रणमन्ति केचित् नृत्यन्ति केचित् प्रहसन्ति केचित् ।
पतन्ति केचि-द्विचरन्ति केचित्
प्लवन्ति केचित् प्रलपन्ति केचित् ॥ १४ ॥
परस्परं केचिदुपाश्रयन्ते परस्परं केचिदुपाक्रमन्ते ।
परस्परं केचिदुपब्रुवन्ते परस्परं केचिदुपारमन्ते ॥ १५ ॥

காயந்தி கேசித் ப்ரணமந்தி கேசித் ந்ருத்யந்தி கேசித்
ப்ரஹஸந்தி கேசித் ǀ
பதந்தி கேசித்-விசரந்தி கேசித் ப்லவந்தி கேசித்
ப்ரலபந்தி கேசித் ǁ 14 ǁ

பரஸ்பரம் கேசிதுபாச்ரயந்தே
பரஸ்பரம் கேசிதுபாக்ரமந்தே ǀ
பரஸ்பரம் கேசிதுபப்ருவந்தே
பரஸ்பரம் கேசிதுபாரமந்தே ǁ 15 ǁ

---

14. சிலர் பாடுகிறார்கள்; சிலர் கவிழ்ந்து விழுகிறார்கள், சிலர் நடனம் புரிகிறார்கள், சிலர் பரிகாசமாகச் சிரிக்கிறார்கள், சிலர் கீழே குதிக்கிறார்கள், சிலர் இங்குமங்கும் உலவுகிறார்கள், சிலர் உயரக் கிளம்புகிறார்கள், சிலர் பிதற்றுகிறார்கள்.

15. சிலர் ஒருவரையொருவர் கட்டிக் கொள்ளுகிறார்கள், சிலர் ஒருவரையொருவர் தள்ளுகிறார்கள், சிலர் ஒருவருடனொருவர் நெருங்கிப் பேசுகிறார்கள், சிலர் ஒருவரோடொருவர் கூடி விளையாடுகிறார்கள்.

---

14. படந்தி கேசித் ǀ

ஒ. ஒருவர் வாய் கொள்ளுந் தேனை ஒருவர் உண்டெளிதில் போவார்
ஒருவர் கைக் கொள்ளுந் தேனை ஒருவர் கொண்டோடிப் போவார்
ஒருவரோடொருவ ரொன்றத் தழுவுவர் விழுவரோடி
ஒருவர் மேலொருவரேறி ஓகையென்றுவகை கூர்வார்.

—கம்பர்.

दुमाद् द्रुमं केचिदभिद्रवन्ते क्षितौ नगाग्रान्निपतन्ति केचित् ।
महीतलात् केचिदुदीर्णवेगा महाद्रुमाग्राण्यभिसंपतन्ति ॥ १६ ॥
गायन्त-मन्यः प्रहसन्नुपैति हसन्त-मन्यः प्ररुदन्नुपैति ।
रुदन्त-मन्यः प्रणुदन्नुपैति नुदन्तमन्यः प्रणदन्नुपैति ॥ १७ ॥
समाकुलं तत् कपिसैन्यमासीन्मधुप्रपानोत्कटसत्वचेष्टम् ।
न चात्र कश्चिन्न बभूव मत्तो न चात्र कश्चिन्न बभूव तृप्तः ॥ १८ ॥

த்ருமாத்-த்ருமம் கேசிதபித்ரவந்தே
க்ஷிதௌ நகாக்ராந்நிபதந்தி கேசித் ।
மஹீதலாத் கேசிதுதீர்ணவேகா
மஹாத்ருமாக்ராண்யபிஸம்பதந்தி ॥ 16 ॥
காயந்தமன்ய: ப்ரஹஸன்னுபைதி
ஹஸந்தமன்ய: ப்ரருதன்னுபைதி
ருதந்த-மன்ய: ப்ரணுதன்னுபைதி
நுதந்தமன்ய: ப்ரணதன்னுபைதி ॥ 17 ॥
ஸமாகுலம் தத் கபிஸைன்யமாஸீன்-
மதுப்ரபானோத்கட ஸத்வ சேஷ்டம் ।
ந சாத்ர கச்சிந் ந பபூவ மத்தோ
ந சாத்ர கச்சிந் ந பபூவ த்ருப்த: ॥ 18 ॥

---

16. சிலர் மரத்திற்குமரம் தாவுகிறார்கள், சிலர் மரத்தின் உச்சியிலிருந்து தரையில் குதிக்கிறார்கள், சிலர் தரையிலிருந்து வேகமாய்க் கிளம்பிப் பெரிய மரங்களின் கிளைகளைத் தாவிப் பற்றுகிறார்கள்.

17. பாடுபவனைச் சிரிப்பவனொருவன் அணுகுகிறான்; சிரிப்பவனை வேறொருவன் அழுது கொண்டே நெருங்குகிறான்; அழுபவனை ஒருவன் சீண்டிக் கொண்டு நெருங்குகிறான்; சீண்டுபவனை இன்னொருவன் கூச்சலிட்டுக் கொண்டு நெருங்குகிறான்.

18. அந்த வானரசேனை மதுபானத்தால் வெறிபிடித்த சேஷ்டை மிகுந்து தலை தடுமாறியதாயிற்று. இதில் களிப்பேறாதவனோ திருப்தியடையாதவனோ எவனுமில்லை.

ततो वनं तत्परिभक्ष्यमाणं द्रुमांश्च विध्वंसित-पत्रपुष्पान् ।
समीक्ष्य कोपाद्दधिवक्त्र नामा निवारयामास कपिः कपींस्तान् ।। १९ ।।

स तैः प्रवृद्धैः परिभर्त्स्यमानो वनस्य गोप्ता हरिवीरवृद्धः ।
चकार भूयो मतिमुग्रतेजा वनस्य रक्षां प्रति वानरेभ्यः ।। २० ।।

ததோ வனம் தத்பரிபக்ஷ்யமாணம்
த்ருமாம்ச்ச வித்வம்ஸித-பத்ரபுஷ்பான் ।
ஸமீக்ஷ்ய கோபாத்ததிவக்த்ர நாமா
நிவாரயாமாஸ கபி: கபீம்ஸ்தான் ।। 19 ।।

ஸ தை: ப்ரவ்ருத்தை: பரிபர்த்ஸ்யமானோ வனஸ்ய கோப்தா ஹரிவீரவ்ருத்த: ।
சகாரபூயோ மதிமுக்ரதேஜா வனஸ்ய ரக்ஷாம் ப்ரதி வானரேப்ய: ।। 20 ।।

---

19. இலைகளும் பூக்களும் நாசஞ் செய்யப்பட்ட மரங்களையும் மதுவெல்லாம் பருகப்பட்ட வனத்தையும் கண்ட ததிமுகன் என்ற வானரன் கோபங் கொண்டு அவர்களைத் தடுத்தான்.

20. வனத்தைக் காப்பவனும், வானரவீரர்களில் முதியவனும், மிகுந்த பராக்கிரம் முடையவனுமான அவன் மிதமிஞ்சிய அவர்களால் பலவாறு ஏளனம் பண்ணப்படவே மேற்கொண்டு வனத்தைக்காக்க எண்ணிப் பின் வருமாறு செய்தான்.

---

21. உவாச காம்ச்சித் பருஷாண்யபீதம் ।

उवाच कांश्चित् परुषाणि धृष्ट-मसक्तमन्यांश्च तलैर्जघान ।
समेत्य कैश्चित् कलहं चकार तथैव साम्नोपजगाम कांश्चित् ॥ २१ ॥

स तैर्मदात् संपरिवार्य वाक्यै-र्बलाच्च तेन प्रतिवार्यमाणैः ।
प्रधर्षितस्त्यक्तभयैः समेत्य प्रकृष्यते चाप्यनवेक्ष्य दोषम् ॥ २२ ॥

உவாச காம்ச்சித் பருஷாணி த்ருஷ்ட-
மஸக்தமன்யாம்ச்ச தலைர்ஜகான ।
ஸமேத்ய கைச்சித் கலஹஞ் சகார
ததைவ ஸாம்னோபஜகாம காம்ச்சித் ॥ 21 ॥

ஸ தைர்-மதாத் ஸம்பரிவார்ய வாக்யைர்
பலாச்ச தேன ப்ரதிவார்யமாணை: ।
ப்ரதர்ஷிதஸ்த்யக்தபயை: ஸமேத்ய
ப்ரக்ருஷ்யதே சாப்யனவேக்ஷ்ய தோஷம் ॥ 22 ॥

---

21. சிலரைக் கண்டபடி வைதான், வேறு சிலரை ஓயாமல் கைகளாலறைந்தான், சிலரை நெருங்கிக் கலகம் செய்தான், சிலரை நல்ல பேச்சால் வேண்டினான்.

22. இவ்வாறு அவனால் தடுக்கப்பட்டவர்கள் மதவெறியாலும் உடல் வலிமையாலும் பயமின்றித் தாங்கள் செய்வது குற்றமென்றறியாமல் ஒன்று கூடி அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு தாக்கி இழுத்தார்கள்.

---

22. ஸ தைர்மதா-தப்ரதிவார்ய வேகைர்பலாச்ச தேன । ப்ரதர்ஷணேத்யக்த-।

नखैस्तुदन्तो दशनै-र्दशन्त-स्तलैश्च पादैश्च समापयन्तः ।
मदात् कपिं तं कपयः समग्रा महावनं निर्विषयं च चक्रुः ॥ २३ ॥

इति एकषष्टितमः सर्गः
(आदितः श्लोकाः २६६७)

நகைஸ் துதந்தோ தசனைர்தசந்தஸ்-
தலைச்ச பாதைச்ச ஸமாபயந்த: ।
மதாத் கபிம் தம் கபய: ஸமக்ரா
மஹாவனம் நிர்விஷயஞ் ச சக்ரு: ॥ 23 ॥

இதி ஏகஷஷ்டிதம: ஸர்க்க:
(ஆதித, ச்லோகா: 2667)

---

23. ஒன்று சேர்ந்த அவர்கள் குடிவெறியால் அவனை நகங்களால் கீறிப் பற்களால் கடித்து, கையாலடித்துக் காலாலுதைத்து அவ்வனத்தை ஒன்றுமில்லாமல் செய்து விட்டார்கள்.

இங்ஙனம் அறுபத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றும்.
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 2667)

23. ஸமந்தான் மஹாவனம் ।

द्विषष्टितमः सर्गः
वनपालप्रधर्षणम्

तानुवाच हरिश्रेष्ठो हनुमान् वानरर्षभः ।
अव्यग्रमनसो यूयं मधु सेवत वानराः ।। १ ।।
अहमावारयिष्यामि युष्माकं परिपन्थिनः ।। २ ।।
श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं हरीणां प्रवरोऽङ्गदः ।
प्रत्युवाच प्रसन्नात्मा पिबन्तु हरयो मधु ।। ३ ।।

த்விஷஷ்டடிதம: ஸர்க்க:
வனபால ப்ரதர்ஷணம்

தானுவாச ஹரிச்ரேஷ்டோ ஹனுமான் வானரர்ஷப: ।
அவ்யக்ரமனஸோ யூயம் மது ஸேவத வானரா: ।। 1 ।।
அஹ-மாவாரயிஷ்யாமி யுஷ்மாகம் பரிபந்தின: ।। 2 ।।
ச்ருத்வா ஹனுமதோ வாக்யம் ஹரீணாம் ப்ரவரோऽங்கத: ।
ப்ரத்யுவாச ப்ரஸன்னாத்மா பிபந்து ஹரயோ மது ।। 3 ।।

அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்
மதுவனக்காவலர்களை அச்சுறுத்துதல்

1-2. வானரர்களின் தலைவரும் உத்தமருமான ஹனுமார் அவர்களிடம் 'வானரர்களே! நீங்கள் கவலையில்லாமல் மதுவைப் பருகுங்கள். உங்களை எதிர்ப்பவர்களை நான் விலக்கிவிடுகிறேன்' என்று கூறினார்.

3-4. வானரர்களின் தலைவனான அங்கதனும் ஹனுமாருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியுடன் 'வானரர்கள் மதுவைப் பருகட்டும். காரியசித்தி பெற்ற ஹனுமாருடைய வார்த்தை தகாததாயிருந்தாலும் என்னால் அவசியம் பூர்த்திசெய்யப்பட வேண்டும். இப்படிப்பட்டதைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டுமா?' என்று கூறினான்.

अवश्यं कृतकार्यस्य वाक्यं हनुमतो मया ।
अकार्यमपि कर्तव्यं किमंग पुनरीदृशम् ।। ४ ।।

अंगदस्य मुखाच्छ्रुत्वा वचनं वानरर्षभाः ।
साधु साध्विति संहृष्टा वानराः प्रत्यपूजयन् ।। ५ ।।

पूजयित्वाऽङ्गदं सर्वे वानरा वानरर्षभम् ।
जग्मुर्मधुवनं यत्र नदी वेगा इव द्रुतम् ।। ६ ।।

அவச்யம் க்ருதகார்யஸ்ய வாக்யம் ஹனுமதோ மயா ।
அகார்யமபி கர்த்தவ்யம் கிமங்க புனரீத்ருசம் ।। 4 ।।

அங்கதஸ்ய முகாச்ச்ருத்வா வசனம் வானரர்ஷபா: ।
ஸாது ஸாத்விதி ஸம்ஹ்ருஷ்டா வானரா: ப்ரத்யபூஜயன் ।। 5 ।।

பூஜயித்வாऽங்கதம் ஸர்வே வானரா வானரர்ஷபம் ।
ஜக்முர்-மதுவனம் யத்ர நதீவேகா இவ த்ருதம் ।। 6 ।।

---

5. வானரவீரர்கள் அங்கதனுடைய வாயினின்று வந்த வார்த்தையைக் கேட்டு மகிழ்ச்சிபொங்க 'நல்லது, நல்லது' என்று கொண்டாடினார்கள்.

6. அவர்களெல்லோரும் தலைவனான அங்கதனைப் போற்றிப் புகழ்ந்து இன்னும் மதுவிருக்கும் வனப் பிரதேசத்தை நாடிப் பெருக்கெடுத்த நதிபோல் வேகமாய்ப் பாய்ந்தார்கள்.

---

2. அஹமாவாஜயிஷ்யாமி ।

ते प्रविष्टा मधुवनं पालानाक्रम्य वीर्यतः ।
अतिसर्गाच्च पटवो दृष्ट्वा श्रुत्वा च मैथिलीम् ॥
पपुः सर्वे मधु तदा रसवत्फल-माददुः ॥ ७ ॥
उत्पत्य च ततः सर्वे वनपालान् समागतान् ।
ताडयन्ति स्म शतशः सक्तान् मधुवने तदा ॥ ८ ॥
मधूनि द्रोणपात्राणि बाहुभिः परिगृह्य ते ।
पिबन्ति सहिताः सर्वे निघ्नन्ति स्म तथापरे ॥ ९ ॥

தே ப்ரவிஷ்டா மதுவனம் பாலானாக்ரம்ய வீர்யத: ।
அதிஸர்க்காச்ச படவோ த்ருஷ்ட்வா ச்ருத்வா ச மைதிலீம் ॥
பபு: ஸர்வே மது ததா ரஸவத்பல-மாதது: ॥ 7 ॥
உத்பத்ய ச தத: ஸர்வே வனபாலான் ஸமாகதான் ।
தாடயந்தி ஸ்ம சதச: ஸக்தான் மதுவனே ததா ॥ 8 ॥
மதூனி த்ரோணபாத்ராணி பாஹுபி: பரிக்ருஹ்ய தே ।
பிபந்தி ஸஹிதா: ஸர்வே நிக்னந்தி ஸ்ம ததாபரே ॥ 9 ॥

---

7. மைதிலியைக் கண்டும் அவளுடைய செய்தியைக் கேட்டும் வந்த விஷயத்தில் ஏற்பட்ட உற்சாகப் பெருக்கினால் மதுவனத்தில் புகுந்த அவர்களெல்லோரும் தைரியமாகக் காவற்காரர்களைப் பொருட்படுத்தாமல் மதுவைப் பருகினார்கள். இனிய பழங்களையும் உண்டார்கள்.

8. மதுவனத்தில் அக்கரையுள்ள காவற்காரர்கள் அங்கு நெருங்கிய பொழுது வானரர்களெல்லோரும் அவர்கள் மேல் பாய்ந்து அவர்களைப் பல விதமாய்த் தாக்கினார்கள்.

9. அவர்கள் ஒன்று கூடி தொன்னை போல் கைகளைக் குவித்துக் கொண்டு மதுவை ஏந்திக் குடித்தார்கள்; சிலர் அப்படியே சிதற விட்டார்கள்.

---

7. பாலானாக்ரம்ய சக்தித: । 8. தே தாடயந்த: சதச: ஸக்தா ।

9. பிபந்திகபய: கேசித் ஸங்கசஸ் தத்ர ஹ்ருஷ்டவத் ।

केचित् पीत्वाऽपविध्यन्ति मधूनि मधुपिंगलाः ।
मधूच्छिष्टेन केचिच्च जघ्नुरन्योन्य-मुत्कटाः ॥ १० ॥
अपरे वृक्षमूले तु शाखां गृह्य व्यवास्थिताः ।
अत्यर्थं च मदग्लानाः पर्णान्यास्तीर्य शेरते ॥ ११ ॥
उन्मत्तभूताः प्लवगा मधुमत्ताश्च हृष्टवत् ।
क्षिपन्ति च तदाऽन्योन्यं स्खलन्ति च तथापरे ॥ १२ ॥
केचित् क्ष्वेलां प्रकुर्वन्ति केचित् कूजन्ति हृष्टवत् ।
हरयो मधुना मत्ताः केचित् सुप्ता महीतले ॥ १३ ॥

கேசித் பீத்வாऽபவித்யந்தி மதூனி மதுபிங்கலா: ।
மதூச்சிஷ்டேன கேசிச்ச ஜக்னுரன்யோன்ய-முத்கடா: ॥ 10 ॥
அபரே வ்ருக்ஷமூலே து சாகாம் க்ருஹ்ய வ்யவஸ்திதா: ।
அத்யர்த்தஞ்ச மதக்லானா: பர்ணான்யாஸ்தீர்ய சேரதே ॥ 11 ॥
உன்மத்தபூதா: ப்லவகா மது-மத்தாச்ச ஹ்ருஷ்டவத் ।
க்ஷிபந்தி ச ததாऽன்யோன்யம் ஸ்கலந்தி ச ததாபரே ॥ 12 ॥
கேசித்க்ஷ்வேலாம் ப்ரகுர்வந்தி கேசித் கூஜந்தி ஹ்ருஷ்டவத் ।
ஹரயோ மதுனா மத்தா: கேசித் ஸுப்தா மஹீதலே ॥ 13 ॥

10. பிங்கள வாணம் படைத்த சிலர் குடித்துவிட்டு மதுவைக் கீழே கொட்டிப் பாழாக்கினார்கள். குடிவெறிகொண்ட சிலர் ஒருவரையொருவர் குடித்த மிகுதியால் அடித்துக் கொண்டார்கள்.

11. மதத்தினால் களைத்த சிலர் கிளைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றார்கள். சிலர் மரத்தடியில் இலைகளைப் பரப்பிப் படுத்துக் கொண்டார்கள்.

12. உன்மத்தர்களான வானரர்கள் தள்ளாடி வீழ்ந்தார்கள். பித்துப் பிடித்தவர்களைப் போல் சிலர் வெறியின் வேகத்தால் ஒருவரையொருவர் தள்ளிக் கொண்டார்கள்.

13. மதுவால் மதமேறின சிலர் தரையில் படுத்துறங்கினார்கள். சிலர் சிங்கநாதம் செய்தார்கள். சிலர் மகிழ்ச்சியைக் காட்ட கீச்சுக்கீச்சென்று கத்தினார்கள்.

12. உன்மத்தவேகா: । க்ஷிபந்த்யபி ।

कृत्वा केचिद्धसन्त्यन्ये केचित् कुर्वन्ति चेतरत् ।
कृत्वा केचिद्वदन्त्यन्ये केचिद्बुध्यन्ति चेतरत् ॥ १४ ॥

येऽप्यत्र मधुपालाः स्युः प्रेष्या दधिमुखस्य तु ।
तेऽपि तै-र्वानरै-र्भीमैः प्रतिषिद्धा दिशो गताः ॥ १५ ॥

जानुभिस्तु प्रकृष्टाश्च देवमार्गं प्रदर्शिताः ।
अब्रुवन् परमोद्विग्ना गत्वा दधिमुखं वचः ॥ १६ ॥

க்ருத்வா கேசித்தஸந்த்யன்யே கேசித் குர்வந்தி சேதரத் ।
க்ருத்வா கேசித்வதந்த்யன்யே கேசித்புத்த்யந்தி சேதரத் ॥ 14 ॥
யேடப்யத்ர மதுபாலா: ஸ்யு: ப்ரேஷ்யா ததிமுகஸ்ய து ।
தேடபி தைர் வானரைர்-பீமை: ப்ரதிஷித்தா திசோ கதா: ॥ 15 ॥
ஜானுபிஸ்து ப்ரக்ருஷ்டாச்ச தேவமார்க்கம் ப்ரதர்சிதா: ।
அப்ருவன் பரமோத்விக்னா கத்வா ததிமுகம் வச: ॥ 16 ॥

---

14. சிலர் ஒரு செயலைச் செய்து விட்டுச் சிரிப்பார்கள்; சிலர் மற்றொரு செயலைச் செய்வார்கள்; சிலர் ஒன்றைச் செய்து விட்டு அதனைச் சொல்லுவார்கள்; சிலர் வேறொன்று செய்ய முற்படுவார்கள்.

15. அங்கு ததிமுகனுக்குப் பணியாட்களாயிருந்த மதுவின் காவலர்கள் அந்த பயங்கரமான வானரர்களால் அடிக்கப்பட்டு திக்குத் திக்காக ஓடிவிட்டார்கள்.

16. முழங்கால்களைப் பிடித்து இழுக்கப்பட்டும் அபானத்துவாரத்தைக் காட்டப்பட்டும் மிகவும் மனம் நொந்து போன சிலர் ததிமுகனிடம் போய்ப் பின்வருமாறு கூறினார்கள்.

---

13. க்ஷ்வேலாம்—'க்ஷ்வேலா து ஸிஹ்ம நாதஸ்யாத்' இத்யமர: ।

14. த்ருஷ்டா: கேசித்தஸந்த்யன்யே ।

हनूमता दत्तवरै-र्हतं मधुवनं बलात् ।
वयं च जानुभिः कृष्टा देवमार्गं च दर्शिताः ।। १७ ।।
ततो दधिमुखः क्रुद्धो वनपस्तत्र वानरः ।
हतं मधुवनं श्रुत्वा सान्त्वयामास तान् हरीन् ।। १८ ।।
इहागच्छत गच्छामो वानरान् बलदर्पितान् ।
बलेन वारयिष्यामो मधु भक्षयतो वयम् ।। १९ ।।
श्रुत्वा दधिमुखस्येदं वचनं वानरर्षभाः ।
पुनर्वीरा मधुवनं तेनैव सहसा ययुः ।। २० ।।

ஹனுமதா தத்த வரைர்-ஹதம் மதுவனம் பலாத் ।
வயஞ் ச ஜானுபி: க்ருஷ்டா தேவமார்க்கஞ் ச தர்சிதா: ॥ 17 ॥
ததோ ததிமுக: க்ருத்தோ வனபஸ்தத்ர வானர: ।
ஹதம் மதுவனம் ச்ருத்வா ஸாந்த்வயாமாஸ தான் ஹரீன் ॥ 18 ॥
இஹாகச்சத கச்சாமோ வானரான் பலதர்ப்பிதான் ।
பலேன வாரயிஷ்யாமோ மது பக்ஷயதோ வயம் ॥ 19 ॥
ச்ருத்வா ததிமுகஸ்யேதம் வசனம் வானரர்ஷபா: ।
புனர்வீரா மதுவனம் தேனைவ ஸஹஸா யயு: ॥ 20 ॥

17. 'ஹனுமாரிடம் வரம் பெற்றவர்களால் மதுவனம் வலுவில் அழிக்கப்பட்டதாய் விட்டது. நாங்களும் முழங்கால்களால் பிடித்திழுக்கப்பட்டு அபானத்துவாரத்தையும் காண்பிக்கப்பட்டோம்.'

18. வனத்தைப் பரிபாலிக்கும் ததிமுகன் என்ற வானரன் மதுவனம் அழிந்து போனதைக் கேட்டுக் கோபம் மூண்டு அவ்வானரர்களைச் சமாதானப்படுத்திப் பின்வருமாறு கூறினான்.

19. 'இங்கு வாருங்கள். நாம் போய் மதுவைப்பருகிவிட்டு பலத்தால் கொழுப்படைந்திருக்கும் அவ்வானரர்களை வலுக் கொண்டு தடுப்போம்.'

20. வானர வீரர்கள் ததிமுகனுடைய அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு அவனுடன் மதுவனத்திற்கு மறுபடி விரைந்து சென்றார்கள்.

17. தேவமார்க்கம்- அபானத்வாரம்! தேவசப்தோ வாயுவாசீ உபநிஷதி வாயுலோகே தேவலோக சப்தப்ரயோகாத் ।

मध्ये चैषां दधिमुखः प्रगृह्य तरसा तरुम् ।
समभ्यधावद्वेगेन ते च सर्वे प्लवंगमाः ।। २१ ।।
ते शिलाः पादपांश्चापि पर्वतांश्चापि वानराः ।
गृहीत्वाऽभ्यगमन् क्रुद्धा यत्र ते कपिकुंजराः ।। २२ ।।
ते स्वामिवचनं वीरा हृदयेष्ववसज्य तत् ।
त्वरया ह्यभ्यधावन्त सालतालशिलायुधाः ।। २३ ।।

மத்யே சைஷாம் ததிமுக: ப்ரக்ருஹ்ய தரஸா தரும் ।
ஸமப்யதாவத் வேகேன தே ச ஸர்வே ப்லவங்கமா: ।। 21 ।।

தே சிலா: பாதபாம்ச்சாபி பர்வதாம்ச்சாபி வானரா: ।
க்ருஹீத்வா ऽப்யகமன் க்ருத்தா யத்ர தே கபிகுஞ்ஜரா: ।। 22 ।।

தே ஸ்வாமிவசனம் வீரா ஹ்ருதயேஷ்வவஸஜ்ய தத் ।
த்வரயா ஹ்யப்யதாவந்த ஸாலதாலசிலாயுதா: ।। 23 ।।

---

21. அவ் வானரர்கள் சூழ நடுவில் வந்த ததிமுகன் தன் வலிமையால் ஒரு மரத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு வேகமாய் ஓடினான்.

22. சினங் கொண்ட மற்ற வானரர்களும் கற்களையும் மரங்களையும் குன்றுகளையும் எடுத்துக் கொண்டு வானரவீரர்கள் இருந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

23. ஆச்சாமரம் பனைமரம் ஆகியவற்றை ஆயுதங்களாகக் கொண்ட அவ்வீரர்கள் தலைவன் வார்த்தையை மனதில் கொண்டு பரபரப்புடன் மேல் விழுந்து தாக்கினார்கள்.

---

18. ஹதம் மதுவனம் த்ருஷ்ட்வா ।
19. ஏதாகச்சத கச்சாமோ வானரானதி-தர்ப்பிதான் பலேனாவாரயிஷ்யாமி ।
20. ஸஹிதா யயு: । 21. ஸம்ப்ரக்ருஹ்ய மஹாதரும் ।

वृक्षस्थांश्च तलस्थांश्च वानरान् बलदर्पितान् ।
अभ्यक्रामंस्ततो वीराः पालास्तत्र सहस्रशः ॥ २४ ॥

अथ दृष्ट्वा दधिमुखं क्रुद्धं वानरपुंगवाः ।
अभ्यदावन्त वेगेन हनुमत्प्रमुखास्तदा ॥ २५ ॥

तं सवृक्षं महाबाहु-मापतन्तं महाबलम् ।
आर्यकं प्राहरत्तत्र बाहुभ्यां कुपितोऽङ्गदः ॥ २६ ॥

வ்ருக்ஷஸ்தாம்ச்ச ஸ்தலஸ்தாம்ச்ச வானரான் பலதர்ப்பிதான் ।
அப்யக்ராமம்ஸ்ததோ வீரா: பாலாஸ்தத்ர ஸஹஸ்ரச: ॥ 24 ॥
அத த்ருஷ்ட்வா ததிமுகம் க்ருத்தம் வானரபுங்கவா: ।
அப்யதாவந்த வேகேன ஹனுமத்ப்ரமுகாஸ் ததா ॥ 25 ॥
தம் ஸவ்ருக்ஷம் மஹாபாஹு-மாபதந்தம் மஹாபலம் ।
ஆர்யகம் ப்ராஹரத் தத்ர பாஹுப்யாம் குபிதோऽங்கத: ॥ 26 ॥

---

24. தைரியசாலிகளான காவல்காரர்கள் பலரும் வலிமையால் கர்வங் கொண்டவர்களும் மரத்திலும் தரையிலும் இருந்தவர்களுமான வானரர்களை ஆங்காங்கு சூழ்ந்து மடக்கிக் கொண்டார்கள்.

25. அப்பொழுது ஹனுமார் முதலிய வானரத்தலைவர்கள் ததிமுகன் கோபமூண்டிருப்பதைக் கண்டு வேகமாய் ஓடி வந்தார்கள்.

26. தோள்வலிபடைத்தவனும் பலம் மிகுந்தவனும் பெரியவனும் மரத்தை யெடுத்துக் கொண்டு எதிர்த்து வருபவனுமான அவனை அங்கதன் கோபத்துடன் இருகைகளாலும் ஓங்கி அறைந்தான்.

23-24. சில பாடங்களில் இல்லை. அதிகபாடம்—'பலாந்நிவாரயந்தச்ச ஆஸேதுர்—ஹரயோ ஹரீன் ஸந்தஷ்டோஷ்டபுடா: க்ருத்தா பர்த்ஸயந்தோ முஹுர் முஹு: ॥

मदान्धश्च न वेदैन-मार्यकोयं ममेति सः ।
अथैनं निष्पिपेषाशु वेगवद्वसुधातले ॥ २७ ॥
स भग्नबाहूरूभुजो विह्वलः शोणितोक्षितः ।
मुमोह सहसा वीरो मुहूर्तं कपिकुंजरः ॥ २८ ॥
स समाश्वास्य सहसा संक्रुद्धो राजमातुलः ।
वानरान् वारयामास दण्डेन मधुमोहितान् ॥ २९ ॥
स कथंचिद्विमुक्तस्तै-र्वानरै-र्वानरर्षभः ।
उवाचैकान्त-माश्रित्य भृत्यान् स्वान् समुपागतान् ॥ ३० ॥

மதாந்தச்ச ந வேதைன-மார்யகோயம் மமேதி ஸ: ।
அதைனம் நிஷ்பிபேஷாசு வேகவத் வஸுதா-தலே ॥ 27 ॥
ஸ பக்னபாஹூருபுஜோ விஹ்வல: சோணிதோக்ஷித: ।
முமோஹ ஸஹஸா வீரோ முஹூர்த்தம் கபிகுஞ்ஜர: ॥ 28 ॥
ஸ ஸமாச்வாஸ்ய ஸஹஸா ஸங்க்ருத்தோ ராஜமாதுல: ।
வானரான் வாரயாமாஸ தண்டேன மதுமோஹிதான் ॥ 29 ॥
ஸ கதஞ்சித் விமுக்தஸ்தைர்-வானரைர்-வானரர்ஷப: ।
உவாசைகாந்த-மாச்ரித்ய ப்ருத்யான் ஸ்வான் ஸமுபாகதான் ॥ 30 ॥

---

27. மதத்தால் செருக்குற்றிருந்த அங்கதன் பிறகு இவனைத் தனது மரியாதைக்குரியவன் என்று கூட அறியாமல் தரையில் வேகமாய்த் தள்ளி பிசைந்து விட்டான்.

28. வீரனாகிய அவ்வானரத்தலைவன் கைகளிலும் கால்களிலும் தோள்களிலும் காயம்பட்டு இரத்தம்பாய சிறிதுகாலம் விலவிலத்து மூர்ச்சித்துக் கிடந்தான்.

29. அரசனின் மாமனாகிய அவன் மூர்ச்சை தெளிந்து சீக்கிரமே எழுந்து இன்னும் அதிகமான கோபத்துடன் மதுவெறி கொண்ட வானரர்களைத் தடிகொண்டு தடுத்துத் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்டான்.

30. வானரத்தலைவனான அவன் அவர்களிடமிருந்து எப்படியோ விடுபட்டுத் தனியான ஓரிடத்தையடைந்து தன்னுடன் வந்திருந்த பணியாட்களிடம் பின் வருமாறு கூறினான்.

एते तिष्ठन्तु गच्छामो भर्ता नो यत्र वानरः ।
सुग्रीवो विपुलग्रीवः सह रामेण तिष्ठति ।। ३१ ।।
सर्वं चैवांगदे दोषं श्रावयिष्यामि पार्थिवे ।
अमर्षी वचनं श्रुत्वा घातयिष्यति वानरान् ।। ३२ ।।
इष्टं मधुवनं ह्येतत् सुग्रीवस्य महात्मनः ।
पितृपैतामहं दिव्यं देवैरपि दुरासदम् ।। ३३ ।।
स वानरानिमान् सर्वान् मधुलुब्धान् गतायुषः ।
घातयिष्यति दण्डेन सुग्रीवः ससुहृज्जनान् ।। ३४ ।।

ஏதே திஷ்டந்து கச்சாமோ பர்த்தா நோ யத்ர வானர: ।
ஸுக்ரீவோ விபுலக்ரீவ: ஸஹ ராமேண திஷ்டதி ।। 31 ।।
ஸர்வஞ் சைவாங்கதே தோஷம் ச்ராவயிஷ்யாமி பார்த்திவே ।
அமர்ஷீ வசனம் ச்ருத்வா காதயிஷ்யதி வானரான் ।। 32 ।।
இஷ்டம் மதுவனம் ஹ்யேதத் ஸுக்ரீவஸ்ய மஹாத்மன: ।
பித்ருபைதாமஹம் திவ்யம் தேவைரபி துராஸதம் ।। 33 ।।
ஸ வானரானிமான் ஸர்வான் மதுலுப்தான் கதாயுஷ: ।
காதயிஷ்யதி தண்டேன ஸுக்ரீவ: ஸஸுஹ்ருஜ்ஜனான் ।। 34 ।।

31. 'இவர்கள் இங்கிருக்கட்டும். நமது அரசனும் அழகிய கழுத்துப் படைத்தவருமான சுக்ரீவர் ஸ்ரீராமருடன் உள்ள இடத்திற்கு நாம் போவோம்.

32. 'அங்கதன் செய்த குற்றங்களையெல்லாம் அரசனிடம் நான் தெரிவிக்கிறேன். அதைக் கேட்டு அவர் கோபங்கொண்டு வானரர்களை தண்டிப்பார்.

33. 'இந்த மதுவனம் மஹாத்மாவான சுக்ரீவனுக்கு மிகவும் பிரியமானது; தாதை மூதாதை வழியாக வந்தது; மிக அழகியது; தேவர்களாலும் அணுகமுடியாதது.

34. 'மதுவில் துராசை கொண்டவர்களும் ஆயுள் முடிந்து விட்டவர்களுமான இந்த வானரர்களனைவரையும் அவர்களுக்கு வேண்டியவர்களுடன் சுக்ரீவர் தண்டித்துத் தொலைத்துவிடுவார்.

29. சில பாடங்களில் இல்லை. 30. உவாசைகாந்த-மாகத்ய ।

वध्या ह्येते दुरात्मानो नृपाज्ञापरिभाविनः ।
अमर्षप्रभवो रोषः सफलो नो भविष्यति ॥ ३५ ॥
एवमुक्त्वा दधिमुखो वनपालान् महाबलः ।
जगाम सहसोत्पत्य वनपालैः समन्वितः ॥ ३६ ॥
निमेषान्तरमात्रेण स हि प्राप्तो वनालयः ।
सहस्रांशुसुतो धीमान् सुग्रीवो यत्र वानरः ॥ ३७ ॥
रामं च लक्ष्मणं चैव दृष्ट्वा सुग्रीवमेव च ।
समप्रतिष्ठां जगती-माकाशान्निपपात ह ॥ ३८ ॥

வத்யாஹ்யேதே துராத்மானோ ந்ருபாஜ்ஞாபரிபாவின: |
அமர்ஷப்ரபவோ ரோஷ: ஸபலோ நோ பவிஷ்யதி || 35 ||
ஏவமுக்த்வா ததிமுகோ வனபாலான் மஹாபல: |
ஜகாம ஸஹஸோத்பத்ய வனபாலை: ஸமன்வித: || 36 ||
நிமேஷாந்தரமாத்ரேண ஸ ஹி ப்ராப்தோ வனாலய: |
ஸஹஸ்ராம்சுஸுதோ தீமான் ஸுக்ரீவோ யத்ர வானர: || 37 ||
ராமஞ் ச லக்ஷ்மணஞ் சைவ த்ருஷ்ட்வா ஸுக்ரீவ-மேவ ச |
ஸமப்ரதிஷ்டாம் ஜகதீ-மாகாசாந்நிபபாத ஹ || 38 ||

---

35. 'அரசர் கட்டளையை மீறிய இந்த துஷ்டர்கள் கொல்லப்பட வேண்டியவர்கள். அடக்கமுடியாதெழுந்துள்ள நமது கோபம் பயனளிக்கப் போகிறது.'

36. மகாபலசாலியான ததிமுகன் தோட்டக்காரர்களிடம் இவ்வாறு கூறிவிட்டு அவர்களுடன் கூட உடனே கிளம்பிச் சென்றான்.

37. அவ்வானரர் ஒரு நிமிஷத்தில் சூரியபுத்திரனும் புத்திமானுமான சுக்ரீவன் இருந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான்.

38. ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்மணரையும் சுக்ரீவனையும் கண்டதும் ஆகாயத்திலிருந்து சம நிலமான பூமியில் இறங்கினான்.

---

31. ஏதா கச்சத கச்சாமோ | 32. ஸர்வே |
35. பத்த்வாஹ்யேதே | ந்ருபாஜ்ஞா பரிபந்தின: | ஸபலோ மே |

सन्निपत्य महावीर्यः सर्वैस्तैः परिवारितः ।
हरि-र्दधिमुखः पालैः पालानां परमेश्वरः ॥ ३९ ॥
स दीनवदनो भूत्वा कृत्वा शिरसि चाञ्जलिम् ।
सुग्रीवस्य शुभौ मूर्ध्ना चरणौ प्रत्यपीडयत् ॥ ४० ॥

इति द्विषष्टितमः सर्गः
(आदितः श्लोकाः २८०७)

ஸந்நிபத்ய மஹாவீர்ய: ஸர்வைஸ்தை: பரிவாரித: ।
ஹரிர்-ததிமுக: பாலை: பாலானாம் பரமேச்வர: ॥ 39 ॥
ஸ தீனவதனோ பூத்வா க்ருத்வா சிரஸி சாஞ்ஜலிம் ।
ஸுக்ரீவஸ்ய சுபௌ மூர்த்னா சரணௌ ப்ரத்யபீடயத் ॥ 40 ॥

இதி த்விஷஷ்டிதம: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 2707)

39-40. வனத்தைப் பரிபாலிப்பவர்களின் தலைவனும் மகா வானரவீரனுமான ததிமுகன் பரிபாலகர்களனைவராலும் சூழப்பட்டு வாடிய முகத்துடன் தலைமேல் கைகூப்பிக் கொண்டு சுக்ரீவனை அணுகி அவருடைய அழகிய பாதங்களில் தலைவைத்து வணங்கினான்.

இங்ஙனம் அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றும்.
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 2707)

---

39. ஸ நிபத்ய । 40. ஸுக்ரீவஸ்யாசு தௌ ।

त्रिषष्टितमः सर्गः
मधुवनभंग निवेदनम्

ततो मूर्ध्ना निपतितं वानरं वानरर्षभः ।
दृष्ट्वैवोद्विग्न-हृदयो वाक्यमेत-दुवाच ह ॥ १ ॥

उत्तिष्ठोत्तिष्ठ कस्मात्त्वं पादयोः पतितो मम ।
अभयं ते भवद्वीर सर्वमेवाभिधीयताम् ॥ २ ॥

த்ரிஷஷ்டிதம: ஸர்க்க:
மதுவனபங்க நிவேதனம்

ததோ மூர்த்னா நிபதிதம் வானரம் வானரர்ஷப: ।
த்ருஷ்ட்வைவோத்விக்ன-ஹ்ருதயோ வாக்ய-மேததுவாச ஹ ॥ 1 ॥
உத்திஷ்டோத்திஷ்ட கஸ்மாத் த்வம் பாதயோ: பதிதோ மம ।
அபயம் தே பவத்வீர ஸர்வமேவாபிதீயதாம் ॥ 2 ॥

அறுபத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம்
மதுவனபங்கத்தை அறிவித்தல்

1. தரையில் விழுந்து தலைவணங்கிய வானரனை நோக்கி வானர வேந்தன் பதை பதைத்த மனத்துடன் பின்வரும் வார்த்தையைச் சொன்னான்.

2. 'எழுந்திரும், எழுந்திரும். வீரரே! ஏன் நீர் என் கால்களில் விழுந்தீர்? எல்லாவற்றையும் விளக்கிக் கூறும். உமது பயம் போகட்டும்.'

---

1. மாமனாயினும் காலில் விழுந்தது சுக்ரீவன் அரசன் என்பதால்.
2. அபயம் தே ப்ரதாஸ்யாமி ஸத்ய மேவாபிதீயதாம் ।

स तु विश्वासितस्तेन सुग्रीवेण महात्मना ।
उत्थाय सुमहाप्राज्ञो वाक्यं दधिमुखोऽब्रवीत् ॥ ३ ॥
नैवर्क्षरजसा राजन् न त्वया नापि वालिना ।
वनं निसृष्टपूर्वं हि भक्षितं तच्च वानरैः ॥ ४ ॥
एभिः प्रधर्षिताश्चैव वानरा वनरक्षिभिः ।
मधून्यचिन्तयित्वेमान् भक्षयन्ति पिबन्ति च ॥ ५ ॥

ஸ து விச்வாஸிதஸ்-தேன ஸுக்ரீவேண மஹாத்மனா।
உத்தாய ஸுமஹாப்ராஜ்ஞோ வாக்யம் ததிமுகோऽப்ரவீத் ॥ 3 ॥
நைவர்க்ஷரஜஸா ராஜன் த்வயா நாபி வாலினா।
வனம் நிஸ்ருஷ்டபூர்வம் ஹி பக்ஷிதம் தச்ச வானரை: ॥ 4 ॥
ஏபி:ப்ரதர்ஷிதாச்சைவ வானரா வநரக்ஷிபி:।
மதூன்யசிந்தயித்வேமான் பக்ஷயந்தி பிபந்தி ச॥ 5 ॥

---

3. சிறந்த மதிமானான அந்த ததிமுகன் மகாத்மாவான சுக்ரீவரால் தேற்றப்பட்டு எழுந்து நின்று பின் வருமாறு கூறினான்.

4. 'அரசே! ரிக்ஷர்ஜஸ்ஸாலோ, உம்மாலோ, வாலியாலோ இதற்குமுன் வனம் எவரும் உட்புகுவதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டதில்லை. அது இப்பொழுது வானரர்களால் புசிக்கப்பட்டது.

5. இந்த வனபாலர்களால் தடுக்கப்பட்ட வானரர்கள் இவர்களைப் பொருட்படுத்தாமல் மதுவைப் பருகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பழங்களைப் புசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

---

3. இதற்குமுன் 'கிம் ஸம்ப்ரமாத்' என்று ஆரம்பிக்கும் ஒரு சுலோகம் சில பாடங்களில் உளது.
5. ப்ரதர்ஷணாயாம் யாமப்யசிந்தயன் தேவ பக்ஷயந்தி வநௌகஸ:।

शिष्ट-मत्रापविध्यन्ति भक्षयन्ति तथा परे ।
निवार्यमाणास्ते सर्वे भ्रुवौ वै दर्शयन्ति हि ।। ६ ।।

इमे हि संरब्धतरास्तथा तैः संप्रधर्षिताः ।
वारयन्तो वनात्तस्मात् क्रुद्धै-र्वानरपुंगवैः ।। ७ ।।

ततस्तै-र्बहुभिर्वीरै-र्वानरै-र्वानरर्षभ ।
संरक्तनयनैः क्रोधाद्धरयः प्रविचालिताः ।। ८ ।।

சிஷ்டமத்ராபவித்யந்தி பக்ஷயந்தி ததா பரே ।
நிவார்யமாணாஸ்தே ஸர்வே ப்ருவௌ வை தர்சயந்தி ஹி ॥ 6 ॥

இமே ஹி ஸம்ரப்ததராஸ்-ததா தை: ஸம்ப்ரதர்ஷிதா: ।
வாரயந்தோ வனாத் தஸ்மாத் க்ருத்தைர்-வானரபுங்கவை: ॥ 7 ॥

ததஸ்தைர்-பஹுபிர்-வீரைர்-வானரைர்-வானரர்ஷப ।
ஸம்ரக்தநயனை: க்ரோதாத்தரய: ப்ரவிசாலிதா: ॥ 8 ॥

---

6. எல்லோரும் சாப்பிடுகிறார்கள். சிலர் மிகுந்ததைக் கீழே சிதறடித்துப் பாழாக்குகிறார்கள். விலக்கப்பட்ட அவர்கள் புருவங்களை நெரிக்கிறார்கள்.

7. அவர்களை விரட்டப்போன இவர்கள் சினங்கொண்ட அவ்வானரவீரர்களால் அடித்துத் துன்புறுத்தப்பட்டு ஓடி வந்து விட்டார்கள்.

8. வானரசிரேஷ்டரே! கோபத்தால் கண்சிவந்த வானர வீரர்கள் பலராலும் இவர்கள் துரத்தப்பட்டார்கள்.

---

6. ப்ருகுடிம் தர்சயந்தி ஹி । 7. நிவார்யந்தே வனாத் ।

पाणिभि-र्निहताः केचित् केचिज्जानुभि-राहताः ।
प्रकृष्टाश्च यथाकामं देवमार्गं च दर्शिताः ॥ ९ ॥
एवमेते हताः शूरास्त्वयि तिष्ठति भर्तरि ।
कृत्स्नं मधुवनं चैव प्रकामं तैः प्रभक्ष्यते ॥ १० ॥
एवं विज्ञाप्यमानं तं सुग्रीवं वानरर्षभम् ।
अपृच्छत्तं महाप्राज्ञो लक्ष्मणः परवीरहा ॥ ११ ॥
किमयं वानरो राजन् वनपः प्रत्युपस्थितः ।
कंचार्थ-मभिनिर्दिश्य दुःखितो वाक्यमब्रवीत् ॥ १२ ॥

பாணிபிர்-நிஹதா: கேசித் கேசிஜ்ஜானுபி-ராஹதா: ।
ப்ரக்ருஷ்டாச்ச யதாகாமம் தேவமார்க்கஞ் ச தர்சிதா: ॥ 9 ॥
ஏவமேதே ஹதா: ஸூராஸ்த்வயி திஷ்டதி பர்த்தரி ।
க்ருத்ஸ்னம் மதுவனஞ் சைவ ப்ரகாமம் தை: ப்ரபக்ஷ்யதே ॥ 10 ॥
ஏவம் விஜ்ஞாப்யமானம் தம் ஸுக்ரீவம் வானரர்ஷபம் ।
அப்ருச்சத் தம் மஹாப்ராஜ்ஞோ லக்ஷ்மண: பரவீரஹா ॥ 11 ॥
கிமயம் வானரோ ராஜன் வனப: ப்ரத்யுபஸ்தித: ।
கஞ்சார்த்த-மபிநிர்திச்ய து:க்கிதோ வாக்யமப்ரவீத் ॥ 12 ॥

---

9. சிலர் கைகளால் அறையப்பட்டார்கள். சிலர் முழங்கால்களால் உதைக்கப்பட்டார்கள். சிலர் இஷ்டப்படி பிடித்திழுக்கப்பட்டு அபானத்துவாரத்தைக் காட்டப்பட்டார்கள்.

10. தாங்கள் நாதராயிருக்கையில் இந்த சூரர்கள் இப்படி அவர்களால் இம்சிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். மதுவனம் முழுவதும் அவர்களால் இஷ்டப்படி அழிக்கப்படுகிறது.

11. இவ்வாறு விண்ணப்பம் செய்யப்படும் வானர சிரேஷ்டராகிய சுக்ரீவரை நோக்கி எதிரிவீரர்களை ஒழிப்பவரும் சிறந்த புத்திமானுமாகிய லக்ஷ்மணர் பின்வருமாறு வினவினார்.

12. 'அரசே! வனபாலனாகிய இவ்வானரன் எதற்காக இங்கு வந்துள்ளான்? என்ன விஷயத்தைப் பற்றி விசனத்துடன் விண்ணப்பம் செய்கிறான்?'

एवमुक्तस्तु सुग्रीवो लक्ष्मणेन महात्मना ।
लक्ष्मणं प्रत्युवाचेदं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥ १३ ॥
आर्य लक्ष्मण संप्राह वीरो दधिमुखः कपिः ।
अंगदप्रमुखै-र्वीरैर्भक्षितं मधु वानरैः ॥ १४ ॥
वनं यदभिपन्नास्ते साधितं कर्म वानरैः ॥ १५ ॥
दृष्टा देवी न सन्देहो न चान्येन हनूमता ।
न ह्यन्यः साधने हेतुः कर्मणोऽस्य हनूमतः ॥ १६ ॥

ஏவமுக்தஸ்து ஸுக்ரீவோ லக்ஷ்மணேன மஹாத்மனா ।
லக்ஷ்மணம் ப்ரத்யுவாசேதம் வாக்யம் வாக்யவிசாரத: ॥ 13 ॥
ஆர்ய லக்ஷ்மண ஸம்ப்ராஹ வீரோ ததிமுக: கபி: ।
அங்கதப்ரமுகைர்-வீரைர்-பக்ஷிதம் மது வானரை: ॥ 14 ॥
வனம் யதபிபன்னாஸ்தே ஸாதிதம் கர்ம வானரை: ॥ 15 ॥
த்ருஷ்டா தேவீ ந ஸந்தேஹோ ந சான்யேன ஹனுமதா ।
ந ஹ்யன்ய: ஸாதனே ஹேது: கர்மணோ ऽஸ்ய ஹனுமத: ॥ 16 ॥

---

13. மகாத்மாவான லக்ஷ்மணரால் இப்படி வினவப்பட்டவரும் பேச்சில் வல்லவருமான சுக்ரீவர் லக்ஷ்மணரிடம் பின்வரும் பதிலையளித்தார்.

14. 'ஐயா லக்ஷ்மணரே! அங்கதன் முதலிய வானரவீரர்களால் மதுவனம் அழிக்கப்பட்டதென்று ததிமுகன் என்ற இவ்வானர வீரர் கூறுகிறார்.'

15. 'அவர்கள் மதுவனத்திற்கு வந்துவிட்டமையால் வானரர்களால் காரியம் சாதிக்கப் பட்டிருக்கவேண்டும்.

16. ஹனுமாரால் தேவி காணப்பட்டிருக்கிறாள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. வேறொருவராலும் அது முடியாது. இந்தக் காரியத்தைச் சாதிப்பதில் வேறொருவரும் காரணமாயிருக்க முடியாது.

---

15. 'நைஷாமக்ருத-கார்யாணாமீத்ருச: ஸ்யாத் வ்யதிக்ரம: என்ற சுலோகம் 20ன் பாதி சில பாடங்களில் இங்கு உளது.

16. இதற்கு முன் 'வாரயந்தோ ப்ருசம் ப்ராப்தா:' என்று தொடங்கும் சுலோகம் ஒன்று சில பாடங்களில் உளது.

कार्यसिद्धि-र्मतिश्चैव तस्मिन् वानरपुंगवे ।
व्यवसायं च वीर्यं च श्रुतं चापि प्रतिष्ठितम् ।। १७ ।।
जाम्बवान् यत्र नेता स्यादंगदश्च महाबलः ।
हनुमांश्चाप्यधिष्ठाता न ह्यस्य गतिरन्यथा ।। १८ ।।
अंगदप्रमुखै-र्वीरै-र्हतं मधुवनं किल ।
विचित्य दक्षिणामाशां-मागतै-र्हरिपुंगवैः ।। १९ ।।
नैषा-मकृतकृत्याना-मीदृशः स्यादुपक्रमः ।
आगतैश्च प्रमथितं यथा मधुवनं हि तैः ।।
धर्षितं च वनं कृत्स्न-मुपयुक्तं च वानरैः ।। २० ।।

கார்யஸித்திர்- மதிச்சைவ தஸ்மின் வானரபுங்கவே ।
வ்யவஸாயஞ்ச வீர்யஞ் ச ச்ருதஞ் சாபி ப்ரதிஷ்டிதம் ।। 17 ।।
ஜாம்பவான் யத்ர நேதாஸ்யாதங்கதச்ச மஹாபல: ।
ஹனுமாம்ச்சாப்யதிஷ்டாதா ந ஹ்யஸ்ய கதிரன்யதா ।। 18 ।।
அங்கத-ப்ரமுகைர்-வீரைர்-ஹதம் மதுவனம் கில ।
விசித்ய தக்ஷிணா-மாசா-மாகதைர்-ஹரிபுங்கவை: ।। 19 ।।
நைஷா-மக்ருதக்ருத்யானா-மீத்ருச: ஸ்யாதுபக்ரம: ।
ஆகதைச்ச ப்ரமதிதம் யதா மதுவனம் ஹி தை: ।।
தர்ஷிதஞ்ச வனம் க்ருத்ஸ்ன-முபயுக்தஞ் ச வானரை: ।। 20 ।।

---

17. 'காரியசித்தியும் மதியும் தீர்மானமும் பராக்கிரமமும் கல்வி கேள்வியும் அந்த வானரோத்தமரிடமே நிலை பெற்றுள்ளது.

18. 'எங்கு மகாபலசாலியான அங்கதன் உள்ளானோ, ஜாம்பவான் தலைவராயுள்ளாரோ ஹனுமார் காரியத்தை ஏற்று நடத்துபவரோ அங்கு பயன் வேறு விதமாயிருக்க முடியாது.

19. தெற்கு திக்கில் தேடிவிட்டுத் திரும்பிய அங்கதன் முதலிய வானரவீரர்களால் மதுவனம் அழிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

20. திரும்பி வந்த அவர்களால் மதுவனம் அழிக்கப்பட்டதென்ற மிதமிஞ்சிய காரியம் காரியசித்தி பெறாமலிருந்தால் ஏற்பட்டிருக்காது. வானரர்களால் அனுபவிக்கப்பட்டு வனம் முழுதும் சேதமாக்கப் பட்டுமிருக்கிறது.

वारयन्तश्च सहितास्तथा जानुभिराहताः ॥ २१ ॥
एतदर्थ-मयं प्राप्तो वक्तुं मधुर-वागिह ।
नाम्ना दधिमुखो नाम हरिः प्रख्यातविक्रमः ॥ २२ ॥
दृष्टा सीता महाबाहो सौमित्रे पश्य तत्त्वतः ।
अभिगम्य तथा सर्वे पिबन्ति मधु वानराः ॥ २३ ॥
न चाप्यदृष्ट्वा वैदेहीं विश्रुताः पुरुषर्षभ ।
वनं दत्तवरं दिव्यं धर्षयेयु-र्वनौकसः ॥ १४ ॥

வாரயந்தச்ச ஸஹிதாஸ்ததா ஜானுபிராஹதா: ll 21 ll
ஏததர்த்த-மயம் ப்ராப்தோ வக்தும் மதுர-வாகிஹ l
நாம்னா ததிமுகோ நாம ஹரி: ப்ரக்யாதவிக்ரம: ll 22 ll
த்ருஷ்டா ஸீதா மஹாபாஹோ ஸௌமித்ரே பச்ய தத்வத: l
அபிகம்ய ததா ஸர்வே பிபந்தி மது வானரா: ll 23 ll
ந சாப்யத்ருஷ்ட்வா வைதேஹீம் விச்ருதா: புருஷர்ஷப l
வனம் தத்தவரம் திவ்யம் தர்ஷயேயுர்-வநௌகஸ: ll 24 ll

---

21. அவர்களை ஒன்று கூடி விலக்க வந்தவர்களும் முழங்கால்களால் உதைக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள்.

22. இந்த விஷயத்தைச் சொல்லுவதற்கு இனிமையாகப் பேசும் ததிமுகன் என்றவரும் புகழ் பெற்றவருமான இவ்வானரர் இங்கு வந்திருக்கிறார்.

23. பெருந்தோளரே! ஸுமித்ரைமகனே! இதை உள்ளபடி பாரும். வானரர்கள் அனைவரும் திரும்பிவந்து மதுவைப் பருகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் சீதையைக் கண்டிருக்கிறார்கள்.

24. புருஷ சிரேஷ்டரே! வானரர்கள் கேள்வியிற் சிறந்தவர்கள். வைதேகியைக் காணாமல் வரத்தாலடையப் பெற்ற வனத்தைச் சிதைக்க மாட்டார்கள்.

श्रुत्वा कर्णसुखां वाणीं सुग्रीववदनाच्च्युताम् ।
प्राहृष्यत भृशं रामो लक्ष्मणश्च महायशाः ।। २५ ।।

श्रुत्वा दधिमुखस्येदं वचनं संप्रहृष्य सः ।
उत्तरं वनपालं च सुग्रीवः प्रत्यभाषत ।। २६ ।।

प्रीतोऽस्मि सोऽहं यद्भुक्तं वनं तैः कृतकर्मभिः ।
मर्षणीयं च मे तेषां चेष्टितं कृतकर्मणाम् ।। २७ ।।

ச்ருத்வா கர்ணஸுகாம் வாணீம் ஸுக்ரீவ-வதனாச்ச்யுதாம் ।
ப்ராஹ்ருஷ்யத ப்ருசம் ராமோ லக்ஷ்மணச்ச மஹாயசா: ।। 25 ।।
ச்ருத்வா ததிமுகஸ்யேதம் வசனம் ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்ய ஸ: ।
உத்தரம் வனபாலஞ் ச ஸுக்ரீவ: ப்ரத்யபாஷத ।। 26 ।।
ப்ரீதோऽஸ்மி ஸோऽஹம் யத்புக்தம் வனம் தை: க்ருதகர்மபி: ।
மர்ஷணீயஞ் ச மே தேஷாம் சேஷ்டிதம் க்ருத கர்மணாம் ।। 27 ।।

---

25. சுக்ரீவனுடைய வாயிலிருந்து வெளிப்பட்ட செவிக்கினிய சொல்லைக் கேட்டுப் புகழ்மிக்க லக்ஷ்மணரும் ஸ்ரீராமரும் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

26. சுக்ரீவன் ததிமுகனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுக் களித்து மேலே செய்ய வேண்டியதைப்பற்றி அவ்வனபாலருக்குப் பின்வருமாறு பதிலளித்தான்.

27. காரியத்தை முடித்து வந்திருக்கும் அவர்களால் வனம் புசிக்கப் பட்டதென்ற இதைக்கேட்டு நான் மகிழ்சியடைகிறேன். காரியசித்திபெற்ற அவர்களுடைய சேஷ்டைகள் என்னால் பொறுக்கத்தக்கவையே.

28. காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு சிங்கம் போன்ற பராக்கிரமத்துடன் திரும்பி வந்திருக்கும் ஹனுமார் முதலிய வானர வீரர்களைச் சீக்கிரம் பார்க்கவும் சீதையை மீட்கும் விஷயத்தில் செய்ய வேண்டியதைப் பற்றிக் கேட்கவும் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுடன் நான் அவாமிக்கவனாயிருக்கிறேன்.

---

25. லக்ஷ்மணச்ச மஹாபல: । 27. தர்ஷிதம் மர்ஷணீயஞ்ச சேஷ்டிதம்

इच्छामि शीघ्रं हनुमत्प्रधानान् शाखामृगांस्तान् मृगराजदर्पान् ।
द्रष्टुं कृतार्थान् सह राघवाभ्यां श्रोतुं च सीताधिगमे प्रवृत्तिम् ॥ २८ ॥

प्रीतिस्फीताक्षौ संप्रहृष्टौ कुमारौ दृष्ट्वा सिद्धार्थौ वानराणां च राजा ।
अंगैः संहृष्टैः कर्मसिद्धिं विदित्वा बाह्वोरासन्नां
सोऽतिमात्रं ननन्द ॥ २९ ॥

इति त्रिषष्टितमः सर्गः
(आदितः श्लोकाः २७३६)

இச்சாமி சீக்ரம் ஹனுமத்ப்ரதானான்
சாகாம்ருகாம்ஸ்தான் ம்ருகராஜ-தர்ப்பான் ।
த்ரஷ்டும் க்ருதார்த்தான் ஸஹ ராகவாப்யாம்
ச்ரோதுஞ் ச ஸீதாதிகமே ப்ரவ்ருத்திம் ॥ 28 ॥

ப்ரீதிஸ்பீதாக்ஷெள ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டெள குமாரெள
த்ருஷ்ட்வா ஸித்தார்த்தெள வானராணானாஞ் ச ராஜா ।
அங்கை: ஸம்ஹ்ருஷ்டை: கர்மஸித்திம் விதித்வா
பாஹ்வோ ராஸன்னாம் ஸோऽதிமாத்ரம் நநந்த ॥ 29 ॥

இதி த்ரிஷஷ்டிதம: ஸர்க்க:
(ஆதித:ச்லோகா: 2736)

---

29. காரியசித்தியால் மகிழ்ச்சியடைந்தவர்களும் அம்மகிழ்ச்சியால் கண்கள் மலர்ந்தவர்களுமான இரு அரசகுமாரர்களையும் பார்த்தும் காரியசித்தி கைகளுக்குக் கிட்டியிருப்பதை யறிந்தும் வானரவேந்தன் அங்கங்கள் புளகிப்ப அடக்கமுடியாத ஆனந்தமடைந்தான்.

இங்ஙனம் அறுபத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றும்
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 2736)

---

28. 'கச்ச சீக்ரம் மதுவனம்' என்று தொடங்கும் ஒரு சுலோகம் சிலபாடங்களில் இதற்கு முன் உளது.

चतुःषष्टितमः सर्गः

हनुमदाद्यागमनम्

सुग्रीवेणैव-मुक्तस्तु हृष्टो दधिमुखः कपिः ।
राघवं लक्ष्मणं चैव सुग्रीवं चाभ्यवादयत् ॥ १ ॥
स प्रणम्य च सुग्रीवं राघवौ च महाबलौ ।
वानरैः सहितैः शूरै-र्दिवमेवोत्पपात ह ॥ २ ॥
स यथैवागतः पूर्वं तथैव त्वरितं गतः ।
निपत्य गगनाद्भूमौ तद्वनं प्रविवेश ह ॥ ३ ॥

சது: ஷஷ்டிதம: ஸர்க்க:

ஹனுமதாத்யாகமனம்

ஸுக்ரீவேணைவ முக்தஸ்து ஹ்ருஷ்டோ ததிமுக: கபி: ।
ராகவம் லக்ஷ்மணஞ் சைவ ஸுக்ரீவஞ் சாப்யவாதயத் ॥ *1* ॥
ஸ ப்ரணம்ய ச ஸுக்ரீவம் ராகவௌ ச மஹாபலௌ ।
வானரை: ஸஹிதை: சூரைர்-திவமேவோத்பபாத ஹ ॥ *2* ॥
ஸ யதைவாகத: பூர்வம் ததைவ த்வரிதம் கத: ।
நிபத்ய ககனாத்பூமௌ தத்வனம் ப்ரவிவேச ஹ ॥ *3* ॥

அறுபத்து நான்காவது ஸர்க்கம்

ஹனுமார் முதலியோர் வரவு

1. சுக்ரீவனால் இவ்வாறு கூறப்பெற்ற வானரனாகிய ததிமுகன் மகிழ்ச்சியுடன் ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்மணரையும் சுக்ரீவனையும் நமஸ்கரித்தான்.

2. மகாபலசாலிகளான இராமலக்ஷ்மணர்களையும் சுக்ரீவனையும் நமஸ்கரித்தபின் தன்னுடன் வந்த வானரவீரர்களுடன் ஆகாய மார்க்கமாகக் கிளம்பினான்.

3. முதலில் எப்படி வந்தானோ அப்படியே வேகமாய்ச் சென்று ஆகாயத்திலிருந்து பூமியிலிறங்கி அவ்வனத்தில் புகுந்தான்.

---

2. வானரை: ஸஹித: ।

स प्रविष्टो मधुवनं ददर्श हरियूथपान् ।
विमदानुत्थितान् सर्वान् मेहमानान् मधूदकम् ॥ ४ ॥
स तानुपागमद्वीरो बद्ध्वा करपुटांजलिम् ।
उवाच वचनं श्लक्ष्णमिदं हृष्टवदंगदम् ॥ ५ ॥
सौम्य रोषो न कर्तव्यो यदेभिरभिवारितः ।
अज्ञानाद्रक्षिभिः क्रोधाद्भवन्तः प्रतिषेधिताः ॥ ६ ॥
युवराजस्त्वमीशश्च वनस्यास्य महाबल ।
मौर्ख्यात् पूर्वं कृतो दोषस्तं भवान् क्षन्तुमर्हति ॥ ७ ॥

ஸ ப்ரவிஷ்டோ மதுவனம் ததர்ச ஹரியூதபான் ।
விமதானுத்திதான் ஸர்வான் மேஹமானான் மதூதகம் ॥ 4 ॥
ஸ தானுபாகமத்வீரோ பத்த்வா கரபுடாஞ்ஜலிம் ।
உவாச வசனம் ச்லக்ஷ்ணமிதம் ஹ்ருஷ்டவதங்கதம் ॥ 5 ॥
ஸௌம்ய ரோஷோ ந கர்த்தவ்யோ யதேபிரபிவாரித: ।
அஜ்ஞானாத்-ரக்ஷிபி: க்ரோதாத் பவந்த: ப்ரதிஷேதிதா: ॥ 6 ॥
யுவராஜஸ்-த்வமீசச்ச வனஸ்யாஸ்ய மஹாபல ।
மௌர்க்யாத் பூர்வம் க்ருதோ தோஷஸ் தம் பவான் க்ஷந்துமர்ஹதி ॥ 7 ॥

---

4. மதுவனத்தில் நுழைந்து அவன் வானரத்தலைவர்கள் எல்லோரும் குடிமயக்கந் தெளிந்து குடித்த மதுவைச் சிறுநீர் கழித்துக் கொண்டிருக்கக் கண்டான்.

5. அவ் வீரன் அவர்களையணுகி அங்கதன் முன் கைகூப்பிக் கொண்டு மகிழ்வுடன் பின்வரும் இனிய வார்த்தையைப் பேசினான்.

6. 'மனதிற்கினியவரே! அறியாமையாலும் சினத்தாலும் காவலாளர்களால் நீங்கள் தடுக்கப்பட்டீர்கள். இவர்களால், தடுக்கப்பட்டதைக் குறித்து நீங்கள் கோபங் கொள்ள வேண்டாம்.

7. 'வலிமைமிக்க' யுவராஜாவான நீங்கள் இவ்வனத்திற்கு யஜமானர். மூடத்தனத்தால் பிழை செய்யப் பட்டது. அதைத் தாங்கள் பொறுத்தருள வேண்டும்.

---

4. விமதானுத்ததான் ।

आख्यातं हि मया गत्वा पितृव्यस्य तवानघ ।
इहोपयातं सर्वेषा-मेतेषां वनचारिणाम् ॥ ८ ॥
स त्वदागमनं श्रुत्वा सहैभिर्हरियूथपैः ।
प्रहृष्टो न तु रुष्टोऽसौ वनं दृष्ट्वा प्रधर्षितम् ॥ ९ ॥
प्रहृष्टो मां पितृव्यस्ते सुग्रीवो वानरेश्वरः ।
शीघ्रं प्रेषय सर्वांस्तानिति होवाच पार्थिवः ॥ १० ॥

ஆக்யாதம் ஹி மயா கத்வா பித்ருவ்யஸ்ய தவானக l
இஹோபயாதம் ஸர்வேஷா-மேதேஷாம் வனசாரிணாம் ll 8 ll
ஸ த்வதாகமனம் ச்ருத்வா ஸஹைபிர்ஹரியூதபை: l
ப்ரஹ்ருஷ்டோ ந து ருஷ்டோऽஸௌ வனம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரதர்ஷிதம் ll 9 ll
ப்ரஹ்ருஷ்டோ மாம் பித்ருவ்யஸ்தே ஸுக்ரீவோ வானரேச்வர: l
சீக்ரம் ப்ரேஷய ஸர்வாம்ஸ்தானிதி ஹோவாச பார்த்திவ: ll 10 ll

---

8. பாவமற்றவரே! இவ்வானரர்களெல்லாம் இங்கு திரும்பி வந்திருக்கும் செய்தி உங்கள் சிறிய தந்தைக்கு விரைந்தோடி என்னால் தெரிவிக்கப்பட்டது.

9. 'இவ்வானர வீரர்களுடன் நீங்கள் வந்துள்ள செய்தியைக் கேட்ட அவர் மிகச்சந்தோஷமடைந்தார். இவ்வனம் அழிக்கப்பட்டதை யறிந்தும் சினங் கொள்ளவில்லை.'

10. உமது சிறிய தந்தையும் வானரவேந்தருமாகிய சுக்ரீவ மகாராஜா மகிழ்ச்சியுடன் 'அவர்களெல்லோரையும் விரைவில் அனுப்பு' என்று என்னிடம் கூறினார்.

---

6. யதேபி: பரிவாரணம் l 7. இதற்குமுன் அரை சுலோகம் அதிக பாடம்:- ச்ராந்தோ தூராதனுப்ராப்தோ பக்ஷயஸ்வ ஸ்வகம் மது ll
8. இதற்குமுன் அதிகபாடம்:- யதைவ ஹி பிதாதேऽபூத் பூர்வம் ஹரிகணேச்வர:l ததா த்வமபி ஸுக்ரீவோ நான்யஸ்து ஹரிஸத்தம ll
9. பவதாகமனம் ச்ருத்வா l

श्रुत्वा दधिमुखस्येदं वचनं श्लक्ष्ण-मंगदः ।
अब्रवीत् तान् हरिश्रेष्ठो वाक्यं वाक्यविशारदः ॥ ११ ॥
शंके श्रुतोऽयं वृत्तान्तो रामेण हरियूथपाः ।
तत् क्षणं नेह नः स्थातुं कृते कार्ये परन्तपाः ॥ १२ ॥
पीत्वा मधु यथाकामं विश्रान्ता वनचारिणः ।
किं शेषं गमनं तत्र सुग्रीवो यत्र मे गुरुः ॥ १३ ॥
सर्वे यथा मां वक्ष्यन्ति समेत्य हरियूथपाः ।
तथाऽस्मि कर्ता कर्तव्ये भवद्भिः परवानहम् ॥ १४ ॥

ச்ருத்வா ததிமுகஸ்யேதம் வசனம் ச்லக்ஷ்ண-மங்கத: ।
அப்ரவீத் தான் ஹரிச்ரேஷ்டோ வாக்யம் வாக்ய விசாரத: ॥ 11 ॥
சங்கே ச்ருதோऽயம் வ்ருத்தாந்தோ ராமேண ஹரியூதபா: ।
தத்க்ஷணம் நேஹ ந: ஸ்தாதும் க்ருதே கார்யே பரந்தபா: ॥ 12 ॥
பீத்வா மது யதாகாமம் விச்ராந்தா வனசாரிண: ।
கிம் சேஷம் கமனம் தத்ர ஸுக்ரீவோ யத்ர மே குரு: ॥ 13 ॥
ஸர்வே யதா மாம் வக்ஷ்யந்தி ஸமேத்ய ஹரியூதபா: ।
ததாऽஸ்மி கர்த்தா கர்த்தவ்யே பவத்பி : பரவானஹம் ॥ 14 ॥

11. ததிமுகனுடைய இந்த இனிய சொல்லைக் கேட்டு சொல்வன்மை படைத்த வானர சிரேஷ்டனான அங்கதன் மற்றவானரர்களை நோக்கிப் பின் வருமாறு கூறினான்.

12. 'வானரத்தலைவர்களே! இந்த விருத்தாந்தம் ஸ்ரீராமர் காதுக்கு எட்டிவிட்டதெனத் தோன்றுகிறது. ஆகையால் பகைவர்களை வெல்பவர்களே! நமது காரியம் முடிந்தபின் இனி இங்கு தங்குவது நமக்குப் பொருந்தாது.

13. 'வானரர்களே! வேண்டியபடி மதுவுண்டு இளைப்பாறி விட்டீர்கள். இனிச் செய்ய வேண்டியதென்ன? என் தந்தையாகிய சுக்ரீவர் இருக்குமிடத்திற்குப் போவதுதான்.

14. 'நீங்கள் எல்லோருங்கூடி என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறீர்களோ அப்படி செய்ய நான் கடமைப் பட்டவன்.'

14. ஹரிபுங்கவா: ।

नाज्ञापयितु-मीशोऽहं युवराजोऽस्मि यद्यपि ।
अयुक्तं कृतकर्माणो यूयं धर्षयितुं मया ।। १५ ।।
ब्रुवतश्चांगदस्यैवं श्रुत्वा वचन-मव्ययम् ।
प्रहृष्टमनसो वाक्य-मिद-मूचु-र्वनौकसः ।। १६ ।।
एवं वक्ष्यति को राजन् प्रभुः सन् वानरर्षभ ।
ऐश्वर्यमदमत्तो हि सर्वोऽहमिति मन्यते ।। १७ ।।
तव चेदं सुसदृशं वाक्यं नान्यस्य कस्यचित् ।
सन्नतिर्हि तवाख्याति भविष्यच्छुभयोग्यताम् ।। १८ ।।

நாஜ்ஞாபயிது-மீசோऽஹம் யுவராஜோऽஸ்மி யத்யபி ।
அயுக்தம் க்ருதகர்மாணோ யூயம் தர்ஷயிதும் மயா ॥ 15 ॥
ப்ருவதச்சாங்கதஸ்யைவம் ச்ருத்வா வசன-மவ்யயம் ।
ப்ரஹ்ருஷ்டமனஸோ வாக்ய-மித-மூசுர்-வநௌகஸ: ॥ 16 ॥
ஏவம் வக்ஷ்யதி கோ ராஜன் ப்ரபு: ஸன் வானரர்ஷப ।
ஐச்வர்ய-மதமத்தோ ஹி ஸர்வோऽஹமிதி மன்யதே ॥ 17 ॥
தவ சேதம் ஸுஸத்ருசம் வாக்யம் நான்யஸ்ய கஸ்யசித் ।
ஸந்நதிர்ஹி தவாக்யாதி பவிஷ்யச்சுப-யோக்யதாம் ॥ 18 ॥

15. நான் உங்கள் இளவரசனாயினும் உங்களுக்குக் கட்டளையிடக் கூடியவனல்லன். காரியத்தைப் பூர்த்தி செய்துள்ள நீங்கள் என்னால் அதிகாரம் செய்யக் கூடியவர்களாக மாட்டீர்கள்.

16. இவ்வாறு அங்கதன் சொன்ன சிறந்த வார்த்தையைக் கேட்டு வானரர்கள் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுடன் பின் வருமாறு பதிலளித்தனர்.

17. 'வானரப் பெருமானே! அரசே! பிரபுவாயிருக்கும் எவன் இவ்வண்ணம் பேசுவான்? செல்வச் செருக்கினால் மதங் கொண்டவன் 'எல்லாம் நானே' என்றல்லவோ எண்ணுவான்.?

18. 'இவ்வார்த்தை உமக்கே தகும். வேறு எவருக்கும் தகாது.. உம்முடைய பணிவு இனி உமக்கு வரவிருக்கும் பாக்கியத்தைத் தெரிவிக்கிறது.

12. தத்க்ஷமம் ॥ க்ருதேऽகார்யே ॥ இதற்குமுன் அதிகபாடம்:— 'அயஞ்ச ஹர்ஷாதாக்யாதி தேந ஜானாமி ஹேதுனா ॥

सर्वे वयमपि प्रामास्तत्र गन्तुं कृतक्षणाः ।
स यत्र हरिवीराणां सुग्रीव पतिरव्ययः ।। १९ ।।

त्वया ह्यनुक्तै- र्हरिभि-र्नैव शक्यं पदात पदम ।
क्वचिद्गन्तुं हरिश्रेष्ठ ब्रूमः सत्यमिदं तु ते ।। २० ।।

एवं तु वदतां तेषा-मंगदः प्रत्यभाषत ।
बाढं गच्छाम इत्युक्त्वा खमुत्पेतु-र्महाबलाः ।। २१ ।।

ஸர்வே வயமபி ப்ராப்தாஸ் தத்ர கந்தும் க்ருதக்ஷணா: ।
ஸ யத்ர ஹரிவீராணாம் ஸுக்ரீவ: பதிரவ்யய: ।। 19 ।।

த்வயா ஹ்யனுக்தைர்-ஹரிபிர்-நைவ சக்யம் பதாத் பதம் ।
க்வசித் கந்தும் ஹரிச்ரேஷ்ட ப்ரூம: ஸத்யமிதம் து தே ।। 20 ।।

ஏவம் து வததாம் தேஷா-மங்கத: ப்ரத்யபாஷத ।
பாடம் கச்சாம இத்யுக்த்வா கமுத்பேதுர்-மஹாபலா: ।। 21 ।।

---

19. 'வானரவீரர்களின் அரசரும் காரியத்தில் கவனக் குறைவற்றவருமான சுக்ரீவர் எங்குள்ளாரோ அங்கு செல்ல நாங்களெல்லோரும் சித்தமாக இதோ வந்து விட்டோம்.

20. 'உம்முடைய கட்டளையின்றி ஓரிடத்திலிருந்து இன்னோரிடத்திற்கு எங்கும் செல்ல வானரர்களால் இயலாது. வானரசிரேஷ்டரே! உமக்கு இதை நாங்கள் உண்மையாய்ச் சொல்லுகிறோம்.'

21. இவ்வாறு கூறும் வானரர்களுக்கு 'சரி, இனி நாம் போவோம்' என்று அங்கதன் பதிலளித்தான். இங்ஙனம் அங்கதன் கூறியதும் மகாபலசாலிகளான அனைவருமே ஆகாயத்தில் கிளம்பினார்கள்

---

15. தர்ஷயிதும் பலாத் । 16. வசன முத்தமம் । 21. ஸாது கச்சாம ।
19. க்ருதக்ஷணா:- க்ருதாவஸரா: । க்ருதோத்ஸாஹா: ।

उत्पतन्त-मनूत्पेतुः सर्वे ते हरियूथपाः ।
कृत्वाऽऽकाशं निराकाशं यन्त्रोत्क्षिप्ता इवाचलाः ॥ २२ ॥
तेऽम्बरं सहसोत्पत्य वेगवन्तः प्लवंगमाः ।
विनदन्तो महानादं घना वातेरिता यथा ॥ २३ ॥
अंगदे समनुप्राप्ते सुग्रीवो वानराधिपः ।
उवाच शोकोपहतं रामं कमललोचनम् ॥ २४ ॥

உத்பதந்த-மனூத்பேது: ஸர்வே தே ஹரியூதபா: ।
க்ருத்வா ऽऽகாசம் நிராகாசம் யந்தரோத்க்ஷிப்தா இவாசலா: ॥ 22 ॥

தேऽம்பரம் ஸஹஸோத்பத்ய வேகவந்த: ப்லவங்கமா: ।
விநதந்தோ மஹாநாதம் கனா வாதேரிதா யதா ॥ 23 ॥

அங்கதே ஸமனுப்ராப்தே ஸுக்ரீவோ வானராதிப: ।
உவாச சோகோபஹதம் ராமம் கமலலோசனம் ॥ 24 ॥

---

22. ஆகாயத்தில் இடமில்லை என்று சொல்லும்படி யந்திரத்திலிருந்து விடப்பட்ட மலைகளைப்போல் முன் சென்றவனைப்பின்பற்றி எல்லோரும் சென்றார்கள்.

23. வேகம் படைத்த அவ்வானரர்கள் ஆகாயத்தில் விரைவாய்ப் பறந்து கொண்டு காற்றினாலுந்தப்பட்ட மேகங்களைப் போல் கம்பீரமாய் கர்ஜித்தார்கள்.

24. அங்கதன் நெருங்கி வந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது வானர வேந்தனாகிய சுக்ரீவன் சோகத்தால் வாட்டமுற்றிருந்த கமலக்கண்ணரான இராமரைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறினான்.

---

22. இவா பலா: ।
22. நிராகாசம்- நிரவகாசம் ।
23. இதற்குமுன் அதிகபாடம்:— 'அங்கதம் புரத: க்ருத்வா ஹனுமந்தஞ்ச வானரம் ॥ 24. சோக ஸந்தப்தம் ।

समाश्वसिहि भद्रं ते दृष्टा देवी न संशयः ।
नागन्तु-मिह शक्यं तैरतीते समये हि नः ॥ २५ ॥
न मत्सकाशमागच्छेत् कृत्ये हि विनिपातिते ।
युवराजो माहाबाहुः प्लवतां प्रवरोऽङ्गदः ॥ २६ ॥
यद्यप्यकृतकृत्याना-मीदृशः स्यादुपक्रमः ।
भवेत् स दीनवदनो भ्रान्तविप्लुत-मानसः ॥ २७ ॥
पितृपैतामहं चैतत् पूर्वकैरभिरक्षितम् ।
न मे मधुवनं हन्या-दहृष्टः प्लवगेश्वरः ॥ २८ ॥

ஸமாச்வஸி ஹி பத்ரம் தே த்ருஷ்டா தேவீ ந ஸம்சய: l
நாகந்து-மிஹசக்யம் தைரதீதே ஸமயே ஹி ந: ll 25 ll
ந மத்ஸகாச-மாகச்சேத் க்ருத்யே ஹி விநிபாதிதே l
யுவராஜோ மஹாபாஹு: ப்லவதாம் ப்ரவரோऽங்கத: ll 26 ll
யத்யப்யக்ருத-க்ருத்யானா-மீத்ருச:ஸ்யாதுபக்ரம: l
பவேத் ஸ தீனவதனோ ப்ராந்தவிப்லுத-மானஸ: ll 27 ll
பித்ரு-பைதாமஹஞ் சைதத் பூர்வகைரபிரக்ஷிதம் l
ந மே மதுவனம் ஹன்யா-தஹ்ருஷ்ட:ப்லவகேச்வர: ll 28 ll

25. 'தேறுதல் அடையுங்கள். உமக்கு மங்களம் உண்டாகும். தேவி காணப்பட்டாள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. குறித்த காலங்கடந்து விட்டதால் அங்ஙனமல்லாது அவர்களால் இங்கு வர இயலாது.

26. 'வானரத்தலைவனும் தோள்வலி படைத்தவனும் இளவரசுமான அங்கதன் காரியங்கைகூடாதிருந்தால் என் முன் வரமாட்டான்.

27. 'காரியததை முடிக்காத வானரர்களுடைய செயல் இப்படி இருந்திருந்தால் அவன் மனங்கலங்கி முகம் வாடியிருப்பான்.

28. 'தகப்பன் பாட்டன் முறையாக வந்ததும் முன்னோர்களால் பரிவுடன் காக்கப்பட்டதுமான இம்மதுவனத்தை மனமகிழ்ச்சியிருந்தாலன்றி இளவரசன் அழிக்கமாட்டான்.

25. தைரதீத ஸமயைரிஹ l
28. ஹன்யா-தத்ருஷ்ட்வா ஜனகாத்மஜாம் ll

कौसल्यासुप्रजा राम समाश्वसिहि सुव्रत ।
दृष्टा देवी न सन्देहो न चान्येन हनूमता ॥ २९ ॥
न ह्यन्यः कर्मणो हेतुः साधनेऽस्य हनूमतः ।
हनूमति हि सिद्धिश्च मतिश्च मतिसत्तम ॥
व्यवसायश्च वीर्यश्च सूर्ये तेज इव ध्रुवम् ॥ ३० ॥
जाम्बवान् यत्र नेतास्यादंगदश्च बलेश्वरः ।
हनूमांश्चाप्यधिष्ठाता न तस्य गतिरन्यथा ॥ ३१ ॥

கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா ராம ஸமாச்வஸிஹி ஸுவ்ரத ।
த்ருஷ்டா தேவீ ந ஸந்தேஹோ ந சான்யேன ஹனூமதா ॥ 29 ॥
ந ஹ்யன்ய: கர்மணோ ஹேது: ஸாதனேऽஸ்ய ஹனூமத: ।
ஹனூமதி ஹி ஸித்திச்ச மதிச்ச மதிஸத்தம ॥
வ்யவஸாயச்ச வீர்யச்ச ஸூர்யே தேஜ இவ த்ருவம் ॥ 30 ॥
ஜாம்பவான் யத்ர நேதாஸ்யாதங்கதச்ச பலேச்வர: ।
ஹனூமாம்ச்சாப்யதிஷ்டாதா ந தஸ்ய கதிரன்யதா ॥ 31 ॥

---

29. 'கௌஸல்யை பெற்ற செல்வமாகிய ஸ்ரீராமா! நல்ல விரதசீலரே! ஆறுதல் அடையுங்கள். ஹனுமாரால் தேவி காணப்பட்டிருக்கிறாள். வேறொருவராலுமன்று, சந்தேகமில்லை.

30. சிறந்த மதி படைத்தவரே! இந்தக் காரியத்தைச் சாதிக்க ஹனுமாரையன்றி வேறொருவரும் காரணமாயிருக்க முடியாது. ஹனுமாரிடம்தான் சூரியனிடத்தில் ஒளிபோல் காரியம் முடிக்கும் ஆற்றலும் புத்தியும் முயற்சியும் வீரமும் நிலை பெற்றுள்ளன.

31-32 'எந்தக்காரியத்தில் ஜாம்பவான் வழிகாட்டுபவராயும் அங்கதன் சேனைத்தலைவனாயும் ஹனுமார் காரியத்தை நடத்துபவராயும் விளங்குகிறார்களோ அந்தக் காரியத்தின் முடிவு வேறு விதமாயிராது. அளவிலா ஆற்றலுடையவரே! இனி நீங்கள் கவலைப் படவேண்டாம்.'

---

26. இதற்குமுன் அதிகபாடம்:-
'அங்கதஸ்ய ப்ரஹர்ஷாச்ச ஜானாமி சபதர்சன ॥ ப்லவதாமங்கதோ வர: । 31. அதிஷ்ட்டாதா-கார்யகரண-உத்யோகவான் ।
31. அங்கதச்ச ஹரீச்வர: । ந தத்ர கதிரன்யதா ।

मा भूश्चिन्तासमायुक्तः संप्रत्यमितविक्रम ।। ३२ ।।
ततः किलकिलाशब्दं शुश्रावासन्नमंबरे ।
हनूमत्कर्मदृप्तानां नर्दतां काननौकसाम् ।। ३३ ।।
ततः श्रुत्वा निनादं तं कपीनां कपिसत्तमः ।
आयतांचित-लांगूलः सोऽभवद्धृष्टमानसः ।। ३४ ।।
आजग्मुस्तेऽपि हरयो रामदर्शन-कांक्षिणः ।
अंगदं पुरतः कृत्वा हनूमन्तं च वानरम् ।। ३५ ।।

மா பூச்சிந்தாஸமாயுக்த: ஸம்ப்ரத்யமிதவிக்ரம ll 32 ll
தத: கிலகிலாசப்தம் சுச்ராவாஸந்நமம்பரே l
ஹனுமத் கர்மத்ருப்தானாம் நர்த்ததாம் கானனௌகஸாம் ll 33 ll
தத: ச்ருத்வா நிநாதம் தம் கபீனாம் கபிஸத்தம: l
ஆயதாஞ்சித-லாங்கூல: ஸோऽபவத்த்ருஷ்ட-மானஸ: ll 34 ll
ஆஜக்முஸ்தேऽபி ஹரயோ ராமதர்சன-காங்க்ஷிண: l
அங்கதம் புரத: க்ருத்வா ஹனுமந்தஞ் ச வானரம் ll 35 ll

33. அதன்பின் ஹனுமாருடைய செயலால் செருக்குற்றிருந்த வானரர்கள் கிஷ்கிந்தையை யணுகிய பொழுது காரிய சித்தியைத் தெரிவிப்பது போல் 'கில கில' என்று ஆகாயத்தில் சத்தமிட்டதை சுக்ரீவன் கேட்டான்.

34. அப்பொழுது வானரர்களின் சத்தத்தைக் கேட்ட அந்த வானரசிரேஷ்டன் களைத்துக் கிடந்த வாலை நீட்டிக் கொண்டு மகிழ்ச்சி பொங்கும் மனமுடையனானான்.

35. ஸ்ரீராமரை தரிசிக்க ஆவல் மிக்கவர்களான அவ்வானரர்கள் அங்கதனையும் ஹனுமாரையும் முன்னிட்டுக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

---

30. நஹ்யஸ்ய l ஸாதனே தத்விதோ பவேத் l ஹனுமதீஹ l வ்யவஸாயச்ச சௌர்யஞ்ச l

33. இதற்குமுன் அதிகபாடம்:— யதாஹி தர்ப்பிதோதக்ரா: ஸங்கதா: கானநௌகஸ: l நைஷாமக்ருத-கா(ர்)யாணா-மீத்ருச: ஸ்யாதுபக்ரம: l வனபங்கேன ஜானாமி மதூனாம் பக்ஷணேன ச ll

तेऽङ्गदप्रमुखा वीराः प्रहृष्टाश्च मुदान्विताः ।
निपेतु-र्हरिराजस्य समीपे राघवस्य च ॥ ३६ ॥
हनुमांश्च महाबाहुः प्रणम्य शिरसा ततः ।
नियता-मक्षतां देवीं राघवस्य न्यवेदयत् ॥ ३७ ॥
दृष्टा देवीति हनुमद्वदनादमृतोपमम् ।
आकर्ण्य वचनं रामो हर्षमाप सलक्ष्मणः ॥ ३८ ॥
निश्चितार्थ-स्ततस्तस्मिन् सुग्रीवः पवनात्मजे ॥ ३९ ॥
लक्ष्मणः प्रीतिमान् प्रीतं बहुमाना-दवैक्षत ॥ ४० ॥

தேऽங்கதப்ரமுகா வீரா: ப்ரஹ்ருஷ்டாச்ச முதான்விதா: ।
நிபேதுர்-ஹரிராஜஸ்ய ஸமீபே ராகவஸ்ய ச ॥ 36 ॥
ஹனுமாம்ச்ச மஹாபாஹு: ப்ரணம்ய சிரஸா தத: ।
நியதா-மக்ஷதாம் தேவீம் ராகவஸ்ய ந்யவேதயத் ॥ 37 ॥
த்ருஷ்டா தேவீதி ஹனுமத்-வதனாதம்ருதோபமம் ।
ஆகர்ண்ய வசனம் ராமோ ஹர்ஷமாப ஸலக்ஷ்மண: ॥ 38 ॥
நிச்சிதார்த்தஸ்-ததஸ்தஸ்மின் ஸுக்ரீவ: பவனாத்மஜே ॥ 39 ॥
லக்ஷ்மண: ப்ரீதிமான் ப்ரீதம் பஹுமானா-தவைக்ஷத ॥ 40 ॥

36. மகிழ்ச்சிநிறைந்து முகம் மலர்ந்த அங்கதன் முதலான அவ்வீரர்கள் வானர வேந்தனுக்கும் ஸ்ரீராமருக்கும் சமீபத்தில் இறங்கினார்கள்.

37. அதன்பின் பெருந்தோள் படைத்த ஹனுமார் ஸ்ரீராமரைத் தலையால் வணங்கி சீதை கற்பின் நிலை நிற்பதையும் கற்புக்குக் களங்க மேற்படாதிருப்பதையும் தெரிவித்தார்.

38. 'தேவி கண்டுபிடிக்கப்பட்டாள்' என்ற அமுதம் போன்ற சொல்லை ஹனுமாருடைய வாயினின்று கேட்டு ஸ்ரீராமர் லக்ஷ்மணருடன் மகிழ்வுற்றார்.

39-40. சுக்ரீவன் தன் சொல் ஹனுமார் மூலம் நிச்சயமாயிற்றென்று மகிழ்ந்தார். இலக்ஷ்மணரும் மகிழ்ச்சியுற்று அன்பிற்குரிய ஹனுமாரை வெகுமானத்துடன் பார்த்தார்.

36. மதான்விதா: ।

प्रीत्या च रममाणोऽथ राघवः परवीरहा ।
बहुमानेन महता हनुमन्त-मवैक्षत ।। ४१ ।।

इति चतुःषष्टितमः सर्गः
(आदितः श्लोकाः २७७७)

ப்ரீத்யா ச ரமமாணோऽத ராகவ: பரவீரஹா ।
பஹுமானேன மஹதா ஹனுமந்த-மவைக்ஷத ॥ 41 ॥

இதி சது: ஷஷ்டிதம: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 2777)

---

41. பின்பு பகைவரை வாட்டவல்ல ஸ்ரீராகவரும் களிகூர்ந்து ஹனுமாரைப் பிரீதியுடனும் கௌரவத்துடனும் கண் குளிரப் பார்த்தார்.

இங்ஙனம் அறுபத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றும்
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 2777)

---

38. இது சில பாடங்களில் இல்லை. 39. ஸுக்ரீவம் ।
41. ப்ரீதிமான் ப்ரீதோ । ப்ரீத்யா ச பரமோபேதோ ॥

पंचषष्टितमः सर्गः
चूडामणि प्रदानम्

ततः प्रस्रवणं शैलं ते गत्वा चित्रकाननम् ।
प्रणम्य शिरसा रामं लक्ष्मणं च महाबलम् ॥ १ ॥
युवराजं पुरस्कृत्य सुग्रीव-मभिवाद्य च ।
प्रवृत्ति-मथ सीतायाः प्रवक्तु-मुपचक्रमुः ॥ २ ॥

பஞ்ச ஷஷ்டிதம: ஸர்க்க:
சூடாமணி ப்ரதானம்

தத: ப்ரஸ்ரவணம் சைலம் தே கத்வா சித்ரகானனம் ।
ப்ரணம்ய சிரஸா ராமம் லக்ஷ்மணஞ் ச மஹாபலம் ॥ 1 ॥
யுவராஜம் புரஸ்க்ருத்ய ஸுக்ரீவ-மபிவாத்ய ச ।
ப்ரவ்ருத்தி-மத ஸீதாயா: ப்ரவக்து-முபசக்ரமு: ॥ 2 ॥

அறுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்
சூடாமணிப்ரதானம்

1-2. அழகிய வனங்கள் நிறைந்த பிரஸ்ரவணமலையை அடைந்த அவ்வானரர்கள் ஸ்ரீராமரைத் தலையால் வணங்கி, மகாபலசாலியான இலக்ஷ்மணரையும் வணங்கி இளவரசான அங்கதனை முன்னிட்டுக் கொண்டு சுக்ரீவனையும் நமஸ்கரித்து விட்டு சீதையின் செய்தியைச் சொல்லத் தொடங்கினார்கள்.

---

2. ப்ரவக்துமுபசக்ரமே ।

रावणान्तः पुरे रोधं राक्षसीभिश्च तर्जनम् ।
रामे समनुरागं च यश्चायं समयः कृतः ।।
एत-दाख्यान्ति ते सर्वे हरयो रामसन्निधौ ।। ३ ।।
वैदेही-मक्षतां श्रुत्वा रामस्तूत्तर-मब्रवीम् ।
क्व सीता वर्तते देवी कथं च मयि वर्तते ।।
एतन्मे सर्वमाख्यात वैदेहीं प्रति वानराः ।। ४ ।।
रामस्य गदितं श्रुत्वा हरयो रामसन्निधौ ।
चोदयन्ति हनूमन्तं सीतावृत्तान्तकोविदम् ।। ५ ।।

ராவணாந்த: புரே ரோதம் ராக்ஷஸீபிச்ச தர்ஜனம் ।
ராமே ஸமனுராகஞ் ச யச்சாயம் ஸமய: க்ருத: ॥
ஏத-தாக்யாந்தி தே ஸர்வே ஹரயோ ராமஸந்நிதௌ ॥ 3 ॥
வைதேஹீமக்ஷதாம் ச்ருத்வா ராமஸ்தூத்தர-மப்ரவீத் ।
க்வ ஸீதா வர்த்ததே தேவீ கதஞ் ச மயி வர்த்ததே ॥
ஏதன்மே ஸர்வமாக்யாத வைதேஹீம் ப்ரதி வானரா: ॥ 4 ॥
ராமஸ்ய கதிதம் ச்ருத்வா ஹரயோ ராமஸந்நிதௌ ।
சோதயந்தி ஹனுமந்தம் ஸீதாவ்ருத்தாந்த-கோவிதம் ॥ 5 ॥

---

3. சீதை இராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் சிறைவைக்கப் பட்டிருப்பதையும் அரக்கிகளால் மிரட்டப்படுவதையும் அவள் ஸ்ரீராமரிடத்திலேயே சித்தத்தை வைத்திருப்பதையும் இராவணன் அவளுக்குக் காலத்தவணை வைத்திருப்பதையும் பற்றி அவர்கள் எல்லோரும் ஸ்ரீராமர் ஸந்நிதியில் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள்.

4. சீதை பழுதில்லாமலிருப்பதைக் கேட்ட இராமர் அவர்களிடம் பின்வருமாறு வினவினார்: 'வானரர்களே! சீதாதேவி எங்கிருக்கிறாள்? என்னிடத்தில் எவ்வாறிருக்கிறாள்? வைதேகியைப்பற்றி எல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொல்லுங்கள்.'

5. ஸ்ரீராமர் கூறியதைக் கேட்ட வானரர்கள் சீதையின் வரலாற்றைக் கூறும்படி அதை உள்ளபடி அறிந்த ஹனுமாரைத் தூண்டினார்கள்.

---

3. யதா ச நியம: க்ருத: । ஏத-தாக்யாய தே ஸர்வம் ।

श्रुत्वा तु वचनं तेषां हनुमान् मारुतात्मजः ।
प्रणम्य शिरसा देव्यै सीतायै तां दिशं प्रति ।।
उवाच वाक्यं वाक्यज्ञः सीताया दर्शनं यथा ।। ६ ।।
समुद्रं लंघयित्वाऽहं शतयोजनमायतम् ।
अगच्छं जानकीं सीतां मार्गमाणो दिदृक्षया ।। ७ ।।
तत्र लंकेति नगरी रावणस्य दुरात्मनः ।
दक्षिणस्य समुद्रस्य तीरे वसति दक्षिणे ।। ८ ।।

ச்ருத்வா து வசனம் தேஷாம் ஹனுமான் மாருதாத்மஜ: l
ப்ரணம்ய சிரஸா தேவ்யை ஸீதாயை தாம் திசம் ப்ரதி ll
உவாச வாக்யம் வாக்யஜ்ஞ: ஸீதாயா தர்சனம் யதா ll 6 ll
ஸமுத்ரம் லங்கயித்வாऽஹம் சதயோஜன-மாயதம் l
அகச்சம் ஜானகீம் ஸீதாம் மார்க்கமாணோ தித்ருக்ஷயா ll 7 ll
தத்ர லங்கேதி நகரீ ராவணஸ்ய துராத்மன: l
தக்ஷிணஸ்ய ஸமுத்ரஸ்ய தீரே வஸதி தக்ஷிணே ll 8 ll

---

6. அவர்கள் சொல்லைக் கேட்டு சொல்வல்லவரும் வாயுகுமாரருமான ஹனுமார் ஸீதா தேவிஸ்யத் திக்கு நோக்கித் தலையால் வணங்கித் தான் அவளைக் கண்ட வரலாற்றைக் கூறலானார்.

7. 'நான் ஜனகர் திருமகளான சீதையைக் காணவேண்டுமென்ற விருப்பத்தால் நூறு யோஜனை பரந்த கடலைத் தாண்டி அவளைத் தேடிக் கொண்டு சென்றேன்.

8. 'அங்கே தென்திசையில் கடலின் தென்கரையில் தீயவனான இராவணனுடைய இலங்கை எனும் நகர் உளது.

---

7. இதற்குமுன் அதிகபாடம்:- தம் மணிம் காஞ்சனம் திவ்யம் தீப்யமானம் ஸ்வதேஜஸா l தத்வா ராமாய ஹனுமாம் ஸ்தத: ப்ராஞ்ஜலி-ரப்ரவீத் ll

तत्र दृष्टा मया सीता रावणान्तःपुरे सती ।
सन्न्यस्य त्वयि जीवन्ती रामा राम मनोरथम् ॥ ९ ॥
दृष्टा मे राक्षसीमध्ये तर्ज्यमाना मुहुर्मुहुः ।
राक्षसीभि-र्विरूपाभी रक्षिता प्रमदावने ॥ १० ॥
दुःख-मासाद्यते देवी तथाऽदुःखोचिता सती ॥ ११
रावणान्तःपुरे रुद्धा राक्षसीभिः सुरक्षिता ।
एकवेणीधरा दीना त्वयि चिन्तापरायणा ॥ १२ ॥

தத்ர த்ருஷ்டா மயா ஸீதா ராவணாந்த:புரே ஸதீ ।
ஸந்ந்யஸ்ய த்வயி ஜீவந்தீ ராமா ராம மனோரதம் ॥ 9 ॥
த்ருஷ்டா மே ராக்ஷஸீமத்யே தர்ஜ்யமானா முஹுர்முஹு: ।
ராக்ஷஸீபிர்-விருபாபீ ரக்ஷிதா ப்ரமதாவனே ॥ 10 ॥
துःக்கமாஸாத்யதே தேவீ ததாऽது:க்கோசிதா ஸதீ ॥ 11 ॥
ராவணாந்த:புரே ருத்தா ராக்ஷஸீபி: ஸுரக்ஷிதா ।
ஏகவேணீதரா தீனா த்வயி சிந்தாபராயணா ॥ 12 ॥

---

9. 'ஸ்ரீராமரே! அங்கு இராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் கற்புமிக்க பெண்ணரசியாகிய சீதை என்னால் காணப்பட்டாள். உங்களிடம் நம்பிக்கையுடன் மனதை வைத்து உயிரைத் தரித்திருக்கிறாள்.

10. 'சிங்காரவனத்தில் அரக்கிகளிடையில் கோரரூபமுள்ள அவ்வரக்கிகளால் அடிக்கடி மிரட்டப்பட்டுக் காவலில் இருப்பதை நான் கண்டேன்.

11. துக்கத்தை யடையத்தகாத கற்பரசியான தேவி அவ்வண்ணம் துக்கத்தை யனுபவிக்கிறாள்.

12. இராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் சிறைவைக்கப்பட்டு, அரக்கிகளால் நன்றாகக் காக்கப்பட்டு ஒன்றாகப் பின்னிய சடையுடன் ஏழையாய் உங்களையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

---

9. தத்ர ஸீதா மயா த்ருஷ்டா । த்வயி ஸந்ந்யஸ்ய ஜீவந்தீ ।
11. து:க்க-மாபத்யதே ।

अधः शय्या विवर्णांगी पद्मिनीव हिमागमे ।
रावणाद्विनिवृत्तार्था मर्तव्यकृतनिश्चया ।।
देवी कथंचित् काकुत्स्थ त्वन्मना मार्गिता मया ।। १३ ।।
इक्ष्वाकुवंश-विख्यातिं शनैः कीर्तयताऽनघ ।
सा मया नरशार्दूल विश्वास-मुपपादिता ।। १४ ।।
ततः संभाषिता देवी सर्वमर्थं च दर्शिता ।
राम-सुग्रीव-सख्यं च श्रुत्वा प्रीतिमुपागता ।। १५ ।।
नियतः समुदाचारो भक्तिश्चास्यास्तथा त्वयि ।। १६ ।।

அத:சய்யா விவர்ணாங்கீ பத்மினீவ ஹிமாகமே ‖
ராவணாத்-விநிவ்ருத்தார்த்தா மர்த்தவ்யக்ருத நிச்சயா ‖
தேவீ கதஞ்சித் காகுத்ஸ்த த்வன்மனா மார்க்கிதா மயா ‖ 13 ‖
இக்ஷ்வாகுவம்ச-விக்யாதிம் சனை: கீர்த்தயதாऽநக ‖
ஸா மயா நரசார்தூல விச்வாஸ-முபபாதிதா ‖ 14 ‖
தத: ஸம்பாஷிதா தேவீ ஸர்வமர்த்தஞ்ச தர்சிதா ‖
ராம-ஸுக்ரீவ-ஸக்யஞ் ச ச்ருத்வா ப்ரீதிமுபாகதா ‖ 15 ‖
நியத: ஸமுதாசாரோ பக்திச்சாஸ்யாஸ்-ததா த்வயி ‖ 16 ‖

13. அவள் தரையிலே படுத்து, பனியின் வருகையால் பொலிவிழந்த தாமரைபோல் நிறம் மாறி இராவணனிடமிருந்து தப்ப வழிகாணாதவளாய் உயிரை விடத் துணிந்தவளாயிருக்கிறாள்.

14. மாசற்ற புருஷசிரேஷ்டரே! இக்ஷ்வாகு குலத்தின் புகழை எடுத்துரைத்த என்னால் அவள் பொதுவாக நம்பிக்கை யடையும்படி செய்யப்பட்டாள்.

15. அதன்பின் அவள் என்னுடன் வார்த்தையாடினாள். எல்லாச் செய்திகளும் தெரிவிக்கப்பட்டாள். ஸ்ரீராமருக்கும் சுக்ரீவருக்கும் உண்டான நட்பைப்பற்றிக் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்தாள்.

16. உங்களிடத்தில் பக்தியும் அதற்கனுகுணமான நியமமும் ஆசாரமும் அவளிடம் உளது.

14. சனைர்-விச்வாஸிதா ததா ‖ 15. ச்ருத்வா ஹர்ஷமுபாகதா ‖

एवं मया महाभागा दृष्टा जनकनन्दिनी ।
उग्रेण तपसा युक्ता त्वद्भक्त्या पुरुषर्षभ ॥ १७ ॥
अभिज्ञानं च मे दत्तं यथावृत्तं तवान्तिके ।
चित्रकूटे महाप्राज्ञ वायसं प्रति राघव ॥ १८ ॥
विज्ञाप्यश्च नरव्याघ्रो रामो वायुसुत त्वया ।
अखिलेनेह यद्दृष्ट-मिति मामाह जानकी ॥ १९ ॥

ஏவம் மயா மஹாபாக த்ருஷ்டா ஜனகநந்தினீ ।
உக்ரேண தபஸா யுக்தா த்வத்பக்த்யா புருஷர்ஷப ॥ 17 ॥
அபிஜ்ஞானஞ் ச மே தத்தம் யதாவ்ருத்தம் தவாந்திகே ।
சித்ரகூடே மஹாப்ராஜ்ஞ வாயஸம் ப்ரதி ராகவ ॥ 18 ॥
விஜ்ஞாப்யச்ச நரவ்யாக்ரோ ராமோ வாயுஸுத த்வயா ।
அகிலேனேஹ யத்த்ருஷ்ட-மிதி மாமாஹ ஜானகீ ॥ 19 ॥

---

17. புருஷோத்தமரே! இவ்வாறு உம்மிடம் பக்தியாகிற கடுந்தவத்துடனிருப்பவளும் மகிமை மிக்கவளுமான ஜனகநந்தினி என்னால் காணப்பட்டாள்.

18. மகாமதிமானாகிய ரகுகுலப்பெருமானே! சித்திர கூடத்தில் உமது முன்னிலையில் நிகழ்ந்த காக்கையின் விருத்தாந்தத்தை ஒரு அடையாளமாய்த் தெரிவிக்க என்னிடம் ஒப்படைத்தாள்.

19. 'வாயுகுமாரரே! நீர் இங்கே கண்டதையெல்லாம் புருஷோத்தமரான ஸ்ரீராமரிடம் தெரிவிக்க வேண்டும்' என்று என்னிடம் ஜானகி கூறினாள்.

---

18. அபிஜ்ஞானம்-சின்ஹபூதம் வாக்யம் ।
19. விஜ்ஞாப்ய: புனரப்யேஷ । அகிலேன யதா த்ருஷ்டமிதி ।
16. பக்திச்சாஸ்யா: ஸதா த்வயி । 19. மஹாபாகா ।
17. ஒ. விற்பெருந் தடந்தோள்வீர! வீங்குநீர் இலங்கை வெற்பில் நற்பெருந்தவத்தளாய நங்கையைக் கண்டேனல்லேன்! இல்பிறப்பென்பதொன்றும் இரும்பொறை என்பதொன்றும் கற்பெனும் பெயரதொன்றும் களிநடம் புரியக் கண்டேன்.

अयं चास्मै प्रदातव्यो यत्नात् सुपरिरक्षितः ।
ब्रुवता वचनान्येवं सुग्रीवस्योपशृण्वतः ॥ २० ॥
एष चूडामणिः श्रीमान् मया सुपरिरक्षितः ।
मनश्शिलायास्तिलकं तत् स्मरस्वेति चाब्रवीत् ॥ २१ ॥
एष निर्यातितः श्रीमान् मया ते वारिसंभवः ॥ २२ ॥
एतं दृष्ट्वा प्रमोदिष्ये व्यसने त्वामिवानघ ।
जीवितं धारयिष्यामि मासं दशरथात्मज ॥ २३ ॥

அயஞ்சாஸ்மை ப்ரதாதவ்யோ யத்னாத் ஸுபரிரக்ஷித: ।
ப்ருவதா வசனான்யேவம் ஸுக்ரீவஸ்யோபச்ருண்வத: ॥ 20 ॥
ஏஷ சூடாமணி: ஸ்ரீமான் மயா ஸுபரிரக்ஷித: ।
மன:சிலாயாஸ்திலகம் தத் ஸ்மரஸ்வேதி சாப்ரவீத் ॥ 21 ॥
ஏஷ நிர்யாதித: ஸ்ரீமான் மயா தே வாரிஸம்பவ: ॥ 22 ॥
ஏதம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரமோதிஷ்யே வ்யஸனே த்வாமிவானக ।
ஜீவிதம் தாரயிஷ்யாமி மாஸம் தசரதாத்மஜ ॥ 23 ॥

20-22. 'இவ்வார்த்தைகளைச் சுக்ரீவரும் கேட்கும்படியாகச் சொல்லி என்னால் ஜாக்கிரதையாய் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டிருந்த இந்தச் சூடாமணியை அவரிடம் கொடுக்க வேண்டும். சிறப்பான இந்தச் சூடாமணியை நான் வெகு கவனமாகக் காப்பாற்றினேன். மனோ சிலையால் எனக்குத் திலகமிட்டதும் நினைத்தருள்க. கடலில் தோன்றிய ஒளிமிக்க இம்மணி என்னால் உங்களுக்கு அனுப்பப்படுகிறது என்று கூறினாள்.

23. 'விசனத்தில் இந்த மணியைப் பார்த்து உங்களைப் பார்த்தாற்போல் மகிழ்வேன். தசரதகுமாரரே! இன்னும் ஒரு மாதம் உயிரைத் தரித்திருப்பேன்.

---

21. திலகோ கண்ட பார்ச்வே நிவேசித: ॥ த்வயா ப்ரணஷ்டேதிலகே தம்கில ஸ்மர்த்துமர்ஹஸி ॥
23. ஏனம் த்ருஷ்ட்வா ।

ऊर्ध्वं मासान्न जीवेयं रक्षसां वश्यमागता ॥ २४ ॥

इति मामब्रवीत् सीता कृशांगी धर्मचारिणी ।
रावणान्तः पुरे रुद्धा मृगीवोत्फुल्ललोचना ॥ २५ ॥

एतदेव मयाऽऽख्यातं सर्वं राघव यद्यथा ।
सर्वथा सागरजले सन्तारः प्रविधीयताम् ॥ २६ ॥

ஊர்த்வம் மாஸாந்ந ஜீவேயம் ரக்ஷஸாம் வச்யமாகதா ll 24 ll

இதி மாமப்ரவீத் ஸீதா க்ருசாங்கீ தர்மசாரிணீ l
ராவணாந்த:புரே ருத்தா ம்ருகீவோத்புல்லலோசனா ll 25 ll

ஏததேவ மயாSSக்யாதம் ஸர்வம் ராகவ யத்யதா l
ஸர்வதா ஸாகரஜலே ஸந்தார: ப்ரவிதீயதாம் ll 26 ll

---

24. 'அரக்கர்களின் வசப்பட்ட நான் ஒரு மாதத்துக்கப்பால் பிழைத்திருக்கமாட்டேன்.'

25. இராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் காவலில் வைக்கப்பட்டவளும் மானைப்போல் மலர்ந்த கண்படைத்தவளும் தர்மசாரிணியும் உடல் மெலிந்தவளுமான சீதை இவ்வாறு என்னிடம் கூறினாள்

26. 'ஸ்ரீராகவரே! இது எல்லாம் உள்ளபடி என்னால் கூறப்பட்டது. எப்படியும் கடல் நீரில் ஒரு அணை கட்ட உத்திரவாக வேண்டும்.'

---

26. ஸந்தார:-ஸந்தரணோபாய: l ஸந்தீர்யதே அனேனேதி ஸந்தார: ஸேது: l

तौ जाताश्वासौ राजपुत्रौ विदित्वा तथाभिज्ञानं राघवाय प्रदाय ।
देव्या चाख्यातं सर्वमेवानुपूर्व्यात् वाचा संपूर्णं वायुपुत्रः शशंस ॥ २७ ॥

इति पंचषष्टितमः सर्गः
(आदितः श्लोकाः २८०४)

தௌ ஜாதாச்வாஸௌ ராஜபுத்ரௌ விதித்வா
தநாபிஜ்ஞானம் ராகவாய ப்ரதாய ।
தேவ்யா சாக்யாதம் ஸர்வமேவானுபூர்வ்யாத்
வாசா ஸம்பூர்ணம் வாயுபுத்ர: சசம்ஸ ॥ 27 ॥

இதிபஞ்சஷஷ்டிதம: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 2804)

---

27. அரச குமாரர்களாகிய இருவரும் ஆறுதலடைந்ததை அறிந்த வாயுபுத்திரர் அடையாளமாகிய சூடாமணியை ஸ்ரீராமரிடம் கொடுத்து தேவியால் சொல்லப்பட்டிருந்த அனைத்தையும் முறையாகத் தமது வாக்கால் தெரிவித்தார்.

இங்ஙனம் அறுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றும்.
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 2804)

षट् षष्टितमः सर्गः

सीताभाषितप्रश्नः

एवमुक्तो हनुमता रामो दशरथात्मजः ।
तं मणिं हृदये कृत्वा प्ररुरोद सलक्ष्मणः ॥ १ ॥
तं तु दृष्ट्वा मणिश्रेष्ठं राघवः शोककर्शितः ।
नेत्राभ्या-मश्रुपूर्णाभ्यां सुग्रीव-मिद-मब्रवीत् ॥ २ ॥
यथैव धेनुः स्रवति स्नेहाद्वत्सस्य वत्सला ।
तथा ममापि हृदयं मणिरत्नस्य दर्शनात् ॥ ३ ॥

ஷட்ஷஷ்டிதம: ஸர்க்க:

ஸீதாபாஷிதப்ரச்ன:

ஏவமுக்தோ ஹனுமதா ராமோ தசரதாத்மஜ: ।
தம் மணிம் ஹ்ருதயே க்ருத்வா ப்ரருரோத ஸலக்ஷ்மண: ॥ 1 ॥
தம் து த்ருஷ்ட்வா மணிச்ரேஷ்டம் ராகவ: சோககர்சித: ।
நேத்ராப்யா-மச்ருபூர்ணாப்யாம் ஸுக்ரீவ-மித-மப்ரவீத் ॥ 2 ॥
யதைவ தேனு: ஸ்ரவதி ஸ்நேஹாத்வத்ஸஸ்ய வத்ஸலா ।
ததா மமாபி ஹ்ருதயம் மணிரத்னஸ்ய தர்சனாத் ॥ 3 ॥

அறுபத்தாறாவது ஸர்க்கம்

ஸீதா வசனமுரைத்தல்

1. தசரதபுத்திரரான ஸ்ரீராமர் ஹனுமாரால் இவ்வாறு கூறப்பெற்றபின் அந்த மணியை மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டு இலக்ஷ்மணருடன் விம்மி அழுதார்.

2. அவர் அந்தச்சிறந்த மணியைப் பார்த்து துக்கம் மேலிட்டவராய்க் கண்களில் நீர்ததும்ப சுக்ரீவனிடம் பின்வருமாறு கூறினார்.

3. கன்றினிடம் அன்பினால் புதிதாய் ஈன்ற பசு மனங்கரைவது போல் என்னுடைய இருதயம் இந்தச் சூடாமணியைக் கண்டு உருகுகிறது.

मणिरत्न-मिदं दत्तं वैदेह्याः श्वशुरेण मे ।
वधूकाले यथा बद्ध-मधिकं मूर्ध्नि शोभते ॥ ४ ॥
अयं हि जलसंभूतो मणिः सज्जनपूजितः ।
यज्ञे परमतुष्टेन दत्तः शक्रेण धीमता ॥ ५ ॥
इमं दृष्ट्वा मणिश्रेष्ठं यथा तातस्य दर्शनम् ।
अद्यास्म्यवगतः सौम्य वैदेहस्य तथा विभोः ॥ ६ ॥
अयं हि शोभते तस्याः प्रियाया मूर्ध्नि मे मणिः ।
अस्याद्य दर्शनेनाहं प्राप्तां तामिव चिन्तये ॥ ७ ॥

மணிரத்ன-மிதம் தத்தம் வைதேஹ்யா: ச்வசுரேண மே ।
வதூகாலே யதா பத்த-மதிகம் மூர்த்னி சோபதே ॥ 4 ॥
அயம் ஹி ஜலஸம்பூதோ மணி: ஸஜ்ஜனபூஜித: ।
யஜ்ஞே பரமதுஷ்டேன தத்த: சக்ரேண தீமதா ॥ 5 ॥
இமம் த்ருஷ்ட்வா மணிச்ரேஷ்டம் யதா தாதஸ்ய தர்சனம் ।
அத்யாஸ்ம்யவகத: ஸௌம்ய வைதேஹஸ்ய ததா விபோ: ॥ 6 ॥
அயம் ஹி சோபதே தஸ்யா: ப்ரியாயா மூர்த்னி மே மணி: ।
அஸ்யாத்ய தர்சனேனாஹம் ப்ராப்தாம் தாமிவ சிந்தயே ॥ 7 ॥

---

4. இச்சிறந்த ஆபரணம் வைதேகிக்கு என் மாமனாரால் கொடுக்கப்பட்டது. விவாக காலத்தில் அவள் சிரசில் சூட்டப்பெற்று அதிகமான அழகுடன் விளங்கிற்று.

5. இந்த மணி கடலில் தோன்றினது. ஸாதுக்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்டது. ஜனகர் செய்த யாகத்தில் மிகவும் மகிழ்ச்சியுற்ற மதிமானான இந்திரனால் அவருக்கு அளிக்கப்பட்டது.

6. மனமழகியவரே! இப்பொழுது இச்சிறந்த ஆபரணத்தைக் கண்ணுற்று எனது தந்தையையும் பிரபுவான விதேக மன்னரையும் கண்டாற்போன்ற மனநிலையை அடைந்துள்ளேன்.

7. 'இந்த மணி என் காதலியின் தலையில் பிரகாசிப்பது. இதனுடைய தரிசனத்தால் நான் அவளையே அடைந்தாற்போல் கருதுகிறேன்.

---

1. ருரோத ஸஹலக்ஷ்மண: । 3. மணிச்ரேஷ்டஸ்ய ।

किमाह सीता वैदेही ब्रूहि सौम्य पुनः पुनः ।
पिपासुमिव तोयेन सिंचन्ती वाक्यवारिणा ॥ ८ ॥
इतस्तु किं दुःखतरं यदिमं वारिसम्भवम् ।
मणिं पश्यामि सौमित्रे वैदेहीमागतं विना ॥ ९ ॥
चिरं जीवति वैदेही यदि मासं धरिष्यति ।
क्षणं सौम्य न जीवेयं विना तामसितेक्षणाम् ॥ १० ॥

கிமாஹ ஸீதா வைதேஹீ ப்ரூஹி ஸௌம்ய புன: புன:।
பிபாஸுமிவ தோயேன ஸிஞ்சந்தீ வாக்யவாரிணா ॥ 8 ॥
இதஸ்து கிம் து:க்கதரம் யதிமம் வாரிஸம்பவம் ।
மணிம் பச்யாமி ஸௌமித்ரே வை தேஹீமாகதம் விநா ॥ 9 ॥
சிரம் ஜீவதி வைதேஹீ யதி மாஸம் தரிஷ்யதி ।
க்ஷணம் ஸௌம்ய ந ஜீவேயம் விநா தாமஸிதேக்ஷணாம் ॥ 10 ॥

---

8. 'மனமழகியவரே! விதேகராஜபுத்திரியான சீதை தாகமுள்ளவனுக்குத் தண்ணீர் போன்ற வார்த்தைகளாகிற நீரினால் என்மனதை நனைக்க என்ன பேசினாளோ அதை அடிக்கடி சொல்லும்.

9. 'இலக்ஷ்மணா! வைதேகியின்றி வந்துள்ள இந்தக் கடலிலுதித்த மணியைப் பார்க்கிறேன் என்பதை விடப் பெரிய துக்கம் யாதுளது?

10. 'ஸௌம்யா! வைதேகி ஒரு மாதம் உயிர் தரித்திருந்தால் நெடுங்காலம் வாழ்வாள். கரிய கண்படைத்த அவளை விட்டுப் பிரிந்து இனிக்கணப்பொழுதும் நான் உயிருடன் இரேன்.

---

5. மணி: ப்ரவரபூஜித:। 6. யதா தாதஸ்ய । அஸ்யாத்ய ।
9. யமிமம் வாரிஸம்பவம் ।
10. க்ஷணம்வீர । 13. ஆவ்ருதோ ।
ந விராஜதி ஸாம்ப்ரதம் ।

नय मामपि तं देशं यत्र दृष्टा मम प्रिया ।
न तिष्ठेयं क्षणमपि प्रवृत्ति-मुपलभ्य च ।। ११ ।।
कथं सा मम सुश्रोणी भीरुभीरुः सती सदा ।
भयावहानां घोराणां मध्ये तिष्टति रक्षसाम् ।। १२ ।।
शारदस्तिमिरोन्मुक्तो नूनं चन्द्र इवांबुदैः ।
आवृतं वदनं तस्या न विराजति राक्षसैः ।। १३ ।।
किमाह सीता हनुमंस्तत्त्वतः कथयाद्य मे ।
एतेन खलु जीविष्ये भेषजेनातुरो यथा ।। १४ ।।

நய மாமபி தம் தேசம் யத்ர த்ருஷ்டா மம ப்ரியா ।
ந திஷ்டேயம் க்ஷணமபி ப்ரவ்ருத்தி-முபலப்ய ச ॥ 11 ॥
கதம் ஸா மம ஸுச்ரோணீ பீருபீரு: ஸதீ ஸதா ।
பயாவஹானாம் கோராணாம் மத்யே திஷ்டதி ரக்ஷஸாம் ॥ 12 ॥
சாரதஸ்திமிரோன்முக்தோ நூனம் சந்த்ர இவாம்புதை: ।
ஆவ்ருதம் வதனம் தஸ்யா ந விராஜதி ராக்ஷஸை: ॥ 13 ॥
கிமாஹ ஸீதா ஹனுமம்ஸ்தத்வத: கதயாத்ய மே ।
ஏதேன கலு ஜீவிஷ்யே பேஷஜேனாதுரோ யதா ॥ 14 ॥

---

11. 'எனக்குப் பிரியமான அவள் எங்கு காணப்பட்டாளோ அவ்விடத்திற்கு என்னையும் அழைத்துக் கொண்டு போ. அவளுடைய செய்தியை அறிந்து விட்டு இனி ஒரு கணமும் தரிக்க மாட்டேன்.

12. 'நுண்ணிடையாளான எனது கற்பரசி பயமுறுத்தும் கொடிய அரக்கர் நடுவில் எப்பொழுதும் நடுநடுங்கிக் கொண்டு எப்படியிருக்கிறாளோ?

13. இருளினின்று நீங்கி மேகங்களால் சூழப்பட்ட சரத் காலச் சந்திரனையொத்த அவளுடைய முகம் அரக்கர்களால் சூழப்பட்டுப் பிரகாசமற்றிருக்கும். இது நிச்சயம்.

14. 'ஹனுமானே! சீதை என்ன சொன்னாள்? அதை உள்ளபடி எனக்குச் சொல். நோயாளி மருந்தினால் பிழைப்பது போல் இப்பொழுது நான் அதைக் கொண்டு பிழைக்க வேண்டும்.

मधुरा मधुरालापा किमाह मम भामिनी ।
मद्विहीना वरारोहा हनुमन् कथयस्व मे ॥ १५॥ ॥
इति षट्षष्टितमः सर्गः
(आदितः श्लोकाः २८१९)

மதுரா மதுராலாபா கிமாஹ மம பாமினீ
மத்விஹீனா வராரோஹா ஹனுமன் கதயஸ்வ மே ll 15 ll
இதி ஷட்ஷஷ்ட்டிதம: ஸர்க்க:
(ஆதித: ச்லோகா: 2819)

---

15. 'ஹனுமானே! என்னைப் பிரிந்திருக்கும் என் நாயகி இனியவள், இனிமையாய்ப் பேசுபவள், கட்டழகி. அவள் என்ன சொல்லியனுப்பினாள்? அதை எனக்குச் சொல்.'

இங்ஙனம் அறுபத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றும்.
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 2819)

---

15. இதற்குப்பின் அதிக பாடம் அரை சுலோகம்:- 'து:க்காத்து:க்கதரம் ப்ராப்ய கதம் ஜீவதி ஜானகீ ll

सप्तषष्टितमः सर्गः
सीतावचनानुवादः

एवमुक्तस्तु हनुमान् राघवेण महात्मना ।
सीताया भाषितं सर्वं न्यवेदयत राघवे ।। १ ।।

इदमुक्तवती देवी जानकी पुरुषर्षभ ।
पूर्ववृत्तमभिज्ञानं चित्रकूटे यथातथम् ।। २ ।।

ஸப்தஷஷ்டிதம: ஸர்க்க:
ஸீதாவசனானுவாத:

ஏவமுக்தஸ்து ஹனுமான் ராகவேண மஹாத்மனா ।
ஸீதாயா பாஷிதம் ஸர்வம் ந்யவேதயத ராகவே ॥ 1 ॥
இதமுக்தவதீ தேவீ ஜானகீ புருஷர்ஷப ।
பூர்வவ்ருத்த-மபிஜ்ஞானம் சித்ரகூடே யதாததம் ॥ 2 ॥

அறுபத்தேழாவது ஸர்க்கம்
ஹனுமார் சீதையின் வசனமுரைத்தல்

1. மகாத்மாவான ஸ்ரீராமரால் இவ்வாறு கூறப்பெற்ற ஹனுமார் சீதை கூறியதையெல்லாம் அவரிடம் தெரிவித்தார்.

2. 'புருஷோத்தமரே! ஜானகிதேவி சித்திரகூடத்தில் முன்பு நிகழ்ந்த இந்தச் செய்தியை நடந்தபடி அடையாளமாகச் சொன்னார்.

सुखसुप्ता त्वया सार्धं जानकी पूर्वमुत्थिता ।
वायसः सहसोत्पत्य विरराद स्तनान्तरे ।। ३ ।।
पर्यायेण च सुप्तस्त्वं देव्यंके भरताग्रज ।
पुनश्च किल पक्षी स देव्या जनयति व्यथाम् ।। ४।।
पुनः पुनरुपागम्य विरराद भृशं किल ।
ततस्त्वं बोधितस्तस्याः शोणितेन समुक्षितः ।। ५ ।।

ஸுகஸுப்தா த்வயா ஸார்த்தம் ஜானகீ பூர்வமுத்திதா ।
வாயஸ: ஸஹஸோத்பத்ய விரராத ஸ்தனாந்தரே ॥ 3 ॥
பர்யாயேண ச ஸுப்தஸ்த்வம் தேவ்யங்கே பரதாக்ரஜ ।
புனச்ச கில பக்ஷீ ஸ தேவ்யா ஜனயதி வ்யதாம் ॥ 4 ॥
புன: புனருபாகம்ய விரராத ப்ருசம் கில ।
ததஸ்த்வம் போதிதஸ்தஸ்யா: சோணிதேன ஸமுக்ஷித: ॥ 5 ॥

---

3. 'உங்களுடன் கூட இருக்கையில் சுகமாக நித்திரை செய்துவிட்டு ஜானகிதேவி முன்னதாக விழித்தெழுந்தாள். காக்கை ஒன்று பறந்துவந்து அவளுடைய மார்பில் திடீரெனக் காயப்படுத்திற்று.

4. 'பின்பு தேவியின் மடியில் சாய்ந்து நீங்கள் உறங்கினீர்கள். மறுபடியும் அதே பறவை தேவிக்குத் துன்பம் விளைத்தது.

5. அடிக்கடி வந்து மேல் பாய்ந்து அது மிகவும் புண்படுத்திற்று. அப்பொழுது அவளுடைய இரத்தத்தால் நனைந்து நீங்கள் விழித்துக் கொண்டீர்கள்.

---

3. ஸ்தனாந்தரம் ।
ஓ. உன் பெருந்தேவி என்னும் உரிமைக்கும் உன்னைப்பெற்ற
மன்பெரு மருகி என்னும் வாய்மைக்கும் மிதிலை மன்னன்
தன் பெருந்தனயை என்னும் தகைமைக்கும் தலைமை சான்றாள்.
என்பெருந்தெய்வம் ஐயா! இன்னமும் கேட்டி என்பான்.
— கம்பர்.

वायसेन च तेनैव सततं बाध्यमानया ।
बोधितः किल देव्या त्वं सुखसुप्तः परन्तप ।। ६ ।।
तां च दृष्ट्वा महाबाहो दारितां च स्तनान्तरे ।
आशीविष इव क्रुद्धो निःश्वसन्नभ्यभाषथाः ।। ७ ।।
नखाग्रैः केन ते भीरु दारितं तु स्तनान्तरम् ।
कः क्रीडति सरोषेण पंचवक्त्रेण भोगिना ।। ८ ।।

வாயஸேன ச தேனைவ ஸததம் பாத்யமானயா ।
போதித: கில தேவ்யா த்வம் ஸுகஸுப்த: பரந்தப ।। 6 ।।
தாஞ் ச த்ருஷ்ட்வா மஹாபாஹோ தாரிதாஞ் ச ஸ்தனாந்தரே ।
ஆசீவிஷ இவ க்ருத்தோ நி: ச்வஸந்நப்ய பாஷதா: ।। 7 ।।
நகாக்ரை: கேன தே பீரு தாரிதம் து ஸ்தனாந்தரம் ।
க: க்ரீடதி ஸ ரோஷேண பஞ்சவக்த்ரேண போகினா ।। 8 ।।

---

6. 'பகைவரை வாட்டுபவரே! நன்றாகத் தூங்கிய நீங்கள் அந்தக் காக்கையால் இடைவிடாது துன்புறுத்தப்பட்ட தேவியாலும் எழுப்பப்பட்டீர்கள்.

7. 'பெருந்தோள் படைத்தவரே! அவள் மார்பில் காயப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு நீங்கள் கோபத்துடன் பாம்பு போல் சீறி இப்படிப் பேசினீர்கள்.

8. ''பயந்தவளே! உன்னுடைய மார்பில் நகத்தால் கீறினது யார்? கோபங்கொண்ட ஐந்தலை நாகத்துடன் விளையாடுவது யார்?"

---

7. தாம் து த்ருஷ்ட்வா ।
க்ருத்தஸ்ததோ வாக்யம் த்வமூசிவான் ।
8. பீரு ராதிம் து ।

निरीक्षमाणः सहसा वायसं समवैक्षथाः ।
नखैः सरुधिरैस्तीक्ष्णै-स्तामेवाभिमुखं स्थितम् ॥ ९ ॥
सुतः किल स शक्रस्य वायसः पततां वरः ।
धरान्तरचरः शीघ्रं पवनस्य गतौ समः ॥ १० ॥
ततस्तस्मिन् महाबाहो कोपसंवर्तितेक्षणः ।
वायसे त्वं कृथाः क्रूरां मतिं मतिमतां वर ॥ ११ ॥
स दर्भ-संस्तराद्गृह्य ब्रह्मास्त्रेण ह्योजयः ।
स दीप्त इव कालाग्नि-र्जज्वालाभिमुखः खगम् ॥ १२ ॥

நிரீக்ஷமாண: ஸஹஸா வாயஸம் ஸமவைக்ஷதா: ।
நகை: ஸருதிரைஸ்தீக்ஷ்ணைஸ்-தாமேவாபிமுகம் ஸ்திதம் ॥ 9 ॥
ஸுத: கில ஸ சக்ரஸ்ய வாயஸ: பததாம் வர: ।
தராந்தரசர: சீக்ரம் பவனஸ்ய கதௌ ஸம: ॥ 10 ॥
ததஸ்தஸ்மின் மஹாபாஹோ கோபஸம்வர்த்திதேக்ஷண: ।
வாயஸே த்வம் க்ருதா: க்ரூராம் மதிம் மதிமதாம்வர ॥ 11 ॥
ஸ தர்ப்பம் ஸம்ஸ்தராத் க்ருஹ்ய ப்ரஹ்மாஸ்த்ரேண ஹ்யயோஜய: ।
ஸதீப்த இவ காலாக்னிர்-ஜஜ்வாலாபிமுக: ககம் ॥ 12 ॥

---

9. 'உடனே நீங்கள் நாற்புறமும் பார்த்து இரத்தந் தோய்ந்த கூரிய நகங்களுடன் அவளுக்கெதிரிலிருந்த காக்கையைக் கண்டீர்கள்.

10. 'பறவைகளில் சிறந்த அந்தக் காக்கை இந்திரனுடைய மகன். பறப்பதில் காற்றுக்கு நிகரானது. ஆகையால் அது சீக்கிரமே ஓடி பூமிக்குள் மறைந்து விட்டது.

11. 'மதிமான்களிற் சிறந்தவரே! பெருந்தோள் படைத்தவரே! அதன்பின் நீங்கள் கோபத்தால் கண் சுழன்று அந்தக் காகத்தின் விஷயத்தில் ஒரு கடுமையான தீர்மானத்தை அடைந்தீர்கள்.

12. 'அப்படிப்பட்ட நீங்கள் தர்ப்பாஸனத்திலிருந்து ஒரு புல்லை எடுத்து பிரம்மாஸ்திரமந்திரத்தை ஓதினீர்கள். காக்கைக்காகச் சித்தமாக்கப்பட்ட அது ஊழித் தீ போல் எரிந்தது.

---

10. தராந்தரகத:। 11. த்வம் வ்யதா: க்ரூராம் மதிம் மதிமதாம் வர:।

क्षिप्तवांस्त्वं प्रदीप्तं हि दर्भं तं वायसं प्रति ।
ततस्तु वायसं दीप्तः स दर्भोऽनुजगाम ह ॥ १३ ॥
स पित्रा च परित्यक्तः सुरैश्च समहर्षिभिः ।
त्रींल्लोकान् संपरिक्रम्य त्रातारं नाधिगच्छति ॥ १४ ॥
पुनरेवागत-स्त्रस्त-स्त्वत्सकाश-मरिन्दम ।
स तं निपतितं भूमौ शरण्यः शरणागतम् ।
वधार्हमपि काकुत्स्थ कृपया पर्यपालयः ॥ १५ ॥

க்ஷிப்தவாம்ஸ்த்வம் ப்ரதீப்தம் ஹி தர்ப்பம் தம் வாயஸம் ப்ரதி ।
ததஸ்து வாயஸம் தீப்த: ஸ தர்ப்போ ऽனுஜகாமஹ ॥ 13 ॥
ஸ பித்ரா ச பரித்யக்த: ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி: ।
த்ரீன் லோகான் ஸம்பரிக்ரம்ய த்ராதாரம் நாதிகச்சதி ॥ 14 ॥
புனரேவாகதஸ்-த்ரஸ்தஸ்-த்வத்ஸகாச-மரிந்தம ।
ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்ய: சரணாகதம் ॥
வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த க்ருபயா பர்யபாலய: ॥ 15 ॥

13. நீங்கள் அப்படி எரியத் தொடங்கிய அந்தப் புல்லைக் காக்கையின் மேல் ஏவினீர்கள். அந்த தர்ப்பைப்புல் எரிந்து கொண்டு காக்கையைத் துரத்தலாயிற்று.

14. அக்காக்கை மூன்று லோகங்களும் சுற்றித் தன் தந்தையாலும் தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் கைவிடப் பட்டுக் காப்பாற்றுவார் எவரையும் காணவில்லை.

15. 'காகுத்ஸ்தரே! பகைவரையடக்குபவரே! அது மறுபடி பயந்து நடுங்கி உமது முன்னிலைக்கே வந்தது. உம்மைச் சரணடைந்து விழுந்து கிடந்த காக்கையைச் சரணளிக்கும் இயல்புள்ள நீங்கள் அது கொல்லத் தகுந்ததாயிருந்தும் கருணையால் காப்பாற்றினீர்கள்.

12. தர்ப்பஸம்ஸ்தராத் । ஜஜ்வாலாபிமுகம் ககம் । 13. ஸத்வம் ப்ரதீப்தம் சிக்ஷேப ।
14. பீதைச்ச ஸம்பரித்யக்த: ஸுரை: ஸர்வைச்ச வாயஸ:
15. புனரப்யாகதஸ்தத்ர । த்வம் தம் நிபதிதம் பூமௌ தரண்யாம் சரணாகதம் ।

मोघमस्त्रं न शक्यं तु कर्तु-मित्येव राघव ।
भवांस्तस्याक्षि काकस्य हिनस्ति स्म स दक्षिणम् ।। १६ ।।
राम त्वां स नमस्कृत्य राज्ञे दशरथाय च ।
विसृष्टस्तु तदा काकः प्रतिपेदे स्वमालयम् ।। १७ ।।
एवमस्त्रविदां श्रेष्ठः सत्त्ववाञ्च्छीलवानपि ।
किमर्थ-मस्त्रं रक्षःसु न योजयति राघवः ।। १८ ।।
न नागा नापि गन्धर्वा नासुरा न मरुद्गणाः ।
न च सर्वे रणे शक्ता रामं प्रति समासितुम् ।। १९ ।।

மோகமஸ்த்ரம் ந சக்யம் து கர்த்து-மித்யேவ ராகவ ।
பவாம்ஸ்தஸ்யாக்ஷி காகஸ்ய ஹிநஸ்தி ஸ்ம ஸ தக்ஷிணம் ।। 16 ।।
ராம த்வாம் ஸ நமஸ்க்ருத்ய ராஜ்ஞே தசரதாய ச ।
விஸ்ருஷ்டஸ்து ததா காக: ப்ரதிபேதே ஸ்வமாலயம் ।। 17 ।।
ஏவமஸ்த்ரவிதாம்ச்ரேஷ்ட: ஸத்வவாஞ்ச் சீலவானபி ।
கிமர்த்த-மஸ்த்ரம் ரக்ஷ: ஸு ந யோஜயதி ராகவ: ।। 18 ।।
ந நாகா நாபி கந்தர்வா நாஸுரா ந மருத்கணா: ।
ந ச ஸர்வே ரணே சக்தா ராமம் ப்ரதி ஸமாஸிதும் ।। 19 ।।

16. 'ஸ்ரீராகவரே! அப்படிப்பட்ட நீங்கள் அஸ்திரம் வீண்போகமாட்டாதென்று சொல்லி அந்தக் காக்கையின் வலது கண்ணைக் கெடுத்து விட்டீர்கள்.

17. 'ஸ்ரீராமா! அதன்மேல் அக்காகம் உங்களுக்கும் தசரதமகாராஜருக்கும் வணக்கம் செலுத்தி விடைபெற்றுத் தனது இருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தது.

18. 'இவ்வாறு அஸ்திரவித்தையறிந்தவர்களில் சிறந்த ஸ்ரீராகவர் உடல்வன்மையும் உள்ளப்பண்பும் உடையவராயிருந்தும் யாது காரணத்தால் அரக்கர்கள் மேல் அஸ்திரம் தொடுக்காமலிருக்கிறார்?

19. 'நாகர்களல்லர், கந்தர்வர்களல்லர், அசுரர்களல்லர், மருத்கணங்களல்லர்; யாவரும் கூடினாலும் போரில் ஸ்ரீராமரை எதிர்க்க வல்லவர்களாக மாட்டார்கள்.

तस्य वीर्यवतः कश्चिद्यद्यस्ति मयि संभ्रमः ।
क्षिप्रं सुनिशितै-र्बाणै-र्हन्यतां युधि रावणः ॥ २० ॥
भ्रातुरादेश-माज्ञाय लक्ष्मणो वा परन्तपः ।
स किमर्थं नरवरो न मां रक्षति राघवः ॥ २१ ॥
शक्तौ तौ पुरुषव्याघ्रौ वाय्वग्निसमतेजसौ ।
सुराणामपि दुर्धर्षौ किमर्थं मामुपेक्षतः ॥ २२ ॥

தஸ்ய வீர்யவத: கச்சித்யத்யஸ்தி மயி ஸம்ப்ரம: ।
க்ஷிப்ரம் ஸுநிசிதைர்-பாணைர்-ஹன்யதாம் யுதி ராவண: ॥ 20 ॥
ப்ராது-ராதேச-மாஜ்ஞாய லக்ஷ்மணோ வா பரந்தப: ।
ஸ கிமர்த்தம் நரவரோ ந மாம் ரக்ஷதி ராகவ: ॥ 21 ॥
சக்தௌ தௌ புருஷவ்யாக்ரௌ வாய்வக்னி-ஸமதேஜஸௌ ।
ஸுராணாமபி துர்த்தர்ஷௌ கிமர்த்தம் மாமுபேக்ஷத: ॥ 22 ॥

---

20. 'வீரரான அவருக்கு என்னிடம் சிறிதேனும் பரிவிருக்குமேயானால் கூரிய பாணங்களால் விரைவில் இராவணன் போரில் கொல்லப்பட வேண்டும்.

21. 'சத்துருக்களை எரிப்பவரும் ரகுகுலத்திற் பிறந்தவரும் புருஷசிரேஷ்டருமாகிய அந்த இலக்ஷ்மணருந்தான் தமயனுடைய கட்டளையைப் பெற்று என்னை ஏன் காப்பாற்றாதிருக்கிறார்.?

22. 'ஆற்றல்படைத்தவர்களும் வாயுவும் அக்னியும் போன்ற வலிமையுள்ளவர்களும் தேவர்களும் கண்டு அஞ்சக்கூடியவர்களுமான அவர்கள் ஏன் என்னைப் புறக்கணிக்கின்றனர்.?

---

20. தவ வீர்யவத: । ஸுநியதைர்-பாணை: ।

16. ததஸ்தஸ்யாக்ஷி காகஸ்ய । 17. வாயஸஸ்த்வாம் நமஸ்க்ருத்ய ராஜ்ஞோ ।
18. ந யோஜயஸி ராகவ । 19. ந தானவா ந கந்தர்வா ।
தவ ராம ரணேசக்தா ।

ममैव दुष्कृतं किंचिन्महदस्ति न संशयः ।
समर्थौ सहितौ यन्मां नावेक्षेते परन्तपौ ॥ २३ ॥
वैदेह्या वचनं श्रुत्वा करुणं साश्रु भाषितम् ।
पुनरप्यह-मार्यां ता-मिदं वचन-मब्रवम् ॥ २४ ॥
त्वच्छोकविमुखो रामो देवि सत्येन ते शपे ।
रामे दुःखाभिभूते तु लक्ष्मणः परितप्यते ॥ २५ ॥
कथंचिद्भवती दृष्टा न कालः परिशोचितुम् ।
इमं मुहूर्तं दुःखानामन्तं द्रक्ष्यसि भामिनि ॥ २६ ॥

மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சின் மஹதஸ்தி ந ஸம்சய: ।
ஸமர்த்தௌ ஸஹிதௌ யன்மாம் நாவேக்ஷேதே பரந்தபௌ ॥ 23 ॥
வைதேஹ்யா வசனம் ச்ருத்வா கருணம் ஸாச்ருபாஷிதம் ।
புனரப்யஹ-மார்யாம் தா-மிதம் வசன-மப்ரவம் ॥ 24 ॥
த்வச்சோகவிமுகோ ராமோ தேவி ஸத்யேன தே சபே ।
ராமே து: க்காபிபூதே து லக்ஷ்மண: பரிதப்யதே ॥ 25 ॥
கதஞ்சித்பவதீ த்ருஷ்டா ந கால: பரிசோசிதும் ।
இமம் முஹூர்த்தம் து:க்கானாமந்கம் க்ரக்ஷ்யஸி பாமினி ॥ 26 ॥

23. 'பகைவர்களை வாட்டக்கூடிய ஸாமர்த்தியம் படைத்த அவ்விருவரும் சேர்ந்து என்னை கவனியாமலிருப்பதால் என்னிடம் ஏதோ பெரிய பாவமிருக்க வேண்டும்; சந்தேகமில்லை.'

24. கண்ணீர் பெருக்கி இரக்கப்படும்படி வைதேகியால் சொல்லப்பட்ட இவ்வார்த்தையைக் கேட்டு நான் அவ்வம்மணிக்கு மீண்டும் பின்வருமாறு கூறினேன்.

25. 'தேவி! உங்களைப் பிரிந்த சோகத்தால் ஸ்ரீராமர் செயலற்றிருக்கிறார்; சத்தியத்தின் மேல் ஆணையிட்டுக் கூறகின்றேன்; ஸ்ரீராமர் துக்கத்தில் மூழ்கியிருப்பதால் இலக்ஷ்மணரும் பரிதவிக்கிறார்.

26. 'பெண்ணரசியே! எப்படியோ நீங்கள் காணப்பட்டீர்கள். இது துக்கிப்பதற்குச் சமயமன்று. இதே முகூர்த்தத்தில் துக்கத்தின் முடிவைக்காண்பீர்கள்.

---

23. யன்மாம் ந ரக்ஷேதே 24. கருணம் ஸாதுபாஷிதம் ।

तावुभौ नरशार्दूलौ राजपुत्रावनिन्दितौ ।
त्वद्दर्शन-कृतोत्साहौ लंकां भस्मीकरिष्यतः ॥ २७ ॥
हत्वा च समरे रौद्रं रावणं सहबान्धवम् ।
राघवस्त्वां वरारोहे स्वां पुरीं नयते ध्रुवम् ॥ २८ ॥
यत्तु रामो विजानीया-दभिज्ञान-मनिन्दिते ।
प्रीतिसंजननं तस्य प्रदातुं त्वमिहार्हसि ॥ २९ ॥
साऽभिवीक्ष्य दिशः सर्वा वेण्युदग्रथन-मुत्तमम् ।
मुक्त्वा वस्त्राद्ददौ मह्यं मणिमेतं महाबल ॥ ३० ॥

தாவுபௌ நரசார்தூலௌ ராஜபுத்ராவநிந்திதௌ ।
த்வத்தர்சன-க்ருதோத்ஸாஹௌ லங்காம பஸ்மீகரிஷ்யத: ॥ 27 ॥
ஹத்வா ச ஸமரே ரௌத்ரம் ராவணம் ஸஹபாந்தவம் ।
ராகவஸ்த்வாம் வராரோஹே ஸ்வாம் புரீம் நயதே த்ருவம் ॥ 28 ॥
யத்து ராமோ விஜானீயா-தபிஜ்ஞான-மநிந்திதே ।
ப்ரீதிஸஞ்ஜனனம் தஸ்ய ப்ரதாதும் த்வமிஹார்ஹஸி ॥ 29 ॥
ஸாபிவீக்ஷ்ய திச: ஸர்வா வேண்யுத்க்ரதன-முத்தமம் ।
முக்த்வா வஸ்த்ராத்ததௌ மஹ்யம் மணிமேதம் மஹாபல ॥ 30 ॥

27. 'மாசற்றவர்களும் மானிடசிரேஷ்டர்களுமான அவ்விரு அரசகுமாரர்களும் உங்களைக்காண வேண்டி மேற்கொள்ளும் முயற்சியில் இலங்கையை நீறாக்கப் போகிறார்கள்.

28. 'உத்தமி! ஸ்ரீராகவர் கொடிய இராவணனைச் சுற்றத்தாருடன் போரில் கொன்று உங்களை அயோத்தியாபுரிக்கு அழைத்துப் போவார். இது நிச்சயம்.

29. 'புண்யவதி! ஸ்ரீராமர் நன்கு அறிந்து கொள்ளக் கூடியதும் அவருக்குப் பிரீதியை உண்டாக்கக் கூடியதுமான ஒரு அடையாளத்தை நீங்கள் கொடுத்தருள வேண்டும்.

30. 'பலம் மிக்கவரே! தேவியார் எல்லாத் திசைகளையும் உற்று நோக்கிவிட்டுப் பின்னலில் அணிவதான இந்தச் சிறந்த இரத்தினத்தை ஆடைத்தலைப்பிலிருந்து அவிழ்த்தெடுத்து என்னிடம் கொடுத்தார்.

26. இதம் முஹூர்த்தம் । 27 ராஜபுத்ரௌ பரந்தபௌ ।

प्रतिगृह्य मणिं दिव्यं तव हेतो रघूद्वह ।
शिरसा तां प्रणम्यार्या-मह-मागमने त्वरे ॥ ३१ ॥
गमने च कृतोत्साह-मवेक्ष्य वरवर्णिनी ।
विवर्धमानं च हि मामुवाच जनकात्मजा ॥ ३२ ॥
अश्रुपूर्णमुखी दीना बाष्पसन्दिग्ध-भाषिणी ।
ममोत्पतनसंभ्रान्ता शोकवेग-समाहता ॥ ३३ ॥
हनुमन् सिंहसंकाशावुभौ तौ रामलक्ष्मणौ ।
सुग्रीवश्च सहामात्यं सर्वान् ब्रूया ह्यनामयम् ॥ ३४ ॥

ப்ரதிக்ருஹ்ய மணிம் திவ்யம் தவ ஹேதோ ரகூத்வஹ ।
சிரஸா தாம் ப்ரணம்யார்யா-மஹ-மாகமனே த்வரே ॥ 31 ॥
கமனே ச க்ருதோத்ஸாஹ-மவேக்ஷ்ய வரவர்ணினீ ।
விவர்த்தமானஞ் ச ஹி மாமுவாச ஜனகாத்மஜா ॥ 32 ॥
அச்ருபூர்ணமுகீ தீனா பாஷ்பஸந்திக்த-பாஷிணீ ।
மமோத்பதன-ஸம்ப்ராந்தா சோகவேக-ஸமாஹதா ॥ 33 ॥
ஹனுமன் ஸிஹ்மஸங்காசாவுபௌ தௌ ராமலக்ஷ்மணௌ ।
ஸுக்ரீவச்ச ஸஹாமாத்யம் ஸர்வான் ப்ரூயாஹ்யனாமயம் ॥ 34 ॥

31. 'ரகுநந்தனரே! திவ்யமான இம்மணியைத் தங்கள் பொருட்டுப் பெற்றுக் கொண்டு தேவியாரை தலையால் வணங்கித் திரும்பிவர விரைந்தேன்.

32-33. நான் திரும்பிவர முயல்வதையும் அதற்காக என் உடலைப் பெரிதாக்கிக் கொள்வதையும் கண்டு நான் போய்விடுவேன் என்று மனம் பதறி துக்கமிகுதியால் வருந்தி, கண்ணீர் முகத்தில் வழிய, அதனால் தழதழத்துப் பேசுபவளாய்க் கஷ்டதசையிலிருந்த ஜானகிப் பெருமாட்டி பின்வருமாறு கூறினாள்.

34. 'ஹனுமாரே! சிங்கம் போன்ற இராமலக்ஷ்மணர்கள் இருவருக்கும் மந்திரிகளுடன் கூடிய சுக்ரீவருக்கும் நான் க்ஷேமம் விசாரித்ததாகத் தெரிவியும்.

28. ஸ்வபுரீம் நயிதா த்ருவம் । 29. ப்ரதாதும் தத் த்வமர்ஹஸி ।
31. ப்ரதிக்ருஹ்ய மணிம் தோர்ப்ப்யாம் தவ ஹேதோ ரகுப்ரிய ।

यथा च स महाबाहु-र्मां तारयति राघवः ।
अस्माद्दुःखांबु-संरोधात्त्वं समाधातु-मर्हसि ॥ ३५ ॥

इमं च तीव्रं मम शोकवेगं रक्षोभिरेभिः परिभर्त्सनं च ।
ब्रूयास्तु रामस्य गतः समीपं शिवश्च तेऽध्वाऽस्तु हरिप्रवीर ॥ ३६ ॥

யதா ச ஸ மஹாபாஹுர்-மாம் தாரயதி ராகவ: ।
அஸ்மாத்து:க்காம்பு-ஸம்ரோதாத் த்வம் ஸமாதாது-மர்ஹஸி ॥ 35 ॥

இமஞ் ச தீவ்ரம் மம சோகவேகம் ரக்ஷோபிரேபி: பரிபர்த்ஸனஞ்ச ।
ப்ரூயாஸ்து ராமஸ்ய கத: ஸமீபம் சிவச்ச தேऽத்வாஸ்து ஹரிப்ரவீர
॥ 36 ॥

---

35. 'பெருந்தோள் படைத்த ஸ்ரீராகவர் என்னை இந்தத் துயரக் கடலின் பிடிப்பினின்று எப்படிக் கரையேற்றுவாரோ அப்படி நீர் காரியத்தைச் செய்வது தகும்.

36. 'வானரோத்தமரே! ஸ்ரீராமரிடம் சென்றதும் நான் படும் இக்கொடிய துன்பத்தின் வேகத்தையும் இவ்வரக்கிகளால் நான் வெருட்டப் படுவதையும் தெரிவியும். நீர் போகும் வழி மங்களமானதாயிருக்கட்டும்.

---

30. திசைகளை உற்று நோக்கியது அரக்கிகள் பார்த்து இராவணனிடம் சொல்லிவிடுவார்களோ என்ற பயத்தால்.
33. பாஷ்பகத்கதபாஷிணீ ।
35. ஸம்ரோதாத் தத்வமாக்யாது-மர்ஹஸி ।
36. இதஞ்ச

एतत्तवार्या नृपराजसिंह सीता वचः प्राह विषादपूर्वम् ।
एतच्च बुद्ध्वा गदितं मया त्वं श्रद्धत्स्व सीतां कुशलां समग्राम् ।। ३७ ।।

इति सप्तषष्टितमः सर्गः
(आदितः श्लोकाः २८५६)

ஏதத்தவார்யா ந்ருப ராஜஸிஹ்ம ஸீதா வச: ப்ராஹ விஷாதபூர்வம் ।
ஏதச்ச புத்த்வா கதிதம் மயா த்வம் ச்ரத்தத்ஸ்வ ஸீதாம் குசலாம் ஸமக்ராம் ॥ 37 ॥

இதி ஸப்தஷஷ்டிதம: ஸர்க்க:
(ஆதித ச்லோகா: 2856)

---

37. 'அரசர்க்கரசே! என்னால் சொல்லப்பட்ட இந்தத் துன்பம் நிறைந்த வார்த்தையைச் சீதைப்பெருமாட்டி உங்களுக்குச் சொல்லியனுப்பினாள். நீங்கள் சீதையைப் பழுதுபடாத நன்னெறியிலிருப்பவளாகத் திருவுளத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

இங்ஙனம் அறுபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றும்.
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 2856)

---

37. ந்ருப ஸம்யதா ஸா । கதிதோ யதா த்வம் ।

अष्टषष्टितमः सर्गः

सीतासमाश्वासन-कथनम्

अथाह-मुत्तरं देव्या पुनरुक्तः ससंभ्रमः ।
तव स्नेहान्नरव्याघ्र सौहार्दा-दनुमान्य वै ॥ १ ॥
एवं बहुविधं वाच्यो रामो दाशरथिस्त्वया ।
यथा मामाप्नुयाच्छीघ्रं हत्वा रावण-माहवे ॥ २ ॥
यदि वा मन्यसे वीर वसैकाह-मरिन्दम ।
कस्मिंश्चित् संवृते देशे विश्रान्तः श्वो गमिष्यसि ॥ ३ ॥

அஷ்டஷஷ்டிதம: ஸர்க்க:

ஸீதாஸமாச்வாஸன-கதனம்

அதா்ஹமுத்தரம் தேவ்யா புனருக்த: ஸஸம்ப்ரம: ।
தவ ஸ்நேஹாந்நரவ்யாக்ர ஸௌஹார்த்தா-தனுமான்ய வை ॥ 1 ॥
ஏவம் பஹுவிதோவாச்யோ ராமோ தாசரதிஸ்த்வயா ।
யதா மாமாப்னுயாச்சீக்ரம் ஹத்வா ராவண-மாஹவே ॥ 2 ॥
யதி வா மன்யஸே வீர வஸைகாஹ-மரிந்தம ।
கஸ்மிச்சித் ஸம்வ்ருதே தேசே விச்ராந்த: ச்வோ கமிஷ்யஸி ॥ 3 ॥

அறுபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்

ஹனுமார் சீதைக்குக் கூறிய தேறுதல்

1. 'புருஷோத்தமரே! தங்களுடைய அன்பாலும் அருளாலும் தேவியால் மீண்டும் போற்றப்பட்டுத் திரும்பி வர விரைந்த நான் மேலும் பின் வருமாறு கூறப்பெற்றேன்.

2. 'தசரதகுமாரரான ஸ்ரீராமர் எவ்வண்ணம் இராவணனைப் போரில் கொன்று விரைவில் என்னை அடைவாரோ அவ்வண்ணம் பலவாறு உம்மால் சொல்லப்படவேண்டும்.

3. 'பகைவரை அடக்கும் வீரரே! ஒருக்கால் நீர் விரும்பினால் இங்கே எதாவதொரு மறைவிடத்தில் ஒருநாள் இருந்து இளைப்பாறி நாளை போகலாம்.

---

1. ஸஸம்ப்ரமம் ।

मम चाप्यल्प-भाग्यायाः सान्निध्यात्तव वीर्यवान् ।
अस्य शोकविपाकस्य मुहूर्तं स्याद्विमोक्षणम् ॥ ४ ॥
गते हि त्वयि विक्रान्ते पुनरागमनाय वै ।
प्राणानामपि सन्देहो मम स्यान्नात्र संशयः ॥ ५ ॥
तवादर्शनजः शोको भूयो मां परितापयेत् ।
दुःखाद्दुःखपराभूतां दुर्गतां दुःखभागिनीम् ॥ ६ ॥
अयं च वीर सन्देहस्तिष्ठतीव ममाग्रतः ।
सुमहांस्त्वत्सहायेषु हर्यृक्षेषु हरीश्वर ॥ ७ ॥

மம சாப்யல்பபாக்யாயா: ஸந்நித்த்யாத்தவ வீர்யவான் ।
அஸ்ய சோகவிபாகஸ்ய முஹூர்த்தம் ஸ்யாத்விமோக்ஷணம் ॥ 4 ॥
கதே ஹி த்வயி விக்ராந்தே புனராகமனாய வை ।
ப்ராணானாமபி ஸந்தேஹோ மம ஸ்யாந்நாத்ர ஸம்சய: ॥ 5 ॥
தவாதர்சனஜ: சோகோ பூயோ மாம் பரிதாபயேத் ।
து: க்காத்துக்க: பராபூதாம் துர்க்கதாம் து: க்கபாகினீம் ॥ 6 ॥
அயஞ் ச வீர ஸந்தேஹஸ்திஷ்டதீவ மமாக்ரத: ।
ஸுமஹாம்ஸ்த்வத்ஸஹாயேஷு ஹர்யருக்ஷேஷு ஹரீச்வர ॥ 7 ॥

4. 'வீரியம் படைத்தவரே! உம்முடைய அருகாமையால் பாக்கியங்குறைந்த என்னுடைய சோகமாகிற தீவினைப்பயனுக்கு அது சிறிதுபோது விமோசன காலமாயிருக்கும்.

5. 'பராக்கிரமசாலியான நீர் மறுபடி திரும்பிவருவதற்காகவே சென்றபோதிலும் இங்கு என்னுடைய உயிருக்குச் சந்தேகம்தான். இதில் ஐயமில்லை.

6. 'துக்கத்தின்மேல் துக்கத்தையனுபவித்து துக்கத்தில் மூழ்கியிருக்கும் அபாக்கியவதியான என்னை உம்மைக் காணாமையாலுண்டாகும் சோகம் மீளவும் பரிதவிக்கச் செய்யும்.

7. 'வானரத்தலைவரே! வீரரே! உமது துணைவர்களான வானரர்களையும் கரடிகளையும் பற்றி முதலில் எனக்கொரு பெரிய சந்தேகம் கண்முன் நிற்பது போலிருக்கிறது.

---

4. ஸாந்நித்த்யாத் தவ வானர । 5. விக்ராந்த । 6. தவாதர்சனஜம் ।

कथं नु खलु दुष्पारं तरिष्यन्ति महोदधिम् ।
तानि हर्यृक्ष-सैन्यानि तौ वा नरवरात्मजौ ॥ ८ ॥
त्रयाणामेव भूतानां सागरस्यास्य लंघने ।
शक्तिः स्याद्वैनतेयस्य तव वा मारुतस्य वा ॥ ९ ॥
तदस्मिन् कार्यनियोगे वीरैवं दुरतिक्रमे ।
किं पश्यसि समाधानं ब्रूहि कार्यविदां वर ॥ १० ॥
काममस्य त्वमेवैकः कार्यस्य परिसाधने ।
पर्याप्तः परवीरघ्न यशस्यस्ते बलोदयः ॥ ११ ॥

கதந் நு கலு துஷ்பாரம் தரிஷ்யந்தி மஹோததிம் ।
தானி ஹர்ய்ருக்ஷ-ஸைன்யானி தௌ வா நரவராத்மஜௌ ॥ 8 ॥
த்ரயாணாமேவ பூதானாம் ஸாகரஸ்யாஸ்ய லங்கனே ।
சக்தி: ஸ்யாத்வைநதேயஸ்ய தவ வா மாருதஸ்ய வா ॥ 9 ॥
ததஸ்மின் கார்யநிர்யோகே வீரைவம் துரதிக்ரமே ।
கிம் பச்யஸி ஸமாதானம் ப்ரூஹி கார்யவிதாம் வர ॥ 10 ॥
காமமஸ்ய த்வமேவைக: கார்யஸ்ய பரிஸாதனே ।
பர்யாப்த: பரவீரக்ன யசஸ்யஸ்தே பலோதய: ॥ 11 ॥

8. 'கடத்தற்கரிய பெரியகடலை வானரர்களையும் கரடிகளையும் கொண்ட சேனைகள் எப்படித் தாண்டும்? அரச குமாரர்களான அவ்விருவரும் தான் எப்படி தாண்டுவார்கள்?

9. 'இந்தக் கடலை தாண்டும் சக்தி வாயுவுக்கும் கருடனுக்கும் உமக்கும், உங்கள் மூவருக்கும் தானே சமமாக உண்டு?

10. 'வீரரே! காரியங்களை அறிந்தவர்களில் சிறந்தவரே! கடக்க முடியாதிருக்கும் இவ்விஷயத்தில் அதைச் சாதிப்பதற்கு என்ன உபாயத்தைக் காண்கிறீர்? அதைக் கூறும்.

11. 'பகைவரை அழிக்கவல்லவரே! இந்தக் காரியத்தைச் சாதிக்க நீர் ஒருவரே போதும். பலத்தாலுண்டாகும் கீர்த்தி அப்பொழுது உம்முடையதே ஆகும்.

7. ஸமஹாம்ஸ்த்வத் ஸஹாயேன
ஹர்ய்ருக்ஷேஷு அஸம்சய:। 10. வாக்யவிதாம்வர ।
9. ஸாகரஸ்யேஹலங்க்கனே । வாயோர் வா தவசாநக ।

बलैः समग्रै-र्यदि मां हत्वा रावण-माहवे ।
विजयी स्वां पुरीं रामो नयेत्तत्स्याद्यशस्करम् ।। १२ ।।
यथाऽहं तस्य वीरस्य वनादुपधिना हृता ।
रक्षसा तद्भयादेव तथा नार्हति राघवः ।। १३ ।।
बलैस्तु संकुलां कृत्वा लंकां परबलार्दनः ।
मां नयेद्यदि काकुत्स्थस्तत्तस्य सदृशं भवेत् ।। १४ ।।
तद्यथा तस्य विक्रान्त-मनुरूपं महात्मनः ।
भवत्याहवशूरस्य तथा त्वमुपपादय ।। १५ ।।

பலை: ஸமக்ரைர்-யதி மாம் ஹத்வா ராவண-மாஹவே ।
விஜயீ ஸ்வாம் புரீம் ராமோ நயேத் தத்ஸ்யாத் யசஸ்கரம் ।। 12 ।।
யதாऽஹம் தஸ்ய வீரஸ்ய வனா-துபதினா ஹ்ருதா ।
ரக்ஷஸா தத்பயாதேவ ததா நார்ஹதி ராகவ: ।। 13 ।।
பலைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்த்தன: ।
மாம் நயேத்யதி காகுத்ஸ்தஸ்-தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத் ।। 14 ।।
தத்யதா தஸ்ய விக்ராந்த-மனுரூபம் மஹாத்மன: ।
பவத்யாஹவசூரஸ்ய ததா த்வமுபபாதய ।। 15 ।।

---

12. 'திரண்ட சேனைகளுடன் ஸ்ரீராமர் இராவணனைப் போரில் கொன்று வெற்றியடைந்து தமது நகருக்கு என்னை அழைத்துப் போனால் அது அவருக்குப் பெருமை தருவதாகும்.

13. 'நான் காட்டிலிருந்து ஸ்ரீராமரிடம் பயந்த அரக்கனால் வஞ்சனையாக எடுத்து வரப்பட்டேன். ஸ்ரீராகவரும் அப்படிச் செய்வதென்றால் அது அவ்வீரருக்கு ஏற்றதாகாது.

14. 'பகைவர் வலிமையை அழிக்க வல்ல இராகவர் சைனியத்தால் இலங்கையைச் சிதறடித்து என்னை அழைத்துப் போனால் அது தான் அவருக்குப் பொருத்தமாயிருக்கும்.'

15. 'ஆதாலால் போர்வீரரான அப்பெருமானுடைய ஆண்மைக்கு ஒத்ததாய் எது இருக்குமோ அப்படி நீர் செய்வீராக.'

---

12. ஸ்வபுரீம் ராமோ ।

तदर्थोपहितं वाक्यं प्रश्रितं हेतुसहितम् ।
निशाम्याहं ततः शेषं वाक्यमुत्तर-मब्रवम् ॥ १६ ॥
देवि हर्यृक्षसैन्याना-मीश्वरः प्लवतां वरः ।
सुग्रीवः सत्त्वसंपन्नस्तवार्थे कृतनिश्चयः ॥ १७ ॥
तस्य विक्रमसंपन्नाः सत्त्ववन्तो महाबलाः ।
मनः संकल्पसंपाता निदेशे हरयः स्थिताः ॥ १८ ॥
येषां नोपरि नाधस्तान्न तिर्यक् सज्जते गतिः ।
न च कर्मसु सीदन्ति महत्स्वमिततेजसः ॥ १९ ॥

ததர்த்தோபஹிதம் வாக்யம் ப்ரச்ரிதம் ஹேதுஸம்ஹிதம் ।
நிசம்யாஹம் தத: சேஷம் வாக்யமுத்தர-மப்ரவம் ॥ 16 ॥
தேவி ஹர்ய்ருக்ஷ ஸைன்யானா-மீச்வர: ப்லவதாம் வர: ।
ஸுக்ரீவ: ஸத்வஸம்பன்னஸ்-தவார்த்தே க்ருதநிச்சய: ॥ 17 ॥
தஸ்ய விக்ரமஸம்பன்னா: ஸத்வவந்தோ மஹாபலா: ।
மன: ஸங்கல்ப-ஸம்பாதா நிதேசே ஹரய: ஸ்திதா: ॥ 18 ॥
யேஷாம் நோபரி நாதஸ்தாந்ந திர்யக் ஸஜ்ஜதே கதி: ।
ந ச கர்மஸு ஸீதந்தி மஹத்ஸ்வமிததேஜஸ: ॥ 19 ॥

---

16. பொருள் செறிந்ததும், பொருத்தமானதும், காரணத்துடன் கூடியதுமான அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு நான் பின்வருமாறு பதிலளித்தேன்.

17. 'தேவி! குரங்குப் படைக்கும் கரடிப்படைக்கும் தலைவரும் வலிமை மிக்கவரும் ஆகிய சுக்ரீவர் உங்கள் காரியத்தைச் செய்து முடிக்க நிச்சயித்திருக்கிறார்.

18. 'அவருடைய கட்டளையின் கீழிருக்கும் வானரர்கள் விக்கிரமசாலிகள், திடநெஞ்சம் படைத்தவர்கள், மகாபலம் பொருந்தியவர்கள், நினைத்தபடி பாயக்கூடியவர்கள்.

19. 'அவர்கள் போக்குக்குத் தடை என்பது மேலேயோ, கீழேயோ, குறுக்கிலோ இல்லை. அளவிலாத் திறமை படைத்த அவர்கள் எவ்வளவு பெரிய காரியங்களிலும் தளரமாட்டார்கள்.

असकृत्तै-र्महाभागै-र्वानरै-र्बलदर्पितैः ।
प्रदक्षिणीकृता भूमि-र्वायुमार्गानुसारिभिः ॥ २० ॥
मद्विशिष्टाश्च तुल्याश्च सन्ति तत्र वनौकसः ।
मत्तः प्रत्यवरः कश्चिन्नास्ति सुग्रीवसन्निधौ ॥ २१ ॥
अहं तावदिह प्राप्तः किं पुनस्ते महाबलाः ।
न हि प्रकृष्टाः प्रेष्यन्ते प्रेष्यन्ते हीतरे जनाः ॥ २२ ॥

அஸக்ருத்தைர்-மஹாபாகைர்-வானரைர்-பலதர்ப்பிதை: ।
ப்ரதக்ஷிணீக்ருதா பூமிர்-வாயுமார்க்கானுஸாரிபி: ॥ 20 ॥

மத்விசிஷ்டாச்ச துல்யாச்ச ஸந்தி தத்ர வநௌகஸ: ।
மத்த: ப்ரத்யவர: கச்சிந்நாஸ்தி ஸுக்ரீவஸந்நிதௌ ॥ 21 ॥

அஹம் தாவதிஹ ப்ராப்த: கிம் புனஸ்தே மஹாபலா: ।
ந ஹி ப்ரக்ருஷ்டா: ப்ரேஷ்யந்தே ப்ரேக்ஷ்யந்தே ஹீதரோ ஜனா. ॥ 22 ॥

---

20. 'மகிமை பொருந்தியவர்களும் பலத்தால் செருக்குற்றவர்களும் வாயுமார்க்கத்தில் சஞ்சரிப்பவர்களுமான அவ்வானரர்களால் பூமியானது பலமுறை பிரதக்ஷிணம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

21. 'சுக்ரீவஸந்நிதியில் உள்ள வானரர்கள் எனக்கு மேலானவர்களும் சமமானவர்களுமே; என்னைவிடத் தாழ்ந்தவன் எவனும் அங்கில்லை.

22. 'நானே இங்கு வந்துவிட்டேன் என்றால் மகாபலசாலிகளான அவர்களைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமா? சிறந்தவர்கள் தூதுவராய் அனுப்பப்படுவதில்லை. மற்றவர்கள்தான் அனுப்பப்படுவார்கள்.

---

17. த்வதர்த்தே க்ருதநிச்சய: । 18. ஸங்கல்பஸத்ருசா ।
20. பலஸம்யுதை: ।

तदलं परितापेन देवि मन्यु-र्व्यपैति ते ।
एकोत्पातेन वै लंकामेष्यन्ति हरियूथपाः ।। २३ ।।
मम पृष्ठगतौ तौ च चन्द्रसूर्याविवोदितौ ।
त्वत्सकाशं महाभागे नृसिंहावागमिष्यतः ।। २४ ।।
अरिघ्नं सिंहसंकाशं क्षिप्रं द्रक्ष्यसि राघवम् ।
लक्ष्मणं च धनुष्पाणिं लंकाद्वार-मुपस्थितम् ।। २५ ।।

ததலம் பரிதாபேன தேவி மன்யுர்-வ்யபைதி தே ।
ஏகோத்பாதேன வை லங்கா-மேஷ்யந்தி ஹரியூதபா: ।। 23 ।।

மம ப்ருஷ்டகதௌ தௌ ச சந்த்ரஸூர்யாவிவோதிதௌ ।
த்வத்ஸகாசம் மஹாபாகே ந்ருஸிம்ஹாவாகமிஷ்யத: ।। 24 ।।

அரிக்னம் ஸிம்ஹஸங்காசம் க்ஷிப்ரம் த்ரக்ஷயஸி ராகவம் ।
லக்ஷ்மணஞ் ச தனுஷ்பாணிம் லங்காத்வார-முபஸ்திதம் ।। 25 ।।

---

23. 'தேவி! ஆகையால் நீங்கள் வருந்தியது போதும்; உங்கள் சோர்வு ஒழியட்டும். வானரத்தலைவர்கள் ஒரே பாய்ச்சலில் இலங்கைக்கு வந்து விடுவார்கள்.

24. 'பெருமைமிக்க தேவி! சந்திரனும் சூரியனும் உதித்தாற் போன்றவர்களும் ஆண்சிங்கங்களைப் போன்றவர்களுமான இராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் என் முதுகில் ஏறிக்கொண்டு உங்களிடம் வரப் போகிறார்கள்.

25. 'பகைவரை அழிப்பவரும், சிங்கத்தை யொத்தவருமான ஸ்ரீராமரையும் கையில் வில்லுடன் இலங்கை வாயிலில் நிற்கும் இலக்ஷ்மணரையும் நீங்கள் விரைவில் காண்பீர்கள்.

---

23. ஏகோத்பாதேன தே ।
23. மன்யு:-தைன்யம் । ஒ. மன்யுர்-தைன்யே க்ரதௌ க்ருதித்யமர: ।

नखदंष्ट्रायुधान् वीरान् सिंहशार्दूल-विक्रमान् ।
वानरान् वारणेन्द्राभान् क्षिप्रं द्रक्ष्यसि संगतान् ॥ २६ ॥

शैलांबुद-निकाशानां लंकामलयसानुपु ।
नर्दतां कपिमुख्याना-मचिराच्छ्रोष्यसि स्वनम् ॥ २७ ॥

निवृत्तवनवासं च त्वया सार्ध-मरिन्दमम् ।
अभिषिक्त-मयोध्यायां क्षिप्रं द्रक्षयसि राघवम् ॥ २८ ॥

நகதம்ஷ்ட்ராயுதான் வீரான் ஸிம்ஹசார்த்தூல-விக்ரமான் ।
வானரான் வாரணேந்த்ராபான் க்ஷிப்ரம் த்ரக்ஷ்யஸி ஸங்கதான் ॥ 26 ॥

சைலாம்புத-நிகாசானாம் லங்காமலயஸாநுஷு ।
நர்த்ததாம் கபிமுக்யானா-மசிராச்ச்ரோஷ்யஸி ஸ்வநம் ॥ 27 ॥

நிவ்ருத்தவனவாஸஞ்ச த்வயா ஸார்த்த-மரிந்தமம் ।
அபிஷிக்த-மயோத்யாயம் க்ஷிப்ரம் த்ரக்ஷ்யஸி ராகவம் ॥ 28 ॥

---

26. 'நகங்களையும் பற்களையும் ஆயுதமாய்க் கொண்டவர்களும் சிங்கமும் புலியும் போன்ற வலிமையுடையவர்களும், சிறந்த யானைகளைப்போன்ற தோற்றமுள்ளவர்களுமான வானர வீரர்கள் திரண்டுவருவதை நீங்கள் விரைவில் காண்பீர்கள்.

27. 'மலையும் மேகமும் போன்ற வானரத்தலைவர்களின் கர்ஜனையின் ஒலியை இலங்கையின் மலைத்தாழ்வரைகளில் சீக்கிரமே கேட்கப் போகிறீர்கள்.

28. 'சத்துருக்களை ஒழித்து வனவாசத்திலிருந்து திரும்பி உங்களுடன் அயோத்தியில் பட்டாபிஷேகம் செய்துகொள்ளும் ஸ்ரீராகவரை விரைவில் காணப் போகிறீர்கள்.

ततो मया वाग्भि-रदीनभाषिणा शिवाभि-रिष्टाभि-रभिप्रसादिता ।
जगाम शान्तिं मम मैथिलात्मजा तवापि शोकेन
तदाऽभिपीडिता ।। २९ ।।

इति अष्टषष्टितमः सर्गः

(आदितः श्लोकाः २८८५)

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

सुन्दरकाण्डं समाप्तम्

ததோ மயா வாக்பி-ரதீனபாஷிணா
சிவாபி-ரிஷ்டாபி-ரபிப்ரஸாதிதா ।
ஜகாம சாந்திம் மம மைதிலாத்மஜா
தவாபி சோகேன ததா஽பி பீடிதா ॥ 29 ॥

இதி அஷ்டஷஷ்டிதம: ஸர்க்க:

(ஆதித: ச்லோகா: 2885)

---

29. 'மிதிலையரசன் புத்திரி உங்களுடைய துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளாயினும் நான் உறுதியாய்ச் சொன்னதும் பிரியமானதும் மங்களமானதுமான வார்த்தையால் ஆறுதல் கூறப்பெற்று மனந்தெளிந்து சாந்தியை அடைந்தாள்.

இங்ஙனம் அறுபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றும்.
(ஆதியிலிருந்து சுலோகங்கள் 2885)

சுபம்

ஸ்ரீ ராம பட்டாபிஷேகம்

श्रीरामपट्टाभिषेक सर्गः

शिरस्यंजलिमाधाय कैकेय्यानन्दवर्धनः ।
बभाषे भरतो ज्येष्ठं रामं सत्यपराक्रमम् ॥ १ ॥
पूजिता मामिका माता दत्तं राज्यमिदं मम ।
तद्ददामि पुनस्तुभ्यं यथा त्वमददा मम ॥ २ ॥
धुरमेकाकिना न्यस्ता-मृषभेण बलीयसा ।
किशोरवद्गुरुं भारं न वोढु-महमुत्सहे ॥ ३ ॥

ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேக ஸர்க்க:

சிரஸ்யஞ்ஜலிமாதாய கைகேய்யானந்தவர்த்தன: ।
பபாஷே பரதோ ஜ்யேஷ்டம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம் ॥ 1 ॥
பூஜிதா மாமிகா மாதா தத்தம் ராஜ்யமிதம் மம ।
தத்ததாமி புனஸ்துப்யம் யதா த்வமததா மம ॥ 2 ॥
துரமேகாகினா ந்யஸ்தாம்ருஷபேண பலீயஸா ।
கிசோரவத்குரும் பாரம் ந வோடு-மஹமுத்ஸஹே ॥ 3 ॥

ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேக ஸர்க்கம்

1. தலைமேல் கைகூப்பிக்கொண்டு கைகேயியை மகிழ்விக்கும் பரதர் ஸத்ய பராக்ரமம் படைத்தவரும் மூத்தவருமான ஸ்ரீராமரிடம் பின்வருமாறு கூறினார்.

2. 'என் தாய் பூஜிக்கப்பட்டாள். எனக்கு இந்த அரசு கொடுக்கப் பட்டது. நீங்கள் எனக்கு எப்படிக் கொடுத்தீர்களோ அப்படியே அதை உங்களுக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கிறேன்.

3. 'தனியே பாரந்தாங்கவல்ல ஒரு காளையால் ஒப்புவிக்கப்பட்ட பாரத்தை ஒரு இளங்கன்று எப்படித் தாங்காதோ அப்படி நான் பெரிய பாரத்தைத் தாங்க வல்லவனல்லேன்.

वारिवेगेन महता भिन्नः सेतुरिव क्षरन् ।
दुर्बन्धन-मिदं मन्ये राज्यच्छिद्र-मसंवृतम् ॥ ४ ॥
गतिं खर इवाश्वस्य हंसस्येव च वायसः ।
नान्वेतु-मुत्सहे राम तव मार्ग-मरिन्दम ॥ ५ ॥
यथा चारोपितो वृक्षो जातश्चान्तर्निवेशने ।
महांश्च सुदुरारोहो महास्कन्ध-प्रशाखवान् ॥ ६ ॥
शीर्येत पुष्पितो भूत्वा न फलानि प्रदर्शयन् ।
तस्य नानुभवेदर्थं यस्य हेतोः सरोप्यते ॥ ७ ॥

வாரிவேகேன மஹதா பின்ன: ஸேதுரிவ க்ஷரன் ।
துர்ப்பந்தன-மிதம் மன்யே ராஜ்யச்சித்ர-மஸம்வ்ருதம் ॥ 4 ॥
கதிம் கர இவாச்வஸ்ய ஹம்ஸஸ்யேவ ச வாயஸ: ।
நான்வேது-முத்ஸஹே ராம தவ மார்க்க-மரிந்தம ॥ 5 ॥
யதா சாரோபிதோ வ்ருக்ஷோ ஜாதச்சாந்தர்-நிவேசனே ।
மஹாம்ச்ச ஸுதுராரோஹோ மஹாஸ்கந்த-ப்ரசாகவான் ॥ 6 ॥
சீர்யேத புஷ்பிதோ பூத்வா ந பலானி ப்ரதர்சயன் ।
தஸ்ய நானுபவேதர்த்தம்-யஸ்ய ஹேதோ: ஸரோப்யதே ॥ 7 ॥

---

4. 'இந்த அரசாட்சிக்கேற்பட்டுள்ள குறை பெரிய வெள்ளத்தால் இடிந்து கரைந்து எவராலும் கட்டுதற்கரிதாயிருக்கும் கரை போன்றிருப்பதாய் நான் கருதுகிறேன்.

5. 'ஸ்ரீராமா! சத்துருக்களை யடக்குபவரே! குதிரையின் நடையைக் கழுதையும் ஹம்ஸத்தின் நடையைக் காகமும் எப்படி பின்பற்ற இயலாதோ அப்படியே நானும் உங்களுடைய சீரிய நடையைப் பின்பற்றச் சக்தியில்லாதவன்.

6-7. 'ஒருமரம் வீட்டினுள் வைக்கப்பட்டுப் பெரிதாயும் நீண்டகிளைகளையும் கப்புகளையும் உடையதாயும் வளர்ந்து மேலே பரவ முடியாமல் புஷ்பித்தும் பழங்களைக் காட்டாமல் பட்டுப் போகுமேயானால் எதற்காக அது வளர்க்கப்பட்டதோ அந்தப் பயனை ஒருவன் அனுபவிக்காமற் போவான்.

एषोपमा महाबाहो त्वदर्थं वेत्तुमर्हसि ।
यद्यस्मान् मनुजेन्द्र त्वं भक्तान् भृत्यान् न शाधि हि ॥ ८ ॥
जगदद्याभिषिक्तं त्वामनुपश्यतु सर्वतः ।
प्रतपन्त-मिवादित्यं मध्याह्ने दीप्ततेजसम् ॥ ९ ॥
तूर्य-संघात-निर्घोषैः कांची-नूपुर-निस्वनैः ।
मधुरै-र्गीतशब्दैश्च प्रतिबुध्यस्व राघव ॥ १० ॥
यावदावर्तते चक्रं यावती च वसुन्धरा ।
तावत्त्वमिह सर्वस्य स्वामित्व-मनुवर्तय ॥ ११ ॥

ஏஷோபமா மஹாபாஹோ த்வதர்த்தம் வேத்துமர்ஹஸி ।
யத்யஸ்மான் மனுஜேந்த்ர த்வம் பக்த்யா ப்ருத்யான் ந சாதி ஹி ॥ 8 ॥
ஜகதத்யாபிஷிக்தம் த்வா-மனுபச்யது ஸர்வத: ।
ப்ரதபந்த-மிவாதித்யம் மத்த்யாஹ்னே தீப்ததேஜஸம் ॥ 9 ॥
தூர்ய-ஸங்காத-நிர்க்கோஷை: காஞ்சீ-நூபுர-நிஸ்வனை: ।
மதுரைர்-கீதசப்தைச்ச ப்ரதிபுத்த்யஸ்வ ராகவ ॥ 10 ॥
யாவதாவர்த்ததே சக்ரம் யாவதீ ச வஸுந்தரா ।
தாவத் த்வமிஹ ஸர்வஸ்ய ஸ்வாமித்வ-மனுவர்த்தய ॥ 11 ॥

---

8. 'பெருந்தோள் படைத்தவரே! மக்களை ஆள்பவரே! நீங்கள் அன்பு பூண்ட அடிமைகளாகிய எங்களைப் பரிபாலிக்காவிட்டால் இந்த உவமை உங்களிடத்தில் பொருந்தும் என்பதை உணரத்தகும்.'

9. 'இப்பொழுதே பட்டாபிஷேகம் செய்து கொண்டு நடுப்பகல் சூரியனைப்போல் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் உங்களை உலகம் முழுதும் கண் குளிரப் பார்க்கட்டும்.'

10. 'ஸ்ரீராகவா! பல வாத்தியங்களின் இசையும் மேகலை சிலம்பு முதலியவற்றின் ஒலியும் கலந்த இனிய கீதங்களின் சப்தத்தால் நீங்கள் நாள்தோறும் துயிலெழ வேண்டும்.

11. 'காலசக்ரம் எதுவரை சுழல்கிறதோ அவ்வளவு காலம் பூமண்டலம் முழுவதிற்கும் சக்கிரவர்த்தியாக நீங்கள் விளங்க வேண்டும்.

भरतस्य वचः श्रुत्वा रामः परपुरंजयः ।
तथेति प्रतिजग्राह निषसादासने शुभे ॥ १२ ॥
ततः शत्रुघ्नवचनान्निपुणाः श्मश्रुवर्धकाः ।
सुखहस्ताः सुशीघ्राश्च राघवं पर्युपासत ॥ १३ ॥
पूर्वं तु भरते स्नाते लक्ष्मणे च महाबले ।
सुग्रीवे वानरेन्द्रे च राक्षसेन्द्रे विभीषणे ॥ १४ ॥
विशोधितजटः स्नात-श्चित्रमाल्यानुलेपनः ।
महार्हवसनो रामस्तस्थौ तत्र श्रिया ज्वलन् ॥ १५ ॥

பரதஸ்ய வச: ச்ருத்வா ராம: பரபுரஞ்ஜய: ।
ததேதி ப்ரதிஜக்ராஹ நிஷஸாதாஸனே சுபே ॥ 12 ॥
தத: சத்ருக்னவசனாந்நிபுணா: ச்மச்ருவர்த்தகா: ।
ஸுகஹஸ்தா ஸுசீக்ராச்ச ராகவம் பர்யுபாஸத ॥ 13 ॥
பூர்வம் து பரதே ஸ்நாதே லக்ஷ்மணே ச மஹாபலே ।
ஸுக்ரீவே வானரேந்த்ரே ச ராக்ஷஸேந்த்ரே விபீஷணே ॥ 14 ॥
விசோதித-ஜட: ஸ்நாதச்-சித்ரமால்யானுலேபன: ।
மஹார்ஹவஸனோ ராமஸ்தஸ்தௌ தத்ர ச்ரியா ஜ்வலன் ॥ 15 ॥

---

12. 'பகையை வென்ற ஸ்ரீராமர் பரதன் கூறியதைக் கேட்டு 'அங்ஙனமே ஆகுக' என்று மறுமொழி பகர்ந்து அழகிய ஆசனத்தில் அமர்ந்தார்.

13. பிறகு சத்ருக்னன் கட்டளைப்படி சுகமாகவும் சீக்கிரமாகவும் தொழில்புரியும் திறமை வாய்ந்த நாவிதர்கள் ஸ்ரீராமருக்கு க்ஷவரம் செய்தார்கள்.

14-15. முதலில் பரதனும், லக்ஷ்மணனும், வானர வேந்தனான சுக்ரீவனும், அரக்கர் மன்னனான விபீஷணனும் ஸ்நானம் செய்தபின் ஸ்ரீராமர் சிக்கு நீங்கிய சடை உடையவராய் ஸ்நானம் செய்து சிறப்பான ஆடையணிந்து அழகிய மாலைகளுடனும் சந்தனப் பூச்சுடனும் பிரகாசிக்கலானார்.

प्रतिकर्म च रामस्य कारयामास वीर्यवान् ।
लक्ष्मणस्य च लक्ष्मीवानिक्ष्वाकुकुलवर्धनः ।। १६ ।।
प्रतिकर्म च सीतायाः सर्वा दशरथस्त्रियः ।
आत्मनैव तदा चक्रु-र्मनस्विन्यो मनोहरम् ।। १७ ।।
ततो वानरपत्नीनां सर्वासामेव शोभनम् ।
चकार यत्नात् कौसल्या प्रहृष्टा पुत्रवत्सला ।। १८ ।।
ततः शत्रुघ्नवचनात् सुमन्त्रो नाम सारथिः ।
योजयित्वाऽभिचक्राम रथं सर्वांगशोभनम् ।। १९ ।।

ப்ரதிகர்ம ச ராமஸ்ய காரயாமாஸ வீர்யவான் ।
லக்ஷ்மணஸ்ய ச லக்ஷ்மீவானிக்ஷ்வாகு-குலவர்த்தன: ।। 16 ।।
ப்ரதிகர்ம ச ஸீதாயா: ஸர்வா தசரதஸ்த்ரிய: ।
ஆத்மனைவ ததா சக்ருர்-மனஸ்வின்யோ மனோஹரம் ।। 17 ।।
ததோ வானரபத்னீனாம் ஸர்வாஸாமேவ சோபனம் ।
சகார யத்னாத் கௌஸல்யா ப்ரஹ்ருஷ்டா புத்ரவத்ஸலா ।। 18 ।।
தத: சத்ருக்னவசனாத் ஸுமந்த்ரோ நாம ஸாரதி: ।
யோஜயித்வாऽபிசக்ராம ரதம் ஸர்வாங்க-சோபனம் ।। 19 ।।

---

16. வீரியவானும் ஸ்ரீமானும் இக்ஷ்வாகு குல நந்தனனுமான ஸ்ரீமானுமான சத்ருக்னன் ஸ்ரீராமருக்கும் இலக்ஷ்மணருக்கும் அலங்காரம் செய்தார்.

17. உத்தமிகளான தசரத பத்தினிகள் எல்லோரும் தாங்களே சீதைக்கு மனதைக் கவரும் வகையில் அலங்காரம் செய்தார்கள்.

18. பிறகு புத்திரனிடம் பேரன்புள்ள கௌசல்யை மகிழ்வுடன் வானரபத்னிகளனைவருக்கும் அலங்காரம் செய்வதில் ஈடுபட்டாள்.

19. சத்ருக்னனால் ஏவப்பட்டு ஸுமந்திரர் என்ற ஸாரதி எல்லாப் பகுதிகளிலும் அழகிய ஒரு தேரைத் தயாரித்துக் கொணர்ந்து நிறுத்தினார்.

अर्कमण्डलसंकाशं दिव्यं दृष्ट्वा रथोत्तमम् ।
आरुरोह महाबाहु रामः सत्यपराक्रमः ॥ २० ॥
सुग्रीवो हनुमांश्चैव महेन्द्रसदृशद्युतिः ।
स्नातौ दिव्यनिभै-र्वस्त्रै-र्जग्मतुः शुभकुण्डलौ ॥ २१ ॥
वराभरणसंपन्ना ययुस्ताः शुभकुण्डलाः ।
सुग्रीवपत्न्यः सीता च द्रष्टुं नगर-मुत्सुकाः ॥ २२ ॥
अयोध्यायां तु सचिवा राज्ञो दशरथस्य ये ।
पुरोहितं पुरस्कृत्य मन्त्रयामासुरर्थवत् ॥ २३ ॥

அர்க்கமண்டலஸங்காசம் திவ்யம் த்ருஷ்ட்வா ரதோத்தமம் ।
ஆருரோஹ மஹாபாஹு ராம: ஸத்யபராக்ரம: ॥ 20 ॥
ஸுக்ரீவோ ஹனுமாம்ச்சைவ மஹேந்த்ர ஸத்ருசத்யுதி: ।
ஸ்நாதௌ திவ்யநிபைர்-வஸ்த்ரைர்-ஜக்மது: சுபகுண்டலௌ ॥ 21 ॥
வராபரணஸம்பன்னா யயுஸ்தா: சுபகுண்டலா: ।
ஸுக்ரீவபத்ன்ய: ஸீதா ச த்ரஷ்டும் நகரமுத்ஸுகா: ॥ 22 ॥
அயோத்யாயாந்து ஸசிவா ராஜ்ஞோ தசரதஸ்ய யே ।
புரோஹிதம் புரஸ்க்ருத்ய மந்த்ரயாமாஸுரர்த்தவத் ॥ 23 ॥

---

20. பெருந்தோள் படைத்தவரும் ஸத்தியபராக்கிரமருமான ஸ்ரீராமர் சூரியமண்டலம் போல் பிரகாசிக்கும் திவ்வியமான சிறந்த தேர் வந்ததைக் கண்டு அதில் ஏறிக் கொண்டார்.

21. ஸ்நானம் செய்து திவ்யமான ஆடைகளும் குண்டலங்களுமணிந்து இந்திரனைப் போல் பிரகாசித்த சுக்ரீவரும் ஹனுமாரும் புறப்பட்டார்கள்.

22. குண்டலங்கள் முதலிய ஆபரணங்களாலலங்கரிக்கப் பெற்று நகரத்தைக் காண ஆவலுடனிருந்த சுக்ரீவபத்னிகள் சீதையுடன் புறப்பட்டார்கள்.

23. அயோத்தியில் தசரதருடைய மந்திரிகள் புரோகிதராகிய வசிஷ்டரை முன்னிட்டுக் கொண்டு நடக்க வேண்டிய காரியங்களைப்பற்றி யோசித்து ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

अशोको विजयश्चैव सुमन्त्रश्चैव संगताः ।
मन्त्रयन् रामवृद्ध्यर्थ-मृद्ध्यर्थं नगरस्य च ॥ २४ ॥
सर्वमेवाभिषेकार्थं जयार्हस्य महात्मनः ।
कर्तुमर्हथ रामस्य यद्यन्मंगलपूर्वकम् ॥ २५ ॥
इति ते मन्त्रिणः सर्वे संदिश्य तु पुरोहितम् ।
नगरान्निर्ययुस्तूर्णं रामदर्शन-बुद्धयः ॥ २६ ॥
हरियुक्तं सहस्राक्षो रथमिन्द्र इवानघः ।
प्रययौ रथमास्थाय रामो नगरमुत्तमम् ॥ २७ ॥

அசோகோ விஜயச்சைவ ஸுமந்த்ரச்சைவ ஸங்கதா: ।
மந்த்ரயன் ராமவ்ருத்த்யர்த்தம் ருத்த்யர்த்தம் நகரஸ்ய ச ॥ 24 ॥
ஸர்வமேவாபிஷேகார்த்தம் ஜயார்ஹஸ்ய மஹாத்மன: ।
கர்த்துமர்ஹத ராமஸ்ய யத்யன்மங்கலபூர்வகம் ॥ 25 ॥
இதி தே மந்த்ரிண: ஸர்வே ஸந்திச்ய து புரோஹிதம் ।
நகராந்நிர்யயுஸ்தூர்ணம் ராமதர்சன-புத்தய: ॥ 26 ॥
ஹரியுக்தம் ஸஹஸ்ராக்ஷோ ரதமிந்த்ர இவானக: ।
ப்ரயயௌ ரதமாஸ்தாய ராமோ நகரமுத்தமம் ॥ 27 ॥

---

24. அசோகர், விஜயர், ஸுமந்திரர், ஆகியோர் கூடி ஸ்ரீராமரின் அபிவிருத்திக்காகவும் நகரத்தின் செழிப்பிற்காகவும் செய்ய வேண்டியவைகளைப் பற்றி யோசனை கூறினார்கள்.

25. 'வெற்றியுடன் விளங்கும் மகாத்மாவான ஸ்ரீராமருடைய பட்டாபிஷேகத்தில் மங்கள பூர்வகமாக எது எது கிரமமாய்ச் செய்ய வேண்டுமோ அதையெல்லாம் நீங்கள் செய்ய வேண்டும்.'

26. என்றிவ்வாறு அம்மந்திரிமார்கள் அனைவரும் புரோகிதரிடம் கூறிவிட்டு ஸ்ரீராமரை தரிசிக்க ஆவல் கொண்டு நகரத்தினின்று விரைவாகப் புறப்பட்டார்கள்.

27. குதிரைகள் பூட்டப்பெற்ற தேரில் ஆயிரம் கண் படைத்த தேவேந்திரனைப் போல் மாசற்ற ஸ்ரீராமர் ஏறிக் கொண்டு உத்தமமான நகரை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

जग्राह भरतो रश्मीन् शत्रुघ्नश्छत्र-माददे ।
लक्ष्मणो व्यजनं तस्य मूर्ध्नि संपर्यवीजयत् ।। २८ ।।
श्वेतं च वालव्यजनं जग्राह पुरतः स्थितः ।
अपरं चन्द्रसंकाशं राक्षसेन्द्रो विभीषणः ।। २९ ।।
ऋषिसंघैस्तदाकाशे देवैश्च समरुद्गणैः ।
स्तूयमानस्य रामस्य शुश्रुवे मधुरध्वनिः ।। ३० ।।
ततः शत्रुजयं नाम कुंजरं पर्वतोपमम् ।
आरुरोह महातेजाः सुग्रीवः प्लवगर्षभः ।। ३१ ।।

ஜக்ராஹ பரதோ ரச்மீன் ச்சத்ருக்னச்சத்ர-மாததே ।
லக்ஷ்மணோ வ்யஜனம் தஸ்ய மூர்த்னி ஸம்பர்யவீஜயத் ।। 28 ।।
ச்வேதஞ்ச வாலவ்யஜனம் ஜக்ராஹ புரத: ஸ்தித: ।
அபரஞ் சந்த்ரஸங்காசம் ராக்ஷஸேந்த்ரோ விபீஷண: ।। 29 ।।

ருஷிஸங்கைஸ்-ததாகாசே தேவைச்ச ஸமருத்கணை: ।
ஸ்தூயமானஸ்ய ராமஸ்ய சுச்ருவே மதுரத்வனி: ।। 30 ।।
தத: சத்ருஞ்ஜயம் நாம குஞ்ஜரம் பர்வதோபமம் ।
ஆருரோஹ மஹாதேஜா: ஸுக்ரீவ: ப்லவகர்ஷப: ।। 31 ।।

---

28. பரதர் கடிவாளங்களைப் பிடித்துக் கொண்டார்; சத்ருக்னர் குடை பிடித்தார்; இலக்ஷ்மணர் தலைக்கு மேல் விசிறியால் வீசினார்.

29. அரக்கர் வேந்தராகிய விபீஷணர் முன் நின்று கொண்டு சந்திரனைப் போன்ற மற்றொரு வெண் சாமரத்தை வீசினார்.

30. அப்பொழுது ஆகாயத்தில் ரிஷிகணங்களும் மருத்துக்களுடன் கூடிய தேவர்களும் ஸ்ரீராமருடைய புகழைப் பாடும் இன்னொலி கேட்டது.

31. பிறகு மகா தேஜஸ்வியான வானர வேந்தன் சுக்ரீவன் சத்ருஞ்ஜயம் எனப் பெயர் பெற்று மலை போலிருந்த ஒரு யானைமேல் ஏறிக் கொண்டான்.

नवनागसहस्राणि ययुरास्थाय वानराः ।
मानुषं विग्रहं कृत्वा सर्वाभरणभूषिताः ।। ३२ ।।
शंख-भेरी-प्रणादैश्च दुन्दुभीनां च निस्वनैः ।
प्रययौ पुरुषव्याघ्रस्तां पुरीं हर्म्यमालिनीम् ।। ३३ ।।
ददृशुस्ते समायान्तं राघवं सपुरःसरम् ।
विराजमानं वपुषा रथेनातिरथं तदा ।। ३४ ।।
ते वर्धयित्वा काकुत्स्थं रामेण प्रतिनन्दिता ।
अनुजग्मु-र्महात्मानं भ्रातृभिः परिवारितम् ।। ३५ ।।

நவநாகஸஹஸ்ராணி யயுராஸ்தாய வானரா: ।
மானுஷம் விக்ரஹம் க்ருத்வா ஸர்வாபரணபூஷிதா: ।। 32 ।।
சங்க-பேரீ-ப்ரணாதைச்ச துந்துபீனாஞ்ச நிஸ்வனை: ।
ப்ரயயௌ புருஷவ்யாக்ரஸ்தாம் புரீம் ஹர்ம்யமாலினீம் ।। 33 ।।
தத்ருசுஸ்தே ஸமாயாந்தம் ராகவம் ஸபுர: ஸரம் ।
விராஜமானம் வபுஷா ரதேனாதிரதம் ததா ।। 34 ।।
தே வர்த்தயித்வா காகுத்ஸ்தம் ராமேண ப்ரதிநந்திதா: ।
அனுஜக்முர்-மஹாத்மானம் ப்ராத்ருபி: பரிவாரிதம் ।। 35 ।।

---

32. வானரர்கள் மானிட உருக் கொண்டு எல்லா ஆபரணங்களும் அணிந்து ஒன்பதினாயிரம் யானைகளின் மேலேறிக் கொண்டு செல்லலானார்கள்.

33. 'புருஷோத்தமராகிய ஸ்ரீராமர் சங்கு, பேரி, துந்துபி முதலிய வாத்தியங்கள் ஒலிக்க அரண்மனைகள் நிறைந்த நகரை நோக்கிச் சென்றார்.

34. பிரகாசிக்கும் திருமேனியுடன் பரிவாரங்கள் சூழத் தேரில் வந்து கொண்டிருந்த அதிரதரான ஸ்ரீராமரை எல்லோரும் கண்டு களித்தார்கள்.

35. சகோதரர்களால் சூழப்பெற்ற மகாத்மாவாகிய ஸ்ரீராமரை 'ஜய விஜயீபவ-வெற்றியுடன் விளங்குவீராக' என்று வாழ்த்திவிட்டு அவரால் பிரதிமரியாதை செய்யப்பட்டு அவர்கள் அவரைப் பின் தொடர்ந்து சென்றார்கள்.

अमात्यै-र्ब्राह्मणैश्चैव तथा प्रकृतिभि-र्वृतः ।
श्रिया विरुरुचे रामो नक्षत्रैरिव चन्द्रमाः ॥ ३६ ॥
स पुरोगामिभि-स्तूर्यै-स्तालस्वस्तिक-पाणिभिः ।
प्रव्याहरद्भि-र्मुदितै-र्मङ्गलानि ययौ वृतः ॥ ३७ ॥
अक्षतं जातरूपं च गावः कन्यास्तथा द्विजाः ।
नरा मोदकहस्ताश्च रामस्य पुरतो ययुः ॥ ३८ ॥
सख्यं च रामः सुग्रीवे प्रभावं चानिलात्मजे ।
वानराणां च तत्कर्म राक्षसानां च तद्बलम् ॥ ३९ ॥

அமாத்யைர்-ப்ராஹ்மணைச்சைவ ததா ப்ரக்ருதிபிர்-வருத: ‌|
ச்ரியா விருருசே ராமோ நக்ஷத்ரைரிவ சந்த்ரமா: ‌|| 36 ||
ஸ"புரோகாமிபிஸ்-தூர்யைஸ்-தாலஸ்வஸ்திக-பாணிபி: |
ப்ரவ்யாஹரத்பிர்-முதிதைர்-மங்கலானி யயௌ வ்ருத: || 37 ||
அக்ஷதம் ஜாதரூபஞ்ச காவ: கன்யாஸ்ததா த்விஜா: |
நரா மோதகஹஸ்தாச்ச ராமஸ்ய புரதோ யயு: || 38 ||
ஸக்யஞ்ச ராம: ஸு"க்ரீவே: ப்ரபாவஞ்சாநிலாத்மஜே |
வானராணாஞ்ச தத்கர்ம ராக்ஷஸானாஞ் ச தத்பலம் || 39 ||

---

36. மந்திரிகளாலும் பிராம்மணர்களாலும் குடிமக்களாலும் சூழப்பெற்ற ஸ்ரீராமர் நக்ஷத்திரங்களுடன் கூடிய சந்திரனைப் போல் அழகுடன் விளங்கினார்.

37. தூர்யம், தாளம், ஸ்வஸ்திகம் முதலிய வாத்தியங்களை வாசிப்பவர்கள் முன் செல்லவும் மகிழ்ச்சி பொங்க மங்களம் பாடுபவர்கள் சூழ்ந்து வரவும் அவர் சென்றார்.

38. மஞ்சள் மங்களாக்ஷதையும் மோதகங்களும் கைகளிலேந்தியவர்களும் பசுக்களும் கன்னிப்பெண்களும் பிராம்மணர்களும் ஸ்ரீராமருக்கு முன்னே சென்றார்கள்.

39-40. சுக்ரீவனுடைய நட்பைப்பற்றியும் வாயுகுமாரனுடைய பிரபாவத்தைப்பற்றியும் வானரர்களின் அருஞ் செயல்களைப்பற்றியும் அரக்கர்களின் பலத்தைப்பற்றியும் விபீஷணருடன் கூடியதைப்பற்றியும் ஸ்ரீராமர் மந்திரிகளிடம் கூறினார். அதைக் கேட்டு அயோத்தியாபுரவாசிகள் ஆச்சரிய மடைந்தனர்.

विभीषणस्य संयोग-माचचक्षे च मन्त्रिणाम् ।
श्रुत्वा तु विस्मयं जग्मु-रयोध्यापुरवासिनः ।। ४० ।।
द्युतिमानेतदाख्याय रामो वानरसंवृतः ।
हृष्टपुष्टजनाकीर्णा-मयोध्यां प्रविवेश ह ।। ४१ ।।
ततो ह्यभ्युच्छ्रयन् पौराः पताकास्ते गृहे गृहे ।। ४२ ।।
ऐक्ष्वाकाध्युषितं रम्यमाससाद पितुर्गृहम् ।। ४३ ।।
पितुर्भवन-मासाद्य प्रविश्य च महात्मनः ।
कौसल्यां च सुमित्रां च कैकेयी-मभिवाद्य च ।। ४४ ।।

-விபீஷணஸ்ய ஸம்யோக-மாசசக்ஷே ச மந்த்ரிணாம் ।
ச்ருத்வா து விஸ்மயம் ஜக்மு-ரயோத்யாபுரவாஸின: ।। 40 ।।
த்யுதிமானேததாக்யாய ராமோ வானரஸம்வ்ருத: ।
ஹ்ருஷ்ட-புஷ்ட-ஜனாகீர்ணா-மயோத்யாம் ப்ரவிவேசஹ ।। 41 ।।
ததோ ஹ்யப்யுச்ச்ரயன் பௌரா: பதாகாஸ்தே க்ருஹே க்ருஹே ।। 42 ।।
ஐக்ஷ்வாகாத்யுஷிதம் ரம்ய-மாஸஸாத பிதுர்க்ருஹம் ।। 43 ।।
பிதுர்ப்பவன-மாஸாத்ய ப்ரவிச்ய ச மஹாத்மன: ।
கௌஸல்யாஞ்ச ஸுமித்ராஞ்ச கைகேயீமபிவாத்ய ச ।। 44 ।।

---

41. தேஜஸ்வியான ஸ்ரீராமர் இதைக் கூறிவிட்டு வானரர்கள் புடைசூழ மகிழ்ச்சியுடன் கூடிய மக்கள் நிறைந்த அயோத்தியில் புகுந்தார்.

42. அப்பொழுது பட்டணத்து மக்கள் வீடுதோறும் கொடிகளை உயர்த்தினார்கள்.

43. பின்னர் ஸ்ரீராமர் இக்ஷ்வாகு குலத்தினர் பரம்பரையாய் வசித்து வந்த தமது தந்தையின் அழகிய அரண்மனையை அடைந்தார்.

44-45. சக்ரவர்த்தித் திருமகனான ஸ்ரீராமர் மகாத்மாவாகிய தந்தையின் அரண்மனையை அடைந்து அதனுட் சென்று கௌஸல்யைக்கும் சுமித்திரைக்கும் கைகேயிக்கும் அபிவாதனம் செய்துவிட்டு தர்மிஷ்டர்களில் சிறந்த பரதனைப் பார்த்து ஆழ்ந்த கருத்துடைய இனிய சொற் கொண்டு பின்வருமாறு கூறினார்.

अथाब्रवीद्राजसुतो भरतं धर्मिणां वरम् ।
अर्थोपहितया वाचा मधुरं रघुनन्दनः ।। ४५ ।।
यच्च मद्भवनं श्रेष्ठं साशोकवनिकं महत् ।
मुक्तावैडूर्यसंकीर्णं सुग्रीवाय निवेदय ।। ४६ ।।
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा भरतः सत्यविक्रमः ।
पाणौ गृहीत्वा सुग्रीवं प्रविवेश तमालयम् ।। ४७ ।।
ततस्तैलप्रदीपांश्च पर्यंकास्तरणानि च ।
गृहीत्वा विविशुः क्षिप्रं शत्रुघ्नेन प्रचोदिताः ।। ४८ ।।

அதாப்ரவீத்ராஜஸுதோ பரதம் தர்மிணாம் வரம் ।
அர்த்தோபஹிதயா வாசா மதுரம் ரகுநந்தன: ।। 45 ।।

யச்ச மத்பவனம் ச்ரேஷ்ட்டம் ஸாசோகவனிகம் மஹத் ।
முக்தாவைடூர்யஸங்கீர்ணம் ஸுக்ரீவாய நிவேதய ।। 46 ।।

தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா பரத: ஸத்யவிக்ரம: ।
பாணௌ க்ருஹீத்வா ஸுக்ரீவம் ப்ரவிவேச தமாலயம் ।। 47 ।।

ததஸ்தைலப்ரதீபாம்ச்ச பர்யங்காஸ்தரணானி ச ।
க்ருஹீத்வா விவிசு: க்ஷிப்ரம் சத்ருக்னேன ப்ரசோதிதா: ।। 48 ।।

---

46. 'அசோகவனத்துடன் கூடியதும், முத்துக்களாலும் வைடூரியங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்று விசாலமாய்ச் சிறந்து விளங்கும் என் மாளிகையைச் சுக்ரீவருக்குக் கொடு.'

47. ஸத்ய பராக்ரமனான பரதன் அவ்வார்த்தையைக் கேட்டதும் சுக்ரீவரைக் கைபிடித்தழைத்துக் கொண்டு போய் அம்மாளிகையில் சேர்ப்பித்தார்.

48. சத்ருக்னரால் கட்டளையிடப்பட்ட ஆட்கள் எண்ணெய் நிறைந்த தீபங்களையும் கட்டில்களையும் விரிப்புகளையும் விரைவில் அங்கு கொணர்ந்து சேர்த்தனர்.

उवाच च महातेजाः सुग्रीवं राघवानुजः ।
अभिषेकाय रामस्य दूतानाज्ञापय प्रभो ॥ ४९ ॥
सौवर्णान् वानरेन्द्राणां चतुर्णां चतुरो घटान् ।
ददौ क्षिप्रं स सुग्रीवः सर्वरत्नविभूषितान् ॥ ५० ॥
यथा प्रत्यूषसमये चतुर्णां सागरांभसाम् ।
पूर्णैर्घटैः प्रतीक्षध्वं तथा कुरुत वानराः ॥ ५१ ॥
एवमुक्ता महात्मानो वानरा वारणोपमाः ।
उत्पेतु-र्गगनं शीघ्रं गरुडा इव शीघ्रगाः ॥ ५२ ॥

உவாச ச மஹாதேஜா: ஸுக்ரீவம் ராகவானுஜ: I
அபிஷேகாய ராமஸ்ய தூதானாஜ்ஞாபய ப்ரபோ II 49 II
ஸௌவர்ணான் வானரேந்த்ராணாஞ் சதுர்ணாம் சதுரோ கடான் I
ததௌ க்ஷிப்ரம் ஸ ஸுக்ரீவ: ஸர்வரத்ன விபூஷிதான் II 50 II
யதா ப்ரத்யூஷஸமயே சதுர்ணாம் ஸாகராம்பஸாம் I
பூர்ணைர்கடை: ப்ரதீக்ஷத்வம் ததா குருத வானரா: II 51 II
ஏவமுக்தா மஹாத்மானோ வானரா வாரணோபமா: I
உத்பேதுர்-ககனம் சீக்ரம் கருடா இவ சீக்ரகா: II 52 II

---

49. மகா தேஜஸ்வியான பரதர் சுக்ரீவரைப் பார்த்து 'ஸ்ரீராமருடைய அபிஷேகத்திற்கு (தீர்த்தங்கள் கொண்டு வர) தூதர்களுக்கு உத்திரவிடுங்கள்' எனக் கேட்டுக் கொண்டார்.

50. சுக்ரீவர் உடனே எல்லா ரத்னங்களுமிழைக்கப் பெற்ற பொற்குடங்கள் நான்கை வானரசிரேஷ்டர்கள் நால்வரிடம் கொடுத்தார்.

51. 'வானரர்களே! நான்கு சமுத்திரங்களின் தீர்த்தங்கள் நிறைந்த குடங்களுடன் விடியற்காலையில் காத்திருக்கும் வண்ணம் செய்யுங்கள்.'

52. என்றிவ்வாறு கட்டளையிடப்பட்டவர்களும் யானைகளைப் போல் பெரியவர்களும் கருடனைப் போல் வேகவான்களுமான வானரர்கள் விரைவில் ஆகாயத்தில் கிளம்பினார்கள்.

जांबवांश्च हनूमांश्च वेगदर्शी च वानराः ।
ऋषभश्चैव कलशान्जलपूर्णानथानयन् ।। ५३ ।।
नदीशतानां पंचानां जलं कुंभेषु चाहरन् ।। ५४ ।।
पूर्वात्समुद्रात्कलशं जलपूर्ण-मथानयत् ।
जांबवान् सत्वसंपन्नः सर्वरत्नविभूषितम् ।। ५५ ।।
ऋषभो दक्षिणात्तूर्णं समुद्राज्जल-माहरत् ।
रक्तचन्दन-शाखाभिः संवृतं कांचनं घटम् ।। ५६ ।।
गवयः पश्चिचमात् तोय-माजहार महार्णवात् ।
रत्नकुंभेन महता शीतं मारुतविक्रमः ।। ५७ ।।

ஜாம்பவாம்ச்ச ஹனூ மாம்ச்ச வேகதர்ஶீ ச வானரா: ।
ருஷபச்சைவ கலசான் ஜலபூர்ணானதாநயன் ।। 53 ।।
நதீசதானாம் பஞ்சானாம் ஜலம் கும்பேஷு சாஹரன் ।। 54 ।।
பூர்வாத் ஸமுத்ராத் கலசம் ஜலபூர்ண-மதானயத் ।
ஜாம்பவான் ஸத்வஸம்பன்ன: ஸர்வரத்னவிபூஷிதம் ।। 55 ।।
ருஷபோ தக்ஷிணாத் தூர்ணம் ஸமுத்ராஜ்ஜல-மாஹரத் ।
ரக்தசந்தன-சாகாபி: ஸம்வ்ருதம் காஞ்சனம் கடம் ।। 56 ।।
கவய: பச்சிமாத் தோய-மாஜஹார மஹார்ணவாத் ।
ரத்னகும்பேன மஹதா சீதம் மாருதவிக்ரம: ।। 57 ।।

---

53. ஜாம்பவானும் ஹனுமாரும் வேகதர்சி என்ற வானரனும் ரிஷபனும் தீர்த்தம் நிறைந்த குடங்களைக் கொணர்ந்தார்கள்.

54. குடங்களில் ஐந்நூறு நதிகளின் தீர்த்தங்களையும் கொணர்ந்தார்கள்.

55. பலசாலியான ஜாம்பவான் கிழக்கு சமுத்திரத்தின் ஜலம் நிறைந்த ரத்னமிழைத்த குடத்தைக் கொணர்ந்தார்.

56. ரிஷபர் தெற்கு சமுத்திரத்திலிருந்து சிகப்புச் சந்தன மரக் கொம்புகளால் மூடப்பட்ட பொற்குடத்தில் தீர்த்தத்தை விரைவாய்க் கொணர்ந்தார்.

उत्तराच्च जलं शीघ्रं गरुडानिलविक्रमः ।
आजहार स धर्मात्मा हनुमान् मारुतात्मजः ॥ ५८ ॥
ततस्तै-र्वानरश्रेष्ठै-रानीतं प्रेक्ष्य तज्जलम् ।
अभिषेकाय रामस्य शत्रुघ्नः सचिवैः सह ॥
पुरोहिताय श्रेष्ठाय सुहृद्भ्यश्च न्यवेदयत् ॥ ५९ ॥
ततः सप्रयतो वृद्धो वसिष्ठो ब्राह्मणैः सह ।
रामं रत्नमये पीठे सहसीतं न्यवेशयत् ॥ ६० ॥

உத்தராச்ச ஜலம் சீக்ரம் கருடானிலவிக்ரம: ।
ஆஜஹார ஸ தர்மாத்மா ஹனுமான் மாருதாத்மஜ: ॥ 58 ॥
ததஸ்தைர்-வானரச்ரேஷ்டை-ரானீதம் ப்ரேக்ஷ்ய தஜ்ஜலம் ।
அபிஷேகாய ராமஸ்ய சத்ருக்ன: ஸசிவை: ஸஹ ।
புரோஹிதாய ச்ரேஷ்ட்டாய ஸுஹ்ருத்ப்யச்ச ந்யவேதயத் ॥ 59 ॥
தத: ஸ ப்ரயதோ வ்ருத்தோ வஸிஷ்டோ ப்ராஹ்மணை: ஸஹ ।
ராமம் ரத்னமயே பீடே ஸஹஸீதம் ந்யவேசயத் ॥ 60 ॥

---

57. வாயுவேகம் பெற்ற கவயன் என்ற வானரர் மேற்கு சமுத்திரத்தினின்றும் பெரிய ரத்னக் குடத்தில் குளிர்ந்த தீர்த்தத்தைக் கொணர்ந்தார்.

58. தர்மாத்மாவும் கருடனையும் வாயுவையும் போல் வேகம் படைத்தவருமான ஹனுமார் வட்க்கு சமுத்திரத்திலிருந்து தீர்த்தத்தைச் சீக்கிரமாகக் கொணர்ந்தார்.

59. வானரசிரேஷ்டர்களால் ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேகத்திற்கெனத் தீர்த்தம் கொண்டு வந்து சேர்க்கப்பட்டதை மந்திரிகளுடன் கூடிய சத்ருக்னர் பார்த்துப் புரோகித சிரேஷ்டருக்கும் நண்பர்களுக்கும் தெரிவித்தார்.

60. பிறகு ஆர்வம் மிக்க பெரியவரான வசிஷ்ட பகவான் பிராம்மணர்களுடன் கூடி ஸ்ரீராமரை சீதா தேவியுடன் ரத்னமயமான சிம்மாஸனத்தில் எழுந்தருளச் செய்தார்.

वसिष्ठो वामदेवश्च जाबालिरथ काश्यपः ।
कात्यायनः सुयज्ञश्च गौतमो विजयस्तथा ॥ ६१ ॥
अभ्यषिंचन्नरव्याघ्रं प्रसन्नेन सुगन्धिना ।
सलिलेन सहस्राक्षं वसवो वासवं यथा ॥ ६२ ॥
ऋत्विग्भि-र्ब्राह्मणैः पूर्वं कन्याभि-र्मन्त्रिभिस्तथा ।
योधैश्चैवाभ्यषिञ्चंस्ते संप्रहृष्टाः सनैगमैः ॥ ६३ ॥
सर्वौषधि-रसै-र्दिव्यै-र्दैवतै-र्नभसि स्थितैः ।
चतुर्भि-र्लोकपालैश्च सर्वै-र्देवैश्च संगतैः ॥ ६४ ॥

வஸிஷ்டோ வாமதேவச்ச ஜாபாலிரத காச்யப: ।
காத்யாயன: ஸுயஜ்ஞச்ச கௌதமோ விஜயஸ்ததா ॥ 61 ॥
அப்யஷிஞ்சந்நரவ்யாக்ரம் ப்ரஸன்னேன ஸுகந்தினா ।
ஸலிலேன ஸஹஸ்ராக்ஷம் வஸவோ வாஸவம் யதா ॥ 62 ॥
ருத்விக்பிர்-ப்ராஹ்மணை: பூர்வம் கன்யாபிர்-மந்த்ரிபிஸ்ததா ।
யோதைச்சைவாபிஷிஞ்சம்ஸ்தே ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டா: ஸநைகமை: ॥ 63 ॥
ஸர்வௌஷதி-ரஸைர்-திவ்யைர்-தைவதைர்-நபஸி ஸ்திதை: ।
சதுர்ப்பிர்-லோகபாலைச்ச ஸர்வைர்-தேவைச்ச ஸங்கதை: ॥ 64 ॥

61-62. வசிஷ்டர், வாமதேவர், ஜாபாலி, காச்யபர், காத்யாயனர், ஸுயக்ஞர், கௌதமர், விஜயர் ஆகியோர் அஷ்ட வசுக்கள் ஆயிரங்கண்படைத்த இந்திரனுக்கு எப்படி அபிஷேகம் செய்தார்களோ அப்படி தெளிந்ததும் நறுமணமுள்ளதுமான தீர்த்தத்தால் புருஷோத்தமருக்கு அபிஷேகம் செய்வித்தார்கள்.

63-64. அவர்கள் மகிழ்ச்சிபொங்க முதலில் ருத்விக்குகளைக் கொண்டும் பிராம்மணர்களைக் கொண்டும், பிறகு கன்னிப்பெண்களைக் கொண்டும் மந்திரிமார்களைக் கொண்டும், வியாபாரிகள் போர் வீரர்கள் ஆகியோரைக் கொண்டும், தேவதைகளும் நான்கு லோகபாலர்களும் எல்லா தேவர்களும் கூட்டமாக வானவெளியில் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் தெய்வீகமான எல்லா மூலிகைகளின் ரஸமும் கலந்த ஜலத்தால் அபிஷேகம் செய்வித்தனர்.

छत्रं तु तस्य जग्राह शत्रुघ्नः पाण्डुरं शुभम् ।
श्वेतं च बालव्यजनं सुग्रीवो वानरेश्वरः ।।
अपरं चन्द्रसंकाशं राक्षसेन्द्रो विभीषणः ।। ६५ ।।
मालां ज्वलन्तीं वपुषा कांचनीं शतपुष्कराम् ।
राघवाय ददौ वायु-र्वासवेन प्रचोदितः ।। ६६ ।।
सर्वरत्न-समायुक्तं मणिरत्न-विभूषितम् ।
मुक्ताहारं नरेन्द्राय ददौ शक्रप्रचोदितः ।। ६७ ।।
प्रजगु-र्देवगन्धर्वा ननृतुश्चाप्सरोगणाः ।
अभिषेके तदर्हस्य तदा रामस्य धीमतः ।। ६८ ।।

ச்சத்ரம் து தஸ்ய ஜக்ராஹ சத்ருக்ன: பாண்டுரம் சுபம் ।
ச்வேதஞ் ச வாலவ்யஜனம் ஸுக்ரீவோ வானரேச்வர: ।
அபரஞ் சந்த்ரஸங்காசம் ராக்ஷஸேந்த்ரோ விபீஷண: ।। 65 ।।
மாலாம் ஜ்வலந்தீம் வபுஷா காஞ்சனீம் சதபுஷ்கராம் ।
ராகவாய ததௌ வாயுர்-வாஸவேன ப்ரசோதித: ।। 66 ।।
ஸர்வரத்ன-ஸமாயுக்தம் மணிரத்ன-விபூஷிதம் ।
முக்தாஹாரம் நரேந்த்ராய ததௌ சக்ரப்ரசோதித: ।। 67 ।।
ப்ரஜகுர்-தேவகந்தர்வா நந்ருதாச்சாப்ஸரோகணா: ।
அபிஷேகே ததர்ஹஸ்ய ததா ராமஸ்ய தீமத: ।। 68 ।।

---

65. சத்ருக்னர் அழகிய வெண்குடையை அவருக்குப் பிடித்தார். வானரவேந்தனாகிய சுக்ரீவர் வெண்சாமரம் வீசினார். அரக்கர் கோனாகிய விபீஷணர் நிலவுபோன்ற மற்றொரு சாமரத்தை வீசினார்.

66. இந்திரனால் ஏவப்பட்ட வாயுபகவான் பொன்மயமான நூறு தாமரைகளாலான ஒளிமிகுந்த மாலையை ஸ்ரீராகவருக்கு அளித்தார்.

67. எல்லா ரத்தினங்களுமிழைத்து நடுநாயகமான சிறந்ததொரு ரத்னத்துடன் கூடிய ஒரு முத்துமாலையையும் புருஷோத்தமருக்கு இந்திரனால் அனுப்பப்பட்ட அவர் அளித்தார்.

भूमिः सस्यवती चैव फलवन्तश्च पादपाः ।
गन्धवन्ति च पुष्पाणि बभूवू राघवोत्सवे ॥ ६९ ॥
सहस्रशत-मश्वानां धेनूनां च गवां तथा ।
ददौ शतं वृषान् पूर्वं द्विजेभ्यो मनुजर्षभः ॥ ७० ॥
त्रिंशत्कोटिर्हिरण्यस्य ब्राह्मणेभ्यो ददौ पुनः ।
नानाभरण-वस्त्राणि महार्हाणि च राघवः ॥ ७१ ॥
अर्करश्मि-प्रतीकाशां कांचनीं मणिविग्रहाम् ।
सुग्रीवाय स्रजं दिव्यां प्रायच्छन्मनुजर्षभः ॥ ७२ ॥

பூமி: ஸஸ்யவதீ சைவ பலவந்தச்ச பாதபா:।
கந்தவந்தி ச புஷ்பாணி பபூவூ ராகவோத்ஸவே ॥ 69 ॥
ஸஹஸ்ரசத-மச்வானாம் தேனூனாஞ் ச கவாம் ததா ।
ததௌ சதம் வ்ருஷான் பூர்வம் த்விஜேப்யோ மனுஷர்ஷப:॥ 70 ॥
த்ரிம்சத்கோடிர்ஹிரண்யஸ்ய ப்ராஹ்மணேப்யோ ததௌ புன:।
நானாபரண-வஸ்த்ராணி மஹார்ஹாணி ச ராகவ: ॥ 71 ॥
அர்க்கரச்மிப்ரதீகாசாம் காஞ்சனீம் மணிவிக்ரஹாம் ।
ஸுக்ரீவாய ஸ்ரஜம் திவ்யாம் ப்ராயச்சன் மனுஜர்ஷப: ॥ 72 ॥

68. போற்றுதற்குரியவரும் அறிவிற் சிறந்தவருமான ஸ்ரீராமருடைய பட்டாபிஷேக காலமாகிய அப்பொழுது தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் பாடினர்; அப்ஸரஸ்திரீகணங்கள் ஆடினர்.

69. ஸ்ரீராகவருடைய அந்த உத்ஸவகாலத்தில் பூமி பயிரால் செழித்தும் மரங்கள் பழங்களால் செறிந்தும் புஷ்பங்கள் நறுமணத்தால் சிறந்தும் விளங்கின.

70. புருஷோத்தமர் லக்ஷம் குதிரைகளையும்,கன்றுகளுடன் கூடிய பசுக்களையும் நூறு விருஷபங்களையும் முதலில் பிராம்மணர்களுக்கு தானம் செய்தார்.

71. பிராம்மணர்களுக்கு மேலும் முப்பதுகோடி பொன்னும் சிறந்த பல ஆபரணங்களும் வஸ்திரங்களும் தானம் செய்தார்.

72. புருஷோத்தமராகிய ஸ்ரீராமர் சுக்ரீவருக்கு சூரியப்பிரகாசம் பொருந்திய ரத்தினங்களிழைக்கப் பெற்ற திவ்யமான தங்க ஹாரத்தை யளித்தார்.

वैडूर्यमणिचित्रे च वज्ररत्नविभूषिते ।
वालिपुत्राय धृतिमानंगदायांगदे ददौ ।। ७३ ।।
मणिप्रवरजुष्टं च मुक्ताहार-मनुत्तमम् ।
सीतायै प्रददौ रामश्चन्द्ररश्मि-समप्रभम् ।। ७४ ।।
अरजे वाससी दिव्ये शुभान्याभरणानि च ।
अवेक्षमाणा वैदेही प्रददौ वायुसूनवे ।। ७५ ।।
अवमुच्यात्मनः कण्ठाद्धारं जनकनन्दिनी ।
अवैक्षत हरीन्सर्वान् भर्तारं च मुहुर्मुहुः ।। ७६ ।।

வைடுர்யமணிசித்ரே ச வஜ்ரரத்னவிபூஷிதே ।
வாலிபுத்ராய த்ருதிமானங்கதா யாங்கதே த தௌ ।। 73 ।।
மணிப்ரவரஜுஷ்டஞ்ச முக்தாஹார-மனுத்தமம் ।
ஸிதாயை ப்ரததௌ ராமச் சந்த்ரரச்மிஸமப்ரபம் ।। 74 ।।
அரஜே வாஸஸீ திவ்யே சுபான்யாபரணானி ச ।
அவேக்ஷமாணா வைதேஹீ ப்ரததௌ வாயுஸூனவே ।। 75 ।।
அவமுச்யாத்மன: கண்டாத்தாரம் ஜனகநந்தினீ ।
அவைக்ஷத ஹரீன் ஸர்வான் பர்த்தாரஞ் ச முஹுர்முஹு: ।। 76 ।।

---

73. மனமகிழ்ந்த அவர் வைடூரியமும் ரத்னமும் பதிக்கப் பெற்று வைரப்பதக்கத்துடன் விளங்கிய இரு தோள்வளைகளை வாலிபுத்திரனாகிய அங்கதனுக்களித்தார்.

74. ஸ்ரீராமர் சிறந்த ரத்தினங்களிழைக்கப்பெற்று நிலவொளி போல் பிரகாசிக்கும் ஒப்புயர்வற்ற முத்துமாலையொன்றை சீதைக்குக் கொடுத்தார்.

75. சீதை அன்புடன் கடாக்ஷித்து ஹனுமாருக்கு வெண்மையான இரண்டு திவ்விய வஸ்திரங்களையும் சிறந்த ஆபரணங்களையும் அளித்தாள்.

76. ஜனகநந்தினி தனது கழுத்திலிருந்து ஒரு ஹாரத்தையும் கழற்றி வைத்துக் கொண்டு வானரர்களெல்லோரையும் பார்த்துவிட்டுத் தன் நாயகரையும் அடிக்கடி பார்த்தாள்.

तामिंगितज्ञः संप्रेक्ष्य बभाषे जनकात्मजाम् ।
प्रदेहि सुभगे हारं यस्य तुष्टाऽसि भामिनि ।। ७७ ।।
तेजो धृति-र्यशो दाक्ष्यं सामर्थ्यं विनयो नयः ।
पौरुषं विक्रमो बुद्धि-र्यस्मिन्नेतानि सर्वशः ।। ७८ ।।
ददौ सा वायुपुत्राय तं हार-मसितेक्षणा ।। ७९ ।।
हनूमांस्तेन हारेण शुशुभे वानरर्षभः ।
चन्द्रांशुचयगौरेण श्वेताभ्रेण यथाऽचलः ।। ८० ।।

தாமிங்கிதஜ்ஞ: ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய பபாஷே ஜனகாத்மஜாம் ।
ப்ரதேஹி ஸுபகே ஹாரம் யஸ்ய துஷ்டாஸி பாமினி ।। 77 ।।
தேஜோ த்ருதிர்-யசோ தாக்ஷ்யம் ஸாமர்த்யம் விநயோ நய:।
பௌருஷம் விக்ரமோ புத்திர்-யஸ்மின்னேதானி ஸர்வச: ।। 78 ।।
ததௌ ஸா வாயுபுத்ராய தம் ஹார-மஸிதேக்ஷணா ।। 79 ।।
ஹனூமாம்ஸ்தேன ஹாரேண சுசுபே வானரர்ஷப: ।
சந்த்ராம்சுசயகௌரேண ச்வேதாப்ரேண யதாऽசல: ।। 80 ।।

77-78. இங்கிதமறியும் அவர் ஜானகியைப் பார்த்து பின்வருமாறு கூறினார்: 'ஸௌபாக்கியவதியான சுந்தரி! சக்தியும் விடாமுயற்சியும் புகழும் சாமர்த்தியமும் அடக்கமும்,நன்னடத்தையும், ஆண்மையும், பராக்கிரமமும், புத்தியும் ஆகிய இவையெல்லாம் யாரிடம் இருக்கிறதோ யாரிடம் நீ ஸந்தோஷமடைகின்றாயோ அவருக்கு இந்த ஹாரத்தை நீ கொடுக்கலாம்.

79. கரிய கண் படைத்த அவள் அந்த ஹாரத்தை வாயுகுமாரருக்குக் கொடுத்தாள்.

80. வானரசிரேஷ்டராகிய ஹனுமார் நிலவு போல் வெண்மையான அந்த ஹாரத்தினால் வெள்ளிய மேகம் சூழ்ந்த மலைபோல் பிரகாசித்தார்.

ततो द्विविदमैन्दाभ्यां नीलाय च परन्तपः ।
सर्वान् कामगुणान् वीक्ष्य प्रददौ वसुधाधिपः ॥ ८१ ॥
सर्ववानरवृद्धाश्च ये चान्ये वानरेश्वराः ।
वासोभि-र्भूषणैश्चैव यथार्हं प्रतिपूजिताः ॥ ८२ ॥
विभीषणोऽथ सुग्रीवो हनुमाञ्जाम्बवांस्तथा ।
सर्ववानरमुख्याश्च रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥ ८३ ॥
यथार्हं पूजिताः सर्वैःकामै रत्नैश्च पुष्कलैः ।
प्रहृष्टमनसः सर्वे जग्मुरेव यथागतम् ॥ ८४ ॥

ததோ த்விவித-மைந்தாப்யாம் நீலாய ச பரந்தப: ||
ஸர்வான் காமகுணான் வீக்ஷ்ய ப்ரததௌ வஸுதாதிப: || 81 ||
ஸர்வவானரவ்ருத்தாச்ச யே சான்யே வானரேச்வரா: |
வாஸோபிர்-பூஷணைச்சைவ யதார்ஹம் ப்ரதிபூஜிதா: || 82 ||
விபீஷணோ஽த ஸுக்ரீவோ ஹனுமான் ஜாம்பவாம்ஸ்ததா |
ஸர்வவானரமுக்யாச்ச ராமேணாக்லிஷ்டகர்மணா || 83 ||
யதார்ஹம் பூஜிதா: ஸர்வை: காமை ரத்னைச்ச புஷ்கலை: |
ப்ரஹ்ருஷ்ட மனஸ: ஸர்வே ஜக்முரேவ யதாகதம் || 84 ||

---

81. எதிரிகளைச் சம்ஹரித்த பூமண்டலாதிபதியான ஸ்ரீராமர் பிறகு எல்லோரையும் கடாக்ஷித்து விரும்பத்தக்க பரிசுகளை துவிதன், மைந்தன் என்ற இருவருக்கும் அளித்தார்.

82. வானரப் பெரியோர்களனைவரும், மற்றும் வானரத் தலைவர்கள் எவர்களோ அவர்களும் ஆடைகளாலும் ஆபரணங்களாலும் அவரவருக்கேற்றபடி கௌரவிக்கப் பட்டார்கள்.

83-84. விபீஷணரும், சுக்ரீவரும், ஹனுமாரும், ஜாம்பவானும், மற்றுமுள்ள வானரசிரேஷ்டர்களெல்லோருமே விரும்பத்தக்கனவும் ஏராளமானவையுமான எல்லா ரத்னங்களாலும் எதையும் குறைவின்றி முடிக்கும் ஸ்ரீராமரால் கௌரவிக்கப்பட்டு உள்ளம் பூரித்தவர்களாய் அவரவரிருப்பிடமேகினர்.

नत्वा सर्वे महात्मानं ततस्ते प्लवगर्षभाः ।
विसृष्टाः पार्थिवेन्द्रेण किष्किन्धा-मभ्युपागमन् ॥ ८५ ॥
सुग्रीवो वानरश्रेष्ठो दृष्ट्वा रामाभिषेचनम् ।
पूजितश्चैव रामेण किष्किन्धां प्राविशत्पुरीम् ॥ ८६ ॥
विभीषणोऽपि धर्मात्मा सह तै-र्नैर्ऋतर्षभैः ।
लब्ध्वा कुलधनं राजा लंकां प्रायान्महायशाः ॥ ८७ ॥
स राज्यमखिलं शासन्निहतारि-र्महायशाः ।
राघवः परमोदारः शशास परया मुदा ॥ ८८ ॥

நத்வா ஸர்வே மஹாத்மானம் ததஸ்தே ப்லவகர்ஷபா: ।
விஸ்ருஷ்டா: பார்த்திவேந்த்ரேண கிஷ்கிந்தா-மப்யுபாகமன் ॥ 85 ॥
ஸுக்ரீவோ வானரச்ரேஷ்டோ த்ருஷ்ட்வா ராமாபிஷேசனம் ।
பூஜிதச்சைவ ராமேண கிஷ்கிந்தாம் ப்ராவிசத் புரீம் ॥ 86 ॥
விபீஷணோऽபி தர்மாத்மா ஸஹ தைர் நைர்ருதருஷபை: ।
லப்த்வா குலதனம் ராஜா லங்காம் ப்ராயான் மஹாயசா: ॥ 87 ॥
ஸ ராஜ்யமகிலம் சாஸந்நிஹதாரி:-மஹாயசா: ।
ராகவ: பரமோதார: சசாஸ பரயா முதா ॥ 88 ॥

---

85. வானரசிரேஷ்டர்கள் எல்லோரும் மகாத்மாவாகிய சக்ரவர்த்தியை நமஸ்கரித்து விடைபெற்றுக் கொண்டு கிஷ்கிந்தைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

86. ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேகத்தைப் பார்த்துவிட்டு வானரவேந்தரான சுக்ரீவரும் ஸ்ரீராமரால் கௌரவிக்கப்பட்டு கிஷ்கிந்தையின் தலைநகரை அடைந்தார்.

87. தர்மாத்மாவும் பெரும்புகழ் படைத்தவருமான விபீஷண மன்னரும் இக்ஷ்வாகுகுலச் செல்வமாகிய இரங்கநாத விக்ரஹத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு அரக்க சிரேஷ்டர்களுடன் இலங்கைக்குப் புறப்பட்டார்.

88. சத்ருக்களையொழித்துப் பெரும் புகழ் பெற்ற ஸ்ரீராமர் நாடு முழுவதையும் நன்றாக அடக்கி உதார குணத்துடன் மிகவும் சந்தோஷமுடையவராய் ஆளலானார்.

उवाच लक्ष्मणं रामो धर्मज्ञं धर्मवत्सलः ॥ ८९ ॥
आतिष्ट धर्मज्ञ मया सहेमां
गां पूर्वराजाध्युषितां बलेन ।
तुल्यं मया त्वं पितृभिर्धृता या
तां यौवराज्ये धुरमुद्वहस्व ॥ ९० ॥
सर्वात्मना पर्यनुनीयमानो
यदा न सौमित्रिरुपैति योगम् ।
नियुज्यमानोऽपि च यैवराज्ये
ततोऽभ्यषिंचद्भरतं महात्मा ॥ ९१ ॥

உவாச லக்ஷ்மணம் ராமோ தர்மஜ்ஞும் தர்மவத்ஸல: ll 89 ll
ஆதிஷ்ட்ட தர்மஜ்ஞ மயா ஸஹேமாம்
காம் பூர்வராஜாத்யுஷிதாம் பலேன l
துல்யம் மயா த்வம் பித்ருபிர்த்ருதா யா
தாம் யௌவராஜ்யே துரமுத்வஹஸ்வ ll 90 ll
ஸர்வாத்மனா பர்யனுநீயமானோ
யதா ந ஸௌமித்ரிருபைதி யோகம் l
நியுஜ்யமானோऽபி ச யௌவராஜ்யே
ததோऽப்யஷிஞ்சத் பரதம் மஹாத்மா ll 91 ll

---

89. தர்மவத்ஸலரான ஸ்ரீராமர் தர்மந்தெரிந்த இலக்ஷ்மணரை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறினார்.

90. 'தர்மந்தெரிந்தவனே! முன்னோர்களான சக்ரவர்த்திகளால் வல்லமையுடன் பரிபாலனஞ் செய்யப்பெற்ற இந்த பூமியை என்னுடன் கூடி நீ ஆள வேண்டும். பிதிருக்களால் தாங்கப்பட்ட பாரம் எதுவோ அதை எனக்குச் சமமாக இளவரசாயிருந்து தாங்குவாயாக.'

91. இலக்ஷ்மணர் பலவகையாகப் பலமுறை இனி சொற்களால் வேண்டிக்கொள்ளப்பட்டும் அப்பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அதனால் மகாத்மாவாகிய பரதரை இளவரசாக அபிஷேகம் செய்வித்தார்.

पौण्डरीकाश्वमेधाभ्यां वाजपेयेन चासकृत् ।
अन्यैश्च विविधै-र्यज्ञै-रयजत्पार्थिवर्षभः ॥ ९२ ॥
राज्यं दशसहस्राणि प्राप्य वर्षाणि राघवः ।
शताश्वमेधानाजह्रे सदश्वान् भूरिदक्षिणान् ॥ ९३ ॥
आजानुलम्बबाहुः स महास्कन्धः प्रतापवान् ।
लक्ष्मणानुचरो रामः पृथिवीमन्वपालयत् ॥ ९४ ॥
राघवश्चापि धर्मात्मा प्राप्य राज्य-मनुत्तमम् ।
ईजे बहुविधै-र्यज्ञैः ससुहृज्ज्ञातिबान्धवैः ॥ ९५ ॥

பௌண்டரீகாச்வமேதாப்யாம் வாஜபேயேன சாஸக்ருத் ।
அன்யைச்ச விவிதைர்-யஜ்ஞை-ரயஜத் பார்த்திவர்ஷப: ॥ 92 ॥
ராஜ்யம் தச-ஸஹஸ்ராணி ப்ராப்ய வர்ஷாணி ராகவ: ।
சதாச்வமேதானாஜஹ்ரே ஸதச்வான் பூரிதக்ஷிணான் ॥ 93 ॥
ஆஜானுலம்பபாஹு: ஸ மஹாஸ்கந்த: ப்ரதாபவான் ।
லக்ஷ்மணானுசரோ ராம: ப்ருதிவீ மன்வபாலயத் ॥ 94 ॥
ராகவச்சாபி தர்மாத்மா ப்ராப்ய ராஜ்ய-மனுத்தமம் ।
ஈஜே பஹுவிதைர்-யஜ்ஞை: ஸஸுஹ்ருஜ்ஜ்ஞாதிபாந்தவை: ॥ 95 ॥

92. சக்ரவர்த்திகளில் சிறந்த அவர் பௌண்டரீகம் அச்வமேதம் வாஜபேயம் முதலியவற்றாலும் வேறு பலவித யாகங்களாலும் பல தடவை தேவதைகளை ஆராதித்தார்.

93. ஸ்ரீராமர் பதினாயிரம் வருஷங்கள் ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்து சிறந்த குதிரைகளையும் ஏராளமான தக்ஷிணைகளையும் கொண்ட நூறு அசுவமேத யாகங்களைச் செய்தார்.

94. முழங்கால் வரை நீண்ட கைகளும் பெருந்தோள்களும் படைத்துப் பிரதாபசாலியாய் விளங்கிய ஸ்ரீராமர் இலக்ஷ்மணரால் சேவிக்கப் பெற்றவராய் பூமியை ஆண்டார்.

95. தர்மாத்மாவான ராகவர் ஒப்புயர்வற்ற ராஜ்யத்தை நண்பர்கள் பங்காளிகள் உறவினர்கள் ஆகியோருடன் கூடி அனுபவித்துக் கொண்டு பலவிதமான யாகங்களால் தேவர்களை ஆராதித்தார்.

न पर्यदेवन्विधवा न च व्यालकृतं भयम् ।
न व्याधिजं भयं वापि रामे राज्यं प्रशासति ।। ९६ ।।
निर्दस्यु-रभवल्लोको नानर्थः कश्चिदस्पृशत् ।
न च स्म वृद्धा बालानां प्रेतकार्याणि कुर्वते ।। ९७ ।।
सर्वं मुदित-मेवासीत्सर्वो धर्मपरोऽभवत् ।
राममेवानुपश्यन्तो नाभ्यहिंसन्परस्परम् ।। ९८ ।।
आसन्वर्षसहस्राणि तथा पुत्रसहस्रिणः ।
निरामया विशोकाश्च रामे राज्यं प्रशासति ।। ९९ ।।

ந பர்யதேவன் விதவா ந ச வ்யாலக்ருதம் பயம் ।
ந வ்யாதிஜம் பயம் வாபி ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி ।। 96 ।।
நிர்தஸ்யு-ரபவல்லோகோநானர்த்த: கச்சிதஸ்ப்ருசத் ।
ந சஸ்ம வ்ருத்தா பாலானாம் ப்ரேதகார்யாணி குர்வதே ।। 97 ।।
ஸர்வம் முதித-மேவாஸீத்ஸர்வோ தர்மபரோऽபவத் ।
ராமமேவானுபச்யந்தோ நாப்யஹிம்ஸன் பரஸ்பரம் ।। 98 ।।
ஆஸன் வர்ஷஸஹஸ்ராணி ததா புத்ரஸஹஸ்ரிண: ।
நிராமயா விசோகாச்ச ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி ।। 99 ।।

96. ஸ்ரீராமர் அரசாளுகையில் விதவைகளின் புலம்புதல் இல்லை; கொடிய பிராணிகளின் பயமில்லை; நோயின் பயமும் இல்லை.

97. உலகம் திருடர்களற்றதாயிருந்தது; கெடுதி ஒருவனையும் தொடவில்லை; பெரியவர்கள் சிறியவர்களுக்கு உத்தரக் கிரியைகளைச் செய்யவில்லை.

98. எல்லாம் ஸந்தோஷமாக இருந்தது; எல்லோரும் தர்மத்தில் பற்றுடையவராயிருந்தனர்; ஸ்ரீராமரைப் பார்த்துப் பின்பற்றியவர்களாய் ஒருவரையொருவர் துன்புறுத்தாமலிருந்தனர்.

99. ஸ்ரீராமர் அரசாளுகையில் மக்கள் பலபுத்திரர்களைப் பெற்று நோயற்றவர்களாய்க் கவலையற்றவர்களாய்ப் பல்லாண்டு வாழ்ந்தனர்.

रामो रामो राम इति प्रजाना-मभवन् कथाः ।
रामभूतं जगदभूद्रामे राज्यं प्रशासति ॥ १०० ॥
नित्यपुष्पा नित्यफलास्तरवः स्कन्धविस्तृताः ।
काले वर्षी च पर्जन्यः सुखस्पर्शश्च मारुतः ॥ १०१ ॥
ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्याः शूद्रा लोभविवर्जिताः ।
स्वकर्मसु प्रवर्तन्ते तुष्टाः स्वैरेव कर्मभिः ॥ १०२ ॥

ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜானா-மபவன் கதா: ।
ராமபூதம் ஜகதபூத் ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி ॥ 100 ॥

நித்யபுஷ்பா நித்யபலாஸ்தரவ: ஸ்கந்த விஸ்த்ருதா: ।
காலே வர்ஷீச பர்ஜன்ய: ஸுகஸ்பர்சச்ச மாருத: ॥ 101 ॥

ப்ராஹ்மணா: க்ஷத்ரியா வைச்யா: சூத்ரா லோபவிவர்ஜிதா: ।
ஸ்வகர்மஸு ப்ரவர்த்தந்தே துஷ்டா: ஸ்வைரேவ கர்மபி: ॥ 102 ॥

---

100. ஸ்ரீராமர் அரசாளுகையில் 'ராமன், ராமன், ராமன்' என்ற பேச்சு மக்களிடை எப்பொழுதும் நிகழ்ந்தது. உலகம் ராம மயமாக ஆயிற்று.

101. மரங்கள் என்றும் பூக்களை உடையவைகளாயும் எப்பொழுதும் பழங்களை உடையவைகளாயும் பரவிய கிளைகளை உடையவைகளாயும் இருந்தன. மேகம் உரிய காலத்தில் மழை பொழிந்தது. காற்று சுகமாக வீசிற்று.

102. பிராம்மணர்களும், க்ஷத்திரியர்களும், வைசியர்களும், சூத்திரர்களும் பேராசையற்றவர்களாய் அவரவர் கருமங்களில் திருப்தியடைந்தவர்களாய் அவரவர் தொழில்களில் ஈடுபட்டவர்களாயிருந்தனர்.

आसन् प्रजा धर्मरता रामे शासति नानृताः ।
सर्वे लक्षणसम्पन्नाः सर्वे धर्मपरायणाः ॥ १०३ ॥
दशवर्षसहस्राणि दशवर्षशतानि च ।
भ्रातृभिः संहितः श्रीमान् रामो राज्यमकारयत् ॥ १०४ ॥
धन्यं यशस्य-मायुष्यं राज्ञां च विजयावहम् ।
आदिकाव्यमिदं त्वार्षं पुरा वाल्मीकिना कृतम् ॥
यः पठेच्छृणुयाल्लोके नरः पापाद्विमुच्यते ॥ १०५ ॥

ஆஸன் ப்ரஜா தர்மரதா ராமே சாஸதி நான்ருதா: ।
ஸர்வே லக்ஷணஸம்பன்னா: ஸர்வே தர்மபராயணா: ॥ 103 ॥
தச வர்ஷ ஸஹஸ்ராணி தச வர்ஷசதானி ச ।
ப்ராத்ருபி: ஸஹித: ஸ்ரீமான் ராமோ ராஜ்யமகாரயத் ॥ 104 ॥
தன்யம் யசஸ்ய-மாயுஷ்யம் ராஜ்ஞாஞ்ச விஜயாவஹம் ।
ஆதிகாவ்யமிதம் த்வார்ஷம் புரா வால்மீகினா க்ருதம் ॥
ய: படேச்ச்ருணுயால்லோகே நர: பாபாத் விமுச்யதே ॥ 105 ॥

---

103. ஸ்ரீராமர் ஆளுகையில் நாட்டுமக்கள் தருமத்தில் பற்றுள்ளவர்களாய் இருந்தனர். பொய் பேசாதவர்களாயிருந்தனர். எல்லோரும் அவரவர்க்குரிய லக்ஷணங்கள் பொருந்தியவர்களாகவும் எல்லோரும் தர்மத்தில் ஊக்கமுள்ளவர்களாயு மிருந்தனர்.

104. ஸ்ரீமானான ஸ்ரீராமர் சகோதரர்களுடன் கூடி பதினோராயிரம் வருஷங்கள் அரசாண்டார்.

105. முற்காலத்தில் வால்மீகி மகரிஷியால் இயற்றப்பட்டதும் பொருளையும் புகழையும் ஆயுளையும் அளிக்கவல்லதும் அரசர்க்கு வெற்றியை அளிக்கவல்லதுமான இந்த ஆதி ரிஷிகாவ்யத்தை உலகில் எந்த மனிதன் படிக்கிறானோ, கேட்கிறானோ அவன் பாவத்திலிருந்து விடுபடுகிறான்.

104. ஸித்தர்கள் பாஷையில் 100 என்றால் 3; 1000 என்றால் 4; இது ஸ்தான ஸங்கேதம். பத்தாயிரமும் பத்து நூறு வருஷமும் இந்தக் கணக்குப்படி 10 x 4 + 10 x 3 = 70 வருஷம்.

ஸ்ரீராமர் விவாஹம் 13 வயதில், வனவாஸ ஆரம்பம் 25 வயதில், பட்டாபிஷேகம் 39 வயதில் அதற்குப் பின் அரசாட்சி 70 வருஷம்.

पुत्रकामस्तु पुत्रान्वै धनकामो धनानि च ।
लभते मनुजो लोके श्रुत्वा रामाभिषेचनम् ।। १०६ ।।
मही विजयते राजा रिपूंश्चाप्यधितिष्ठति ।
राघवेण यथा माता सुमित्रा लक्ष्मणेन च ।।
भरतेनेव कैकेयी जीवपुत्रास्तथा स्त्रियः ।। १०७ ।।
श्रुत्वा रामायणमिदं दीर्घ-मायुश्च विन्दति ।
रामस्य विजयं चैव सर्व-मक्लिष्टकर्मणः ।। १०८ ।।

புத்ரகாமஸ்து புத்ரான் வை தனகாமோ தனானி ச ।
லபதே மனுஜோ லோகே ச்ருத்வா ராமாபிஷேசனம் ।। 106 ।।
மஹீம் விஜயதே ராஜா ரிபூம்ச்சாப்யதிதிஷ்டதி ।
ராகவேண யதா மாதா ஸுமித்ரா லக்ஷ்மணேன ச ।
பரதேனேவ கைகேயீ ஜீவபுத்ராஸ்ததா ஸ்த்ரிய: ।। 107 ।।
ச்ருத்வா ராமாயண-மிதம் தீர்க்க மாயுச்ச விந்ததி ।
ராமஸ்ய விஜயஞ்சைவ ஸர்வ-மக்லிஷ்டகர்மண: ।। 108 ।।

---

106. இவ்வுலகில் ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேகத்தைக் கேட்கும் மனிதன் புத்திரனை விரும்பினால் புத்திரனையும் பொருளை விரும்பினால் பொருளையும் அடைவான்.

107. அரசன் பூமியை ஜயிப்பான்; சத்ருக்களை அடக்குவான். ஸ்திரீகள், ஸ்ரீராமரால் அன்னை கௌஸல்யை போலும் இலக்ஷ்மணரால் ஸுமித்திரைபோலும், பரதனால் கைகேயிபோலும் நீண்ட ஆயுள் படைத்த புத்திரர்களை உடையவர்களாவார்கள்.

108. மாசற்ற செயல் படைத்த ஸ்ரீராமருடைய விஜயத்தைப் பற்றிய இந்த இராமாயணத்தை முழுவதையும் கேட்டு ஒருவன் தீர்க்காயுளை அடைவான்.

श्रृणोति य इदं काव्य-मार्षं वाल्मीकिना कृतम् ।
श्रद्दधानो जितक्रोधो दुर्गाण्यतितरत्यसौ ।। १०९ ।।
समागमं प्रवासान्ते लभते चापि बान्धवैः ।
प्रार्थितांश्च वरान् सर्वान् प्राप्नुयादिह राघवात् ।। ११० ।।
श्रवणेन सुराः सर्वे प्रीयन्ते संप्रश्रृण्वताम् ।
विनायकाश्च शाम्यन्ति गृहे तिष्ठन्ति यस्य वै ।। १११ ।।

ச்ருணோதி ய இதம் காவ்ய-மார்ஷம் வால்மீகினா க்ருதம் ।
ச்ரத்ததானோ ஜிதக்ரோதோ துர்க்காண்யதிதரத்யஸெள ।। 109 ।।

ஸமாகமம் ப்ரவாஸாந்தே லபதே சாபி பாந்தவை: ।
ப்ரார்த்திதாம்ச்ச வரான் ஸர்வான் ப்ராப்னுயாதிஹ ராகவாத் ।। 110 ।।

ச்ரவணேன ஸுரா: ஸர்வே ப்ரீயந்தே ஸம்ப்ரச்ருண்வதாம் ।
விநாயகாச்ச சாம்யந்தி க்ருஹேதிஷ்டந்தி யஸ்யவை ।। 111 ।।

---

109. எவன் வால்மீகியால் இயற்றப்பட்ட இந்தப் புராதனமான காவியத்தைச் சிரத்தையுடன் கேட்கிறானோ அவன் கோபத்தை வென்றவனாகவும் கஷ்டங்களைத் தாண்டிச் செல்பவனாகவும் ஆவான்.

110. தூரதேசயாத்திரையின் முடிவில் உறவினருடன் சேர்க்கையை அடைவான். ஸ்ரீராகவரிடமிருந்து வேண்டும் வரங்களையெல்லாம் இங்கு அடைவான்.

111. சிரத்தையுடன் இராமாயணத்தைக் கேட்பவர்களிடம் எல்லா தேவர்களும் பிரீதியடைகிறார்கள். எவர் வீட்டில் அடக்குவாரற்றவரின் இடையூறுகள் இருக்கின்றனவோ அவைகள் ஒழிகின்றன.

विजयेत महीं राजा प्रवासी स्वस्तिमान् व्रजेत् ।
स्त्रियो रजस्वलाः श्रुत्वा पुत्रान् सूयुरनुत्तमान् ॥ ११२ ॥

पूजयंश्च पठेंश्चेम-मितिहासं पुरातनम् ।
सर्वपापात्प्रमुच्येत दीर्घ-मायु-मवाप्नुयात् ॥ ११३ ॥

प्रणम्य शिरसा नित्यं श्रोतव्यं क्षत्रियै-र्द्विजात् ।
ऐश्वर्यं पुत्रलाभश्च भविष्यति न संशयः ॥ ११४ ॥

விஜயேத மஹீம் ராஜா ப்ரவாஸீ ஸ்வஸ்திமான் வ்ரஜேத் ।
ஸ்த்ரியோ ரஜஸ்வலா: ச்ருத்வா புத்ரான் ஸூயு-ரனுத்தமான் ॥ 112 ॥

பூஜயம்ச்ச படேம்ச்சேம-மிதிஹாஸம் புராதனம் ।
ஸர்வபாபாத் ப்ரமுச்யேத தீர்க்க-மாயு-ரவாப்னுயாத் ॥ 113 ॥

ப்ரணம்ய சிரஸா நித்யம் ச்ரோதவ்யம் க்ஷத்ரியைர்-த்விஜாத் ।
ஐச்வர்யம் புத்ரலாபச்ச பவிஷ்யதி ந ஸம்சய: ॥ 114 ॥

---

112. இராமாயணத்தைக் கேட்டால் அரசன் பூமியை ஜயிப்பான். பிரயாணம் செய்பவன் க்ஷேமமாகச் செல்வான். புத்திரர்களைப் பெறும் வயதுள்ள ஸ்திரீகள் ஒப்புயர்வற்ற புத்திரர்களைப் பெறுவார்கள்.

113. புராதனமான இந்த இதிஹாஸத்தைப் பூஜை செய்து படிப்பவன் எல்லாக் கஷ்டங்களினின்றும் விடுபடுவான். நீண்ட ஆயுளையும் அடைவான்.

114. இது க்ஷத்திரியர்களால் தலை வணங்கி பிராம்மணரிடமிருந்து கேட்கத்தக்கது; செல்வமுண்டாகும்; புத்திரப்பேறுண்டாகும்; இதில் ஐயமில்லை.

रामायण-मिदं कृत्स्नं शृण्वतः पठतः सदा ।
प्रीयते सततं रामः स हि विष्णुः सनातनः ॥
आदिदेवो महाबाहु-र्हरिर्नारायणः प्रभुः ॥ ११५ ॥

कुटुम्बवृद्धिं धनधान्यवृद्धिं
स्त्रियश्च मुख्याः सुखमुत्तमं च ।
श्रुत्वा शुभं काव्यमिदं महार्थं
प्राप्नोति सर्वां भुवि चार्थसिद्धिम् ॥ ११६ ॥

ராமாயண-மிதம் க்ருத்ஸ்னம் ச்ருண்வத: படத: ஸதா ।
ப்ரீயதே ஸததம் ராம: ஸ ஹி விஷ்ணு: ஸநாதன: ॥
ஆதிதேவோ மஹாபாஹுர்-ஹரிர்-நாராயண: ப்ரபு: ॥ 115 ॥

குடும்பவ்ருத்திம் தனதான்யவ்ருத்திம்
ஸ்த்ரியச்ச முக்யா: ஸுகமுத்தமஞ் ச ।
ச்ருத்வா சுபம் காவ்யமிதம் மஹார்த்தம்
ப்ராப்னோதி ஸர்வாம் புவி சார்த்தஸித்திம் ॥ 116 ॥

---

115. விஷ்ணுவும், ஹரியும், நாராயணரும், ஸநாதனமான பிரபுவும் ஆதிதேவரும் மஹாபாகுவான ஸ்ரீராமரேயாவார். அவர் இந்த இராமாயணம் முழுவதையும் எப்பொழுதும் கேட்கிறவனுக்கும் தொடர்ந்து படிப்பவனுக்கும் அருள் புரிகிறார்.

116. பெரும் பொருளடங்கிய இப்புண்ணியமான காவியத்தைக் கேட்டு ஒருவன் இவ்வுலகில் குடும்ப விருத்தியையும், தன தானிய விருத்தியையும், சிறந்த மனைவிமாரையும், உத்தம சுகத்தையும் எல்லா எண்ணங்களின் சித்தியையும் அடைவான்.

आयुष्य-मारोग्यकरं यशस्यं
सौभ्रातृकं बुद्धिकरं सुखं च ।
श्रोतव्य-मेतन्नियमेन सद्भि-
राख्यान-मोजस्करमृद्धिकामैः ॥ ११७ ॥
एवमेतत्पुरावृत्त-माख्यानं भद्रमस्तु वः ।
प्रव्याहरत विस्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ ११८ ॥
देवाश्च सर्वे तुष्यन्ति ग्रहणाच्छ्रवणात्तथा ।
रामायणस्य श्रवणात्तुष्यन्ति पितरस्तथा ॥ ११९ ॥

ஆயுஷ்ய-மாரோக்யகரம் யசஸ்யம்
ஸௌப்ராத்ருகம் வ்ருத்திகரம் ஸுகஞ் ச ।
ச்ரோதவ்ய-மேதந்நியமேன ஸத்பி-
ராக்யான-மோஜஸ்கரம் ருத்திகாமை: ॥ 117 ॥
ஏவமேதத் புராவ்ருத்த-மாக்யானம் பத்ரமஸ்து வ: ।
ப்ரவ்யாஹரத விஸ்ரப்தம் பலம் விஷ்ணோ: ப்ரவர்த்ததாம் ॥ 118 ॥
தேவாச்ச ஸர்வே துஷ்யந்தி க்ரஹணாச் ச்ரவணாத் ததா ।
ராமாயணஸ்ய சரவணாத் துஷ்யந்தி பிதரஸ்ததா ॥ 119 ॥

---

117. குறைவற்ற செல்வத்தை விரும்பும் நல்லோர்களால் இவ்வாக்யானம் நியமத்துடன் கேட்கத்தக்கது. இது ஆரோக்கியத்தையும், புகழையும், சகோதர ஒற்றுமையையும், நல்ல புத்தியையும் சுகத்தையும் வீரியத்தையும், அளிக்கவல்லது.

118. இவ்வாறு முன் நடந்த சரித்திரமாகிய இதை நம்பிக்கையுடன் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லுங்கள். உங்களுக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். விஷ்ணுவின் பலம் உலகில் வளரட்டும்.

119. தேவர்களெல்லோரும் இதை அறிவதாலும் கேட்பதாலும் திருப்தியடைகிறார்கள். இராமாயணத்தைக் கேட்பதால் பிதிருக்களும் அவ்வாறே திருப்தியடைகிறார்கள்.

भक्त्या रामस्य य चेमां संहितामृषिणा कृताम् ।
लेखयन्तीह च नरास्तेषां वासस्त्रिविष्टप ॥ १२० ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये
आदिकाव्ये युद्धकाण्डे
एकत्रिंशदुत्तरशततमः सर्गः

பக்த்யா ராமஸ்ய யே சேமாம் ஸம்ஹிதாம் ருஷிணா க்ருதாம் ।
லேகயந்தீஹ ச நராஸ் தேஷாம் வாஸஸ் த்ரிவிஷ்டபே ॥ 120 ॥

இதயார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகியே ஆதிகாவ்யே யுத்தகாண்டே

ஏகத்ரிம் சதுத்தரசததம: ஸர்க்க:

---

120. ரிஷியினால் இயற்றப்பட்ட இந்த ராமசரித்ர ஸம்ஹிதையை இவ்வுலகில் எந்த மனிதர்கள் பக்தியுடன் எழுதுகிறார்களோ அவர்களுக்கு சுவர்க்கத்தில் வாஸம் ஏற்படும்.

இங்ஙனம் வால்மீகிரிஷியால் இயற்றப்பட்ட ஆதிகாவயமான ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் யுத்தகாண்டத்தில் நூற்று முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றும்.

சுபம்

எமது வெளியீடுகளில் சில...

அத்யாத்ம ராமாயணம்

வால்மீகி ராமாயண ஸாரம்

ஸ்ரீமத் மஹாபாரத ஸாரம்

விவேக சூடாமணி

நாரத பக்தி ஸூத்ரங்கள்

திருஅருள் மொழி

பக்தி மார்க்கம்

ஸ்ரீ குருகீதை

ISBN 81-7120-100-8
9 788171 201006

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்
மயிலாப்பூர், சென்னை 4
email : srkmath@vsnl.com

Sundara Kandam - 2 (Tamil) Rs. 75.00
ISBN 81-7120-326-4